

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ И ТОМАС ХАРИС ПРЕДСТАВЯТ:

УИЛЪМ ДИЙЛ

ТАЙ ХОРС

1

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

УИЛЯМ ДИЙЛ ТАЙ ХОРС

Превод: Благой Станчев

chitanka.info

Изключителен шпионско-приключенско-детективски роман — в него се съдържат елементи и от трите жанра. Това е най-добрият роман на Дийл.

Мистъри Сийн.

Дийл е използвал богатите си познания за живота в Ориента, за да представи Третия свят като нещо повече от място, където живеещи от рентите си чужденци безделничат, потопени в пушека на черните топчета опиум.

Уошингтън Пост Бук Уърлд.

*На четирима приятели, които ценя изключително:
моя агент, Оуън Ластър,
моя издател, Питър Гедърс,
моя съветник, Бъди Харис,
и, както винаги, на любовта на моя живот,
Върджиния.*

КНИГА ПЪРВА

Има хора, които преминават безметежно през годините на съществуването си, за да потънат кротко в спокойствието на гроба, без да са познали истинското лице на живота, без въобще да са видели дори и частица от цялото коварство, насилие и жестокост, които се съдържат в него.

ДЖОУЗЪФ
КОНРАД

ВИЕТНАМ
1972
ГИБЕЛТА НА „ЧЕРНО ПОНИ“

Той едва почувства удара, по-скоро го чу. Приглушеният рев разтърси слабо лоста и като погледна навън, той видя как дясното му крило се разби и отлитна назад. Миг по-късно някъде по фюзелажа зад него се разнесе познатият и всяващ, ужас трясък на 50-милиметрови снаряди, докато в същото време куршуми разкъсваха корпуса на двата двигателя OV-10. Изведнъж самолетът се отклони силно от курса, после дръпна рязко в противоположната посока и се наклони леко към здравото си крило, а сетне пропадна с около хиляда фута. Коуди се бореше с машината, опитваше се да я стабилизира. Натисна бутона на радиостанцията:

— Първомай... Първомай... Полярно куче вика Щопер. Ударен съм и изгубих контрол...

Гласът беше изненадващо спокоен, почти примирен.

Единственият признак на безпокойство се усещаше в тембъра. Беше леко гъгнив от силните сътресения в самолета, като при някоя сгереоуредба с прекалено увеличени бази.

Бяха прекалено ниско за скачане с парашут. Коуди често беше правил такива изпълнения — да се движи ниско в бръснещ полет над върховете на дърветата. „Смъквай се надолу, докато им видиш бялото на очите“, казваше в такива случаи на хората от екипажа си. Отдолу, изпод прикритието на дърветата, изригваше адски наземен огън, който разкъсваше фюзелажа на двумоторния щурмови самолет. Петдесеткалибровите снаряди трещяха по корпуса.

— Дръж се — изкреця той на стрелеца си. Но отговор не се чу. Коуди се обърна и погледна към задната част на кабината. Роситър беше клюмнал на мястото си, стъкленият купол на кабината му беше надупчен като решето, част от лицето му беше отнесена от снаряд. Но Коуди нямаше време за момчето — просто самолетът се сгромолясваше. Джунглата връхлиташе срещу него. На две хиляди

ярда пред него беше реката, а оттатък реката беше свободата. Но той знаеше, че никога няма да стигне дотам.

Преди да отговорят от щаба, пилотът продължи:

— Тук Полярно куче едно... намирам се на половин миля от контролен пункт „Чарли“... височина пет хиляди фута...

Операторът на радиостанцията отговори незабавно:

— Полярно куче едно, ще успееш ли да достигнеш отсам реката?

— ...опитвам се...

Операторът превключи на вълната на спасителния отряд.

— Спасител, тук Тирбушон. „Черно пони“ от нашите е улучен, в аварийна ситуация — на половин миля, северно от контролен пункт „Чарли“, няколкостотин ярда навътре в територията на ндианците... Записваш ли?

Отговорът дойде незабавно.

— Тирбушон, тук Спасител... и ние го чуваме... Вече изпратих едно „Хюи“ към него...

— Полярно куче едно, вече имаме едно „Хюи“ в района. Ще можеш ли да се задържиш до реката?

— Не... Вече падам...

В тоя момент връзката прекъсна.

— По дяволите, загубихме го — изстена операторът. Обърна се към помощника си: — Скипър, веднага ме свържи с шефа.

— Готово, на линията е — отвърна на момента помощникът, червенобузест морски пехотинец, и подаде слушалката.

Самолетът внезапно се разтресе отново. Щурвалът вече беше съвсем безполезен. Коуди се мъчеше да овладее машината с педалите за управление, но те не вършеха никаква работа. Самолетът се обърна на една страна със здравото крило нагоре и след това бавно започна да се върти в спирала.

Зелената джунгла връхлиташе към него, докато той се иреобръщаше хаотично във въздуха. Коуди натисна рязко щурвала напред в последен опит да овладее машината и носът на самолета се издигна рязко нагоре. Опашката му се закачи във върховете на клоните и се откъсна, а черното тяло на машината се сгромоляса в зелената на дърветата. Коуди избута щурвала напред, по-далече от гърдите си, и се захлупи върху командното табло, обгърнал главата си с ръце. Чуваше как самолетът се разпада около него, трясъка и скърцането на

метала, разкъсван на части от дърветата. После всичко свърши — трясъкът, сътресенията — сякаш времето беше спряло.

Коуди, увиснал надолу с главата, беше отпуснал глава и се взираше в тревата, от която го делиха двајсетина фута. От самолета бяха останали само изпомачкани разкривени жезла. Погледна назад към стрелеца си, Роситър. Ръцете на момчето висяха отпуснати надолу към земята.

Стъкленият купол на кабината му се беше измъкнал от жлебовете си, наполовина отворен. Коуди го натисна с длани и той се изхлузи надолу между клонците. Усети мириса на пушек.

Започна да си говори на глас сам, като предъвкваше правилата от инструкциите. „Трябва да се измъкна“, каза си той, разхлаби предпазния си колан и се опита да се изхлузи от кабината сив клонка около него. Миризмата на пушек се засили и в един момент той усети, че се е освободил от самолета и сякаш увисна във въздуха. Пресегна ръце да се хване за един клон, усети как той го удря през дланите и после му се изплъзва. От това съприкосновение гой се превъртя отново с краката надолу. „Също като скок с парашут, помисли си той, докато летеше надолу към земята. Коленете събрани, превиваш се надве и се претъркаляш, като тупнеш долу...“

Обаче той не успя да се приземи добре и щом падна, чу как капачката на коляното му изпука, усети пареща болка в коляното, която се спусна надолу по глезена му. Стисна зъби и задържа вика. По кожата му изби гореща пот.

Вдигна поглед и се огледа наоколо. Реката беше само на двајсет ярда от него, искряща под лъчите на ранното утринно слънце. Той се изправи и пренебрегвайки болката, тръгна накуцванки. Знаеше, че джунглата навсякъде гъмжи от бандити, но какво пък, можеше и да му се усмихне късметът. После, някъде отзад и високо зад главата му, се разнесе свистящ звук, а миг по-късно — и приглушен тътен от взрив. Резервоарите с горивото бяха избухнали. Топлинната вълна от експлозията връхлетя върху него, но той продължи да подскача на един крак към реката, влачейки ранения си крак по земята. Дори не погледна назад. После чу познатото чъм-чъм-чъм-чъм от винта на хеликоптер, идващо някъде отляво над реката.

„О, Господи, давай, момчето ми“, каза си той.

Двајсет ярда го делиха от свободата.

— Тирбушон, тук Спасител едно. Вече виждаме „Черно пони“...

„Хюи“-то висеше на двајсет фута над реката. Младият стрелец Харли Симънс се беше надвесил от кабината и оглеждаше наоколо — вираше се в гъсталака на джунглата, търсейки някакви признаци на живот. Гласът на пилота изпраця в слушалките на шлемофона.

— Какво става, Симънс, виждаш ли нещо?

— Търся, капитане, търся...

Експлозията прекъсна отговора му. Всичко стана като на забавен кадър. Първо се видя как ударната вълна разтърсва короните на дърветата, после разхвърчаващото се на части „Черно пони“, след това яркооранжевото огнено кълбо, издигащо се нагоре към небето. Няколко секунди по-късно във въздуха изсвистяха куршуми и се забиха във фюзелажа на два-три фута от главата на Симънс.

— Обстрелват ни бандити! — изкрещя Симънс в микрофона на шлема си.

— Какво става с нашия човек? — извика в отговор пилотът.

И тогава Симънс го видя: той куцаше и се препъваше долу, под пламъците на пожара от взрива, бързаше към брега на реката. Почти беше стигнал — на около двајсет, или може би трийсет крачки от реката. Но още преди Симънс да успее да отговори, нов зали от куршуми профуча и някои от тях се забиха в рѣба на отворената странична врата на кабината и го раздробиха. Парчетата метал издрънчаха по шлема на Симънс. Той чу свистенето на деветмилиметровите куршуми, пропищели само на инчове от ухото му, и в един миг дълбоко в него като светкавица проблясна неистов страх. Самолетът в гората експлодира отново и измежду върховете на дърветата изригнаха огнени кълба.

„Тоя няма да успее“, каза си Симънс, както решават повечето от стрелците от борда на „Хюи“-тата.

— Не виждам нищо, капитане — излъга той. — Тия бандити ще ни направят на решето, ако стоим още тук.

Пилотът извъртя хеликоптера със страничния борд към гората и се понесе напред, надолу по реката.

Симънс се отпусна примаял на колене. Целият се тресеше. „О, Господи, помисли си той, какво направих...“

Но беше прекалено уплашен, за да го каже на глас. После чу в шлемофона си гласът на пилота:

— Тирбушон, тук Спасител едно... Изгубихме го...

Коуди почти беше стигнал до брега, когато един откос от автомат го сепна и го накара да се захлупи по очи на земята. Продължи пълзешком към водата. „Хюи“-то беше на около сто фута от него, увиснало над реката.

„Насам, насам!“ — викаше ги той беззвучно. Започна да се надига и да маха с ръка към хеликоптера. И тогава с ужас забеляза как той се извъртя и се понесе надолу по реката.

„Не, изкрещя той беззвучно, не, не...“

— Тука съм — вече на глас извика отчаяно той.

Изправи се на крака с намерение да скочи във водата и да плува към спасителния отсрещен бряг, но в същия момент небето над главата му избухна в пламъци. Разхвърчаха се отломки от взривилия се самолет. Горещината връхлетя върху него и го затисна като плътно покривало. Той закри лицето си с ръце и усети, че се смъква на земята, свит на топка, за да се предпази от бушуващата някъде високо в дърветата огнена буря. И докато този огнен ад изгаряше гърба и краката му, той продължаваше да пълзи към реката.

Свободата беше на десет крачки от нея, когато той се предаде.

Командващият се развилня в свързочния отсек с изкривена в леденостудена гримаса физиономия.

— Какво по дяволите става там, Уикър? — избухна той.

— Току-що изгубихме една машина, сър — отговори смразен операторът.

Раменете на командващия се отпуснаха безсилно. Кимна въпросително с глава.

— По дяволите! — изръмжа прегракнало той. — Кой беше?

Операторът се поколеба за момент.

— Полярно едно, сър, лейтенант Коуди.

Командващият затвори за миг очи, стисна зъби и челюстите му потръпнаха конвулсивно.

— Боже Господи — изстена той. След минута добави: — О'кей, дай ми щаба на главното командване, Сайгон. Ще трябва да съобщя на

Стария, че току-що сме изгубили сина му.

ЦЕНТРАЛНА АМЕРИКА

1985

ЛОС БОКСЕС

Реката течеше широка и мощна в началото на пътуването им от столицата Мадранго към изоставения преден пост, отстоящ на 160 мили. Но сега, след четири дни пътуване нагоре по течението ѝ, джунглата така я беше притиснала в обятията си, че от реката беше останал само един едва провиращ се между гъсталаците поток. Раздрънканото старо речно корабче, разкапано от годините, пухтеше и се задъхваше, за да преодолее последните няколко мили, управлявано от едва удържания се да не заспи капитан. Клони и папрати жулеха борда отстрани и се закачваха в отворите на люковете. Старото корито пухтеше безсилно, когато му се препречваха храсталаци, и мъчително се бореше с тях, за да продължи пътя си. Единственият пътник на борда беше един уродливо дебел мъж с нездрав вид, с няколко слоя тлъстина, с избелели сини очи, малка уста и малък остър нос, губещ се в гънките на месищата му. Той седеше на един разкапан градински стол, близо до носа на корабчето, със събрани колене и глезени, увесил глава, нахлупил до веждите широкопола бяла шапка, стиснал в пухкавите си месести ръце бял чадър, с който се криеше от изгарящите лъчи на слънцето. Тесният му умалял бял костюм беше покрит с петна от пот, а незакопчаните маншети на ризата му висяха свободно, без да могат да поберат тлъстите му китки.

Името му беше Рандал Уилфрид Прат Трети — специален пратеник на Държавния департамент на Съединените щати в Мадранго. За голямо съжаление на персонала в посолството. По документи той беше изключително представителен — завършил Харвард с научна степен, баща му беше основен спонсор и един от стълбовете на управляващата партия, доверено лице на президента.

В действителност Прат Трети представляваше бреме за цялата администрация, което обаче вървеше в комплект с финансовите дарения и подкрепата за партията от страна на баща му. Още с появяването си той беше заточен надалеч, в една нестабилна

централноамериканска държава; беше държан дискретно в сянка и го използваха само когато възникнеше някоя нежелана ситуация. Тоя тип задачи бяха съвсем подходящи за него — не изискваха никакви дипломатични способности.

И така, от два дена той стоеше неподвижно все в тая поза в очакване пред него да се появи онова толкова гадно, с толкова безмилостна и ужасяваща репутация място, чието име дори и съдиите, осъждащи хора да прекарат остатъка от живота си там, произнасяха само шепнешком. Безпокойството на Прат беше нараснало до такава степен, че всеки миг можеше да се превърне в писък.

Старата черупка си проби с мъка път между клонаците и изведнъж мястото се издигна пред тях като привидение — бастион, грамада от скупчени камъни, обрасла с лиани и влажен зелен мъх, затисната от гората като в капан. Прат беше толкова изтерзан, така обезумял от гледката, че изкрещя с всичка сила — пронизващ писък, който разтърси капитана на корабчето, разбуди го и той скочи на крака. Прат веднага се овладя. Обърна се смутено назад и потърка челото си с ръка, сякаш за да изтрие, да заличи емоционалния си изблик. Извади носна кърпа от джоба си и яростно затърка лицето си.

„Господи, помисли си той, дали Хатчър е още жив? И ако е жив, дали това, което е останало от него, си заслужава пътуването дотук?“

ХАТЧЪР

Кристиън Хатчър беше тук от три години, два месеца и двайсет и седем дни, или това правеше точно 1183 дни. Никой в Лос Боксес не знаеше истинското му име, което не беше от рядко срещаните; никой в Лос Боксес не знаеше истинското име на когото и да било от останалите. Да бъдеш осъден и изпратен тук означаваше да бъдеш осъден на забвение.

Не съществуваше никакъв шанс за бягство от Лос Боксес. Затворът се издигаше като привидение сред безкрайните дебри на джунглата, обкръжен от двестакилометрова непроходима, наситена с влажни изпарения джунгла, която като смарагдовозелен покров скриваше под себе си земя, гъмжаща от отровни змии, ягуари и глигани, осеяна с непроходими тресавища, обраснала гъсто от растящи с часове и минути лиани, буйна растителност, която би могла да обгърне и задуши човек, докато спи. Нямахше никакви пътеки там — джунглата ги поглъщаше и заличаваше за броени часове.

Вековни лиани обгръщаха рушащата се цитадела, сякаш за да я предпазят от по-нататъшно разпадане. Вътре в нея имаше 212 килии, иззидани от камъни и кал, всичките еднакви — десет на десет, осем фута високи; всяка се осветяваше от една-единствена крушка с ток от остарял и ненадежден генератор. Преградените с решетки прозорци бяха просто едни процепи. Макар и трудно, човек можеше да се провере през тях. Най-сигурният пазач тук беше природата. Никой не помнеше вече защо е била построена тази крепост, но вече повече от век тя служеше за политически затвор, надживял без брой нестабилни правителства. В Мадранго името ѝ се шепнеше с ужас.

Не се вписваха нито имена, нито дати на пристигане. На всеки нов затворник се определяше по една килия — бокс, чийто номер ставаше негов номер за идентифициране.

Преди три години, два месеца и двайсет и седем дни Хатчър беше станал номер 127.

Вътрешният правилник на Лос Боксес беше прост: вършиш си работата и никакви разговори с другите затворници. Това беше всичко.

Никой не отказваше да работи — това беше единствената възможност да излизаш навън, на чист въздух, и да се движиш. Тия, които някога бяха отказали да работят, макар и не като проява на недоволство или инат, бяха останали заключени в боксовете си и забравени.

Ако някой затворник проговореше на друг, пазачите просто му отрязваха езика.

Тук никой не получаваше възможност да поправи грешката си; основният закон в Лос Боксес беше свирепата целесъобразност.

Самите пазачи — те бяха само шестима — бяха бивши затворници. Когато назначените държавни пазачи напускаха, или полудяваха, или умираха от тения, заменяха ги със затворници. Пазачите затворници не бяха нито по-добри, нито по-лоши от другите. И макар че бяха въоръжени, те използваха оръжието само за самозащита или за да застрелят някой нападащ ги хищник.

Бягство? Да избягаш означаваше да умреш. Никога не преследваха тия, които се опитваха да го направят. Пазачите се подхилваха и чакаха, а когато бегълците осъзнаваха безнадеждността на опита си за бягство и се връщаха, заключваха ги в килиите им, даваха им храна по два пъти на ден и ги забравяха.

Отначало го беше налегнало безумно отчаяние. Като поет, останал без хартия, или оратор — без глас, Хатчър не намираше начин да изрази яростта си. Само оня безпощаден, неуморен инквизитор, наречен съзнание, самотно му правеше компания. Неспособен да се въздържи от постоянна преоценка на делата си, неговият гняв се насочи навътре. С течение на времето, на месеците, сливащи се в години, специфичните обстоятелства на неговото арестуване и изпращане в затвора замениха политическата си мотивировка с философски абстракции.

Беше ли предал той вярата си? Беше ли надделял цинизмът над истинските стойности на живота му? Дали не плащаше дан на нетолерантната и арогантна гордост? Това беше един нескончаем кръстосан разпит на самия себе си. Той заспиваше с напират на устните въпрос и се събуждаше, без да е намерил отговор; съзнанието му се гърчеше по спиралата на фикциите.

Календарът му се състоеше от резки по измазаните с кал стени, часовникът му беше сянката, безшумно пълзяща по пода. Само блянът за свобода му даваше сили да продължава да живее, но след тези три години той беше избледнял до едва мъждукаща надежда, безсилна дори да породии мисълта за бягство.

Отначало Хатчър обмисляше сериозно идеята за бягство. Той беше преживял пет месеца сред изпаренията в блатата на Лаос и Камбоджа и се беше измъкнал, за да може да разкаже за това, което ставаше там. После дойде катастрофата с пилотирания от него самолет в джунглите, южно от Мадранго. Въпреки че самолетът беше пълен с оръжие, успя да изведе двамата членове на екипажа си, макар че единият от тях умря от ухапване на змия малко преди да се измъкнат от джунглата.

Тия спомени го крепяха, за да не полудее — спомените и лелеяната мечта за бягство. Не трябваше да се прибързва. Той можеше да чака — трябваше да избере подходящия момент. Изучаваше затвора внимателно, докато не успя да състави точен план на местоположението му. Запомняше всяка ниша и пукнатина в стените, изучаваше пътеките в джунглата и съставяше прецизни планове за бягство, които изчертаваше по измазаните с кал стени на килията си, за да може да ги обмисля. Прозорчето на килията не представляваше никакъв проблем. Времето и ерозията бяха изренили стената около пръчките на решетката. Малко работа с железата, които беше успял да вкара тайно в килията си, и те щяха да се разхлабят и да излязат от стената. Беше изучил внимателно фасадата на затвора от външната страна. Сградата беше стара и порутена на много места. Да се изкачи по отвесната стена до върха на сградата, за него нямаше да бъде никак трудно. Сирило беше той, който го беше научил на това.

Този ден се беше запечатил неизлилично в съзнанието му, много често си го припомняше и го възстановяваше мислено до най-дребните детайли.

Хатчър беше прилепнал към скалата като към магнит. Вятърът издуваше дрехите му и свиреше около кървящите му пръсти. Да би могъл, щеше да изкопае дупка в тази скала и да се вмъкне целият в нея. Беше на седемнайсет години и беше вцепенен от страх.

Това не беше планина — не можеше да се нарече планина. Беше една канара, тясна, издигната канара, висока около хиляда фута, с отвесни страни и плосък връх, сгушена в подножието на Грийн Маунтинс, на три часа път от Бостън. И това, което беше започнало като един топъл, ясен и приятен септемврийски ден, се беше превърнало в нещо ужасно.

Сирило беше на десет фута над него и пъплеше като паяк нагоре по скалата. Сирило нямаше екипировка. Без въже. Без брадвичка. Само една манерка и малка торбичка с растителна смола, вързана отзад на колана му. „Свободно катерене“, така го нарече той, и единственият начин да навлезеш в тая работа, бил да започнеш с него.

Преди да започнат, Сирило застана пред канарата и я поогледа.

— Тая изглежда подходяща — каза той. — Не е прекалено висока като за начинаещ.

— Искаш да кажеш, че имаш предвид аз да се изкача на нея? — каза Хатчър с напиреща в гласа му паника.

— Е, трябва да се започне отнякъде.

— Въобще не съм казвал, че искам да започвам каквото и да е.

— Добре де — каза Сирило, — необходимо е само да не те е шубе.

Беше оставил на земята в основата на канарата още една торбичка с растителен клей.

После Сирило заопипва с пръсти отвесната стена, докато не намери в нея малка пукнатина. Потопи пръстите си в торбичката със смолата, издуха това, което беше полепнало в повече, започна да опипва трасето си нагоре и запълзя, поставяйки едната си ръка на мястото на другата, единия крак на мястото на другия. Приличаше на огромен краб, така както пълзеше нагоре по скалата, опиращ се само с пръстите на ръцете и на краката си в пукнатините и в издатините. Хлапето стоеше и гледаше със страхопочитание.

— Май си откачил — каза то.

— А-ха.

— Какво ще стане, ако се изхлузиш от някоя пукнатина?

— Падаш.

— Страхотно, направо страхотно! — каза Хатчър.

Сирило продължаваше да се катери и мускулестите му ръце се издуваха от напрежение, докато проправяше с мъка пътя си към върха

на канарата. Хатчър го наблюдаваше и в един момент се почувства объркан. Приблужи се плътно до скалата и прокара неуверено ръка по нея, опипвайки издатините, пукнатините и плитките ръбове. Накрая вдигна торбичката със смолата, завърза я за колана си и подражавайки на Сирило, запълзя с мъка нагоре по отвесната стена.

— Не бързай и не гледай надолу — внимателно му обясни Сирило. — Земята отдолу няма да избяга.

Хатчър беше започнал — боляха го пръстите на ръцете, на краката, болеше го стомахът. Час и-късно вече беше на четирийсет фута височина и се притискаше към канарата както малко дете се притиска към майка си.

Сирило беше в почти безизходно положение — една козирка на самия връх на скалата беше надвиснала над главата му и преграждаше пътя.

— Повече не мога да продължа — извика Хатчър с разтреперан глас. — Не виждам нищо, за което да се захвана.

— От лявата ти страна, момче — извика му Сирило. — Малко по-нататък... няколко инча по-нагоре... точно там.

Хатчър напипа с разкъравените си пръсти една пукнатина в стената, дълбока едва колкото да си пъкне нокътя.

— Не става — изкрещя той, притиснал се към скалата със затворени очи.

— За мен как ставаше — извика му Сирило, — а пръстите ми са двойно по-големи от твоите.

Хатчър заби пръстите си в малката пукнатина, издълба засъхналата пръст от нея, колкото да се придвижи с още шест инча нагоре. Страхът беше сковал гърлото му.

Точно тогава изведнъж започна да се смрачава. Небето над тях посивя от облаци, изви се студен, щипещ вятър, навяващ пръски дъжд.

— Времето се влошава, момче — извика Сирило. — Давай, недей да спираш.

— Не мога...

— Глупости. Я си размърдай задника, че иначе ще станеш вир-вода.

— Майната ти... — беше единственото, което успя да прошепне Хатчър. Пръстите на ръцете му бяха издрани и кървяха, пръстите на краката му го боляха както никога досега. Ръцете му трепереха от

свърхусилието. Капки пот пареха в очите му и се стичаха надолу към въглчетата на устата му. Хатчър се бореше отчаяно за живота си.

Когато първите капки дъжд зашибаха лицето на Сирило, паниката обхвана и него. Но не трябваше да допусне момчето да разбере това.

Сирило беше достигнал ръба на надвисналата козирка. Протегна се и бавно провря едната си ръка над нея, пресегна се, колкото имаше възможност, и опипа внимателно ръба, докато намери за какво да се захване. Изтръпналите му пръсти напипаха малък улей. Той заби пръсти в него, за да се увери, че ще го издържи, после се оттласна нагоре и навън и увисна само на ръката си, с отделено от скалата тяло. Висеше така на едната си ръка и гледаше надолу към момчето, прилепнало към скалата като туфа мъх.

Сирило си смени ръцете. Увиснал вече на дясната си ръка, той протегна лявата към момчето.

— Хайде, изкачи се още шест фута и аз ще те поема.

Хатчър продължи да пълзи едва-едва нагоре, погледна за момент към Сирило, после затвори очи и заопипва отново скалата над себе си за място, където да се захване. Най-накрая главата му опря в козирката. Вече нямаше накъде да се движи.

— Хвани се за ръката ми, момче — каза Сирило.

Хатчър погледна към него със сковани от ужас очи и впери невидящ поглед в пръстите на протегнатата към него ръка.

— Не се страхувай, имай ми доверие — каза Сирило.

Момчето не се беше доверявало на никого досега за такова нещо. Отпусна глава и загледа надолу към земята.

— Недей да гледаш надолу — каза Сирило спокойно, но строго, а момчето затвори очи и се прилепи още по-плътно до стената в отчаяние.

— Подай ми ръката си, момче — заповяда му Сирило. Хатчър се протегна съвсем бавно нагоре, пресягайки се към подадената му ръка. Напипа ожулените мазолести пръсти на Сирило, усети как ръката му се плъзга по неговата длан и как силните пръсти обхващат китката му.

— Така — каза Сирило, — сега се пусни!

— Какво!

— Хайде, пусни се! Не мога да вися така до безконечност.

Момчето затвори очи, преглътна и пусна другата си ръка. Увисна свободно във въздуха и се залюля над празното пространство. Сирило изскърца със зъби и бавно започна да повдига момчето нагоре.

— Добре — прошепна Сирило, — сега се хвани за шията ми.

Хатчър се пресегна нагоре и обви ръце около здравата, напрегната шия на Сирило, докато той се набираше нагоре на мускули и опря брада над козирката.

— Господи всемогъщи — прошепна Хатчър, когато Сирило се издигна над ръба на козирката и се претърколи върху нея. Момчето лежеше по корем, с лицето надолу, и пухтеше тежко, като с всяко издишване вдигаше облачета прах от скалата под устата си. Сърцето му биеше до пръсване, зъбите го боляха от напрежение. После изведнъж започна да се смее истерично.

— По дяволите — викаше Хатчър, — ние сме живи! Живи сме, мамка му!

Той се беше срещнал лице в лице със смъртта и я беше надхитрил. Това беше непознато досега и изключително привлекателно преживяване за него.

— Успях! — крещеше момчето към гората и ехото му отвърщаше: — ...успях!

— Обаче запомни едно, момче — каза Сирило. — Само не трябва да спиращ в тоя живот. Спреш ли — загиваш. Хванеш ли се с една работа, върши я докрай, без да спиращ. Никакво отстъпване, само напред. Няма какво да се колебаеш.

Хатчър се обърна към Сирило.

— Хайде да я качим още веднъж — каза той възбудено.

Сирило се беше усмихнал на това.

— Първо трябва да се спуснем надолу по нея — отвърна му той спокойно.

„Да, мислеше си Хатчър, тия стари стени са детска играчка за него.“ Истинската трудност беше преодоляването на джунглата.

Тогава започна дъждът. Фасадата на затвора се превърна в хлъзгава кална стена, по която се стичаха пороища. Дъждовните дни се сливаха в дъждовни седмици, прерастаха в месеци неспирен дъжд. С всеки изминал ден изкачването на стената изглеждаше все по-трудно. Хатчър чертаеше груби карти по пода на килията си и се опитваше да

възстанови в паметта си посоките и разстоянията от пътуването си по реката, когато го бяха довели тук. И накрая той осъзна истината, че без да има оръжие или поне компас, без карта или без познания за областта, бягството би представлявало самоубийство. С всеки изминал дъждовен ден надеждата ставаше все по-слаба и по-слаба.

Той реши да си наложи дневен режим: гимнастика, за да предпази мускулите си от атрофиране; умствени упражнения, за да не полудее, макар че на това място проявата на здрав разум граничеше с лудостта.

За да се предпази от лудостта, той се отдаваше на спомени за жените, които беше познавал. Понякога имената му убягваха и той ги асоциираше просто със събития от живота си. Опита се да си припомни първия си любовен роман от колежа — как беше нейното име, като че ли Хенли. Спомняше си как я докосна за първи път в тъмнината, на задната седалка в колата на Сирило, как я опипа нежно отдолу и как тя се притисна към ръката му и я премести към гърдите си, тия нежни пъпки, едва започнали да разцъфват. Той беше ужасен, а тя — възбудена и страдна. Но след първия път тяхната страст се превърна в безумство. Правеха го навсякъде — на тъмния балкон в единственото кино в градчето, търкаляха се върху одеяло в раззеленените гори на Масачузетс и дори веднъж, късно един следобед — в женската съблекалня на колежа, след като всички бяха излезли от нея. Спомни си как ламаринената врата на гардеробчето, на което се бяха облегли, потракваше в ритъма на младежката им страст.

После той отиде да учи в Академията, а тя се влюби лудо в шампиона по бокс на колежа.

Споменът за това, как загуби невинността си, спохождаше често изтерзаното му съзнание, докато мислите му блуждаеха свободно из миналото, връщайки го из улиците на Бостън, където Сирило навремето го беше спипал в крачка. Тогава Хатчър беше закоравял уличен хулиган, останал без родители, а Сирило беше едно упорито ченге, което го пое в ръце и промени живота му завинаги. Именно Сирило го беше накарал почти насила да отиде да учи в колежа, беше го предизвикал не само да се катери по скали, а въобще да покаже най-доброто, на което е способен, и накрая уреди срещата в Анаполис, където го откри Хари Слоун. Слоун! Най-мъчително за Хатчър беше, че той не можеше вече да си представи живота си без тази нежелана от

него промяна, че не можеше да си спомни точно момента, когато беше заменил истината с изгодата, беше заменил светлината и красотата със сенките от живота на агента от секретните служби. И в отчаянието си Хатчър, както много други хора, в далече не толкова окаяно положение, напразно мечтаеше този момент да се върне, за да може да промени съдбата си.

Отначало Хатчър изпитваше само злоба. Всяка нощ, легнал в своя бокс, той измисляше всевъзможни видове мъчения, които би искал да приложи на Хари Слоун. Но с времето той започна да гледа на нещата по друг начин, насочваше обвиненията си към други. Обаче в края на краищата се връщаше все към същата мисъл. Слоун го беше предал, беше го измамил и го беше осъдил на жива смърт.

Сирило се беше появил в живота му като негов спасител, Слоун — като негов унищожител.

А с времето тази връзка беше станала толкова здрава, че не можеше да бъде разкъсана. Слоун беше станал много повече от приятел за него: беше станал негов духовен наставник, беше го обучил на уменията във всички възможни области на дейността им, законосъобразни и такива, които бяха абсолютно незаконни — от боравенето с шперца до убийството; беше го научил как да остане жив и в най-тежките условия. По странна ирония на съдбата тъкмо Слоун беше този, който го беше обучил, за да може да оцелее в Лос Боксес.

О, да, какво ли не му беше обещавал Слоун. Меденият му език го омайваше с авантюри и любовни идилии, подправени с думички като „патриот“, „дълг“ и „родина“. Вярно, после имаше достатъчно и от двете. Имаше много приятни преживявания — Токио, Сингапур, Манила.

Хонконг и Банкок.

Винаги си спомняше за тия двата града заедно, спомняше си за Коун и за уикендите, когато прелиташе от Банкок в Хонконг просто за да избяга поне за малко от ада на битките по реката.

И за специалния апартамент, който беше наел на полуострова в Каулуун, за който знаеше само Дафни.

О, Боже, Дафни. Какъв спомен! Дали е жива? Дали е все така хубава, както преди? Той я наричаше Дафи и това ѝ харесваше.

Там бяха и Сам-Сам Сам и Джоу Хлебарката и Тс'е К'ам Мен Ти, тайната бърлога на китайските речни пирати. Там беше и Толи Фонг,

убиецът от триадата, който беше дал кръвна клетва да отмъсти на Хатчър, задето беше убил баща му, чичо му и четирима от най-доверените му гангстери.

Той не можеше никога повече да се върне в Хонконг или в Банкок. Прекалено много сенки беше оставил там. Прекалено много врагове. Прекалено много сметки за уреждане.

Затова Хатчър винаги изпитваше смесени чувства, когато мислеше за Слоун. Връзката между учителя и ученика беше почти толкова дълбока, както между баща и син. В отчайващото положение, в което беше изпаднал, чувствата му към Слоун се люшкаха между двете крайности. Ако единия ден си спомняше за Слоун с дълбока привързаност и любов, на следващия го проклинаше с омраза.

В края на краищата беше установил, че едва ли може да се определи точно моментът, в който ценностите му се бяха променили. Когато срещна Слоун, Хатчър беше млад и твърде чувствителен, лесно беше очарован от обаятелната усмивка на Слоун, съблазнен от нещата, кои го той му обещаваха. Слоун беше страшно добър в това — да те омайва с обещания за мистериозни места и незабравими преживявания. И сега Хатчър трябваше да поеме отговорността за това, което беше вършил, за живота, който сам си беше избрал.

Лос Боксес стана неговото изкупление.

И тогава, една нощ, той чу звук от драскане по стената. Мислеше си, че е хлебарка или плъх, докато не видя една тънка пръчица да се провира между камъните в стената. Поразвъртя се малко и се изтегли обратно.

— Псст!

Хатчър се наведе и долепи ухото си до малката дупчица.

И тогава чу глас, приглушен задгробен глас, дрезгав и неестествен от дългото мълчание:

— Сто двайсет и седми? — каза гласът.

Хатчър не отговори, не можеше да отговори. Параноята и страхът не му позволяваха да отговори. Ами ако беше някой от пазачите, който се опитва да го подмами? Нямах да рискува да му отрежат езика. Отново се наведе, допря ухо до дупчицата и се заслуша.

Отново дрезгавият шепот:

— Сто двайсет и седми?

Устата му пресъхна от напрежение и колебание. Седна за момент на пода, после се изкашля.

— А, много добре, правилно — прошепна гласът на испански. — Аз съм сто двайсет и шести. Познавах от много време тоя, дето беше в килията преди теб. Беше журналист в моята страна, Много известен журналист. Погубиха го зелените къпини и тенията.

Боже, да чуеш глас, приятелски глас, това беше спасение от полудяването. Накрая Хатчър си зададе въпроса: „Що за дар Божи е езикът, ако не можеш да го използваш?“

— Тук съм — отвърна той шепнешком и веднага инстинктивно напъха юмрук в устата си.

— Ох — прошепна „126“-ти. — Слава Богу!

— Казвам се Хатчър, как е твоето име?

— Без значение, без значение — отвърна „126“-ти на перфектен английски. — Знаеш, оттук няма измъкване, няма помилване. Аз съм сто Двайсет и шести. И ще си остана завинаги сто двайсет и шести. А ти си сто двайсет и седми.

— Откога си тук?

— Откакто Бог е създал хлебарките.

— За какво си тук?

— Осъден по състав за опазване сигурността на държавата.

— Аз също — каза Хатчър.

— Да ти лепнат такъв състав, значи да ти увековечат присъдата. За какво съм тук аз, за какво ти си тук, това вече няма никакво значение. Дори и съдилищата вече са забравили за нас. А щом никой

не се интересува вече от присъдите ни, какво значение имат те за нас? Просто си осъден да лежиш.

— Все пак като знам присъдата си, това ми помага да размишлявам. Дава ми нещо като отправна точка.

— Това, че ще можеш да насочиш омразата си към нещо конкретно, в случая с нищо не ти помага. В края на краищата ние сме докарани дотук от дявола, дето го носим в себе си.

— Мисля, че не е точно така. Дяволът, който ме докара дотук, беше извън мен и имаше меден език.

— Е, да — отвърна „126“-ти. — Че кой дявол не е с меден език? Просто забрави омразата, тя ще те накара да полудееш.

— Ако нещо друго не я изпревари...

И все такива разговори през последвалите месеци и години. Хатчър вече беше решил, че ако някога отново види Слоун, може би ще може да му прости. Да му прости — да, но никога вече — да му повярва. Познаваше Слоун много добре, достатъчно добре, за да разбере, че Слоун би го предал отново, ако сметнеше, че това е целесъобразно.

— Убивал ли си? — попита го веднъж „126“-ти.

— Да, но това ми влизаше в задълженията.

— Много престъпления са извършени в името на дълга.

— Изглежда, имаш право — отвърна Хатчър.

— Слушай, струва ми се, че щом някой си признава, че е извършвал убийства, значи се чувства виновен за това.

— Какво значение има това въобще?

— Понякога ние оправдаваме постъпките си с патриотизма, а един негодник най-лесно намира оправдание за себе си, като твърди, че е патриот. Ти патриот ли си, сто дващсет и седми?

— Не си спомням. Да. Мисля, че бях.

— Е, значи и ти си негодник.

— Да, така излиза.

— В такъв случай, съвсем очевидно е, че не си никакъв патриот. Но всичко това е толкова относително. И аз съм тук, защото си мислех, че съм патриот. По-късно разбрах, че това, което за едни представлява патриотизъм, за други е предателство... Това, което аз си мислех, че е патриотична постъпка, беше изтълкувано като обикновено убийство.

— Напълно те разбирам — отвърна Хатчър.

— Значи и ти си преживял същото?

— Да.

— Да, естествено. Предполагам разбираш какво имам предвид. Много по-естествено е негодуванието от несправедливостта да се породи у един патриот, отколкото у престъпника.

Хатчър получи суров урок. Беше забравил, че нищо не може да бъде основание за пренебрегване на правилата в иреизподнята на Лос Боксес. Един ден, докато работеше до самия край на джунглата, като прекопаваше една от безкрайните зеленчукови градини, които обграждаха цитаделата, изведнъж от близкия храсталак изскочи глиган и го нападна. Това беше един огромен, тромав, отвратително вонящ звяр, с извити зъби и кръвясали очи, който пръхтеше като обезумял, докато тичаше срещу Хатчър.

Хатчър посрещна първата му атака с мотиката, с удар по зурлата, но животното просто отстъпи няколко ярда назад и нападна отново. Хатчър изкрещя към пазачите за помощ, докато отбиваше удара на насочените към него бивни. Тия огромни зъби бяха в състояние всеки момент да разпорят корема му, да раздерат краката му, да разкъсат гърлото му.

Един от пазачите се появи съвсем наблизко, но не направи дори и опит да застреля животното. Просто стоеше на пет крачки встрани и се смееше.

— Застреляй го — изкрещя Хатчър и този път пазачът реагира мигнозено.

— *Silencio!*^[1] — нареди му той.

Глиганът го нападна отново. Този път Хатчър издигна мотиката високо над главата си и със силен удар заби острието в дебелия врат на животното. От удара дръжката на мотиката стана на трески в ръцете му. Глиганът, ревящ от болка, се отдръпна назад и започна да обикаля в кръг.

— За Бога, застреляй това изчадие — изкрещя Хатчър, докато отстъпваше назад.

— *Silencio* — заповяда му пазачът и се затича към него.

Глиганът се обърна — пръхтеше бясно и риеше яростно земята с копита. Втурна се отново към него. Хатчър беше останал беззащитен.

Плю на петите си и се втурна да бяга. Тогава се разнесе изстрел и се чу как глиганът изрева от болка. Хатчър забеляза един пазач от другата страна на нивата да отпуска надолу още димящата си пушка.

Тогава той се обърна и видя глигана паднал на едната си страна на десет крачки от него — риташе във въздуха с късите си крака, а главата му се тресеше нагоре — надолу в предсмъртна агония.

Въздишката на облекчение, която отрони Хатчър, беше прекъсната с удар в гърлото от приклада на първия пазач. Той политна назад, хвана се за гърлото и напипа разкъсаните вени и мускули, а в това време кръвта бликна в устата му. Падна на колене и се закашля, задавен от собствената си кръв.

Пазачът дойде и се надвеси над него.

— *Silencio* — процеди отново той, после се обърна и се отдалечи.

Същата нощ, „126“-ти му каза:

— Имаш късмет, че са ти оставили езика.

— Мразя го това копеле — с мъка отвърна Хатчър. — Ще го убия, само да ми падне.

— Не, не мисли за това — каза му „126“-ти. — Тук омразата идва много лесно, но тя убива духа. Трябва да се научиш да обичаш. Да обичаш жена, страната си, каквото и да е. Без любов животът е безсмислен. Да обичаш означава да се смееш, да плачеш, да усещаш, без да докосваш. Без чувства, сто двацет и седми, ставаш робот.

„Наистина е така“, помисли си Хатчър, и все пак досега, през годините, прекарани тук, омразата го беше поддържала, за да се бори за живота си.

— Защо са забранени разговорите тук, сто двацет и шести? — прошепна с мъка Хатчър.

— Разговорът е зародишът на бунта.

— Да, в това има някакво основание.

— Наистина, в някакъв съвсем примитивен смисъл, всичко тук си има своите основания, сто двацет и седми.

— Какъв си бил, преди да дойдеш тук? — запита Хатчър с прегракнал глас.

— Бях учител. Наставник. Ти имал ли си наставник?

Хатчър се замисли за момент.

- Имах двама — отвърна той.
- И на какво те учеха те?
- Единият ме научи на гова, какво означава чест.
- А другият?
- Другият ме научи да забравя що е чест.

Сто дваайсет и шести беше остарял в Лос Боксес и щеше тук да си умре. В момент на лудост се беше опитал да бяга, но успя да изкара само два дена в джунглата. Сега беше затворен завинаги в бокс № 126 и за да се предпази от лудостта, философстваше непрекъснато.

— Разговорът е храната за мозъка — каза той на Хатчър. — Ако нямаш с кого да разговаряш, говори сам на себе си.

Даваше му също и по-практични съвети:

— Ако това е толкова важно за теб, издълбай с нещо името си и годините си на стената, за да не загубиш чувството за собствената идентичност. Само помни обаче, че това не интересува никого. За всички останали ти си сто дваайсет и седми. Забрави, че има свят извън стените на затвора, той вече няма никакво значение за теб. Затворът е твоят реален свят. За да оцелееш, трябва да се съобразяваш единствено с тази реалност.

— За какво ти е тогава да оцелееш? — попита Хатчър.

— Защото надеждата е ключът към рая — отвърна „126“-ти.

Той стана духовен наставник на Хатчър. Всеки ден, когато се върнеше от работа на нивите около Лос Боксес, го очакваше нов урок.

— Когато си навън, не яж зелени къпини. От зелените ще умреш.

И също:

— Мастурбирай всеки ден, така ще можеш да съхраниш емоциите си.

Освен това:

— Забрави за тия, които са причина за агонията ти тук. Мислите за тях са отрова за душата ти. Политически фигури като тях са като едnodневки — идват и си отиват, но мисълта за тях само поражда гняв в душата ти, гневът води до лудост, а от лудостта до смъртта има само една крачка.

Също така:

— Не си губи времето с мисли за отмъщение. Това действа потискащо. Отмъщението изисква действие, а действието е враг на мисълта и приятел на илюзията. Тук илюзията води до лудостта.

— Ох... не е лесно да се постигне това.

— С времето ще става по-лесно. По-добре да простиш на враговете си, отколкото да се оставиш да полудееш.

— От какво най-много се боиш, сто двама и седми?

Хатчър се замисли, преди да отговори.

— От малодушието — каза накрая той.

— Щом е така, докато си жив, няма от какво да се страхуваш. Само страхливците се погубват с опити за бягство.

И още:

— Ако се разболееш, лекувай се сам. Иначе може да те убият, за да не разпространиш някоя зараза. Тук няма доктори.

И още:

— Старай се да не губиш чувството си за хумор. Хуморът е храна за душата. Ако душата страда, страда и съзнанието, а съзнанието е единственият ти истински другар.

И още:

— Не яж свинско. Не го готвят добре. От него можеш да хванеш тения.

— Благодаря ти, сто двама и шести.

— За какво?

— За това, че ме учиш.

— Аз съм учител. Това е радост за мен.

Тогава се появиха хората гъби.

Отначало Хатчър си помисли, че това е просто един от дните на лудост за „126“-ти. На всички тях им се случваха такива дни на лудост.

— Търси гъбите — му беше казал „126“-ти малко преди да умре.

— Тия големите, дето растат на сянка под високите дървета. Накълцвай ги и ги размесвай в храната, никога не ги яж направо. Хората гъби се държат приятелски, но ако ядеш гъбите направо, те излизат от контрол.

Хатчър си нямаше и представа за какво се отнасят тия бълнувания на „126“-ти.

— Време е да си вземем сбогом.

— Не!

— Дванайсет години вече, откак съм тук, приятелю. Две години вече не съм виждал слънцето, нито пък съм вдишвал свеж въздух. Стига ми толкова. Освен това и сърцето ми вече не издържа. Прескача на всеки втори удар.

— Но аз имам нужда от теб — умоляваше Хатчър.

— И все пак... — той прекъсна, за да си поеме дъх. — Ще ми липсваш, сто двайсет и седми.

— Едва ли и наполовина толкова, колкото ти на мен.

„126“-ти се засмя.

— Хубаво. Значи не си си загубил чувството за хумор.

Веднъж, когато разчистваше от бурени един участък за градина, той ги забеляза — големи, лъскави жълти гъби, с диаметър половин фут, проблясващи като бисери под плътните усойни сенки. Откъсна една, начупи я и я натъпка в джобовете на дочената си риза. Същата вечер той размеси тия парчета в чинията с постно ядене, която пъхаха всеки ден под вратата на килията. Техният неестествен вкус и тежък аромат потисна вкуса на всички останали зеленчуци в храната му.

Той лежеше на сламеника си, взираше се в тавана и се чудеше защо „126“-ти му беше препоръчал тия гъби. Може би осигуряваха някои необходими витамини и минерали, които да предпазят костите му от размекване.

В ъгъла на килията му се появи загадъчна мъгла, хвърляща мека светлина върху сенките, но после това искрящо сияние придоби форма на същество от плът и кръв, стоящо в ъгъла, сякаш в очакване на заповедите му.

— Кой си ти? Какво си ти? — прошепна той уплашено.

Но хората гъби не отвърщаха, те никога не говореха. Просто стояха там и му правеха компания, а когато той престана да се страхува, започна да гледа на тях като на постоянни гости, с които всяка вечер споделяше монотонното си всекидневие.

Понякога танцуваше с тях, понесен във вихъра на еуфорична ирландска жига в подземната си гробница. Правеше любов с жени и се биеше с мъже. След като „126“-ти го напусна, хората гъби станаха единствените му приятели.

Бяха дни, в които Хатчър беше щастлив; бяха дни, в които той прекарваше с часове в компанията на хората гъби, танцуваше, пееше, правеше любов, предъвкваше всякакви случки и истории, които можеше да си спомни или да си измисли. Разправяше им вицове, за да запази живо чувството си за хумор, пееше им песни, защото музиката беше храна за душата му.

След като откри хората гъби, Хатчър вече не чувстваше липсата на „126“-ти. И ако незабележимата граница между нормалното и лудостта се определя от това, което е в съзнанието на човека, Хатчър наистина беше луд през тия години, прекарани в Лос Боксес. Щяха да са му нужни цели две години, докато се възстанови достатъчно от тия жестоки, нечовешки условия, за да признае пред самия себе си, че не е имало никаква дупка в стената на килията му и никакъв „126“-ти от другата страна, който е разговарял с него. Щяха да изминат цели две години, преди Хатчър да признае пред самия себе си, че сто дваайсет и шести са били неговите собствени мисли.

[1] Silencio (исп.) — тихо, мълчи. (Б.пр.) ↑

МАДРАНГО

Корабчето идваше веднъж месечно, за да докара провизии, уиски и курви за пазачите. Отчайващият звук на сирената му оповестяваше неговото пристигане с три нещастни прегракнали напъна, когато то доближеше последния завой на реката. Щом корабчето пристигнеше, работата отвън се прекратяваше. След като прозвучеше сирената, веднага натикваха затворниците по килиите им. Не им позволяваха да виждат жените, но все пак тия, от южната страна на цитаделата, понякога успяваха да ги зърнат през тесните процепи прозорци на килиите си. Корабчето стоеше винаги по три дни и след това отплуваше. Често се случваше неколцина от мъжете направо да подивяват. Лягаха на пода в боксовете си и лаеха истерично като разгонени песове.

Хатчър беше от северната страна на сградата. Не беше виждал жена от деня, в който беше пристигнал тук. Но когато се случеше вятърът да идва от към оная страна, той долавяше миризмата на техния парфюм, мирисът на жена, и дори горчивия дъх на алкохола. Тогава призоваваше хората гъби и не беше на себе си за по три дена.

Тоя път корабчето пристигна малко преди да падне здрача. Мъжете вече бяха прибрани вътре и им бяха раздали вечерите по килиите, когато сирената изстена откъм реката. За момент Хатчър се почувства объркан. Веднага погледна към примитивния календар с резките на стената. От последното му идване бяха изминали само шестнайсет дена. Може би бяха започнали да идват през седмица, за да доставят на пазачите допълнителна дажба секс и пиячка. Или пък караха някой по-специален затворник, някоя важна клечка.

Хатчър, който в момента ядеше, отмести един камък на една от стените, бръкна зад него и извади една торбичка пълна с вълшебните гъби. Начупи една от тях на малки парченца и я надrobi в това, което беше останало от оскъдната му вечеря. Дъвчеше старателно жилавите парченца, защото знаеше, че колкото по-наситно те стигнат до стомаха му, толкова по-бързо и по-силно ще му подействат.

Като свърши, си запали цигара, направена от натрошени палмови листа, натъпкани в тръбичка от стеблото на тръстика. Острият пушек пареше в носа и в дробовете му. Той легна на сламеника и зачака хората гъби. Навън изтрещя гръмотевица и след това той чу първите капки дъжд, които зачукаха по стената около процепа на прозореца му. През пукнатините на стената повя хладен вятър и това му подейства успокоително. Мрачните, убити цветове на неговия бокс започнаха да се променят, ставаха все по-наситени и ярки. Той затвори очи и тогава сенките започнаха да придобиват очертания и да танцуват пред взора му. Засмя се тихо и усети приятен гъдел в стомаха си.

Те идваха. Той почти долови прокрадващите се стъпки по тесния коридор към килията и се зачуди кой ли от хората гъби щеше да го навести тая вечер. Не че имаше някакво особено значение. Той ги обичаше всичките, при това страстно. Никога досега не бяха изглеждали така реални. Чуваше ги отвън в коридора пред килията си, чу как вратата изскърца и се отвори. Един от тях го ритна и отстъпалото. Той се захили, очаквайки продължението на тазвечершното им посещение.

— Сто двайсет и седми — каза на испански груб, гърлен глас.

Никога досега хората-гъби не му бяха говорили. Той отвори едното си око и погледна предпазливо пред себе си. Един от пазачите беше застанал над него.

— Ела — каза пазачът. Протегна ръка, изправи Хатчър на крака и го поведе през вратата. Студен, влажен вятър стенеше по коридора и виеше по стълбите. Хатчър знаеше много добре, че не може да говори, за да попита къде го води пазачът. Но той беше под въздействието на гъбите. Около него като падащи звезди проблясваха цветни, искрящи светлини. Правеше опити да се овладее, но въпреки това продължи да се блъска в стената, докато се изкачваха по стълбите. На горната площадка спряха, тъмничарят потропа на вратата и тя се отвори. Силна светлина заслени очите му и той се олюля назад и запримигва. Успя да концентрира погледа си и се втренчи в горния край на второто стълбище. Петното искряща бяла светлина се оказа едно огромно човешко туловище, един мастодонт в бял костюм, притиснал до гърдите си пътна кожена чанта. Ослепителната бяла светлина стана червена, после жълта и накрая се разпадна на отделни отблясъци като от парчета натрошено цветно стъкло.

— Мистър Хатчър — каза привидението в бяло, — дошъл съм да ви отведа вкъщи.

Хатчър залитна към стената, облегна се на нея за момент, свлече се на колене, преви се надве и зави като хиена.

— Не е обелил ни една дума, откакто го измъкнахме от оная гадна дупка — каза Прат на капитана. — Само лежи и зяпа втречено в тавана.

Капитанът, който стоеше над него в покритата със сламен покрив кабина на щурвала и се взираше упорито през пелената на поройния дъжд, повдигна рамене.

— Ей, ама вие какво искате, сеньор? Че той не е говорил с друг човек от три години. Да не искате да скача и да се тръшка, да пее „Банан, насипан със звезди“ или нещучно такова?

— Ей, безпросветна шамандуро — сряза го Прат, — песента се казва „Знаме, обсипано в звезди“^[1].

Капитанът взе да се хили.

— Окей, амиго — „Банан обсипан в звезди“, както кажеш. Това момче, то превъртяло като семе на мак поне, какво говоря, може и повече.

— Господи, кой ти е казал, че можеш да говориш английски? — поклати отчаяно глава Прат и си наля още една чаша от остроото уиски. Беше си свалил сакото, а връзката бе отпуснал чак до гърдите. Дъждът навяваше през пукнатините на каютата и пръскаше по масичката. Белите му дрехи бяха потъмнели от пот. „Един откачен мъж, изцъклил поглед в тавана, прост и неграмотен лодкар с позеленели зъби и с дъх като на чакал, дъжд, сипещ се от небето като из ведро, и буря, която сигурно щеше да потопа тая гадна черупка още преди да стигнат главното течение на реката“ — така изглеждаше светът сега в неговите очи. Веднага щом се върне, ще се обади на баща си и ще поиска на всяка цена да го измъкне от Мадранго. Майната ѝ на службата, майната му на Държавния департамент, майната му на Хатчър и на Лос Боксес и на тая пробита, изгнила гемия. Той гаврътна чашата и си наля още една.

— Слоун ли те изпрати? — разнесе се отзад немощен изтерзан глас. Прат подскочи и се завъртя на стола. Хатчър, застанал гол до кръста на вратата, водеща към трюма, приличаше на привидение с

неистово изблещените си очи, хлътнали дълбоко, оградени от тъмни кръгове. Ръцете му стърчаха като клечки — само кожа и кокали, сплъстената мръсна коса се спускаше в безпорядък по раменете, гъстата рошава брада закриваше неголямата част от хлътналите гърди, по които се брояха ребрата. Мръсотия очертаваше бръчките по челото.

Прат го гледаше онемял.

— Слоун ли те изпрати? — изръмжа отново Хатчър с дълбокия си, дрезгав шепот.

— Както ви к-к-казах, ъ-ъ, аз съм от посолството в Мадранго — запелтечи Прат. — Посланикът уреди д-д-да...

— Слоун ли те изпрати?

— Добре де, струва ми се, че мистър Слоун има нещо общо с уреждането на тоя въпрос. Той...

— Дъжд? — запита Хатчър с отпаднал глас.

— Дъжд? — повтори Прат машинално и повдигна учудено вежди.

— Помпата, тя развалила, сеньор — обади се капитанът.

— Помпата, тя развалила, помпата, тя развалила — заимитира го подигравателно Прат.

Хатчър се обърна и излезе на палубата.

— Там духа лош вятър, сеньор — извика капитанът след него.

— Господи — измърмори Прат и последва Хатчър. Застана на вратата, водеща към палубата, и загледа как доскорошният затворник изпълзя навън, легна по гръб на палубата и остана така под проливния дъжд.

— Той каза да внимаваш с вятъра — изкрещя Прат.

— Не искаме да те загубим сега, не и след всичко това, нали?

Хатчър не отговори. Проснат с разперени ръце и крака на палубата, той усещаше в съня си как вятърът и дъждът шибат изтощеното му тяло. По едно време капитанът закрепил неподвижно руля, изпълзя на палубата до него, завърза едно въже около кръста му и привърза другия край за перилата.

— Ти го наглеждай — каза той на Прат, докато се връщаше към рулевата рубка.

На следващия ден небето беше ясно и слънчево, подухваше лек североизточен ветреца.

— Сири корабчето! — с отпаднал глас нареди Хатчър на капитана и последният дръпна лоста и го остави в положение на обратна тяга. Откъм кърмата се чу как винтът разпени водата.

— Какво, но дяволите, има иък сега? — запита Прат.

Хатчър изобщо не си направи труда да отговори. Смъкна парцаливите си панталони и скочи гол в реката.

— Господи, тук е пълно с алигатори — завайка се Прат. Сви ръцете си на фуния и когато Хатчър изплува на повърхността, се разкрещя: — В тая река има алигатори, мистър Хатчър.

Хатчър се обърна по гръб и продължи да плува. Прат седна на разнебитения дървен стол и се хвана за главата.

— Само това ми трябва — захленчи той отчаяно. — Да ме питат къде е Хатчър? „О, ужасно съжалявам, сър, изядоха го крокодилите.“

След десет минути Хатчър се покатери обратно на борда. Прат му подаде една хавлиена кърпа. Гербът на Съединените щати беше бродирай в единия ъгъл. Хатчър се загледа в него за момент и после започна да се бърше.

— Донесъл съм ви някои нови дрехи. Долу са — каза Прат. — Може да са ви с един-два номера по-големи.

Хатчър свърши с бърсането, праметна хавлията през рамо и остана да седи гол пред Прат в очакване.

— О, да — каза Прат и скочи от стола с най-голямата скорост, която дебелак като него беше постигал. — Сега ще ви донеса дрехите. Донесъл съм още, ъ-ъ, самобърсначка, четка за зъби, паста за зъби. И някакъв, ъ-ъ... ъ-ъ... одеколон...

Панталоните му бяха с два номера по-големи, а ръкавите на ризата бяха увиснали доста под китките му, но дрехите бяха памучни и той ги усещаше с кожата си хладни и чисти. Хатчър се погледна в огледалото. Не беше виждал собственото си лице цели три години. Беше гладко избърснат, с подрязана но врата коса, сресан. Помисли си, че би могъл да изглежда и по-зле. Очите и страните му бяха хлътнали, беше с трийсет фунта под нормалното си тегло, но можеше да бъде и по-зле. Можеше да бъде още там, в компанията на „126“-ти, с райските гъби. Нави ръкавите на ризата над лактите си и излезе отново на палубата.

— Е, не мога да не отбележа, че изглеждате супер, направо супер — каза Прат.

— Пушиш ли? — изръмжа Хатчър. Прат затършува из кожената си чанта.

— Да, сър, да, сър, ей сега — подаде на Хатчър един пакет „Дънхил“. — Нали такива пушите?

— Да — каза Хатчър загледан в пакета. Завъртя го няколко пъти из ръцете си, докато се сети как да распечата целофанената му обвивка. Запали една цигара, вдъхна дълбоко от дима и веднага се закашля до посиняване. Лицето му стана иуриурночервено, устата му беше широко отворена и не можеше да си поеме дъх.

— Ръцете над главата! — разпищя се Прат и вдигна ръцете на Хатчър нагоре. Най-после той спря да кашля и седна на перилата. Погледна за момент цигарата в ръката си и после я хвърли зад борда.

— Имаме пресни плодове, превъзходно сирене, вино, ъ-ъ, бланширано пиле и ростбиф. Освен това долу в хладилника има бира и кока-кола — каза Прат, захили се пресилено и добави: — Това е обикновено екскурзионно корабче.

Хатчър се загледа насмешливо в Прат и продължи да го гледа така, докато на дебелака му стана неудобно, накрая каза:

— Кока-кола. Добре.

— Как уреди Слоун помилването ми? — запита Хатчър с отпаднал глас.

— Ами, ъ-ъ, то не е точно помилване...

— Какво искаш да кажеш — прошепна той заплашително.

— Виждате ли, мистър Хатчър, в Мадранго напоследък се случиха доста драматични събития. Беше извършен военен преврат и на власт дойде нов президент, казва се Гарацо...

— Гарацо! Че точно той ме напъха в затвора.

— Е, вярно. Виждате ли, след като вие, ъ-ъ, влязохте вътре, бяха произведени демократични избори и Гарацо и неговите хора бяха, ъ-ъ, заменени от Венцио. Но после, след четири седмици, Гарацо, ъ-ъ, обяви тия резултати за недействителни и, ъ-ъ, направи преврат и стана отново президент. Но както и да е, та той уреди вие да избягате.

— Да избягам? — зелените очи на Хатчър присветнаха заплашително.

— Е, това е само формалност — побърза да добави Прат. — Няма да се опитват да ви екстрадират или каквито и да са подобни мерки. Имам предвид, че никой даже няма и да разбере, че сте излезли, разбирате какво искам да кажа, нали?

— Къде е Слоун?

— Ще го видите, като пристигнете във Вашингтон.

— Вашингтон?

— Точно така. Ще ви изведем незабавно от страната, да, сър... Той, ъ-ъ, няма търпение да ви види колкото може по-скоро.

Хатчър се загледа отново в него. Беше заинтригуван от лицето му, от слоевете тлъст ина, които сякаш смаляваха до миниатюра чертите на лицето му. От голямата тлъста глава едва се показваше едно малко личице.

— Ами ти как се забърка в тая история? — изръмжа той към Прат.

— Аз съм дипломат от кариерата — отвърна Прат, опитвайки се да вложи нотки на гордост в гласа си.

— Някои неща никога няма да се променят — въздъхна Хатчър.

Още на двайсет мили от града те забелязаха черни стълбове пушек, които се издигаха над него.

— Станали пожари! — каза капитанът, сочейки над реката.

— Станали пожари — имитира го Прат и поклати иронично глава. Изправи се и се загледа напред над носа на кораба към столицата. — Господи, сигурно силите на предишния президент са контраатакували града — завайка се Прат. — Цялата столица е в пламъци.

— Какво ще правим сега? — изръмжа Хатчър с безпокойство в гласа.

— Ще се опитам да установя радиовръзка с посолството — каза Прат и изчезна надолу към каюгата. Хатчър продължаваше да гледа стълбовете черен пушек, които ставаха все по-големи и ясно различими с приближаването към града. Вече долавяше звука на експлозиите и пушечните изстрели. Когато Прат се върна, лицето му се беше разпънало от усмивка.

— Ще изпратят хеликоптер да ни вземе от кея. Там ще ни чакат приятели — изломоти възбудено той. — Ще ни закарат направо в

посолството.

— Защо се прави всичко това за мен? — попита Хатчър.

— Аз, ъ-ъ, наистина не знам, сър. Нищо не ми обясниха. Само ми дадоха документите, казаха ми къде да отида, да пусна по нещо на шефовете на затвора и да ви докарам обратно. Честно да ви кажа, мистър Хатчър, те никога не ми казват нищо.

— Аз изтърсва вас там и изчезва — извика им капитанът.

— Да, добре — каза Прат. — Ти изчезва. Знаете ли какво ми казаха те? Капитанът говорел перфектен английски, така ми казаха. Разбирате ли какво искам да кажа?

Щом доближиха кея, те забелязаха хеликоптера, четириместна машина, да профучава над складовете, разположени покрай речния бряг, после увисна във въздуха над брега и развълнува водата под него. Прат стоеше прав и им махаше. Капитанът насочи корабчето внимателно към кея и акостира без никакво сътресение. „Значи не можел да говори английски, помисли си Хатчър. Но определено може да управлява корабче.“

— Сега отивайте, късмет, сеньори! — извика им той.

Прат започна мъчителни опити да се изкатери на пристана и през това време на около стотина метра от него избухна един снаряд и отнесе едната стена на постройката, до която беше паднал. Разсъблечена жена побягна по улицата с подпалена коса. Един джин със спукани гуми се подпали и изгоря като факла, а вътре зад волана все още се виждаше овъгленото тяло на шофьора. Прат замръзна на мястото си със сковано от ужас лице.

— Давай — изкрещя му Хатчър и го избута върху дока. Корабчето с рев се понесе навътре в реката.

— Божичко, погледнете само, това е ужасно, ужасно... — хленчеше Прат, докато хеликоптерът профуча над тях и се приземи на двайсетина фута встрани. Хатчър се затича към отворения страничен люк. Млад морски пехотинец, който изглеждаше изплашен до смърт, му помогна да се качи на борда. Зад него Прат се носеше в свински тръс към вертолета. Пилотът, с чин капитан, го погледна с ужас.

— Господи, не можем да го вземем и тоя. И без това сме претоварени — изкрещя той. — Ефрейтор, затваряй люка!

— Слушам, сър — извика ефрейторът и избута вратата на люка.

Зарязан сам на пристана, Прат изпищя, като видя вратата на люка да се затваря.

— Не, не, не можете да ме изоставите тук — крещеше той и блъскаше отстрани по корпуса на вертолета. Машината се разтресе и започна да се издига нагоре, а той продължаваше да удря с юмруци по нея. После въздушната струя го забрули, обсипа го с пепел, напълни му очите и хеликоптерът набра височина. Прат падна на колене, обви главата си с ръце и започна да вие отчаяно.

Хатчър и младият морски пехотинец гледаха надолу към огромния мъж, който все повече се смаляваше. Още един снаряд избухна някъде зад него и част от пристана се разлетя на парчета, но Прат стоеше все така и не помръдваше. Беше коленичил като Буда, свит и вцепенен от страх, без да смее да помръдне.

— Всичко това е лудост — изкрещя младокът пехотинец и тогава за първи път Хатчър започна да се смее. От толкова време насам живееше с тази лудост, че всичко това му изглеждаше съвсем нормално.

[1] Алюзията е за американския национален флаг, като езиковата грешка се дължи на близките фонетично думи banana (банан) и banner (знаме, флаг) в английския. (Б пр.) ↑

БАНКОК ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО МАЛАЙЗИЙСКАТА ГРАНИЦА

Гледайки от високо, можеше да се види как един тъмносин мерцедес се движи бавно по отрупаните с пешеходци улици на Банкок. Движеше се едва-едва, намаляваше, когато стигнеше до някоя пресечка, кръстосваше безцелно улиците, сякаш не беше решил къде точно да отиде, докато накрая спря.

Уличката беше тясна и гъмжеше от народ. Въпреки че беше още ранен предиобед, от близкия нощен бар гърмеше музика, която допълваше какафонията от човешки брътвеж, свирене на клаксони и врявата на големия, многолюден град.

От мерцедеса излезе едър, масивен китаец и тръгна навътре в уличката. Лицето му беше червендалесто, с продълговат тънък белег на едната страна. Той си проправяше път през нескончаемата върволица от хора към една дребничка, мършава, предизвикваща състрадание жена с тюрбан на главата. Тя се беше привела напред, сгушила бебе в скута си. Беше с боси крака, с набита по мазолестите ѝ крака мръсотия, а по лицето с хлътнали бузи и очи можеше да се прочете цялата ѝ биография. Това беше млада жена, една от хилядите проститутки, наричани тук е-сан — лаосчанка от Североизточен Тайланд, продадена от баща си, за да проституира още от дванайсет годишна възраст, и вече с бебе на ръце, неспособна да се справя с живота, загиваща бавно от гпадна смърт. Тук имаше хиляди каго нея. А и дузини такива нежелани бебета се раждаха всяка седмица.

Шофьорът на мерцедеса — слаб нисък мъж в сив делови костюм, беше опрял крак на бронята на колата, пушеше и наблюдаваше как партньорът му разговаря с дребната женица с детето. Едрият мъж с белега на лицето се беше наклонил към нея с кръстосани на гърдите ръце и ѝ говореше спокойно. Жената поклати отрицателно глава. Мъжът извади дебела пачка банкноти и отброи няколко от тях, но жената продължи да клати отрицателно глава. Той извади още няколко, прегъна ги, хвана ги с двата средни пръста на ръката си и ѝ ги

подаде. Тя явно се поколеба, но продължи да клати глава. Мъжът с белега пъкна ръка в джоба на сакото си и извади оттам пакетче с бял прах. Сложи го между сгънатите банкноти и го пъкна в ръката ѝ. Шофьорът на колата видя как партньорът му взе детето и тръгна обратно по уличката. Отвори му вратата и го изчака да влезе.

Лъскавият връх на иглата се потопи в съда с наситенозелена боя. Клиентът беше едър китаец с мощно телосложение на около трийсет и пет-четирийсет години. Той не потрепна, дори не премигна, когато иглата за татуиране прободеше кожата на ръката му. Седеше гол до кръста на старинно кресло с богати орнаменти. Гледаше право пред себе си, хладнокръвно и безизразно. Беше вдигнал ръката си напред, свита в лакътя. Коленичил върху една тъмночервена възглавничка и приведен над ръката на младия мъж, един възстар китаец извайваше произведението на своето изкуство малко над китката му. Той не използваше модерните, електрически игли за татуиране, а вършеше работата си по познатия още от древността начин — с бързи и изкусни последователни бодвания върху кожата. Работеше бързо, но същевременно много внимателно, рисувайки върху кожата тънка зелена кама с увита около острието ѝ змия, чиято жълта глава надничаше иззад дръжката.

След като привърши работата си, старецът се отдръпна назад и огледа внимателно това, което беше направил. Явно удовлетворен от произведението си, той кимна с глава към клиента си. Чак тогава младият мъж погледна надолу към изрисуваната кама. Тя изглеждаше като истинско произведение на изкуството — изрисувана изящно, застрашителна, предизвикваща респект. Нещо като проблясък на усмивка премина през неразгадаемото лице на младия мъж. Той стана, прекоси стаята, отиде пред поставеното в златна рамка голямо огледало на срещуположната стена и се загледа невъзмутимо в отражението си. Едва забележима сянка на самодоволство премина през лицето му. После се обърна към стария майстор.

— Великолепно! — каза той и се поклони на татуировчика, който на свой ред му отвърна със същата любезност. Мъжът облече церемониална мантия от пурпурнозлатист брокат и премина в съседната стая, която беше пищно обзаведена с китайски антики,

предмети на изкуството, персийски килими. През огромните прозорци на стаята се разкриваше панорамата на целия град Макао.

Един доста възрастен мъж, отдавна надхвърлил седемдесетте, беше застанал в дъното до огромен аквариум с декоративни рибки и поръсваше храна във водата. Когато младият мъж влезе в стаята, той преустанови заниманието си, изтръска ръцете си и се зае да разгледа татуировката.

— Още едно произведение на изкуството — каза той след минута-две. Поклони се в знак на благодарност на, стария майстор на татуировки, който вежливо му отвърна със същото и след това излезе от стаята.

Старецът беше глава на могъщ китайски род, известен под името Уайт Пам, който контролираше триадите Чию Чао, гангстерски клан, който по мощта си се нареждаше някъде на четиринайсето място сред подобните организации от цял свят. Но преживеният от него инсулт беше ограничил подвижността на крайниците му и беше предизвикал частична загуба на паметта, поради което той беше решил да се оттегли от кормилото. Младият мъж, който се казваше Толи Фонг, тази вечер щеше да стане сан уонг, върховният вожд, както наричаха водача на триадите.

— Днес е голям ден — каза старецът, като се върна отново към заниманията с рибките си. — Баща ти много ще се гордее с теб, както и аз се гордея. Не виждам никой друг, който повече от теб да заслужава да стане сан уонг на триадата на Уайт Пам.

Двамата стояха край огромния аквариум, побиращ поне сто галона вода. Старецът разронваше с пръсти храната от изсушени морски организми и я ръсеше по повърхността на водата.

— Сега вече ще мога да се отдам на заниманията си с моите рибки.

Една красива рибка, оцветена във всички цветове на дъгата, си играеше лениво, като ту се шмугваше под един корал, поставен на дъното на аквариума, ту излизаше изпод него. Най-властно се държеше една кобалтовосиня риба ангел^[1] с размерите на едnodоларова палачинка, с издължена муцуна.

— Повече от петдесет години ние сме най-страховитата триада. Сега повече от когато и да било е важно да запазим положението си — продължи старецът.

Щом парченцата храна започнаха да потъват, останалите рибки се скупчиха около тях. Но синята риба ангел ги нападна, заблъска ги с муцуната си и ги разпиля, а после, кръстосвайки из аквариума, започна да лапа парченцата храна, падащи към дъното. След като си разчисти пространството от конкуренти, заплува по-бавно и отпуснато и се насочи към по-едрите парчета храна към дъното на аквариума.

— Никога не допускай проява на слабост пред когото и да било... — старецът разпръсна храна по дланта си и я потопи под водата. Рибата ангел закръжа предпазливо около ръката му за момент, после се спусна, грабна едно парченце храна и се отдалечи. Толи Фонг видя под водата татуировката над китката на ръката на стария сан уонг. Беше съвсем същата като неговата, направена от същия майстор, наистина, когато и двамата са били доста по-млади от сега.

— ...нито пред семейството си, пред жена си, пред брат си, нито пред мен, но най-вече пред никого от враговете си. Добре, стига толкова за това. Докато оня старец извайваше това нещо върху ръката ти, обади се твоят човек от Банкок. Позволих си да приема съобщението, тъй като ти беше зает и не трябваше да бъдеш безнокоен.

— Да, добре. И какво каза той? — запита Фонг нетърпеливо.

— Каза, че градината е засята. Жътвата ще бъде тази нощ.

На двайсет мили източно от Кангар, недалече от Паданг Бесар, по разбития път, успореден на железопътната линия от Тайланд за Малайзия, отец Килани караше една товарна камионетка. Той беше само на около миля от гаричката на граничния пункт, когато дъждът внезапно заваля, което между другото беше съвсем обичайно за Южен Тайван. Светкавица разцепи небето и освети клоните на палмите, превити под силния напор на бурята. Килани изпита съжаление към жените, които возеше отзад. Каросерията нямаше брезентово покривало и осемнайсетте жени се бяха сгушили една в друга, за да се пазят от бурята. Килани не знаеше подробности за цялата тая операция, а и не се интересуваше. Неговата работа се състоеше в това, да посрещ не един частен самолет на Сонгкла и да откара осемнайсет работнички до тайландско-малайзийската граница.

Пътят минаваше покрай граничния пункт, криволичеше близо трийсет мили из джунглата до главното шосе, после продължаваше на

север през целия Тайландски полуостров до Банкок. Граничният пост представляваше неголяма сграда с двама пазачи.

Още преди да настъпи утрото, осемнайсетте жени, дванайсет от които носеха бебетата си на гръб в цедило, щяха да преминат пеша през невидимата линия, която разделяше Тайланд и Малайзия. С разрешителните за работа, с които бяха снабдени, те щяха да припечелват по десетина долара на ден като работнички на каучуковите плантации или като домашни прислужнички в богати семейства. Отвъд охраняваната полоса на границата щеше да ги чака друг камион, който да ги закара до местата, където щяха да работят. Всичко това тук беше всекидневие, в цялата работа нямаше нищо необичайно.

Необичайно беше само това, че бебетата не бяха обикновени — всички те бяха на не повече от шест месеца; всички те бяха купени от улиците на Банкок само преди броени часове; и всички те бяха умъртвени непосредствено преди самолетът да излети за летището Хао Яй.

Килани нямаше и представа за мъртвешкия товар, който превозваше. Жените му се бяха сторили необичайно тихи, докато им помагаше да се качат, но той си помисли, че причината за това е може би лошото време.

На самата граница той спря камионетката и изскочи от кабината. Дъждът беше понамалял и беше преминал в леко, постоянно ръмене, но в небето продължаваха да проблясват светкавици и да осветяват гъстата джунгла, която ги заобикаляше.

Килани отиде при задната част на камионетката и спусна капака на каросерията. Помогна на жените да слязат, като беше особено внимателен с тия, които носеха бебетата си на гръб. Жените поеха забързано по разкаляната пътека към граничния контролен пункт с пригответени за проверка разрешителни за работа.

Двамата войници се бяха сврели в малката будка отвън, за да се скрият от дъжда. Килани влезе обратно в кабината на камионетката и загледа подир жените, които приближаваха към войниците на контролния пункт. Всичко беше нормално, оставаше само обичайната проверка на документите. Малайзийските войници бяха благоразположени и флиртуваха с жените.

Докато една от жените преминаваше покрай войниците, ръчичките на бебето ѝ се изхлузиха от цедилката и увиснаха отпуснати надолу. Тя продължи забързано напред, без да усети, че детето се изхлузва от вързоп на гърба ѝ и главичката му също се е извадила навън. Единият от войниците се пресегна усмихнат да нагласи по-добре бебето във вързоп. Но щом го докосна, лицето му замръзна. Бебето беше леденостудено. Жената се наникъоса и побягна, а бебето се изхлузи и остана в ръцете на войника. Войникът, останал с бебето в ръце под дъжда, изкрещя на другия:

— Това бебе е мъртво! Спри я!

А в това време жената тичаше обратно към камионетката.

Тогава всички жени побягнаха. Друг войник провери още едно бебе. И той остана под дъжда с мъртво дете в ръце.

— И това е мъртво — изкрещя той на колегата си.

Жените изпаднаха в паника. Побягнаха обратно към камионетката, а войниците стреляха няколко пъти във въздуха, за да ги сплашат и спрат. На Килани му причерня пред очите. Блъсна с всичка сила скоростния лост и включи на скорост, форсира двигателя докрай и потегли бясно, а гумите буксуваха в размекнатия път и хвърляха на всички страни пръски кал.

Килани караше като луд и тежката камионетка буквално летеше по хлъзгавия разкалян път. Машината препускаше с рев през развихрилата се наново буря, а Килани се беше втрещил с неистов страх в очите през обсипваното с вълни от дъжд предно стъкло. Стиснатите му до болка устни бяха побелели от страх.

— О, Господи — не спираше да повтаря той. Тогава изведнъж пътят пред него избухна в ослепително бяла светлина, страхотна светкавица изпепели всичко пред очите му и прекърши едно гигантско дърво. Блясъкът на светкавицата за момент ослепи Килани. Той разтърка очи и тогава пътят сякаш изчезна и пред него остана само непроходимата джунгла. Той извъртя волана. Гумите се плъзнаха по разбития паваж на пътя, но разсипания чакъл на банкета, из дълбоките локви. Камионетката полетя странично към джунглата и се сиря с трясък в крайпътния насип.

За известно време Килани остана неподвижен, със слисан и недоумяващ поглед. Предното стъкло беше разбито на парчета. Напипа несъзнателно дръжката на вратата, дръпна я, вратата се отвори и той се

катурна странично в наводнения крайпътен ров. Студеният дъжд го накара да се опомни. Остана така, седнал в локвата за момент, после започна да се катери но хлъзгавия бряг на крайпътния ров и щом го изкатери, се втурна стремглаво навътре в джунглата.

Той тичаше обезумял през гъсталака на джунглата, клоните на дърветата и храсталаците се блъскаха в тялото му, разкъсваха дрехите му, шибаха лицето му. Раздираната от светкавици джунгла се беше превърнала в ужасяващ кошмар. Лиани с размерите на огромна боа се извисяваха от земята, извиваха се, стискаха и задушаваша огромните мангрови дървета. Още една светкавица проблесна с ослепяваща светлина над главата му. На зловецата ѝ синкавобяла светлина Килани видя една гигантска статуя на Буда с ерозирали от времето и вятъра форми, гледаща свирепо към него, с лице и тяло, обхванати плътно от буйната растителност. Килани отскочи с писък и падна върху дънера на едно дърво. После се изправи и с лудо блъскащо в гърдите сърце продължи неистовия си бяг през бурята.

Мястото изглеждаше като мизансцен на уестърн — огромно, широко помещение с разпръснати в безпорядък маси и столове и нахвърляни стърготини но пода. Снопове приглушена зелена светлина се спускаха от ниския таван. В помещението цареше хладен полумрак и миризма на престояла бира и лук. Въздухът се раздвижваше от лениво въртящи се вентилатори. Времето сякаш беше спряло на това място.

В далечния край на помещението, от край до край по цялата му ширина, се простираше стар, накълцан от многобройни битки дъбов бар. Беше наистина великолепен бар — с лъскава месингова облицовка и разхвърляни тук-там по цялата му дължина плювалници. Над него, пак от край до край по цялата дължина на салона, се простираше поръбено с фасет огледало, в центъра на което с букви, високи цял фут, под формата на дъга, беше гравирано името „Том Скухани“. Под него, с обратна дъга, за да се затвори кръгът, беше гравирано „Галуей Рууст 1877“.

Над огледалото беше закрепена една проскубана и проядена от молци бизонска глава, която се блещеше зловецко с единственото си изцъклено око — мястото на другото беше натъпкано с катран. Почти в центъра на огледалото се мъдреше дупка от едрокалибрен куршум.

Едната стена на салона беше покрита със стари, пожълтели дагеротипни фотографии и рисунки на прочути каубои, индианци и гангстери: семеен портрет на Джес и Франк Джеймс, изтрупани в официалното си празнично облекло и с черни бомбета; юначагите на Дуулин, оковани и подредени в редица пред затворническата камионетка, обаче ухилени, сякаш са уредили и последния проблем в живота си; Лудият Бил Хикок, проснат мъртъв върху масата за покер и застрелялият го в гръб Джек Данс, застанал зад масата и държащ последната ръка на Хикок — аса, осмици и тройка каро; Пат Гарет, застанал пред застрелян бизон и прегърнал пушката си с две ръце; Джеронимо, клекнал по индиански маниер и положил пушката на коленете си; Крейзи Хорс, гледащ с предизвикателен поглед.

В ъгъла, встрани от бара, един джубокс „Уърлицър“ дрънкаше нещо подобно на „Сърфин“ на „Бийч Бойс“. От другата страна на салона имаше вход към едно по-малко помещение, повдигнато с около две стъпки над пода на основното, преградено със завеса от стъклени мъниста. На една от двете маси в единия му край неколцина мъже играеха карти, а по-навътре двама други мъже играеха билиард на маса, покрита с червено сукно. В дъното на това уединено помещение, на едно кресло с мека тапицерия, встрани от което беше поставен абажур с ресни, седеше внушителен джентълмен в бял костюм с бяла коса и с двойна брадичка, надвиснала над яката му. Пред него имаше една масичка с голям сейф и бутилка червено вино. Мъжът четеше. Като стигна до края на страницата, потопи пръст в чашата с вода, която държеше в другата си ръка, облиза водата от пръста си и прелисти страницата.

Висок слаб мъж с щръкнали мустаци седна на близкия край на бара и се заприказва спокойно с един строен, елегантен негър, облечен с черна блуза с кожено елече, в сини джинси, каубойски ботуши и с каубойска шапка, толкова голяма, че можеш да си вземеш вана в нея. На шапката беше затъкната китка от червени, жълти и зелени папагалски пера. Изпод якето на високия се показваше дръжката на един явно доста голям пистолет. Докато разговаряше, той непрекъснато хвърляше погледи към едрия мъж с белия костюм. Единственият друг човек в големия салон беше един дългокос рус мъж, клюмнал върху бара.

Някъде отзад, откъм сервизното помещение, се разнесе звън на телефон, който прозвуча някак странно в тая обстановка. Барманът изчезна през вратата и само след няколко секунди се върна. Повика с пръст високия мъж, който мина зад бара и след като влезе в сервизното помещение, извади големия си като топ пицов и го подаде на бармана. После затвори зад себе си вратата.

След няколко минути той се върна отново в бара. Лицето му беше строго и гневно, мускулите на челюстите му потрепваха.

— Трябва да вървя — каза той на бармана. — Кажи на Достопочтения да затвори банката, докато се върна.

— Какво е станало?

— Килани се е самоубил — отвърна спокойно той и тръгна към изхода с наперена походка. Още щом прекрачи прага на бара, атмосферата на Дивия запад се изпари и се замени с тая на среднощния живот на квартала на нощните клубове Патпонг. Музика, смехове и шум от разговори на висок глас изпълваха нощта. Високият мъж се насочи към „так-так“, едно от тия триколесни превозни средства, които преобладаваха в претъпкания трафик на Банкок. Дребничкият шофьор тайландец запали, придвижи се малко напред и спря пред мъжа.

— Сам Пенг — тихо каза той, щом влезе в тясната двуместна кабинка. — Точно на излизане от Три Пет Роуд.

Малката триколка се движеше бавно по една самотна уличка в Яварай, китайския квартал на Банкок, по едно време намали съвсем и спря. Един прегърбен китаец притича в тъмно го от един вход и влезе в колата до високия мъж.

— Какво е станало? — прошепна гласът с ориенталски акцент.

— Доколкото разбрах, преди четири дни Килани взел нощния влак в южна посока и отишъл да закара една групичка работнички към границата, на граничния пункт до Кангар. Дванайсет от жените носели бебета. Всичките бебета били удушени и телцата им били натъпкани с по три кила китайски бял прах.

Китаецът изпъшка тихо, но не каза нищо.

Високият мъж повдигна рамене.

— Убийци на бебета — каза той. — Обаче изобретателни. Дявол да го вземе, по улиците на Банкок винаги можеш да си купиш бебе за

петдесет долара. Всеки ден се прави това нещо.

— Как е станало това?

— Уол Пот.

— По дяволите! По дяволите, защо не ти е казал за тая работа?

— Не знам. Казал на Макс, че Уол Пот разчитал на него за прехвърлянето. Не е знаел за бебетата. Макс разправя, че отчето се е надявал да уреди прехвърлянето, да се върне и да забрави за тая работа, но от тая история с бебетата направо обезумял. Когато се появил в заведението на Макс, бил направо като лунатик. Днес сутринта отишъл на брега, влязал да плува в морето и повече не се върнал. Тялото му било изхвърлено на брега от вълните едва сега, преди около час.

За известно време и двамата мъже останаха така, безмълвни. Накрая китаецът заговори:

— Чудя се по колко ли им е обещал Уол Пот?

— Сигурно но най-ниската тарифа. Какви ли са му били намеренията за по-нататък?

— Кой знае от колко време извършва такива убийства тая мръсна невестулка.

— Добре де, слушай сега — каза високият мъж. — По-добре късно, отколкото никога. Може би ще успеем да уредим нещата така, че да ни предадат Уол Пот.

— Как предлагаш да го уредим?

— Тай Хорс^[2] — каза високият мъж.

[1] Вид риба от рода на акулите (Б.пр.) ↑

[2] Thai! Horse (англ.) — букв. Тайландският кон, освен това в преносен смисъл има значение и на наркотик, опиат (Б.пр.) ↑

АМЕРИКА СЕГА БЪРД

В най-строго секретните файлове на Интерпол, известни като Информационен блок „Светия дух“, до които имаха достъп само служители с карта за първо и второ ниво компетентност, пилотът — той, тя или те — беше известен само под кодовото наименование Бърд^[1]. Тези досиета бяха дълбоко засекретени, защото никой от шефовете в Европа или пък в Америка не искаше пресата да надуши каквото и да било за тия лица и за изпълняваните от тях задачи. В частност те не искаха Бърд — или пресата — да узнаят, че службите в Чикаго и в Париж взаимодействат помежду си.

Все пак Бърд знаеше за това. В този момент той се носеше на седем фута над пода в залата за Френски импресионизъм на Международната експозиция на изобразителното изкуство.

Навън, на Шейсет и четвърто авеню, животът течеше в обичайния си ритъм. Понеделник вечер — жени и мъже бързаха към къщи при своите съпруги или съпрузи, на връщане от работа, от любовниците си, от кино, от бизнес-срещи или от едно питие на крак в някой бар на път за къщи.

Разпоредителят на изложбения комплекс си беше тръгнал рано, затова и нощният пазач се беше изхитрил да заключи по-рано — в шест без пет. През последния час преди затварянето беше минал само един посетител — странен тип с гъста червеникава брада, сгушен в лъскав жълт шлифер. Сигурно беше напуснал музея незабелязано. Поне така си мислеше пазачът.

Но Бърд не беше излязъл. Беше се скрил в складчетона чистачите в дъното на коридора и изчака, докато пазачът извърши обичайната си процедура: да заключи, да включи алармената инсталация и електронните камери, да набере цифровата комбинация, която контролираше подовите сензори, да провери осемте монитора, които наблюдаваха всяка от осемте зали на музея. После пазачът седна пред телевизора да зяпа Дан Радър и ухапа единия от двата сандвича, които

жена му редовно му приготвяше. Тази вечер беше сложила любимия му сандвич — с пилешка салата, с резенче ананас и подправен с топла горчица. Щом видеше пилешка салата, ананас и топла горчица, забравяше всичко друго на света.

Бърд изчака търпеливо, докато пазачът се отдаде изцяло на заниманието си със сандвича, заяпан в новините на Си Би Ес. Излезе от складчето, премина около десетина фута по коридора до една малка стаичка, в която бяха поместени електрическите табла, и издърпа шалтерите на алармата на прозорците и на електронните камери. Не поиска да се занимава и с подовите сензори. Бяха твърде сложни и щяха да му създадат доста главоболия, докато ги елиминира, а, от друга страна, нямаше да му попречат кой знае колко. Той никога не се движеше близо до пода.

Пулсът на Бърд непрестанно се ускоряваше, колкото повече се приближаваше към покрива. Той обичаше такива предизвикателства. „Ходене по въздуха“ наричаше това, което вършеше, и колкото по-трудна беше задачата, толкова по-учестено биеше сърцето му и толкова по-силна беше тръпката. Вълнението идваше не толкова от резултата на извършената работа, колкото от самото изпълнение на задачата. Преди два дни беше донесъл и замаскирал екипировката си на покрива, след като се беше представил като инспектор по противопожарната охрана, показвайки фалшифицирани документи на шефа на охраната. Така те го оставиха необезпокоявано да мине из помещенията на цялата сграда, уж извършвайки проверка. Беше скрил работната си екипировка — голям чувал от чер найлон, натъпкан с нещата, които той наричаше „моите принадлежности“ — в отдушника на вентилационната инсталация. Сегашната му операция беше едва ли не като разходка в парка — не представляваше никаква трудност за него. Охраната въобще не си даваше зор да се старее, а и явно пазачът просто не допускаше, че някой би се засилил да ограбва музея толкова скоро след затварянето му.

Бърд смъкна изкуствената си брада, свали шлифера и натъпка всичко в найлоновия чувал. После начерни лицето си, след нова разби ключалката на таванския прозорец над залата с експозицията на Френския импресионизъм. Закрепи широка алуминиева стега на перваза му, прекара едно капроново въже с издръжливост на опън

хиляда фунта през халките на стегата и през халките на осигурителния си колан и се спусна надолу.

Само след миг той вече се носеше на седем фута над пода, придържайки се плътно към южната стена, за да остане извън обсега на телевизионните монитори. Балансирайки с глава, въртейки се на всички страни с краката или главата, Бърд сякаш беше оживелият Питър Пан^[2], ограден отвсякъде от шедьоври на Моне и Мане, Касат и Синяк, Гоген, Ван Гог, Сисле, Сезан и Реноар. „Прекрасно, мислеше си Бърд, кой друг може да се похвали, че работи в атмосфера пропита с толкова творческо вдъхновение.“

Но както се люлееше лениво, описвайки свободни елипси във въздуха, наслаждавайки се на великолепните творби, които висяха навсякъде по стените, погледът му внезапно попадна на едно канапе в центъра на залата. На канапето лежеше котка.

Бърд замръзна. Йоните на въздуха около него замръзнаха. Всичко наоколо замръзна с изключение на котката, която си спеше спокойно.

„Ако тая котка скочи, мислеше си Бърд, подовите сензори така ще се разпищят, че дъртият пазач ще подскочи чак до Канарските острови.“ Няколко секунди остана така, бавно полюшквайки се на въжето, и наблюдаваше котката — едра, сива, на черни ивици. Трябваше да се движи много бавно и много внимателно и да се надява, че няма да я събуди.

Бърд бавно раздвижи главата си напред-назад, полюлявайки се, докато вече в края на маха си достигаше стената. После бръкна в несесера с принадлежностите си и извади две прикрепващи скоби. Позасили малко люлеенето, тихо прикрепил залепващите гуми към стената се захвана в скобите.

Използва малък френски ключ, за да разкачи рамките, измъкна платната на Моне, Сезан и Реноар, внимателно покри всяко от тях с по едно парче плат, нави ги стегнато и ги напъха в цилиндричния калъф, праметнат през рамото му. После пристегна калъфа, за да не се мята, докато той се люлее. Освободи вакуумните смукачи на скобите, отдели се от стената и отново се залюля свободно из въздуха, увиснал надолу с главата.

Котката се претърколи по гръб, протегна се, отвори очи и се втренчи в това, което ѝ се стори най-голямата птица, която бе виждала

през живота си.

И Бърд се втренчи в нея.

Котката разтвори широко очи. Изведнъж скочи на крака. Изви гръб и наостри козина.

„Не скачай долу, прошепна безгласно Бърд, моля те, само не скачай долу.“

Котката скочи на пода.

Подовите сензори задействаха алармения звънец до монитора в помещението на охраната. Пазачът, сепнат от острия звук, скочи и веднага погледна към монитора, но котката беше застанала точно под обектива на камерата в залата и не се виждаше на монитора. Залата изглеждаше празна.

— По дяволите — промърмори старецът с пресипнал глас. Разкопча кобура си, опипа пистолета и тръгна по коридора. Сиря се за момент пред широката сводеста арка, през която се влизаше в голямата зала, после извади пистолета си, стисна го с две ръце и влезе със скок в помещението, както бе гледал по уестърните. Котката се промуши край него и побягна по коридора.

— Дяволите да те вземат — извика подире ѝ пазачът.

После прибра оръжието си в кобура, направи няколко крачки навътре в помещението и остана така за малко, опрял ръце на бедрата си.

Бърд висеше точно над главата му, само на крачка встрани.

— Проклетница такава, щях да получа инфаркт заради теб — каза той на висок глас. — Вече за втори път тая седмица ме караш да подмокрям гащите.

Бърд сиря да диша. Ако пазачът погледнеше нагоре, щяха да си видят зениците един на друг. Но той не погледна. Хвърли един бегъл поглед на залата и тръгна обратно по коридора, подвиквайки „писи-писи-писи“.

Бърд въздъхна от облекчение. Наистина съвсем точно му бяха измислили името. Мразеше котките.

[1] Bird (англ) — птица (Б.пр.) ↑

[2] Питър Пан — Герой от едноименен детски роман. (Б.пр.) ↑

СЛОУН

Беше четири и двајсет и осем след обяд, когато Стенхаузър излезе от офиса на двајсет и осмия етаж на „Еверест иншуърънс“ на Източна петдесет и седма улица, взе асансьора до втория етаж, спусна се по стълбището до първия и излезе през аварийния вход от западната страна.

Слоун седеше в кафето на Петдесет и седма улица между Второ и Трето авеню. Това място беше идеално за него. През витрината можеше да наблюдава и трите страни на сградата на „Еверест иншуърънс“. Четвъртата, задната страна, беше откъм една малка задънена уличка, от която имаше изход само към Трето авеню. Откъдето и да минеше Стенхаузър, Слоун нямаше как да не го забележи. Слоун извади един малък черен бележник и записа нещо в него, както постоянно нравеше през последните три дни. После стана и тръгна да проследи дребничкия човек.

Името на Стенхаузър беше записано и засекретено в компютъра на Слоун още преди две години. Само допреди три дни той нямаше и понятие как изглежда Фред Стенхаузър, или каквото и да е друго за него, освен професията му. Дотогава просто нямаше нужда от това. Имената в компютърните файлове на Слоун бяха нещо като спестовна сметка, а Слоун много го биваше по спестовните сметки, да скътва по нещо за черни дни. Той беше освен това и ужасно търпелив човек, направо да те изкара от нерви. Слоун никога не бързаше, можеше да чака цяла вечност. Или поне докато реши, че е напълно подготвен. Сега той вече беше готов да вложи нещичко в една от сметките си, в тая с името на Фред Стенхаузър.

Стенхаузър беше безпроблемен за проследяване и проучване. Беше толкова точен и акуратен, колкото Слоун беше търпелив. Излизаше от службата си винаги малко преди четири и половина. Винаги се спираше за едно мартини в „Сафари“ — бара на Бил, на Петдесет и шеста улица. Всеки ден се прибираше вкъщи докъм шест и към шест и десет излизаше отново на улицата да разходи малкото си пуделче.

За Стенхаузър животът беше ритуал. Носеше двуредни пепитени костюми от кариран плат, винаги с пуловерче под сакото и шарена вратовръзка. Всеки божи ден. Ходеше да си прави прическата всеки вторник в осем и трийсет сутринта в бръснарницата „Сейнт Рийджис“, всяка сутрин ядеше все едно и също за закуска в едно и също кафене на Петдесет и шеста улица, винаги четеше вестник, докато закустваше — все „Уол Стрийт Джърнъл“, четеше го винаги отзад напред, през отпуската си винаги ходеше на Кейп Код. Стенхаузър вършеше всичко с неизменно и непоклатимо постоянство.

Дори и дребните ексцентричности, които Стенхаузър си позволяваше, бяха предвидими, като например това, че следвайки своя всекидневен ритуал, той много рядко излизаше от службата си през една и съща врата два дена подред, много рядко минаваше по един и същи път до бара на Бил или от бара до блока си на Седемдесет и четвърта улица. Сякаш играеше някаква игра, все едно че някой го следеше и неговата цел беше да се изплъзне от преследвача си. На Слоун му доставяше удоволствие иронията в цялата ситуация. Сега наистина някой следеше Стенхаузър, а той дори и не подозираше това.

Този ден Стенхаузър, нисък слаб мъж, някъде около трийсет и петте, с подути като на жабок очи, тръгна по Второ авеню на изток, после на юг по Петдесет и шеста улица, след това сви надясно, мина две пресечки и стигна до „Сафари бар“. Вървеше бързо и винаги гледаше в земята право пред себе си, сякаш го беше страх да не настъпи нещо.

Слоун беше решил да осъществи първата си среща с него там, при Бил. Барът никога не се пълнеше прекалено и това беше главното основание на Стенхаузър да го предпочита за вечерното си питие. И въпреки че вътрешната декорация беше малко попресилена откъм папрати и препарирани глави на животни, заведението беше уютно и спокойно, а и барманът правеше превъзходно мартини.

Когато Стенхаузър сви от Второ авеню по Петдесет и шеста улица, Слоун премина на отсрещния тротоар и ускори крачка. Той задмина Стенхаузър, изчака, докато дребничкият мъж наближи заведението на Бил, и влезе вътре непосредствено преди него. Вътре се помота малко и поогледа наоколо, докато Стенхаузър си закачи шлифера на закачалката, и си избра място на бара. Слоун седна до него. Стенхаузър не му обърна никакво внимание — беше се зачел в

един брой на „Арт Уърлд“, докато барманът му приготвяше в шейкъра превъзходното си мартини. Като стана готов, сервира го пред Стенхаузър и се обърна към Слоун:

— За вас какво да бъде?

— Светло пиво — каза Слоун. Погледна към Стенхаузър.

— Както виждам, предпочитате джин „Бомбай“ пред „Бийфийтър“ — избра си той реплика за начало на разговора.

Стенхаузър отправи поглед към него изпод подутите си клепачи с известна досада.

— Изборът е на бармана — каза той с гъгнив носов глас, който прозвуча почти като хленчене. — Честно казано, съмнявам се дали мога да различа едното от другото.

— Но определено предпочитате не сухо мартини.

— Да речем, не обичам чист джин — отвърна Стенхаузър разсеяно, докато прелистваше списанието си.

— Не мога да не отбележа, че определено се интересувате от изкуство — продължи настойчиво Слоун.

Стенхаузър забарабани с пръсти по обложката на списанието.

— И като бизнес, и за удоволствие — отвърна той лаконично.

— Сериозно? — каза Слоун. — С какво се занимавате?

— Заниманието ми, ако държите да го наречете така, е в областта на застраховките.

— Застраховки живот, общи застраховки...?

— Всъщност завеждам исковете по застрахователни събития — каза Стенхаузър и отново насочи вниманието си към списанието.

— Сериозно? — каза ентусиазирано Слоун. — Че как се връзва това със света на изкуството?

Дребничкият мъж остави списанието върху плота на бара и въздъхна.

— Аз съм експерт — каза той. — Специализирал съм в областта на откриване откраднати произведения на изкуството.

— Ей, ами че това е доста интересно. И сигурно доста доходно, нали? — Той намигна с разбиране на Стенхаузър.

— Е, още не съм си уредил материалното положение, че да съм готов да изляза в пенсия, ако това имате предвид.

— Още ли не сте? — каза Слоун и отпи глътка бира, гледайки встрани.

Стенхаузър присви очи. Тоя човек започваше да му досажда. Като че ли се опитваше да изкопчи нещо от него. Стенхаузър се обърна към него и му хвърли изучаващ поглед. Имаше обветрено лице със силен загар, малък белег под дясното око, тялото му беше квадратно като сандък, мускулесто. Катраненочерната му коса беше късо подстригана, спортното му сако беше прилепнало плътно по него. „Човек, който прекарва доста от времето си на открито“, помисли си Стенхаузър. — По-скоро ловец, отколкото рибар. Има набитото телосложение на ловец, рибарите имат по-крехка и изискана структура. Сигурно всеки ден тренира с тежести, за да поддържа тая фигура. По всяка вероятност е голям запаляно по спортните състезания и любител на бирата. „Не изглежда прекалено интелигентен“, мислеше си Стенхаузър.

— А вие с какво се занимавате, мистър ъ-ъ... — подена свой ред Стенхаузър.

— Слоун. Хари Слоун. Работата ми е да изучавам човешките характери.

— Детектив?

— Не, просто изучавам човешките характери. — Слоун хвърли примамката и вече започваше бавно да оплита мрежата около жертвата си.

Стенхаузър се изсмя тихо.

— Интересно. Много забавно — каза Стенхаузър. — С това се занимават и списанията от жълтата преса в разделите си за известни личности, нали? Изглежда всеки от нас има склонност да си пъха носа в чуждите работи.

Слоун се наклони към Стенхаузър и му каза с поверителен тон:

— Да, аз обаче не се занимавам точно с такива неща. Обикновено спирам ей на толкова от ровенето в кирливите ризи — добави той, като разтвори палеца и показалеца си на около един инч разстояние.

Стенхаузър го погледна изненадано.

— Хм, За повечето хора никак не е приятно някой да се рови из личните им работи — каза той и отпи още една глътка от мартинито си.

— Обичам да изучавам хората — каза Слоун. — Усещам, че доста добре умея да определям характерите им.

— Наистина ли?

— Да опитаме с вас, например. Мога да се обзаложа, че сте много акуратен човек.

— Хм, акуратен — Стенхаузър се замисли за момент.

— Може и така да е. В края на краищата в моя бизнес за това се плаща.

— Не се и съмнявам, че е така. Човек не може да си позволи да допуска грешки в такъв сериозен бизнес — Слоун се наклони още повече към него. — Налага ли ви се да си имате работа с криминални типове? — попита той, продължавайки да го омотава в мрежата си.

— Точно това ми е работата — отговори дребничкият мъж с нотки на гордост в гласа. — Вярно е, че нямам много внушителен вид, но мога да говоря техния език. Мога да бъда много твърд, когато се налага.

— Не се и съмнявам — каза Слоун.

— Хм, не се съмнявате...

— Ни най-малко. Обзалагам се, че сте адски твърд, когато водите преговори. — Това беше стар трик на Слоун, да гъделичка суетата на жертвите си. Номерът винаги минаваше.

Стенхаузър високомерно поклати няколко пъти глава напред-назад, но не каза нищо. „Тоя захапа въдицата“, помисли си Слоун.

— Нека да направя едно малко съчинение — каза Слоун. — Хайде да поговорим за някои от случаите, с които сте се занимавали, за някои от най-трудните. Може би в тях ще има нещо, което интересува и мен.

— Ъ-ъ, хубаво, аз..., това много ме ласкае, но... ъ-ъ, по-голямата част от нещата, с които се занимавам, са строго поверителни.

— Няма да споменаваме истински имена. Просто, нали знаете, някои по-специални случаи. Колкото повече неща научаваш, толкова по-добре за работата.

— Сигурно. Добре, някой друг път може би. Аз трябва да тръгвам след две-три минути.

— Слушай, защо да не си поговорим, докато се прибиращ по Седемдесет и четвърта улица? — каза Слоун усмихнат, отпивайки от бирата си на малки глътки.

За момент Стенхаузър го зяпна изненадано.

— Откъде знаете... Аз не се прибирам вкъщи — набързо понечи да се измъкне той. — Имам билети за театър.

— Срамота. Ами нали кучето ви трябва да си получи вечерята от бърбреци.

Стенхаузър се наведе към Слоун и каза през стиснати зъби:

— Какво всъщност искате от мен?

— Хатчър.

— Хатчър?

Слоун кимна с глава.

— Хатчър.

— Трябва ли това име да ми говори нещо?

— Кристиън Хатчър, мистър Стенхаузър. Искам само него, това е всичко. Адрес, телефонен номер. После изчезвам от живота ви ей така. — И той щракна с пръсти.

— Аз мисля, че вие още сега трябва да изчезнете — и Стенхаузър щракна с пръсти — ей така, който и по дяволите да сте.

— Добре, мистър Стенхаузър, край на играта. Май ще трябва да се сложи край на ония истории — мошеническите номера с предметите на изкуството имам предвид. Мисля, че знаете за какво говоря. Сега аз искам просто да говоря с Хатчър, това е всичко. Не е кой знае какво. Дявол да го вземе, че ние с него сме стари приятели. Дори веднъж му помогнах да отърве кожата.

— Наистина ли?

— Да.

— Слушайте, не познавам никакъв Хатчър, но дори и да познавах някой Хатчър, не бих ви казал даже и второто му име. Не бих ви казал и номера на обувките му, не бих ви казал и... не бих ви казал и ей толкова за него. Вие никак не ми харесвате. Не ми харесва как се държите, не ми харесват и откачените ви приказки. Ясен ли съм?

Слоун кимна сериозно. После поклати пръст точно под носа на Стенхаузър.

— Май го раздаваш много упорит — каза той бавно и търпеливо както винаги, но продължаваше да се усмихва. — А това никак не е хубаво.

— Сериозно?

— Сериозно. А това упорство може да ти докара някъде... о, не знам точно, но някъде поне десет години. Освен това ще ти

конфискуват всичко, до последния цент, а това струва ми се трябва да ти е достатъчно, за да те вразуми.

— И понятие нямам за какво, по дяволите, говорите, мистър... Слоун бяхте, нали?

Слоун кимна с глава.

— Слушай, защо да не повървим малко по Седемдесет и четвърта улица. Може и да успее да ти изясня за какво става въпрос. Никой няма да ни чуе какво си приказваме, а ти и без това трябва да понагледаш кучето си, с театър или без театър, а? А пък, ако ти е нужно още убеждаване, можем да си поприказваме и за Париж, за връзката Чикаго — Ню Йорк.

И двамата седяха неподвижно, отправили смразяващи погледи един към друг. Стенхаузър пръв наведе очи.

— По дяволите — каза той почти шепнешком. — Ако обещаете, че няма да ме зяпате така през целия път, може и да ви разкажа туй-онуй.

Навън духаше свеж пролетен вятър. Двамата стигнаха до Медисън авеню и поеха по него в северна посока. Стенхаузър мълчеше. Вървеше и гледаше в земята пред краката си, с ръце напъхани дълбоко в джобовете на шлифера си.

— Знаете ли, май попрекалих там в бара — каза Слоун, отново надянал широката си усмивка — Може пък Хач да си е сменил името. Може би го знаете под друго име.

Стенхаузър продължаваше да мълчи. Вървеше бързо и все така зяпаше на крачка-две пред краката си.

— Използвал е една и съща техника и при трите операции. Познавам сгила му. Спуска се с въже през покрива, захваща се с вакуумни скоби за стените, докато измъква картините. Никога не доближава пода, няма проблеми с електронните очи, подовите сензори и други такива и, проклетото му копеле, винаги оставя някаква следа след себе си, за да дразни полицията. Старият Хач не се е променил много. Използва същата техника още навремето, когато направи тараж в Руското посолство в Лондон по мое нареждане.

Както си вървяха, Стенхаузър внезапно вдигна очи и отправи враждебен поглед към Слоун.

— Същата работа и в Иранското посолство, преди оная история със заложниците Винаги оставя по нещо. Някоя от вакуумните скоби, въжето, каквото и да е. Много хитра работа е това — фалшивата следа, защото той винаги предварително дава накъсо алармената система, но никога не оставя след това проводника, с който е направил късото, и знаеш ли защо?

Стенхаузър започна да ускорява крачка.

— Защото да даде накъсо част от системата изисква предварителни познания за спецификата на устройството ѝ. И в двата случая, за които ти казвам, Хатчър си имаше вътрешен човек, който му беше помогнал да се справи с инсталацията, но не искаше да оставя улики, които водят към него, и затова оставяше по нещо от инструментите си. И сега — пак същия номер. Дявол да го вземе, та аз съм с него още от началото на кариерата му, още от оная история в Париж. Ама какъв удар беше само! — Слоун се захили самодоволно.

Стенхаузър изведиъж спря. Набута пръст под носа на Слоун.

— Слушай, ти си ненормален, знаеш ли? Не те знам нито кой си, нито каква игра играеш, но отвътре целият си натъпкан само с лайна.

— Още не съм стигнал до най-същественото. Виж сега как според мен стават нещата. Да речем, че някой задигне картина на Пикасо от музея. От музея не искат застраховката от един милион долара, те си искат картината. Искат да си я получат, преди да е изчезнала към яхтата на някой арабин в Средиземноморието. Така че са готови на сделка. Застрахователната компания си плаща петдесет процента, без да задава много-много въпроси. Това струва на застрахователя петстотин хилядарки при застрахователна полица от един милион, музеят си получава обратно имуществото, а крадецът се измъква но живо по здраво с мангизите.

Стенхаузър не се отличаваше с кой знае какво самообладание. Цялата му роля в комбинацията се свеждаше до даване на информация предварително и после — в сключването на сделката. Никога не му беше минавало през ума, че могат да ги хванат, него и Бърд — че действат в комбина. Затова сега изведнъж страхът скова вътрешностите му.

— В това, което съм вършил, няма нищо незаконно, Слоун — каза той с нотки на самооправдание. — Аз правих сделките, наистина. Но това си беше напълно легално. Та то дори спестява пари на

данъкоплатците, защото не се налагаше намесата на полицията. И на застрахователната компания спестява нари. Ограбените си получават нещата обратно. Това решение е удовлетворително за всяка от страните.

„Опитва се да блъфира, обаче никак не му се отдава“ помисли си доволно Слоун.

Все още с усмивка на уста, той поклати глава.

— Това ни най-малко не ми влиза в работата — каза той, свивайки рамене. — Но нека да разгледаме един друг сценарий. Един крадец обира Лувъра и се измъква с плячка на стойност дванайсет милиона долара. После идва ред на посредника. Той провежда преговорите, без да се вдига много шум, и сключва сделката. Застрахователната компания се изръсва с милион и осемстотин хиляди в брой, но пък спестява десет милиона и двеста хиляди от разликата до пълната застраховка и музеят си получава картините обратно. Сега, само допускаме, че имаме едно умно момче, което работи в застрахователната компания. И да допуснем, че то отиде при тоя крилат крадец и му каже: „Слушай, приятел мога да ти дам предварителна информация къде са картините, за устройството на алармената инсталация, за слабите ѝ места, аз ще уредя после сделката за изкупуването на стоката, а след това ще делим плячката на две.“ — Слоун направи малка пауза. — Чиста работа, на ли?

— Разбирам накъде биеш с всичко това, обаче още сега ти казвам, че направо си превъртял — извика Стенхаузър, вече изгубил самоконтрол.

Слоун продължи да говори, бавно, тихичко, все едно че Стенхаузър не беше казал нищо. — По мои сметки двамата сте си поделили почти четири милиона долара за последните две години, Стенхаузър. Едно на ръка, че полицията ще ви скъса задниците да ви преследва по целия свят, ами и всеки път, когато опитате да направите някой удар, ще се чувствате все едно че седите върху бомба. Достатъчно е само да им кажа какъв ви е номерът на изпълнението. — Дали ще могат да докажат официално вината ви е отделен въпрос, обаче така ще ви стъжнят живота, че...

„Що за човек е тоя“, чудеше се Стенхаузър. Никога досега в живота му не му беше идвала мисълта да убие някого, нито пък дори да нарани физически по някакъв начин кого го и да било, но сега, както

си вървеше по Медисън авеню, в главата му напиреха една подир друга най-злокобни идеи за саморазправа.

— Знам какво ти минава през ума — каза Слоун, сякаш четейки мислите на Стенхаузър. — Зарежи тая работа. Нито ти стиска, нито пък те бива за това.

На Стенхаузър му пресъхна устата.

Слоун поклати глава.

— Няма за какво толкова да се притесняваш — каза той. — Нямам намерение да ти зачерням живота. Само искам Хатчър.

— Аз пак ви казвам...

Слоун отново го срязва. Очите му станаха безизразни, придобиха стоманен отблясък, но усмивката му си остана на лицето. Стенхаузър изведнъж усети как по цяпото му тяло пролазиха тръпки на ужас.

— Зарежи тая песен, дребосък! — каза Слоун съвсем тихо. Ще ми кажеш това, за което те питам — веднага — или така ще те подреда, че ще проклинаш деня, в който си се родил. Помисли си добре. Така или иначе вече ще забравиш за тоя бизнес с картините. Но въпросът е дали искаш да запазиш това, което си понатрупал досега и да си подсвиркваш, когато се запътиш към банката, или искаш да ти стане черен животът.

Стенхаузър погледна първо в едната, после в другата посока на улицата. Сви се още повече в шлифера си и заби поглед пред краката на Слоун.

— Той ще ме убие — прошепна Стенхаузър.

— Няма.

— Вие не го...

— Не го знам.? — довърши изречението Слоун. — Аз съм работил с него още когато ти си ходел прав под масата.

Стенхаузър се отдалечи за малко от Слоун. Отиде до ъгъла на близката пресечка и погледна нагоре към бляскавите светлини на Тръмн тауър. Беше си мечтал да пригежава апартамент там, от големите, за един милион долара, с прекрасно изложение и с луксозно обзавеждане. А сега тоя непознат, когото дори не беше и виждал само допреди половин час, открадваше мечтата му. Всичко вътре в него се преобърна от отчаяние и гняв, но Стенхаузър беше достатъчно умен, за да си даде сметка, че няма как да се измъкне от това положение. Слоун го беше притиснал и го мачкаше безмилостно в мъртвата си хватка.

— Не го знам къде е — каза накрая Стенхаузър. — Очите ми никога не са го виждали. Дори не знаех името му, докато не ми го казахте. Никога не съм влизал директно във връзка с него, инструкциите получавах, като се обаждах на един телефонен номер, от телефонен секретар.

Слоун, усмихнат, направи крачка към него и го потупа по рамото.

— Чудесно — каза той.

— Кой по дяволите сте вие, все пак? — попита Стенхаузър отчаяно. — За какво ви е всичко това?

— Това не ти влиза в работата, дребосък — отвърна Слоун бавно и спокойно, както обикновено.

ДЖИНИА

Той лежеше на пода, подпрял брадичка на опакото на ръцете си, и гледаше как лъскавата екзотична риба с огнени отблясъци в опашката си ту се стрелва в корала, ту излиза от него, преследвайки някаква невидима за него плячка. Само след миг и жената се появи в обхвата на полезрението му, изпускаща от акваланга си рояк мехурчета, а дългата ѝ черна коса се развяваше плавно зад нея.

Тя беше чисто гола, като рибата, която преследваше.

Стегнатите ѝ, идеално оформени бедра се събраха след еднократния ножичен размах на дългите ѝ мускулести крака и тя се изви плавно около групичката корали, преследвайки рибата. Имаше изумително изящна фигура, а и мъничките бели триъгълници отпред и отзад, където бикините ѝ не бяха допуснали въздействието на слънцето, правеха мургавото ѝ тяло още но-привлекателно.

Наистина, едно изумително красиво създание.

Той изучаваше жадно всяко потрепващо мускулче по тялото ѝ, всеки квадратен инч от мургавата ѝ, с наситен слънчев тен кожа, знаейки, че тя разбира, че я гледа и се наслаждава на неговото воайорство също толкова, колкото и той. Той усети напрежение в тялото си, усети пулса на кръвта си, удрящ в слепоочията му.

Всъщност тъкмо това квадратно шестфутово панорамно стъкло, монтирано в пода, го накара да се реши да купи яхтата. То беше скрито под дебел персийски килим на пода в голямата каюта. С натискането на един бутон се отместваше панелът в дънния корпус на яхтата и се включваха четири мощни прожектора, монтирани във всеки от ъглите на стъклото. Пред очите се разкриваше една неописуемо красива подводна панорама.

Тя държеше в ръка една пластмасова тръба, дълга около два фута, която приличаше на голяма спринцовка, някъде около четири-пет инча в диаметър, с ръкохватка на бутало в задния край. Доближи се до рибата откъм опашката ѝ, протегна ръка и доближи внимателно тръбата до нея, после рязко издърпа буталото и с всмукването увлече рибата вътре в тръбата, където един възвратен клапан затвори пътя към

изхода. Рибата се защура като обезумяла напред-назад по тръбата, блъскайки се в невидимите за нея стени на прозрачната пластмаса, препречващи пътя ѝ към свободата. Жената се обърна към екранното стъкло и тържествуващо размаха свободната си ръка.

— Чудесно изпълнение — каза той с груб, дрезгав глас, звучащ по-скоро като шепот. Той се облегна на лакът и ѝ направи знак с пръст, приканвайки я да се приближи. Тя доплува съвсем близо до стъклото, обърна се но гръб и разтвори крака предизвикателно. Той се наведе надолу и допря устни в стъклото, а тя с леко движение се издигна още по-нагоре, по-близо до него, притискайки първо гърдите си, после стомаха си, след това бедрата си срещу него. Той отвори бавно устни и притисна езика си към дебелия цял инч стъкло, а тя започна да се извива и да огъва тялото си, да му се усмихва предизвикателно-насмешливо, докато той пробягваше с устните си от гърдите и надолу към стегнатия твърд стомах, а после и още по-надолу, към окосмения триъгълник, притиснат към стъклото само на инч от устните му. След това тя изчезна.

Той остана така, загледан в рибите, стрелкащи се, около коралите по дъното, и си мислеше за Джиниа. Беше щастлив. Тя беше красива, лъчезарна и чувствена. Двата бяха любовници вече почти година.

Всъщност Сирило откри тоя остров. Именно при Сирило и при жена му, Мили, отиде Хатчър, след като се измъкна от Лос Боксес. Изплъзна се от хората на Слоун, тръгна на автостоп от Маями и се появи пред прага на Сирило посред нощ — измършавяла, измъчена сянка, изтерзано подобие на самия себе си, изкалян, и измокрен до колене от лутането из мочурляците. Сирило и жена му не зададоха никакви въпроси; просто положиха всички грижи и усилия, необходими за да се възстанови здравето му, вложиха цялото си разбиране и внимание, необходими за възстановяване на разбитата му психика и изнурено тяло.

Годините след Лос Боксес бяха почти толкова мъчителни, както и тия, които беше прекарал там. Възприятията и чувствата му бяха така притъпени, объркани и изпълнени с подозрителност и недоверие към всички, че той прекара първите месеци от свободата си в самота и уединение, обладан от спомените за досегашния си живот, търсейки някаква здрава почва под краката си, на която да стъпи, нещо, което да го върне към нормалния живот. Първото нещо, което го привлече, беше

яхтата, но морето не е здравата почва, в която да пуснеш корени. За близо година той се отдаде на приятен и безметежен живот, кръстосваше Карибите, препичаше се на слънце, наливаше се с хубави вина и пикантни храни, четеше книги непрестанно, правеше любов с всякакви жени, каквито му попаднеха — бели, черни, червенокожи, омъжени и неомъжени, с жени красиви и не дотам красиви, с жени стари и млади.

В края на краищата се върна пак на острова. Беше свикнал с това място и го беше заобичал: обичаше мочурищата, които изолираха острова от целия останал свят, обичаше самия остров с изобилната свежест и красота, които бяха събудили душата му за нов живот след годините прекарани в Лос Боксес. Той беше станал първият му истински дом. Това изолирано от света кътче беше идеалното убежище за него.

Какви ли не слухове се носеха за него, тоя странен, затворен и мълчалив човек с приглушен дрезгав глас и блуждаещ поглед, който оставаше до късно всяка вечер в таверната на Мърфи и се наливаше с бренди. Че е наркотрафикант, пуснат под гаранция, че е още незаловен наркотрафикант, че е наркоман, който се опитва сам да си произвежда наркотици на изолирания остров, че току-що е пуснат на свобода след двайсетгодишна присъда за убийство на невярната си жена. Всякакви фантазмагории, изфабрикувани от размътени от уиски мозъци на жени, които беше пренебрегнал, и на мъже, чиито жени се занасяха по него.

Всичките тези истории го размиваха; ласкаеше го фактът, че е мистериозна и легендарна фигура в очите на другите, но постепенно хората от острова го приеха като един от тях, харесаха го заради отворения му и весел характер, заради независимия му дух и деликатното и ненатрапчиво уважение, кое го проявяваше към другите обитатели на острова. Той беше станал вече един от тях и всички измислици по негов адрес бяха забравени. Както беше ставало и с много други хора, потърсили убежище в това закътано кътче земя на две мили от крайбрежието на Джорджия, за да загърбят превратностите на миналото си, и неювото минало остана загадка за другите.

Той беше направил впечатление на Джиния, няколко месеца преди да се реши да направи първата стъпка към връзката им. Тя не му зададе никакви въпроси, нито пък той на нея, въпреки че знаеше, че тя

е родена на острова — беше завършила с почетна степен Уортън Скуул — че е била един от най-уважаваните брокери на Уол стрийт, че се е омъжила за един доста състоятелен адвокат и че по-късно, точно при навършване на трийстата си годишнина, е зарязала всичко — и кариера и брак — и се е върнала на островора и е основала малка брокерска фирма. Всичко това той беше научил от Мърфи, но никога не я попита за нещо повече, също както и тя него. Сякаш и двамата никога не бяха има ли минало, само общото бъдеще пред тях.

Изминаха още два месеца, преди той да я покани на вечеря, която сам сготви и поднесе на миля навътре морето, на яхтата, закотвена над това, което от този момент нататък стана техният любим риф. Бяха седнали и вечеряха на пода и гледаха през панорамното стъкло подводната игра на морските обитатели под тях, пиха много вино. Когато най-накрая, след два дни, тя си тръгна от яхтата, не беше научила за него нищо повече от това, което знаеше, когато дойде на борда — освен може би вкусовете му предпочитания, свързани с мебелировката, облеклото и произведенията на изкуството, които във всяко отношение бяха безупречни. Не научи нито по какъв начин изкарва средствата си, нито откъде е или с какво се е занимавал, преди да дойде тук, нито дали е бил женен, имал ли е деца, или пък дали не го преследва полицията, или е болен от неизлечима болест. И сега, девет месеца по-късно, тя не знаеше нищо повече. А и не държеше да знае. Той беше нежен любовник, внимателен, не прибързваше, обичаше да експериментира, предсещаше и удовлетворяваше желанията ѝ, осигуряваше ѝ спокойствие и радост, и тя му отвърщаше със същото. И досега, след като бяха заедно от толкова време, сексът представляваше за тях радост, а не навик. Той никога не проявяваше гняв, не изразяваше недоволство към когото и да било и се отнасяше към нея с рядко срещано уважение. Това беше предостатъчно за нея.

Беше някъде към обяд, когато Лиър джетът профуча над острова, наклони се и направи стръмен завой на изток, после един кръг над Атлантика и се насочи отново към острова.

Слоун изучаваше островчето, докато пилотът кръжеше над него. По форма то наподобяваше Манхатън, но с това приликите между тях се изчерпваха. Десет мили дълго и едва две мили широко, то представляваше просто една ивица твърда земя, оградена от три

страни от безкрайни блата и мочурища, а от изток — от Атлантическия океан.

Малкото градче беше кацнало на южния край на острова с рибарски вълнолом, вдаден на около хиляда ярда в океана, като гигантски пръст, сочещ към Флорида. Избелялата от времето каменна кула на фара се издигаше като защитник и покровител над неголемия площад в търговската част, окръжен от обрасли с мъх дъбове, които скриваха от погледа повечето от къщите, с които беше осеяна южната част на острова. Старите къщи от цимент и дърво, носещи следите на времето, бяха накацали по океанския бряг като стражи, сякаш отправяйки предизвикателство към непредсказуемия Атлантик.

Откъм подветрената част на вълнолома беше разположен търговският център и новият, кокетен пристан, изработен изцяло от секвоя, на който бяха акостирали няколко по-големи яхти и множество малки платноходки и рибарски лодки. На север от градчето се намираше неголямата писта за самолети, а още по на север, в южната част на острова, се простираха гъсти гори, които явно бяха изцяло необитаеми. „Човек може да обходи населената част на острова за не повече от час“, помисли си Слоун.

Висок, слаб като тръстика мъж, нахлупил изпомачкана капитанска барета си подаде главата от кабината на един камион цистерна, щом самолетът спря със свистене недалеч от ниската постройка ка терминала.

— Има ли тук някое място, където може да се намери хубава, домашно приготвена храна? — запита го Слоун, докато слизаше от самолета.

Мъжът, на когото, изглежда, му бяха необходими десет секунди, за да включи, го изгледа продължително и после отговори:

— Опитайте при Бърди, оттатък, в града.

— Мога ли да взема такси дотам?

— Извън града няма таксита.

— И как мога да стигна дотам?

— Ами — отвърна човекът с фуражката след още известно време за размисъл — можете да вървите пеша, ще ви отнеме десет-петнайсет минути. — И след още една пауза: — Или пък можете да наемете кола оттам.

— Всъщност аз търся един приятел. Може да го познавате — Кристиън Хатчър.

Няма и след половин минута:

— Не зная.

— При Бърди казахте, нали?

— Ъ-хъ.

Денят беше прекрасен, температурата — някъде около трийсет градуса, а между дърветата подухваше прохладен ветреца откъм брега.

— Ще вървим пеша.

Островчето — старомодно кътче на традиционния американски бит, сякаш извадено от картините на Рокуел^[1] — не беше претърпяло почти никакви промени през последните двайсетина години. Съхраненото очарование на миналото привличаше големите туристически кораби от Маями и Чарлстън. Те идваха веднъж или два пъти седмично, акостираха на вълнолома и оставаха там през нощта. Туристите се спускаха през рибарския кей, отиваха да хвъртят по едно око на сувенирното магазинче на Тим, попреглеждаха антикварните книги в книжарницата на Нанси, понакупуваха по някоя блузка или някое препарирано животно от „Островния скакалец“, взимаха си от последните списания и от новите криминалета в дрогерията на Док Брайънт, пийваха по едно питие в гаверната на Мърфи или опитваха от протвения на място сладолед в заведението на Клифтън, помотаваха се по главното сгъргало — главното и единственото, защото градчето имаше еднаединствена улица, пресичана от три по-малки алеи — и си правеха снимки за спомен. По протежението на тая късичка главна улица туристите можеха да похапнат домашно приготвена храна в ресторанчето на Бърди, хамбургери в „Биг Ти“, барбекю в „Риб Шек“ или морска кухня при Малъри, преди да се върнат да нренощуват на кораба. На следващата сутрин корабът отплуваше.

Слоун се разхождаше бавно и разглеждаше малкото градче с широка усмивка на уста. „Това ли е то?, мислеше си той, на това място ли казва той «у дома»?“

Трябваше да бъде внимателен и да задава въпросите си съвсем непреднамерено. Той се запъти надолу към кея, където местните хора се събираха да побъбрят, да половят риба или да се попекаат на слънце, да зяпат пристигащите и заминаващи корабчета, да безделничат,

гледайки как големите кафяви пеликани плуват и се гмуркат под вода за по някоя мярнала им се риба.

Роланд Смит, който сам се смяташе за нещо като неофициален управител на цялото островче, се появяваше на кея всяка сутрин по спортно сако с вратовръзка и свежо цвете на ревера, откъдето започваше обичайната си всекидневна обиколка. Погалваше изпречилите се на пътя му кучета, милваше и гугукаше на всички бебета, изведени на разходка, ухажваше всяко срещнато същество от женски пол над шестнайсет години — и така, бавно се придвижваше до неговото сепаре в ресторанта, наречен кой знае защо „Боурайдър“^[2], за да закуси и да размени някоя клюка с другите посетители. Винаги беше с усмивка на уста и прекарваше цялото си време в размяна на шеги и любезности и правене на добро впечатление. Беше пристигнал на острова преди десет години с жена си, за да прекара тук отпуска си, но тя се беше катурнала и умряла на самия плаж от разрив на сърцето. Смит, който тогава беше аранжьор на витрини в един универсален магазин в Ню Йорк, изпрати писмо на шефа си, с което го уведоми, че напуска службата, и остана завинаги на острова.

Слоун наблюдаваше как Роланд се мотае безцелно по кея и из разположения в съседство парк, как се усмихва и спира да поприказва с всеки срещнат. Слоун умееше да разпознае бърбовеца от пръв поглед. Отиде до края на парка, седна на една пейка и изчака, докато Смит стигне до него.

— Добро утро — каза Смит с дежурната си усмивка на уста. — Чудесен ден, нали?

— Великолепен — отвърна Слоун, надянал и той своята усмивка.

— Много обичам този остров — каза Смит, което беше стандартният му поздрав към всеки новопоявил се турист.

— Наистина е прекрасен — съгласи се Слоун.

— Отпуска си ли прекарвате тук? — Смит запита невинно.

— Ами... нещо такова. Всъщност търся тук един приятел. Стари приятели сме, още от армията. Но му загубих адреса, а не мога да го намеря в телефонния указател.

— Може да се е преместил — оформи предположение „кметът“.

— Вие може да го познавате? Крис Хатчър. Ще ми се да го изненадам с посещението си.

— Той може да не обича изненадите — каза с приятен глас Смит, едва-едва присвивайки трийсет и два каратовата си усмивка. След това кимна за довиждане и продължи разходката си напред.

Слоун тръгна да се помотае по улицата, надзърташе във всеки магазин и заведение и навсякъде подхващаше ненатрапчиви разговори с усмивка на уста, които все довеждаха до основния за него въпрос. Никой от тия, с които говори, не каза „Не знам такъв“ или „Никога не съм чувал за такъв“; всички просто избягваха да отговорят с фрази като „На тоя остров живеят много хора“ или „Откъде казахте, че сте?“

„Типично малко градче, помисли си Слоун, всички бяха колкото приятни, толкова и си държаха езиците, зад зъбите за вътрешните неща.“ Но Слоун беше надарен с безкрайно търпение. Хатчър беше някъде тук на острова. Все някой на този остров трябваше да познава Хатчър и беше само въпрос на време, докато някой си развърже езика.

Слоун влезе в заведението на Брайди. Това беше малко, непретенциозно ресторанче, в което се разнасяше аромат на свежи зеленчуци и морска кухня. Менютата и цените бяха изписани на една черна дъска, закачена на стената. Той седна на една маса в съседство с групичка хора от поведението на които можеше да се заключи, че са близки приятели.

Още в началото, когато дойде на острова, Хатчър сам си избра отшелнически начин на живот — избягваше хората и живееше усамотено на кораба си. Единственият му приятел беше Сирило. Но постепенно той се сближи с тия хора. Те се държаха непринудено, топло, бяха готови да окажат подкрепа на всеки нуждаещ се. Също както и за Хатчър, островът за тях представляваше убежище било от неприятни спомени, било от провалена кариера или от сблъсъци с лицемерието на общественото мнение на местата, където бяха живели преди.

Всички тия, които седяха на съседната маса, бяха приятели на Хатчър. Единият от тях беше едно огромно копие на дядо Коледа — едър мъжага с бяла коса и гъста бяла брада, когото другите наричаха Мечката. Освен него там седеше един слаб, мълчалив мъж, с прошарена брада, стигаща до гърдите му, който си четеше някакво романче, докато ядеше, а третият беше един мъж с нежни черти на лицето, който си драскаше стихове в едно раздъриано тефтерче. Слоун надаваше ухо в непринудения им разговор с надеждата, че може да

подочуе нещо за това, което го интересуваше. Името на тоя, който четеше, беше Боб Хил. Той беше работил като треньор на расови коне, като цирков клоун, като учител, а сега се изхранваше с риболов със собственото си рибарско корабче. Поетът, който се казваше Франк, работеше като нощен администратор в един мотел и прекарваше времето си през деня на плажа в писане на стихове. Мечката беше архитект. Четвъртият мъж на масата, официално изтупан, със загар на лицето, когото наричаха Съдията, беше наистина изпаднал в немилост съдия, жертва на слабостта си към бутилката. Сега той работеше като метр д'отел в най големия хотел на острова и от четиринайсет години не беше и номирисвал алкохол.

— Не съм ял толкова хубава храна, откакто напуснах дома си — любезно каза Слоун.

— Истина е — отвърна Мечката. — А излиза и почти толкова евтино.

Така, докато се хранеха, те завързаха непринуден, лек разговор. Накрая Слоун отново постави своя въпрос, но получи пак същия мъгляв, неопределен отговор.

— Ако има такъв, все ще мине оттук да похапне — каза Мечката. — Всички минават оттук.

Но Слоун не губеше надежда. Хатчър не фигурираше в списъка на телефонните номера на градчето. Нямахше го и в списъците за автомобилна регистрация. Но щом все пак живееше на острова, като бивш офицер от военноморските сили и като човек, който обича морето, имаше основание да се заключи, че Хатчър може би имаше яхта. Процесът на изследването на всички правдоподобни възможности накрая заведе Слоун в пристанищната служба.

По това време вече всички в града знаеха, че той търси Хатчър.

В пристанищната служба той се опита да завърже разговор с капитан Фендиг, който беше единственият служител там. Чрез родословието си Фендиг беше дълбоко вкоренен в черната почва на това островче. Баща му, дядо му и прапрадядо му бяха служили като пристанищни лоцмани, направляващи влизането на големите товарни кораби от океана през пролива и пристанищните плитчини до доковете на пристанището отсреща, на континента.

— Всъщност аз търся тук един стар приятел, Крис Хатчър. Служихме заедно в армията.

— Хубаво.

Много обичаше яхтите. Помислих си, че може да има яхта на пристан тук.

— А-ха, яхтите стоят тук.

И Фендиг се запъти нагоре по кея.

— Казва се Крис Хатчър — извика подире му Слоун.

— Не е роден тук. Цял живот живеея тук, ама никоѝ с такова име не се е раждал на тоя остров.

— Не-е, трябва да е дошъл тук преди година, година и половина.

— А-ха.

И разговорът приключи.

Слоун смени тактиката. Отиде на станцията за зареждане с гориво и заприказва момчето на колонката.

— По кое време обикновено се прибира с яхтата си Крие Хатчър?

— Нищо не знам — отвърна хлапето.

А сега де.

— Че да не живее на яхтата, я?

— И понятие нямам — отвърна хлапето и изчезна в малката къщурка на станцията.

Слоун се запъти обратно към пристана, взе си една бира от лавката там, после се върна отново на кея и зачака.

Остро изсвирване от сирена на корабче сепна Хатчър и го върна към действителността.

— О-х, Боже — простена той. Изправи се, пооправи, доколкото можа, издутината на силно изрязаните си плувки и се качи на палубата. Там застана прав и започна да се оглежда внимателно над рулевата кабина.

Малко корабче с изписано на борда име „Бриз-Е“ беше легнало на дрейф недалече от неговата яхта, полюшваше се леко в спокойното море с тихо боботещи на празен ход двигатели. Капитанът му, висок, жилав мъж, само кожа и кокали, с добре подрязана прошарена брада, беше застанал на кърмата. Сложи ръце около устата си и извика:

— Оня тип обикаля из целия остров и разпитва за теб. Ходил е при Брайди, при Поу Сгивънс. И при Мърфи. Че и в пристанищната. Даже се опитал да измъкне някаква информация и от стария Роланд.

— Какво иска? — извикала свой ред Хатчър с дрезгав глас, нещо средно между ръмжене и шепот.

— Разправа, че сте били стари приятели, още от армията.

Хатчър поклати глава.

— Как изглежда?

— Едър тип, здравеняк, бая широчък в плещите. Изглежда някъде към петдесетте. Държи се свойски със всички.

— Говори много любезно и се усмихва непрекъснато, а? С малък белег на едната буза?

— Точно. Приятел ли ти е?

— Не бих казал. Вие какво му разправяте?

— Нищо, траем си.

— Благодаря, Боб.

— Карай. За риба ли си?

— Нещо такава.

— Айде, сичко хубаво.

Боб Хил му махна с ръка, върна се на мостика, включи машините на по-високи обороти и се насочи към открито море. Хатчър чу някакъв шум зад себе си, обърна се и видя Джиниа, която се беше подала иззад борда и го гледаше над релинга^[3].

— Какво има? — попита тя.

— Боб Хил. Разправа, че някакъв тип разпитвал за мен в града. Нали ги знаеш тия нашите от острова, понякога стават прекалено предпазливи.

— Аз мисля, че това е много хубаво — каза тя и от въжената стълбичка зад борда скочи през релинга направо на палубата. Грабна от шезлонга една хавлия и я уви около кръста си като саронг^[4]. — Приятно е да знаеш, че приятелите ти така се грижат за теб и те пазят.

— А-ха. Дай да видим рибата.

Тя се пресегна над релинга зад борда, измъкна тръбата, която беше закачила на стълбичката, и му я подаде. Той я вдигна пред очите си и заглежда рибата.

— Едро парче — каза той.

— Гледай само каква опашка има. Ще си я запазим ли?

— Разбира се.

Той отнесе тръбата долу, в голямата каюта, където шест други риби, които бяха хванали преди обяд, все още кръжаха и разучаваха

обстановката в големия аквариум с вместимост някъде от сто галона. Застана над него и дръпна ръчката, която отваряше клапата на входа на тръбата. Жълтата риба веднага изплува в аквариума и се зае незабавно да си маркира своя територия между корала и морското зеле на дъното.

— Чудесна е — каза Джиния, застанала зад него. Ръцете ѝ се плъзнаха около кръста му. — Плуването ме възбужда — прошепна тя в ухото му.

Без да се обръща, той се пресегна зад тялото си, плъзна ръцете си под хавлията и и ги прекара по вътрешната страна на бедрата ѝ до горе. Тя се наклони леко назад, освобождавайки място за ръцете му, и спусна своите ръце под колана на плитките му плувки, усещайки го как се надига при нейния допир. Смъкна плувките надолу по бедрата му и ги пусна да се изхлузят на пода.

— А теб всичко те възбужда — прошепна тя.

Той се обърна, разхлаби хавлията и нежно провря ръцете си зад нея, сложи ги върху меките хълмчета на бузите ѝ и я притегли към себе си.

— Имаш студено задниче — прошепна той в ухото ѝ.

— Но сърцето ми е топло.

Тя пристъпи към него, вдигна се на пръсти, поразтвори още малко бедрата си и се наведе; гъстата ѝ дълга коса се разля върху гърдите му, а устните ѝ обхванаха зърното на едната му гърда и започнаха да го смучат.

— От известно време — добави с дрезгавия глас.

— Точно така — изсмя се тихо тя. — Поне от два часа насам цялото изгаря в пламъци.

Тя се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Пусни го на автопилот. — След това го придърпа и го отведе в спалната каюта.

[1] Рокуел Кент — американски художник (Б.пр.) ↑

[2] Боурайдър — мотоциклетист, който изпълнява атракционни номера пред зрители във вътрешността на голяма сфера (Б.пр.) ↑

[3] Релинг — бордовата ограда на кораб. (Б.пр.) ↑

[4] Саронг — традиционна за Малайзия носия, приличаща на дълга пола, обикновено от шарен памучен плат, употребявана и от мъже, и от жени (Б.пр.) ↑

ДОБРИТЕ СТАРИ ВРЕМЕНА

Тя беше истинска красавица — изящна и с необичайно ниска палуба, с което приличаше повече на платноход за състезателни скоростни гонки, отколкото на обикновена яхта. Имаше ниска, издължена рулева рубка и източен нос, дълъг петдесет фута; четири мощни инжекционни двигателя, всеки по 750 коня, мъркаха тихо откъм кърмата. Зад този издължен, изящен профил се криеше значителен по размери главен салон в корпуса, капитанска каюта с легло с нормална големина, две обширни помещения за гости и трапезария, която би удовлетворила изискванията дори на първокласен френски готвач.

Слоун можеше да види само външността ѝ, но въпреки това не можа да се сдържи и подсвирна възторжено, когато тя приближи съвсем, плъзгайки се безшумно по водата право срещу него.

„Емоциите, които най-трудно се поддават на контрол, са любовта и омразата“ — някога той беше предупредил Хатчър. И наистина, Хатчър обичаше Хари Слоун, както може да се обича роден брат, и го мразеше, както се мрази смъртен враг. Сега, когато, приближавайки към дока, за първи път от седем години насам видя отново Слоун, го връхлетя буря от смесени чувства.

Връзката между ученик и наставник беше толко здрава и трудна за разкъсване, както тази между баща и син; Слоун навремето му беше казал това, и то бе дяволски вярно.

Хатчър искаше да си отмъсти на Слоун за това, че го беше предал, и въпреки всичко част от него изпитвай, радост, че вижда отново тоя кучи син. Но колкото повече приближаваше дока, в него се надигаше нова буря — буря от гняв. Гняв към Слоун. Гняв към самия себе си, че не беше способен да го мрази по-силно. Това, което най-вече не можеше да му прости, бяха не трите години в Лос Боксес, а това, че Слоун го беше предал.

За какво ли, по дяволите, беше дошъл тук?

Той се обърна към Джиния.

— Виждаш ли оня едрият тип, дето стърчи там на кея?

— А-ха...

— Това е оня, дето ме е търсил.

— Приятел ли е или враг? — запита напрегнато тя.

— Скачай на брега и си тръгвай веднага щом акастрате. Окей?!

Трябва да проведем един разговор с него.

— Старият номер „чукай и бягай“, а?

— А-ха — той я целуна по бузата. — Ще ти се обадя по-късно.

Хвани, моля те, и завържи прикрепващото въже, като слезеш!

— Добре. За вечеря?

— Може би...

Тя се притисна към него и го целуна силно по устните. — Помни това, в случай че вземете да си играете на войници с твоя приятел.

— Той не ми е приятел.

Слоун наблюдаваше как Хатчър умело маневрира с голямата яхта при акостирането; видя как Джиния скочи на брега и привърза въжето, което той ѝ хвърли откъм носа; как след това тя се обърна към него и му изпрати въздушна целувка. Гледаше след нея и когато тя тръгна нагоре по кея към залязващото слънце, което очертаваше силуета на изящните ѝ дълги бедра през прозрачната, бяла пола. Слоун се спусна в подножието на кея и застана до малката стълбичка, спусната от борда на яхтата, с поглед отправен нагоре към Хатчър.

— Доста време мина, Хач — каза Слоун с дежурната си усмивка на уста.

„Той изглежда чудесно, помисли си Слоун. С хубав тъмен тен, понапълнял, с много повече коса от мен. Дявол да го вземе, изглежда по-добре от всякога.“

Хатчър също се взираше в него, без да пророни и дума.

— Разрешено ли е качването на борда, капитане? — запита Слоун шеговито. Хатчър продължаваше да мълчи, но Слоун се качи на борда.

„Безцеремонен както винаги“, помисли си Хатчър.

Слоун протегна ръка, но Хатчър не му обърна никакво внимание, после се извърна рязко и тръгна надолу към каютите. Слоун остана така за момент, сви юмрук и нервно духна в него, но все пак реши да последва ученика си.

Остана изненадан от това колко обширна и елегантна беше главната каюта. Стените бяха облицовани с тиково дърво и бронзови

огледала, цялата мебелировка беше в тоналностите на сивия плюш, подът беше покрит с голям персийски килим. Масивна, изящно изработена дървена маса, достатъчно голяма, за да се настанят осем човека около нея, беше поставена в средата на помещението. В другия край имаше врата, която водеше към останалите каюти. Слоун не можа да се въздържи и отново подсвирна тихо, но Хатчър и сега не му обърна внимание. Отиде до бара, наля си чаша червено вино и седна в едно от креслата. Не предложи нищо на Слоун. Едрият мъж постоя малко и накрая седна срещу своя домакин.

— Изглеждаш великолепно, Крие. По-добре от всякога — каза той.

„Майната ти“, помисли си Хатчър, но отново не каза нищо.

— Голяма работа са приятелите ти — каза Слоун. — Никой не изпусна дори и намек, че те познава — изсмя се тихо той. Хатчър го гледаше и продължаваше да мълчи.

— Радвам се, че те виждам отново — каза Слоун. Опитваше се да изглежда искрен.

Отново никакъв отговор. „Карай в същия дух“, каза си Хатчър. Веждите му се присвиха враждебно. Слоун изпусна тежка въздишка, докато гледаше как, Хатчър отпива вино от чашата си. Усети как устата му пресъхва. „По дяволите, помисли си Слоун, защо не карам и аз директно на въпроса.“

— Виж какво, създадох си толкова неприятности, докато те измъкна оттам и да те закарам до Мадранго, а ти дори не се мярна към Вашингтон да ми благодариш.

„Бъди благодарен, че не дойдох да те пречукам“, помисли си Хатчър, но отново не каза нищо.

Слоун стисна юмрук, вдигна го пред устните си и духна леко в него. После, усмихвайки се, продължи бавно:

— Трябва да ти призная, че бях малко изнервен, докато идвах насам. Мислех си, че ще имам късмет, ако не ме изгониш още щом ме видиш. Но, ако разсъждаваме трезво, защо да захвърлиш всичко на вятъра, само и само заради един мерак да бъдеш квит с мен, нали?

Хатчър отново не отговори нищо, но жълтите петънца в зелените му очи заиграха като свръхзаредени йони.

— Знаеш ли, момчетата от нашите служби още продължават да говорят за теб — продължаваше Слоун. — Разправях им аз, че ти си

най-добрият в нашия бизнес, във всяко отношение, моето момче, абсолютно във всяко отношение. Никой не ми вярваше, докато не изчезна от оная междинна спирка в Маями на връщане оттам. Изпари се като дим, без да имаш нищо със себе си, само дрехите на гърба си. Без пари, без документи за самоличност, нищо, и изчезна ей така. Няма как да не ти го призная, чудесно изпълнение. Три години да изкараш на онова място, и да не изгубиш форма...

Хатчър продължаваше да мълчи.

Слоун стана и започна да се разхожда из каютата. Разглеждаше обзавеждането, взимаше ту един, ту друг предмет, оглеждаше го, и продължаваше да говори все със същия равен, невъзмутим глас:

— Бяха ми необходими цели шестнайсет месеца, за да попадна на следите ти. Не че съм организирал специални акции за издирване, или пък съм заничал зад всеки храст за теб — нали знаеш как става, — но през цялото това време си отварях очите и ушите за всяко нещо, и за най-дребната подробност, чрез която можех да стигна до информация за теб.

„Прекалено много приказваш, помисли си Хатчър, винаги си приказвал прекалено много.“

Хатчър отпи още една глътка вино, продължавайки да наблюдава Слоун иззад ръба на чашата.

— Наистина си ги ошашавил всичките — продължаваше да говори Слоун. — Знаеш ли как ти викат сега в Интерпол? Бърд. По дяволите, най-добрият летец в нашия бизнес, винаги съм го знаел това. Разбира се, нищо на никого не съм казвал. Даже и на никого от нашите. Както и да е. Ама няма как да не ти го призная, ти си направо гений в нашия бизнес.

Хатчър оставаше невъзмутим. Продължаваше да гледа Слоун, без да помръдва. Слоун седна, взе на коленете си дипломатическото си куфарче, отключи го, натисна бутоните и то изщрака. Както беше седнал, Хатчър не можеше да види вътрешната страна на куфарчето, но той знаеше съвсем точно как изглежда то отвътре: папки с различни видове информация, всичките грижливо надписани, подредени и привързани; изчерпателно разписание на самолетните полети от всички по-големи градове из целия свят; малкото черно тефтерче на Слоун, на което се крепеше положението му в бизнеса; а в капака на куфарчето, в специални замаскирани отделения — пистолет и револвер

— „Питон 357“ и 9-милиметров „Н&К“; в специални джобчета между двете оръжия — пълнители и заредени барабани за револвера.

Слоун си беше все същият — всичко, което можеше да се наложи да му влезе в работа, трябваше да му е винаги под ръка. Извади от куфарчето някаква изрезка от вестник.

— Я чуй това, в „Таймс“ от миналата неделя: „Нелегадният международен пазар на откраднати произведения на изкуството е на второ място по паричен оборот, предхождан само от международния пазар на наркотици.“ Според тая статия, Хач, кражбите на произведения на изкуството са се удвоили от 1981 година насам. Само през миналата година е имало четиристотин деветдесет и три случая на такива кражби. Били са задигнати четири хиляди сто и петдесет произведения на изкуството.

Хатчър остави и това без коментар.

— Парижкото ти изпълнение ме наведе на мисълта за теб — каза Слоун и разтегна усмивката си още повече, горд от самия себе си. — После, когато направи удара в Чикаго и Стенхаузър отново се оказа посредникът, който уреди сделката, нещата се навързаха от само себе си. Номерът ти в Ню Йорк сложи капака на всичко.

Пак никакъв отговор. Хатчър отпи още една глътка вино и продължи да го гледа без да мигне. Беше си спомнил какво му каза веднъж — по повод на мисълта за отмъщение. Действа депресиращо, беше му казал той, и е чисто прахосване на време. Едно от нещата, които Хатчър се беше научил най-много да цени в Лос Боксес, беше времето.

— За изпълнението в Париж си имал предварителни инструкции, явно по-добри от ония, дето навремето ги имаше за нашата операция в Лондон — продължи Слоун.

За момент той направи пауза. Хатчър пак не каза нищо.

— Ама и печалба бе, човек! Само Моне се оценява за над три милиона. А петте парчета — дванайсет милиона. Не знаех, че си бил толкова наясно с това, как се котират произведенията на живописиста бе, приятелю.

Никакъв отговор.

— Ама струва ми се Стенхаузър ти е дал акъл кое да дигнеш, нали?

Никакъв отговор.

— Все пак с това, парижкото изпълнение, недвусмислено ми напомни за себе си — все едно беше ударил личния си печат на цялата тая работа. Не мога да не ти стисна ръката за майсторското изпълнение, превъзходен стил. Помислих си, че само твое дело може да са тия трите обира.

Той отново направи пауза и сви рамене.

— И кой е оцетеният? Застрахователните компании, нали? — Слоун се изхили. Протегна напред ръце с дланите нагоре, като някой фокусник, който се готви да изпълни трикове с карти. — Че на кого му дреме от тая работа. Тия мошеници са прекарвали толкова обикновени хорица с пари поне двайсет пъти повече, отколкото ти си взел от тях.

Пак никакъв коментар. Слоун въздъхна и вдигна очи към тавана. Явно и той се отегчи.

— Променил си се, Хатчър. По-рано винаги беше готов да спориш — за всичко. Беше много по-приказлив тогава.

Хатчър се изправи внезапно направи три големи крачки и удари Слоун с юмрук — силен удар, точно отдолу под брадичката. Едрият мъж политна назад през облегалката на стола, приземи се на врата си, претърколи се и се спря в стената.

— По дяволите — изръмжа той. Избърса кръвта от ъгъла на устата си и бързо вдигна поглед нагоре, към надвесилия се над него Хатчър.

— Не искам да си хабя думите с теб — изшепгя Хатчър.

— Господи — пзграчи Слоун, — какво е станало с гласа ти?

Хатчър не отговори. Лисна останалото вино на пода, бутна чашата в стенното барче над главата си и затвори витрината. След това излезе и се качи горе на палубата. Слоун се надигна бавно и започна да разтрива челюстта си. Отиде до хладилника и извади една бира в метална кутия. Дръпна халката и бирата изсвистя. Отпи една голяма глътка и след това притисна кутията към челюспа си. В тоя момент усет и как четирите мощни двигателя се разтресоха, започнаха да набират обороти и яхтата потегли. Слоун веднага се втурна нагоре към палубата. Явно Хатчър се отделяше от дока навътре в морето.

— Какво правиш по дяволите — изкрещя той, но Хатчър нищо не отговори. Извъртя яхтата, направи остър завой и я насочи към открито море, маневрираше внимателно по очертаното от шамандурите трасе. Едва озовали се в открито море, Хатчър включи на

пълен ход и двигателите промениха тембъра си, басовите им звуци запулсираха в ритъма на полюшващата се повърхност на океана. Яхтата набра скорост и полетя напред подскачайки от вълна на вълна.

Слоун продължаваше да лекува челюстта си със студената бирена кутия.

— Не си забравил да удряш — каза той. Постепенно усмивката пак се върна на лицето му. — Мамка му, сякаш парен чук ми се стовари върху брадата.

Хатчър се обърна и се озова очи в очи със Слоун.

— Изнудваш ли ме, Хари? — запита той със стържещия си глас.

Слоун се направи на шокиран.

— Ама и ти!

— Тогава за какво си се домъкнал тук? Само не ми казвай, че си дошъл да се извиниш, че пак ще те цапардосам.

— Нали ме познаваш, Хач. Аз, тъ-тъ, само си поскътвам някоя и друга информация за черни дни. Винаги съм си мислел, че рано или късно... — изречението увисна във въздуха недовършено.

— Е?

— Е добре, сега дойде вече късното.

— Нали ти ме набута на онова шибано място, копеле мръсно.

Слоун вдигна рамене.

— Просто ситуацията беше такава. Трябваше да си върша работата.

— И работата ти беше да спасяваш задниците на оная шайка алкохолици и негодници?

— По дявоиите, не разбираш ли, че там беше намесена голямата политика? Просто се опитвахме да спасим тая страна и това е всичко.

— От какво — от плъховете и от хлебарките?

Слоун сви рамене и се ухили.

— От комунистите, от кого другиго?

— И аз се оказах дребната риба, дето трябваше да бъде хвърлена на акулите?

— Цялата ситуация се разви много шибано — продължи да откровеничи Слоун — Според моите сметки, по онова време трябваше да си в затвора в Мадранго и аз трябваше да дойда да те измъкна оттам. Но още преди да успея да дойда, положението в страната се

дестабилизира, избухнаха метежи. После разбрах, че са те преместили в Лос Боксес. Наистина, лош късмет, признавам — каза Слоун.

— Лош късмет, значи! — изръмжа Хатчър с разсипания си глас.

— Измъкнах те оттам при първата възможност, синко — каза Слоун.

Хатчър увеличи още оборотите на двигателите и нови басови нотки се прибавиха към тихото им бучене. Носът на яхтата се издигна още повече над вълните.

— Какво стана с оня шишко? — попита след известна пауза Хатчър.

— Прат? А-а, ами бунтовниците го хванаха и го държаха в плен няколко месеца Той отслабна с четирийсет паунда^[1] и се разкара от Държавния департамент.

— Чудя се кой кого е разкарал в случая.

— Е-е, сега, нали все пак той те измъкна оттам?

Хатчър ядно процеди през зъби:

— Нашият скъп посланик, Крейг, блъска и убива с мерцедеса си жена и дете, начуквате ми я на мен тая история, аз отивам в Лос Боксес, след два месеца правителството се сгромолясва, но Крейг все пак успява да си спаси задника. Чудесно.

— Хач, та ти си в бизнеса от толкова отдавна и трябва да знаеш колко непредвидими са понякога събитията. Все пак не те забравих, дявол да го вземе. Кажу ми, нима те забравих?

— Три години.

— Ситуацията не беше подходяща.

Хатчър поклати глава.

— Когато тогава ми вадеха душата с ченгел, Хари, ти се беше сврял някъде в кучи задник. Какво искаш сега, по дяволите? — изскърца дрезгавият глас на Хатчър.

— Трябва да се свърши една работа. Една работа, която никой друг не може да свърши така, както ти можеш.

Хатчър остана изумен.

— Зарежи тая работа. Мен вече не ме брой — изръмжа той.

— Слушай сега...

— Сметките ни са начисто. Повече нямаме вземанедаване.

— Аз не мисля така.

— Въобще не ми пука какво мислиш ти.

— Спипах твоето приятелче, Стенхаузър, и го попритиснах малко — каза Слоун спокойно, но с неприкрита заплаха в гласа. — Поизстисках го и, доколкото разбирам, има за какво да ти се уредят двайсетина годинки на някое топло местенце.

— Винаги си си бил голям фантазьор.

— Я виж, кой ми го казва.

— Аз не си фантазирам — изръмжа Хатчър, — аз действам.

Слоун се понаведе към него ухилен и му прошепна нежно:

— Чикаго, Париж, Ню Йорк... Въобще не си фантазирам, приятелче. Чакай малко да се опитам да ти представя как биха изглеждали нещата в перспектива. Ще те затиснат здравата с процеси и на трите места, всяко едно поотделно, без взаимно приспадане на присъдите. Три углавни престъпления, в три отделни страни, три отделни, независими едно от друго съдопроизводства.

А французите например са много чувствителни на тема произведения на изкуството. Мисля, че само там ще те одрусат с петнайсет години. И ще ти вземат всичко, което имаш. Е, може да не се доберат чак до онова, което си поскътал в Панама, в Грен Кайман и в Швейцария — тук Слоун му пусна една лицемерна усмивка, — но ще ти вземат яхтата и всичко налично, което е по-наяве. — И Слоун му намигна ехидно.

Хатчър запази мълчание известно време, гледайки го право в очите.

— Май че ще пусна пак в действие юмрука — каза той равнодушно.

— И да го пуснеш, поне Стенхаузър няма да ми се измъкне.

— И какво ще правиш с горкия смотаняк, Слоун, ще го риташ в слабините ли?

— Само ще му постегна малко тирантите. Той не е от твоята класа. Лесно омеква.

— Толкова лесно, колкото на теб ти се отдава изнудването ли?

Слоун усещаше все по-осезателно надигация се в него гняв, но успяваше да запази самоконтрол. Запази усмивката на лицето си, мекия тон и фамилиарниченето.

— Окей, окей. Признавам, че не го подхванах както трябва тоя разговор. Дай да се разберем така — правиш ми тая дребна услуга и повече — край, никога няма да ме видиш. Изчезвам от живота ти. Не

забравяй, че всичко, което си научил, го дължиш на мен, Хач. Обещавам ти, ще забравя всичко, което...

Хатчър внезапно изви руля максимално вдясно, после го завъртя докрай обратно, в противоположната посока. Яхтата първоначално се насочи рязко надясно, после пак така рязко се изви в обратната посока. Внезапният тласък отхвърли Слоун назад и той се блъсна заднешком в стената на каютите. Бирената кутия изхвъркна от ръката му и полетя зад борда, после яхтата внезапно отново смени посоката и той политна напред, олюля се, изгуби равновесие и се свлече на колене пред входа към каютите. Хатчър издърпа лоста за ускоряване на двигателите докрай назад, после го натисна отново напред, за пълен ход, и коленичилият безпомощно Слоун отново изгуби равновесие, полетя с главата напред по стълбичката надолу и се приземи на тила си. Извъртя тялото си, за да стъпи на крака, и се опита да се изправи, но корабът отново рязко смени курса и той по литна напред и се стовари върху металната преграда срещу него. Ударът беше толкова силен, че му изкара въздуха от гърдите, а от сътресението на стената окаченото малко встрани огледало се разби. Слоун се свлече, на пода и около него заваляха парчета от разбитото огледало.

Горе на палубата Хатчър издърпа лоста за ускорението докрай назад. Яхтата застина неподвижно във водата, той изхвърча от креслото пред командния пулт и с няколко скока по палубата и надолу по стълбите се озова в главната каюта. Слоун се беше надигнал на колене и се влачеше по пода, опитвайки се да достигне до куфарчето си.

Хатчър го изпревари, грабна куфарчето и измъкна от него „Питона“. После метна куфарчето встрани. От него се разхвърчаха папки и листа.

— По дяволите... — започна Слоун, но в този момент почувства хладната стомана точно под носа си. Хатчър се беше надвесил над него и беше притиснал дулото в горната устна на Слоун.

— Нали ме научи на всичките си номера, забрави ли? — изръмжа Хатчър. — Бедата ти е там, Хари, че ти спря да се усъвършенстваш, а аз продължих. Изнудваш ме, а, копеле мръсно?

— Съвсем грешно си ме разбрал? — каза Слоун, най-после без дежурната си усмивка. — Само ме изслушай какво искам да ти кажа.

Хатчър поклати глава. Слоун никога не се отказваше от това, което беше намислил.

— Знам, че най-силното ти оръжие е медената ти уста. Способен си с нея и дявола да подмамиш да иде на църква. И как обичаш да разкрасяваш всичко с любимите си думички. Дълг, патриотизъм — по дяволите, търгуваш с тоя патриотизъм, както някоя вещица би, търгувала със змийска отрова.

— Кой ти е споменавал сега за патриотизъм?

Хатчър не му обърна внимание.

— Основната ти грешка, Хари, е, че ти е много шибана аритметиката. Един път при тебе две и две прави четири. Следващия път прави седем, или дванайсет, или осемдесет и две, или колкото ти се прище. Дявол да те вземе, нима си мислиш, че ще ме вържеш и втори път с твоите гадни номера?

— Чуй ме само за...

— Млъкни — срязва го Хатчър и му отправя убийствен поглед.

„Ако ми се размине следващите една-две минути, всичко ще е окей“, веднага реагира мислено Слоун. Всичко това беше пресметнат риск — да издържиш противопоставянето с Хатчър. Затова Слоун реши да си замълчи. Той се надигна от пода и се отпусна назад в едно кресло. Хатчър пък се отдръпна няколко крачки назад, вдигнал нагоре пистолета, насочен точно между очите на Слоун. Тогава, постепенно, усмивката на Слоун се възвърна. Той поотърси рамене и вече беше готов да продължи.

— Надявах се, че ще можем да проведем един приятелски разговор.

— Господи — изпръхтя Хатчър вбесен, — какъв приятел си ми ти?

— Ще ме изслушаш ли? Отдели ми само пет минути от времето си и после се махам оттук завинаги...

Хатчър го срязва отново. Дрезгавият му шепот прозвуча с още по-голяма ярост.

— Там имах такива мигове, Хари, когато единственото нещо, което ме крепеше, беше мисълта за този момент. Само това ми даваше сили да живея — представата за тоя момент, в който ще те притисна и ще те стискам за гушата, колкото имам сили. Сега само един сантиметър мръдване на пръста ми те дели от вечността.

Усмивката на Слоун ноувяхна малко, но си остана окачена на физионимията му.

— Добре де, хайде, какво чакаш? — каза Слоун предизвикателно.

Хатчър не обърна внимание на думите му.

— Ще изчезнеш, без да остане и следа от тебе, разбираш ли? Щете изхвърля над кораловия риф и рибите ще те оглозгат до кокал още преди да успееш да изплуваш.

Никой няма да разбере какво е станало с теб.

— Няма да направиш всичко това — каза Слоун, поклащайки самоуверено глава.

— Правил съм и много по-лоши неща. Би трябвало да знаеш, по дяволите, нали съм работил за теб.

— Мислиш ли, че не знам, че си го надървил цели две мили дълъг, а? И само чакаш да ти дам повод, за да ме довършиш — каза Слоун и за момент в гласа му прозвуча сякаш някаква тъжна нотка. — Я се огледай наоколо. Да не би да съм дошъл при теб с цяла бригада от нашите части за охрана? Нима като дойдох тук, започнах да ти размахвам някое желязо под носа? Виждаш, че не е така, дявол да го вземе.

Слоун беше прекарал живота си в изучаване на човешките лица, беше се научил да разпознава и най-недоловимите нюанси: едва забележимото помръдване на мускулчетата, почти неуловимото потрепване на клепачите, най-слабото ирисвиване на устата, неосезаемото преместване на фокуса на погледа. Всички тези неща представляваха за него разбираеми сигнали, че в дадения момент нещо в човека срещу него се променя. Тогава разбираше, че рибата е клъвнала на въдицата. В следващия момент той вече навиваше макаратата. Хатчър добре успяваше да прикрива емоциите си, но не и от Слоун, той ги усещаше. „Хванах го, помисли си той. Преодоляхме най-трудното.“ Той се наведе към Хатчър и очите му пробляснаха, щом усети, че стигат до същината.

— Дошъл съм тук по повод на една спасителна мисия, синко.

А Хатчър си мислеше: „Мамка му, ето че пак се започва. Сега ще заработи с тоя неговия език на пълни обороти и нищо не може да го спре.“

— Хайде да спрем вече с фойерверките, а, Хач — каза Слоун. — И ти си корав, и аз съм корав. Не е нужно пак да си го доказваме един на друг. Познавам те, Хач. Усещам те! Разбираш, че не съм дошъл тук да лежа на слънце и да правя тен и сигурно любопитството не ти дава мира. Защо не оставиш това желязо настрана и не ме изслушаш, преди да си направил някоя идиотщина?

Хатчър въздъхна и отпусни ръката с пистолета върху — коляното си. Цевта му увисна надолу, насочена към пода, някъде между краката на Слоун.

— Окей, дай да чуем тая история със спасителната мисия — захили се той. — Сигурно ще е някакъв класически екшън.

[1] Четирийсет паунда са приблизително двамайсет килограма. Един паунд се равнява на 0,454 кг (Б.пр.) ↑

КОУДИ

Слоун започна да събира папките от пода и да подрежда листата в тях. Като свърши, подхвърли една от тях върху коленете на Хатчър.

— Прочети това — каза той.

Папката съдържаше служебното досие на Мърфи Роджър Коуди, лейтенант от Военноморските сили на Съединените щати. Мърф Коуди. Хатчър не беше чувал това име, откакто Коуди загина във Виетнам преди много години.

— За какво е всичко това? — попита Хатчър. — Коуди остана назад в миналото, петнайсет години оттогава.

— По-точно — четиринайсет.

— Четиринайсет, петнайсет — какво значение има?

— Прочети документите в папката, после ще говорим.

Хатчър запрелиства папката с означение „01“. В нея нямаше нищо необичайно за едно служебно досие. Данните започваха от постъпването на Коуди във Военно-морската академия на Съединените щати през 1962 г. и свършваха с момента, в който неговият двумоторен OV-10 се разбива и изгаря по време на полет при рутинна операция по прочистване около Бин Тхуи, в делтата на Меконг, на 13 април 1971 г. Коуди е бил зачислен в Шеста ескадрила на леките изстребители от силите за Морско-речен въздушен контрол. Бил е преместен на базиране във вътрешността на страната през юли 1971 г., девет месеца преди изчезването му. Беше получавал на два пъти служебни награди за изключителни заслуги при изпълнение на служебния си дълг и беше препоръчан в рапорт за Почетния кръст на военноморския флот, за което беше утвърден и отличието му беше присъдено посмъртно.

Допълнителните данни в досието включваха магнетофонни записи с показанията на двама летци от ескадрилата на Коуди и показанията на бордовия стрелец на хеликоптера от спасителния отряд, който е бил изпратен на мястото на произшествието при операцията по спасяването на Коуди и неговия иомощник-пилот; поверителен доклад от комисията на Военното разузнаване, разследвала случая през януари 1978 г., в който се потвърждаваше, че

не са намерени никакви следи от Коуди; магнетофонен запис от заседанието на експертната комисия, занимаваща се със случаите на безследно изчезналите, както и официален сертификат от 1979 г., потвърждаващ смъртта му; освен това имаше и доклад на друга комисия, съставен след оглед на мястото на катастрофата през 1981 г., в който се посочва, че на местопроизшествието са открити неидентифицирани овъглени кости — това биха могли да са или тленните останки на Коуди, или на помощника му, бордовия стрелец Джон Роситър, или части от останките и на двамата.

Бащата на Коуди се споменаваше само в служебния формуляр на автобиографията му, в раздела „родители“. Там беше посочен само като „Уилям Джон Коуди, генерал от Американската армия“. Въобще ни намек, че това е Бъфало Бил Коуди, главнокомандващ на всички сухопътни сили във Виетнам — типичният за армейската бюрокрация лаконичен стил.

Бяха приложени и две фотографии — стандартната черно-бяла снимка от служебното досие на Коуди във Военноморските сили, и една цветна моментална снимка на Коуди, жена му и две дечица, на фона на коледна елха. На гърба тя беше датирана „Коледа, 1971 г.“, последната му Коледа, прекарана вкъщи. Имаше и няколко изрезки от вестници, между които и едно обявление от „Сан Франциско Кроникъл“, в което се оповестяваше женитбата на Джоан, вдовицата на Коуди, за някакъв контраадмирал две години след официалното обявяване на смъртта на Коуди. Студена, безизразна фактология на един живот, при това доста оскъдна.

Хатчър се загледа в двете снимки. Спомняше си Коуди като висок и здрав мъж със силен и жизнерадостен смях. Той обичаше веселието и приятните компании почти толкова, колкото и жените.

Снимките събудиха някои отдавнашни спомени у Хатчър, но изминалите двацетина години бяха заличили много подробности от съзнанието му. Неясни спомени за различни случки и пробягваха през мислите му — и странно защо, точно спомените за приятните моменти имаха най-мъгляви очертания. После в съзнанието му изплуваха други случки, със самия него и Мърф Коуди, които изникваха пред очите му с кристална яснота. При едната от тях, Коуди, второкурсник в Академията, изпаднал в животинска ярост на боксовия ринг, затисна противника си към въжетата и го обсипа с безброй убийствени удари в

гръдния кош и главата, докато Хатчър и още един от техния отбор успеят да скочат на ринга и да го избутат настрани. В другия случай, Коуди, разкаян, се появи в болницата късно същата вечер и през сълзи започна да се извинява за причиненото на младия първокурсник, който имаше две счупени ребра и раздробена челюст. Коуди остана до леглото му цялата нощ.

Той си спомни също и колко се страхуваше самият той като новобранец от Коуди, който имаше славата на едно от най-гадните стари кучета и голям грубиян към новобранците.

— Откога го познаваш? — попита го Слоун.

Хатчър се замисли за момент и спомените го връхлетяха изведнъж. Разбъркани и непълни спомени, например формата на стаята, но не и обзавеждането, лицата на познати хора, но не и гласовете им. После тези спомени бавно започнаха да се избистрят и запълват, докато съзнанието му се връщаше назад и подреждаше събитията.

— Още от първия ми ден в Анаполис — отвърна той. — Никога няма да забравя този ден...

Беше август 1963 година. Горещ, слънчев ден. Хатчър и още половин дузина новобранци бяха строени изпънати като струни на плаца, почти залепили гърбове към стената на спалното помещение. Това беше първият им ден в Анаполис и всички те бяха объркани и много наплашени. Двама от старите кучета ги бяха награбили и им даваха първия встъпителен урок от жестокости и извращения, на които щяха да бъдат подложени като новобранци през първата им година в Академията.

По-гадният от двамата беше един едър здравеняк курсант, с постоянна подигравателна усмивка на лицето си, който се казваше Снайдър. Снайдър мразеше всички новобранци. Бяха го понижили в чин дисциплинарно и той изливаше безмилостно гнева си върху тях.

Другият второкурсник курсант просто стоеше и гледаше. Той беше висок, мускулест и симпатичен, въпреки острите черти и триъгълния профил на лицето си, които го правеха да изглежда по-стар, отколкото беше. Той се беше качил на парадния подиум и не отделящ очи от Хатчър.

— Гледай ги тия новобранци — говореше Снайдър и крачеше наперено пред редицата от наплашените млади курсанти. — Я се

вижте бе, зайци такива. Догодина, по това време едва ли и двама от вас ще са тук.

Той застана точно пред Хатчър.

— Ти ли си малолетният престъпник, а? Как могат да допускат и такава улична измет в Анаполис?

Хатчър гледаше право пред себе си и не знаеше как во да отговори.

Снайдръ беше доближил физиономията си почти на инч от лицето на Хатчър.

— Какво става бе, новобранец, не можеш ли да говориш? — изкрещя му той.

— Йес, сър! — отговори Хатчър ужасен.

— Ти си фъшкия, новобранец, нали?

— Йес, сър!

— По-гадна от кучешко лайно, нали?

— Йес, сър!

— Не те чувам!

— Йес, сър!

— Добре, изчезвайте отгук! — изкрещя им Снайдръ.

— Движение, движение, движение! По двама! — И той започна да се кикоти, докато те се изнасяха на бегом към помещенията си.

Само минута по-късно високият кадет се появи на вратата в помещението на Хатчър.

— Всички освен Хатчър да напуснат — изкомандва ги той и помещението се опразни незабавно. Хатчър стоеше прав и вдървен в новата си униформа, сякаш беше глътнал бастун. Коуди застана съвсем близо до него, но погледът му беше насочен встрани. Заговори му, гледайки през прозореца към плаца:

— Името ми е Мърфи Коуди. Ти ще ме наричаш мистър Коуди.

— Йес, сър.

— Чух, че си момче от улицата. Вярно ли е това, новобранец?

— Вижте, сър, аз...

— Да или не!

— Да, сър!

— Разбрах, че си шампион на „Златната ръкавица“ в Бостън. Истина ли е?

— Да, сър.

Коуди погледна към него.

— Средна категория?

— Да, сър.

— Защо тогава се държиш като насран, новобранец? — каза Коуди и излезе от помещението.

Денят на благодарността, 1963 година. Студен ден с остър, пронизващ вятър.

— Лицеви опори, новобранец — изрева Снайдър, щом съгледа Хатчър на излизане от столовата и първокурсникът изпълни командата.

Вече дузина от новобранците се бяха пречупили от безмилостния терор, който им налагаха Снайдър, Коуди и другите кадети. Но въпреки това Хатчър усещаше, че по някакъв особен начин Коуди го предпазва, специално него. Хатчър беше изненадал всички. Докато другите новобранци се бяха огънали и подчинили пред безпощадния тормоз, който им налагаха, Хатчър сякаш все повече укрепваше психически и с всеки изминал месец ставаше все по-устойчив. Когато дойде зимата, вече беше добил увереност, че ще успее да преодолее тази критична първа година, ако Снайдър не засилеше конфронтацията си с него.

Но Снайдър имаше други намерения.

— Хатчър е мой — парадираше открито Снайдър. — Ще го скапя. Ще го накарам да си замине оттук още преди Коледа.

Той тормозеше Хатчър непрестанно — в умивалнята, на плаца, в учебните помещения — и всичко това съпроводено от обидни и унижаващи реплики. Накрая Хатчър едва издържаше.

И сега отново го беше подхванал.

— Тая академия е само за мъже, новобранец — изръмжа му Снайдър. — А ти не си никакъв мъж, ти си нещо, на което в моя край викаме J.D.^[1] Знаеш ли какво значи J.D., новобранец?

— Йес, сър.

— Аз ще се нагърбя с благородната задача да те разкарам оттук. Да знаеш, че си свършен вече. Ти не заслужаваш да станеш офицер в тая академия за мъже.

Хатчър не каза нищо.

— Искаш ли да станеш офицер, новобранец?

— Йес, сър.

— Ама че си майтапчия. Че ти нямаш ни майка, ни баща, бе, нали така?

Хатчър не отговори. Но в тоя момент почувства как кръвта се надига към главата му.

— Попитах те нещо, новобранец.

Отново никакъв отговор.

Снайджер доближи физиономията си толкова близо до него, че Хатчър почувства дъха му.

— Нали знаеш как им викат на тия, дето нямат ни майка, ни баща, а, новобранец?

Хатчър стоеше стиснал зъби и гледаше право пред себе си. Мъчеше се да удържи да не започне да трепери от ярост.

— Кажи я тая думичка! — нареди му Снайджер.

— Може да не я знае думичката, Снайджер — обади се гласът на Коуди. Хатчър продължаваше да гледа право пред себе си. В следващия момент Снайджер се отмести встрани и пред погледа му застана Коуди.

— Може пък да не е стигнал до тоя клас в училище, когато се учи това, а? — каза Коуди.

— Така ли е, новобранец? — изръмжа Снайджер.

— Е, новобранец, така ли е? — повтори след него Коуди.

— Йес, сър — отговори Хатчър.

Снайджер се наклони леко към Коуди и му каза провлачено:

— Тоя е мой, Коуди. Ще го изпратя за храна на кучетата в Бостън още преди Коледа. — Изсмя се ехидно и излезе.

— За малко да му изпуснеш края, новобранец — каза му Коуди рязко. — От доста време те наблюдавам. Сега чуй какво ще ти кажа. Всички си мислят, че с тебе е свършено вече, но ти ще ни изработиш всичките. Затова дръж се, не се изпускай. Снайджер се опитва да те провокира да си изпуснеш нервите и ако успее, с тебе наистина е свършено. Изтърпял си толкова време досега, просто продължи да стискаш зъби. Още няколко месеца и ставаш второкурсник и вече никой няма да смее да те тормози.

— Какво има той против мен, сър?

— Той е елитарист. Смята, че не си подходящ за тая служба.

— А вие как смятате, сър?

— Изобщо няма никакво значение какво мисли той или оня. Важното е ти какво мислиш. И освен това, той разговор не сме го провеждали — каза рязко Коуди и се отдалечи.

— Вие с Мърф Коуди сте били много близки известно време, нали?

Въпросът на Слоун върна Хатчър към действителността. Той го погледна втренчено, остана така близо минута и след това отговори:

— Да... бяхме заедно в Анаполис. Почти не съм го виждал, откакто завършихме. Той отиде в морската авиация, а аз — в разузнаването. И защо? Защо е той интерес към Коуди сега?

— Нали знаеш как са родителите. Генералът не може да се примири с мисълта, че е убит. Струва ми се, че иска да възобнови разследването по случая.

Хатчър присви очи. Слоун го лъжеше, но нито тонът му, нито изражението на лицето му го издаваха.

— Не ме будалкай, Хари. Не би се напънал чак толкова да ме издириш и да биеш пътя дотук само и само да си побъбрим за Мърф Коуди. Какво, да не мислиш, че съм оглупял от последния път, когато се видяхме?

Слоун протегна ръка напред с жест на извинение. Когато изпаднеше в затруднено положение, усмивката му ставаше още по-широка.

— Добре, добре. Извинявай. Изчакай да си поговорим още няколко минути, а?

Хатчър се отпусна. Изпитваше любопитство, а и нямаше какво да загуби, ако продължеше още малко с тая игра, пък каквато и да беше тя.

— Добре де, това беше много отдавна — продължи Хатчър, — Анаполис, от шейсет и трета до шейсет и седма година. Бях и на сватбата му. Това беше през...

— Шейсет и девета — каза Слоун и посочи към досието. — Отбелязано е там.

— После, откакто постъпих в нашия корпус, не съм го виждал.

— Защо?

Хатчър направи пауза за момент.

— Имахме едно спречкване — каза той. — Отначало Коуди беше доста груб. Много си падаше да налага тормоз. Чувстваше го нещо като задължение. Много развито чувство за дълг имаше. Изглежда, защото е син на Бъфало Бил.

— И какво стана? — продължи да се интересува Слоун.

— Е, нали знаеш, Поло беше в такова положение, че трябваше да оправдае надеждите, които възлагаха на него. Доколкото си спомням, генералът беше от хората, които не търпят и най-малките пропуски в строя.

— Той е играел поло?

— Поло ли го нарекох? — запита Хатчър изненадано. — Господи! Направил съм го съвсем несъзнателно, просто е изскочило от устата ми. Поло беше прякорът му, съкратено от „Полароид“. Коуди имаше страхотна визуална памет, без проблем запомняше всичко само от един поглед — лица, имена, математически формули, абсолютно всичко. Всички стари кучета в академията му викаха така.

Той отново направи пауза под въздействието на изплуващите в паметта му стари спомени.

— Виж, той беше добро момче, много коректен в личните си отношения, обичаше да вдига шум около себе си...

Хатчър отново насочи поглед към коледната семейна снимка. Човекът на тая коледна снимка изглеждаше някак си по-малък и потъжен от оня Коуди, който беше в спомените му. И тогава в паметта на Хатчър изплуваха спомените за коледните празници през оная първа година в Академията...

...и си падаше по мацките.

Беше Коледа на 1963 година. Беше паднал съвсем малко снежец, просто колкото да се каже, че е снежна Коледа и прекарването на тоя празник за първи път без семейството на Сирило беше мъчително изживяване за него. Хатчър се беше сгушил, за да се предпазва от острия вятър и вървеше по плаца с напъхана в яката брадичка. Нямахше нито пари, нито познати, при които да отиде, и прекарваше Коледните празници в Академията, заедно с още десетина кадети. Докато пресичаше мразовития плац, до слуха му достигнаха някакви крясъци и звуци като от преобръщане и трошене на мебели.

„Господи, помисли си Хатчър, сигурно някои са се сбили.“ Изтича към спалните помещения на второкурсниците и се качи на втория етаж. Фурорът се разнасяше от стаята на Коуди.

Вътре беше направо касапница. Книги, вестници, дрехи бяха разпилени но целия под. Коуди беше изпаднал в бяс, мятеше се като ненормален насам — натам из стаята, крещеше псувни на поразия и сълзи се стичаха от очите му. Вдигна с две ръце стола от работната маса над главата си, обърна се към прозореца и замахна с всичка сила, готов да го запрати натам. Хатчър се втурна към него и грабна стола от ръцете му. Коуди се обърна към него с почервеноло от пиански бяс лице.

— К’во по дяволите прайш тука бе, нообранец!

— Мамка му, сър, ще си имате големи неприятност. Дежурният офицер може всеки момент да се изтърси насам.

— Да го духа дежурният офцер, нообранец.

Хатчър погледна през прозореца. Дежурният офице се беше засилил през заснежения плац направо към спалното помещение.

— Ох, мамка му! — изломоти Хатчър.

Сложи стола на мястото му и се втурна да оправи стаята. Насъбра вестниците и книгите и ги нареди в ъгъгла на работната маса, нахвърля разпилените дрехи гардеробчето и затвори вратата.

— Кво си мислиш, че прайш бе, нообранец? — заломоти Коуди.

— Дежурният офицер се е засилил право насам — каза Хатчър.

— Ако ви снимат пиан в стаята, ще ви изхвърлят оттук, сър.

— Да ме изфърлят — запелтечи пиански Коуди. — Шъ ги науча аз тях, сичките.

— Всички кои, сър.

— Глей си твойта раута.

— Йес, сър.

Хатчър чу как външната врата на спалния корпус с отвори и после се затвори.

— Вече се качва насам — рече Хатчър, почти пани ран.

— За кво стаа ъмрос?

— За шибания дежурен офицер, сър.

— Майната им на дежурните. — Хатчър награби Коуди и го заблъска към вратата на банята. — Кво прайш, дяволите да те...

Хатчър го натика в банята и пушна душа над него. Върна се в стаята и затвори вратата към банята. После отиде до гардеробчето на Коуди и извади чифт обувки, кутийка боя и четка. Чу, че дежурният офицер приближава към стаята. Започна трескаво да лъска обувките, а в тоя момент дежурният заблъска по вратата.

— Мистър Коуди?

Хатчър му отвори.

— Какво правиш тук, новобранец? — запита го дежурният, насочил изпитателен поглед към Хатчър.

Хатчър вдигна обувката и четката към него.

— Лъскам обувките на мистър Коуди, сър.

— Къде е Коуди? — запита дежурният, избухта Хатчър встрани от вратата и влезе в стаята. Хатчър погледна иззад гърба му към пода до леглото. Там, до крака на леглото, беше оставена начената бутилка водка със завъртяна капачка. Хатчър се доближи съвсем предпазливо до леглото, пушна обувката да падне, изчака, и в момента, в който тя се приземи на пода, изрита бутилката под леглото.

Дежурният се извърна към него и Хатчър се изпъна като при команда „мирно“.

— Извинявам се, сър — запелтечи той. — Изпуснах обувката.

В тоя момент вратата на банята се откряна и Коуди, със стичаща се от косата му вода, надзърна през процепа. Беше увил една хавлия около раменете си.

— Какво става? — запита той строго.

— Каква беше тая гюрултия тук, Коуди? — запита го на свой ред дежурният офицер.

— А-а, радиото — отвърна Коуди — Изключих го. Хващай се пак с обувките, новобранец! — И затръшна отново вратата на банята.

— Да, сър!

Дежурният офицер тръгна към изхода на стаята.

— Друг път го пускайте по-тихо — рече той на излизане.

Коуди се измъкна от банята. Хавлията още стоеше увита около раменете му и от косата му се стичаше вода. Куртката му, която си беше на него под хавлията, беше цялата мокра. Дойде до средата на стаята и се заоглежда, отпусна се на четири крака и започна да лази по пода и да търси бутилката. Съгледа я под леглото, пресегна се и я измъкна

оттам. После седна на пода, облегнат на ръба на леглото, отвъртя капачката и започна да се смее идиотски.

— Много ти сече пипето, нообранец, навреме ти идва, чесно. Шъ удариш ли ена глътка?

— Не мисля, че...

— Сяай и удряй ена шибана глътка, нообранец — каза Коуди, целият сияещ и протегна бутилката към него.

Хатчър седна на пода до него, удари една стабилна глътка и разтресе глава.

— Голям си чешит бе, нообранец — каза Коуди малко подигравателно. — Отдавна те наблюдавам. Раздаваш го малко особняк, а? И как му викате на това, улична солидарност, а?

— Може и така.

— Може и така, какво?

— Сър.

— Агтака — той удари още една глътка и подаде пак бутилката на Хатчър. — Моят старец е военен, ама един път, нообранец. Сички обичат Бъфало Бил Коуди.

— Да, сър.

— Добре де, мамка му на сичко — каза той и направи неопределен пиянски жест с ръка. После се втрени в бутилката водка. — Кво мислиш, дали шъ стана някога адмирал, нообранец?

Хатчър отпи по реда си от водката и я върна на Коуди.

— Такъв ли искате да станете, сър?

— Не сме ли тук точно за тва? Тва е Военноморска академия на Съединените щати, нообранец. Сички тряа да станем адмирали, преди да се дотърим до пенсия, не ти ли е ясно тва? Нали и ти за тва си тук? Или си дошъл само за претс... прест... престиж? — Той се изхили и върна бутилката.

Хатчър удари поредната стабилна глътка от водката. Стаята вече започваше да му се върти пред очите.

— Обичам океана — рече накрая той и подаде бутилката обратно на Коуди.

— „Обичам океана“ — имитира го Коуди и се разхили. — Божичко, тоя бил дошъл тук, щот обичал скапания океан. Добре де, нообранец, и кой океан обичаш най-много?

Хатчър също се захили.

— Обичам ги сичките, щото имат вода.

Коуди се разтресе от смях.

— Тва е много интересно. Ама не е много точно. Не си точен, нообранец. А да бъдеш точен, е част от тва, ъ-ъ-ъ, за което сме дошли тук, да станем елита... елита-риссс...

— Елитариссс, йесър.

Смехът им малко по малко прерастваше в неистово кикотене.

— Елитарисссти — успя да произнесе Коуди през смях.

— Елитарисссти — повтори Хатчър.

— Що направи тва за мен, нообранец? И аз съм се ебавал немалко с теб. Щот ти дадох оня съвет за Снайдър ли?

— Сигурно.

— Само за протокола, не съм ти праил кой знай кви услуги, Хатчър. И аз съм нагаждач, и сигурно най-гадният сноб от цялата тайфа. Догодина стаам капитан на боксовия отбор и в момента Снайдър ни е единственият в средната категория, а на тоя Снайдър чийнето му е от мукава. Един добър, точен удар и ще му скъсаш задника. Искам да напраим добър отбор, нообранец, и за тая работа ми трябва някой добряк в средната категория. Та за тва шь гледам да те поопазя до квалификациите през пролетта, а ти, нали ти е ясно ква ти е задачата?

— Добре де — каза Хатчър и сви рамене, — квит ще да са ти съображенията. — Но след малка пауза добави: — Квот и да е, ама двама такива като теб и Снайдър, и да искат, не могат да ме разкарат оттук.

Коуди го погледна изненадано, после се отпусна назад към леглото с бутилката, която бе стиснал в коленете си, и кимна.

— Знайш ли кво, май че си прав — каза той и му подаде бутилката. — Кво по дяолите прайш сега тук, нообранец? Що не си си отишъл в Бостън?

— Нямам пари. Освен тва единствените хора, при които ми се ще да отида, не са тук, на Запад.

— Сирьозно? И аз съм така, нообранец, и аз нямам къде да ида. Моят старец е някъде из Далечния изток, а мисис Коуди е на пътешествие из Карибите. Че кво толкова е днес. Ден кат сички други, а?

Той удари една стабилна глътка и подаде бутилката на Хатчър.

— Ама най-вече, май, щот мойта дулцинея — миличката, сладичка Кеси — решила да се жени за някакъв адвокат. Мойш ли да повярваш, шъ съ жени за един от ония шибани кръвопийци. Решила била, че не ще да бъде моряшка жена.

— Добре де, ни мойш да й се сърдиш за тва.

— Май че си прав — каза той. — Оовен тва не щяла да чака още три години, та да озакони любимия си спорт — Коуди се изкиска и вдигна бутилката водка за тост. — Майната й и на Кеси, и на чукането.

Удари една яка глътка и върна бутилката на Хатчър.

— И на мен ми се е случвало тва — каза Хатчър. — Мойта мацка ме зарязя зарад един боксьор. Та приказката ми е за унижението. Оня няма врат, само мускули, от петите чак до главата. — И той надигна бутилката.

— Ама кво да прайш, за глупостта цяр няма.

— Кво мислиш да прайш наврѣх Нова година, новобранец?

— Нищо.

— Виждаш ли си някога „Таймс скуеър“ наврѣх Нов година?

— Мистър Коуди, нямам пари дори да си платя автобусния билет, та камо ли да ходя на парти.

— Добре де, за мен поне парите не са проблем. Аз шъ съ опраям с тоя въпрос, само да не изтърсиш на някой, че Коуди и нообранецът Хатчър си прекарват уикендите заедно. — Той му намигна, захили се и удари още една глътка. — Шъ си земем стая в някой готин хотел, поръчваме си обслужване по стаите, че може даже да си намерим и две самотни мацки. И в полунощ се смъкваме долу сред развилнелите се орди. — Коуди надигна бутилката. — За развилнелите се орди.

И така, кадет Мърф Коуди и новобранецът Кристиън Хатчър заминаха да посрещат Новата година в Ню Йорк.

От момента, в който се качиха на автобуса, един за друг бяха просто Мърф и Хач, а намирането на свободни мацки не беше никакъв проблем — проблем беше как да се справят с големия избор. Баровете бяха претъпкани, купони се вихреха из стаите, преливаха по коридорите и се сливаха с всеобщия купон по улиците. В Ню Йорк върлуваше епидемия от всеобща любов към ближния. И когато случайно, от време на време, фортуната се представяше пред тях под формата на свободни мацки, Хатчър и Коуди си провеждаха тайно гласуване по своя собствена система, слагайки едната ръка зад гърба

си и с пръсти сигнализираха като как оценяват мацката. Ако сборът от пръстите на двамата се окажеше повече от седем за всяка мацка поотделно, щяха да я вземат с тях. Успяха да уредят тоя въпрос още преди свечеряване.

Оказа се, че двете момичета живеели в една стая. Хелън, която беше с Мърф, беше помощник фоторедактор в едно списание. Мацката на Хатчър, Линда, беше разпоредителка в един от театрите на Бродуей. И двете бяха по на осемнайсет. Освен това и двете живееха в тази стая, тъй че в ситуацията имаше допълнителна пикантност, която идваше от старанието им да не са прекалено шумни и демонстративни пред двойката на другото легло, която правеше същото само на пет-шест фута от тях.

Нямаше още и два часа след полунощ, когато се разнесе острият, настойчив звън на телефона. Хелън вдигна слушалката.

— Здравей, мамо, честита Нова... Какво?... О, не! Кога?... О, Господи. Мамо, веднага тръгвам за там.

Тя постави обратно слушалката и седна на края на леглото, трясеща се от плач. Коуди стана и я наметна с чаршафа.

— Какво е станало? — запита той.

— Брат ми... бил в някаква кола... колата... катастрофирали. Веднага трябва да отида в болницата. Те мислят, че няма... че няма...

— Хайде, обличай се. Ще дойда с теб.

— Била някъде по пътя за Куйнс^[2].

— Добре де, обличай се. Няма значение къде е, няма да те оставя да идеш дотам сама.

Коуди беше истински джентълмен. Манталитетът му на сваляч се беше изпарил от момента, в който се бяха хванали с момичетата, заменен от изключително нежно отношение, което направо удиви Хатчър. Сега Коуди организира съвсем експедитивно бързото им изнасяне към болницата, а Хатчър и Линда останаха да лежат един до друг в леглото. След новината за катастрофата мисълта за секс, та дори и за по-интимни ласки, им се струваше лекомислена и егоистична. Лежаха така един до друг дълго време, Хатчър задрямваше, после се събуждаше, после пак задрямваше. Небето отвън вече беше започнало да изсивява, когато на входната врата се позвъни.

— Господи, кой ли може да бъде пък сега — прошепна тя. Хатчър се промъкна до вратата и погледна през шпионката.

— Това е Мърф — каза той и му отвори.

На прага стоеше Коуди, сложил шапка под мишница.

— Мислех си да дойда да ви успокоя, че Фред — братът на Хелън — ще може да се оправя.

— Ей, та това е чудесно — каза Хатчър.

— Не знаех номера на телефона, та затова не ви позвъних.

— Добре, много хубаво, радваме се да чуем тая новина.

— Ъ-ъ...

— Не ми се ще да се прибирам в хотела сам — каза той тихичко.

Линда се появи на вратата до Хатчър, загърната в пенъоар.

— Хайде, влизай — каза тя, хвана Коуди за ръката ѝ го придърпа вътре. Хатчър и Линда си легнаха в тяхното легло и гледаха към Коуди, докато той се събличаше. Коуди остана по шорти, седна на края на другото легло и започна да си събува чорапите.

Линда погледна към Хатчър, после пак се обърна към Коуди и рече:

— Ей, моряче, ела тук при нас Това легло е още топло.

Коуди се усмихна, погледна Хатчър, който също му махна с ръка. Той прекоси стаята и се пъхна под завивките до Линда. После Хатчър и Мърфи се обърнаха към Линда, и двамата я прегърнаха с по една ръка, и се унесоха в кратка дрямка.

Хатчър, потопен в спомените си, отвели го в оная новогодишна нощ, си мислеше: „Господи, наистина ли някога животът ми е бил толкова естествено прост и невинен?“ Дали някога приятелството и любовта са били в такава непосредствена близост помежду си, както тогава, в оная нощ, с него и Коуди?

На следващата сутрин те бяха в автобуса на път обратно към Академията и изведнъж Хатчър отново си стана предишният „новобранец“ и всичко си беше така, сякаш това пътуване никога не се беше случвало.

Пролетта на 1964 година. Времето все още беше мразовито, но само на петдесет мили оттам, във Вашингтон, градинките с мандаринови дръвчета вече цъфтяха, туристи се тълпяха по парковете и улиците и щракаха навсякъде с неизменните си фотоапарати. А в това време, в Академията, Хатчър маршируваше по плаца и си

мислеше: „Още два месеца, само още два месеца и край на цялата тая гадост.“

Един познат глас му извика:

— Новобранец!

Хатчър веднага застана мирно, с прибрана брадичка и поглед право напред. Пред него застана Коуди.

— Квалификациите са утре в три часа, в гимнастическия салон. Да се явиш!

— Йес, сър!

Хатчър отиде в салона по-рано от посочения час, позагря петнайсетина минути на боксовата круша, след това започна да разпуска и да се наслаждава на познатата отпреди миризма на кожа и алкохол, която витаеше около ринга. После се появи и Снайдър, нахален и гаден, както винаги.

Коуди, който само след три месеца щеше да стане капитан на отбора, сега съдийстваше. Когато обявиха срещата в средната категория, Коуди ги привика в центъра на ринга и им направи инструктаж.

— Три рунда — каза им той. — Победителят влиза в отбора, загубилият е аут. При команда „брейк“ веднага спирате. Чиста игра, без мръсни удари. Поздравете се и почваме боя.

Той провери ръкавиците на Снайдър, потупа го по рамото, после отиде в ъгъла на Хатчър, наведе се и докато му проверяваше връзките на ръкавиците, прошепна тихо:

— Нали ти казах вече, че има стъкло чене. Обаче пък левият му апъркът е като торпедо. Ще се опитва да ти играе от близка дистанция и да те мародерства с левачката. Поразкарай го два рунда да го умориш и тогава можеш да приемеш близкия бой, но се дръж плътно откъм лявата му страна, за да няма размах за левия си. Само един хубав удар, пласиран някъде между брадичката и ухото и ще го трупяш.

Това беше много полезен съвет. Хатчър се придържаше все откъм лявата страна на Снайдър, поддържаше добра дистанция с единични удари и постоянно движение и се движеше в кръг около него все наляво, за да не може Снайдър да освободи размах за мощен ъперкът. На два пъти получи стабилни, мощни удари, но успя да ги парира и отговори на свой ред с бързи комбинации. Очевидно беше по-

бърз от Снайджер, но и освен това, както скоро разбра, и по-разумен. Снайджер беше бавен с краката, разчиташе на силните си удари и през цялото време дебнеше противника си да му нанесе решителен удар. Хатчър обаче не му даваше тая възможност. Тогава Снайджер реши да атакува. Влезе му плътно, пусна първо десен и след това нанесе силен ляв отдолу. Хатчър го пое с рамо и в тоя момент пред очите му се появи разкрита широката, гадна челюст. Тогава Хатчър изстреля мощен нрав десен, непосредствено над рамото на Снайджер, точно в челюстта му, малко под ухото. Вложи цялата си сила в тоя удар и усети как ръката му влага енергията от движението на рамото и на цялото тяло, после видя как Снайджер изцъккли бялото на очите си и краката му омекнаха като мармаладени. От удара Снайджер се извъртя на деветдесет градуса и се строполи на ринга.

Коуди прекоси ринга, наведе се и огледа за момент отпуснатото тяло на Снайджер, после се изправи и кимна на Хатчър.

— Добре дошъл в отбора — каза му той ухилен.

Денят на производството в първото военно звание, 1964 година. В стаята на Хатчър се чуваше непрекъснатият тропот от крака в коридора — младите кадети се щураха насам-натам, влизаха и излизаха навън, към плаца, в суетнята по подготовката на униформите за парада. Хатчър тъкмо си нагласяваше кепето, когато на вратата се появи Коуди с грейнал поглед на строгото ястребово лице.

— Ол райт, не забравяйте, че сте си новобранци чак докато не свърши парада. Всички, освен Хатчър, вън!

Колегите от стаята на Хатчър се изнизиха набързо вън. Хатчър се изнъна в стойка „мирно“ пред Коуди, но за пръв път вече гледаше право в очите по-старши от него кадет — нещо, което беше по принцип забранено за новобранците първокурсници.

— Новобранец, знаеш ли какво е птица удавник? — запита го Коуди.

— Не, сър.

— Птицата удавник е една особена птица, която лети само в концентрични кръгове с все по-намаляващ радиус, докато накрая изчезне и се завре в собствения си задник. И от прикритието на тая изгодна позиция може спокойно да мята лайна но противника. Та това е птицата удавник, новобранец. Е, мистър, доста тежка служба изкара

досега, но, за Бога, явно нищо не може да те пречупи. Вече си птица удавник, приятелю, и можеш спокойно да почнеш да мяташ лайна по враговете си.

— Да, сър.

Коуди измъкна изпод куртката си една бутилка водка. Трийсет и два каратова усмивка се появи на строгото му ястребово лице. Подаде бутилката на Хатчър.

— Първо вие, мистър Хатчър. Добре дошъл на борда — поздравя го той.

И през следващите две години той и Хатчър бяха неразделни съотборници и приятели.

— Все пак Коуди беше постъпил там една година преди мен — каза Хатчър на Слоун. — Като завърши, той отиде направо във Въздушните сили на флота. Аз отидох в разузнаването. След гова не се бяхме виждали доста време, но поддържахме връзка. После, през 1969 година, той ме помоли да му бъда шафер на сватбата.

— Било много шикозно представление, доколкото разбрах.

— Важни клечки от федералната администрация, типичният вашингтонски хайлайф: конгресмени, сенатори, адмирали, генерали, основните участници в телевизионните новини — всички бяха там.

— Какво представляваше жена му? — попита Слоун.

— Идеалният пример за недостъпната, ледена фея — блестяща външност, перфектни обноски. Всички качества на идеалната партия — превъзходно образование, превъзходен произход, превъзходно материално положение, всичко — превъзходно, превъзходно, превъзходно.

— Ама на теб не ти допадна?

— Не, напротив, струва ми се, че ние не ѝ допаднахме. Изглежда, ние, съвипускниците му от Академията, ѝ се сторихме доста грубовати, хора от простолюдието. Щото баща ѝ беше адмирал, нали ги знаеш тия? — Хатчър се върна в спомените си в деня на сватбеното тържество; пред очите му оживя стълпотворението от униформи и веселяшки настроени флотски офицери. — Струва ми се, че Поло не беше щастлив с този брак.

— Кое те кара да мислиш така?

— Не знам. Просто имах чувството, че той беше адски циничен в този ден. Държеше се повече като оня Коуди от старото време на грубоватите обноски в Академията. Не знам защо. В края на краищата и при него всичко си беше наред. Завършил Академията, беше станал първокласен пилот, женеше се за адмиралска дъщеря.

— Както в общи линии е отразявал биографията си и в служебните формуляри.

— Именно. Не ми е ясно как по дяволите се е озовал; в Речния патрулен флот по Кафявата река^[3].

— Постъпил е там като доброволец.

— Сериозно? Та най-накрая да стигне до Гънг Хо.

— Доколкото знам, тъстът му се е опитал да попречи на назначението му там, но Коуди е настоял — добави Слоун.

— Онова там беше наистина гадна работа — каза Хатчър.

— Както и да е — присви рамене Слоун. — И ти не си го виждал от сватбата му, така ли?

— Само веднъж. Във военновъздушната база в Сан Диего. Аз бях там във връзка с разследването на един случай, а в момента неговата част беше базирана там.

— Сигурно е било непосредствено преди да постъпиш в нашия отдел?

— Да. Тъкмо бях обявил, че подавам оставка... Бяха се случили едни недоразумения.

— За какво се отнасяше?

— Има ли някакво значение?

— Мисля, че не.

— Оттогава повече не съм го виждал. И мисля, че вече никога няма да имам тая възможност.

— Недей да бъдеш толкова сигурен — каза Слоун и но лицето му заигра двусмислена усмивка.

— Какво искаш да кажеш? — запита Хатчър с дрезгавия си шепот.

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че имам информация, че Мърф Коуди е жив?

— Къде? Военнопленник ли е?

— Свободен е като волна птичка. Банкок.

Тръпки побиха Хатчър, когато чу това име. Този град беше заровен в пепелта на спомените му.

— Каква е тая информация?

— Според мен, заслужава доверие.

— Това не е отговор. Доколко достоверен е тоя източник?

— Някакъв тайландски политик, дребна риба. Иска да му осигурим свободен достъп в Щатите и работна виза. Според информацията, която имаме, Коуди е набелязан и следователно му се налага спешно да се измъкна оттам.

— Набелязан от кого?

— От Уайт Пам — каза Слоун.

— Тоя гангстерски клан е от Макао. Какво ще правят те в Банкок? — попита Хатчър.

— Такава е информацията от източника. Доста време мина, откакто си се откъснал от обстановката там. Тия проклети триади вече са се разпрострели навсякъде.

— И с какво се занимава там — опиум?

— Не знаем със сигурност. Подозираме, че е бил куриер на Уайт Пам. Но не сме изровили неоспорими доказателства за това.

— Какво значи неоспорими доказателства? — прошепна Хатчър, макар вече да му беше ясен отговорът на тоя въпрос.

Ако Мърф Коуди е наистина жив и е в Банкок, и не беше се обадил през всичките тия години, то за това би трябвало да има някаква причина. А ако и Военното разузнаване не знаеше причината, то това не говореше нищо добро за Коуди.

— Не се нрави на наивен — каза Слоун. — Какво, по дяволите, ще прави той в Тайланд? Имам предвид, щом като е жив, защо не се е обадил?

Хатчър можеше да измисли цял куп причини, но нито една от тях не беше благоприятна за Коуди.

— Може би е получил амнезия — най-накрая оформи някакво благовидно предположение той.

— А-ха, тогава пък аз съм сигурно дядо Коледа, а? — оцени предположението му Слоун.

Всички останали възможности, за които можеше да се сети Хатчър, бяха, че или Коуди е сътрудничил на вьетнамците, или е бил изменник, или дезертър, или пък, че е замесен в наркобизнеса, или в

убийства, или в търговия с бели робини, или още цяла дузина други престъпления, които можеха да му дойдат наум.

Явно и на Слоун му се въртяха из главата такива предположения.

— Ако наистина е жив, не мога да измисля каквато и да е сваятна причина, която да оправдае поведението му. Като начало, налице е поне фактът на дезертърството, което е неоспоримо. Щом не е убит, той все още принадлежи на американския флот, тялом и духом.

— Добре де, но въпросът преди всичко е: „Защо е останал в нелегалност?“ — каза Хатчър. — Искам да кажа, ако не е бил убит и не е бил в Ханой, тогава къде, по дяволите, е бил?

— Е, където и да е бил, във флота са убедени, че той е „загинал при изпълнение на служебния си дълг“.

— Може би това му е помогнало.

Хатчър замислено кимна с глава.

— Или пък го е вкарало в капана. Но както и да е, какво общо има всичко това с мен?

— Никой не познава Тайланд така добре като тебе, Хач. Познаваш и добрите момчета, и лошите момчета там, действал си и от двете страни на барикадата. Не мога да накарам Военното разузнаване да се заеме с тоя случай, защото още на часа всички в Пентагона ще разберат за това. Разследването трябва да бъде неофициално. Ако Коуди е жив и се е замесил в нещо нечисто... все пак трябва да се съобразим и с репутацията на неговия старец.

— Нечисто — изръмжа Хатчър и се ухили. — Много си деликатен, Хари.

— Схващаш ми мисълта — продължи Слоун. — Имаме нужда от някого, който познава страната, и който да може да си държи езика зад зъбите. А не познавам друг, който по-добре от теб може да си държи езика зад зъбите, стари приятелю. Освен това, навремето беше страшен при разследванията на такива по-заплетени случаи, ако мога така да се изразя.

— Първо на първо на мен не ми е минало още времето, и освен това не ми викай „стари приятелю“. И кои, по дяволите, сте вие?

— Пет-шест колеги на Бъфало Бил от добрите стари времена в Генералния щаб. Виж сега, тоя тайландец, Уол Пот се казва, отишъл в посолството ни в Банкок и им предложил сделка. За щастие, човекът от

разузнаването там се оказал един от помощниците на Коуди отпреди, Лю Портър.

— Уинди Портър^[4]?

— Да, помниш ли го?

— Смътно.

— Той е разпитал Пот. Веднага щом схванал каква е ситуацията, наредил да задържат Пот и ми се обадил.

Аз наобиколих набързо няколко стари приятели от Естаун и се поразмърдахме с тях по тоя въпрос. Най-накрая трябваше да съобщим и на Стареца.

— Защо накрая — изхриптя Хатчър. Слоун го изгледа сериозно.

— Защото Бъфало Бил умира от рак, Хач. Няма да изкара и до края на годината.

Това сякаш вцепени Хатчър. Пред очите му за момент изникна представата за стария генерал Бъфало Бил Коуди, с тяло разяждано от коварната болест.

— Мисля, че всички обичаме Стареца, нали? — каза Слоун с неочаквано пресипнал глас. За момент замълча, преглътна мъчително и после продължи: — Той ни помоли за една последна услуга. Ако момчето му е живо, поиска, да го види, преди да умре.

— Ами ако Коуди е загазил?

— Именно затова имам нужда от теб, Хач — каза Слоун с все още разтреперан глас. — Ако много я е оплескал, Портър няма да може да се справи. Знаеш го, че е като мечок. Всъщност, генералът иска просто да се срещне някъде с Коуди — където и да е — Хаваите, Токио, Сидни. Където пожелае Мърфи. Никой не трябва да разбере за тая среща.

— Едно такова пътуване сигурно ще убие Стареца — каза Хатчър.

— И без това малко време му е останало — каза Слоун с примирение. — Единственото нещо, което можем да направим за него, е да се отнесем с много внимание и съчувствие към последното му желание, без значение колко усилия ще ни коства това и да успеем да убедим момчето, че не го търсим, за да го набутаме в панделата, че просто искаме да направим един последен подарък на Стареца.

— Едва ли можеш да наречеш Коуди „момче“ — каза Хатчър. — Сега трябва да е вече на четирийсет и две — сметна той, като прибави

една година към своята възраст.

— Иди в Тайланд и го намери, ако е там — каза Слоун делово. — Или поне да успокоиш душата на Стареца.

— Като докажа със сигурност, че е убит? — изхриптя Хатчър.

— Да. Или едното, или другото. Изведнъж Хатчър се изсмя беззвучно.

— Разузнаването на флота от четиринайсет години се мъчи да се добере до някакви следи от Коуди — каза той, — а ти ме караш, ей така, да ида в Банкок, който има петдесет милионно население, и да го откроя.

— Никой не е търсил Коуди. Поне откакто от флота направиха окончателното си заключение, че е убит. Но ти, моето момче, ти си най-добрият!

— Я си ги заври тия комплименти отзад.

— Ти работиш със стръв, Хач — каза Слоун. — Ще ти предоставим Уол Пот. Ще ти предоставим Уинди Портър. Познаваш Коуди. Познаваш страната. И можеш да си държиш устата затворена, каквото и да стане. Доказа го в Мадранго. От теб искам само да отидеш там, да намериш Коуди и да уредиш срещата. Или да ми изпратиш доказателства, че е мъртъв. Дявол да го вземе, ще имаш даже и Флиткрафт на твое разположение.

— Хм, че Флиткрафт още ли се подвизава при теб?

— Сега той е най-добрият от хората ми.

Хатчър си наля отново вино в чашата и започна да си играе с краищата на листата в папката.

— Знаеш, че не мога да се върна отново там — каза той накрая.

— Хайде сега и ти, че кога беше това? Преди осем, десет години?

— Какво значение има, ако ще и петдесет да са.

— Всичко ще ти е подготвено предварително, ще получаващ всякаква подкрепа, от която имаш нужда. Имам няколко мои хора там, които ги бива за всичко.

— Каква ви е сделката с оня тайландец, как му беше името?

— Уол Пот. Виж какво, не ме интересува какво ще правиш с тоя дребен мошеник. Ако ти прави мизерни номера, ако щеш чупи му краката, разпъвай го на кръст, изтръгвай му ноктите. Изобщо не ме интересува.

— Същият Хари от едно време.
— Всичко това е негова версия, накарай го да я докаже.
— Нямах това предвид. Получил ли си е той визата.
— Ако се държи както трябва, мисля, че ще мога да уредя нещо.
— Искам нещо по-конкретно от тия приказки. Искам да знам каква сделка мога да му предложа, ако той ни го открие.
— Ако той ни го открие, ще му осигурим протекци и ще го измъкнем от Тайланд.
— Сигурен ли си?
— Какво толкова си се загрижил?
— Когато давам някакво обещание, държа то да се спазва.
— Добре, имаш думата ми. Значи приемаш?
Хатчър го изгледа втренчено и след това остави пистолета на масата.
— Цената ми е двеста трийсет и шест хиляди и шестотин долара.
— Какво!
— Това са по двеста долара на ден за всеки от дните, които прекарах в оная гадна дупка.
— Я ела на себе си бе, човек.
— Съвсем на себе си съм, Хари.
— Откъде да ти намеря толкова нари?
— Ей, аз съм Хач, не забравяй! Ти разполагаш с частни сметки по целия свят — Панама, Швейцария, Бахамските острови. Сигурно и още някъде си поскътал туй-онуй. Няма да се пазариш за няколко долара, я?
— Ама ти си богат, Хач.
— Това е обезщетение за нанесени вреди, Хари. Цената не подлежи на дискусия. Или приемаш, и пи се отказваш.
Усмивката на Слоун се разтегна чак до ушите му, очите му отново заприсвяткаха игриви пламъчета.
— Дори си мислиш, че цената ти е ниска, нали? Познавам но очите ти, приятелче. Изгубил си стръвта си. Липсва ти старата адреналинова помпа. Прекалено спокоен е сгнал животът ти. Но, дявол да ю вземе, добрата стомана ръжда не хваща.
Слоун отчасти беше нрав. Но не обърканите и противоречиви чувства, не спомените накараха Хатчър да се реши да се върне към стария живот, към местата, на които се беше заклел никога повече да

не стъпи, към хората, които мислеше, че никога повече няма да види, към това да работи за Слоун, когото преди време искаше да убие. Причината беше Коуди, човекът който преди му беше много повече от приятел, в несравнима степен по-близък от Слоун, защото Мърф Коуди винаги беше постъпвал честно с него.

— Захващам се с тая работа заради Мърф Коуди и заради Стареца, ясно ли ти е? Това няма нищо общо с теб и мен. Ако Коуди е там, ще го намеря. Ако не е, ще ти съобщя за това. А ако ти някога отново дойдеш тук, ще те пратя за храна на рибите.

Слоун се наклони съвсем близо до него — широко усмихнат и с игриви пламъчета в очите.

— Знаеш ли какво. Мисля, че говориш сериозно — каза той.

И Хатчър му отвърна с усмивка, макар и не толкова блага.

— Продължавай да си го мислиш — каза той. — От това може да зависи животът ти.

[1] J.D. — абривиатура от фонетичното сходство на жаргонния термин jade (джейд), със значение „мърша, кранта“ и т.н. (Б.пр.) ↑

[2] Предградие на Ню Йорк. (Б.пр.) ↑

[3] Става дума за река Мекош във Виетнам (Б.пр.) ↑

[4] „Уинди“ в случая е прякор — ошачава „шемет“, „дрънкало“ (Б.пр.) ↑

ПОДГОТОВКАТА

Вече се здрачаваше, когато Джиния, след като Хатчър ѝ се обади, се върна на яхтата с излетната чанта в ръка. Отвори я и започна да изважда съдържанието ѝ, докато Хатчър направляваше яхтата, изкарвайки я от заливчето в открито море, като се придържаше непосредствено до бреговата ивица.

— Фетучини с пресни зеленчуци от Бърди, домашно приготвени задушени миди, скариди от „Краб Трап“ — изреди му тя това, което беше донесла. — Кога искаш да вечеряме?

— Още сега. Умирам от глад.

— Какво стана с твоя приятел от армията?

Той се наведе и я целуна по шията.

— Отиде си — изръмжа Хатчър и с това изчерпа темата. Тя разбра, че не е редно да пита „Къде отиде?“ Ако той искаше, щеше да ѝ каже. Но явно не искаше повече да говори по този въпрос. Тя просто се чувстваше щастлива, че непознатият си беше тръгнал и Хатчър беше изцяло неин за вечерта.

Джиния слезе долу, избра една бутилка от превъзходното червено вино в барчето с алкохола и я отвори, за да може виното да подиша малко, преди да си наляят. Притопли храната във фурничката и нареди масата. После пусна радиото и намери някаква тиха приятна, музика.

— Хей — извика тя нагоре към палубата, — защо не я включиш на автопилота и да слезеш да вечеряме?

— Готово — отвърна той с дрезгав глас. Тя чу как двигателите заглъхнаха и котвата цопна във водата, а само след минута и той се появи в салончето.

— Реших да останем известно време на котва. Тъкмо подминахме Сапело Айланд — каза ѝ той, след което потопи пръст във фетучините и опита вкуса им.

— Ама какъв навик имаш — направи му бележка тя.

— Превъзходно — подмина критиката ѝ той и наля и на двамата по чаша от червеното вино. Чукнаха се вдигнаха тост мълчаливо. Той

се наведе през масата я целуна нежно, опитвайки вкуса на сухото, ароматно вино от устните ѝ.

— Благодаря ти — прошепна тя. После подхвана лек ненастойчив разговор с въпроса:

— Откога познаваш Джими Сирило?

— Много отдавна.

— Къде се запозна с него?

— На една уличка в Бостън.

— На улицата?

— Да. Тъкмо бях разбил един магазин, а той беше тогава ченге.

— Майтапиш ли се?

— Не. — Хатчър се облегна назад с усещането, че е на път да разкрие нещо като семейна тайна. Но все пак изпита приятно чувство от това.

— Моят старец беше архитект, но не особено добър в професията. Един следобед си пръсна черепа с револвер в банята на Бостън Менс Клъб. Тогава бях на десет години. След три години пък майка ми избяга с един..., ъ-ъ, по дяволите, дори не го знам какъв е, никога не съм го виждал. Както и да е, та тогава го ударих през просото. Бях на петнайсет, когато станах един от най-печените обирджии на магазини в Бостън.

— Е-е, Хач, дори не съм и предполагала... — каза тя удивена.

— Чакай, това е само върхът на айсберга — каза ѝ Хатчър с усмивка.

— Добре, ами какво направи с теб Джими, като те хвана? — запита го тя.

— Свали си значката и колана с кобура и ми хвърли такъв пердах, че задникът ми стана на кървава пихтия.

Джиния не се сдържа — сложи ръце на устата си и захихика в тях.

— И това не е всичко. Той ми намери и работа; всъщност намира ми работа на три места, а аз ги напусках всичките. Та една нощ, след това пак ме награби, завлече ме до оная уличка, пак си свали значката и колана с кобура и отново ми хвърли един як пердах. После ми каза: „Ще продължавам да ти скъсвам задника от бой, докато не се хванеш да работиш и престанеш да се шляеш такъв из моя район.“ И това сложи началото на едно чудесно приятелство.

— Той е направил от теб това, което си днес — констатира тя с тържествено-подигравателен тон.

— Да — каза Хатчър, но след малко добави: — но оня тип, дето го видя на кея, също има дял в това.

— Той пък какво те спипа, че правиш?

— Спипа ме, че се глася да ставам адмирал.

— Ами?

— Но това е друга история.

След това завършиха вечерята си мълчаливо. Хатчър не беше много приказлив по време на ядене, но тя усети, че този път има нещо по-различно. Усети, че му предстои да замине някъде още преди той да ѝ го каже.

— Налага ми се да замина за известно време.

— А-ха, и какво по-точно значи това „за известно време“, Хатчър? Една седмица, един месец, десет години? — запита го тя спокойно.

Той се усмихна, пресегна се над масата и докосна с ръка лицето ѝ. — Повече ще е от седмица, надявам се да е по-малко от месец — отвърна ѝ той.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Обади се на Джон Роджърс от банката и му кажи, че ми се налага да замина спешно. Изготвил съм на твое име пълномощно, за да можеш да оперираш с наличностите в банковата ми сметка. Ако ми потръбват за нещо пари, ще ти съобщя, за да прехвърляш суми на текущата ми сметка.

— Дотолкова ли ми имаш доверие? — попита го тя изненадана.

— Абсолютно — отговори ѝ той с усмивка.

— Кога заминаваш?

— Утре сутринта.

Тя му се усмихна, но вътре в себе си вече усещаше копнеж, породен от предстоящото му отсъствие.

— Тогава да не губим време — каза му тя. — Ще имаш време да спиш в самолета.

Той хвана ръката ѝ, както беше застанала права до масата, и я придърпа плътно до себе си. Бавно разкопча бялата ѝ риза, разтвори я, плъзна ръцете си около бедрата ѝ и я притегли още по-близо до себе си, покривайки с целувки стегнатия ѝ стомах. След това разкопча

колана ѝ, смъкна цина и ѝ свали джинсите. Отново обви кръста ѝ с ръце, дланите му се плъзнаха по дупето ѝ, повдигна я леко нагоре и пръстите му се плъзнаха под ластика на гащичките ѝ. Той започна да я гали нежно с два пръста, усети я как набъбва под ръцете му, почувства влагата, когато внимателно проникна с пръста си в нея. После наведе главата си надолу, докосна с устни окосменото място под гащичките ѝ и започна нежно да я хапе там, а горещият му дъх предизвикателно, гъделичкаше слабините ѝ. Той разтвори пръстите на ръката си, смъкна с тях гащичките ѝ и зарови лице в окосмения триъгълник между краката ѝ, опитвайки от вкуса и аромата на възбудата, а в следващия миг усети как ръцете ѝ силно притискат главата му към нея. Тя стоеше права, повдигната на пръсти, с отпусната назад глава, а миг след това седна на края на масата и вдигна единия си крак върху рамото му. Дишането ѝ се учести, мускулите ѝ се стегнаха и тя започна да се движи бавно, описвайки концентрични кръгове, притисната плътно в него.

Тя имаше един чудесен еротичен навик, който направо подлудяваше Хатчър. Когато приближеше моментът на кулминацията, тя започваше да брои тихо, почти със самото поемане на дъх, изпускайки от време на време страстни въздишки:

— Едно... две... три... ч-четири... ах, ох-ох, Господи... пет, шест, седем... ох-ох... о-о-ох... осем, девет, дес-сет... Божичко, о-ох!

Гърбът ѝ се изви силно назад, тя се притисна с всичка сила към устните му и застина така, изопната, за около десетина — дванаисет секунди, а после въздъхна и се отпусна, свлече се напред към него, обгърна с две ръце главата му и започна да го притегли нагоре към нея, търсейки устните му, а когато ги намери, започна да го целува жадно и страстно.

Той я вдигна на ръце и я отнесе до широкото легло в спалната каюта, положи я внимателно на него и се разсъблече набързо, без да спира да я целува. После легна на леглото до нея, притисна я плътно до себе си и тя го усети как се допира до нея втвърден и напрегнат. Тя прехвърли едното си бедро над неговия крак, притегли го към себе си и започна бавно да се притиска към него и да се движи, докато той навлизаше в нея свободно, без никакво усилие.

— Ох, Господи — прошепна той, когато тя го обгърна, обхвана го със стегнатите си мускули, всмуквайки го все по-навътре и по-

навътре.

Останала почти без дъх, тя прошепна: „Цял месец, а?“, и той ѝ отвърна шепнешком, също останал без дъх: „Може пък и... само... две-три седмици...“

Тя лежеше задрямала на едната си страна. „Хатчър се измъкна внимателно от леглото, покри я с пухената завивка и започна да приготвя нещата си. Преди, имаше години, когато пътната чанта на Хатчър беше постоянно подредена с всичко необходимо, готова във всеки момент — два костюма, свободно яке и всекидневни панталони, половин дузина ризи, няколко вратовръзки, един допълнителен чифт обувки, бельо и тоалетни принадлежности. Само най-необходимото. Нищо излишно. И сега, само за няколко минути, той възстанови предишните си навици за подготовка за пътуване.

Списъкът на необходимото беше все още в главата му: да провери дали е взел необходимите документи за самоличност, пари, да си пригответи необходимата екипировка и да ги разпредели в неизменните два куфара с които пътуваше — големият куфар за дрехи и малко то алуминиево куфарче, което винаги беше в едната му ръка.

Докато Джиния спеше, той отмести една подвижна част от ламперията над леглото, отвори вградената в стената каса и измъкна оттам един малък метален сейф. Върна се с него в главната каюта и провери съдържанието му. Извади отвътре акредитив за петдесет хилядолара от неговата банка, пътни чекове за двайсет хиляди и десет хиляди в банкноти. Никога не използваше кредитни карти, които бяха толкова лесни за проследяване. Извади освен това и два паспорта — единият беше истинският му американски паспорт, а другият фалшив паспорт на френски гражданин. И в двата, в графата професия, той фигурираше като журналист фоторепортер на свободна практика. После върна сейфа във вградената в стената каса.

На връщане към главната каюта той извади от едно, вградено в стената гардеробче алуминиево куфарче, средно по размери, и го понесе със себе си. После се смъкна на пода на четири крака и изпълзя през люк зад стълбата, водещ към едно тясно трюмно помещение под задната палуба. Там, към стената и пода, беше прикрепен неподвижно един водонепроницаем металически сандък. Електрическото осветление се включи автоматично веднага щом Хатчър отвори вратата

на помещението. Съдържанието му представляваше един малък арсенал: два пистолета „Питон 357“, 9-милиметров пистолет „Н&К“, автоматична пушка „М-16“, 9-милиметров автомат „Узи“. Имаше и значително количество пълнители за всяко от изброените оръжия. Там бяха подредени и четири макари с десетфутов дебел кабел, което представляваше всъщност пластичен експлозив С-4. Някакво оръжие беше увито в брезентова, непромокаема торба. Хатчър взе торбата, две от макарите с експлозива С-4, заключи трюмното помещение и се върна в главната кабина. Той разстла едно одеяло върху масата за хранене, извади оръжието от брезентовата торба и го постави върху одеялото. То представляваше всъщност една „Ауг“, австрийска автоматична десантна пушка, разглобена на три основни части: цев, дълга шестнайсет инча, стробоскопичен мерник с автоматично фокусиране при насочване към целта, магазинен и спусков механизъм от високо закалена и устойчива на ръжда стомана. Всички други оръжия, с които Хатчър по принцип боравеше — „М-16“, „Узи“ и „Мак-10“, — бяха уязвими от влагата и евентуално попадане на вода в цевта би могло да предизвика ексилодирането им при стрелба. Но при „Ауг“ тази опасност въобще не съществуваше. С нея можеше да се стреля буквално едва измъкнал се от водата.

Мислите му отново започнаха да блуждаят из миналото — увреждане, което беше получил от Лос Боксес. Той го наричаше увреждане, защото от Слоун беше научил още преди, че всъщност паметта има стойност, доколкото може да ти служи за едно основно нещо — да правиш в нея справки по въпроси, свързани с работата ти. Но сега, докато стоеше втренчил поглед в пушката „Ауг“, той си припомни за онзи първи път, когато я използва.

Слоун му беше изпратил послание в Бостънските плитчини — една извивка на Чию Ривър, близо до едно малко вьетнамско градче — с което го викаше да се яви при него. Изпратеният хеликоптер взе Хатчър направо оттам и го върна в базата при делтата на Меконг. Слоун седеше и го чакаше в една смиртоварна на местните жители, която беше реквизиран за нуждите на армията за през нощта.

— Имам един проблем — каза му Слоун, облакът над чаша джин. — Имаме един папа-сан от Юга, който работи за нас — казва се Ди Тран. Добра кука е. Ония, козите бради, убили жена му, майка му и

двее му малки хлапета. Та той изгаря от желание да си отмъсти. Работи отгатък фронтвата линия вече шест-седем месеца. Много сигурен източник на информация.

Той замълча за момент и опря длани на масата.

— Ориентиран е в нашите работи, не е като да не е ориентиран — каза Слоун и разпери пръсти по масата. Загледа се в тях за няколко секунди и след това продължи отново: — Свързал се с нашия куриер преди седмица и поискал контакт. Ние осъществихме среща с него и той ни предаде тая касета.

Слоун я постави в касетофона и натисна бутона. Гласът на мъжа от записа беше силен и твърд, но на моменти в него прозвучаваха нотки на страх: „Вчера получих информация, че някакъв американец продава сведения на Северовietнамската армия. Предал е агентурните имена на трима вьетнамци, които работят като агенти на Невидимата бригада. Едното от имената е моето. Страх ме е, че съвсем скоро могат да се доберат до истинското ми име. Трябва да предупредя за опасността двамата ми приятели, преди да избягам. Моля да се уреди явка за операция по извеждането ни в района на Бостънските плитчини до два дена. Предлагам сряда на зазоряване. Ако не се явим до два часа от този момент нататък, смятайте, че сме били заловени. Този американец е получил по десет хиляди долара за всяко, от имената. Обещал е да им предаде още имена. Името му е Норглин. Джой гин, приятели.“

Хатчър погледна рязко към Слоун като чу името Норглин.

— Знаеш ли кой е тоя Норглин?

Слоун кимна.

— Той говори за Чик Норглин! Той е от бригадата, като теб. Отговаря за връзката с куриерите.

— Значи той има достъп до тая информация?

— А освен това и до кодовете, карти, бюлетини на Генералния щаб... а и до основна информация за самата бригада — каза Слоун. — Сега нали разбираш защо държим в нашата работа всеки да има информация само за непосредствените си задачи и да познава само тези, с които непосредствено контактува?

— В случая това си ти — каза Хатчър.

Слоун кимна забавено.

— Духни му под опашката, преди да им е продал и друга информация — каза Хатчър.

— Не мога да го притисна само на основание на това — каза Слоун, като кимна към касетофона. — При разглеждането на случая той ще се изправи с честната си дума срещу някакъв глас, записан на лента. Без допълнителни доказателства шефът на контраразузнаването направо ще ми се изсмее в лицето.

— Ами тоя Ди Тран?

— Изпратихме наш резидент на мястото на срещата, но той не се появи там. Предполагаме, че е убит.

— Тогава тоя Норглин ще ти разкаже играта напълно.

Слоун се загледа отново в ръцете си за няколко мига, после кимна замислено и погледна отново към Хатчър.

— Ние ще се оправим с него. Аз ще му съобщя, че трябва да се срещне с теб някъде. Ще му кажа, че става дума за операция, изискваща двама човека от наша страна. Щом се появи, ще му видиш сметката. Може би някъде по реката, а?

— Не. Прекалено много уши има по реката. Ще го направим в Сайгон. В хотел „Принцеса“. Аз ще го очистя, ти ще се погрижиш тялото да изчезне без много шум.

— Става.

Седем вечерта. Четвъртият етаж на хотел „Принцеса“. Ако Норглин беше параноик, ако подозираше някаква клопка, щеше да се появи преди часа на срещата, за да свари Хатчър неподготвен. Хатчър знаеше всички номера на играта.

Норглин пристигна в седем без четвърт и намери вратата на стаята на Хатчър леко открената. Разкопча си сакото, бръкна под мишницата си и напипа дръжката на пистолета, после пристъпи предпазливо вътре.

Стаята беше празна. Откъм банята се чуваше музика.

— Здравсти — извика високо той.

— Влизай — чу се в отговор гласът на Хатчър. — Що не затвориш вратата, а?

Норглин затвори вратата и запристъпва бавно към банята. Хатчър се беше изтегнал във ваната, с глава опряна на ръба ѝ, а цялото му тяло беше скрито под покритата с пяна повърхност на водата. На

пода до ваната беше оставена бутилка червено вино и полупразна чаша. Друга празна чаша беше оставена на мивката.

Хатчър погледна към него и се усмихна.

— Норглин?

— Същият.

— Джес Карадърс — представи се Хатчър. — Извини ме за неофициалния вид. Вземи си оная чаша и си придърпай един стол.

Той видя как лицето на Норглин се поуспокои. Мускулите около устата му се отпуснаха, усмивката му стана по-свободна, цялото му тяло се поотпусна.

„Пълен аматьор“, помисли си Хатчър.

Норглин се захвана да си налее вино в чашата и в тоя момент Хатчър каза:

— Що за копеле трябва да е тоя, дето е способен да продаде трима наши за трийсет хиляди долара?

Норглин реагира мигновено. Пусна на пода бутилката и чашата и посегна към пицова си. Но в същия миг Хатчър измъкна дясната си ръка над водата. В нея държеше пушката „Ауг“ и стреля незабавно, още щом тя сепоказа над водата. Пръски сапунена пяна хвърчаха от дулото, докато куршумите очертаваха тропосана линия, започваща от корема на Норглин и стигаща до гърдите му, а там образуваха тясна, затворена спирала. Тялото на Норглин отхвъркна и се блъсна в облицованата с плочки стена, а от дробовете му започнаха да се разнасят хрипове. Коленете му се подкосиха. Той се свлече надолу върху парчетата от разбитата бутилка вино и после се катурна на една страна.

Хатчър беше вече изскочил от ваната още преди Норглин да се приземи на пода. Отвори шкафа за кърпи и измъкна оттам един зелен брезентов чувал, който беше подготвил предварително, хвана Норглин за косата, изправи го до седнало положение и налузи чувала през главата му. После го пусна да падне но гръб, нахлузи чувала чак до краката му и го затвори с ципа. Издърпа опакованото тяло в ъгъла, обу си едни чехли, събра счупените стъкла и избърса виното от пода с една кърпа, която после изпра във ваната. Тогавата отиде до телефона и набра един номер.

Щом чу гласа от другата страна на линията, Хатчър каза „Ела да го прибереш!“ и затвори.

Това беше един от малкото пъти, когато Хатчър знаеше кой беше жертвата му и защо го убива. Обикновено действаше със сляпо подчинение. „Направи го“, казваше му Слоун и Хатчър го правеше. И не само го правеше, ами го приемаше като напълно естествено, вярваше в правотата на извършеното. Но сега, преоценявайки миналото си, Хатчър осъзнаваше, че може би е бил използван просто като безсловесна марионетка. Може би Норглин беше реагирал така просто от страх, бил е дребно винтче в цялата машина, което в един момент е станало излишно, и те бяха решили да се отърват от него, и сигурно са изфабрикували записа на касетата, и...

А може би „126“-ти беше този, който нашепваше това в ухото му, навеждаше го на мисли, към които Хатчър сам никога не би се насочил, към които никога не би и помислил да се насочи, преди.

Той набра шифъра на ключалката на алуминиевото куфарче и го отвори. Вътрешността му беше запълнена от обемаща го плътно форма от стиропор. На нея, в специални легла, бяха разположени половининчова видеокамера, две батерии, един 400-милиметров и един 200-милиметров обектив за камерата, приспособление за закрепване камерата на рамо, четири празни VHS видеокасети и няколко удължаващи кабела, грижливо намотани и привързани с пластмасови връзки.

Всичко това беше камуфлаж.

Хатчър почисти старателно пушката от смазката, след което бързо я разглоби на трите ѝ основни части. Напъха дулото в специално предназначенията за него тръбичка на пантите на куфарчето и завинти прикрепващите болтчета. Отвори фалшивата видеокамера, постави вътре рамата на сиусковия механизъм и я затвори с прищракване. След това развинти болтовете на 400-милиметровия обектив и в празната му кутия постави стробоскопичния мерник. Двата пластмасови пълнителя, всеки за по трийсет патрона, се поместваха точно в кухите батерии за видеокамерата. Освен изброените части, той разполагаше и с една допълнителна къса цев с дължина четири инча, която като се поставеше на мястото на дългата, превръщаше пушката в пистолет. Късата цев той замаскира в 200-милиметровия обектив. Цялото това снаряжение се помещаваше идеално в принадлежностите от куфарчето,

без да поражда каквото и да е подозрение, а общото тегло на така оборудваното куфарче нямаше и двацет фунта.

От вътрешната страна на капака на куфарчето имаше фалшив хастар с едно отделение, прикрепен с лепящ се цип. Той го отлепи от мястото му и сложи парите, документите и фалшивия си паспорт в един водоненроницаем плик, прикрепен за стената на куфарчето. Хатчър залепи отново фалшивия хастар, пъкна няколко празни папки в отделението му откъм вътрешността, затвори куфарчето и превъртя числата от шифъра.

Разглобена на трите си части и замаскирана в куфарчето, пушката „Ауг“ не можеше да бъде открита от какъвто и да било детектор. Сглобена, тя беше едно от най-универсалните и смъртоносни оръжия, което някога е било изобретявано, безотказна и безшумна машина за убиване. Най-силният шум, който пушката издаваше, беше щракането на спусъка. Дистанцията ѝ на точност беше 450 ярда. Това беше единственото оръжие, което Хатчър носеше със себе си. Снабдяването с амуниции за нея беше безпроблемно в която и да е точка на света.

След това той се върна обратно в спалнята, набързо подреди пътната си чанта, затвори ципа ѝ и я отнесе в главната каюта. После се върна отново в спалната каюта.

Джиния още спеше. Той се загледа в нея.

В този момент миналото сякаш се стовари върху плещите му. Това, което китайците наричаха „ч’уанг чжу-чи“, прозорец към самия себе си, се беше отворило.

Чи ли духове го очакваха там, за да терзаят душата му? Хатчър си беше мислил, че Хонконг и Банкок са отдавна затворена страница в биографията му — там по реката, и бърлогата на Тс’е К’ам Мен Ти, бандите Уайт Пам и Чию Чао, Толи Фонг, Сам-Сам Сам и Уайт Паудър Мама, Фет Лейди Лоус и Коуен.

Банкок.

И Дафни.

Имена, които се беше опитал да забрави, а не можеше.

Той се беше опитал да ги изтрие от паметта си, но те бяха неделима част от миналото му.

Слоун се беше върнал в живота му като дяволско изчадие, изпълзяло от Хадес^[1], протегнало дългата си, костелива ръка към него,

зовящо го обратно към зловещите места, за които дори и „126“-ти не се бе осмелил да говори, места осеяни с насилие, смърт и ненавист.

Това връщане към миналото всъщност нямаше нищо общо със Слоун, нито с имената на хората, с които самият той го оправдаваше — Бъфало Бил и Мърф Коуди. Просто беше дошло времето да се върне към това минало, беше дошло времето да затвори някои недовършени глави от собствения си живот. Време за разплата.

Той седна на леглото и започна да гали Джиния по гърба. Тя се размърда и се обърна по корем. Той сложи на ръката си малко хидратантен крем ѝ започна да я масажира. За момент му мина мисълта, че тя ще му липсва, но тази мисъл го раздражни, защото да ти липсва нещо беше същото, както да си спомняш за нещо. На Хатчър никога досега в живота му не му беше липсвал някой. Това не съответстваше на стила на живот, който той водеше. Това можеше да подейства разсейващо, което пък беше опасно, можеше да събуди отдавна заспали чувства, да те измъкне от сянката на дневна светлина, а не там беше неговото място. Така мислеше той.

„Привързването може да бъде фатално — му беше казал веднъж Слоун. — То откарва мислите ти в неправилна посока в неподходящ момент.“

Чудно беше колко често „126“-ти и Слоун си противоречаха. Как беше казал „126“-ти така често? Един мъж, който вече не може да плаче, е умъртвил душата си.

Той се отърси от тая мисъл и прокара пръстите си по раменете ѝ, стигна до шията, после продължи по ръцете чак до върховете на пръстите ѝ и изпъвайки последователно всеки от тях, ги масажираше с положения на ръцете му крем, после се върна обратно към тялото и надолу по бедрата. Тя измърка тихо в просъница и разтвори леко краката си. Той сложи единия си крак между нейните, придърпа я надолу и я притисна към себе си, наведе се над нея и започна да масажира отново шията ѝ.

— Връщай се бързо — прошепна тя.

[1] Хадес — царството на сенките от античната митология. (Б.пр.) ↑

СИРИЛО

Хатчър стоеше и чакаше близо до пристана, заслушан в среднощните любовни песни на птиците в тъмнината, чиито трели се носеха над ширналото се, необятно и непроходимо мочурище. Беше доста след полунощ и укрепеният път през блатото, водещ към голямата земя, изглеждаше опустял. На пет мили оттук, от другата страна на мочурището, светлините на Брънсуик мъждукаха като светулки в тъмнината. Той имаше още един ангажимент, преди да потегли на път. Беше се сбогувал с Джиния и сега стоеше и чакаше в тъмнината с малкото куфарче, изправено встрани от него.

В далечината по пътя се появиха светлините на два фара и с приближаването на колата към доковете осветеното петно пред тях започна постепенно да нараства. После тя свърна от тесния двулентов асфалтов път, който свързваше острова с останалия свят. Жълто — кафявата полицейска кола се закова пред Хатчър с леко провлачване на гумите по настланата с натрошени мидени черупки отбивка от пътя. Вратата се отвори.

Хатчър погледна към якия полицейски офицер със златна значка на лейтенант, проблясваща под разкопчаната яка на униформената му риза. Джим Сирило беше мускулест мъж, с тъмнозлатист слънчев тен и черна коса, сивееща тук-таме от слънцето и от годините. Здравите му ръце се отпуснаха свободно върху горната част на волана.

— Уплашил си се да не се скапеш от безделие, а? — разнесе се плътният му, провлечен глас.

— А-ха — отвърна му Хатчър ухилен.

Влезе в колата и седна отпред до полицая. Сирило включи на скорост, измъкна се с маневра от пристана, мина през подвижното мостче и се насочи към вътрешността на острова. Клоните на високи дъбове, с провесени като висулки израстъци от испански мъх, образуваха плътна арка над тесния път. Сега беше времето на Сирило. Той беше нощна птица и предпочиташе да спи и да прекарва в риболов времето през деня. Няколко минути се возиха, без да проговорят.

— Слоун ме откри — проговори накрая Хатчър с дрезгавия си глас.

— Е, и? Не му дължиш нищо — отвърна Сирило, присвивайки рамене.

— Вярно е — продължи Хатчър.

— По-скоро той ти дължи нещо.

— А-ха.

„Ако има някого, на когото да дължа нещо, това си ти, Джими“, помисли си Хатчър. Всъщност Сирило беше за него и баща, и приятел, и учител, и духовен наставник. Той беше уредил и постъпването му в Ананолис.

Малко еленче, на ръст не много по-високо от санбернар, се втурна пред тях и се скри сред дърветата.

— Слоун иска да свърша една работа за него — продължи Хатчър.

— Сериозно? — изпръхтя ядосано Сирило, намали скоростта и насочи поглед към прозореца на една малка ловна хижа встрани от пътя. Успокоен, че там всичко изглеждаше наред, той ускори отново.

— Мисля да се захвана с тая работа, Джими — прошепна Хатчър с особения си стържещ глас.

Сирило продължи да кара известно време мълчаливо, после каза:

— Добре.

— Това няма нищо общо със Слоун — продължи Хатчър.

— Добре.

— Един мой приятел и колега от Анаиолис, за когото се смяташе, че е убит във Виетнам през 1973, сега май, ще се окаже жив някъде в Банкок. Доста комплицирана ситуация.

— И ти си единственият, който може да го намери?

— Аз съм единственият, който познава и него, и цялата ситуация... и на когото Слоун има доверие.

— А ти имаш ли му доверие?

— Никога вече.

— Вярваш ли на тая история?

— Достатъчно, за да се захвана с нея.

— Има много наши момчета, които чакат някой да ги измъкне оттам — каза тихо Сирило.

— А-ха — отвърна Хатчър.

— Това ли е една от причините, за да се захванеш, Хач?

Известно време и двамата останаха мълчаливи. Хатчър иоразмисли над тоя въпрос и каза:

— И това е една от причините. А това, че доста време се пооткъснах от оня начин на живот, е друга.

— Голяма изкусителка е тая работа, опасността.

— А-ха. И все пак, точно ти ме запозна с нея.

Сирило шофираше под надвисналия от клоните мъх и си спомни за деня, в който изкачиха канарата.

— Страхотен беше през оня ден — каза той. — Честно да ти кажа, не вярвах, че ще се справиш. Тъкмо тогава реших, че от теб може да излезе нещо.

От Сирило Хатчър беше научил смисъла на понятията за вяръност и дълг, онзи основен кодекс на честта, но кодекс, с който много лесно снекулираха хора като Слоун. По някаква ирония на съдбата Сирило постъпи в полицейските части със специално предназначение в Бостън по същото време, когато и Хатчър беше вербуван от Слоун. И двамата бяха уплетени като мухи в мрежата от непрестанно насилие и жестокост, под знака на които преминаха доста години от живота им. Сега и двамата бяха дошли на тоя остров като бегълци, опитващи се да се отскубнат и да забравят тия години от живота си.

Хатчър наруши мълчанието, в което двамата се бяха потопили под въздействието на спомените си.

— Искам да изпробвам тоя „Ауг“. Да се уверя дали наистина е А-1.

— Имаш нужда от „Ауг“, за да търсиш твоя приятел в Банкок? — каза Сирило с нескрита изненада.

— Имам доста врагове там, в Банкок.

— Ами вземи да се помириш с тях.

— Добре звучи като идея — отвърна Хатчър. — Обаче има само един начин да се помириш с някои от тия хора.

— Значи ли, че ще се налага да вършиш и това? — запита Сирило.

— Надявам се да не се налага — каза Хатчър. — Ще наглеждаш ли яхтата?

— Още пазя ключа. Има ли начин да се свързвам с теб?

Хатчър се замисли за момент.

— Хотел „Ориентал“ в Банкок. Просто оставяй съобщение за мен.

— Добре. — Сирило замълча за момент и после добави: — Не си ли малко понатежал вече за такава работа, а, момчето ми?

Хатчър се замисли за няколко секунди, после поклати глава.

— Мисля, че не — отвърна той.

БЪФАЛО БИЛ

Във Вашингтон валише. От студеното оловносиво не бе се изливаше неспирен изобилен дъжд, който обливаше полираните плочи от черен мрамор, с които беше покрит мемориалът. Дъждовните капки се събираха в плитките улеи на издълбаните в камъка букви, преливаха оттам и се стичаха без каквито и да било скрупули върху пода от шеврон на Конститушън гардънс^[1]. Там се съхраняваха в памет на загиналите техни лични предмети, с които бяха тръгнали на война: пурпурно сърце, ваза с маргаритки, поокъсана фотография на „Шевролет“ модел '56 г., наквасено от проливния дъжд плюшено мече.

Неприятното време не беше обезкуражило посетителите. Пред огромната гранитна плоча стояха десетки, изправени като статуи, вираха се в нея, търсеха, откриваха, пресягаха се и докосваха имената на дъщери, синове, любими, бащи, съпрузи, приятели, изговаряха имената им и казваха сбогом, проливаха сълзи заедно с плачещото небе над тях.

* * *

Хатчър познаваше много от имената в този списък на героите. Той се беше бил, а не служил във Виетнам; като цивилен, той беше изпълнявал там нечистоплътни задачи, за които дори и военните не биха желали да говорят. За работата, която беше вършил там, не се раздаваха нито медали, нито служебни благодарности, нито дори се пазеше каквато и да било документация. Но все пак той беше присъствал там, беше си вършил работата и беше виждал и приятели, и врагове да умират по всевъзможни нечовешки, противни, неописуемо отвратителни начини, по които е трудно да си представиш, че човешко същество може да напусне този свят.

Хатчър никога досега не беше виждал този монумент — не беше искал да го вижда. Но сега, докато гледаше към него под проливния дъжд, го обхвана благоговение пред простотата и величието му. За

първи път го прониза мисълта, че и самият той можеше да се завърне в този свят със същите рани, чувство за вина и объркване, както всички останали, които бяха воювали във Виетнам. За своята дейност там той беше вписан в досиетата като наемник, а наемниците не споделят славата, не маршируват по парадите. За тях от значение оставаше само това, дали ще победят, или ще загубят — или по-просто казано — дали ще оцелеят, или ще загинат.

Но тук все пак не присъстваха никакви политици, нямаше дискусии по многобройните „за“ и „против“ тази война на другия край на света; тук имаше само един отворен гроб и възпоменателен списък с имената на жертвите от един конфликт, от който след стотина години в историческата книжнина щеше да остане сигурно само бележка под линия — в един ненаименован параграф. Историята подминава събитията, които не може да обясни.

Хатчър никога не би познал стария войн, ако не бяха четирите звезди на пагона на рамото му. Изпънатата военна стойка беше все още същата, но изминалите десет години и болестта, разяждаща го отвътре, бяха съсипали тялото му, превръщайки го в бледа, изпита сянка с дълбоко хлътнали очи. Мъка беше изписана по всяка от бръчките на лицето му. Шитият по поръчка военен мундир, висящ свободно около костеливото му тяло, беше още едно напомняне, че дори и живите легенди са подвластни на смъртта.

А той наистина беше една жива легенда. Докато авторитетът на другите висши военни от Генералния щаб беше съсипан от виетнамския провал, Коуди излезе от това изпитание с непокътната репутация. Истински герой и любимец на всички войници, генерал Коуди беше успял някак си да запази представата за достойнство в целия този хаос и остана единствената приемлива фигура сред висшите военни след Виетнамската война. Скромен, самокритичен, той не обичаше да бъде в центъра на вниманието и беше адмириран както от левицата, така и от дясно и от центъра — един обикновен човек, който беше изгубил единствения си син в тази война и който сякаш единствен внасяше някакво чувство на здрав разум в неистовия хаос на това безумно начинание. Той беше нещо като добрия чичко, любимец на цялата нация, който стоеше там, на високото, и се грижеше да опази нейните синове. Сега той стоеше прав, редом с някакъв мъж в стара бойна униформа и жена с малко момченце и се

взираше в списъка на падналите. Никой не му обръщаше специално внимание. Просто мястото беше такова. Тук всички бяха равни, хора, прекланящи се пред героизма на синовете си.

— Изглежда, сякаш е на сто и една години — избоботи прегракнало Хатчър.

— А може и да е на толкова — отвърна Слоун. — Ще бъде чудо, ако изкара още шест месеца.

— Необходимо ли е да стоим тук, на дъжда? — попита Хатчър.

— Той ще си тръгне всеки момент. Ритуалът винаги един и същ.

Загледан в генерала, Хатчър се сгуши в шлифера си и несъзнателно се зачуди на забележителните способности на Слоун да мами и заблуждава всички около себе си, да създава фалшиви илюзии. Едва вчера беше, когато Хатчър сериозно възнамеряваше да го убие. А днее Хатчър стоеше под дъжда на седемстотин мили от мястото, което беше негов дом, със сериозното намерение да се захване с работа, от която не изпитваше никаква нужда, за която нямаше желание, в която не вярваше. Да беше живял преди сто години, помисли си Хатчър Слоун сигурно щеше да продава на улицата чудотворни елексири от някой фургон или акции на Бруклинския мост. Сега той пробутваше мръсните си трикове с измислиците за геройство и патриотизъм, съблазнявайки зяпналите го в устата млади момчета и момичета, за да ги вкара в мръсотията на тайните операции, да ги направи убийци, саботьори, контрабандисти на оръжие, касоразбивачи, дори и наемници, и все в името и за славата на нацията и страната. Хатчър беше срещнал Слоун в годините на своята невинност и беше повярвал на лъжата.

Генералът приключи със своя ритуал и се отправи към улицата. Хатчър и Слоун гледаха как Бъфало Бил изкачва бавно стъпалата, приведен тежко над своя бастун, но отбягваше помощта на адютанта си, млад майор, който с всяко свое движение и жест излъчваше самочувствието на възпитаник на Уест Поинт^[2].

— Той не знае нищо за уговорката ни за парите — каза Слоун полугласно. — Това си е само между теб и мен.

— Знае ли въобще нещо за мен? — попита Хатчър.

— Да.

— И одобрява моето участие?

— Доверява се на моята преценка.

Хатчър се захили.

— Откога те познава?

Пристигането на генерала сложи край на разговора им. Отблизо той изглеждаше още по-болен. Лицето му имаше сивкав цвят, очите му бяха воднисти и безжизнени, бяха загубили оня огнен отблясък, който някога поражаваше дори от фотографиите му. Но все още се държеше стегнат и по войнишки изпънат. Дори и да изпитваше болка, не го показваше.

— Радвам се, че си задвижил нещата, Хари — каза той и след това се обърна към Хатчър: — Вие сигурно сте Кристиън Хатчър. Приятно ми е да се запознаем. — Генералът прехвърли бастуна в лявата си ръка и подаде сърдечно костеливата си дясна ръка.

— Удоволствието е мое, генерале — каза Хатчър.

— Разбрах, че сте се проявили добре при службата си в Далечния изток — каза генерал Коуди. — Слоун ме осведоми подробно за това.

— Благодаря, сър.

Старият воин остана шокиран, като чу гласа на Хатчър.

— Хайде да се скрием от дъжда, а? — каза той, опитвайки се да скрие изненадата си. Адютантът отвори задната врата и те влязоха в лимузината. Старият генерал потреперваше леко от студеното и дъждовно време и адютантът наметна краката му с едно одеяло.

— Благодаря, Джери — каза Коуди и адютантът затвори вратата, оставяйки тримата мъже насаме в преградената задна част на лимузината.

— Не ми остана достатъчно месо по тия стари кокали, за да ме пази от студа — каза Коуди смутено и после продължи: — Е, сър, полковник Слоун ми каза, че ви е запознал с нашия проблем.

Хатчър кимна.

— Какво мислите по въпроса?

— Всичко зависи от тоя тайландец, Уол Пот. Ако казва истината и Мърф е жив, мисля, че ще мога да го открия.

— Изглеждате прекалено сигурен — каза Коуди.

— Все пак казах: „Ако синът ви е жив.“

Генералът кимна.

— А какво ви подсказва интуицията по този въпрос?

Хатчър поклати глава.

— Все още нищо. Събраната информация не е особено обнадеждаваща.

— Да, не е кой знае какво като отправна точка. Съжалявам.

— Все пак има някои следи, по които може да се започне работа — каза Хатчър.

— Предполагам разбирате, че ситуацията изисква дискретност — каза Коуди и това беше по-скоро препоръка, отколкото въпрос. Хатчър кимна отново. — Освен това — иродължи генералът — изясняването на този въпрос не трябва да се протака много във времето.

— Разбирам, сър — каза Хатчър.

— Вие двамата бяхте доста близки в Академията, доколкото си спомням.

Хатчър кимна отново.

— Бяхме заедно в отбора по бокс. Той завърши година преди мен. — Замълча за момент и после добави: — Свястно момче беше той, генерале. Мъжко момче.

— Хубаво. Чувствам се малко ио-спокоен, като знам, че с тая работа се захваща някой, който го е познавал... и го е харесвал като човек.

— Ние с вас сме се срещали веднъж и преди — неочаквано прошепна Хатчър, — беше на сватбата на Мърф.

Генералът се загледа съсредоточено в Хатчър, но в измъчения му поглед не се четеше и следа от някакъв спомен за това.

— Било е доста отдавна. Страхувам се, че паметта ми далеч не е това, което беше навремето.

— Дявол да го вземе, и моята не е за хвалене. Генералът погледна за миг към Слоун, а после отново към Хатчър.

— Мога ли да ви задам един деликатен въпрос?

— Разбира се — каза Хатчър.

— Защо приехте тази задача?

Хатчър се поколеба. Замисли се за малко, после каза:

— Един мой приятел навремето ме попита дали съм бил патриот. Тогава му отговорих, че не съм сигурен в това. Сега може би ще мога да намеря отговора на този въпрос.

— Не виждам какво общо има тая работа с патриотизма — каза безрадостно генералът.

— Ще ми се да вярвам, че има — каза Хатчър. Коуди се усмихна — бледо, далечно подобие на усмивка пропита с тъга.

— Е, и това е все пак някакъв отговор, мистър Хатчър. Благодаря ви.

Старият генерал фокусира насълзения си поглед върху Хатчър и го задържа съсредоточен за няколко секунди, докато се увери, че ще може да формулира правилно следващия си въпрос.

— Разбрах, че сте напуснали секретните служби и сте се върнали към частния сектор — каза генералът.

— Вярно е, сър.

— Жалко — каза той. — Вие сте добър войник, Хатчър.

— Благодаря, сър.

— Имате ли нещо против да ми кажете защо напуснахте?

Слоун хвърли един кос поглед към Хатчър, но той не обърна внимание на това.

— Някак си изгубих хъса си, генерале — излъга Хатчър.

Коуди го изгледа изпитателно няколко секунди.

— Е, нека поне се надяваме, че ще успеете да си го възвърнете — каза той с леко иронична усмивка.

— Разбира се, сър.

Коуди се обърна към Слоун.

— Струва ми се, че си намерил подходящ човек, Хари. Както винаги.

— Благодаря, сър — каза Слоун с нескрито чувство на задоволство. — Значи да започваме?

Бъфало Бил Коуди погледна към Хатчър и повтори въпроса:

— Е, сър, започваме ли?

Хатчър кимна с глава.

— Започваме — отвърна той с дрезгавия си глас.

[1] Конститушън гардънс — мемориален комплекс във Вашиштон в памет на загиналите във Виетнам (Б.пр.) ↑

[2] Уест Поинт — най-престижната военна академия в САЩ, профилирана в сухопътни бойни действия и стратегическо командване. Предимно нейни възпитанници са представителите на висшата военна административна служба в САЩ. (Б.пр.) ↑

ФРАГМЕНТИ

Мястото не приличаше на нито един друг музей в света. Наричаше се МАРС, абривиатура от пълното му наименование Музей и Археологическо Регионално Складохранилище, и се помещаваше в една неприветлива едноетажна постройка в малко градче в Мериленд, на около четирийсет мили южно от Вашингтон. Пътят дотам отне на Хатчър час и половина с наетия от него шевролет.

Уредникът на музея беше млад мъж с трудно определяема възраст, може би около четирийсетте, облечен в син служебен костюм, подобно на лекар стажант. С безцветно русолява коса, с брада и с меко произношение, той беше пример на човек, чиято работа е наложила отпечатъка на тъгата върху световъзприятията му. Защото тук над всичко цареше духът на безнадеждния копнеж, на мъката и отчаянието.

Той подаде на Хатчър чифт бели памучни ръкавици.

— Използваме ги, за да предпазваме експонатите — обясни той на Хатчър, посочвайки неопределено към една найлонова торбичка, в която бяха поставени две еднакви малки морски раковини, привързани с връвчица, към която беше прикрепена бележка: „Обичам те, Чарли.“

— Експонатите са номерирани в каталога според номера на лавицата и най-близката колона, до която са поставени — обясняваше той, докато развеждаше Хатчър покрай дългите редици с рафтове от сив метал, започващи от пода и стигащи чак до тавана.

— Повечето от тези, които идват на поклонение пред Виетнамската стена на мемориала, се чувстват задължени от сърцето и разума си да оставят там нещо, да оставят там частица от себе си. Тия странни пориви на сърцето, подобно на реликви от още ненаписаната история, всеки ден се събират и се носят в склада от пазачите в парка, където се сортират, описват и се подреждат. Като фрагменти от разбитите съдби и погубения живот на тия, за които са предназначени, събраната колекция е многообразна и не подлежи на някакво класифициране: някои са сърцераздирателни, някои са смешни, други са покъртителни и подчинени изцяло на чувствата на тези, които са ги

донесли — любовта на детето към бащата, когото никога не е успяло да види, мъката на останалите сами родители, на любимия, останал самотен в нощта, старият другар, разяждан от чувство за вина, че той е останал жив. Разочарование, мъка, гордост, гняв, всичко това е събрано тук, в това невзрачно складово помещение върху еднообразните рафтове от сив метал. Тук е насъбрана мъката на човешкия живот.

Събраните предмети лежах на рафтовете, увити в найлонови торбички и без каквито и да е обяснителни надписи. Бейзболни принадлежности, географски карти на родните места, национални знаменца — огромно количество национални знаменца — най-вдъхновяващият символ на войната, но и същевременно символът, с който най-много беше злоупотребявано. Хатчър мина покрай едно такова знаме и до него видя една бяла лента с надпис: „От Кени, твоя зет, с когото ти не можа да се запознаеш.“

Бележки, надраскани на лист хартия („Приятели, моля се на Бога на нашите деца никога да не се наложи да отиват на война, но ако все пак им се наложи — да тръгнат с тази смелост и достойнство, с които заминахте вие.“) Писма, някои от които дори запечатани. Поеми („На моя баща, убит два месеца, преди да се родя“).

Самолетчета играчки, каски, бойни превързочни комплекти, медали, програми от университетски танцови забави, абитуриентски албуми от колежите, опаковани дажби суха храна, високи войнишки обувки, руло тоалетна хартия от военното продоволствие, пакет цигари от доволствените дажби, белезници от военнопленнически лагер, датирани от 1973 година, снимки на автомобили и на къщи, на деца, никога невидени от бащите си и на бащи, чиито деца не ги познаваха. Фрагменти.

— Били ли сте във Виетнам? — попита Хатчър уредника, докато вървеше след него покрай дългите редици реликви и спомени от миналото.

— Ъ-хъ — беше отговорът, поднесен с интонация, която не насърчаваше по-нататъшни въпроси по темата.

Откриването на някоя точно определена вещь не беше особено трудно, като се имаше предвид простичкия начин на описване и включване в каталога на тия малки съкровища, оставени от роднини, любими и приятели. Уредникът се спря пред един рафт, наведе се и погледна написания там каталожен номер.

— На тоя рафт е. Тук някъде трябва да е, ако въобще има нещо такова — каза той и се отдалечи, оставяйки Хатчър на спокойствие да потърси това, от което се интересуваше. На рафта пред него имаше едно изпоцапано и смачкано плюшено мече, а до него — пукната черупка от костенурка и снимка на момче и момиче на около осемнайсет, застанали сякаш глътнали бастун до лъскав, виненочервен автомобил „Гъндърбърд“. Там имаше и повяхнала китка от булчински букет, привързана с бяла лента и пришит на нея венчален пръстен.

Тогава той откри и двете записки.

Първата беше адресирана: „До нашия татко, лейтенант Мърфи Коуди, Военноморски флот на Съединените щати. С обич от твоите деца, Кейт и Шерън.“ Тя беше прикрепена към една снимка на две млади момичета на около седемнайсет-осемнайсет години, изглеждащи непривично за възрастта си тъжни и сериозни.

Непосредствено до нея беше и втората записка. Текстът ѝ беше лаконичен: „Благодаря ти за всичко, Поло. И благодаря на Господа за Тай Хорс. Джейми.“ Тя беше прикрепена към една зелена барета. Освен тях нямаше нищо друго.

Поло.

Така го наричаше тоя Джейми, Поло. Значи тоя прякор си беше останал на Коуди и след това. „Странно, помисли си Хатчър, винаги съм си мислил, че Коуди не го харесва.“ Но това доказваше неоспоримо поне едно нещо. Тая записка беше оставена за Мърфи Коуди. Нямаше как да бъде просто съвпадение.

Дали това беше просто прощално „сбогом“ от някой, който знаеше, че Коуди е загинал?

Или пък записката изразяваше благодарност от някой, който знаеше, че Мърф Коуди е все още жив?

Освен това се споменаваше и Тай Хорс. За Хатчър това означаваше едно-единствено нещо — тайландски хероин. Китайският бял прах.

Дали Коуди не беше доставял хероин на тоя човек? Дали не се беше замесил заедно с тоя Джейми в някакъв контрабанден канал? Дали пък това не беше някакво кодирано съобщение? Хатчър несъзнателно поклати глава. Просто не искаше да повярва в това. Но все пак, какво ли друго можеше да означава то? Какво друго обяснение можеше да има?

Това пътуване до музея беше повдигнало нови въпроси, вместо да даде отговор на досегашните.

— Няма ли възможност да откриете някакви координати на тоя Джейми? — запита Хатчър с дрезгавия си глас.

Уредникът поклати глава.

— Това не ни влиза в работата.

Хатчър взе баретата в ръце и я зараглежда. От вътрешната страна, на хастара ѝ, бяха изписани инициалите „Джи Ес“. Нищо повече. Хатчър извади от джоба си малък бележник и си отбеляза подробно цялата информация, която беше получил тук. Освен това имаше и още един факт, който той си отбеляза. Баретата и бележката към нея бяха вписани в регистъра с дата Четвърти юли, отпреди четиринайсет месеца.

Нямаше абсолютно нищо друго. Изглежда, всичко останало след Мърф Коуди се изчерпваше с тоя лаконичен посмъртен епитаф.

— Окей — каза той на уредника. — Благодаря.

— Ъ-хъ.

Хатчър огледа за последен път помещението. Погледът му попадна на бейзболните ръкавици, на полющените детски самолетчета, на булченския букет.

Той си спомни за написаното от Конрад^[1]: „...безкористната вяра в идеята — идеята, на която можеш да се осланяш и от която да черпиш духовни сили, пред която да се прекланяш и в името на която да се пожертваш...“

И в следващия момент се замисли за хилядите ненамерили последна утеха герои — фрагменти от чиято предишна съдба бяха събрани тук — избити и погребани или безследно изчезнали на ония чужди далечни земи, които не разбираха, но и не питаха в името на какво бяха лишени от своите надежди и мечти в онова ужасно жертвоприношение, които нацията и короната, изглежда, сякаш бяха решени да изискат от всяко ново поколение. Обикновени хора, които бяха станали изключителни със смъртта си. Леденият дъх на техните духове смрази тялото на Хатчър и той почувства, че просто няма сили да се измъкне незабавно от тук, както внезапно му се прииска.

[1] Конрад Аденауер — немски политически деец, последователно федерален канцлер и министър на външните работи на

ФРГ от създаването ѝ през 1946 г. (Б.пр.) ↑

МОНТАНА

Тая нощ Хатчър изчезна безследно с куфарчето си, в което беше подредил събраната за Мърфи документация, оставяйки Слоун да го чака на уговорената среща в ресторант „Оксидентал“. Слоун беше вече на третото си уиски, когато изведнъж в главата му просветна идеята: Тоя кучи син няма да дойде. Изтича веднага до телефона и проведеният разговор затвърди опасенията му. Хатчър беше освободил стаята в хотела си преди два часа. Типично в негов стил! Слоун се ядоса на себе си. Трябваше да се сети, че Хатчър ще се опита да му извърти някакъв номер. Първото нещо, в което би се изразило желанието на Хатчър да си отмъщава на Слоун — трябваше да се сети — беше Хатчър да се опита да му се изплъзне изпод контрол, да му демонстрира, че ще действа изцяло по свое усмотрение, за да докаже на Слоун кой е шефът тук.

„Добре, рече си Слоун, ще я видим тая работа.“

— Искате ли да поръчате нещо, полковник? — запита го управителят на ресторанта на връщане от телефона.

— Свободно! — изкомандва го Слоун. Пъхна му петачка в ръката и се измъкна навън в дъждовната нощ.

Слоун добре познаваше Хатчър и знаеше, че щяха да изминат седмици, докато получи някаква вест от него. Той се върна в офиса си и оттам позвъни на Забриски. Забриски можеше да открие всекиго. Освен това той беше сигурен, че Хатчър не пътува под чуждо име. По дяволите, едва ли беше успял вече и самоличността да си смени. От друга страна, Хатчър не си правеше труда да се крие от Слоун, той просто се отнасяше с пренебрежение към него. Слоун щеше да му влезе в дирите, просто да му покаже на тоя кучи син кой какъв е.

На другата сутрин вече разполагаше с доклада.

— Отлетял е за Билингс, Монтана, с полета на „Ийстърн“ предната вечер, бил е отседнал в „Палас Хотел“, напуснал е рано тази сутрин и е отлетял с полет на товарен самолет за Шелби — докладваше Забриски.

— Монтана! Какво, по дяволите, ще търси в Монтана?

— Не знам, сър. Но все пак отишъл е там.

— Къде за Бога е това Шелби?

— На около две малко по-едри крачки от канадската граница — отвърна агента. — Там няма нищо, полковник, от три месеца насам е затиснато от сняг. На това място Господ си е загубил снегоходките.

Монтана? Слоун измъкна досието на Мърфи и го прегледа съсредоточено още веднъж, прочитайки внимателно всеки ред от него, търсейки там нещо насочващо към Шелби, щата Монтана. Но не откри нищо.

„Добре, по дяволите, помисли си Слоун, накъде може да тръгне от това Шелби?“ Той нареди на Забриски да вземе следващия полет до Билингс, да изчака там Хатчър да се появи и да се заеме с проследяването му.

— И слушай, Забриски, тоя юначага бая го бива да се изплъзва, разбираш ли ме? Знае някои номера, за които ти не си и чувал.

— Ще го очистим ли? — попита Забриски.

— За Бога, не, той не е направил нищо лошо — каза Слоун. — Просто искам да знам какво, по дяволите, върши той.

„Може би, помисли си Слоун, е тръгнал да провери информацията, която му предоставих. Може би пък мен иска да провери. Ако Хатчър се превърне в неуправляема ракета, може да стане много опасен за нас. Май че е твърде рано да му се доверим, след историята с Лос Боксес.“

Двумоторният „Де Хавиланд“ едва се провираше през тесния отсек на пистата, разчистен от снегорините. От двете страни на самолета се издигаха стени от сняг, стигащи над фюзелажа му — сняг, натрупван така от месеци насам. Сградата на летището представляваше малка едноетажна постройка, едва подаваща се над високите преспи. До нея беше разположен полузатрупан от снега хангар с изпоочукан ветропоказател, мятащ се насам — натам върху изкривения си прът под напорите на мразовития вятър. И това беше всичко. Снегът хрущеше под високите обувки на Хатчър и след него се носеше парата от дъха му, докато той крачеше забързано към отоплената сграда на летището, която не бе по-голяма от широка гостна на апартамент.

Вътре в помещението от едната страна беше разположен малък импровизиран пулт за управление на полетите, пред който седеше мършав млад мъж с полузаспала физиономия. В срещуположния край на стаичката имаше автомат за сандвичи и напитки и някаква комбинация на таксиметрова и рент а кар служба, която се завеждаше от мъж с прошарена коса, който спешно се нуждаеше от бръснар. Беше нахлупил кожен калпак и надянал три ката вълнени ризи. Нямаше каквито и да е признаци кацането на самолета да е предизвикало някакво оживление сред обслужващия персонал. Пред служителя, при който се наемаха автомобили, имаше наредени двама човека.

Хатчър си взе едно кафе от автомата и изчака, докато единият от пътниците изслушваше обичайния инструктаж при наемането на кола. Когато инструктажът свърши, Хатчър се приближи до възрастния мъж с кожения калпак, който драскаше нещо по формуляра с някакви остатъци от молив.

— За колко време се стига до Кът Бенк? — запита Хатчър с прегракнал глас.

Възрастният мъж продължи да се труди над формуляра.

— Зависи.

— От какво?

— От сезона. През лятото отнема около четирийсет и пет минути.

— Добре де, ами през зимата. Защото сега май е зима, а?

— Два часа, ако познаваш пътя.

— Знаеш ли колко е разстоянието до службата на държавната инспекция по зърнени култури?

Мъжът продължи да пише и отговори, без да вдигне глава:

— Някъде към трийсет и седем мили, по-голямата част все по нанагорнище. Нямаш ли опит при шофиране в силно заснежена местност, откажи се. Няма да ти намерят трупа чак до пролетта.

— Ти нали също караш такси, а?

— Ъ-хъ.

— Колко ще вземеш да ме откараш дотам?

— Слушай, мойто момче, приказваш ми така, сякаш искаш да си направиш разходка с велосипедчето из парка — отговори му той, все още съсредоточен върху формуляра.

Хатчър му размаха една стодоларова банкнота под носа.

— Ще получиш още една такава, като се върнем — каза му той с ироничен шепнещ глас. — Сигурно няма да ти отнеме повече от час в едната посока.

Възрастният мъж се изозагледа за няколко секунди в щампованата загадъчна усмивка на Бен Франклин и после вдигна поглед нагоре:

— Сигурно си от някоя от държавните служби, а?

— Ако държиш толкова на биографията, май ще се разминеш с тоя Бен Франклин — отговори му прегракнало Хатчър и кимна към стотачката.

— Добре де, ясен си — каза възрастният мъж, стъгна банкнотата и я пъкна в джоба на ризата си. — Последният самолет за Билингс е в четири. — Той погледна часовника си. — Имаме шест часа дотогава.

— Ами за Споукейн?

— Един полет дневно. В два и половина.

— Предпочитам го — каза Хатчър със стържещ глас.

— Ъ-хъ — каза мъжът и протегна ръката си към Хатчър. — Казвам се Рафъс Ескю.

— Крис — отвърна Хатчър и стисна подадената му мазолеста ръка.

— Няма да е зле да вземем някакви мерки да се предпазим от тоя студ — каза Рафъс и се пресегна към чекмеджетата под бюрото си за ключовете.

Хеликоптерът профуча ниско над ливадата, прелитайки над един елен, който вече се беше навел и душеше първата бала сено, която бяха хвърлили. Симънс беше застанал до отворения страничен люк — топло облечен, с лице увито в шал, за да се предпази от ледения вятър, който блъскаше от перките на хеликоптера него и партньора му. От лицето му се виждаха само очите зад слънчевите очила, а останалата част беше скрита от нахлупения чак до ушите вълнен фес и шала. Гъстите му черни вежди бяха покрити със скреж. Той се държеше здраво за дебелото осигурително въже, прикрепено над страничния люк и изчака пилотът да извърти хеликоптера на другата страна.

Долу под тях стадото се разбяга хаотично във всички посоки с изключение на един превъзходен елен, застанал неподвижно, душещ въздуха с потрепващите си ноздри, наблюдавайки как хеликоптерът се

спуска над заскрежеиата ливада, сгушена между два високи планински върха.

— Гледай го тоя нахален кучи син — изкрещя Симънс на колегата си във вътрешността на хеликоптера.

— Великолепен мъжкар.

Бяха на двайсет фута над покритата със сняг поляна, когато Симънс запъна с два крака двестафунтовата бала сено и я избута навън през страничния люк. Той я изгледа, докато тя падаше, премятайки се във въздуха, после тупна на земята, вдигайки облаци от разхвърчани сламки и сняг.

— Хайде на храната, сладурчета — извика той към стадото долу, изплашено от снежните вихри, предизвикани от хеликоптера, примамвано същевременно от вида на дългоочакваната храна. От другата страна Еди, колегата му, избута през срещуположния бордови люк последната бала сено. Обърна се към Симънс и посочи с пръст нагоре към небето. Симънс чу гласа му в шлемофона си:

— Окей, бомбеният запас е изчерпан. Давай да вървим да пийнем по едно горещо кафе.

— И аз чух това, а то е адски приятна новина, прието — обади се и пилотът.

Симънс и Еди затвориха страничните врати и седнаха пред слабите нагреватели. Въздухът, който издухваха двата вентилатора, беше топъл само ако се сравняваше с мразовития вятър навън. Симънс извади половинлитрова бутилка „Канейдиън клъб“, свали си шала и удари една яка глътка. Избърса си устните с горната част на ръкавицата си, подаде бутилката на Еди и чак след това се разтресе като ударен от светкавица.

— О-хааа! Това ще ни държи топло, докато пристигнем — извика той, после си уви отново шала около лицето, сложи настрани върнатата му от Еди бутилка и скръсти ръце на гърдите си да се топли. Смяташе да поспи през двайсетте минути, които им оставаха до станцията.

В тоя момент в шлемофона му се разнесе гласът на пилота:

— Току-що получих съобщение от базата. Някакъв мъж те чакал там, искал да те види, Харли.

Симънс се надигна. Че кой би се засили да дойде чак до базата в това време, за да го види, зачуди се той.

— Как му е името? — попита Симънс пилота.

— Не попитах.

Симънс се тормозеше над този въпрос през целия път. Имаше си малко проблем с параноята. Ако и Лий в базата не знаеше кой е той... Пристигнаха. Симънс скочи от хеликоптера и се затича към постройката още докато перките вдигаха снежни вихри около машината. Кой все пак го търсеше?

Симънс познаваше Рафъс Ескю, значи сигурно беше другият мъж. Той се беше изправил пред калорифера и пийваше кафе от една чаша, която държеше в дланите си — тъмна коса тук-таме прошарена със сиви косми, фигура на боксьор. „Я виж какъв тен, помисли си Симънс. Това момче идва някъде от Юга. Лос Анжелес или Флорида.“ Беше облечен в дебел пуловер с висока яка, панталон от кафяво рипсено кадифе с крачоли натъпкани във високите обувки и дебело въпнено яке. Носеше слънчеви очила. Лос Анжелес, реши Симънс. Тогава мъжът си свали очилата и Симънс видя най-студените сиви очи, които някога беше срещал.

„Вашингтон“, каза си Симънс.

— Мистър Симънс, казвам се Хатчър — каза мъжът с мъчителен, дрезгав шепот.

„Господи, помисли си Симънс, гледай какво нещо. Това момче може да говори само шепнешком.“

— Хайде да отидем някъде и да поговорим за малко. Става въпрос за нещо лично — предложи му Хатчър.

Лично? Лично? Какво, но дяволите, можеше да бъде това „нещо лично“. Та той нямаше и пукнат долар. Беше изплатил издръжката на жена си. Дори и за джипа си беше погасил всички вноски.

— Имате на разположение двайсетина минути да си понагреете задниците — каза пилотът, когато целият екипаж се събра в затоплената барака. — Пак ни зареждат с товар.

— Можем да отидем в стаята на шефа — каза Симънс. — Той слезе за няколко дни в Хелъна.

Отидоха в една малка стаичка с бюро е средата, на което нямаше нищо друго освен един телефон. Всъщност обзавеждането на цялата стая се изчерпваше с бюрото, старомодна библиотека с витринки отпред с няколко нахвърляни из нея периодични сводки на министерството на земеделието, и закачалка за шапки. На стената

висеше фирмен календар на компанията „Хейгууд“ — компания за зърнени храни в Шелби. Хатчър поогледа цялата канцелария и си помисли: „Тоя директор или е невероятно организиран човек, или абсолютно не му пука за работата.“ После седна на ръба на бюрото.

— Взимай един стол — каза той на Симънс.

Симънс седна. Изглеждаше уплашен до смърт.

— Аз съм от Комисията към Военното контраразузнаване. В момента разследваме случая с Коуди — каза Хатчър.

— Ох, Господи, така си и знаех. Знаех си, че ще е нещо такова. По дяволите, колко пъти трябва да давам обяснения по този случай? Напуснал съм тая шибана армия вече почти от петнайсет години и вие оттогава непрекъснато все разследвате тоя случай.

Хатчър беше силно изненадан от реакцията на Симънс. Но същевременно това му даваше основание да си направи някои заключения. Нещата изглеждаха така, сякаш най-ужасният кошмар на Симънс се беше пробудил и го беше сграбчил за гушата. Хатчър умееше да се ориентира в такива изблици на неуравновесеност в поведението и от тоя момент вече беше сигурен, че подозренията му са били основателни. Трябваше само да продължи да го притиска. Симънс, изглежда, щеше да се пречупи.

— Това е просто рутинна процедура — каза Хатчър. — Няма за какво толкова да се нервираш.

— Вече станаха десет години, откак съм дошъл тук. Опитвам се да забравя всичко онова, което беше там. Няма за какво... — той не довърши изречението си.

— Просто търсим обяснение за няколко факта, които открихме напоследък — каза Хатчър. — Няма да ти отнема повече от няколко минути.

— Всъщност чух, че Коуди официално е обявен за загинал.

— Точно така.

— Тогава какво, по дяволите.

— Хайде, хайде, искаме просто да си изясним едно — две неща.

— Няма как да си спомня за неща, които са се случили толкова отдавна бе, човек — каза Симънс. — Минали са петнайсет години оттогава. Видял съм толкова народ да умира във Виетнам. Всичко ми се е умешало в главата.

— Специално този беше водач на ято изстребители, Коуди. Баща му беше генерал, главнокомандващ на сухопътните ни войски там. Сигурен съм, че него ще си го спомниш, Симънс.

Симънс започна да проявява признаци на гняв, но това беше по-скоро защитна реакция.

— Вижте какво, мистър, както и да е името ви — процеди той. — Нищо не си спомням. Не искам да си спомням. Вече цели петнайсет години се опитвам да забравя всичко това.

— Всичко какво?

— Всичко, което ставаше там. Дванайсет месеца от моя живот, които искам да... за които се опитвам да мисля, че никога не са съществували. И без това ми достатъчно трудно... Както и да е, всички те си приличат след като са изминали толкова години.

— Кои?

— Пилотите, които бяха свалени и се разбиха там?

— Къде там?

— Оттатък реката. Знаете, предполагам, че ние летяхме на „Хюи“-та във Въздушнодесантния спасителен отряд. По време на спасителна операция никога не може да си точно... в непосредствена близост над мястото на злополуката.

— Да, това е едно от нещата, които искам да изясня в този разговор с теб — каза Хатчър, докато изваждаш една папка от куфарчето си и чукна с нокът по нея. Той остави така фразата си недовършена и наблюдаваше как Симънс постепенно губи самоконтрол. „Доста гузен е, помисли си той, и освен това е доста крехък — само да го чукнеш и ще се пръсне на парчета.“ Той изчак още малко и после прошепна:

— Всъщност имаме някои малки противоречия в докладите по случая.

— Противоречия?

— Да, съвсем незначителни. При рапорта си непосредствено след инцидента си казал, че самолетът се е забил в дърветата и веднага е избухнал. Момент само, ето го тука. „Бяхме на около половин миля от мястото, когато той се заби в дърветата и тогава сякаш цялата гора избухна. Не виждам как някой може да е оживял след този взрив.“

Симънс кимна с глава.

— Точно така — каза той.

— Но на тази разпечатка от магнетофонния запис на разпита пред следствената комисия през 1981 година си казал, че сте били съвсем близо до местопроизшествието и сте почувствали горещата топлинна вълна при избухването и че ти си имал възможност непосредствено да видиш, че никой не е успял да се измъкне от самолета. Тогава са открили интензивен наземен огън по вас и вие не сте могли да продължите спасителната операция.

— Възможно е. И какво от това?

— Тогава кое от двете е вярно? Били сте в непосредствена близост и сте почувствали горещината от топлинната вълна или сте били на половин миля оттам, когато се е разбил?

Симънс се извърна и тръгна забързано към вратата.

— Трябва да тръгвам. Трябва да храня елените.

— Имаш още петнайсет минути до излитането — прошепна спокойно Хатчър. Реши да мине направо към целта. — Слушай, Симънс — гласът му стана по-твърд, — хич не ми пука дали си излъгал пред следствената комисия. Сега искам просто да знам истината. Казваш ми това и то си остава само между нас.

Симънс се обърна рязко, с почервенияло от гняв лице.

— За какво, по дяволите, ще ми трябва да лъжа?

— Офицерът, пред когото сте направили рапорта си непосредствено след спасителната операция, е отбелязал в доклада си през 1972 г., че си бил доста уплашен. Всъщност, написал е, че тогава си заеквал. Всичко е било свършило, били сте се приземили, а ти си бил все още доста изплашен.

— Това ми беше третата седмица във вътрешността на оная шибана страна, човече — каза рязко Симънс. — И това ми беше едва третият полет при спасителна операция. Разбира се, че бях уплашен. Бях уплашен дори и последния ден, в който бях там. Бях само на деветнайсет. Бях уплашен през цялото време.

— Едно е да си бил уплашен, друго е да си бил подлец — каза спокойно Хатчър.

— Подлец? Така ли мислиш?

Хатчър поклати глава.

— Не става въпрос за това, което аз си мисля. Става въпрос за това, което може би ти си мислиш.

Симънс започна да мачка вълнения фес в ръцете си и да поклаща глава. — Никога не можеш да се отърсиш от това. Проклет Виетнам, проклет от Бога Виетнам — изкрещя той така гневно и отчаяно, че Хатчър остана изненадан. Почувства съжаление към Симънс, но не чак до такава степен, че да спре да го притиска.

— Заклевах ми се, че не си видял никой да се измъква от оня самолет и аз си тръгвам — прошепна Хатчър.

— Но ако се опиташ да ме излъжеш, ще разбера.

— Толкова отдавна беше...

— Тогава не си давал показанията си под клетва, Симънс. Възможно е да си сгрешил за някои неща...

— И сега не говоря под клетва.

— Симънс, възможно ли е Коуди да е успял да се измъкне от оня самолет?

— Всичко е възможно.

— А ти как мислиш?

Отвън някой извика:

— Остават пет минути, Симънс.

— Ей сега — извика в отговор Симънс. Той погледна отново към Хатчър. — Защо сте се захванали отново с тоя случай все пак? Всичко беше толкова отдавна.

— Има някаква вероятност Коуди да е във военнопленнически лагер в Камбоджа — излъга Хатчър. — Преди да отправим официална нота по тоя повод, искам да съм сигурен, че той не е загинал при разбиването на самолета му.

— Всичко е записано в докладите на комисията. Казах им всичко, което знам. Те всичките се разбиваха. Бяха ято от самоубийци.

— Имаш предвид ятото на Коуди, така ли?

— Той беше луд бе, човек. Първото нещо, което чух, когато ме зачислиха към Спасителния отряд, беше: „Ти ще си поддръжка на ятото на Коуди, ще си имаш доста работа. Отваряй си очите и си дръж езика зад зъбите...“

В съзнанието на Симънс нахлуха образите от миналото. Той разтърка очите си, но видението остана и продължи да се върти пред очите му като филмова лента, както често му се случваше. Накуцващата фигура на мъжа, влачещ се като обезумял към брега на реката, махащ му отчаяно с ръка, после експлозията, огромното огнено

кълбо, извисило се над върховете на дърветата. И пилотът, продължаващ да се движи и след взрива, да маха с ръка като призрачно видение на фона на бушуващия огън, докато видението не избледня съвсем от съзнанието на Симънс.

— Може би... — започна Симънс.

— Може би какво, Симънс? Може би Коуди не е загинал, това ли искаш да кажеш? — Хатчър разбра, че Симънс е готов да проговори, буквално усещаше страха, който го беше обладал. Това беше част от занаята му — да усещаш кога човекът срещу теб е готов да се пречупи и кога да продължиш натиска върху него.

— Никога не съм казвал, че е загинал — изкрещя Симънс, — никога не съм казвал това. Може и да се е измъкнал от самолета, без да съм го видял. Ония стреляха по нас, всичко наоколо беше обхванато от пламъци...

— Куршумите свистяха около ушите ти, нали?

— Удряха по корпуса на „Хюи“-то на три фута от лицето ми.

— И трябваше да си спасявате кожата, нали?

Симънс се извърна с гръб към него. Отвън се разнесе познатият скрибуцащ вой на перките на хеликоптера, докато пилотът пускаше двигателите.

— Трябва да тръгвам.

— Тогава ще те изчакам, докато се върнеш.

— За Бога, какво още искаш да ти кажа?

— Истината.

Симънс удари с всичка сила касата на вратата с дланта си.

— По дяволите! По дяволите всичко. И тебе да те вземат дяволите.

— Яде те отвътре, нали?

Симънс не отговори.

— Погледни на нещата от тая им страна — ако ти през онзи ден си видял някой да се измъква от самолета, може би все още има някакъв шанс да го открием и да го спасим.

Симънс изстена.

— Още продължавам да сънувам кошмари. Вече за нищо не ставам. Жена ми ме напусна... Целият ми живот се превърна в помия.

— А може би това ще ти помогне да се отървеш от кошмарите си — каза му Хатчър, но Симънс само поклати глава.

— Значи, дошъл си тук, за да се опиташ да забравиш за това?

Симънс кимна с глава мълчаливо.

— Обаче не става, а?

Изведнъж очите на Симънс се изпълниха със сълзи. Той стисна клепачи и се опита да ги спре, но те бавно се стекоха надолу по лицето му.

— Все още си мисля... може би щяхме да успеем да го измъкнем оттам, но ония така бясно стреляха по нас, че направо ни правеха на решето и аз казах на нашите... „Хайде да се омитаме, не виждам никого там“, и по дяволите... това започна да ме яде отвътре още преди да стигнем до базата и не е спряло за момент и досега, а аз не мога... не мога... да разкажа на никого за това, не можех да гледам в очите хората, с които бяхме там... просто бях уплашен бе, човек, това е.

— Значи Коуди успя да се измъкне от самолета? — запита го Хатчър настойчиво.

Симънс плачеше беззвучно и се мъчеше да не го показва. Наведе се към прозореца и се загледа в загоряващия отвън хеликоптер, вдигащ от земята вихрушки пухкав сняг. Симънс пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Един от тях успя — каза той накрая.

— Те смятат, че са намерили останките на бордовия стрелец в обгорелия самолет — каза Хатчър. — Но не са намерили нищо от Коуди.

Симънс се обърна към Хатчър с лице изкривено от болезнена мъка.

— Какво, по дяволите, е станало с него? — запита той с нескрити нотки на вина в гласа си.

Хатчър повдигна рамене и поклати глава.

— Ако научиш нещо за него... — започна Симънс, но откъм хеликоптера отвън някой му викна отново.

— Симънс, защо се мотаеш още, дявол да го вземе? Имаме работа, хайде.

— Ще ти съобщя — каза Хатчър. — Искам да те питам още нещо. „Тай Хорс“ говори ли ти нещо?

— Имаш предвид хероин?

— Само това ли значи то?

— Аз само това знам.

— Благодаря ти. Не е лошо да тръгваш — каза Хатчър.

Но щом Симънс се отправи към вратата, Хатчър стана и го хвана за рамото.

— Чуй ме само за минута — каза той. — Това, което се е случило тогава там, няма никакво значение тук и сега. Забрави го. Онова е било друг живот. Какво правиш със себе си? Това би могло да се случи с всеки. Ако поради това Коуди е загубил живота си, то по тоя начин ти сигурно си спасил живота на пилота, на помощник-пилота и твоя. Три живота заради един — това си е съвсем почтена сделка.

— И за това съм мислил — каза Симънс. — Не помага.

— Понякога собствените ти мисли са най-ужаската компания — прошепна Хатчър.

— И това не помага — каза с болка Симънс.

Той нахлупи шапката на главата си и излезе от стаята. Хатчър изгледа през прозореца как Симънс притича през снега до чакащия го хеликоптер. После се замисли. „Окей, значи Коуди може да е отървал кожата тогава, А ако тогава се е отървал, значи може би още е жив, а това означава, че не може със сигурност да се смята за загинал. Тогава къде е бил през всичките тия петнайсет години?“

— Изгубил си го? Така значи, изгубил си го — каза Слоун с тих, но строг глас. — Как можеш да изгубиш когото и да било в това... Как каза, че му е името?

— Шелби — отговори Забриски. — Той въобще не се е връщал в Билингс, полковник. Отлетял е с товарен самолет за Споукейн, а оттам за Сиатъл, след това е взел редовен полет за Лос Анжелес.

— Ти къде си сега?

— В Лос Анжелес. Международното летище. Той ще лети сутринта.

— За къде?

— Сан Диего.

— Сан Диего? Какво, по дяволите, ще... — Слоун се поколеба за момент, после продължи: — Изчакай малко. Не затваряй, аз ще поддържам линията.

Слоун натисна бутона за задържане на своя телефон и се обърна към единия от четиримата оператори, които работеха в малкия му команден пункт.

— Холоуей, искам да се установи местонахождението в момента на двама офицери от флота: капитан трети ранг Ралф Шварц и капитан Хю Фрейзър. Искам ги бързо, блокирал съм линията за далечен разговор. — И Слоун продиктува буква по буква двете имена.

— Само минутка, сър — каза Холоуей. Слоун забарабани нервно по бюрото си и запрелисва папката с материалите за Мърфи, докато Холоуей въвеждаше имената в компютъра си. Оперативният команден пункт на Слоун се състоеше от три стаи в неголяма сграда с офиси на три пресечки от Белия дом. Имаше малка приемна, в която беше секретарката му, главната оперативна зала, в която бяха разположени четири терминала с компютри, свързани в мрежа от телефони и сателитни приемници, и личният кабинет на Слоун, в който нямаше никаква лична документация или вещи.

На сержанта му бяха необходими по-малко от две минути, за да получи отговорите.

— Готово, сър — каза сержантът. — Фрейзър: от единайсет месеца е в оставка, полковник. Понастоящем е вицепрезидент на малка авиокомпания за чартърни полети в Сиатъл. За другия... ъ-ъ... ето, получи се. Ралф Шварц: сега е капитан първи ранг, сър, ръководител на учебните полети в базата на морската авиация в Сан Диего.

— Достатъчно, сержант, благодаря — каза Слоун и отново се включи към линията с Лос Анжелес, където го очакваше Забриски. — Готово, проблемът е решен. Прекратявай наблюдението и се връщай!

— Да прекратя наблюдението? — понита изненадано агентът.

— Прекратявай! — нареди Слоун и затвори. След това избухна в смях. „Виж го ти, кучия му син, каза си наум той, ще ми върти номера, ще ми демонстрира колко е велик. Даже не си е дал зор да си прикрие следите, иска да види колко време ще ми е необходимо да го открия.“ Слоун погледна часовника си. Беше седем вечерта, значи четири след обяд на Западното крайбрежие. Сериозна обиколка из страната беше извършил Хатчър само за двайсет и четири часа.

Друг от компютърните оператори прекъсна мислите му.

— Имаме повикване по компютърната мрежа, полковник.

— От кого?

— База М.

Оттам бяха използвали компютърния модем, за да осъществят телефонен разговор. Това беше метод за подsigуряване на телефонната

линия при поверителни разговори. На монитора на компютър пред оператора се изписа поредица от въпроси, в отговор на които трябваше да се въведе информация, за да се осъществи връзката.

Кодов номер:

Код за деня:

Оперативен код:

Разрешено ниво на секретен достъп:

Кодово име на обекта за връзка:

Вашето кодово име:

Ниво на секретност на вашия обект:

Проверка на гласовия анализатор:

Въвеждането на неточни данни на който и да било от въпросите предизвикваше автоматично разпадане на връзката и блокиране на повикващия абонат от системата, за да може той да бъде локализиран. На монитора започнаха да се появяват едно след друго числа и имена, докато повикващият отговаряше на стандартните въпроси за допускане осъществяването на разговора.

— И гласовият анализатор потвърждава заявката за разговора — каза операторът.

— Прехвърли ми разговора на зеления телефон — нареди Слоун и отиде в кабинета си. Затвори вратата и отключи едно от шкафчетата на бюрото си. В него имаше един телефон с допълнителна приставка, която едновременно премодулираше сигнала и в двете посоки и кодираше на базата на вградена таблица звуковите импулси при предаване, респективно декодираше при приемане. Освен това на кутията на апарата имаше два малки светлинни индикатора. Светенето на зеления означаваше, че линията е чиста и не се подслушва. Ако другият индикатор, червен на цвят, светнеше, разговорът автоматично се прекъсваше.

Слоун вдигна слушалката.

— Тук Муун Рейсър — каза той.

— Тук Хаунд Дог, сър. Имаме си проблеми.

— Казвай, Хедрич, линията е чиста.

— Нашето момче се опитва да ни ядоса, полковник.

— Същият проблем ли?

— Да, сър. Всичко е наред, докато е тук край езерото, охранителните мероприятия са безпроблемни. Но той твърдо е решил

да поскита из нощните заведения. Казах му, че това е невъзможно, ама не ми се ще да повтарям това, което той ми каза.

Слоун се захили.

— Мога да си представя. Нали аз съм го разработвал, да не си забравил? Тия южняци всичките си приличат. Гореща кръв и тем подобни.

— Тая негова гореща кръв може да се разлее някъде по земята, ако не внимава. Имам ли право да го спра?

— Категорично не. Той е гост на Съединените щати, а не затворник. Нашата задача е да го охраняваме, колкото и трудно да е това.

— Иска да ходи на някаква дискотека, която се казва „Раздвоена самоличност“, на костюмирано парти. Не можем да осигурим надеждна охрана на това място, ако ще и цялата израелска армия да ни дойде на помощ.

— Кога?

— Вдругиден.

Слоун се замисли за момент.

— Добре, но все пак трябва да се опитаме. Не допускай никой да разбере къде ще ходите. Идете там към единайсет часа, кажи на управителя какви сте и се разположете незабелязано на възловите места. Смятам, че това е всичко, което може да се направи.

— Доста е рисковано, сър.

— Винаги е така, Хедрич.

— Да, сър.

Слоун затвори телефона. Извади една дълга хаванска пура от чекмеджето на бюрото си, измъкна я от алуминиевата ѝ тубичка и я прекара няколко пъти под носа си, вдъхвайки от силния ѝ, плътен аромат. После я запали, вдигна отново зеления телефон и набра някакъв номер.

— Слушам — отговори глас още след първото позвъняване.

— Тук е Муун Рейсър. Там ли е той?

— Да, сър.

Само след няколко секунди се обади друг глас и попита:

— Муун Рейсър?

— Да — отвърна Слоун.

— Пушиш ли в момента, Муун Рейсър?

— Да. Знаеш ли какво пуша?

— „Ла Фиера“.

— Добрее. Виж какво, имам една работа за теб.

— За оня неприятния ли става въпрос, за когото си говорехме?

— Да. Кампон ще бъде в някаква дискотека, „Раздвоена самоличност“ се казва, в Атланта, Джорджия, в единайсет вечерта вдругиден.

— Значи в сряда.

— Да. Имаш ли проблем за тогава?

— Не. Приятно пушене.

— Благодаря.

Слоун затвори телефона, после затвори и шкафчето и го заключи. След това вдигна обикновения телефон.

— Резервирай ми място за следващия полет до Сан Диего — каза той.

ЖЕНИТЕ ОТ ЛОДКИТЕ

Уинди Портър седеше на обичайното си място — една маса в ъгъла — в малката кръчма „Куийнс“ и наблюдаваше как дузина таиландци се мъчат да издигнат във въздуха едно чула. Огромното хвърчило беше поне шест фута дълго и отборът явно срещаше трудност с вдигането му на височина. От другата страна на парк „Санам Луанг“ противниците им вече бяха вдигнали единичните си хвърчила пакпао и крещяха към тима солени обидни предизвикателства.

Когато най-накрая огромното хвърчило дракон успя да подхване вятър и се заиздига нагоре, едното пакпа се спусна към него и атакува, движейки се на зигзаг към големия дракон, опитвайки се да го задмине и да стигне до игралното поле на чула, като по такъв начин спечели играта. Голямото чула беше трудно повратливо и имаше проблеми с маневрирането, но отборът на водачите му беше съставен от добри специалисти, които успяха да пресекат пътя на пакпао, подхванаха неговата корда със своя повод и го повлякоха, след което малкото хвърчило изгуби управление и полетя стремително към земята. Последва буря от радостни възклицания и викове. Дойде ред на отбора на чула за обидни нападки, а младежът с пакпао вдигна от земята повреденото си хвърчило и тръгна засрамен обратно към своята част от игралното поле. Друго едно пурпурночервено пакпао, с великолепно искрящочервена опашка беше обтегнато на кордата от своя водач и се приготви за битка.

— Залагам една червена за пакпао — каза Портър на Гас, бармана, и плясна една стобатова^[1] банкнота на бара.

— Готово — отвърна барманът, приемайки облога, равняващ се на пет долара.

Вторият младеж с пакпао, нисичък и мускулест, се затича към отбора на чула и в следващия момент започна да отпуска кордата на своето хвърчило, издигайки го все по-нагоре и по-нагоре, почти на сто фута височина. Оттам започна своята атака към въображаемата цел, движейки се като добър куортърбек^[2] при пробив за печелене на поле,

започна да придърпва пурпурната си птица надолу, маневрирайки с нея на безопасна дистанция от дългата корда на чула, после отново отпусна кордата, изплъзвайки се покрай застрашително надвисналия над него дракон. Той беше много добър, явно превъзхождаше играчите от противниковия отбор, и тъкмо когато двете хвърчила щяха да се сблъскат, гмурна своето под огромния дракон; за момент обтегна кордата и го придърпа назад, после я отпусна отново и малката птица буквално се отърка в голямото хвърчило и полетя напред към целта, спечелвайки играта.

— И от спорта може да се припечели — усмихна се Портър тържествуващо. После се обърна към бармана и добави самодоволено: — Направо ми го приспадни от сметката, Гас.

Портър обичаше борбите с хвърчила. Той напускаше службата си всеки ден в четири и половина, минаваше пеш през многолюдните улици на Банкок, вместо да си създава главоболия с постоянните задръствания на автомобилния трафик, и отиваше в „Куийнс“, където сядаше все на една и съща маса, в ъгъла на заведението, с добра видимост към парка „Санам Луанг“ и към заснежения връх Голдън Маунт, извисяващ се над Уот Сахет. Портър се беше установил в Банкок след края на Виетнамската война и беше обикнал както древната красота на този град, така и самите тайландци, за преобладаващата част от които ръководно начало в живота беше принципа Май Пей Рай, „Карай да върви“. Той беше приятел на Бъфало Бил Коуди от много отдавна. Навремето живееше като типичен бостънски жител, но в един летен ден на 1968 г. беше зарязал административната си служба в една от най-големите банки в града и беше приел предложението му от Коуди офицерски чин и назначение в щаба на Бъфало Бил във Виетнам и замина там, където повечето от мъжете се страхуваха да отидат, за да търси смисъла на живота си.

Това беше удивителна с решителния си характер постъпка, защото Портър не само напусна службата си, но и изгори всички мостове след себе си, като обясни на президента на банката какво да направи с освободената от него служба и къде да си я завре след това, а на жена си, която беше не по-малко ужасена от внезапното му решение, той предложи някаква вариация на същия съвет. След десетте години, прекарани в затъпяващата атмосфера на Бек Бей и всекидневните неприятни задължения в банката, които се състояха

най-вече в това, да отказва отпускането на заеми и да поставя под запор ипотеканото имущество на някои нещастници, Сайгон подейства на Портър като глътка свеж, пролетен въздух. По-късно, след безславния край на войната, генералът му уреди и назначение в посолството в Банкок, като съветник на посланика, представител на разузнаването. Портър не беше стъпвал в Щатите от десет години насам.

Въпреки че гонеше вече петдесетте, Портър си поддържаше формата по кортовете за скуош, беше си пуснал внушителен мустак, за който полагаше всекидневни грижи, и беше усвоил добре както езика, така и обичаите на Тайланд. Беше станал истински местен жител. Той буквално боготвореше Стареца и гледаше на поставената му задача — да осъществява непрекъснато наблюдение над Уол Пот — едновременно като привилегия и като личен ангажимент.

Портър нямаше особен опит в разузнавателните операции и в проследяването, но беше успял да поддържа постоянна връзка с тайландския си информатор, макар и последният да ставаше все по-нервен с всеки изминат ден. Уол Пот беше сменял на два пъти адреса си от времето на първия им разговор по повод на Мърф Коуди. Той очевидно беше неспокоен и се страхуваше от нещо. Възможно ли беше тайландецът да ги мами? Ако това беше така, тогава откъде той знаеше за Мърф Коуди? Защо беше избрал точно него? И защо Уол Пот беше отказал на предложението на Портър за осигуряване на охраната му при положение, че остане в посолството? Очевидно той не се доверяваше на никого.

Портър остана да наблюдава борбите с хвърчила, докато огненият диск на слънцето не потъна зад Голдън Маунт — то надвисна точно над нея и позлати искрящия връх, после започна бавно да се скрива зад него, очертавайки тъмния му силует на фона на пурпурночервеното небе и накрая се предаде в тая битка във височините и скри изцяло светлината си от земната шир. Нощта започна да се спуска над Банкок, навсякъде припламваха електрически светлини и неоновии реклами, туристите се заизмъкваха от хотелите си, привлечани от доволствията на нощния град. Тогава Портър си тръгна от „Куийнс“, забързано премина няколкото пресечки до парка „Бхо Фхат“, разположен срещу храма „Сахет“, за да започне там нощното си бдение на обичайната пейка, скрита зад жасминовите храсти.

За Портър нямаше и капчица съмнение, че Уол Пот беше ужасно изплашен от нещо. След установяването на първоначалния контакт, той изведнъж беше започнал да се държи много страхливо. Подложиха го на обичайната рутинна проверка. Веднъж Портър го беше проследил да отива при плоскодънните китайски лодки по реката, друг път — при обичайните му среднощни набези из бардаците и заведенията със стриптийз по Патпонг Роуд и най-вече из Яварай, китайския квартал. Това дребно копеле беше пристрастено към топлата китайска кухня. След това, само преди няколко дена, Пот беше напуснал мястото, където живееше, и беше изчезнал. Портър изпадна в паника. Тая хитра невестулка беше единственият човек, който можеше да им помогне да намерят Мърф Коуди, ако Коуди въобще беше жив. Портър отпрати запитвания навсякъде — из цял Тайланд — до информаторите си, до колеги, познати, приятели, вследствие на което получи няколко насочващи следи, които обаче не дадоха никакъв резултат.

Но след това на Портър случайно му се усмихна щастието. Един свещеник, негов приятел от години, беше чул, че Портър търси някакъв човек на име Уол Пот.

— Може и да не е твоят човек — каза му той, — но един мъж, не в първа младост, е дошъл да живее в Уот^[3] Сахет и са го виждали да напуска територията на манастира буквално всяка нощ.

Това беше наистина необичайно поведение, тъй като дисциплината в манастира беше съвсем строга, макар и приемана напълно доброволно.

— Кога е дошъл в манастира? — попита Портър.

— Едва преди два дена. И тъкмо затова поведението му е направило впечатление — отговори свещеникът.

— Хоб хун краб — каза Портър, изразявайки благодарността си към свещеника. — Мога ли да те помоля да не му правите бележка за дисциплината му, докато не го проверя?

Свещеникът се съгласи. „Това беше решителна стъпка, помисли си Портър, но несъмнено и доста хитър номер, ако човекът наистина беше Уол Пот.“ Портър беше запознат с изискванията, които се предявяваха към новопокръстените монаси в Теравада Будизма. Една от най-разпространените гледки в Тайланд бяха стотиците „Наени“, облечени в оранжеви роби и с бръснати глави, които се размотаваха по

улиците или медитираха в стотиците храмове из града и манастирите около него, като множеството такива постройки бяха най-разпространените и най-често срещани архитектурни обекти в страната. Когато за първи път дойде в Банкок, Портър гледаше с раздразнение тия толкова често срещани монаси: те му напомняха за поклонниците на Харе Кришна, които бяха превърнали повечето от летищата в Съединените щати едва ли не в места за поклонение и молитви. Но тъй като той не претендираше да разбира тайнствата на източната религия, постепенно беше започнал да възприема по-нормално и да се отнася с уважение към тези посветили се на вярата мъже.

По време на дъждовния сезон в края на лятото и началото на есента тези манастири се изпълваха с хиляди новоприети младежи. За тях беше установена традиция да постъпват но това време в манастирите — било за две седмици, било за шест месеца, и да усвояват добродетелите на аскетичния живот, освободен от съблазните на материалното. Докато бяха там, те трябваше да се придържат към 227 строги правила, които ги задължаваха да се въздържат от говорене на неистини, от безсъдържателни разговори, от удоволствията на половия живот, от опияняване, от удобствата на охолството и фриволните развлечения. Единственото нещо, което притежаваха там, бяха познатата оранжева роба и месинговата купичка за милостиня, с която си изпросваха разрешената два пъти на ден постна храна. Оставането им в манастира беше въпрос на тяхно лично убеждение — нищо и никой не им забраняваше да напуснат, когато те пожелаят. Но докато бяха там, те бяха длъжни да се подчиняват на изискванията на правилника. Вечерно време те се молеха в манастира и си лягаха на залез слънце, а на сутринта ставаха преди зазоряване и тръгваха по улиците с месинговите си панички, за да изпросят първото си ядене за деня.

Тъй като вратите на манастирите бяха отворени за всеки, а освен това монасите имаха свободата да преминават от един манастир в друг, светите места се оказваха в случая идеално укритие, особено сега, когато в тях влизаха толкова много нови хора поради сезона.

Първата вечер Портър беше застанал точно срещу храма с издигащия се над него величествен златен купол и чакаше. Непосредствено след залез слънце видя един монах да се измъква от

храма. Той проследи дребничкия мъж, който извървя забързано разстоянието от близо миля до Хуа Ламфонг, основната ж.п. гара, където отиде до едно от шкафчетата под наем, отключи го и извади оттам някакви дрехи. После отиде да се преоблече в помещението за почиващи. Когато се появи отново, облечен в костюм по западен образец, Портър отдалече позна, че това е Уол Пот. Тайландецът взе такси и се насочи обратно към Яварай, китайското градче, където отиде да вечеря в малко, безлично ресторантче в старата част. След като утоли глада си, той бавно тръгна да се разхожда надолу по Клонг Пхадунг, един от многобройните канали, на които се разклоняваше Мае Нам Хао Прая, голямата река, до която стигаха чертите на града откъм западната му страна. Там Пот се попари известно време с една дребничка проститутка, ненавършила още двайсетте, една от многото „мацки от лодките“, които продаваха стоката си на ханг яо, лодки с издължен корпус, дискретно покрити с бамбукови навеси. Пот прекара близо един час при момичето, после се върна на гарата, преоблече се отново в расото си и се прибра в манастира около полунощ.

Пот се придържаше неизменно към тази програма, което беше доста скучно и досадно за Портър, но въпреки това той проследяваше Пот неизменно всяка вечер и си тръгваше едва когато тайландецът със сигурност се беше прибрал в своето убежище.

Портър беше малко ядосан тая вечер, защото се беше надявал да прехвърли своите среднощни бдения на новодошлия, Хатчър. Той беше човек на Слоун, а Портър никога не беше обичал Слоун, не харесваше задкулисните тайни войни, които той водеше, нарушавайки всякакви правила и действайки отвъд това, което Портър смяташе, че са параметрите на военните действия. Но сега играта беше преминала вече в ръцете на Слоун и тъй като Хатчър все още не се беше появил, Портър трябваше отново сам да продължи операцията по наблюдението, да проследи дали и тази вечер Пот няма да се измъкне и да изчезне някъде в нощта, не дай Боже този път завинаги.

Ако Пот имаше намерение да излиза, той щеше да се измъкне от будисткия манастир след залез слънце. Портър си запали една цигара от английските „555“ и зачака.

Улицата беше спокойна и тиха. Движението по нея беше доста понамаляло и Портър се радваше на това, защото трудно понасяше врявата на многолюдния град. Една възрастна жена се приближи и

забързано отиде до молитвения храм, положи едно жасминово венче пред молитвеника, закрепил няколко пръчици тамян на пода и ги запали. След това вдигна пред лицето си ръце с прилепени една в друга длани и започна да се клати напред-назад, молейки се за великодушното на боговете. Портър се зачуди за какво ли се моли тя. За здравето на новороденото си внуче? За добра реколта от макови семена? За печеливш билет от лотарията?

Размишленията му бяха прекъснати от появата на Уол Пот. Портата на манастира се отвори съвсем леко, колкото да се промъкне през нея Пот. Портър угаси цигарата си и съсредоточи погледа си към нисичкия мъж, който се плъзна под сенките на околните дървета, огледа се нервно наоколо и пое по пътя към гарата. Портър тръгна след него, спазвайки прилична дистанция, за да не предизвика подозрения у Пот. Той дотолкова беше съсредоточил вниманието си изцяло върху таиландеца, че не забеляза другите двама, които също тръгнаха по дирите на Пот.

Това бяха китайци, дребнички и жилави, облечени в черни ризи и панталони, каквито носеха повечето от тях. Те проследиха Пот до гарата, където той се преоблече, а след това и до Яварай. Там Пот излезе от таксито и тръгна пеш по шумната и оживена Уорачак Роуд, една от главните улици на китайското градче. Когато сви по една от малките, оживени тесни улички на градчето, двамата китайци се разделиха, продължавайки да го следват, като се движеха от двете страни на уличката. Пот продължи да се разхожда по виещите се, тесни улички, осветени от неоновии реклами, с двамата азиатци след себе си. Едва когато Пот влезе в малкото ресторантче на една от пресечките на Боуронг стрийт, двамата усетиха, че и Портър следи Уол Пот.

Единият от китайците беше някъде на около дваайсет и две-три години, с дълга, права и бухнала коса и едва наболи мустаци. Другият беше по-възрастен, с белег от рана и заплашително изражение на лицето. Тесен белег прорязваше дясната му вежда и окоето под нея беше полупритворено от същата стара рана. Той беше и по-старшият от двамата и тъкмо той забеляза Потър. Беше мернал едрият американец пред гарата и сега го виждаше отново да слиза от едно такси непосредствено след Пот. Той побутна с лакът колегата си и кимна към отсрещната страна на улицата, където Портър оглеждаше

вътрешността на ресторанта, давайки си вид, че зяпа по витрините. След като Пот седна на една маса, Портър влезе в малка закусувалня на отсрещната страна на улицата, намери си място до витрината откъм улицата и си поръча нещо за ядене, като не изпускаше очи от Пот.

Двамата китайци проявиха същия интерес към Портър, както и към Пот. Те решиха да се разделят отново, като по-младият трябваше да следи американеца, а Цепнатото око да остане с тайландеца. Това беше първият ден, през който следяха Уол Пот, и не познаваха нощната му програма. Но Цепнатото око не беше кой знае колко респектиран от него. Пот успешно им се бе изплъзнал и си беше намерил идеално прикритие в манастира, но слагаше кръст на тия усилия с вечерята в Чайнатаун — мястото в града, където имаше най-голяма вероятност да бъде разпознат. Сега ставаше ясно, че по всяка вероятност и американецът беше разкрил прикритието на Пот. Явно тайландецът беше хитър, но същевременно извършваше и глупаво безразсъдни постъпки. Когато Пот свърши с вечерята си и излезе, от ресторанта, той оглави нещо като малка процесия. Цепнатото око, Портър и младият китаец един след друг наеха таксите и тръгнаха подир него.

Пот тръгна да се разхожда по многолюдния бряг на канала. Не обръщаше внимание на по-пищните и зрели жени, както и на магазинчетата за дрънкулки по лодките, а търсеше съвсем млади момичета, флиртуваше с тях, шегуваше се и се пазареше. Явно сексуалните пазарлъци му доставяха удоволствие.

„И на мен ми харесва това“, помисли си Цепнатото око. Но това, от което имаха нужда сега, беше едно ханг яо. То щеше да им предостави идеална възможност да изпълнят плана си. Преди това трябваше да разкарат по някакъв начин американеца.

— Трябва да извъртим някой номер и да създадем малка суматоха — каза Цепнатото око на по-младия си партньор. — Аз ще наема едно яо. Щом тайландецът започне да действа с малката, ти иди и се опитай да преджобиш американеца. Но недей да се правиш на много сръчен. Остави го да те усети. Направи така, че да стане суматоха и да почнете кавга и го задръж, докато не свърша с таиландеца. После се измъкни от него и ела на лодката. Ще изчезнем надолу по реката.

Цепнатото око тръгна забързано по многолюдния бряг на канала и се оглеждаше, докато не намери едно свободно речно такси.

Лодкарят, възрастен, съвсем сбръчкан мъж, седеше в задната част и огризваше някакви остатъци от пиле. Цепнатото око се качи на лодката и му каза да го откара до другия бряг на канала. Седна на задната седалка на дългата и тясна лодка и те потеглиха навътре към средата на тъмния канал. Когато се отдалечиха достатъчно навътре и останаха сами в тъмнината, Цепнатото око измъкна остра кама и със силен удар намушка лодкаря от лявата му страна под ребрата. Беше идеално премерен удар. Лодкарят изцъкли очи, устата му зина, но от нея не се процеди никакъв звук, и той се строполи право напред върху седалката. Ножът беше влязъл под ребрата му и беше стигнал нагоре чак до сърцето му. Китаецът хвана лодкаря за ризата и го просна с лицето надолу в лодката, а после хвърли върху него едно одеяло. След това насочи лодката обратно към брега, търсейки Уол Пот сред тълпата.

Пот продължаваше да се разхожда сред това стълпотворение от хора и не спираше със закачливите си, многословни пазарлъци. Лодките бяха наредени по на три-четири реда покрай брега и мацките от лодките се надвикваха, докато се пазаряха с многобройните си клиенти от брега — туристи и местни жители. Тогава Пот забеляза една млада красавица. Тя не беше толкова гръмогласна и многословна като останалите. Нейното ханг яо беше отделено от кея от други две лодки, които се намираха пред нея.

Тя стоеше права в задната част на лодката с леко разкрячени крака и кръстосани на гърдите ръце, и оглеждаше с предизвикателен поглед туристите и местните жители, които се тълпяха по брега на канала. Белите ѝ памучни панталони бяха изпънати по бедрата ѝ, а когато разбра, че той я гледа, тя се обърна в профил, за да може да огледа и стегнатия ѝ задник, изпънал тънкия плат на панталона.

Пот беше очарован. „О, помисли си той, тая е не само хубава, ами има и характер.“ С нея сигурно ще бъде интересно изживяване.

Той извади една червена стобатова банкнота и я вдигна над главата си. Тя видя това, присви очи, за да фокусира банкнотата, но после поклати отрицателно глава. Пот се изненада, защото си мислеше, че предложението му е доста щедро. Извади една петстотинбатова банкнота и отново я вдигна над главата си. Момичето се поколеба за момент, после разтвори длани, една срещу друга, и

бавно ги събра. Пот се замисли и след това вдигна и едната, и другата банкнота. Тя кимна утвърдително. Сделката беше уредена.

Уинди Портър видя Пот да преминава през двете лодки до ханг яото на уговорената мацка. Те постояха малко на палубата, говорейки си за нещо, после момичето взе двете банкноти и отведе Пот в покритата с бамбуков навес кабинка в задната част на лодката.

По всяка вероятност Пот ще остане там около половин час, реши Портър. Отначало той не обърна особено внимание на ханг яото, което безшумно се приближи по водата и се допря с лек тласък до една от другите две лодки. Лодкарят отиде бързо до носа на своята лодка и я завърза за другата. После се прехвърли на борда на ханг яото, за което се беше привързал, и започна да говори нещо на проститутката, която беше в него. Там някакви пари преминаха от една ръка в друга. У Портър се събудиха неясни подозрения. Лодкарят беше кимнал с глава към плуващия бардак, на който беше Пот. Портър усети, че става нещо нередно. Той прибягва покрай младия китаец, който отиваше точно срещу него, като за малко не го събори, скочи на първата лодка и се насочи към лодкаря. Младият китаец, сепнат от бързото му изнасяне, остана втрещен за миг, след което го последва.

Вътре, в покритата с бамбукови рогозки кабинка на последната лодка, младата проститутка беше започнала изкусителната си игра. Беше свалила вече ризата и панталоните от Пот, свали и своята блузка, под която нямаше нищо друго. Набъбналите ѝ гърди се притискаха в неговите, възбуждаха го, после тя се присегна по-надолу и започна да го гали, за да го събуди за живот. После сложи ръка на гърдите му и нежно го натисна назад, за да легне върху сламеника, проснат направо върху палубата. Пот се беше отдал на екстаза и нямаше ни най-малка представа за драмата, която се разиграваше вън, само на двайсет крачки от него. Той дори не почувства лекото поклащане на ханг яото, когато Цепнатото око скочи на борда му.

В момента, в който Цепнатото око скачаше на борда на ханг яото на Пот, Портър тичаше през палубата на първата от двете лодки до брега.

— Хей! — извика Портър, увеличавайки скоростта си. Китаецът се обърна. Прободеното му око се извъртя бясно в кухнята си. Дясната му ръка се изви навътре към ръкава и Портър видя как в нея

блесна острието на кама в мига, в който китаецът се нахвърли срещу него.

— Господи! — изкрещя Портър. В момента, в който китаецът замахна към него, Портър се отдръпна встрани и усети как острието раздра ризата му. В следващия миг беше хванал китката му, стисна я и я изви навън. Цепнатото око загуби равновесие. Ножът изхвъркна от ръката му, той политна встрани, препъна се в страничните перила и полетя назад във водата.

Само миг по-късно Портър усети пронизваща болка, предизвикана от забитото дълбоко под ребрата острие на кама. Той се обърна и се озова лице в лице с младия китаец. Младежът вдигна отново ръка, за да нанесе повторен удар, но Портър се извъртя и ножът се плъзна отстрани по ребрата му. Зад него Цепнатото око се беше съвзел и се подаваше над водата. Ръцете му се протегнаха и се захванаха за перилата на ханг яото, с едно енергично движение той се измъкна от водата, стъпи на палубата и взе оттам падналия от ръката му нож.

Вниманието на Портър беше прекалено ангажирано с другия му противник, за да може да усети или чуе каквото и да било. Той нанесе страхотен удар с юмрук в лицето на по-младия китаец, усети как носът му изхрущя и чу приглушения му вик. Тогава заби коляното си между краката му и противникът му се преви и падна на колене. Зад него, съвсем спокойно и хладнокръвно, Цепнатото око се приближи и заби ножа си отстрани, точно в основата на врата му, прерязвайки сънната артерия, което моментално го парализира.

Портър се обърна недоумяващ и погледна с изцъклен поглед към Цепнатото око. Ръцете му се отпуснаха встрани от тялото и останаха там увиснали безпомощно. Цепнатото око вдигна отново ръка и нанесе рязък, силен удар, забивайки камата чак до дръжката между ребрата на Портър. Едрият мъж почти не разбра какво става с него. Усети, че нещо остро навлиза в тялото му, че го пробожда и разрязва дълбоко в гърдите. В следващия миг сърцето му прескочи и спря. Очите му се изцъклиха. Цепнатото око извади ножа си и с крак блъсна мъжа през перилата зад борда.

Пот беше чул суматохата отвън, усети как ханг яото започна да се клати, чу писък на жена, след него — още един. Изведнъж го скова страх, сякаш електрически шок беше поразил цялата му нервна система.

Моментално обаче успя да се опомни, скочи на крака, намери панталоните си в тъмнината, и в този момент чу нещо да плясва във водата. Пропълзля на четири крака до входа на бамбуковата колибка тъкмо в момента, в който младият китаец намушка за първи път Портър. Ужасен видя как Цепнатото око се измъква от водата, как на два пъти намушква едрият мъж и след това го избута с крак зад борда в реката. След това Цепнатото око се обърна към Уол Пот и той видя как в здравето му око проблясва безпощадна злоба.

Пот беше обхванат от ужас. Той се обърна на другата страна, претърколи се по палубата, както беше по долни гащи, и цамбурна в тъмните води на реката.

На брега първоначалният шок от разигралата се пред очите на всички кратка и жестока драма беше започнал да преминава и тогава от всички страни се разнесоха писъци и викове. Цепнатото око разбира, че тайландецът отново му се изплъзна. Той сграбчи младия си помощник за ризата, избута го към ханг яото, което беше откраднал, и се обърна към младата проститутка. Набута я в тъмната бамбукова колибка и допря върха на камата си до гърлото ѝ.

— Къде живее тоя? — изсъска той.

Тя поклати ужасено глава, но беше скована от страх и не можа да отговори.

— Къде може намери Тай Хорс? — запита я отново той.

— Кой? — едва успя да прошепне тя.

— Говориш на полиция и аз дойде пак и нашари твое лице, докато станеш като бабичка. — Цепнато око се измъкна навън, скочи на другото ханг яо и изчезна в тъмнината.

[1] Бат — тайландска монетна единица. (Б.пр.) ↑

[2] Куортърбек — най-преден защитник при американския футбол. (Б.пр.) ↑

[3] Уот — булисикки храм или манастир (Б.пр.) ↑

ДЪРЖАНКАТА

От залата на диспечерите Хатчър наблюдаваше приближаващите се откъм Тихия океан флотски изстребители, проблясващи над водната шир като металносребристи водни кончета. Те се спускаха към пистата на базата на морската авиация. Един Ф-16 се наклони рязко и описа дъга, подготвяйки се за приземяване, и в този миг застана под такъв ъгъл, че отрази искрящите лъчи на свежото утринно слънце. После се спусна надолу и колесниците му се отвориха едва няколко секунди преди колелетата да засвистят по гладката писта.

Силно издълженият, обтекаем корпус на самолета се приземи меко, после машината беше откарана до постоянната си стоянка. Херметичният люк се отвори и пилотът се подаде от кабината. Това беше някакъв дребничък мъж, малък във всяко отношение — нисък, слаб и с крехка структура на тялото. Впечатлението от ръста му се подсилваше още повече от атрибутите, които носеше по себе си — голям херметичен шлем, раница с парашут, надуваема спасителна жилетка, та дори и от застаналия наблизко командир на ято, извисяващ се като гигант с две глави над него. Пилотът се спусна по подвижната стълбичка, поговори няколко минути с механика си, после тръгна покрай самолета, посочвайки от време на време определени места по него. Пилотът сякаш компенсираше изцяло ниския си ръст с неудържимата енергия, която бликаше от него, изразяваща се в походка, жестове, маниери, докато механикът му вървеше вяло на една-две крачки зад него, изглеждаше отегчен и постоянно кимаше в знак на съгласие с всичко, което му обясняваше пилотът. Разликата беше огромна в сравнение с другия пилот от бившето ято на Коуди, Хю Фрейзър, с когото Хатчър беше разговарял предната вечер в Сиатъл.

Хатчър знаеше, че разборът на полета щеше да отнеме още десет-петнайсет минути. Той остави съобщение за пилота при оперативния офицер на диспечерския пункт и тръгна по добре поддържаната улица с окосени зелени площи покрай нея към офицерския клуб на стотина-двеста метра по-надолу. Като влезе вътре,

той за миг се задържа на входа на основната зала на ресторанта. Беше влизал в тази зала навремето, преди осемнайсет години. Доколкото се бяха съхранили спомените му, тук явно нищо не се беше променило. Дори и масите като че ли си бяха на същите места. Облицованите с дъбов фурнир стени лъщяха на лампите и от тях се разнасяше лимоновият аромат от политурата им, примесен с миризмата на терпентин от излъскания паркет. По стените бяха подредени фотографии на офицери, които бяха служили тук — късо подстригани, прясно избръснати, облечени в стегнати униформи, решителни физиономии на млади мъже с неизменните усмивки на лицата. Във флота всичко беше стабилно, неподдаващо се на промените на времето. В известна степен привлекателността на службата тук се основаваше и на това чувство за сигурност, подхранвано дори и от факта, че даже и видът на политурата беше неизменна традиция. Хатчър долавяше някакъв нюанс на тъгата от спомените, витаещ из това помещение, което само след няколко часа щеше да се изпълни с живот, със звъна на чашите, тостовете и песните в прослава на корпуса.

Той премина през празния дансинг и стъпките му изкънтяха от допира до твърдите дървесни плочки. Имаше някаква ирония в това, че тъкмо духът на Мърф Коуди го беше довел на същото това място, където едно приятелство, издържало на толкова трудности и изпитания, скрепено от взаимни обещания за вярност и уважение, беше завършило по такъв неочаквано груб начин. В същата тази зала Коуди беше сложил край на тяхната дружба по такъв категоричен начин, както куршумът в сърцето слага край на човешкия живот.

Хатчър беше дошъл на това парти, изпълнен с очаквания и приятна възбуда. Не беше виждал приятеля си още от сватбата му, преди близо година. Беше пристигнал тук с нагласата, че ще присъства на едно буйно парти с бившите си съвипускници от Академията.

Вместо това той беше подложен на унижение и опозоряване от непредвидимия Коуди по начин, който в други времена би бил наречен удар с ръкавица през лицето — с уговорка за удовлетворение призори на другия ден и възможност за избор на оръжие. Хатчър никога нямаше да забрави демонстрираното студено, презрително отношение, грубите думи, произнесени на висок глас, след които всички разговори в салона замряха. Коуди беше подал на Хатчър чаша шампанско и

беше вдигнал своята, за да произнесе един убийствено презрителен тост. „Наздраве за новобранеца, който си остана новобранец. За новобранеца, за когото флотът се грижеше, хранеше и обличаше толкова години, и на който той след това обърна гръб. Наздраве за новобранеца, когото някога наричах приятел, и който подви опашка и избяга, защото има война. Наздраве за един страхливец.“ След което изля чашата си върху бара, обърна се и си тръгна. Обвързан с клетвата да не говори за Тайната бригада, Хатчър не можа нищо да отговори. Всички присъстващи в салона бяха проследили с очи тази сцена и излизания Коуди.

Един горчив спомен за този салон, в който обикновено героите се отдаваха на шумни веселия.

— Аз съм капитан Шварц. Мен ли... сте търсили? Хатчър се обърна и видя пилота зад себе си. Отблизо, Шварц изглеждаше дори още по-дребен. Той говореше много бързо, с особено накъсване на речта, правеше паузи на неподходящи места и поставяше неправилно ударенията, като човек, опитващ се да прикрие хронично заекване. Шлемът и предпазните му очила бяха оставили отпечатъци под очите и носа, а късо подс триганата му коса беше сплъстена и прилепнала по черепа му, сякаш излизаше от банята. Той въобще нямаше вид на ръководител на учебните полети в една от най-големите бази на флота. Пиличаше на някое охлузено колежанче, посмешище за всичките си съученици.

— Капитан Хатчър — излъга Хатчър и протегна ръка. — От Главна инспекция на флота.

— Какво се иска... от мен? — попита Шварц с широка, спокойна усмивка. Той впечатли Хатчър с това, че беше пълна противоположност на Симънс. Напълно контрастирайки със Симънс и неговата перманентна свръхнапрегнатост, Шварц изглеждаше образец на абсолютното безгрижие.

— Ровим се в момента из някои дреболии — каза с шепнещ глас Хатчър. — Знаете как е във флота, нали?

— След осемнайсет години служба, няма как да не знам — отвърна Шварц. — Не може ли да проведем разговора с по един сандвич в ръка? Направо умирам от глад.

След като си бяха поръчали хамбургери и бира, Шварц попита:

— Това по какъв повод е: Ан Кхе, Ханой или Коуди?

— Как пък ги подбрахте точно тия три възможности? — изръмжа Хатчър.

— Край Ан Кхе ме свалиха — обясни Шварц, — в Ханой бях военнопленник почти четири години и бях пилот в ятото на Коуди. Разпитвали са ме и по трите повода.

— Тоя път е за Коуди — прошепна Хатчър.

— Виж какво — каза дребничкият мъж, — знам, че не си от Инспекцията. Хю Фрейзър ми се обади снощи. Обадил се е във Вашингтон непосредствено след като си разговарял с него. Според информацията от Главния щаб на флота, делото на Коуди е приключено. Там въобще не са чували за теб.

Преди още Хатчър да успее да каже каквото и да е, Шварц продължи:

— Не виждам нищо секретно в тоя разговор — каза той. — Всичко, което знам, го има записано вече в протоколите от разследването. За какво е отново всичко това?

Хатчър реши да каже на Шварц толкова, колкото е необходимо, за да го заинтригува и да го накара да говори.

— Все пак бих искал тоя разговор да си остане между нас — каза Хатчър и направи за момент пауза, колкото да успее да организира мислите си.

— Зависи — каза Шварц предпазливо.

— Нали знаеш, че генерал Коуди му е баща?

— Разбира се.

— Генералът умира от рак. Тая информация не е публично достояние и той държи да не се разчува, поне докато пресата не уснее така или иначе да се добере до нея.

— Колко време му остава? — запита Шварц, очевидно шокиран и неприятно изненадан от тази новина.

— Може би не повече от шест месеца.

— По дяволите!

— Всъщност, нещата се свеждат до това, че Старецът така и не можа да приеме като достатъчно основателно решението на Комисията, с което Коуди беше обявен за загинал — каза Хатчър. — Затова ме помолиха да направя една последна проверка по случая заради Стареца. Навремето работех в разузнаването при него във Виетнам.

— Какво те интересува? — попита Шварц.

— В известна степен ме интересува той като човек. На теб харесваше ли ти Коуди? — запита го Хатчър.

Докато Харли Симънс и Хю Фрейзър говореха с голяма неохота, то при Шварц проблемът беше, че Хатчър сякаш не можеше да го спре. Все едно, че му беше натиснал някакъв бутон и го беше включил на режим „разговор“.

— Разбира се, много ми харесваше — започна веднага с отговора си Шварц, после спря за момент, обмисляйки въпроса. — Всъщност, виждаш ли, като че ли не е много правилно да се постави въпроса така, дали съм го харесвал. Мърф не беше от тоя тип, дето гледат да станат любимци на всички. Той беше, ъ-ъ...

— Сдържан? — помогна му Хатчър.

— Сдържан. Добре казано!

— Когато говорих с Хю Фрейзър, той ми намекна, че Коуди е имал някаква маниакална привързаност към войната, свързана с нещо като подтик към самоубийство, че е водил хората си на сигурна смърт.

— Виж какво, Фрейзър винаги си е бил малко жлъчен и циничен — каза Шварц — Дори и злополуката, която претърпя, не го промени.

— Какво всъщност е станало с него? — попита Хатчър.

— Подхождаше за кацане на Форестал^[1], непосредствено при докосването на пистата се възпламени и трябваше да катапултира. Тогава си счупи гръбнака. Това, виждаш ли, беше някаква жестока ирония на съдбата. Той винаги беше мечтал да служи на самолетноносач — плуващите острови на военната романтика.

— Да де, но историята с Коуди е била доста преди това.

— Виждаш ли, Фрейзър все си мечтаеше да пилотира реактивен изстребител, искаше да пилотира някой от тия на самолетноносачите. — каза Шварц. — Флотът на Кафявата река определено не съвпаднаше с представата му за славна военна служба.

— Флотът на Кафявата река? — запита Хатчър. Тоя термин не му беше познат.

— Така наричаха нашата част — обясни Шварц. — Ние бяхме единствената флотска ескадрила с наземно базиране. По принцип предназначението ни беше да поддържаме силите на Речния флот, да осигуряваме въздушна охрана на речните конвои и други такива речни операции, но това, което всъщност правехме, беше да поддържаме

придвижванията на сухопътните ни сили. Гадна история беше тая служба. Струва ми се, че има някаква истина в това, което ти е казал Фрейзър. Наистина търпяхме големи загуби. Ама чак пък самоубийци? Няма такова нещо. Това са чисти глупости.

Шварц се замисли за нещо и след около минута продължи:

— Да ти кажа, имам чувството, че той просто не искаше да се сближава прекалено с когото и да било, имам предвид Коуди. Нямахше любимци. Нашата ескадрила вършеше най-черната работа, а частта на Коуди имаше... репутацията, че върши най-гадните операции и се съсипват от летателни часове. Никой не искаше да отива в неговото ято.

— Теб страх ли те беше да идеш при него?

— Да, разбира се. Но това беше, въ-въ, по-скоро поради неизвестността, нали знаеш, като се носят толкова много приказки. Неясни опасения, предчувствия.

— Ясно.

— Както и да е, но Мърф наистина много се впрягаше за работата — денем, нощем, по всяко време, лоши метеорологични условия, нощни операции, какво ли не. Той сякаш беше, въ-въ, откачил да свърши сам цялата война. Не ме разбирай неправилно, той действаше както всички други. Но съм сигурен, че той имаше повече индивидуални бойни полети от всеки друг в ескадрилата.

Хатчър мислено се върна към срещата си предната нощ в Сиатъл с Хю Фрейзър, другия пилот от ятото на Коуди, който имаше съвсем различно впечатление за Коуди. Отначало Фрейзър беше отказал да разговаря с Хатчър. Катастрофата, която беше преживял, му беше оставила тежък недъг. Той ходеше силно приведен като старец, а дезодорантът за уста не можеше да прикрие неприятния, тежък дъх на водка, нито пък капките за очи имаха някакъв ефект върху спуканите кръвоносни съдове в очите му. Фрейзър категорично беше отказал да разговаря с Хатчър по телефона и затова се наложи той да го изчака на паркинга до една от малките сгради, с които беше заобиколена основната сграда на „Такома Интернешънъл“ в Сиатъл, където Фрейзър беше вицепрезидент на малка чартърна авиокомпания. Хатчър почувства съжаление към тоя мъж. Беше постоянно навъсен, като някой свадлив старец, и по време на разговора им, често

прекъсван от излитането на реактивните самолети, се дразнеше или направо избухваше при всеки нов въпрос.

— Искаш ли да чуеш какво ми разказа Фрейзър? — понита Хатчър и извади малък репортерски касетофон от джоба си.

Фрейзър: Имам си много служебни ангажименти. Мога да ви отделя само пет минути.

Хатчър: Искам да поговорим съвсем накратко за Мърфи...

Фрейзър: Кого казахте, че представлявате?

Хатчър: Главна инспекция на флота. Ние...

Фрейзър: Да върви по дяволите флотът.

Хатчър: ...просто искаме да приключим с този случай веднъж завинаги.

Фрейзър: Добре де, какво ново мислите, че мога да ви кажа по този въпрос?

Хатчър: Били сте свидетел на катастрофата на Коуди, нали така?

Фрейзър: Всичко това съм го разказвал вече пред вашите хора.

Хатчър: Искам да го изясним още веднъж за приключването на случая.

Фрейзър (въздиша): Летях от лявата му страна, на половин миля зад него. Чух сигнала му за помощ до командния пункт и видях как самолетът му се превърта около надлъжната си ос.

Хатчър: Няма ли някаква вероятност да е успял да се спаси?

Фрейзър (скептично): Хайде, хайде. При взрива половината делта на Меконг беше обхваната от пламъци.

Хатчър: Според някои от разпитваните съществува възможност... (На това място имаше пауза, предизвикана от рева на прелитания над тях реактивен самолет.) ...той да е успял да се измъкне от самолета и да се е изплъзнал от...

Фрейзър: Тоя, дето ви го е казал това, е луд.

Хатчър: Какво е мнението ви за него? Имам предвид като офицер.

Фрейзър: Абсолютна гадина, мъчеше се да се издокара пред баща си. Обичаше войната — типичен офицер от кариерата. Сърбаше си я но малко, с лъжичка, за удоволствие. Въобще не му пукаше за подчинените.

Хатчър: О,... (Останалата част от коментара му беше приглушена от рева на друг прелитащ самолет.)

Фрейзър: (Част от фразата е неразбираема.) ...галено дете в армията. Възпитаник на Анаполис, баща му — важна клечка в командването. Никога не седнаше да пийне с момчетата, държеше се тежкарски. Беше си взел една държанка — истинска красавица. Великолепна кожа, великолепни зъби, един дълбок, омайващ поглед — направо да се гмурнеш и да потънеш в него. Тя се грижеше за него и му слугуваше като робиня. Когато беше свободен от полети, той беше в леглото с мацката си и се търкаляше с нея по цял ден.

Хатчър: Тия, държанките там, бяха от ония евтините...

Фрейзър: Специално тая беше нещо страхотно, казвам ви. Едва ли беше на повече от петнайсет-шестнайсет години. За нея не съществуваше нищо друго на света, освен той. А той пък се държеше с тая смрадлива виетнамка сякаш му беше жена. Господ да ги убие тия виетнамски държанки.

Хатчър: И какво стана с нея после?

Фрейзър: След смъртта му всеки от нашите направи опит да я прикотка да живее с него, но тя отказа на всички. На следващия ден си беше заминала. Просто изчезна. Като дъха на техния шибан Вълшебен дракон. (Пауза.) Слушай, тоя кучи син изтрепа от нашите повече, отколкото виетконговците успяха да избият.

Хатчър: Имаш предвид, като си носеше службата?

Фрейзър: Има носене на службата и носене на службата. Той беше маниак, нали ти казах. „Гонете ги из дупките им, гонете ги из дупките им!“, крещеше ни неистово той. Господи, ние... (Отново пауза, докато излиташе някакъв самолет.) само дето не влизахме със самолетите в подземните канали, които копаеха ония. Загубихме половината от самолетите си от преки попадения от наземен огън. Мамка му, съсипахме няколко бази на ония, жълтите, изтърбушихме им няколко бойни катера, разрушихме няколко села. А на следващия ден те отново си бяха там. Все едно, че стъпваш в локва — вдигаш си крака и по нищо не личи къде си стъпил. Толкова момчета си отидоха ей така, за нищо.

Хатчър: Хайде сега, никой не отива на война, очаквайки, че ще прекара като в Холидей Ин, с обслужване по стаите.

Фрейзър: Той беше като всички останали гадове от Военната академия. Дето ги интересуваше само как ще ги представят в докладите за бойните операции, та да си осигурят адмиралския чин,

преди да се пенсионира. Слушай, мислиш ли, че щеше да правиш сега това разследване, ако Коуди не беше генералски син?

Хатчър (пауза): Не.

Хатчър изключи касетофона.

— Добре де, дявол да го вземе, всички бяхме превъртели само след няколко седмици на бойната линия при него — каза Шварц. — Искам да кажа, че буквално се завирахме из каналите им при всеки боен полет. Най-редовно се връщах в базата със забучени по крилете ми клонаци. Но Хю не е прав — Коуди не харесваше всичко това. Мърф въобще не обичаше войната, дори напротив. Мисълта, че изпраща на смърт тия момчета ден след ден, го ядеше отвътре. Знаеше, че повечето от нас бяха пилоти на реактивни изстребители, на които никак не им допадаха наземните бойни действия на тия остарели „Де Хавиланд“. Това си бяха направо... двумоторни сандъци, натъпкани догоре с железария — картечници „Гатлинг“, двайсетмилиметрово оръдие на носа, четири картечници петдесети калибър, касетъчни бомби. Обаче пък с тях направо разоряхме открай докрай тая шибана делта на Меконг. Лошото беше, че всеки от нас си имаше лят курсум с неговото име. Всеки имаше по толкова много полети, че рано или късно все щеше да дойде и неговият ред. Загубите ни възлизаха на около шейсет-шейсет и пет процента и приблизително... една трета от тях се водеха безследно изчезнали или военнопленници. Предполагам не ти е трудно да разбереш защо частта на Коуди нямаше славата на приятно мес тенце сред пилотите там.

Сервитьорът им донесе обяда и Шварц се нахвърли върху хамбургера си с вълчи апетит.

— Господ беше милостив към мен в едно отношение — каза той с пълна уста, — не пораствам по-висок, като ям така, ама поне и не дебелея. — И налапа следващата си хапка. — Не ме засяга особено как възприема тия неща Фрейзър. Да ти кажа, може и да съм изкарал там четири тежки години, но съм доволен.

— Много великодушно от твоя страна — прошепна прегракнало Хатчър.

— Това си е истината — отвърна Шварц.

— Какво се случи в деня, в който Коуди беше свален? — попита Хатчър с изтормозения си глас.

На Шварц не му се налагаше да прави усилия, за да си спомни — всичко беше още живо в паметта му, макар и след толкова години...

Сутринта, на същия ден валеше дъжд и Коуди не го свърташе на едно място. Бяха получили оперативни данни за активизиране на вьетнамците нагоре по реката и пехотата настояваше за помощ от тяхна страна. Едва-що се бяха поразпръснали облаците и Коуди издаде заповед за начало на операцията. Те бяха излетели така набързо, че Коуди трябваше да им съобщава координатите на наземните цели, след като се бяха издигнали. Бяха извършили вече по два полета, изсипвайки касетите с бомбите си по протежението на реката, когато той чу по радиостанцията позивните на Коуди.

Отначало не беше ясно, че Коуди е изпаднал в сериозно затруднение. Неговия „Де Хавиланд“ летеше на половин миля пред Шварц. После Шварц забеляза как самолетът пред него започна да се поклаща, сякаш бе загубил контрол. Едното му крило се пречупи и започна да се разпада във въздуха. „Улучили са го с преносима зенитна установка или с някаква ракета“, помисли си Шварц, а непосредствено след това простена безгласно: „Господи, той пада.“ Осакатената машина се спускаше неуправляемо към зелената джунгла под тях. Шварц наклони носа на самолета си надолу в пикиращ полет и започна яростно да обстрелва джунглата пред Коуди, прочиствайки пред него пътека с двайсетмилиметровото оръдие и с картечниците. „За Бога, мислеше си Шварц, трябва му само около петстотин ярда, за да стигне реката и нашите позиции отвъд нея. Давай, давай“, повтаряше безгласно Шварц и продължаваше да обсипва с огън джунглата пред улучения самолет. Тогава в шлемофона му се разнесе дрезгав глас от радиостанцията: „...падам...“ — и изведнъж самолетът се преобърна с корема нагоре като умиращо животно и буквално се заби сред дърветата. Зеленият килим на джунглата сякаш се разтвори под Шварц, а след като прелетя над мястото с разрушения „Де Хавиланд“ и продължи нагоре по реката, той видя „Хюи“-то на спасителния отряд да се насочва към мястото на катастрофата и в следващия момент сякаш джунглата избухна. Огнени гейзери изригнаха от мястото на катастрофата и той усети как ударната вълна от експлозията връхлетя върху него. Шварц наклони рязко, с намерение да се върне отново там, когато чу по радиостанцията гласа на пилота на „Хюи“-то: „Тирбушон, тук Спасител едно... Изгубихме го...“

— ...Въпреки това аз прелетях отново над него и започнах да кръжа около мястото. Тогава видях, че „Хюи“-то на спасителите беше поело нагоре по реката и в следващия момент самолетът избухна — каза Шварц, завършвайки с това своя разказ.

— Колко време мина от падането до избухването? — попита Хатчър.

— Горе-долу колкото да направя два-три кръга.

— И колкото той да успее да се измъкне от машината? — прошепна Хатчър.

— Мърф?

— Да.

Шварц сви рамене.

— Може би, предполагам. Не съм съгласен с Фрейзър... идеята, че Коуди би могъл да се измъкне от самолета не е налудничав.

Хатчър се съсредоточи за известно време върху супата си, после го попита шепнешком:

— Как прие това приятелката му?

— С непроницаемо изражение, както правят всички държанки. И в това отношение Хю не е съвсем прав. Всъщност проблемът се състои в това, че Коуди не обичаше Фрейзър. Или пък може би усещаше, че Фрейзър не го обича. Но, както и да е, Коуди никога не канеше Фрейзър при себе си.

— А останалите, канеше ли ви?

Шварц кимна.

— Дявол да го вземе, ходех там всеки път, когато имаше поканени, и тя готвеше нещо за нас. Виетнамски боклуци, ама бяха страхотни.

— Говори ли ти нещо изрази „Гай Хорс“? — попита го Хатчър.

— Имаш предвид хероин?

— Нищо друго ли не ти говори?

— Не. А какво трябва...

— Имаше ли Коуди проблеми с наркотиците? Шварц изглеждаше шокиран.

— Сигурно се шегуваш. Мърф Коуди? Че Коуди дори не пушеше. Накъде биеш с тоя въпрос?

— Наникъде, просто опипвам всички възможности.

Въпросите за Тай Хорс и наркотиците бяха обезпокоили Шварц и го накараха изведнъж да стане по-предпазлив.

Хатчър бързо смени темата.

— Разкажи ми нещо повече за момичето.

Шварц се поколеба, все още изпълнен с подозрения, но нескриваното уважение, което изпитваше към Коуди, надделя. Той отново се отпусна.

— Знаеш ли, колкото и странно да звучи, струва ми се, че Коуди беше влюбен в Пай.

— Пай?

— Да. Мисля, че каквото и да е било това, той се гордееше с нея, приятно му беше да го виждат с нея.

Той замълча някак особено за минута-две, отпивайки от бирата си, после каза:

— Знаеш ли, мен ме свалиха три седмици по-късно. Точно... северно от Бинх Тхуи. Първите четири-пет месеца бях военнопленник — бяхме все по транзитни лагери. Просто, нали знаеш, сякаш им правеше удоволствие да ни местят насам-натам. Най-накрая ни отведоха в Ханой. Както и да е, та чух слухове за оня лагер някъде из Лаос. Било нещо като подвижен затвор, нали знаеш, и се предполагаше, че в него държат все важни клечки.

— Какви са тия важни клечки?

— Ами такива, важни клечки. За тях се разправяше какво ли не. Нали знаеш, като тръгне веднъж един слух, после как се раздува. Но както и да е, та докато не ни преместиха на север, постоянно слушах все за тоя лагер. Наричаха го, ъ-ъ, Хюи-куи, лагера призрак, предполагам защото... постоянно ту се появяваше някъде, ту изчезваше.

— За тях не беше необичайно да местят лагерите си насам-натам.

— Знам. Досега не ми беше минавала тая мисъл, винаги съм си мислел, че е загинал, но сега като си помисля, възможно е важната птица там да е бил Мърф.

— Ще ми направиш ли една услуга, а, капитане? Трай си за това, което говорихме. Ако Коуди е жив, дай ми шанс да го намеря.

Шварц изгледа съсредоточено Хатчър и после бавно кимна.

— Той го заслужава.

Мислите на Хатчър се върнаха към държанката.

— На теб харесваше ли ти неговото момиче? — попита Хатчър.

— Майтапиш ли се? Че пред нея Натали Ууд прилича на баба Цоцолана. — Шварц замълча за момент, после каза: — Искаш ли да я видиш? Имам нейна снимка в албума си.

По пътя към летището пулсът на Хатчър започна да се ускорява, нервите му се напрегнаха. Само преди четирийсет и осем часа идеята, че Мърф Коуди може да е жив, му изглеждаше като нелепа шега. Сега, след всичко това, в главата му се беше породил един въпрос. Когато Хатчър беше изучавал криминално разследване, Слоун, неговият наставник, веднъж му беше казал: „Не вярвай на писмените показания. Когато излагат нещо писмено, хората се стремят да се представят в добра светлина.“

На него му бяха необходими четирийсет и осем часа, за да провери тази теория, но беше доволен, че е успял. Той си помисли за тримата мъже, с които беше разговарял; всеки от тях имаше различна представа за Коуди, всеки от тях беше повлиян по различен начин от собствената си роля в събитията през онзи съдбовен ден, когато Мърфи Коуди беше изчезнал.

За Шварц Коуди беше герой, принуден да върши мръсна работа; за Фрейзър — маниак военнoлюбец; за Симънс — преследващ го дух, чийто леденостуден юмрук беше стиснал сърцето му в мъртва хватка. Според Фрейзър беше невъзможно Коуди да се е измъкнал от разбития си самолет; според Шварц това беше в определена степен вероятно; според Симънс това си беше самата реалност.

Освен това се появиха и показанията на Шварц за този лагер призрак, Хюи-куи. Дали това беше причината, поради която Коуди не се беше появил досега на бял свят? Дали е бил военнопленник през всичките тия години? И ако е така, как все пак е успял да се измъкне?

Имаше и нещо друго, което тормозеше съзнанието на Хатчър. Ако Мърфи Коуди беше загинал, как тогава Уол Пот, тайландецът, беше попаднал на неговото име? Уол Пот трябваше да отговаря на доста въпроси.

Само но един пункт мненията на Фрейзър и на Шварц съвпадаха — тая Пай, държанката на Коуди, е била нещо изключително. Като гледаше фотографията, която Шварц му беше дал, и Хатчър трябваше

да се съгласи с това. Това беше цветна снимка, избеляла и с изпооръфани краища. На нея Коуди стоеше пред къщичката си с бамбуков покрив, обгърнал с ръка дребничка красавица с бадемов цвят на кожата, леко отворила уста, отправила мистичен поглед към обектива. На външен вид приличаше по-скоро на дете. Но докато тялото ѝ беше съвсем като на деге, от очите ѝ се излъчваше някаква вгълбена мъдрост, съвсем неприсъща за възрастта ѝ. Хатчър се загледа в тези очи и те сякаш оживяха, дори му се стори, че примигват. После прибра снимката обратно в портфейла си.

Той погледна часовника си. След дванайсет часа щеше да бъде в Банкок. Надяваше се, че Уинди Портър ще даде отговор на много от въпросите, които възникнаха. Хатчър нямаше как да разбере, че в почти същия момент Уинди Портър умираше в тъмните води на Клонг Пхадунг, на четири хиляди мили оттук.

[1] Форестал — самолетоносач флагман на Тихоокеанския флот на САЩ (Б.пр.) ↑

КНИГА ВТОРА

*Един истински мъж, тръгнал напред с
увереност в правотата си, е непобедим.*

СКИТНИК ОТ
ТЕКСАС

ЩЪРКЕЛЪТ

Краката на щъркела от колената до петите бях дълги четири фута. Той се поклащаше ритмично сред тълпата с изящни танцови стъпки. Четирифутовите кокили издигаха екзотичната птица на цял фут над главите на останалите от ексцентричната тълпа, сред която крачеше наперено с клатушкаща се походка. Тялото му беше облечено в жълта туника, гъсто покрита с китки пера, оцветени във всички цветове на дъгата и поръсени с искрящ прах. Лицето му беше боядисано в бяло, устните — оцветени и преднамерено увеличени с искрящожълто. Боядисани в синьо линии се спускаха вертикално от челото, през очите, та чак до брадичката му. Ниско над веждите му беше нахлупена перука от лъскави сини пера, спускаща се до раменете, а краката му бяха обути в жълт клин, обилно обкичен с перушина. По нищо не можеше да се определи дали човекът под този костюм беше мъж, или жена.

Странната птица беше заобиколена от феерично стълпотворение от други такива екзотични същества. Всички поклащаха тела в ритмите на „Woul I Lie to You Baby“ на „Юритмикс“, които се разнасяха от една дузина адски гърмящи високоговорители. Ослепителните лъчи на въртящи се от тавана стробоскопични прожектори пронизваха лекия полумрак. Отдолу, под прозрачната повърхност на пода, една шестфутова акула Мако кръжеше изнервено в огромния си аквариум, стряскана от вибрациите на басите.

Тая екзотична тълпа се беше събрала по случай ежегодния Бал на животните, провеждан в „Раздвоената самоличност“ — известна още като „Раздвоената“ — едно наистина доста странно име за дискотека, та била тя и като тази в предградията на Атланта. От балкона Спийърс и Хедрич обхождаха внимателно тълпата с подозрителни погледи. Сред цялата тая екзотична навалица те изпъкваха неестествено със строгостта на всекидневното си облекло — обикновени тъмносини костюми — макар и да бяха свалили вратовръзките си и да бяха разтворили широко яките на ризите си.

— Господи, това е абсолютна лудница — каза Снийърс. Той беше по-високият от двамата, мъж с шестфутов ръст и руса коса, квадратна челюст, с вид на четирийсетгодишен сърфист. Хедрич беше висок пет фута и девет инча, с пооредяла черна коса, широк врат и големи уши. Много големи уши.

— Дай да се откажем от това — каза Хедрич, докато оглеждаше претъпкания дансинг. — Не ни е притрябвала тая дивотия.

— Знаеш много добре, че не можеш да накараш Кампон да се откаже — отвърна Снийърс. — Той си прави каквото му скимне.

— Това съвсем надхвърля границите на разумния риск по безопасността — процеди Хедрич изнервено.

— Че да не е за първи път? Дай да идем и да му обясним ситуацията. Може пък да се вразуми и да се съгласи да иде някъде другаде.

— Ъ-хъ, сигурно — отвърна му Хедрич скептично.

Те се обърнаха и тръгнаха през навалищата към изхода на балкона. Острият поглед на щъркела ги проследи чак докато излязоха.

Отвън опашката, тълпяща се в очакване да премине през заветния вход на дискотеката, се извиваше на около сто и петдесет-двеста метра. Една огромна черна лимузина спря точно пред входа. Снийърс и Хедрич седнаха отзад. Въздухът вътре беше пропит от сладникавата миризма на марихуана. Генерал Хектор Кампон се беше изтегнал в ъгъла на задната седалка, изтупан, в пълното великолепие на парадния си мундир, с три реда медали на униформата си и с димяща цигара от листа марихуана в ръката. Тъмните му очила бавно се насочиха към двамата мъже.

— Е? Какво става — запита той, без да се опитва да прикрие латиноамериканския си акцент.

— Нищо приятно — каза Хедрич. — Заведението е претъпкано от идиоти с маскарадни костюми. Не можеш да чуеш и собствения си глас. Ако попаднеш на сцената пък, ще ослепееш от ония шибани прожектори.

— Абсурдно е да се мисли за каквито и да било мерки за сигурност — добави Снийърс.

— Интересно — отвърна Кампон, надигайки се леко на седалката, — вие, кабалерос, по-добре да бяхте станали свинари.

Спиърс най-редовно чуваше от него такива реплики. „Топки“, беше редовният отговор на Кампон на предупрежденията им при всяка кризисна ситуация, в която сам ги поставяше.

— Генерале — каза той, — по-зле от това не е било. Ако влезете вътре, не можем да ви гарантираме нищо.

— Вашата работа е да ме охранявате, а не да ми досаждате с проблемите си — изръмжа той. — Шофьор! Вратата!

Екипи от по шест души охраняваха Кампон, откакто той се измъкна от Мадалена преди три месеца. Спиърс и Хедрич ръководеха третия поред екип, натоварен с тази задача. Три седмици, прекарани във Форт Лодърдейл, бяха достатъчни, за да омръзне това място на Кампон. Две седмици бяха в Сейнт Луис и там също му омръзна. Успя да изтрае цял месец и половина в Чикаго, а сега от две седмици живееше на една плаваща къща на езерото Лейниър, на петдесет мили от Атланта. Всъщност всичко това не беше чак толкова лошо — постоянното местене насам-натам доста затрудняваше тия, които искаха да го открият. Десетчленната група на охраната му се състоеше от четиримата лични телохранители на Кампон и шестимата американци. Всъщност, за да може да се охранява такова въртоглаво копеле като генерал Кампон, беше необходима цяла малка армия.

— Шестима да влязат, за да поемат охраната в оная лудница — измърмори Спиърс, докато се измъкваша от колата, следвайки Кампон, изтъпанчил се пред входа като пуяк, в очакване антуражът му да заеме позициите си. Той беше над шест фута висок, което го правеше идеална мишена, а с тия медали, накичени по гърдите му, просто нямаше как да го пропуснат, ако се целеха в него.

Кампон беше от тия, дето не ги свърта на едно място. Президентът натискаше Конгреса да одобри помощта от 50 милиона долара, предназначена за подкрепа на планираната от Кампон акция за свалянето на лявото правителство, което го беше изместило от управлението на страната му. Кампон прекарваше времето си, като тормозеше през деня но телефона влиятелните си приятели, търсейки подкрепа, а нощите си запълваше с бурни развлечения, докато неговата армия, или по-скоро това, което беше останало от нея, гниеше из блатата около границите на неговата страна. За да прикрият следите му от неговите врагове, агентите на ФБР пускаха какви ли не фалшиви слухове из пресата: ту че генералът но всяка вероятност бил на

Бахамските острови; ту че заминал за Канада; ту че се криел в някакво ранчо на Западното крайбрежие.

Доста често Сиийърс и Хедрич изпадаха в положението на сводници на Кампон — търсеха му жени, проучваха средите, из които се движеха, плащаха им и за сексуалните услуги, и за да си затварят устата. Но пък такава изцепка — това беше недопустимо нарушение на всякакви мерки за сигурност. Макар че това си беше напълно в неговия стил.

Хедрич нареди на двама от неговите хора да минат напред и да направят проверка на сцената от задната страна на дансинга. Други двама изпрати на балкона. Спиърс огледа търговския център в близост до сградата на дискотеката, проверявайки покривите, докато в същото време Хедрич оглеждаше хората, тълпящи се на опашка пред входа. „По дяволите, помисли си Сиийърс, ако решат да го очистят, ще го направят.“ Но от друга страна, те бяха сигурни, че никой не ги е проследил, а това намаляваше донякъде опасността. Насочиха се към входа.

— Имената? — попита церберът на портала.

— Кампон — отвърна генералът.

Пръстът на портиера пробяга по списъка с резервациите и спря някъде в него.

— Да, господин генерал, заповядайте — каза той и откачи червеното въже, преграждащо входа.

Спиърс погледна към Хедрич с нескрита паника в погледа, докато целият антураж минаваше през входа на клуба.

— Той си е направил резервация? — попита недоумяващо Хедрич.

— Да, сър, вчера — отвърна му портиерът.

— Мамка му! — процеди Хедрич и те последваха генерала. Настигнаха го тъкмо когато Кампон щеше да влиза в основната зала на партера, чието разположение представляваше обширен полукръг от маси, обграждащи дансинга.

— Генерале, поне да се качим горе, моля ви — замоли го Хедрич. — Отгоре ще можете да виждате много по-добре, а и ние ще можем да обхванем помещението по-лесно.

— Купонът е тук, долу — отсече генералът и последва четирите си горили в основната зала. Спиърс и Хедрич се забързаха подир него,

безнадеждно оглеждайки наоколо, докато сваленият диктатор си проправяше път към дансинга. Като стигна близо до него, той спря и остана така прав, загледан в лудницата там. Беше идеална неподвижна мишена.

— Абсолютна идиотщина — изкрещя Спиърс в ухото на Хедрич, — отваряй си очите на четири.

Погледът на генерала обходи целия дансинг и се спря на една жена, облечена като жираф, с бюст, преливащ над горната част на оскъдния ѝ костюм. Зад нея, в задната част на дансинга, сред тълпата, със странни движения се подрусваше жълтият щъркел, осветяван само като силует от проблясващите светлини. Той размахваше крилата, покрити с жълта перушина, и бавно се въртеше в кръг, подскачайки в ритъма на музиката. Кампон започна да се смее и да аплодира щъркела, макар, че го виждаше трудно поради светлините, които блестяха в очите му.

Острият поглед на щъркела огледа внимателно свитата на генерала — двамата мъже на балкона и двамата мъже зад него. Самият щъркел толкова се открояваше, че мъжете от охраната просто не му обръщаха внимание.

Кампон изръкопляска отново и се разсмя весело на шоуто, което се предлагаше пред погледа му. Това беше последният звук, който издаде през живота си.

Щъркелът имаше прикрепен към ръката си един мини „Узи“ със заглушител, добре замаскиран сред перушината на крилото му. Едва един фут дълъг и тежък около шест фунта, автоматът имаше пълнител с трийсет и два патрона и беше комплектован с пластмасова чашка, в която се събираха изстреляните гилзи. Явно щъркелът беше професионалист. Той пусна три откоса от по три куршума и в същото време наблюдаваше хладнокръвно забавения каданс на движенията около него — ефект, който създаваше пулсиращата светлина от прожекторите, и видя как куршумите попадат в целта. Когато първите три куршума пронизаха гърдите му, главата на Кампон отскочи напред, а ръцете му се размятаха хаотично; в следващия миг той политна назад, когато други два куршума се забиха в главата му. Третият откос порази един келнер зад Кампон и покоси двама от бодигардовете му.

Спиърс и Хедрич останаха абсолютно изненадани, когато изведнъж видяха Кампон да получава нещо като апоплектичен удар.

Музиката продължаваше да гърми. Един от бодигардовете се завъртя и политна към Хедрич.

„О, Господи, случи се!“ — простена Хедрич.

Щъркелът повдигна още веднъж крила и пусна още един откос към тълпата. Една млада жена и нейният приятел се извиха конвулсивно, когато куршумите ги пронизаха. Тя изпищя. Някой друг от тълпата също изпищя. Никой не разбираше какво става.

Тогава изведнъж жената изкрещя:

— Застреляха ме!

Настана невъобразим хаос.

Втората атака беше причинила много по-голяма паника, отколкото първата.

Мъжете от охраната нямаха и представа откъде идват изстрелите. Успяха да видят само как младата двойка на петдесет фута от тях се свлече на пода. Момичето започна да пици ужасено. Кампон беше паднал по гръб на пода и гледаше с безжизнен поглед нагоре. В ръцете на мъжете от охраната се появиха револвери. Хедрич се наведе над Кампон и сложи ръка на шията му, за да опипа пулса. Из цялото помещение се разнесоха писъци като надигащ се ураган. Всички се втурнаха панически към изхода. Някаква маса беше преобърната. Разнесе се звън от счупени чаши. В цялото заведение се разрази паника.

Двамата от охраната на сцената скочиха и се запромъкнаха към групата около генерала. Другите двама от балкона се взираха напрегнато надолу към тялото на Кампон. В цялата тая бъркотия никой не беше разбрал откъде бяха дошли изстрелите.

Щъркелът седна на ръба на сцената, свали кокилите от краката си и се провря зад една от огромните тонколони. Отвори задния ѝ капак, напъха кокилите и оръжието си вътре в нея и затвори капака, а след това се затича към близкия авария изход. Той водеше към един лабиринт от тунели, разположен под дансинга. Докато тичаше надолу по стълбите, щъркелът смъкна от себе си наметката и свали крилата от ръцете си. Той притича до някаква малка врата, която водеше до помещението с таблата на електрическата инсталация. Вмъкна се вътре, продължавайки да се разсъблича в движение. Смъкна от себе си жълтия клин, измъкна една найлонова торба, скрита зад главното табло, и започна да натъпква всичката си перушина в нея. Само за

броени секунди щъркелът се беше превърнал в млад мъж по джинси и синя блузка. От торбата измъкна една кърпа, напоена с тоалетно мляко, и избърса старателно изрисуваното си лице. После отново побягна по лабиринта от коридори и стигна до други стълби, водещи нагоре. Когато ги изкачи, той откря една врата и надникна в кухненското помещение, което се намираше зад нея. Работещите там се бяха скупчили в единия край на помещението и наблюдаваха суматохата, която се беше разразила в залата на заведението.

— Господи — каза един от готвачите, — застреляха някого.

Атентаторът се вмъкна незабелязано в кухнята, натъпка торбата си в една голяма кофа за отпадъци, постави кофата върху една количка и я забута към задния изход. Хаосът от заведението още не беше успял да се разпространи и отвън. Мъжът набута кофата за смет между дузината други кофи, погледна за момент часовника си и изчезна в тъмната улица.

Три минути и половина. Не беше лошо.

УДАРЪТ

Едрият, як чернокож мъжага, който се движеше по Сурифонг Роуд, свърна в една пресечка и се насочи през Патпонг към Томбстоун^[1]. С падането на нощта Банкок се преобразяваше — сякаш с едно махване на магическата пръчица на някакъв порочен гений се превръщаше от познатия през деня многолюден, шумен и забързан бизнесцентър в бляскава неонова джунгла. Голи до кръста тигрици крачеха наперено из тая джунгла, изнасяха представленията си в нощните клубове, в публичните домове, в салоните за масажи или причакваха жертвите си по самите тротоари. Обещаващ абсолютно всичко и предлагащ в действителност значителна част от обещаното, бохемският квартал, известен под името Патпонг, поднасяше по някакъв изопачен начин на туристите от Европа и Съединените щати стила на живот и развлечения, характерен за циничния американски мироглед. За всички „фаранг“, т.е. чужденците, които се изсипваха всяка вечер на тумби, очаквайки да опитат от прословутите сексуални лудории на Банкок, Патпонг беше неотменима част от техните „Тайландски преживявания“.

С изключение на някое и друго „Здрасти“, едрият мъж не обръщаше никакво внимание на множеството сводници, кресльовци и леки жени, които срещаше по улицата. Но всъщност повечето от тях го познаваха. Той мина покрай заведението на Джек „Америкън Стар“ и бара „Сан Франциско“, където голи до кръста гоу-гоу танцьорки^[2] изпълняваха „специални номера“, и свърна в една пресечка извън обсега на неоновия блясък, гърмящите високоговорители и уличните търговци. Това не беше някоя от тъмните крайни улички, но в нея имаше повече от духа на Финикс, отколкото на Ню Орлийнс. Ако не бяха рекламите, написани и на английски, и на тайландски, както и външният вид на самите сгради, изпълнени в типичния за тайландската архитектура стил, този квартал, наричан Томбстоун, можеше да бъде сбъркан с кое и да е градче от Американския запад. Единственото, което му липсваше, за да бъде тази прилика пълна, бяха

прашните улици и коневръзите пред заведенията. Но всъщност едно от заведенията имаше дори и точно такъв коневръз на края на тротоара.

Имаше и един магазин, който предлагаше традиционното за Американския запад облекло, включително ботуши „Тони Лама“ и обувки „Стетсън“^[3], един ресторант, „Йосемит Сам“, в чието меню фигурираха барбекю, задушено телешко и печени ребра, гастроном за деликатеси „Стейджкоуч“, който, макар и малко повече да имитираше стила на нюйоркския Уест Сайд, отколкото, този на Запада, имаше летящи врати и имитация на прозорци „Тифани“. Можеше да се спори дали мюзикхола на Лантри, с танцуващите в него голи тайландки и китайки, не беше по-близо до стила на Патпонг, отколкото до този на Томбстоун, но той също се вписваше в господстващия тук дух на Американския запад. Още стояха налепени едновременно афиши на Лили Лантри и Еди Фой, редом с модерните, цветни и лъскави плакати, рекламиращи прелестите на новите звезди на мюзикхола. Входът му беше точно до входа на киното на Джон Форд.

На отсрещната страна на улицата се намираха сладоледеният салон на Пайк, чийто декор беше по-скоро ното на Джон Форд, отколкото в западняшки стил, и „Раундъп“^[4], двацет и четири часова кафене в кънтри-стил, което предлагаше основно кафе, понички и яйца. Малкият стоместен киносалон, откъм страната на мюзикхола, се наричаше „Палас“ и въртеше стари и изтъркани копия на филми, като репертоарът му обхващаше всичко — от класиката до посредствени филми от трийсетте години. В него се даваха по четири прожекции на ден и програмата му се сменяше всяка сряда и петък.

Тук беше и „Лонгхорн“, толкова западняшки, колкото можеше да бъде един бар. На него принадлежеше и единственият коневръз по цялата улица. Веднъж някакъв майтапчия тексасец вързал там взетата от него под наем кола и няколко часа по-късно, подкрепен с няколко питиета, забравил за това и потеглил, без да се отвърже, като помъкнал и фасадата на бара след себе си. Суийтс Уилки, собственикът, му измъкнал заради тая работа хиляда долара за възстановяване и си оправил фасадата сам за 346 долара.

Тая вечер Уилки беше на седмото небе от щастие и златният му зъб постоянно блестеше в ъгъла на широката му усмивка. От джукбокса гърмеше „Bad Moon Rising“ на „Крийдънс“ и заведението беше претъпкано от посетители. Повечето бяха от тия американци,

които живееха постоянно в града. Малцина туристи се решаваха да тръгнат по притъмената уличка на Томбстоун, а дори и да се намереха такива, то едва ли „Лонгхорн“ беше мястото, където биха се спрели.

Широкоплещестият чернокож с издути мускули, които изпъваха почти до пръсване ярката му хавайска риза, се придвижи бавно сред шумната тълпа в „Лонгхорн“, кимна на Уилки, изкачи две стъпала и влезе през завесата от стъклени мъниста в специалното помещение на бара, наричано още „Дупка в стената“ — помещение, запазено за някои от постоянните посетители. Преподобният беше седнал на обичайното си място, мекото тапицирано кресло, и четеше „Уол Стрийт Джърнъл“. На масичката до него имаше бутилка вино и един стек чипове за покер.

Двама мъже чукаха топките на масата за бiliarд, а до тях шестима други бяха насядали около една маса за покер и играеха стъд^[5] под ярката светлина на един зелен абажур. На чернокожия не му се налагаше да оглежда играещите — той знаеше много добре кои биха могли да бъдат това. Галахър, Еди Райкър, Погър, Джони Профит, Уъндърбой и Уайът Ърп. Една доста странна на пръв поглед компания, особено Уъндърбой, който изглеждаше като някой мим. Лицето му беше разделено на две половини от тънка червена линия, която се спускаше от косата, през челото и носа до брадичката. Лявата половина на лицето му беше боядисана в черно, а дясната — в бяло.

Чернокожият здравеняк издърпа един стол и седна до висок, мършав мъж с плосковърха шапка „Стетсън“, който имаше бяла коса и бял мустак с формата на лястовичи крила. Беше облечен в черна каубойска риза, джинси и жокейска жилетка, която прикриваше револвера „Питон 357“, наричан от него гальовно „моята универсална главотрошачка“.

— Решено ли е кои ще дежурят, мистър Ърп? — попита негърът тихо, разглеждайки картите на масата.

— Първите двама сме Ърл и аз. Още не съм решил кой ще бъде третият — отвърна Ърп.

— Това нали не е расова дискриминация? — попита негърът с лека усмивка.

— Ти ходи миналия път, Коркскрю.

— Мамка му, аз съм най-добрият, който имате, и вие го знаете — отвърна Коркскрю малко арогантно.

— Да, знам — отвърна Ърп и повтори фразата, която чуваше поне по веднъж седмично от Коркскрю. — „Навремето държах всички сводници в Детройт ей така.“ — И натисна палеца си върху масата.

— „Да, ама това не е Детройт“ — отвърна му Коркскрю с усмивка, имитирайки обичайния отговор на Ърп.

— Следващия път ще те включа — обеща Ърп и обърна картата от ръката си, която, заедно с другите две, обърнати на масата, му печелеше залозите плюс банката от предните раздавания.

Ърп погледна златния си „Ролекс“. Девет часа. Оставаха трийсет минути до операцията.

Той огледа седналите около масата, обмисляйки окончателното си решение. Като цяло те бяха една стабилна компания. Всеки от тях беше изживял по свой начин мъките и страданията във Виетнам.

— Сядай на моето място — каза той и стана.

— Какво имаш? — попита Коркскрю.

Ърп преброи чиновете си с една ръка.

— Три хиляди — каза той.

— Ще ти се издължа — каза Коркскрю и седна на стола му.

Ърп беше планирал тая операция старателно, както винаги, и се чувстваше спокоен. „Малка група и бързо действие“ — това беше неговият девиз. Толкова години вече тая тактика не беше го подвеждала. Той се отдалечи от осветения кръг около масата и огледа редовните посетители, както правеше винаги.

Мъжът, който седеше до него на масата, беше Макс Ърл и, облечен в леко жълто-кафяво яке тип сафари — винаги незакопчано. Под него не носеше риза и стегнатото му тяло, както и изсеченото му ъгловато лице, имаха тъмен слънчев загар като на човек, който работи на открито. За разлика от другите, които подстригваха късо косите си, кестенявите кичури на Ърли се спускаха изпод избелялото му от слънцето и изпомачкано кепе, също тип сафари, чак до раменете му. Щом Ърп се изправи, и Ърли стана мълчаливо. „Излизам“, беше единствената му реплика и той събра чиповете си.

Ърп знаеше историите на всички наизуст...

...Макс, големият хлапак Ноуъл, и Джими, който имаше проблеми с акнето, бяха навлезли в джунглата и надничаха през входа на дупката, докато останалите от патрула се бяха маскирали из тревата

наоколо. Изглеждаше изоставена. Нямаше пресни следи от стъпки, а Джими беше легнал върху влажната пръст, наострил ухо към дупката. В продължение на десет минути не чу никакъв шум.

— Е, чий ред е сега — каза Ноуъл, едрият хлапак от Оклахома. Това си беше съвсем типично за армията — да пратят в тая част, на плъховете, дето прочистват тунелите, мъжага тежащ 270 фунта, когато той едва ли може и единия си крак да напъха в дупката.

— Аз бях миналия път — каза Джими, мършаво момче от Сан Бърдуу.

Ърли беше най-възрастният. Беше на двајсет и шест, чувстваше се на деветдесет и си беше въобразил, че е отговорен за другите двама.

— Мамка му, аз ще вляза — въздъхна той. — Никой не е влизал в тая дупка поне от една-две седмици. Я вижте тука — има паяжини по краищата на входа.

— Нали ги знаете тия жълти бандити — каза Ноуъл.

— Могат да лежат по цели седмици вътре и да не мърдат.

— Ъ-хъ — каза Ърли, щракна нов пълнител на своята М-16, зареди патрон в цевта, провери ножа в конча на обувката си и пълнителя на пистолета. Мразеше да се завира из тия пепеливи тунели, мразеше го повече от всичко друго, освен от войната, но тая работа трябваше да се свърши, и то колкото се може по-бързо, така че защо да се губи време. Той привърза косата си отзад с носна кърпа, пролази към ръба на тунела с главата напред и се плъзна надолу в отвора на черната дупка. Лежеше, загаил дъх, и се ослушваше. Не ги надушваше и слухът му не долавяше дори поемане на дъх. „Всичко е наред, помисли си той. Жълтите са я зарязали тая дупка.“ Започна да се промъква напред, стиснал ножа в зъби, и опипващ с пушката пред себе си. По тия тунели можеше да си лазиш до безконечност — понякога се извиваха и се обръщаха в обратна посока след около миля-две. Той мразеше тъмнината и влагата, миризмата на мухъл но все още не искаше да използва прожектора си, не и преди да се увери напълно, че тунелът е изоставен.

„По дяволите, какво прави човек като мен, свикнал със слънчевите простори на Юта, в такава воняща дупка“, помисли си той.

Тогава чу за първи път някакъв неясен звук.

Някакво дращене.

После пискане.

След това плясък.

И тогава изведнъж тунелът оживя от писъци, плясъци, ухапвания — гладни прилепи, цели дузини, ограждащи го отвсякъде в тъмнината.

Ърли изкрещя — крясък на неподправен ужас. Започна да стреля. Изпразни пушката си, чуваше как куршумите се забиват в пръстта и звукът на прииждащите прилепи започна да отстъпва назад; нанасяше удари с ножа в тъмнината, пресегна се за пистолета си. Писукащите същества бяха навсякъде, а неговият крясък беше непрекъсващ и пронизителен, докато нанасяше удари в тъмнината. Отстъпвайки назад към изхода на тунела, той изпразни и пистолета си в непрогледния мрак, стреляйки напосоки. Пресегна се за нов пълнител, докато се промъкваше през тесните стени към изхода на тая гробница. Беше изгубил всякаква ориентация в тъмнината и ръцете му трепереха. Прилепи се бяха вкопчили в ушите му, хапеха бузите му. Зареди нов пълнител в пистолета и го изпразни. Тогава измъкна и фенерчето си и започна да го размахва във всички посоки на тунела, надявайки се, че светлината ще ги изплаши и ще ги отблъсне назад. Накрая усети с кожата си прохладно течение откъм изхода и се пресегна назад, за да се хване за ръба на отвора. Ръката му напипа нещо меко и мокро и отначало той помисли, че това е кал. Обърна се и насочи фенерчето си. Едрият хлапак Ноуъл висеше с главата надолу, с увиснали ръце, опрели пода на тунела. Лицето му приличаше на каша. Кръвта му бликаше с мехурчета от зейналата под окото дупка от куршум и течеше на струйки от носа и устата му.

— Ох, Господи, о, Исусе Христе! — изпищя Ърли, докато прилепите продължаваха да връхлитат върху него, прелитаха покрай него и се нахвърляха върху окървавеното лице на убития войник. И Ърли, без да спира да пищи, се провря като обезумял покрай загиналия си другар, поемайки жадно с гърдите си свежия въздух, нахлуващ през отвора на дупката, осъзнавайки, че в паниката си току-що беше убил своя приятел...

Еди Райкър, който съвсем скромно би ви казал, че е най-добрият пилот на хеликоптер, беше следващият, седнал край масата...

...Бяха изпратили един дребничък полковник от Сайгон, за да проведе разпита на Райкър. Първото нещо, което Райкър забеляза, беше, че полковникът изобщо не се потеше. Хиляда градуса на сянка и

влажност около 98 процента, а ризата му си седеше колосана. Суха като Сахара: Райкър беше по блузка без ръкави, с къси гащи тип каки и беше подгизнал от пот. Полковникът дойде в помещението, където Райкър беше задържан под домашен арест. Говореше с монотонен глас и изобщо не поглеждаше Райкър в очите. Беше арогантно дребно човече, обладано от мисълта за собствената си значимост, с куфарче от крокодилска кожа в едната си ръка и стиснало няколко папки в другата. През цялото време гледаше надолу в рапорта и бавно почукваше с молива си по масата, докато Райкър му разказваше какво се беше случило. Райкър познаваше добре този тип офицери — това бяха ония гадни адвокатчета, дето си живееха живота в Сайгон, далече от фронтната линия.

— Обвинен сте в нападение над длъжностно лице — каза полковникът.

— Знам — каза Райкър.

— Искам да чуя вашата версия за това — каза полковникът, прелиствайки рапорта. Моливът не спираше да почуква: тап, тап, тап. Райкър разбра, че каквото и да каже, то ще мине покрай ушите на полковника. Типове като той бяха усетили от войната толкова малко, че за тях тя беше бедствие, сравнимо с това, да ти свърши тоалетната хартия точно посред нощ, когато си на цукалото.

— Окей — каза Райкър. — Най-напред трябва да сте наясно, че аз съм най-буйният пилот в нашата част. От пет месеца евакуираме ранени от демилитаризираната зона при Сонг Нган. Това е на около трийсет минути полет оттук. Абсолютно шибана ситуация. Много полети и сериозни загуби. Аз правя по шест полета на ден, което е голямо натоварване за „Хюи“-то. Обяснявам ви това, за да разберете, че при такова натоварване поддръжката на техниката е от изключително важно значение. Та, както и да е, наследихме тоя смотан некадърник, майора — ама истински боклук бе, човек, — като отговорник по поддръжката. Прелетна птица, нали ги знайш, оставаха му два месеца до демобилизацията и той само си седеше и си дълбаеше резки по онова парче дърво, да си брои колко време му остава. Единственото, което го интересуваеше, беше кога ще се чупи оттук. А ние губим хеликоптери наляво и надясно, толкова лайнйна му беше поддръжката. Оная сутрин аз се спускам, за да прибера една групичка ранени наши момчета, и изведнъж тотално губя мощност. На

около деветдесет-сто фута височина съм и изведнъж машината ми започва да пропада като ковчег. Сгромолясах се долу, „Хюи“-то се преобърна, перките се откачиха и продължиха да се въртят. Една дузина момчета станаха на кайма. Виждаш ли си някога човешко същество, накълцано от перките на хеликоптер?

Полковникът въздъхна, но не вдигна поглед. Обърна се настрани и се погледна през прозореца.

— Придържайте се само към фактите, лейтенант — каза той.

— Това са фактите, полковник. Една дузина момчета седят долу и чакат спасение, а аз падам и ги правя на кайма.

Райкър направи пауза, за да си запали цигара.

— За мен тая история завърши с натъртване на врата и болки в главата. Взеха ме оттам и ме откараха в базата, а през цялото време, докато летяхме обратно, аз седя и си мисля: „Това мръсно копеле, единствената му работа е да поддържа хеликоптерите да пърпорят, а той се занимава само с шибаната си пръчка, да ѝ прави чертички. Това му е единственото занимание.“ Мисълта за това направо ме подлуди. Веднага щом се върнах, отидох направо при тоя гаден делкач на клечки, измъкнах му пръчката от ръцете и му я наврях там, дето не го огрява слънцето. После я отчупих наполовина и му скъсах задника от бой с останалото парче. Пердаших го това гадно копеле, докато задникът му не заприлича на кълцан бифтек. Щях да му гръмна задника, ама не го направих. Само го налердаших. После отидох в комендантството и те ме поставиха под домашен арест. Това е цялата история.

— Само това ли имате да кажете? — попита полковникът.

— Че какво друго има? — отвърна Райкър.

— Не съжалявате ли? — попита полковникът изненадано.

— Да съжалявам? — каза Райкър, след като се замисли за момент. — Да, съжалявам. Сега си мисля, че трябваше да го убия това скапано лайно. Един Господ само знае колко ковчези му лежат на съвестта.

За първи път полковникът погледна към него. Изглеждаше доста ядосан.

— Ще препоръчам да бъдете обвинен в нападение над длъжностно лице — каза той. — Ще ви назначат адвокат служебно. Освен това ще бъдете преместен в Сайгон в затвор за подсъдими.

— Нищо ново — каза Райкър и сви рамене.

Полковникът затвори с плясък папката с рапорта, нареди старателно нещата в куфарчето си, стана и изтръска някаква прашинка от острия ръб на панталона си.

— Основният проблем е безобразното ви поведение — процеди полковникът.

— Не, полковник, основният ми проблем е безобразният офицер по поддръжката.

Полковникът излезе от помещението с наперена походка.

Райкър го изгледа как премина през двора, как влезе в джипа си и замина. Седеше там и си мислеше: „Какво но дяволите се мотая тука. Най-печеният пилот на хеликоптер в цял Виетнам, а седя в тая шибана барака в Куонсет и си реда пасианси, докато момчетата загиват отвън.“ И той излезе навън, метна се на един хеликоптер, оставен да подгрява, и се върна на работа...

Следващият на масата беше Галахър — мъжът, който ходеше с това странно замятане, сякаш куцаше и с двата крака — все едно, че постоянно го боляха ходилата. Това беше така, защото те наистина го боляха. Пехотна мина беше отнесла пода на джипа му, откъсвайки го чак до двигателя. Тогава до него беше седял Джони Профит, който беше номиниран за наградата „Пулицър“^[6], но се беше забавил прекалено дълго във Виетнам. Преживял разочарованието от разминаването си с тоя професионален връх още на двайсет и пет години, той се беше отдал на хероина, за да облекчи мъката по пропуснатия златен шанс...

...Профит беше седнал край пътя и драскаше нещо в журналистическия си бележник, който държеше обикновено в брезентовата си раница. Болеше го гърбът, а устата му беше пълна с прахоляк. Вече дни наред не беше валяло, пътищата бяха пресъхнали и по тях започваха да се появяват дълбоки пукнатини. Преди два дена той беше загубил фронтвата линия на около двайсет мили отгук — събуди се сутринта след една нощ, прекарана в халюцинации от белия прах, и установи, че частта, в която се беше установил, е заминала без него. Нищо не беше останало от тях освен обичайните боклуци: празни консерви и гилзи от снаряди, пепелища от вечерните огънове, изпокъсани чорапи и разкривени капаци от баки, станали негодни за

употреба. Винаги оставаха такива боклуци след тях, когато се местеха, също като някой цигански катун, събрал на бързо вехториите си през нощта и тръгнал към съседния град.

Беше дошъл на себе си от екзалтираните халюцинации и вече тъкмо започваше да усеща мъките на махмурлука от хероиновата си оргия — болки в стомаха, гадене, главоболие, пресъхнала уста. Ръката му така трепереше, че едва успяваше да пише. Освен това всичко му звучеше все някак си блудкаво познато, като повторение на теми, по които беше писал преди. Чу шума от приближаващия джип едва когато той щеше да връхлети върху него — подскочи, стресна се, напъна се да се изправи и вирна палец нагоре. Това му напомни за деня, когато беше тръгнал на автостоп към Уудсток^[7] или поне се беше опитал да го направи. Когато все пак се добра дотам, музика вече можеше да се чуе само по радиото.

Потъналият в пепеляк джин профуча, после удари спирачки и заора в пръстта, вдигайки след себе си облаци прах.

— Трябва да бъдеш по-внимателен — каза Галахър с провлачения акцент, характерен за Цинцинати. — За малко да те направя на пастет.

Профит закуцука към джипа.

— Кво ще кажеш да ме повозиш, а?

— Готово, скачай вътре — каза Галахър, тормозейки скоростния лост, за да превключи на първа. — Накъде си се запътил?

— Изгубих дирите на войната — каза Профит, разтривайки изтръпналите си ръце.

— Ега ти, че ти си тръгнал в обратната посока. Боевете са там назад — каза Галахър, сочейки с палец зад гърба си.

— Ами ти накъде си тръгнал?

— Мисля да се подрусам по черните пътища до Камранх — каза Галахър.

— Какво наказание са ти лепнали? — попита го Профит.

— Ще пообиколя някои служби в S-таун.

— Много ти е кофти задачата.

— Ми такъв е животът. Ти си репортер, а?

— Ъ-хъ.

— Познавам няколко момчета от телевизията, в Сайгон. На тях им дай да живеят, нали знайш какво имам предвид?

— Знам — отвърна Профит и се смъкна за по-удобно надолу в седалката, надявайки се, че няма да му призлее от тръскането. Можеше пък там, дето отиваха, да му ировърви, например да хване някое „Хюи“ за към фронтвата линия. И той прехвърли крак отвън, през вратата на джипа.

— Това Камранх ми звучи добре.

— Ще видим — каза Галахър. — Тоя път е целият в дупки. Недей да ми отвличаш вниманието с тоя увесен отстрани крак като някой...

Галахър дори не чу експлозията от мината — единственото нещо, което усети, беше адската болка в ходилата, сякаш беше ударен с бейзболна бухалка през краката от Хенк Аарон. В следващия миг вече се премяташе във въздуха с глава между петите, опитваше се да се вкопчи в нещо, в каквото и да е, само че около него нямаше нищо, в което да се вкопчи. Приземи се в някакъв мочурлив ров на около двайсет фута от мястото на взрива със звук, напомнящ раздробяването на тиква с кол. При удара въздухът му излезе от гърдите със свистене. Той се претърколи но гръб встрани от лепкавата тиня, в която беше попаднал, загледа се нагоре в небето и си прошепна наум: „Исусе, Света Дево и Йосифе, имайте милост към мен. Не ме оставяйте да умра тук.“

От другата страна на пътя, обърнат обратно, лежеше изтърбушеният джип. Колелетата му се въртяха свободно, а от пода му нямаше и следа. Профит лежеше на едната си страна и гледаше безмълвно крака си, затиснат от останките на джипа. Съвсем беше забравил за махмурлука си, толкова силна беше болката в крака му. Надигна се мъчително, примъкна се апатично към джипа, сякаш се надяваше, че той може да се изправи отново на колелата си. После се свлече в безсъзнание...

По-нататък край масата седеше Уъндърбой — рокпевец, станал морски пехотинец. Той беше загубил по-голямата част от лицето си в делтата на Меконг...

Харсуейн беше нисичък, мършав мъж с буен мустак и коса като на таралеж. Постоянно носеше в ръка офицерската си палка, останала му от дните, когато беше служил във военното контраразузнаване на

Перис Айлънд. Той беше седнал на един пън и си рисуваше някакви драсканици по калта с палката:

— Ще разбереш, когато то полети към теб, хубавецо — разправяше той на Уъндърбой. — Това куршумче с твоето име, написано на него. Ще го познаеш. То ще прелети с писък отнякъде и ще се забие в окото ти, и само миг след това ще ти пръсне и мозъка.

И той избухна в смях.

Уъндърбой усети смразяващ студ да обхваща крайниците му. Ужасът се загнезди в гърдите му, притисна дробовете му и спря дъха му. Трябваше вече да ги сменят и да им дадат малко почивка. Вече седемдесет и седем дена бяха на бойната линия. Без прекъсване. От техния взвод бяха останали само четиринайсет души, шейсет бяха убити. Той слушаше Харсуейн и си мислеше за тоя куршум.

Това се случи, когато жълтите ги нападнаха. Настана хаос — всички тичаха насам-натам, лазеха да се скрият зад нещо, дърпаха като обезумели оръжията от пирамидите. Последва заповед да заемат позициите си. Харсуейн им крещеше както обикновено.

— Търсете си укрытия и залягайте — крещеше той и Уъндърбой започна да лази по корем, заобиколи едно повалено дърво и се скри зад него. В следващия миг само на около един фут от главата му автоматен откос раздробил ствола на дървото и той притисна уплашено глава към земята, после зареди пълнителя, свали предпазителя и направи едно изпълнение в стил Джон Уейн^[8] — претърколи се, повдигна се, праметна пушката си над дънера и изстреля пет-шест куршума към джунглата.

Точно тогава видя куршума, или поне му се стори, че го вижда — това парче олово, което летеше с писък към него сякаш в забавен каданс, нажежено до бяло и връхлитащо като разлютена оса — страшното парче метал, свистящо във въздуха.

Той се гътна по гръб на земята със стиснати до болка очи и зачака да чуе звука от куршуми, раздробяващи дървото над главата му, после хвърли оръжието си и запълзя на четири крака към джунглата, ридаещ от ужас. Тогава чу Харсуейн да крещи: „Връщай се тука, страховито копеле такова. Дяволите да те вземат.“ Чу го как изстреля един откос по него и видя как куршумите се забиват в пръстта около краката му, но не спря да пълзи. Изправи се и започна да тича. Тича, докато остана без дъх. Свлече се на земята на четири крака и повърна.

Чу тътена от огнехвъргачка някъде съвсем отблизо, усети топлината, разпространяваща се около нея, и започна да оглежда високата трева в джунглата. Колегата му пехотинец беше заел позиция само на около двайсет фута от него и обсипваше с огън всичко пред себе си.

„Идеално прикритие“, помисли си Уъндърбой и се приближи пълзешком до него.

Тогава някой внезапно изкрещя: „Пази се, идва!“ Той чу свистенето на падаща мина, обгърна коленете си с ръце и се сви на кълбо като градински червей. Получи се директно попадение в резервоара и пехотинецът и огнехвъргачката избухнаха едновременно в огромно огнено кълбо, което връхлетя върху него. Миг, преди да изгуби съзнание, той почувства как кожата на лицето му се топи и се свлича от него...

Последните от компанията бяха Коркскрю и Потър. Те бяха неразделна двойка. Навремето Коркскрю и брат му, Хамър, бяха ръководили първокласните мошеници, крадци и обирджии от задната седалка на един огромен, позлатен „Линкълн“, докато в същото време Потър се беше трепал да работи в една ферма в Арканзас, където земята беше толкова бедна, че „дори и мравките се катерили по дърветата да се чукат“, както деликатно се изразяваше той. Когато войната свърши, те бяха станали нещо повече от братя близнаци...

...Вече два дена отбраняваха едно възвишение край Данг Панг срещу някаква банда Виетконговци, които сякаш извираха отвсякъде.

На сутринта на третия ден Потър запълзя около върха и започна да проверява пулса на своите хора, натръшкани по земята. Всички бяха убити. Снарядите бяха повалили повечето дървета около тях и дъждът беше напълнил изровените ями със застояла вода. Миниатюрни комари се пръкваха от яйцата си и плъзваха по повърхността на помията в ямите. Бяха останали само трима — Потър, фермерът от каменистия Арканзас и Коркскрю, и брат му, Хамър, двамата детройтски сводници и изнудвачи, мобилизирани в армията за редовна военна служба. И тримата — нещастни пехотинци, без нещо общо помежду си, освен може би предпочитанието към бананите и чашката джин.

Потър изпълзя обратно в малкия бункер, който беше скалпил от нападалите дървета и кал.

— Свършихме всичко — каза Коркскрю на Потър и на Хамър, — и амунициите, и храната, и водата.

— И късмета — изръмжа Потър и притисна ръка към стомаха си. — Трябва да пийна нещо, Коркскрю.

— Стомахът ти е пълен с шрапнели бе, човече. Ако пийнеш — загиваш.

— И бездруго мойта е свършена — отговори му Потър.

— Глупости — прекъсна го Коркскрю. През цялото време Хамър мълчеше. Коркскрю се пресегна и раздруса рамото на брат си, за да го събуди, но Хамър се прекатури и тупна по лице в калта на дъното на рова.

— Хам! — изкрещя Коркскрю. Скочи долу, повдигна Хамър и го извлече горе на ръба на рова. Но тялото на Хамър беше изстинало и очите му бяха безжизнени и празни.

— Ох, Господ да ви убие, Господ да ви убие всички! — изкрещя Коркскрю не на себе си от ярост. — Мръсни копелета, елате тука де. Нали искахте нещо, гадни маймуни такива, елате да си го получите...

Когато колоната на подкреплението пристигна на хълма, завариха там Коркскрю, застанал над ранения Потър и мъртвия си брат, стиснал пушката си М-16 за цевта, готов да посрещне достойно Виетконговците...

„Да, мислеше си Ърп, всички са подходящи, никой не би се огънал в критична ситуация, но за тази вечер Райкър е най-подходящ.“ И той кимна на мъжа с кепето тип сафари.

— Излизам — обяви Райкър пред партньорите си. Свали си кепето, на което от вътрешната страна бяха бродирани със златни конци думите „Скъп роден край“, и изсипа чиповете си в него. Беше облечен в къси памучни панталони в цвят каки и червена тениска. И макар че гъстата му черна коса беше започнала да посивява и от време на време слагаше очила за четене със златни рамки, под загорялата кожа на раменете и ръцете му личаха здравите мускули на човек, поддържащ се в идеална физическа форма. Той отиде до другия край на помещението и осребри чиповете си при едрият мъж, когото всички наричаха Достопочтения.

Слабичкият и с хлътнали очи Джони Профит стана от масата за покер, отиде при Ърп в по-тъмния край на помещението и започна да го увещава:

— Нека аз да дойда тоя път, Уайът, моля те.

— Хайде, хайде, я се погледни. Ръцете ти треперят така силно, че можеш да разбиеш мартини без шейкър.

— Чашка кафе, едно питие...

— Джони, хайде някой друг път, а? Говоря ти откровенно. Ако те взема сега, може да стане така, че всички ни да избият. Може би следващия път, а...

— Ще се стегна — измънка Профит, свел поглед надолу.

— Разбира се, не се съмнявам — каза Ърп и го потупа по рамото.

Ърп, Райкър и Ърли излязоха от малкия салон, минаха зад бара и влязоха в служебното помещение на Уилки. Той не им обърна внимание. Помещението приличаше на някакъв склад за вехтории. Стари вестници, афиши, папки и списания бяха накамарени върху бюрото, столовете, по пода и бяха натъпкани в един старовремски картотечен шкаф в ъгъла на стаята.

— Суийтс си пази всяко късче хартия, до което се е докосвал някога — каза Ърли, поклащайки тъжно глава, докато оглеждаше потискащия безпорядък в помещението.

— Само това си има — отговори му Ърп. Той издърпа едно чекмедже на бюрото, остави своя „Питон 357“ вътре и извади оттам един 9-милиметров пистолет със заглушител. Извади пълнителя и го провери. Пълен.

Телефонът извъня с приглушен стон някъде изпод купищата хартия. Райкър го намери и подаде слушалката на Ърп.

— Ърп. Да... чудесно, чудесно! Окей, тръгваме. Бъди много внимателна. Успех.

Той затвори телефона и бавно потри ръце.

— Имаме късмет. Отишла е там преди него. Той се е настанил едва преди десет минути и тя е успяла да наеме съседната стая, която има междинна врата към неговата.

— Значи можем да започваме — каза Ърли.

— Да — отвърна Ърп.

— На мен това ми изглежда като разходка в парка — каза Райкър.

— Може и така да е — каза Ърп, повдигайки вежди.

— Хайде да тръгваме, остават ни десет минути.

Малко след тях и Профит беше излязъл от малкия салон, беше прекосил бара и беше влязъл в мъжката тоалетна. Там той влезе в една от кабинките, седна на тоалетната чиния и извади от джоба си малко найлоново пликче. В него имаше спринцовка, свещ, лъжичка и едно пакетче хероин. С трепереци ръце запали свещта и я закрепил на поставката за тоалетна хартия, изтръска малко от белия прах в лъжичката и го загрея на пламъка, докато от него се получи бистра вряща течност. Потопи върха на иглата в течността, доизкара въздушната възглавница, останала в спринцовката, и всмука течността в нея. Пак стисна юмрук. Иглата погали вената, направи драскотина по нея и накрая се заби дълбоко. Профит леко потрепна от първоначалната болка и пое дълбоко дъх. На лицето му се изписа задоволство. Затвори очи и се усмихна.

Дузит Тани беше съвсем близо дори и за придвижване пешком, но те взеха пикапа на Райкър и паркираха отзад. Райкър излезе от пикапа, но остана близо до него. Ърли и Ърп отидоха в стая 429. Тя ги чакаше там.

— Даваме ти на разположение пет минути, за да прецениш габаритите на товара — каза Ърп. — Нервна ли си?

Тя поклати отрицателно глава.

— Браво. Давай да почваме тогава.

Тя излезе от стаята, слезе по стълбите до третия етаж и взе асансьора отново до четвъртия, за да се подсигури, в случай че той наблюдава или се ослушва за пристигането ѝ. Почука на стая 427 и вратата се отвори почти ведната от едър китаец със синкав бепег на едната буза.

— Мисис Гиу?

Тя кимна, той отстъпи назад, за да ѝ направи път да влезе и след това бързо огледа коридора, преди да затвори вратата. Той беше изненадан. Жената беше красива — с фини и изящни черти, стройна и с изискани маниери. Беше облечена в смарагдовозелена вечерна копринена рокля и на ръцете си имаше бели ръкавици. Перлите на обиците ѝ изглежда бяха доста скъпи. Тя определено не съответстваше на представата за куриер наркотрафикант.

— Аз съм мистър Сен — каза той. — Паспорт?

Тя извади от дамската си чантичка една малка книжка в кожен калъф и му я подаде. Той огледа паспорта ѝ внимателно, търсейки следи от фалшифициране, но не можа да открие такива. Щом той не забелязваше нищо, значи и на митницата нямаше да открият нищо.

Според данните от паспорта тя беше мисис Виктор Гиу, вдовица, двайсет и девет годишна, родена в Банкок. Беше си извадила туристически чекове за Малайзия, Индия, Хонгконг и Филипините.

— Виждам, че в паспорта ви е посочена професия „танцьорка“ — каза той.

— Да Пътническият сандък е за костюмите ми. Сен се усмихна лукаво.

— Браво — каза той. — Много хитро, имам предвид сандъка. Побира три пъти повече от обикновен куфар. Ясно ли ви е какво трябва да направите?

— Да. Ще съпровождам и ще наблюдавам четирите куфара до Сиатъл. След като премина митницата, отпред, пред летището, ще ме чака лимузина. Щом куфарите бъдат натоварени на колата, на мен ще ми бъде платен остатъкът от сумата и ще бъда свободна да си вървя.

— Да. Всъщност съвсем проста работа.

Той извади един илик от чекмеджето на тоалетната масичка и ѝ го подаде.

— Вътре е билетът ви за отиване и връщане и две хиляди седемстотин деветдесет и пет долара. Тук са включени петстотин долара за разходи и половината от хонорара ви.

Мисис Гиу набързо изчисли теглото.

— Не е зле, като се има предвид, че това са само няколко часа работа — каза Сен.

— Е да, но не забравяйте риска — каза тя и започна неусетно да се приближава към вратата, която свързваше тази стая със съседната.

— Няма никакви проблеми — каза Сен. Беше впечатлен от чара на елегантната вдовица и започна да любезничи с нея и да се хвали. Взе единия от куфарите, сложи го на леглото и го отвори, обяснявайки ѝ, че стените му са подплатени с калъпчета пресован хероин, обвити в алуминиево фолио, пропито с дъх на кафе. Миризмата на кафе пречела на специалните кучета за откриване на наркотици. В джобовете на куфарите и в няколко от отделенията на сандъка били наредени пликчета с напарфюмирани тоалетни кърпички, които пък прикривали

миризмата на кафе от митническите инспектори. Докато той описваше съдържанието на багажа, тя се облегна на вратата, водеща към съседната стая, после се отдръпна от нея, приближавайки се към леглото, за да отвлече вниманието на Сен от вратата.

— Не сме имали проблеми с пратките вече шест месеца — каза Сен. — Няма за какво да се безпокоите.

Той беше обърнат с гръб към вратата, свързваща ги със съседната стая. Докато говореше, вратата се отвори и Ърп пристъпи бързо в стаята. Сен чу звука от отварянето и след това видя в стенното огледало отражението на Ърп. Посегна да извади пистолета си, пъхнат под колана му, и едновременно с това се обърна назад, отпусайки се на пода на колене.

Ърп стоеше на десет крачки пред него с леко разкрячени за стабилност крака, насочил напред пистолета си с изпънати ръце. Изстреля първия куршум. Пистолетът издаде глух звук, все едно някой хлопваше врата. Докато Сен изваждаше пистолета си, куршумът на Ърп го улучи точно над лявото око и отметна главата му назад. Той се строполи на пода близо до леглото.

Ужасна болка прониза главата на Сен. Ръцете и краката му омекнаха и се обездвижиха, а в устата си усети соления вкус на кръвта. Стаята се завъртя лудо пред очите му. Той видя как пистолетът се изплъзва от ръката му и тупва на пода, после отправи поглед към дулото на насочения към него пистолет със заглушител и зад него видя висок мъж с побелели мустаци. Оръжието изтреця отново и той видя как стаята експлодира в хиляди ослепителни цветове, а после пред очите му се спусна непрогледен мрак.

Когато тялото на Сен се отпусна безжизнено и главата му клюмна настрана, Райкър изтича бързо в банята, награби всички кърпи и хавлии оттам, върна се бързо в стаята и покри с тях кървящите рани на Сен. Всичко това приключи за не повече от двайсет секунди.

Ърп обърна пътническия сандък нагоре с капака и го отвори.

— Трудно ще го съберем вътре — каза той.

— Тоя юнак тежи поне двеста фунта — каза Райкър, след като двамата с Ърп положиха доста усилия да вдигнат тялото на убития мъж и да го натъпчат в сандъка. Положиха Сен вътре легнал на една страна, с присвити към гърдите колене, с глава клюмнала встрани,

също приведена към гърдите му. Натиснаха капака да се затвори, заключиха го и отново изправиха сандъка на една страна.

— Ще изпратим четирима носачи за него — отговори му Ърп.

Мисис Гиу слезе с асансьора до нартера, излезе от хотела без нищо в ръце, освен дамската си чантичка, и взе едно от чакащите отпред тък-тък.

Две минути по-късно Ърп и Райкър слязоха по аварийните стълби, след като бяха проверили внимателно и двете стаи за евентуални следи от присъствието им. Излязоха през задния вход на хотела и хвърлиха куфарите отзад в пикапа.

— Колко? — попита ги Ърли.

Пикапът потегли напред в тъмнината на нощта. Ърп се разположи удобно в седалката и отвърна:

— Трийсет и седем калъпчета.

[1] Tombstone (англ.) — букв. надгробен камък (Б.пр.) ↑

[2] Go-go dancers — танцорка в нощни клубове, която танцува непрекъснато на малък осветен подиум, обикновено в средата на заведението. (Б.пр.) ↑

[3] „Тони Лама“, „Стетсън“ — американски фирми за облекло, предлагащи предимно продукция в кънтри-стил (Б.пр.) ↑

[4] Roundup (англ.) — букв говедар. (Б.пр.) ↑

[5] Стъд — хазартна игра от рода на покера, която се играе с шест карти в ръка. (Б.пр.) ↑

[6] Пулицър — награда на едноименна обществена фондация в САЩ, присъждана за сериозни постижения в областта на журналистиката. (Б.пр.) ↑

[7] Градът е известен с ежегодното провеждане там музикален фестивал. (Б.пр.) ↑

[8] Джон Уейн — известен американски киноактьор от 50-те и 60-те години, придобил популярност с участието си в уестърни. (Б.пр.)

↑

ХОНКОНГ

Хатчър обичаше Ориента. Беше прекарал доста години тук, преди Слоун да го изпрати в Централна Америка — години, прекарани по реките в непрекъснатата борба с Тс'е К'ам Мен Ти, речните пирати, те действаха в областта южно от Шанхай и източно от Тайланд по притоците на Макао, както и на територията на Хонконг. Познаваше ги всичките. Джоу Кокроуч, наполовина китаец, наполовина малаец, който говореше безупречен английски и носеше шити по поръчка копирени костюми, докато въртеше бизнеса си по ръкавите на Джунгсиан Ривър. Хари Тсин, който беше получил научна степен от Университета в Лос Анжелес и дървен крак от японски военнопленнически лагер. Сам-Сам Сам, един психопат, който държеше реката под контрола си и взимаше процент от печалбата на всички, които въртяха бизнес по нея, а ако някой го мамеше и не плащаше, той му съдираше кожата и я окачваше отстрани на борда на кораба си за назидание.

И Коуен, белият Тсу Фи.

Когато боингът прелетя над залива и се насочи към летище „Кай Так“, той почувства, че го обхваща силно вълнение. Не, че Хонконг беше най-любимото му място от целия Ориент — той беше прекалено многолюден, прекалено шумен, прекалено ангажиран със самия себе си. Но тук беше началото на всичко в Ориента, тук сарафите заемаха позиции на подстъпите към Китай, оттук минаваха и заминаваха богати хора към всички посоки на тази част от света. Първите червени нроблясъци на зората се появиха на хоризонта, когато самолетът се насочи надолу, подхождайки от юг. Шокиуон, плаващото градче от сампани, корабчета и всевъзможни вектории на вода, се плъзна безшумно под тях, после дойде редът на острова Хонконг и на залива, а накрая и полуострова Каулуун, разпрострял се към пристанището, запълнено с товарни кораби, идващи от всички краища на света. Плоскодънни лодки и сампани се бяха струпала от всички страни на корабите като кутрета около кучка.

Тук Хатчър имаше стари приятели, а също така и стари врагове, но той никога не мислеше за последните.

Никога не се обръщай назад, му беше казал някога в началото Слоун. Не е добре, може да ти прищрака нещо. Прищракване, така Слоун наричаше инстинкта.

Часът беше пет сутринта, само два часа прели отлитането на самолета, който щеше да го отведе в Банкок и за това време едва ли имаше шанс да се забърка в някакви неприятности със стари познайници. Щеше да закуси в едно малко, обичано от него ресторантче на няколко мили от летището и после щеше да отлети отново.

Но щом излезе от самолета, плановете му неочаквано се промениха. Първото нещо, което чу, влизайки в сградата на летището, беше гласът на служител, изпратен да го посрещне.

— Внимание, пристигащият пасажер Хатчър, моля, свържете се по най-бързия начин с офиса на Пан Америкън тук...

Той отиде до гишето на Пан Америкън, намиращо се близо до входа.

— Аз съм Хатчър — съобщи той на една хубавичка стройна азиатка. — Има някакво съобщение за мен.

— Идете на телефона — каза тя любезно и посочи телефонната кабина встрани от гишето.

Телефонистката беше също толкова любезна.

— Има съобщение за вас, да се обадите на този номер във Вашингтон, федерален окръг Колумбия, за тяхна сметка и да потърсите сержант Флиткрафт — каза тя и му продиктува номера. Хатчър повтори номера, след това си потърси автомат за международни разговори и набра номера.

— Оперативен дежурен, сержант Флиткрафт — чу се отривист отговор след набирането на номера. Той явно очакваше това обаждане. — Мистър Хатчър?

— Да — прошепна Хатчър.

— Имате ли нещо против да ми съобщите стария си сериен номер от флота, сър?

— Нищо против — отвърна Хатчър с дрезгав глас. — Номер 3146021.

— Отлично, сър. И данните от гласовия анализатор съответстват. Полковник Слоун каза да го чакате в Хонконг. Ще пристигне няколко часа след вас. Имате резервирани съседни стаи в хотел „Пининсюла“, той ще ви потърси там след около десет часа, нещо да предам?

— Това ли е всичко?

— Това е всичко, сър.

— Благодаря, сержант — каза Хатчър и затвори. „Дявол да го вземе, помисли си той, Слоун ги държи много изкъсо с дисциплината. За какво ли по дяволите може да е всичко това?“

За Хатчър хотел „Пининсюла“ означаваше „Хонконг“. Той се издигаше като сигнален фар на края на Каулуун, обърнат с фасадата си към фериботния терминал „Стар Фери“, който превозваше пътници към Ситито на остров Хонконг. Пред входа му имаше опашка от лимузини „Ролс Ройс“, очакващи да обслужат гостите, подир която следваше също такава опашка от рикши. Разпоредителят на рецепцията беше дребничък, мазен азиатец, облечен в тъмен костюм с двуредно сако; възрастният портиер носеше традиционния чионгсам от копринен брокат. В ъгъла на фойето една блондинка, приличаща на шведка, свиреше китайски мелодии на швейцарска арфа за тия, които се прибираха късно или ставаха рано. Това наистина беше един от най-изисканите хотели в света, място, където по неповторим начин се съчетаваха културите на Изтока и Запада. С гостите се отнасяха като с кралски особи.

Когато той се качи в стаята си, навън вече беше завалял дъжд. Пиколото остави куфара му, включи вентилатора на тавана, пусна телевизора, изчезна за няколко минути и след това се върна с една кофичка лед.

— Мем гой — каза Хатчър, с което му благодари и му пъкна пет хонконгски долара в ръката.

След като пиколото излезе, Хатчър изключи телевизора, дръпна плъзгащата се врата и излезе на терасата. Беше спал съвсем малко през последните три дни и затова остана на полъха на хладния дъждовен бриз, за да се поосвежи, докато гледаше как изгряващото слънце прогонва дъждовните облаци, надвиснали над залива. Те бяха преминали вече над острова, оставяйки зад себе си ясно небе и блестящите като скъпоценни камъни върхове на небостъргачите, облицовани в стъкло. Над всичко се извисяваше планината Виктория.

Хатчър си поръча закуска и накара да му сервират на масичката на терасата. Докато се хранеше, наблюдаваше речните корабчета, които влизаха и излизаха от пристанището, „Стар Фери“, който сновеше до острова и обратно, и електрическата железница, която се издигаше по единия от склоновете на планината.

Отпусна се в лека дрямка. Но преумората му попречи да заспи и той остана в някакво полубудно състояние. Без самият той да разбере защо, мислите му се върнаха към една безлунна нощ преди десет години, към електрическия влак в тъмната нощ, издигащ се нагоре по склоновете на планината сред смокиновите дървета, покрай разкошните вили на богаташи. Към тъмната фигура на Харлайн, очакващ го горе с присветваща цигара, забодена в разтеглената в постоянна усмивка уста. Хатчър го води към отвесните канари с внушителна гледка към града далече долу; Харлайн нетърпеливо му протяга ръка и почти го опръсква със слюнка, докато произнася с едва забележимия си британски акцент в тъмнината: „Хубаво е, когато си имаш работа с хора, на които можеш да имаш доверие, приятел.“ Тогава Хатчър изпуска плика, навежда се да го вземе, сграбчва англичанина през коленете като на състезание по борба и го прехвърля назад през рамо долу, в празното пространство, простиращо се на четиристотин фута под тях. Последният му спомен от този епизод беше ужасеният писък на англичанина, изгубил се някъде надолу в тъмнината.

Хатчър потрепери, разбуди се напълно и остана загледан във върха на планината пред него. Десет години! Откъде по дяволите се изниза тоя спомен?! Всичко отминало е вече история, ти никога не поглеждаш назад, не мислиш за минали неща, никога не се връщаш там, където си бил, освен ако работата не го изисква. А и когато това се наложи, действаш според старите инстинкти, прищракованията; подсъзнанието ти подсказва как да реагираш в дадената обстановка, за да запазиш живота си. А сега, изведнъж, ето че това се случи. Споменът долетя, носен от алфа-вълните на мозъка му и прогони спокойствието му. Изведнъж той осъзна, че се опитва да проумее защо трябваше да убие Харлайн. Слоун никога не му беше казал, а и той не го беше питал.

„Това е заповед. Ти си войник и вършиш това, което е работа на войниците. Войниците не задават въпроси.“ Така му беше отговорил

Слоун, когато той за първи път зададе въпроса „защо“. И сега, за първи път, откакто познаваше Слоун, той се замисли над всичко това. Един войник без униформа, без разпознавателни знаци, без документи и без самоличност. Що за войник беше това, по дяволите? И ето, сега той се беше върнал по старите места и всички съмнения около Слоун го затерзаха отново.

Отвън на острова няколко качулати ястреба, които се бяха спуснали ниско, за да се скрият от дъжда в клоните на дърветата, разпериха дългите си по два фута криле и се зареяха нагоре във висините. Векове наред те гнездяха високо горе в планината, допускаяки в съседство единствено богатите тайпанове — тези, които ръководеха деловия живот тук. Домовете им бяха пръснати по стръмните планински склонове като малки фортове. Под тях се простираше Ситито, сърцето на деловия живот на Хонконг, царството на китайски гангстери, банкери и тайпанове, където се създаваха династии, градяха се и се сгромолясваха империи, където всевластен господар беше златото и единственият общоприет морал беше законът на парите.

„Град, основан от контрабандисти и пирати, мислеше си Хатчър. Единственото нещо, което се променя тук, са датите на календара.“

И, мислейки си за пиратите, спомените отново нахлуха в съзнанието на Хатчър, насочвайки го този път към мисълта за Коуен. Това беше един щастлив спомен.

Мисълта за Коуен караше Хатчър да се чувства добре, защото Роб Коуен беше една от тези личности, които създаваха представата за екзотичната неповторимост на Ориента. Той беше изселник от Америка, станал легенда в Хонконг. Хатчър беше един от малцината, които знаеха цялата история. Те бяха близки и доверени приятели, въпреки че от няколко години не се бяха виждали или чували.

Преди десет години, когато се срещнаха за първи път, Коуен беше известен с прозвището „Господарят на притоците от Макао“. Доста особено беше това негово господство — той просто купуваше контрабандни стоки със замаха на Ротшилд и прекарваше контрабандно корабни товари през митническите пунктове на Хонконг по няколко пъти на седмица, проявявайки изобретателност, достойна за китайски военачалник.

По това време Коуен беше станал известен като белия Тсу Фи на реките, макар че тогава Хатчър все още не знаеше какво означава това. Хатчър знаеше само, че ако човек иска да проникне в най-грижливо пазените тайни на Хонконг, трябваше да потърси тъкмо този дребничък, жилав евреин с бостънски акцент и рядка брада, който се обличаше в китайски дрехи, говореше три различни диалекта, контролираше търговията по реките и се беше превърнал в една от най-мистериозните и всяващи страх личности в Хонконг.

Преди да се срещнат, Хатчър беше слушал много истории за Коуен — слухове, измислици, лъжи — всичките неверни, но и всичките, в една или друга степен, съдържащи истина. Но пълната истина беше много далеч от това, което бяха измислили всички неприятели и клеветници на Коуен. С годините, през които Коуен и Хатчър постепенно се превърнаха от предпазливи противници в близки приятели, у Хатчър се породило безрезервно доверие към легендарния комбинатор. И постепенно, с течение на времето, той успя да отсее истините от лъжите и да сглоби от отделните фрагменти историята на неговия живот...

...Тогава, през 1975 г., офиса на Коуен се състоеше от две мрачни, прашни помещения, разположени над един салон за акунунктура на многолюдната Кет стрийт. Това бяха една стая и миниатюрно преддверие с два неудобни стола. И вътре беше много горещо. Нямаше климатична инсталация, а вентилаторът на тавана изглеждаше така, сякаш беше спрял да работи още по времето на втората династия.

— Мистър Хатчър? Влизайте! — каза Коуен с акцент, в който имаше елементи както от бостънското и британското произношение, така и напевен южнокитайски.

За да го види, Хатчър трябваше напрегнато да се взре през циркулиращия във въздуха прахоляк, осветен от нахлуващите през прозорците слънчеви лъчи. Коуен седеше на един стол с вертикална облегалка в огряната от слънцето част на помещението. Тогава изведнъж Хатчър си спомни, че го беше виждал.

— Срещали сме се и преди — каза той, протягайки ръка.

— Точно така — отвърна Коуен, отвръщайки със сърдечно ръкостискане. — Преди две години в Бейджанг, в земите Чин Чин.

— Сам-Сам Сам и шайката му — каза Хатчър и кимна с глава.
Коуен се засмя и също кимна.

— Точно така, абсолютно лайно, ако въобще има такова нещо по света. Тоя е способен да ти открадне и очните ябълки и е в състояние да ти изчука пулела, докато го водиш на каишка. Ама имаш добра памет, гуайло.

— И твоята не е лоша.

— Господи — рече ухилен Коуен, — чудесно е да си поговориш американски английски. Това е единственото нещо, което ми липсва. Ония типове отвън ли са? Че те и една дума не могат да ти кажат по нашенски.

Срещата им тогава, преди две години, беше съвсем кратка. Тогава Хатчър беше решил, че земните дни на тоя нахален сладководен плъх са преброени. Не беше кой знае колко трудно да се направи това заключение, защото същата нощ Коуен беше предприел първото си пътешествие по земите, които той наричаше Чин Чин, тоест Китай.

Тогава Хатчър от три години кръстосваше и правеше проучвания по малките реки — от изворите им в Тайланд на изток до устията им при терасираните полета на Камбоджа и на север през Лаос, Виетнам и Китай до хонконгските притоци от Макао. Той познаваше реките Ирауоди, Меконг и Ялу Джианг и техните притоци, познаваше градчетата по тях и беше приеман или подминаван от техните граждани, които гледаха на него като на наемник без нация и без принципи. Изплъзваше се от червените патрули във Виетнам, като се криеше през деня и пътуваше през нощта. Говореше руски, ако понякога се случеше да го спрат. Движеше се свободно, без да се страхува, защото мисията му не беше свързана с диверсии. Той беше тук, за да събира информация, а не да причинява щети, и събираше нужната му информация най-вече като слушаше, а не толкова със задаване на въпроси.

Трябваше да проучи техните тайни канали, маршрутите им, източниците, от които се снабдяваха, местата за получаване на стоката и най-вече контрагентите им от черния пазар в Сайгои. Тези проучвания заведоха Хатчър през 1973 г. до сборния им пункт. Те самите се наричаха Тс'е К'ам Мен Ти, Пазители на Тайните двери. Там той направи някои сделки с тях, за да навлезе в средите им. Под прикритието на търговец на оръжие той продължи да попълва своята

картотека с имена на информатори, на търговци от нелегалния трафик и връзките им с подземния свят в Хонконг. Беше известен сред тях като gli Occhi di Sassi, Мъжът с каменния поглед — прякор, даден му от един от най-доверените хора от неговата група, Тони Багио, бивш шеф на наказателен отряд на мафията.

Както си седеше в прашния офис, Хатчър си спомняше съвсем отчетливо как за първи път видя фигурата на Коуен да изплува сред мъглата — едно същество със странен външен вид, облечено в копринен чионгсам, с дълга рядка брада, застанал прав на носа на дългия, тесен кораб. На борда имаше само още един човек — китаец с жестоко изражение на лицето. Корабът се плъзгаше безшумно но притиснатия от джунглата ръкав на реката Бейджянг на около четирийсет мили, северно от Макао.

„Дявол да го вземе, мислеше си Хатчър, какво ли прави тоя китайски равин по тия места?“

Съвсем скоро той усня да разбере това.

КОУЕН: 1973

Коуен също си спомняше тази нощ.

И той също си беше мислил, докато се беше носил през гъстата мъгла на носа на дългия, тесен кораб: „Какво по дяволите търси по тия места едно симпатично еврейско момче от Уестчестър с диплома на бакалавър на хуманитарните науки от факултета за мениджмънт и бизнес на Харвардския университет?“

Шлепът се беше появил така внезапно, че буквално сепна Коуен. Това беше направо един плуващ универсален магазин, натъпкан догоре с контейнери с видеокамери, телевизори, китайски порцелан и забранени за износ икони, тонове тайландска коприна и индийски мадрас. Контейнерите бяха плътно увити в дебел брезент, за да се предпазят от дъждовете.

Хан, бодигард и кормчия на Коуен, даде заден ход, за да намали скоростта и след това насочи корабчето бавно към шлепа. Коуен усещаше усиленото туптене на сърцето си и пулса на кръвта по шията и китките си. Устата му беше пресъхнала.

На предната палуба на шлепа беше застанало най-грозното, най-противното човешко същество, което беше виждал досега. Мъжът беше по-нисък от него, може би около пет фута и шест инча, с ориенталско, подобно на бъчва телосложение, с мускулести ръце, покрити с татуировки. От дясната страна на главата си нямаше коса. Там имаше моравопетнист белег от изгаряне, който се простираше от безформеното чуканче, останало от ухото му, до средата на темето му. Остатъкът от дългата си черна коса той заресваше в обратната на белега посока, така че тя се спускаше от темето му право надолу, почти до лявото му рамо. На кръста си носеше колан за оръжие и украсен с орнаменти, ръчно изработен кобур за автомат „Узи“, превързан към бедрото му в уестърн-стил. Трите му предни зъба бяха златни. Единият от тях, според слуховете, принадлежал на някакъв нещастен английски търговец, който си помислил, че може да престъпи неписаните закони на реката и да търгува директно с Тс'е К'ам Мен Ти.

Това беше Сам-Сам Сам, Наричан още До Уонг, принцът на кинжала, бос и единствен член на Профсъюза на речните превозвачи. Нищо не можеше да стане по реката, ако Сам-Сам Сам не дадеше благословията си. Натрупаната на борда плячка беше данък, събран от тях, които искаха да въртят търговия с тайпановете.

Устата на Коуен пресъхна още повече.

Зад Сам-Сам Сам стояха още двайсетина мъже, всичките в черни ризи и в къси до коленете панталони в цвят каки, с червени превръзки на главите като тези на Червените кхмери, всичките въоръжени с автомати „Узи“, АК-47, автоматични пушки М-16 и пистолети „Питон 357“. Изглеждаха така, сякаш очакваха всеки момент нападение от армейски части. Зад тях стояха жените — всичките млади, облечени по същия начин, с ножове и пистолети, затъкнати в червените препаски около кръста им.

Всички бяха насочили оръжията си към корема на Коуен.

Малко встрани от останалите, облегат на една купчина кашони, стоеше един бял мъж с отдавна неподстригвана коса, спускаща се почти до раменете му. Той беше висок, хубав по някакъв особен, запуснато немарлив начин и носеше памучни риза и панталони в цвят каки. Синьо кожено яке беше превързано с ръкавите си около кръста му. От кобура под мишницата му стърчеше 9-милиметров автоматичен пистолет „Н&К“. Широкополата му шапка тип сафари беше омачкана и избеляла от слънцето и дъжда. Той беше напъхал ръце в джобовете си и се хилеше. „Не, помисли си Коуен, това не е просто хилене, тоя кучи син се хили злобно-саркастично.“

— Тия имат вид на Червени кхмери — прошепна Коуен на Хан.

— Дегизировка — прошепна му в отговор кормчията, в чиито задължения влизаше и ролята на бодигард.

— Никой не се осмелява да ги предизвика, за да имат нужда от оръжията.

Коуен бързо оцени ситуацията. За един миг го обхвана ужас, изплаши се, че те могат да чуят как блъска сърцето в гърдите му. Нямаше смисъл да подемат каквито и да било действия, водещи до конфронтация; шансовете им бяха приблизително трийсет към две в тяхна вреда. Коуен веднага реши какво да предприеме.

— Отивам при тях сам — каза той.

— Не е добре. Те не те познават — отвърна му Хан.

— Имам в мен това — каза Коуен и разтвори юмрука си. В дланта му лежеше двацет доларова златна монета с лика на кралица Виктория. — Стой така, че да могат да те виждат изцяло, за да не се изнервят. Ако се получи някакво неразбирателство и двамата няма да останем живи дълго време.

Той застана най-отиред на носа, докато моторното корабче се приближаваше на празен ход към шлепа, и разтвори широко полите на своя чионгсам, за да покаже, че е невъоръжен. После скочи предпазливо на борда на шлепа.

— Не съм дошъл тук, за да се бия — каза той на китайски на грозния тип. — Дошъл съм тук, за да направя всички ни богати.

Грозният не отместваше втренчения си поглед от него.

— Аз съм Коуен — каза Коуен.

Грозният продължаваше да го гледа втренчено.

Коуен се насочи към контейнерите и кашоните с контрабандна стока, провирайки се през застаналите нагъсто мъже и жени, побутна един топ с тайландска коприна, опипа го и кимна.

— Добра стока — каза той и се обърна към грозния.

— Точно такава нещо търся. — Вдигна пръстите на ръката си нагоре и започна да отброява, като ги свиваше един по един. — Искам японски видеокамери от известни марки. Искам стереоуредби „Сони“ и „Панасоник“. Искам тайландска коприна, да не е скъпа и да е хубава, като тая, и мадрас от Индия. — Той потупа топа плат, поставен в ъгъла. — Купувам зелен нефрит. Виждам какво имате тук. Статуи, идоли, всякакви други такива неща от Китай. Ще ви платя добра цена за тия неща, за всичко, което можете да ми докарате от земите Чин Чин или от Тайланд.

Грозният стоеше с ръце на кръста, стиснал пура между зъбите си. Само връхчето ѝ проблясваше в тъмнината. „Окей, помисли си Коуен, сега той ще се потежкарее малко, ще се опита да ме посплаши.“

— Ти за кой се мислиш, по дяволите? — каза грозният.

— Казах ти, аз съм Коуен.

Грозният хвърли поглед към своите хора и те всички се закикотиха. Побръщолевиха малко на техния си диалект и после грозният се обърна към Коуен и каза:

— Те мислят, че трябва да те одера жив и да те окача да висиш отстрани на кораба.

Коуен хвърли портфейла си на масата.

— Убий ме и получаваш всичко на всичко десет хонконгски долара. Не виждам какъв до уонг можеш да бъдеш, ако постъпваш глупаво.

Белият мъж подсвирна тихо през зъби и леко кимна с глава.

Очите на грозния ирисветнаха. Той прехапа пурата в устата си и ръката му се отпусна върху ръкохватката на „Узито“.

— Ти каза, че съм глупав, гуай-ло, така ли каза?

— Не, не, казах, че не мисля, че си глупав. Ако беше глупав, щеше да ме одереш за десет долара. А иначе ще те направя богат.

— Аз и без това съм си богат — каза надутото грозният.

— Човек никога не е достатъчно богат.

— Много те бива в приказките.

— Трудно е да си запазиш кожата тук, ако не те бива.

На грозния му хареса това поведение. Той отметна глава назад и се изсмя гръмогласно, а хората му се отпуснаха.

— Е, и как ще плащаш? — попита грозният.

— В хонконгски хартийки. А ако искаш — в американски долари или в злато.

— И защо аз трябва да правя бизнес с теб? — попита пиратът.

Коуен хвана златната монета между палеца и показалеца си, вдигна я и я намести в лъча на един от прожекторите. Монетата заблестя в ръката му. Сам-Сам Сам се приближи плътно до него и я огледа внимателно.

— Идваш от Тсу Фи, така ли? — попита грозният.

Коуен кимна.

— Говоря от името на Тсу Фи. Спечелих купчина долари, а там има още кой знае колко. Ония миризливци с дръпнатите очи не обичат да търгуват с бели. Търгувам с теб, плащам на място, всеки си взима своето, няма мръсни номера, няма губене на време. Твоят кяр е, че аз карам стоката нагоре по реката. Аз се оправям по притоците на Макао, и митниците са моя грижа. От теб се иска само да ми доставяш стоката.

Белият мъж се понадигна леко и каза на английски:

— Много си отракан.

— Как разбра, че говоря тоя език? — попита Коуен.

— Бостънският акцент.

— Остър слух имаш. Коуен ми е името.

— Хатчър — каза мъжът със спокоен, но твърд глас. Това не беше враждебен глас, а глас, който просто ти казва: „Не заставай на пътя ми.“ Те си стиснаха ръце. Хатчър имаше студени очи, които не издаваха настроението му, а усмивката трудно си проправяше път на лицето му.

„Да не ти се случва да си му противник на тоя, помисли си Коуен. Хатчър — запомни добре това име.“

— Ти явно не си от тая шайка — каза Коуен и намигна към другите.

— Не, опитвам се да бъда вълк единак и да се перча като теб.

— Какво мислиш, справям ли се?

— Сам-Сам Сам още не ти е прерязал гърлото и това е добро постижение. Какво е това, дето му го показва?

— Образец на платежно средство — каза Коуен и намигна.

— Къде са ти парите? — попита Хатчър.

— Надолу по реката, недалеч оттук — прошепна Коуен. — Десет човека и един сандък с хартийки. Не обичам да си разкривам картите, преди да са направени всички залози.

Грозният направи кратко съвещание с неколцина от хората си и след това се приближи към Коуен.

— Аз съм Сам-Сам Сам, до уонг на Тс'е К'ам Мен Ти. Ти ми каза какво искаш, каза ми как ще стават сделките, окей, ти и аз правим бизнес, никой друг.

Коуен се усмихна и намигна на Хатчър.

— Давай да уговаряме първата сделка — каза той на грозния.

Това се беше случило две години преди тяхната среща в мрачния офис на Кет стрийт. Оттогава Коуен беше извървял дълъг път, беше станал Тсу Фи, главен дистрибутор на нелегалната търговия на острова. А през следващите няколко години той и Хатчър бяха станали съюзници, предоставяха си взаимно информация, оказваха си подкрепа и накрая свикнаха да си имат доверие един на друг като приятели.

Хатчър отправи поглед отвъд залива, нагоре, към голямата къща почти изцяло скрита от дърветата в самото подножие на върха на планината Виктория.

Имението на Коуен.

„За Бога, помисли си Хатчър, дали е още жив?“

Ч'УАНГ ЧЖУ-ЧИ

Както седеше така, отправил поглед над залива, неочаквано очите му се притвориха от изтощение. Хатчър усети смътно някаква слабост. Старите инстинкти, прищракованията, отново се бяха включили. Може би самият Ориент беше този, който провокираше внезапния поток от спомени. Обитателите на Далечния изток имаха изключително изострени сетива по отношение на предчувствието; те вярваха не само в прераждането на духа, а и в предчувствието, вътрешното видение. Хатчър никога не се беше поддавал на влиянието на мистични теории, но все пак тогава, в миналото, неговите прищракования, или инстинкти, или спомени, или каквото и да е, неведнъж го бяха предупреждавали за надвисналата опасност.

Сега неговите вътрешни прищракования внезапно бяха започнали да работят на високи обороти.

Слоун беше на път за Хонконг. В това резервиране на стая в съседство с Хатчър имаше нещо повече от желание за дружеска визита.

Там, на летището, беше прекалено изморен, за да си даде сметка за това, но сега, отпуснат и полузадрямал на терасата, у него се породи непреодолимото усещане, че се е случило нещо нередно. Иначе защо Слоун би тръгнал за Хонконг?

Представителите на западната цивилизация биха нарекли това въображение, интроспекция, инстинкт. Но китайците като че ли винаги имаха по-поетичен начин да изразяват тия неща. Те наричаха това ч'уанг чжу-чи — прозорец към самия себе си.

Преди Слоун винаги казваше, че да се отдаваш на ч'уанг чжу-чи означава самоубийство, че спомените са оръжие, насочено към собствения разум, притъпяващо сетивата. Те означават отпускане, разконцентрация, проява на самоубийствена слабост. Слоун наистина беше прав, но само в контекста на оная действителност, в която самият той беше потопен. Защото без този прозорец от човека не оставаше почти нищо.

В Лос Боксес единственото нещо, което беше останало на Хатчър, беше чуанг чжу-чи. Отначало Хатчър гледаше на отдаването на тая медитация като нещо почти невъзможно, все едно да пиеш от празна чаша. Но с помощта на „126“-ти той успя да пресъздаде оная част от миналото, връщането към която му доставяше удоволствие. Моментите, когато е откривал нещо ново за себе си — вкуса на непознато вино; докосването на топли устни; допира до друго тяло; екстаза на оргазма; мимолетните мигове, когато любовта е просто изказана дума и удоволствието изглежда непреходно, когато за кратко се чувстваш неподвластен на смъртта. За него тия моменти бяха самият живот.

Сега обаче Хатчър се опита да се освободи от всичко това. Реши да подремне набързо. До евентуалното пристигане на Слоун оставаха четири часа, а за четири часа Хатчър можеше да се освободи от натрупаната умора и напрежение. Той се върна в стаята, съблече се и легна но гръб направо на пода, загледан във вентилатора на тавана и пробягващите сенки.

Легнал така на пода, в очакване съня да го обладее, под въздействието на мекия полумрак в стаята и накъсаните светлинни петна, хвърляни от преминаването на светлината през щорите, Хатчър се върна отново назад във времето, назад към Лос Боксес, към момента, когато за първи път успя да постигне ч'уанг чжу-чи, а с това и вътрешното си равновесие. После той се беше пристрастил към това и след Лос Боксес трябваше да полага усилия, за да се освободи от този навик, като наркоман, който се опитва да забрави миналото и предишните удоволствия.

Сега, както си лежеше на пода, този прозорец се отвори отново и там, в неговата призрачна рамка, се появи сцената на първата му среща с Джиния — разпукващата се зора и първите огненочервени лъчи на слънцето над спокойните води на залива.

Първата му реакция беше чисто физическото усещане. Тя беше застанала на дока за яхти до някаква платноходка, облечена в къси панталонки и горнище от бикини, а той остана така — зашеметен от съвършенството на нейното тяло; спря работата си на яхтата и се зазяпа втренчено в нея, без дори да осъзнава това. После погледна към лицето ѝ и забеляза, че и тя го гледа с кафявите си очи — толкова кафяви, че изглеждаха почти черни.

„Ако продължаваш така да ме разсъбличаш с поглед, ще вземат да ме арестуват за показване в непристоен външен вид“ — каза тя с лека усмивка.

Придружителят ѝ, мекушаво богаташче, възстановяващо се от снощния си махмурлук, с разнебитена психика и разтреперани ръце, се опитваше да вдигне основното платно на лодката си. Той вдигна поглед към нея и я попита:

„Кво каза?“

„Нищо, скъпи“ — измърка тя и щом той отново се обърна към платното, тя пак отправи поглед към Хатчър. Хатчър отиде до края на яхтата си, за да се приближи към нея, огледа я цялата и поклати бавно глава.

„Толкова кратък е тоя живот“ — прошепна той с изтормозения си глас.

В първия момент тя остана като хипнотизирана от съсипания му глас, но после се усмихна, засмя се с глас и кимна с глава.

„О, наистина.“

Хатчър посочи въпросително с глава към олюляващия се младеж, мъчещ се с платното на лодката си.

„Роджър“ — каза тя тихо.

Хатчър се обърна към него и му извика, колкото му позволяваше гласът:

„Роджър!“

Роджър вдигна поглед нагоре и се вкопчи за мачтата с ръце, за да не падне.

„Роджър, надявам се, че ще се зарадваш, ако ти съобщя, че можеш да си отидеш вкъщи — каза Хатчър. — Отивай да си легнеш. Дамата идва с мен.“

„Кой го казва това?“ — запита с немощен глас шокираният Роджър.

Хатчър погледна отново към нея и тя се намеси:

„Аз го казвам, Роджър!“

Какъв ден беше този! Какви прекрасни мигове! Тя развърза връзките и свали сутиена си, докосна нежно лицето му с пръсти, наведе се леко и го целуна по шията. Тогава за първи път гърдта ѝ се допря до голите му гърди и ръката му се протегна нагоре, пръстите му се провряха под косата по врата ѝ, усетиха как кожата ѝ настръхва от

възбуда при докосването му. Тръпки пробягнаха и по неговите ръце и рамене; и той я галеше, и тя го галеше, докато и двамата се разтрспериха от сладостно предчувствие. Отлагаха завършека до безкрайност, докосваха се, галеха се, устните им сами се срещаха, когато шепнеха един на друг, докато накрая неговите пръсти погалиха душата ѝ, и тръпките им се превърнаха в земетресение и те повече не можеха да отлагат момента; тя го притисна към себе си и го пое в себе си и стоновете им прераснаха във викове и времето спря.

Той вдигна ръка нагоре в полуздрача, раздвижи я, за да усети циркулиращия въздух, опита се да се отърси от спомена, но разбираше, че никога няма да може, никога няма да успее да преодолее пристрастеността си към ч'уанг чжу-чи.

И едва сега, на прага на съня, той разбра, че тъкмо този прозорец, леко откренат, беше предизвикал неговото безпокойство и тревога. Той усети — усети — че се е случило нещо лошо, а също така разбра, че няма да му се размине срещата с приятелите и с враговете от миналото. Това начинание щеше да бъде много по-трудно, отколкото си го беше представял — и това разбра сега. Но каквито и опасности да го очакваха отсега нататък в Макао, Банкок или по реката, най-доброто, което можеше да направи за момента, беше да притвори временно тоя прозорец.

Нагласи вътрешния си часовник за събуждане в единайсет часа по обяд, скръсти ръце върху гърдите си и започна да брои от десет надолу. Беше дълбоко заспал още преди да стигне до четири.

УСЛОЖНЕНИЯТА

Събуди се пет минути преди единайсет и остана така, легнал на пода, загледан в пробягващите по тавана сенки от перките на вентилатора и с напрегнат слух. Като наследство от Лос Боксес Хатчър беше придобил изключително изострен слух: можеше да чуе дори пълзяща по пода хлебарка. Сега чу как отвън, в дъното на коридора, вратата на асансьора се отваря и затваря; чу шума от стъпките на двама души, минаващи но застлания с килим коридор, чу как вратата на съседната стая, с неговата, се отваря, суетня около гардероба, приглушените гласове при разговора с пиколото, затварянето на вратата.

Познаваше Слоун много добре. Той щеше да си поръча обяд — питие с лед от румсървиса, после щеше да вземе душ и едва тогава щеше да обяви пристигането си. Слоун много държеше на навиците си, особено на пиетието и душа.

Хатчър изчака, докато сервитьорът от румсървиса донесе поръчката, след това още малко, докато чуе шума от пуснатия душ, после стана, облече се, извади една връзка със специално изработени шнерцове и отключи вратата между двете стаи. Когато влезе, Слоун се намираше под душа в банята и си тананикаше.

Хатчър отиде до другия край на стаята и бръкна под възглавницата, извади оттам пистолета на Слоун, измъкна пълнителя и изкара патрона от цевта. Постава пистолета, 45 калибър, обратно на мястото му, прекоси отново стаята и застана пред вратата на банята. Изчака, докато Слоун свърши с душа си. Не след дълго набитият, широкоплещест мъж излезе оттам гол, бършейки усърдно косата си с хавлия. Запъти се бавно към леглото, продължавайки да си тананика някаква фалшива мелодия.

Хатчър побутна леко вратата на банята така, че тя издаде скърцащ звук.

Слоун реагира мигновено: направи крачка вдясно, след това в противоположната посока и накрая се хвърли на леглото към възглавницата.

— Късно, вече си мъртъв — прошепна прегракнало Хатчър.

Слоун изпъхтя с облекчение и се смъкна на пода. Обърна поглед към Хатчър. Широката усмивка, която си беше негова запазена марка, разтегна широко устните му. Това изпълнение беше както навремето — старият познат гамбит, играта, която бяха играли години наред. Но и Слоун явно не беше загубил рефлексите към нея. Хатчър отдавна беше усвоил правилата на играта — никога да не оставя личните чувства да влияят на работата. Това притъпяваше способността за трезва преценка. В случая Хатчър искаше да му покаже, че ангажиментът към работата е над всичко, независимо от неговото отношение към Слоун. Това не означаваше, че Хатчър беше простил на Слоун, нито че си беше възвърнал доверието към него. Просто предателството беше на едно от първите места в списъка от непростиими грехове в представите на Хатчър.

Хатчър се измъкна от сянката зад вратата, приближи се до Слоун и хвърли пълнителя и патрона на леглото.

— Не си така бърз, както навремето. Освен това колко пъти съм ти казвал да спреш да си пъхаш ютията под възглавницата. Все едно да криеш диамантена огърлица под дюшека. Всеки ще провери най-напред там.

Слоун зареди отново пистолета си и го пъхна обратно под възглавницата.

— Е, да де. Ама може заради тая логика точно там да не го търсят — каза той.

Слоун приключи с подсушаването на косата и уви хавлията около кръста си. После отиде до банята, върна се и застана на прага, разресвайки бавно късо подстриганата си коса.

— Имаме проблем, моето момче — каза той уж между другото, без да сваля усмивката от лицето си.

— Какъв проблем?

— Някой е наръгал с нож Уинди Портър по-предната нощ — обясни му делово Слоун. — Мъртъв е.

— Какво!

Слоун тръгна към масичката на румсьорвиса и продължи да говори. Стаята му беше обширна, с голямо легло, мебелировка от ратанова палма и тапети на цветя в пастелни тонове. Вазата с орхидеи

на тоалетната масичка придаваше повече колоритност на обстановката. Терасата, обзаведена с фотьойли и масичка от бял камъшит, имаше изглед към реката. Вентилаторът на тавана раздвижваше въздуха, който по това време на деня вече ставаше влажен и горещ.

— Според информацията от полицията той се бил опитал да разтърве някакви, които се биели, ако въобще може да се вярва на полицията в Банкок.

— А какво всъщност се е случило — попита Хатчър с дрезгав глас.

— Не знам. Може и да е станало така, както те го обясняват. Надявам се, че ще науча всичко като отида там.

Слоун наля кафе в една чашка и напълни половин водна чаша с уиски. Пусна една бучка лед в уискито и подаде кафето на Хатчър.

— Къде са го намушкали? — понита Хатчър.

Слоун се замисли за момент и, без да изпуска усмивката от лицето си, каза:

— В гърлото. В основата на черепа.

— Чудесно — изръмжа Хатчър. — Класическо изпълнение от репертоара на триадите. Разтървявал някакъв бой, топки.

— Не ми се вярва Уайт Пам да имат нещо общо с това. Какъв интерес могат да имат? — попита Слоун, отпивайки от питието си.

— Откъде да знам? — отговори му Хатчър. — Идвам тук, за да търся Коуди, а ето че единственият човек, който държи следата, е мъртъв, и по всичко личи, че триадите са замесени в тая работа. Слушай, Хари, най-добре не си играй игрички с мен, предупредих те още на острова...

Усмивката на Слоун ое разтегна още повече.

— Ей, недей да развиваш чак такава параноя. Въобще нямаме основание да сме сигурни, че това е изпълнение на триадите... може да е само едно случайно съвпадение.

— В тоя бизнес няма случайни съвпадения.

— Добре де, но винаги има и изключения... — каза Слоун с пренебрежителен жест. — Единственото, в което съм сигурен, е, че само Портър е бил наясно каква е работата.

— Заловили ли са убиеца?

— Убийците — коригира го Слоун и поклати отрицателно глава.

— Има ли основания да се предполага, че Портър е проследявал Уол Пот, когато се е случило това? — попита Хатчър.

— Кой знае — каза Слоун и сви рамене. — Може да е изпуснал Уол Пот. Може Уол Пот да му е скроил тоя номер. Може пък Потър да е смятал тая нощ да се разтовари. — Слоун го погледна ухилен. — Така, както ми обясниха, бил е наръган, като се е опитвал да разтърве двама нехранимайковци и някаква проститутка, които се биели на един от каналите. Но доколкото мога да правя предположения, бих казал, да — сигурно е следял онова копеле, когато е станало това.

— А Уол Пот е бил забъркан в истории с триадата Уайт Пам.

— Така мислят и в имиграционната служба.

— Значи основният въпрос сега е дали тайландецът е все още жив? И дали е още на наша страна? — каза Хатчър. — А и дали въобще е бил на наша страна от самото начало? — Той се загледа навън, към пристанището. — И ти наричаш всичко това „проста работа“, а?

— Хайде, Хатчър, недей да правиш прибързани изводи. Просто имаме малка засечка в програмата.

— Имам убит човек, това имаме, и освен него нямаме нищо друго. На мен ми се струва, че това е нещо повече от малка засечка.

— Глупости — каза Слоун, — толкова пъти сме изпадали в затруднено положение. Няма сега да зарежем работата заради смъртта на Потър, я?

— В затруднено положение си бил ти — каза Хатчър. — Аз бях в Лос Боксес.

Слоун въздъхна.

— Дай да запазим добрия тон — каза той все още усмихнат, все още с благодушната си физиономия — заради старото приятелство.

— Тоя номер със „старото приятелство“ вече се изтърка.

— Просто си вършех работата.

— Вършиш това, което ти кажат ония невестулки от подземиято на Белия дом.

Слоун се наведе съвсем близо до лицето на Хатчър, шавайки с пръсти като фокусник, преди да изпълни номера си, със застинала, сякаш присадена с пластична операция усмивка на лицето.

— Това е моята работа — каза той мазно, но категорично.

Въпреки че усмивката не изчезна от лицето му и гласът му си остана спокоен, Слоун внезапно се почувства обезпокоен. През всичките години, когато бяха работили заедно, за него не беше необходимо да обяснява каквото и да било на Хатчър; той просто разясняваше задачата в общи щрихи и Хатчър инстинктивно схващаше програмата. Означаваше ли това сега, че Хатчър отхвърля изцяло начина на действие на тяхната служба? На Слоун това не му се беше случвало. Той предполагаше, че единствения проблем с Хатчър е чувството му, че е бил предаден.

Слоун, все още с усмивка на лицето, присви очи и каза спокойно:
— Ти да не ми пробутваш някаква идеология, а, момче? Направо си загубен, ако вземеш да се косиш за щяло и нещяло. Мислех те за потвърд.

— Навремето наистина по-малко се тормозех над проблема за това, какви неща ми набиваш в главата. Освен това времената бяха по-други, тогава беше войната във...

Слоун отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

— Господи Боже мой, ами че то винаги има война някъде. Искаш война? Ами дявол да го вземе, имаме си Ливан, Израел, Иран, Никарагуа, Афганистан. Имаме си цял универсален магазин, натъпкан с войни, само си избери коя искаш.

Той си наля в чашата от силния скоч и пусна вътре една бучка лед.

— По дяволите, вършим това, което трябва да вършим, Хач. Всеки Божи ден имаме възможност да избираме между двете неща — да го свършим, или да не го вършим. Ако не си наясно с възможностите, ако не си направил избора си, тогава направи го най-сетне. Нямах време във всеки момент да разсъждаваш — това е най-лесният начин да те убият. Имаш на разположение само инстинктите и рефлексите си. Ако ти не го направиш, те ще го направят. Някога да съм ти казвал нещо по-различно? Ти самият някога съмнявал ли си се в това?

— Цялата ми шибана кариера е под съмнение — каза Хатчър. — Не мога дори да обясня на хората какво съм вършил във Виетнам.

Слоун се захили и го запита:

— А, това ли било, искал си да издадеш мемоари за войната, а?

— Проблемът е в това, че шестнайсет-седемнайсет го дини от живота ми са отидоха нахалост, все едно никога не ги е имало.

— Ти си си наумил, че аз съм те предал и това замъглява способността ти за преценка — каза меко Слоун.

В тона му се появиха нотки на съчувствие. Слоун беше програмиран за всякакви случаи. Натискаш едно копче — получаваш съчувствие. Натискаш друго — представя ти се пиеса на тема патриотичен ентузиазъм. Натискаш трето — започваш да слушаш галещи ухото медени слова. Хатчър си спомни първата им среща в салона за специални гости на „Оксидентал Рестърънт“ във Вашингтон, където Слоун, както винаги самоуверен и с бащински тон, му изложи своето житейско и професионално кредо, описвайки „Шедоу бригейд“^[1] като „златен шанс, възможност да служиш на Родината си, да направиш за нея нещо, от което тя има нужда, място, където имаш свобода на мислене и на действие, която не ти се предоставя в другите секретни служби“. Ни най-малък намек тогава, че „тая секретна служба“ не прави никакви официални отчети за дейността си, че е основана тайно и дори официално не съществува. Хатчър, зелен хлапак току-що излязъл от Академията, чертаещ розови планове за бъдещето си, беше замаян, поразен и зашеметен от тия бляскави перспективи. Прие всичко на доверие, без да задава каквито и да било въпроси. Обядът в оня ресторант промени завинаги живота на Хатчър.

— Това беше нещо повече от предателство. Хари. Ти беше мой наставник в живота, дявол да го вземе. Ти нагласи цялата работа. Ти беше направил сценария за оная операция, а аз чаках с ококорени очи помощ от теб. — Хатчър спря да говори за момент и си наля чаша кафе. — През всичките тия години в Лос Боксес мислех единствено за това, как ме захвърли на кучетата заради някакъв непрокоисаник от Държавния департамент. Аз не карах просто служба. Аз ти вярвах изцяло, Хари, а ти ме хвърли за храна на чакалите. И сега продължаваш да действаш така.

— Още малко и от устата ти ще запърхат ангелчета — изхили се Слоун и поклати глава. — Добре де, ти как предлагаш да действаме? Да дадем на съд речните пирати, че са снабдявали нашите момчета в Сайгон с наркотици, а? Да оставим нашите предатели да танцуват върху гробовете ни? Да се помирим с триадите? Абсолютни глупости. Чуй ме да ти кажа само едно нещо, моето момче. Усвоихме всичките

тия трикове от мръсните войни. И това ще правим отсега нататък — мръсни войни. Е, не можеш да спечелиш една мръсна война по правилата за бой на маркиз Куинсбъри^[2], нали? Риташ задници и удряш под кръста, нали?

— Както действат ония в Бразилия и Аржентина, а?

Слоун въздъхна.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Хач? Опитваш се да съвместиш войната и морала. А те са абсолютно несъвместими. Ако армията беше водила войната във Виетнам по начина, по който ние я водихме, нямаше да ни изритат задниците оттам и на теб ти е ясно това. Ние се научихме как да се бием с враговете си от самите тях. Войникът няма нужда от униформа или от медали — единственото, от което има нужда, е волята за победа. Повтарям ти го отново: ако ти не го направиш, ще го направят на теб. Това е основното правило, според Хари Слоун, и благодарение на него съм се опазил жив толкова време, а и ти също. Просто прекалено много мислиш, Хач. Колко пъти съм ти казвал, че тоя, дето прекалено много разсъждава, умира.

— Хари, ти си нагледен пример, че има хора, които говорят по-бързо, отколкото мислят.

— Добре бе, приятел, ама когато ти заклещят задника натясно, по-добре първо да действаш, а после да мислиш, иначе с тебе е свършено.

Но явно беше, че Хатчъровата преценка на бригадата и нейните действия доста е обезпокоила Слоун, защото той отново се върна към темата.

— Просто действаш по задачата и това е всичко — каза Слоун и сви рамене. — Защо е необходимо да агонизираш с безкрайни размисли. Не е необходимо ти да правиш моралния избор, той вече е направен от други вместо теб.

— Може пък точно в това да е проблемът. Може би пък аз трябва да реша. Може би аз съм този, който трябва да тегли чертата за равносметка.

— Ха! — каза възбудено Слоун. — На кого ги говориш тия, на стария Хари. Май ми пробутваш някакви идеологии, а? И то преди обяда! Само едно нещо ще ти кажа — ние никога не сме извършили нещо, което не е било правилно. Ако искаш да търсиш кусури на методите на действие, на процедурите, на каквото си щеш, това си е

твой проблем. Само недей да ми скапваш хубавата сутрин с шибани идеологии, недей да ми вдигаш лозунги и плакати. Моята идеология е действителността, а действителността е една — ние срещу тях. Ти и аз, ние никога не губим, приятел, тая дума я няма в нашия речник.

— Ти правиш моралния избор, ами това правя и аз. Времената се менят...

— Именно! Именно! — прекъсна го Слоун. В очите му пробляснаха искри и ентузиазмът отново го облада.

— Времената, нашето време. Нямах възможност за морален избор при воденето на война, Хач, имаш възможност само да победиш или да загубиш. Бог и Родина! Всичко останало са празни приказки.

— Но ние си имаме наши закони, Хари.

— Да, добре.

— Все пак тук не става въпрос за Бог и Родина, както ти ми теоретизираш. Става въпрос за теб и мен. Гледай да не ти се случи още веднъж да ми забиваш нож в гърба. Само ако се опиташ, ще...

— Знам! — Слоун се наведе съвсем близо до лицето му, усмивката му се разтегли още повече, в сивите му очи още проблясваха искрици. — Ще ме пратиш за храна на рибите.

Нямаше никакъв смисъл да продължават да говорят на тая тема. Хатчър разбираше, че само си хаби думите на вятъра. Слоун беше човек, който не можеш нито да засегнеш, нито да обидиш, човек убеден, че това, което върши, е правилно, необходимо и оправдано от морална гледна точка.

— Забрави тоя разговор — каза спокойно Хатчър. — Все пак не съм дошъл тук да ти правя услуга на теб. Дошъл съм да намеря Коуди.

Слоун кимна и усмивката му придоби кисел оттенък.

— Добре де, по тоя въпрос сме се изяснили. Какво успя да разбереш досега? — попита го той. — Добре поразигра моите момчета.

Още преди Хатчър да успее да отговори, телефонът иззвъня. Слоун извърна поглед към него.

— Какво ли има пък сега? — каза той. Прекоси стаята, вдигна слушалката и заговори с гръб към Хатчър. Косата му беше още мокра от душа и по гърба му проблясваха неизсъхнали капчици вода. Телефонът беше включен в малък, преносим скремблър^[3], на който светеше червена лампичка, сигнализираща, че е включен.

— Слоун — каза той любезно. 812424. Казвай момче. Казвай... Окей, чисто е, скремблърът е включен, какво има? Какво? Какво! Господи, кога? Господи, Снийърс, че нали имаше десетина човека охрана!... Знам какво съм казал... Не, не прави това. Предполагам, че вестниците ще разтръбят... Разбирам. Ъ-хъ... ъ-хъ... Не, придържай се към официалната версия. Подайте случая на, ФБР, те да се занимават с него... Не, не ЦРУ, дръж ги настрана от това... Чакай малко, чакай да помисля...

Той се обърна към Хатчър, извъртя очи и поклати отчаяно глава. Лицето му беше почервеняло, макар че запазваше контрол над гласа си.

— Никакви снимки на Козомил — каза той в слушалката. — Не го изваждайте още на показ. Пусни на вестникарите версията, че той се укрива някъде извън Америка... ъ-ъ... да речем на Хаваите... Не, на Биг Айлънд, Хаваите са твърде малки, да... Точно така, нека да се поразтичат нататък седмица-две да го търсят... Чудесно. Благодаря ти, Спийърс. Ако временно се покрия някъде, свържи се с Флиткрафт, той може да ме открие по всяко време. — Слоун бавно затвори телефона.

— Ето, синко, вече имам нов проблем. Много важен, от най-важните. Искаш ли да ти кажа водещото заглавие на първа страница в утрешния „Ню Йорк Таймс“? „Железният човек от Мадранго, генерал Кампон, убит в дискотека в Атланта.“

Хатчър отвори уста от учудване. Именно по времето на самия преврат, с който Кампон дойде на власт в Мадранго, Слоун успя да намери възможност да измъкне Хатчър от Лос Боксес. После, шест месеца по-късно, комунистическите партизани си бяха възвърнали столицата. Години наред режимите там се редуваха. Слоун описа накратко пред Хатчър как е бил извършен атентата над сваления централноамерикански диктатор.

— Моите хора твърдят, че убиецът се е бил маскирал като щъркел.

— Щъркел! — удивено повтори Хатчър.

— Били са на костюмиран бал. Пострадали са още трима човека от присъстващите там. Някакво момиче е убито, а приятелят ѝ и един от сервитьорите са в болница в тежко състояние.

— Твой екип ли го е охранявал?

— Ъ-хъ, плюс четирима от неговите хора.

— Кой е бил началник на охраняващия екип? — попита Хатчър скептично.

Слоун се поколеба за момент, после отговори:

— Спиърс и Хедрич.

— Спиърс и Хедрич!

Хатчър замълча за момент и си помисли: „Какъв дявол търси там Джоу Спиърс като телохранител на Хектор Кампон?“ Той си спомняше Спиърс като запален почитател на сърфа от Калифорния, с плътен слънчев тен и с празна глава.

— Спиърс, Господи Боже мой!

— Това беше наш ангажимент — лична охрана на обекта.

— Как, по дяволите, си се забъркал в това?

— Защото Кампон беше много неудобен, за да се занимават официалните секретни служби с него. Данъкоплатците щяха да нададат вой до небесата. Та затова аз се захванах с тая работа.

— Ами Спиърс? Че на него всичкото му сиво вещество се е изпарило още преди двайсет години, докато се е препичал по плажовете на Санта Моника.

— Така е. Е, той и Хедрич отсега нататък ще охраняват чувалите с пощенски пратки в Томахоук, Уискънсин — до края на живота си.

— Ако им събереш мозъците на тия двамата, може да скалъпиш нещо като малоумник.

— Виж какво — каза Слоун и лицето му започна да почервенява. — Първо на първо, аз я наследих от други тая операция с тоя свален президент и две малки армии, киснеци около границата на Мадранго, очакващи заповед за навлизане в страната, за да изгонят комунистите оттам. Той имаше нужда от оръжия, амуниции, самолети, военни съветници — липсваше му абсолютно всичко освен мерак. Та взе та се домъкна във Вашингтон да търси помощ и нашият президент разплака целия Хълм^[4] с настойчивите си молби за отпускане на помощи. Натискаше ги за помощ от петдесет милиона долара за Кампон, а аз трябваше да се грижа за тоя копелдак, докато се уреди работата. Три седмици във Форт Лодърдеил, две седмици в Сейнт Луис, месец и половина в Чикаго, две седмици на една плуваща къща на петдесет мили от Атланта. И изведнъж с него е свършено и ние си навличаме страшни неприятности.

— А защо Спиърс и Хедрич?

Слоун разтвори балконската врата на просторната, слънчева стая, оставяйки се на полъха на лекия ветреца да го доизсуши. Отпи от питието си и погледна към Хатчър.

— Бях изпратил там шестима човека, моето момче. Тоя Кампон да не е някой малолетен хлапак. Измъкна се от страната си с пет-шест милиона, вложени в швейцарски банки. Абсолютен скандалджия и бонвиван с морални задръжки като на улична котка. Постоянно насаждаше на пачи яйца екипите за охрана, които му пращах. Единствените, за които не се беше разчуло, че са негова охрана, останаха Спиърс и Хедрич. Но пък — и той вдигна пръста си пред Хатчър — това, изглежда, му беше едно от най-сериозните достойнства. Той беше генерал Мачо Ман^[5] и неговите хора направо го боготворяха, бяха го превърнали в идол. А ние имаме нужда да си върнем Мадранго под наше влияние, той е ключът за всичко, което вършим в Централна Америка.

— И как стана така, че го изпусна?

— Ами него просто не го свърташе на едно място. Обичаше си нощния живот, мадамите. — Слоун присви рамене. — Това го довърши.

— Е, и какъв е тогава планът Бейкър? — неочаквано го попита Хатчър.

Слоун изгледа Хатчър подозрително.

— Кой ти каза, че имам план Бейкър?

— Ти винаги имаш план Бейкър, Хари. Още първият урок, който ми предаде, беше: „Гледай още в началото да определиш къде е резервният изход.“ А Мадранго е любимото ти дете още от самото начало.

Слоун въздъхна.

— Резервният изход е генерал Козомил. Не е така колоритен и популярен като Кампон, нито пък толкова млад, но е верен на каузата. Като офицер е добър тактик. Това, което трябва да направим, е да изградим ореол на мъченик около Кампон, за да убедим неговите хора да възприемат Козомил като водач в борбата за тяхната кауза. Засега още го държим на сянка. Ферис и Джойнър оглавяват групата по операцията за лансирането му, а те са най-добрите, с които разполагам.

Той отпи още една глътка от питието си и изтри устни с опакото на пръстите си.

— Сега във Вашингтон ли се връщаш?

Слоун поклати отрицателно глава.

— Там държа засега нещата под контрол. Ще изчакам в Държавния департамент да свършат своята работа. Моята работа е да опазя Козомил жив, докато се върне в Мадранго.

— Е — каза Хатчър, — всяко нещастие си има и своята добра страна. Сега Конгресът сигурно ще им отпусне помощите, от които имат нужда.

Слоун закрачи напред-назад из стаята. После спря и направи на два-три пъти дихателни упражнения.

— Това не ми влиза в работата — каза той накрая. — Нито пък на теб. Дай да се върнем към нашия проблем.

— По дяволите, въобще забравих за какво говорехме — каза Хатчър.

— Разправях ти, че доста поразкара моите момчета из страната — каза сухо Слоун.

— Малко упражнения да си върна формата — отговори му Хатчър.

— Успя ли да изровиш нещо?

— Не много.

— Беше доста ангажиран — каза Слоун многозначително.

— Като се има предвид състоянието на Бъфало Бил, нямам кой знае колко време.

— Получи ли някаква представа защо евентуално би се укривал Коуди?

„Аха, ето ти един особен въпрос“, помисли си Хатчър.

— Ти си винаги с една обиколка пред мен — каза той.

— Аз все още се опитвам да разбера дали е жив.

— Добре де, и какво мислиш по този въпрос?

— Ако имаш предвид дали съм направил някакви зашеметяващи разкрития през последните седемдесет и два часа, отговорът ми е не. Аз не съм окръжен прокурор, не ми е необходимо да доказвам каквото и да е. В този смисъл не съм достигнал до никакви категорични доказателства. Понякога ми се струва, че Коуди е жив, друг път имам чувството, че той Уол Пот ни работи здраво. Всичко е поставено на едно уравнение.

— Добре де, защо смяташ, че е жив?

— Не съм казал, че е. Просто не съм така убеден, че е загинал, както бях преди.

— Защо?

— Заради някои дребни факти. Намерих един бордови стрелец, който допуска, че е възможно единият от самолета на Коуди да се е измъкнал. Намерих един бивш военнопленник, който ми каза, че бил чувал за някакъв мобилен военнопленнически лагер и че в него един от затворниците бил важна клечка, която може да е бил Коуди — възможно е да, е бил. Намерих двама от неговата ескадрила — единият смята, че Коуди е бил маниак на тема военна слава и почести, а другият мисли, че е бил свестен тип. Това е почти всичко, което научих. Много мътна работа.

— Но смяташ, че версията на Уол Пот може да е достоверна?

— Не съм казвал това. Всичко това е част от уравнението. Когато разбере кое е хикс, тогава ще ти кажа отговора.

Слоун се изхили.

— Избягваш излишни рискове, а? А защо? Ако аз не знам как се движат нещата, мога да си помисля, че вече ми нямаш доверие — каза той саркастично.

— Ами-и, че защо да ти нямам доверие, Хари? Че нали основното ти платежно средство е измамата? Убийствата и лъжите са ти професия. Нали вече ме изработи веднъж? Защо да ти нямам доверие?

Хатчър замълча и отпи голяма глътка кафе. Беше казал на Слоун само каквото трябваше. Беше премълчал някои неща, като например намерената на Мемориалната стена във Вашингтон записка за Поло от Джейми, който и да беше той Джейми. И споменаването на Тай Хорс, което за Хатчър означаваше само едно — хероин. Деветдесет и девет процента чист китайски бял прах от Златния триъгълник^[6]. Засега нямаше намерение да му казва за това. Слоун беше прекалено силно заинтересуван за причините, поради които евентуално на Коуди беше необходимо да се укрива. Това задейства всички видове предупредителни сигнали за опасност в съзнанието на Хатчър. Хатчър много добре си даваше сметка какво си мислеше Слоун в момента. Той разсъждаваше приблизително така: Ако Коуди в действителност се е накиснал в някаква воняща помия, най-целесъобразно ще е да се приложи елиминиране. За Слоун елиминирането беше най-лесното

разрешение за всеки проблем. Но никога не казваше това на глас. Той никога не изказваше мръсните думи гласно.

Слоун хвърли хавлията и започна да се облича.

— Отиваме в Банкок и ще видим какво можем да научим там — каза той, докато си нахлузваше някакви шорти в убит сивкав цвят и тениската.

Но смъртта на Портър и вероятното изчезване на Уол Пот даваха нова насока на мисията. Мислите на Хатчър вече течаха в друга посока, търсейки нови възможности за решение на проблема.

— Ще ти се обадя там след около един-два дена — каза той на Слоун. — Искам да проверя още някои неща тук.

— Като например?

— Ще ти обясня, като си ги изясня.

Слоун започна да си връзва врътовръзката. В тоя момент на вратата се почука.

— Господи, сега пък какво има! — каза Слоун.

[1] Shadow Brigade (англ.) — наименованието на въпросната специална служба. (Б.пр.) ↑

[2] Правила на маркиз Куинсбъри — основните правила на бокса като спорт, формулирани и прилагани от 1876 г. Носят името на маркиз Куинсбъри — почитател на бокса и техен автор. В по-общ смисъл — това са правила за водене на честен бой въобще, било физическо или словесно противопоставяне. (Б.пр.) ↑

[3] Скремблър — устройство за кодиране и декодиране на телефонния разговор чрез премодулиране на импулсите. (Б.пр.) ↑

[4] Става въпрос за Капитолийския хълм, където се намира сградата на Конгреса на Съединените щати (Б.пр.) ↑

[5] От испанското macho — означаващо мъжки, мъжга, мъжкар, използващо се като нарицателно за силен и твърд мъжки характер, също съдържащо асоциации за склонност към буйни сексуални приключения. (Б.пр.) ↑

[6] Златният триъгълник — един от най-големите райони в света с нелегално засадени площи с култури, от които се произвеждат различни видове наркотици, основно хероин. Обхваща пограничните райони на Тайланд, Виетнам и Лаос. (Б.пр.) ↑

ТРИАДИТЕ

Пред вратата стоеше висок мъж с изпъната стойка и извити нагоре, добре поддържани мустаци. Той беше облечен в бял ленен костюм със строги форми. „Хонконгско ченге“, помисли си Хатчър. Наистина имаше вид на такъв.

— Полковник Слоун? — попита той. Имаше такъв твърд британски акцент, че направо можеше да наточиш нож с него.

— Да?

— Сержант Варни, сър. Хонконгска полиция. — И той си показва удостоверението.

— За мен е удоволствие — каза Слоун с възможно най-дипломатичния си тон. — Заповядайте, влезте. С какво мога да ви бъда полезен?

Варни влезе в стаята с походка, с която би се явил на аудиенция при кралицата. Отправи една изкуствена усмивка към Хатчър.

— А вие сигурно сте мистър Хатчър — каза той и протегна ръка към него.

— Ъ-хъ — отвърна Хатчър и стисна протегнатата му ръка.

Варни се разходи до вратата към терасата, огледа пейзажа пред нея и се обърна към тях с ръце, скръстени зад гърба.

— Аз съм от Отдела за борба с триадите — каза той. След като нито Слоун, нито Хатчър му отговориха на това встъпление, той продължи нататък: — Нещата доста се промениха през последните шест-седем години. Надявам се, че бих могъл да ви предложа подкрепа, в случай че имате нужда. Случи се така, че мярнах вчера имената ви в нашия компютър.

— Компютър? — попита изненадано Хатчър.

— Ние извършваме компютърна проверка на списъците с пристигащите и заминаващите на летището. Рутинна процедура, нали знаете, опитваме се да държим под око по някакъв начин контролните входно-изходни пунктове. Тъкмо мислех да ви се обадя, когато се появи полковник Слоун, така че реших да се срещна едновременно с двама ви.

— Много учтиво от ваша страна, сержант — каза Хатчър. — Но нашата работа тук няма нищо общо с триадите.

— Да, сър, но като се имат предвид вашите предишни взаимоотношения със Силк Дрегънс и Уайт Пам, помислихме, че няма да е излишно да ви предложим помощ от страна на властите, както се казва.

— Аз лично не смятам, че ще имам нужда от това — каза Хатчър и погледна към Слоун. — Полковникът заминава днес, а аз смятам да напусна Хонконг утре или вдругиден.

— Да, сър, това е много добре — каза Варни. Той се запъна за момент, сякаш търсеше точните думи. Размърда си врата и присви рамене. Сержантът като че ли имаше повече тикове от някоя крастава кучка от Южна Джорджия. — Всъщност... мисля си, че не е лошо да ви посъветвам, сър... докато сте тук, се намирате в сериозна опасност. Бихме искали да знаете, че можете да разчитате на пълно съдействие и закрила от страна на органите на реда тук. Може би — той пак запъна за момент, присви устни и продължи, — може би бихте желали да ви осигурим охрана?

— Познавам града отлично — изръмжа Хатчър с пресипналия си шепот.

— Да, да, разбира се, но... Тук Хатчър го прекъсна.

— Вижте какво, сержант, не съм си имал никакво взимане-даване с Уайт Пам, а, доколкото знам, Силк Дрегънс отдавна вече не съществуват.

Тук Слоун се намеси енергично.

— Там е въпросът, Хач — Силк Дрегънс може и да ги няма, но Уайт Пам са нещо като... ъ-ъ... — Слоун се запъна за момент.

— Позволете аз да се намеся — включи се Варни. — След като Уайт Паудър Мама беше убит, Уайт Пам... ъ-ъ, как да кажа... приеха при себе си повечето от членовете на Силк Дрегънс. Стана нещо като сливане, ако разбирате какво имам предвид.

— Така ли? — каза Хатчър, все още слабо заинтересуван от темата. Той знаеше почти цялата история и беше водил битки със Силк Дрегънс още когато той Варни е подтичквал по училищното игрище за крикет.

— Знаете ли нещо за Толи Фонг? — небрежно го попита Варни.

— Толи Фонг? — повтори Хатчър, повдигайки учудено вежди, сякаш не разбираше за какво става въпрос.

— Баща му се казваше Лий Фонг.

За миг в съзнанието на Хатчър проблесна споменът от летището в Сингапур. 1975 г. Оттогава бяха изминали дванайсет години. Да, той познаваше Лий Фонг, и какво от това?

— Мислехме, че не е лошо да узнаете, че Толи Фонг е новият сан уонг на Уайт Пам — каза Варни с тържествуващ тон, изпъчи се и се усмихна глуповато. — Освен това — продължи той с нескрито задоволство — Джоу Лънг е негов пръв помощник тук, в Хонконг. Те още помнят...

„Значи така, замисли се Хатчър, престанал да слуша младото конте, с това кръгът се затваря...“

...Спускаяки се откъм полупланинските райони на своите дребни, покрити с дълга козина кончета, монголците нахлуха в тия земи. С развяващи се гарвановочерни коси, сплетени отзад в тънки като миши опашки плитки, с брадати свирепи лица, с погледи, блеснали в опиумно опиянение, те посичаха и изгаряха всичко, изпречило се на пътя им: коне, крави, свине, деца — всичко, освен жените. За тях жените бяха най-голямата награда. Убивайки и плякосвайки, варварите изтикаха благородните китайци в низините край морето, под планините със седемте върха, обитавани от седемте дракона.

А драконите, които преди, в земния си живот, са били първите седем императори на Китай, като гледали гневно от планинската си обител нещастieto на своя народ, призовали при себе си предводителите на китайците и им обяснили как да се защитават от завоевателите, обяснили им каква тактика да използват, вдъхнали им смелост и увереност в силите.

И така тайпаните се обединили в общности от по три рода, образувайки с фермите си триъгълници, обградени отвсякъде със стени, и задружно отблъсквали атаките на монголците от която и страна да ги нападнали. Драконите се оказали прави. На мястото, което по-късно щяло да се назове Хонконг, китайците разбили безмилостно обединените орди на монголците и изпратили жалките останки от войската им обратно в Монголия да отнесат вестта за случилото се. Варварите никога вече не се върнали но тия земи.

Така през дванайсети век било поставено началото на триадите, които през последвалите осем столетия непрестанно увеличавали силата и могъществото си. Всяка триада пренасяла през поколенията свои собствени ритуали, свои пароли и специални тайни начини на ръкостискане при поздрав, свои поеми, легенди и предания, полагали клетва за вярност към клана — клетва, запечатвана със собствената кръв, станала известна под името хонг мон. Тяхната мощ непрекъснато нараствала, докато те се превърнали в управляваща класа на Хонконг и на китайския делови свят. Повечето от тях станали бизнесмени, и то уважавани и почитани.

Не закъснели с появяването си и триадите, чиято дейност била насочена към престъпния бизнес. Те бързо се устремили към концентрирането на все повече власт в ръцете си. Нарекли се Чию Чао.

Тяхното влияние и могъщество също нарастващи неумолимо с течение на времето. Като най-могъщи и значими се установили клановете: Силк Дрегънс, Уайт Пам, 14К, Тин Блейд Ганг, Хаус ъв Севън Хендс и други. Дейността им обхващала всичко, което било отвъд границите на закона — хазарт, проституция, лихварство, търговия с роби, наркотици, контрабанда, незаконна търговия. И във всяка от тези дейности те проявявали такава твърдост и безкомпромисност, основана на жестокости и убийства, че властта и господството им били безпрекословни. Истински мафиози на Ориента.

Триадите въобще възникнали преди осемстотин години. Триадите Чию Чао възникнали преди седемстотин и деветдесет години. Само десет години били необходими на престъпността да се наложи в обществения живот.

Престъпните триади си поделили подземния свят, всяка си оградила свой периметър на дейност, но най-печеливша била империята на наркотиците на Силк Дрегънс — постоянно разрастваща се, гледаща с дяволска проникателност далече напред в бъдещето. В края на шейсетте пред тях се разкрил огромен нов пазар във Виетнам и те бързо организирали доставянето на чист китайски бял хероин № 1 от Златния триъгълник, частта му в пограничните области на Тайланд, до Хонконг, откъдето го пренасяли контрабандно в Сайгон или го превозвали с кораби по река Меконг директно във Виетнам, където го продавали на американските войници за по два долара дозата като начало, докато трае периодът на пристрастяването.

Уайт Паудър Мама се превърна в нещо като спасител на душите на американските войници, спасител с пакетчетата бял прах, пълни с щастливи видения, даващи възможност за макар и кратко бягство от противната действителност. Той постепенно успя да реализира коварния си план и създаде нов пазар за китайския бял прах в Съединените щати, където дотогава господстваха мексиканският и турският кафяв хероин. Използвайки пристрастените американски войници като изходна база, Силк Дрегънс разпростряха пипалата си и отвъд океана, в Америка. Истинското име на Уайт Паудър Мама беше Ма Бинг Сум и той беше всъщност сануонг, „кръстникът“ на Силк Дрегънс. Уайт Паудър Мама и неговият езекутор, Лий Фонг, който му беше и брат, бяха хората, всяващи ужас в цял Хонконг. Разполагаха с такава огромна мощ и влияние, че успяха да наемат пет ченгета от отдела за борба с наркотиците на хонконгската полиция, които сами се нарекоха Дрегънс Бред. Тяхната задача беше да охраняват движението на неговите стоки по реките, или както те го наричаха — „широкия, бял поток“.

Пролетта на 1973 г. На сцената се появи Кристиън Хатчър.

Бяха в една от задните стаи на офицерския клуб в залива Кам Ранх, който се беше превърнал в най-оживеното пристанище в света, своеобразен рог на изобилието, през който на субконтинента непрестанно се изливаше потокът от войници и оръжие за необявената война във Виетнам. В сравнение с останалата част от страната Кам Ранх беше тихо, райско местенце, с изключение на вечерите, когато се случваше тук да се посъберат повечко пияни сапъори, които си устройваха увеселение с фойерверки. За Хатчър, в ония дни, дори пет минути, прекарани по-далече от вътрешността на оная дива страна, изглеждаха повече от шестмесечен отпуск.

— Имам една работа за теб — каза Слоун.

— Ъ-хъ — отговори му Хатчър. С това изречение бяха започвали повечето от разговорите им досега.

— Тук имаме един голям проблем — каза Слоун.

— Сериозно? — понита го Хатчър и се ухили.

— Нямам предвид войната — каза Слоун. — Чувал ли си за Силк Дрегънс?

Хатчър кимна.

— Имаш предвид Уайт Паудър Мама?

Слоун кимна утвърдително.

— Ма Бинг Сум и неговата банда търговци на наркотици.

— Че те са си тук открай време — отвърна Хатчър и сви рамене.

— Това си е проблем на хонконгската полиция.

— Вече не е само техен. Започнаха да ни стъпват по мазолите, мой човек — продължи Слоун. — Имаме сериозни проблеми с наркотиците във Виетнам и повечето от стоката идва по реката от триъгълника. Тоя Уайт Паудър Мама ни е направо като трън в задника. Наел е петима главорези, които сноват по реките от Тайланд дотук. Бивши хонконгски ченгета, кръстили са се Дрегънс Бред. Страхотна пасмина са тия бандити. Бъфало иска да им теглим по един силен шут в задниците, да им дадем хубав урок.

— Е и?

— Е и, ти познаваш реката. Ще събереш два или три екипа, ще вземеш някой и друг брониран речен катер, а аз ще ти дам от нашите, който ти трябва — Криис, Сийлс, Берете, само кажи кой. Можеш да разполагаш със всеки от нашата служба. Искам да я разкараш цялата оная насмина. Искам повече никога да не се чуе за тия от Дрегънс Бред, и то да го свършиш колкото може по-бързо.

— Окей — каза Хатчър, — само че аз искам да ти предложи един малко по-различен план.

— Казвай.

— Ако го направим по начина, който ти предлагаш, с моето прикритие е свършено.

— Добре, ти как виждаш нещата?

— Ще взема трима печени главорези, Моли Макгайър, Чет Родригес — той се позамисли за момент и продължи, — и Бър Нютън. Останалите ще бъдат азиатци. Ще го изработим да изглежда като че ли им крадем стоката. Аз ще ръководя акцията, но ще си дадем вид малко на аматьори и апаши. Ще бъдем с маски, ама, по дяволите, ще им пръснем халките на ония бивши ченгета. Иначе по какъвто и друг начин да го направим, с мен е свършено и десет години, дето са отишли да поддържахме легендата ми, отиват по дяволите.

— Откъде ще намериш азиатци, които да стават за тая работа? — понита скептично Слоун.

— Това си е мой проблем.

— Трябват ми двацет и четири човека, най-добрите главорези, които могат да се купят с пари — каза Хатчър на Коуен, — способни да изпълняват заповеди, без да възразяват. И да могат да си пазят езика зад зъбите — изпуснат ли и дума за това, което ще правим — губят си езика.

— Каква е работата — попита Коуен.

— Не ти трябва да знаеш.

Като ловуваха речни птици през деня и кръстосваха реките, въоръжени с двацетмилиметрови автоматични оръдия и термични бомби, с автомати „Узи“ и армейски ножове, унищожавайки всички бърлоги, използвани от контрабандистите на наркотици за пренощуване, те обявиха открито война по реките срещу организацията Дрегънс Бред, превознаща хероин по Меконг. За три месеца малката група на Хатчър устрои засади и овладя две дузини корабни товари с хероин. За три месеца четирима от петимата членове на Дрегънс Бред усетиха в гърлата си горещото ужилване от хладната стомана на ножовете, умряха бързо и безшумно, докато корабчетата им и смъртоносният им товар биваха измъквани изпод краката им, откарани далеч нагоре по реката и изгорени. Само един от членовете на Дрегънс Бред не можа да попадне в ръцете на ликвидаторите на Хатчър.

Две години по-късно. Летището в Сингапур. Екзекуторът на Уайт Паудър Мама, Лий Фонг, две години безуспешно беше търсил Хатчър навсякъде. Най-после го беше фиксирал в полезрението си, следеше го от два дена и изчакваше подходящия момент да го убие по класическия начин — тясна кама в гърлото, прекъсваща нервните влакна и сънната артерия. Това беше единственият начин да спаси репутацията си и да докаже на Уайт Паудър Мама, че все още е достоен да бъде Номер Две в Силк Дрегънс.

Хатчър го беше забелязал още от самото начало, освен това знаеше, че Фонг трябва да доказва умението си. За тая цел той трябваше да извърши убийството от непосредствена близост, така че за Хатчър не беше трудно да му устрои клопка.

Хатчър се изкачи на терасата за посрещачи. Тъкмо се смрачаваше и терасата беше безлюдна. Той изгледа излитането на един от реактивните самолети и малко след това чу как вратата зад него тихо се отваря. Чу и приближаващите стъпки. Наведе се надолу, сякаш

си връзваше връзките на обувките. Крачките зад него се ускориха. Приближаваха.

Хатчър се извърна и се изправи със светкавично движение, забивайки седеминчовата кама в слънчевия сплит на Фонг и я натисна нагоре, докато стигна сърцето му. Гледаше Фонг право в очите, а лицата им бяха толкова близо едно до друго, че той усети с кожата си предсмъртния дъх на екзекутора на Силк Дрегънс, като в същото време стискаше въоръжената му ръка в желязна хватка, докато животът не напусна тялото на жертвата му.

— Джой гин, Фонг — каза той и го пусна на земята.

Две седмици по-късно Уайт Паудър Мама беше убит с автоматен откос на една улица в Уончай на излизане от нощно заведение. Беше сложен край на господството на Силк Дрегънс. Уайт Пам надделяха в борбата за надмощие и в изблик на състрадание приеха при себе си повечето от членовете на Силк Дрегънс.

Един от новоприетите беше Толи Фонг, синът на Лий Фонг. Сега, дванайсет години по-късно, той беше титулярният екзекутор на триадата Уайт Пам и му предстоеше да стане неин главатар. В качеството си на екзекутор на Уайт Пам, той беше може би най-опасният човек на света. Като сан уоиг той щеше да разполага със страхотна власт. А негов Номер Едно за Хонконг беше Джоу Лънг, последният останал жив член на Дрегънс Бред, единственият, който се беше изилъзнал от наемния отряд на Хатчър.

И двамата се бяха заклели да убият Хатчър още в мига, в който го зърнат.

А единственото нещо, което вътрешните прищракования на Хатчър му говореха, беше, че щом тоя Варни знае за пристигането му в Хонконг, то неминуемо и Уайт Пам знаят за това.

— ...сте им отвличали стоката — каза Варни.

— Извинете, не чух? — каза Хатчър.

— Казах, че по всяка вероятност те още ви имат зъб за това, че сте им отвличали стоката.

Добре се беше съхранила тая тайна. Щом Варни беше наясно по въпроса, това значеше, че и в Хонконг се знае. Дори и само в Интерпол да знаеха за това, на Хатчър вече му е лепнат етикетът „кука“, която сътрудничи с властите. Хатчър си даваше сметка, че Варни не е тук просто, за да му предложи „закрилата на Короната“. Той беше дошъл и

за да прецени Хатчър, да реши дали той е добро момче, или е едно от потенциалните лоши момчета. И в това отношение конците се оплитаха.

Сержант Варни беше достатъчно интелигентен, за да прецени, че Хатчър не прие възторжено предложената му помощ, нито проявения към него интерес. Значи той беше опасен тип.

— Съветвам ви да бъдете изключително предпазлив, докато сте в колонията — каза Варни, отивайки към вратата. — Още сте на едно от първите места в списъка на Толи Фонг. Ако той или Джоу Лънг разберат, че сте в Хонконг, няма да се спрат пред нищо, за да ви убият. Излишно е да ви обяснявам, че като полицейски служител бих искал да предотвратя това.

— Оценявам вашето внимание към мен — каза Хатчър. — Но както вече ви казах, ние и двамата ще се изнесем оттук най-много до ден-два. Ще гледам много — много да не се набивам в очи.

Варни подаде на Хатчър визитната си картичка.

— Ако имате нужда от помощ, обадете се. На гърба е написан номерът, на който можете да ме намерите нощем. Уверявам ви, че ще се отзовем максимално бързо.

Сержантът се отпрати с официална строева крачка към вратата, поклони се леко и излезе.

Хатчър беше изпълнен с досада и подозрения от тази натрапена среща.

— Трябва да свърша някои неща тук, Хари — каза Хатчър. — Съвсем не ми се ще той британски дървеняк да ми се мотае из краката.

— Ти гледай просто да не се завираш и да си търсиш белята в Макао, разбираш ли? — каза Слоун.

— Не се безпокой за мен...

— Стой настрана от Толи Фонг и от триадите.

— И иа мен не ми се ще да се занимавам с Фонг и приятелчетата му.

— Ще свършиш под водите на някой залив. Знаеш, че ми е ужасно неприятно, когато се налага да обяснявам това.

— Направо ставаш сантиментален.

— Знаеш какво имам предвид.

— Напълно ми е ясно какво имаш предвид. И аз нямам намерение да свършвам в каквито и да са води.

— Само се забъркай в някаква история с Уайт Пам и смятай, че си мъртъв.

— Е, последния път не се случи точно така.

— Все пак не бъди толкова самоуверен — меко каза Слоун. — Сега Толи Фонг е бос на триадата Уайт Пам и Джоу Лънг му е Номер Едно за Хонконг. А и двамата са се заклели да те унищожат. Ако до събота не се появиш в Банкок, ще пусна кучетата да те търсят.

— Ще те потърся в „Империял“ — каза шепнешком Хатчър. — Поръчай „Д’Жит Почана“ за закуска в събота сутринта по обичайното време.

— Окей.

— И още нещо. Накарай онова, оправното момче, дето си го държиш в Щатите, Флиткрафт, да се поогледа в компютъра си. Да провери дали ще може да намери нещо за някакъв мобилен военнопленнически лагер във Виетнам — постоянно местели местонахождението му. Предполагам, че е бил транзитен лагер за преразпределение на пленниците, някъде около границата с Лаос. Възможно е да са го наричали лагерът призрак или нещо такова.

— Ще видя какво ще може да се изрови по въпроса. Ще му кажа да се свърже директно с теб.

— Имам му номера. Аз ще му се обадя.

— Добре — каза Слоун след кратко мълчание. — Само бъди предпазлив.

— Никога не съм спирал да бъда предпазлив — отвърна Хатчър.

Хатчър се обърна, върна се в стаята си и затвори вратата. Не си направи труда да подаде ръка за довиждане.

Излезе на терасата на своята стая и отпрати поглед над залива към връх Виктория и сгушената в подстъпите към него крепост на Коуен. Доста неща се бяха променили в последния един час. Сега той осъзна, че се налага да се види с Коуен.

„Всеки трябва да плаща за греховете си“, беше казал веднъж „126“-ти.

Но въпросът, който се породил в съзнанието на Хатчър, беше: Кой е грешникът, кой спрямо кого беше съгрешил и кой трябваше да плаща.

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

Вътрешните прищраквания на Хатчър работеха на високи обороти. Слоун щеше да проучи версията на полицията за случилото се с Потър и да намери Уол Пот до пристигането му в Банкок, така че сега нямаше нужда да мисли за това. Ако са изпуснали Уол Пот, Хатчър трябваше да изпробва други възможности. Но те бяха доста рисковани и свързани с много неизвестности. Въпросът, който стоеще пред него, беше: Дали да не зареже тая работа и да се върне в Джорджия? Неочаквано операцията по издирването на Коуди беше получила неприятен обрат, с все повече нарастващи трудности. Първо беше убит човек, а сега се намесваше и Отделът за борба с триадите на хонконгската полиция. „Посещението на вежливост“ от страна на Варни беше запалило още от червените лампички в главата на Хатчър. Това вече не беше обикновена операция за издирване. Ясно беше, че рисковете, които трябваше да поеме, съдържаха смъртоносна опасност за него.

Доверявайки се на разсъдъка си и на логиката, той успя бързо да конкретизира плана си за действие. Ако виетнамският лагер призрак, описан от Шварц, наистина беше съществувал, то имаше хора нагоре по реката, в земята Чин Чин, които щяха да знаят за него. Това означаваше, че той щеше да има нужда от помощта на Коуен. Хатчър реши да се свърже със стария си приятел, след което да изчака да разбере дали Флиткрафт е успял да изрови нещо интересно.

Той се загледа отново към връх Виктория, към дома на Коуен, и се замисли дали годините не бяха променили и него. Дали все още имаше същото влияние и мощ, както навремето, питаше се Хатчър. А какво ли ставаше с Дафни?

Дали все още можеше да има доверие на старите си приятели?

Той набра един номер, който все още помнеше наизуст след толкова години.

В слушалката се чу преправен писклив глас, който отговори на китайски:

— Джо сахи.

— Стиснато копеле — изръмжа Хатчър. — Толкова години минаха, а си все толкова стиснат, та не смееш да се изръсиш за секретарка. И не си мисли, че ще ме преметнеш с тоя фалшив китайски сопран.

Последва дълга пауза, след което слисан от изненада глас попита шепнешком:

— Кристиън?

— А-а. Не си ме забравил!

— Кристиън! — изкрещя Коуен. — Господи, бях чул че си убит.

— Така е, като вярваш на слухове.

— Боже Господи, не мога да повярвам. Тук ли си?

— Отреща, на старото място.

— Защо говориш шепнешком, в опасност ли си? — попита Коуен с поверителен тон.

— Това е дълга история и... не, не съм в опасност... поне за момента.

— Тогава размърдай си задника и се качвай при мен... още сега! Господи, чакай да кажа на Тайъна. Не мога да повярвам, човече, направо не мога да повярвам! Хатчър се е върнал от оня свят!

Вълнението и радостта на Коуен изглеждаха искрени и Хатчър се почувства облекчен, след като приключи разговора. Дълбоко в себе си той чувстваше, че Коуен все още му беше истински приятел. Но това е Хонконг. Чувството за вярност и приятелството се променяха при всеки повей на вятъра.

Джоу Лънг никога не ставаше по-рано от обяд. Нощите си прекарваше в казино „Монитор“ или пък обикаляше заведенията. Ако на рулетката не му потръгнеше, той обикновено завършваше нощта в някой от многобройните публични домове в Макао. Лънг рядко си лягаше преди три-четири часа сутринта и рядко променяше режима си, освен ако не се налагаше да върши някаква работа.

Той живееше в една от новите многоетажни кооперации, които вече започваха да развалят общото впечатление от многовековната традиционна архитектура на Макао — малкия град на подстъпите към огромния Китай.

Лънг се размърда, пресегна ръка и докосна спящата до него жена. Това беше една русокоса красавица, която си беше хванал

предната вечер във Файър Дък Клъб. Лънг харесваше жените гуай-ло, а пък тая беше по-страстна и по-дива от всички, които беше имал досега. Тя измърка и в просъница се обърна по гръб, а той се приближи, обърна се на една страна и се притисна към нея, прокарвайки ръката си върху тялото ѝ под копринения чаршаф. Започна да я гали и да я разбужда.

В тоя момент телефонът иззвъня. Той се отдръпна раздражено от жената и ядосано отговори на позвъняването.

— Хатчър е тук. В „Пининсюла“, стая 512 — каза мъжки глас на китайски.

Лънг подскочи и седна в леглото.

— Да няма някаква грешка? — гласът му звучеше нервно и припряно.

— Няма грешка. Хатчър е.

— Още ли е там?

— Хай, но кой го знае докога ще стои вътре.

— Мем гой — каза Лънг и затвори. Пулсът му се беше ускорил. Много отдавна Лънг се беше простил с надеждата, че ще може да отмъсти на Хатчър за убийството на партньорите му. Самият Толи Фонг се беше закълел да убие Хатчър, а тъй като Фонг беше неговият бос, възможността за лично отмъщение доста беше намаляла. Той легна отново но гръб на леглото и се загледа в тавана, усмихвайки се самодоволно, защото в момента Толи Фонг отсъстваше от града. „Как хубаво се урежда работата, мислеше си Лънг, ще си оправи сметките с тоя гуай-ло, преди Фонг да се е върнал.“ Иначе Толи Фонг щеше да държи да извърши екзекуцията лично.

В тоя момент момичето се разбуди и реши да продължи любовната игра. Тя беше очарована от зеления кинжал, татуиран на ръката му под лакътя, мускулестото му тяло я възбуждаше, а отчаяните му опити да говори английски тя намираще за доста чаровни. Като преживяване това беше нещо ново за нея — да прави любов с мъж, чиято култура ѝ беше съвършено непозната. Отначало тя беше изплашена от грубите му обноски, страхуваше се, че той би могъл да прави секс според някакъв странен ориенталски обичай, което да ѝ причини болка. Но се оказа, че това беше едно от най-приятните сексуални усещания в живота ѝ. Тя се обърна по корем и започна да гали бедрото му от вътрешната страна.

Той я шляйна но дупето и каза на английски:

— Ще правим пак друг път. Сега аз прави бизнес.

След като я изпрати, Лънг си взе леденостуден душ. Избърса се с хавлията, отвори един сандък, поставен в ъгъла на спалнята, и измъкна оттам дълга тясна кама в ножница от телешки бокс. Привърза ножницата за лявата си ръка под лакътя, точно върху татуировката, след което облече традиционното китайско облекло, носено от работниците — черни сатенени панталони и риза с широки ръкави. Огледа се в огледалото, за да оправи външния си вид и в този момент съзря дървения кръг за забиване на стрелички на стената зад себе си. Лънг скръсти ръце на гърдите си, после внезапно се обърна, дясната му ръка се плъзна надолу, мигновено измъкна камата и с камшичен удар я запрати към срещната стена. Лъскавото острие проблясна под лъчите на утринното слънце и в следващия миг се заби точно в средата на дървения кръг. Остана да стърчи там с вибрираща от удара дръжка.

Лънг се ухили самодоволно и изсумтя. Как го казваше тоя гуайло? Чрез тренировки към съвършенство, а?

Хатчър беше изпратил основния си багаж направо за Банкок, така че при себе си имаше само една пътна чанта с тоалетни принадлежности, една риза и бельо за подмяна, и куфарчето с фотографските принадлежности. Взе ги и двете на излизане от стаята. Първо мина през специализираното магазинче за алкохолни напитки на партерния етаж на хотела и купи бутилка вино „Лафит Ротшилд“, реколта 1972 г., която изглеждаше подходяща за случая. След като излезе от хотела, той зави покрай него и тръгна по Натан стрийт, като зяпаше непрекъснато по витрините на магазините, оглеждайки в тях улицата зад себе си. Тъкмо когато стигна Каулуун Парк, на триста-четиристотин метра от хотела, той съзря колата.

Двама човека. Единият в колата, другият на страничната ѝ стъпенка. Единият азиатец, другият бял. В продължение на неколкостотин метра спираха два пъти. Много добре.

Хатчър беше сигурен, че това са хора на Варни и подозренията му към хонконгското ченге се засилиха още повече. Възможно беше наистина компютърът да им беше изкарал името на Хатчър. Но след толкова години оттогава, просто не виждаше причина те да проявяват толкова голям интерес към него. Ченгетата по цял свят бяха

претрупани с работа. Това предложение „да му осигурят защита“, без той да е търсил съдействие от тях, му изглеждаше доста подозрително.

Той мина през парка, зави по Каулуун Драйв към пристана на Стар Фери, качи се на ферибота и застана на кърмата му, оглеждайки брега на залива, откъдето беше тръгнал. За негова изненада двамата мъже не го бяха последвали. Мъжът на стъпенката се беше прибрал в колата и те изчезнаха нагоре по Селисбъри Роуд, след като фериботът потегли.

Тия двамата си ги бива, помисли си Хатчър. Вече са дигнали по тревога техните хора на острова. Нов екип от преследвачи щеше да чака Хатчър, когато пристигнеше там. Трябваше отново да разиграва същата игра като пристигне на острова. Не искаше Варни и Отделът за борба с триадите да разберат, че отива на среща с Тсу Фи.

Джоу Лънг влезе в хотела през служебния вход. С това облекло не можеха да го различат от работниците по поддръжката на хотела. Лънг се качи направо на петия етаж и бързо, безшумно отключи вратата на стаята на Хатчър. Застанал нащрек, той отвори вратата, шумгна се вътре и я затвори пак така безшумно. Влезе предпазливо и огледа основно навсякъде. Хатчър не беше там, нямаше го и багажа му.

Лънг застана в средата на стаята и се замисли. Дали Хатчър беше напуснал града? Възможно беше в тоя момент да пътува към летището.

Лънг слезе на партера и се обади на рецепцията по вътрешния телефон. Дали мистър Хатчър от 512 е напуснал? Не, отговориха му от рецепцията.

Моментният неуспех не даде видимо отражение в поведението на Лънг. Той беше търпелив и беше свикнал да преодолява такива неуспехи. Но явно трябваше да промени плана си. Очевидно тая работа щеше да изисква по-различна тактика.

Когато фериботът пристигна, Хатчър веднага слезе, сви надясно и тръгна на запад по Коноут стрийт към централната част на острова. Подухваше хладен ветреца и той изведнъж се озова в шумната атмосфера на Хонконг — музика и автомобилни клаксони, смях и корабни камбанки, шумоленето на листата на смокиновите дървета и постоянния звуков фон от човешки говор.

Държеше се като турист — тръгна да се разхожда покрай нощните заведения на Уончай, където Сузи Уонг се беше отдала на любовта си към един американски войник и умря, изкупвайки греха си. От извадените пред вратите на заведенията високоговорители гърмеше американска музика, момичетата бяха обути в джинси и с грима бяха придали европейска форма на дръпнатите си очи.

Колкото повече приближаваше към търговската част на града, тълпата по улиците ставаше все по-многолюдна и вече му се налагаше да се провира през навалищата, спирайки от време на време да се огледа назад. Зад него отново се бяха закачили двама мъже. Когато достигна запуснатата арка, маркираща началото на прословутата Кет стрийт, той се озова притиснат в навалищата от нотни туристи, насочили се нагоре по стръмната, криволичеща улица, от двете страни на която бяха наредени магазини, очакващи клиентите си.

Хатчър тръгна по многолюдната търговска артерия, движейки се с наложено от заобикалящата го тълпа темпо. Наближи салона за акупунктура, където за първи път се беше срещнал с Коуен, спомни си за прашния офис с неудобните столове в него и се замисли дали да не мине през него и да излезе от задния вход, за да се откъсне от опашката. „Не, реши той, прекалено очевидно беше.“

Вместо това Хатчър присви колене и се приведе леко надолу, така че главата му слезе под равнището на главите на хората от заобикалящата го тълпа. Продължи да се движи така около стотина метра, докато стигна до едно малко дюкянче за облекла, сгущено между другите големи магазини. Витрината му беше така отрупана със стоки, че през нея не се виждаше нищо. Хатчър бързо се шмугна в него.

Двамата му преследвачи го изгубиха от погледа. Тогава им се стори, че го забелязват да влиза в някакво магазинче. Те се втурнаха забързано напред като разблъскваха хората с рамене и лакти.

И четирите стени на малкото магазинче бяха опасани с рафтове, които бяха отрупани с джинси и спортни облекла. Ризи и блузки бяха натрупани на купчини от пода до тавана, а продавачите стояха наредени един до друг, очаквайки посетителите да купят нещо. Хатчър прекоси магазинчето и излезе направо през задната врата. Там той сви по една тясна пресечка към Коноут стрийт и скочи в първата

попаднала му пред очите рикша. Излегна се на седалката така, че да не се вижда отстрани.

— Карай към трамвая, по-бързо — каза той на китайски на момчето, което караше рикшата. Въобще не обърна поглед назад.

Зад него, на Кет стрийт, единият от преследвачите му се показва през задната врата на магазинчето за облекла и огледа улицата в двете посоки. От Хатчър нямаше и следа. Той извади едно уоки-токи от вътрешния си джоб и натисна бутона за връзка.

— Изработи ни — каза той ядосано.

Момчето на рикшата въртеше ритмично педалите по Коноут стрийт, после сви към началната спирка на трамваите за към Виктория Пийк и като стигна до нея, спря. Хатчър му плати, слезе и огледа зад себе си — само нормалният трафик на колите.

„Дотук добре“, рече си той и се качи на трамвая.

БЕЛИЯТ ТСУ ФИ

От терасата на къщата си на Виктория Пийк Коуен гледаше как трамваят се изкачва по склона на планината. Беше видял как Хатчър пристига с една рикша и се качва на трамвая. Коуен внимателно огледа улицата и парка около спирката, за да се увери дали някой не сле ди приятеля му. Не забеляза нищо съмнително. Но с Хатчър човек никога не можеше да бъде сигурен. И сега, с това внезапно появяване след толкова много години — Коуен се чудеше с какво ли се беше захванал от давнашният му приятел.

Мислите на Коуен се насочиха назад във времето, към оная тъмна нощ нагоре по реката, когато беше поставено началото на приятелството му с Хатчър...

...Коуен се спускаше надолу по реката след срещата с Тс'е К'ам Мен Ти с товар от контрабандни стоки, когато изведнъж зад тях се появи едно корабче, пълно с някакви независими от триадите речни пирати. Те изстреляха във въздуха няколко предупредителни изстрела. Коуен имаше само шестима от своите хора. В края на краищата никой, абсолютно никой не нападна Тсу Фи — факт, който за съжаление не беше известен на тая банда речни обирджии. Те му наредиха да спре двете си корабчета.

В следващия момент Коуен чу приглушено боботене на машини и един катраненочерен военен катер изплува от тъмнината близо до тях. По силует приличаше на американски военен катер, но по него нямаше никакви отличителни знаци. На носа му беше застанал белият мъж, с когото той се беше видял преди няколко месеца нагоре по реката. Коуен се замисли и изрови името му от паметта си: Хатчър. Дванайсетина въоръжени до зъби разбойници се бяха наредили Покрай релинга на командвания от Хатчър катер. Тогава Коуен забеляза, че мъжът, застанал на пост зад тежката картечница М-60 на огневата кула, носеше риза с армейски нашивки на ръкава. Сержант? Дали това не бяха американски войници, зачуди се той. Никой от останалите не носеше униформа. Хатчър носеше панталони на

маскировъчни райета и горнище в цвят каки, но на тия времена всички носеха такива. Хатчър и пиратите проведоха някакъв кратък разговор и въпреки че Коуен не можа да чуе нищо от него, думите му явно имаха резултат. Пиратите ги заобиколиха и се насочиха нагоре по реката. Хатчър приближи катера си до борда на малкото, елегантно корабче на Коуен.

— Отново се срещаме — каза той с усмивка.

— Наистина, приятелю, наистина — отвърна Коуен. — И не се оплаквам. Откъде се взе точно тук?

— От един час плуваме на около миля — миля и нещо зад вас. По едно време гледам как тия обесници се измъкват от заливчето и ви се лепват зад кърмата, та си рекох, че няма да е зле да се приближим и да видим какво става.

— Задължен съм ти за това — каза Коуен с лек поклон.

— Ще го имам предвид — отвърна Хатчър. — Ела на моя борд, ще те черпя едно питие.

Хатчър и хората му бяха направили някои подобрения на катера. Това беше тесен бързоподвижен речен съд, предназначен за кратковременно водене на бойни действия със съвсем малко удобства за евентуално подълго пребиваване на него. Имаше доста оскъдно пространство за каюти на екипажа, но обширна и добре оборудвана кухня, на борда си имаше по-мощно въоръжение и по-дебела броня, отколкото танк и беше боядисан целият в черно. Екипажът на Хатчър, състоящ се от една дузина брадясали наемници, имаше не по-хрисим вид от бандитите, които току-що бяха разгонили. Хатчър заведе Коуен в спартанската си спалня — малка каюта с барче, масичка, покрита със саморъчно направена карта на реката и притоците ѝ и изпънат между двете стени хамак. Коуен си даваше сметка, че не е подходящо да задава директни въпроси на домакина си относно вида на заниманието му. Хатчър извади бутилка джин от барчето и наля по една голяма водна чаша.

— Накъде си тръгнал? — попита Коуен предпазливо.

— Връщаме се в Хонконг да си поотпочинем — отвърна Хатчър. Лицето на Коуен светна.

— О, чудесно. Това е точно по моята част — каза той. — Бъди ми госг, докато си в колонията. Настоявам.

Хатчър се усмихна и вдигна чашата си.

— Кой би могъл да откаже на такава покана?

През следващите две седмици Коуен се грижеше за Хатчър като за коронована особа. Удариха му такъв живот, че се вдигна шум от Макао до Каулуун. Славни дни бяха това — време, през което се породиха и укрепна тяхното взаимно доверие. Станаха истински приятели. За Коуен Хатчър беше първият истински приятел, а за Хатчър Коуен беше вторият от времената на дружбата му с Мърф Коуди. Коуен осветляваше своя приятел в подробностите от дейността на хонконгските триади, а Хатчър пък редовно информираше Коуен за местонахождението на британските митнически патрули. Но това, на което всъщност се основаваше тяхната истинска дружба, беше чувството на симпатия, което изпитваха един към друг. Двамата самотници спечелиха доверието си и тяхното приятелство доби измерения, неподвластни на хода на времето. Макар и Коуен да беше Тсу Фи и да можеше да плува необезпокоявано навсякъде по реките, основавайки се на протекцията на Сам-Сам Сам, той постоянно имаше чувството, че Хатчър е винаги някъде наблизо, готов да му помогне, ако изпаднеше в беда.

После, също така внезапно, както се беше появил по реката, Хатчър изчезна, без дори и с една дума да го предупреди. Сбогуванията не бяха в стила на Хатчър.

Сега пулсът на Коуен се ускори от очакването съвсем скоро да види приятеля си отново.

Хатчър също беше развълнуван при мисълта, че отново ще се срещне с белия Тсу Фи. След първата си среща навремето с дребничкия мъж той беше разпитвал за него при случайните си посещения в Хонконг. За него се носеха някакви мъгляви слухове, но Хатчър така и не успя да научи нещо съществено чак до онази вечер, когато беше седнал на чашка с група репортери в Гоудаун Бар на Коноут стрийт. Това беше една доста приятна кръчма най-вече заради американския диксиленд-състав, който свиреше на живо, и евтиното пиене. Там един стабилно попиянал бивш репортер на име Чарли Роулсън се покопити и се включи в разговора, когато Хатчър спомена името на Коуен.

— Познавах го навремето — каза той над чаша бомбайски джин с лимонов сок, — когато бяхме с него студенти в Харвард.

Харвард ли?! — полита изненадано Сид Бърнаби, кореспондентът на списанието „Таим“.

— Възпитаник на Нийман^[1] — похвали се Роулсън.

— Тогава, в края на шейсетте — започна да разказва историята Роулсън, — Коуен беше станал за посмешище на целия колеж. Само да го видиш дребосъка му с дребосък как цепи през Харвард Скуеър, пуснал капациите, здраво стиснал чантата си пред гърдите, сякаш да не би някой да му я дръпне и да побегне с нея, дегизиран с оная рехава брада, дето си я беше пуснал, и не смее да размени две думи с когото и да е. В общество беше контактен колкото останките на замразен мамут. Баща му по това време бил някакъв много известен адвокат или нещо такова в Уестчестър. А пък нашият Коуен бил гордостта на рода си. Завършил с отличие Принстън, диплома за бакалавър по обществени науки от Харвард. Щом защити доктората си, всички големи компании от страната се наредиха на опашка да го интервюират за постъпване на работа при тях. Но тогава пък да вземат да установят, че е капацитет в областта си без дори и капчица умение за общуване и работа в колектив, гений, който не може да каже и едно здрасти на непознат човек. Беше тотално отписан като маниакално саможив и необщителен тип. А всъщност той беше само срамежлив и притеснителен, нищо друго му нямаше. Имам чувството, че тая думичка „притеснителен“ е била измислена специално заради нашия Коуен.

— И какво стана по-нататък? — попита Хатчър.

— Тогава родителите му решиха, че единственото нещо, което може да му помогне, е едно околосоветско пътешествие, за да види свят и да се социализира. „Време е да обърнеш малко внимание и на удоволствията в живота, му казал баща му. Намери си една мацка и опитай нещичко и от другата страна на живота.“ Е добре, ама горкият старец не е можел да си представи колко присърце нашият Коуен ще вземе съвета му. Това беше последното, което чух за него тогава, чак допреди около една година, когато го видях да излиза наперено от една банка на Коноут стрийт, облечен в червен копринен чионгсам. Влезе в един „Ролс-Ройс“ и отпраши нанякъде. Само Бог знае какво е правил през годините от изчезването му досега.

По-късно самият Коуен изясни това на Хатчър.

Застанал на терасата си, и Коуен се беше отдал на размисли, припомняйки си времето, когато за първи път видя пристанището на Хонконг. Той се беше крил в кабината си през целия път след отплуването от Сан Франциско, ужасен от мисълта, че трябва да се среща с толкова непознати на борда на огромния кораб. Първата нощ след акостирането им в пристанището той се измъкна потайно на палубата и беше обзет от паника пред гледката на извисяващия се в близост планински връх, ослепителните светлини на града и обградилите отвсякъде големия кораб сампани с молещите за милостиня хлапета на тях. Точно тогава Коуен бил забелязан от един връял и кипял моряк с разпуснати нрави на име Рингър, нещо като домакин и доставчик на кораба, който изпитал истинско съжаление към Коуен.

— Виж какво, сър, мисля да мръдна към центъра на града самичък... искаш ли да дойдеш с мен?

Коуен се почувствал изнервен, но пък и заинтригуван.

— Там е и деловата част на града, нали?

Рингър:

— Да, ама там има и други неща, които си заслужава да се видят. Мисля си, че можеш да прекараш приятно в „Дома на орхидеите“ на Фет Лейди Лоу.

Коуен:

— Това ресторант ли е?

Рингър, тоя майтапчия:

— Е, ъ-ъ, мисля, че може и така да се нарече.

Хубав ресторант. Заведението на Фет Лейди Лоу е може би най-големият публичен дом в света и той тръгнал с Рингър към него с надеждата, че отива да си похапне омлет и китайско задушено. От момента, в който Коуен престъпи входа на заведението на Фет Лейди Лоу, животът му се промени завинаги. Неговият сексуален апетит беше възпламенен и пред Коуен се разкри един съвършено нов аспект на живота.

Той се усмихна вътрешно на самия себе си, като си спомни за оная нощ. Основното помещение беше осветено от розови свещи и някъде, скрити в тъмнината, свиреха музиканти на китайски инструменти. Бюфетът! Бюфетът беше един истински рог на изобилието. Всеки възможен деликатес, дори и за най-богатото

въображение, фигурираше на отрупаната маса. Хайвер от черно морска есетра; крилца от врабчета, подправени с чесън, както ги приготвят в Кантон; супа от гъби и перки на акула, подправени с китайски оцет; парченца месо от пекинска патица, сервирани в бао бинг и руло чун джуап с плънка от свинско с къри и сепия; зеленчуци, приготвени на водна пара с шампанско.

А жените! Коуен беше направо хипнотизирай. Всичките бяха достатъчно разголени и сочно предизвикателни на меката светлина на свещите, страстно мамещи силуети, всяка с различна хубост, всяка облечена в свой собствен стил под възискателния поглед на Фет Лейди.

Една от тях беше облякла твърде сексапилна френска нощница, друга — наметнала само дантелен халат без нищо друго под него, трета — по черен колан за жартиери и корсет. Имаше една красавица от Перу със затворена викторианска блуза с висока яка и нищо друго по нея, една нубийска принцеса по наметка, тънка като паяжина. Тук бяха събрани жени отвсякъде, дори от най-затънтените краища на света — евроазиатки, японки, китайки, тайландки, египтянки, гъркини, французойки. Имаше африканки и израелки. Имаше даже една индианска принцеса от Америка и две близначки ескимоски, които наричаха Муклуките, и които работеха с клиентите винаги заедно в една стая с огледала по стените.

„Ритуалът по моето посрещане беше наистина изключително преживяване“, помисли си Коуен с усмивка.

Самата Фет Лейди Лоу^[2] по външен вид можеше да бъде оприличена на всичко друго, но не и на високите и стройни френски модели от кориците на списанията, с техните широки рамене и високи скули. При това самата тя беше недостижима награда на това място, където всичко пред очите ти се предлагаше, било срещу пари, било просто така, като благосклонност на заведението.

— Защо ѝ викат Фет Лейди? — попита Коуен.

— Защото точно това, приятелю, се търси от затлъстелите баровци, които идват тук — отвърна му Рингър.

Нейното опитно око обаче веднага разпозна девственика в Коуен и тя избра за него рядка награда, до която имаха достъп малцина от посетителите. Фет Лейди излезе от основния салон и се върна с Тайъна. Коуен с наслада възстанови този спомен в съзнанието си — това мъничко същество, по-ниско от Коуен, още съвсем дете,

ненавършило шестнайсет, загърнато в саронг, с коса свита на кок с преплетени в него орхидеи и азалии, и черно бретонче, спускащо се върху челото ѝ. Тя се усмихна на Коуен с най-нежната усмивка, която беше виждал в живота си, после се присегна, хвана го за ръката... и го отведе в рая. Тя го отведе горе в стаята си и Коуен съвсем живо си спомняше всяко кътче, осветено от отблясъка на свещите. Спомняше си цвета на възглавниците, натрупани в единия ъгъл на стаята, голямата старовремска вана с месингови крака в другия ъгъл, спомняше си как тя избираше всяко късче храна от отрупаната с деликатеси маса и му го слагаше в устата, смесвайки така умело и талантливо вкусовете, че самото хранене възпламеняваше страстта му.

После тя бавно го съблече, масажирайки всеки мускул по тялото му, след което вдигна ръка към главата си и свали гребените и цветята от черната си коса, разпилявайки я върху раменете си. После приседна до него, развърза колана на саронга си, който се смъкна на пода, и го остави да се наслади на гледката на свежото ѝ тяло, преди да го заведе във ваната, пълна с лечебна освежителна кал — толкова топла, че едва се издържаше в нея. После се зае да възбужда и наелектризира тялото му, след което прави любов с него, докато той не усети, че направо полудява. Кръвта на Коуен се възпламени само при спомена за оная нощ.

Коуен никога не си тръгна оттам. Не тръгна с обратния курс на кораба си, нито с който и да е друг кораб. Неговият свят станаха Хонконг и тая огромна викторианска къща в Уончай... вкусваше, опитваше, изживяваше удоволствието, учеше се да говори всички възможни езици на любовта и правеше любов по всевъзможни прелестни начини, може би недостъпни и за най-порочното въображение.

И тогава Коуен откри нещо ново за самия себе си, нещо, което се беше таило в него непробудено през всичките двайсет и седем години от живота му. Той откри, че по душа е роден мошеник, за когото спекулата е нещо много по-интересно от игрите на стоковата и валутната борса. Коуен откри за себе си контрабандата. Търгуваше незаконно със злато, надхитряше митничарските корабчета и внасяше контрабандни стоки в колонията. Той научи също така, че в колонията на Нейно Величество информацията беше една от най-ценните стоки. Той и Тайъна, освен любовници, станаха и много добри приятели. Тя

го учеше на китайски, той я учеше на английски. Ориенталският начин на живот имаше магнетично привличане за него.

Именно от китайците Коуен за пръв път чу за Тсу Фи, което буквално означаваше „Старецът, който хапе като дракон“. Разправяше се, че Тсу Фи управлявал действията на тайпановите от деловия свят на Хонконг с копиринени конци, като марионетки. За Тсу Фи не съществуваша никакви тайни. От него се страхуваха и най-могъщите барони на западния престъпен свят. Да се противопоставиш на Тсу Фи, беше все едно да се противопоставиш на боговете, разправяха хората. В съзнанието на Коуен, Тсу Фи държеше ключа за храма на боговете. Да се запознае с него и да навлезе в неговите тайни стана идея фикс за Коуен. Но Тсу Фи имаше много тежък характер и изобщо не се доверяваше на чужденците гуай-ло.

Но една вечер в заведението на Фет Лейди Лоу Тайъна откряна вратата на храма на боговете.

Някакъв клиент, който я посещавал от време на време, ѝ доверил, че една богата жена го била наела да убие съпруга ѝ. Тя беше разбрала съвсем малко за тая работа, а за името на жената си спомняше само, че било като име на цвете. Коуен веднага прегледа „Туулс Гайд ту дъ Краун“, който представляваше изчерпателен справочник за деловия свят в Хонконг. Там откри следната статия:

Hamton-Rhodes Overseas Transport, Ltd. Президент и главен изпълнителен директор: Чарлс Роудс. Първоначално наименование: Hamton Shipping and Transport, Ltd. Основана 1934 г. Място на регистрации: Абърдийн. Основател — Джонатан Хамптън, починал: 1978 г. Промяна на името: 1979 г. Женен за Айрис (по баща Хамптън), дъщеря на основателя: 1975 г.

Той проведе няколко разговора с приятели от банките на Коноутстрийт и още същата вечер помоли Тайъна да му уреди среща с Тсу Фи.

— Но, Робърт, той няма да се съгласи да прави бизнес с един гуай-ло.

— Кажу ми, че тоя гуай-ло може да го направи още по-богат — прошепна ѝ Коуен поверително.

Планът беше изключително смел, което беше една от причините Коуен да държи толкова много на него. Но той познаваше добре правилата на бизнеса, именно там беше силата му. Какъв страхотен удар щеше да бъде, ако един гуай-ло успее да навлезе в тайните на Тсу Фи.

Офисът на Тсу Фи беше на многолюдната и шумна Кег стрийт, над салона за акупунктура. Тсу Фи ръководеше бизнеса си от двете малки стаички, откакто го помнеха. На табелата на вратата с китайски букви беше изписано само „Уонг“ и под него „Подправки“.

Коуен усещаше нервно напрежение в себе си, но разбираше, че не трябва да го показва. След като изкачи стълбите, той застана пред вратата, пое дълбоко дъх, покашля се тихо и се опита да успокои пулса си. После влезе вътре и се озова в едно малко преддверие голямо колкото стенен дрешник. През отворената врата се виждаше и самият офис на Тсу Фи, който не беше по-голям. Очевидно старецът никак не държеше на представителността.

Тсу Фи беше седнал с гръб към прозореца зад едно обикновено махагоново бюро, върху което нямаше нищо друго освен дървено сметало в единия край, и черен старовремски телефон, в другия. Пред бюрото имаше само един стол. Иззад високата облегалка на неговия стол блестеше силна слънчева светлина и в лъчите ѝ тежко се стелеше прах. В единия ъгъл на стаята имаше каса от тиково дърво, а в другия — малка масичка с подреден на нея сервиз за чай. И това беше всичко.

Тсу Фи изглеждаше много стар, въпреки стегнатата си, изправена стойка и блясъка в очите. По кожата му нямаше никакви бръчки, беше почти прозрачна, сякаш дребните му, крехки кости бяха опаковани в пергамент. Косата му беше съвсем бяла и късо подстригана, а лицето му — гладко избръснато. Той гледа втренчено Коуен няколко секунди, преди да вдигне ръка и да го покани да влезе в стаята с едно-единствено помръдване на показалеца си. Коуен се приближи до бюрото и протегна ръка.

— Аз съм Робърт Коуен — каза той на превъзходен мандарин^[3].

Тсу Фи не обърна внимание на протегнатата ръка, като същевременно вдигна своята, поставяйки я на пътя на промъкващия се през праха слънчев лъч, и започна да разглежда сянката ѝ на пода.

— Ако не друго, поне си точен — каза той надменно и посочи на Коуен празния стол. После облегна ръцете си върху бюрото, скръсти

пръсти и каза: — Какво сега?

Коуен се покашля, за да прочисти гърлото си. Беше репетираше доста пъти това, което искаше да каже. Облегна се назад, опитвайки да се разположи удобно на стола, който не позволяваше никакво удобство, и започна.

— Разполагам с информация, която, смятам, може да бъде полезна и за двамата ни. Научих, че един мъж, който се занимава с бизнес тук, ще бъде убит. Жена му плаща, за да го убият.

Старецът го гледаше втренчено и но лицето му не потрепваше дори едно — единствено мускулче. Очите му се забиваха като свредели в Коуен.

— Тоя мъж е некадърен и мързелив. Пиет прекалено и мами жена си. Нейният баща е поставил началото на бизнеса. Той не е жив вече. Компанията има големи затруднения. Но ако тоя мъж умре, тя ще наследи основния пакет акции и ще поеме контрола върху компанията. Като се освободи от него, тя ще може свободно да наеме нови хора и да извърши реорганизация. Активите им са много големи. Както го виждам аз, могат да се случат две неща. Или компанията ще се изправи на крака, или управлението ѝ ще се поеме от банков консорциум на кредиторите.

— А няма ли трета възможност? — попита Тсу Фи.

— Имате предвид банкрут? Малко вероятно. Тая жена си има собствени средства. Съмнявам се, че ще пристъпи към такава крайна мярка, освен ако няма предварителен план как да си възвърне компанията обратно.

— И какво общо има това с мен? — понита старецът.

Коуен се усмихна и се наведе напред.

— С нас — поправи го той.

— Не ме интересува тоя вашия, на американците, пазар на ценни книжа. Това е игра на Западния свят и аз не я играя.

— Аз я разбирам — каза Коуен убедително. — Тсу Фи, ако изчакаме цените на акциите да паднат... да речем с осем пункта... и после вложим, да кажем, половин милион в дялови акции, щом започне реорганизацията, цените на акциите ще скочат рязко.

— И колко ще трае това?

— Шест месеца, може и седем.

— А каква печалба очакваш?

— По мои преценки акциите трябва да скочат най-малко с двайсет пункта.

Пръстите на Тсу Фи заиграха върху дървеното сметало.

— Два, два и половина милиона за шест месеца — продължи Коуен, макар да си даваше сметка, че Тсу Фи вече ги е изчислил.

— Ще следя движението им и ще ги продам в най-подходящия момент — добави Коуен.

— И какво искаш за теб?

Коуен се наклони напред със светнали очи.

— Половината от печалбата — каза той уверено. Тсу Фи го погледна изпитателно. Измина цяла минута в мълчание, след което той бавно поклати глава.

— Не.

— Добре, тогава една трета — бързо изстреля второто си предложение Коуен. — Ти печелиш два милиона, аз печеля шестстотин хиляди. Дори ще ги закръгля. Половин милион.

— Много лесно се отказваш от сто хиляди долара — каза му иронично Тсу Фи.

— Не е трудно да се откажеш от нари, които още не притежаваш — отвърна Коуен.

За пръв път Тсу Фи се усмихна. Тоя гуай-ло беше прекалено дързък, но Тсу Фи беше понаучил това-онова за него. Освен всичко друго той беше и доста умен. Познаваше тоя бизнес. И което беше още по-важно, тоя Коуен беше доказал, че знае как да се възползва от информацията, която притежава. Но се пазареше доста арогантно и заслужаваше да получи добър урок. Може би тоя Коуен щеше да разкрие нови възможности пред него, възможности, които той не беше използвал досега. Мисълта за навлизането в нови, високодоходни начинания накара кръвта му да се разиграе.

— А не чувстваш ли някакво морално задължение да се опиташ да предотвратиш това убийство? — попита го Тсу Фи.

— Това си е вътрешносемейна работа — каза Коуен сухо и повдигна рамене. — Освен това, ако сега отида да предупредя полицията, ще причиня неприятности на моите приятели, от които научих за това.

Тсу Фи потърка брадичката си все още с неподвижно втрещен в Коуен поглед.

— Кога? — попита той.

— Не знам, но когато Роудс умре, акциите ще почнат да падат и ние трябва да сме готови.

— А ако цените на тия хартийки не тръгнат нагоре? Коуен се усмихна и вдигна рамене.

— Тогава, предполагам, на мен много ще ми се стъжни положението. Готов съм да поема риска.

Тсу Фи кимна съвсем бавно с глава.

— Каж ми, когато си готов — каза той. — Ще ти дам отговора си тогава.

— Тогава ще бъде много късно да търся друг инвеститор, ако ти откажеш — каза Коуен.

— Да не би да искаш да взема решение веднага? — каза изненадано старецът.

— Ако тая работа не те интересува, Тсу Фи, ще трябва да потърся някой друг.

Тсу Фи го изгледа изпитателно отново и уведоми с официален тон арогантния младеж:

— Тогава отговорът ми е не.

Това обърка Коуен, но той усещаше, че старият китаец е доста заинтригуван от предложението. „Ако сега стана и си тръгна, помисли си Коуен, дали ще промени решението си, или просто ще зареже тая идея?“ Коуен се зачуди как да постъпи. Ако почнеш още да сваля мизата, това щеше да бъде признак на слабост, а той беше в много по-голяма степен заинтересуван от това, да спечели доверието на Тсу Фи, отколкото от сделката сама по себе си.

— Е, добре, съжалявам, че ви отнех от времето, сър — каза Коуен и стана.

Тсу Фи протегна отново ръката си под слънчевия лъч и се загледа в пода.

— Довиждане — каза той.

Коуен се обърна, тръгна към вратата и в тоя момент Тсу Фи се обади неочаквано:

— Мистър Коуен, кожата на лицето ви е започнала да се отпуска. Отбийте се на долния етаж. Мъжът там се казва Пинг. Предайте му, че съм казал, че имате нужда от неговите игли.

Коуен последва съвета му. Долу седна на един старовремски бръснарски стол и акупунктуристът започна да забива дългите, фини игли на известните само нему точки на тялото. Коуен усети, че се отпуска. Остана така неподвижен, със затворени очи, около трийсет минути. Щом Пинг извади иглите си, Коуен отвори очи. Тсу Фи беше застанал пред него.

— Дръж ме в течение — каза той. — Ще имаш парите на разположение. — После веднага излезе от стаята.

Коуен изтича след него.

— Сър? — извика той, докато Тсу Фи изкачваше стълбите.

Старият китаец се обърна и го погледна в очите. Коуен извади един сгънат лист от джоба си и протегна ръка, за да го подаде на стареца.

— Аз, въ-въ, трябва да имам правомощия да оформя сделката по закупуването... просто да фиксираме нашето споразумение официално — каза той.

Тсу Фи изсумтя и дръпна листа от ръката му. Обърна се и тръгна нагоре.

— Ела — каза му той през рамо. Коуен го последва нагоре по стълбите.

Старецът извади един кибрит, драсна клечката и изгори договора, без дори да погледне съдържанието му. Погледът му проблесна в прашната, огряна от слънцето стая.

— Сега разбра вече колко струва една хартийка, нали? — каза той рязко. — И никога да не подписваш каквото и да е, защото отиваш на небето заедно с подписа си.

Девет дена след срещата на Коуен и Тсу Фи Чарлс Роудс беше убит при автомобилна злополука. Коуен изчака цените на акциите да паднат с пет пункта и тогава започна да купува.

След обявяването на реорганизацията котировката на акциите скочи, изкачвайки се с двайсет и четири пункта спрямо фиксинга си отпреди спадането им. Тсу Фи беше направо във възторг, че беше отмъкнал от дракона мръвка за над два милиона. Коуен побърза да отиде на Кет стрийт, за да прибере своя половин милион.

Тсу Фи му хвърли на масата една пачка от десет хиляди долара.

— Какво е това, да не би да е предплата? — каза Коуен иронично.

— Това е заплащане според заслугите за това, което свърши — отвърна Тсу Фи.

Коуен скочи на крака разярен.

— Нали точно ти ми разправяше, че хартийките не струват пукнат грош. Аз ти вярвах!

— Още един урок — каза му старецът. — Никога не вярвай на никого. — И той протегна дясната си ръка напред, за да види колко е часът, недвусмислен намек, че разговорът е свършил.

— Свали си ръката — изръмжа Коуен. — Дължиш ми половин милион долара.

Тсу Фи вдигна поглед към него.

— Искаш ли да се научиш да си изкарваш парите, или само ще вдигаш врява? — каза му старецът.

Коуен потисна гнева си и се успокои. Седна отново на стола и очаквателно впери поглед в стария мошеник.

— Имаш още много да учиш за нас, американецо — каза му Тсу Фи. — Но имаш талант. Когато научиш каквото трябва, половин милион долара ще бъдат за теб нещо съвсем незначително.

Така Коуен стана протеже на Тсу Фи. Отвори си собствен офис в края на квартал Уончай с три телефона и компютър. Движеше целия си бизнес сам — още един от уроците на Тсу Фи („Никога не допускай някой друг до тайните си“). Съветите на Тсу Фи станаха за него нещо като Библия. Един ден неговият учител го повика в офиса си на Кет стрийт.

— Време ти е да тръгнеш нагоре по притоците на Макао — каза Тсу Фи.

Коуен беше шокиран от тая новина. Дотогава не му се беше случвало Тсу Фи да го прати по реката към земята Чин Чин.

— Защо? — попита той.

— Ако много питаш, ще си помисля, че не съм избрал подходящия човек за тая работа — отговори му Тсу Фи. — Ти си новият ми търговски посредник. Трябва да респектираш ония китайски пирати със смело поведение, да не показваш страх. Това е бизнесът. Да се пазариш за най-добрата цена. Ти имаш вкус към парите, американецо. Ще станеш богат, но това ще ти струва някои лишения и неудобства.

Тсу Фи му даде една златна монета с лика на кралица Виктория.

— Това гарантира, че говориш от мое име — каза той. — Досега моите хора не се справяха добре в преговорите. Не се доверяваха на собствената си интуиция и се съгласяваха много бързо. Ти си много добър в преговорите, гуай-ло, трябва да сключиш нови, по-добри сделки.

— Тогава значи трябва да подсладим млякото — каза Коуен.

— Да подсладим млякото? Какво мляко?

— Да им предложим нещо повече от останалите, които търгуват по реката.

— И какво да бъде то? — понита Тсу Фи.

— Това мисля в момента — отвърна Коуен.

— Тогава мисли бързо — каза Тсу Фи. — Заминаваш тая вечер.

Същата нощ Коуен за първи път срещна Хатчър.

Коуен стана белият Тсу Фи. Събра си свои хора за пътуванията по реката. Спечели уважението на Тс'е К'ам Мен Ти и вече предизвикваше страх сред хонконгските тайпанове. Беше изградил безупречна мрежа от делови и бизнес контакти нагоре по реката в Червения Китай. Но преди всичко той търгуваше с информация. Беше се превърнал в нещо като информационна банка, в която постъпваха най-разнообразни слухове от личен или делови характер за всичко и за всички в колонията.

Ако възникнеше някой сложен и трудно решим проблем, тайпановите се обръщаха към него.

Бяха го нарекли Чайна Коуен.

Споменът за всяка минута от живота му тук предизвикваше приятно чувство на задоволство у него.

След като стигна до билото на планината, Хатчър тръгна към Албани Роуд, в близост до ботаническата градина. Къщата на Коуен се издигаше в подстъпите на самия връх.

Хатчър беше потънал дълбоко в мислите си, но все пак не толкова дълбоко, че да не забележи колата, паркирана в далечината по-нагоре, до входа на ботаническата градина, а също и шофьора, който го наблюдаваше с бинокъл.

[1] Нийман — колеж в Харвард. (Б.пр.) ↑

- [2] Преведено буквално, имего ошачава „дебелата лейди Лоу“.
(Б.пр.) ↑
- [3] Мандарин — официалният, книжовен китайски език. (Б.пр.) ↑

ПРЕДИ И СЕГА

Хатчър стоеше пред масивната метална порта, която преграждаше пътя към високопланинското владение на Коуен. Стената, която го ограждаше отвсякъде, беше висока осем фута. Двукрилата желязна порта някога в средните векове беше преграждала входа към замъка на изтъкнат китайски военачалник в Шанхай. Само камерите за наблюдение и електрическите кабели по стената напомняха за съвременното, но те бяха незабележими от външната страна.

Той натисна бутона, прикрепен на стената в близост до портата, и в следващия миг от другата страна се показа физиономията на един пазач, надничащ иззад решетъчното прозорче на портата.

— Хай? — каза пазачът.

— Нго хай gli Occhi di Sassi — отговори му Хатчър, използвайки прякора си, „Мъжът с каменния поглед“, с който беше познат по реката.

— Дюи мджу — каза пазачът. Изчезна за няколко минути, след което се появи отново. — Хо — каза той и се поклони, след като портата се отвори беззвучно. — Ченг ней.

Вратите на портата се затвориха зад Хатчър и той последва пазача. Пътят към къщата се извиваше между борове и смокинови дървета.

Чайна Коуен беше изградил и обзавел своето убежище от външния свят с много желание и вкус. Резултатът беше една странна смесица от ориенталски култури и религии, част от тях имитиращи традициите на Китай, други на Тайланд, Малайзия и Япония. Едноетажната бяла постройка се издигаше на скалата непосредствено над ръба на пропастта и оттам се разкриваше една наистина величествена гледка надолу към морето и пристанището. Извитите, жълти китайски керемиди, с които беше покрит покрива, блестяха като златни под слънчевите лъчи; две масивни мраморни кучета със свирепо изражение охраняваха бялата фасада на къщата. От едната страна на алеята, водеща към входа, имаше грижливо поддържана

японска каменна градина. От другата страна на алеята беше разположена традиционна градина, цялата обкичена с нацъфтели азалии, рози и орхидеи. Един дълъг шест фута нага, традиционния за Тайланд дракон, бдящ над щастieto на дома, беше източил оцветената си в зелено и жълто глава между цветовете. Устата му беше отворена в зловеща усмивка, откриваща два реда зъби от слонова кост. Няколко стройни и изящни палмови дръвчета бяха разпрострели клоните си, хвърляйки мека сянка върху градината.

Малки камбанки, окачени от двете страни на оцветените с японски лак в златисто и жълто врати, прозвънваха при полъха на вятъра. Над вратата на основното помещение беше поставена изработена от тиково дърво арка, наричана хам йон, „свещените тестиси“, която, според традиционното поверие, символизираше и съхраняваше силата и мъжеството на господаря на дома. Масивно, бронзово чукче на вратата във формата на лъвска глава оповести пристигането на госта. Вратата беше отворена от стара, съсухрена жена в съвсем просто облекло, която изглеждаше не по-малко от стогодишна и имаше вид повече на тайландка, отколкото на китайка. В първия момент тя се взря втренчено в лицето на Хатчър, след това се усмихна и се поклони.

— Добре дошъл, gli Occhi di Sassi — каза тя.

Тя отстъпи назад и го покани в основното помещение на дома, което беше обзаведено с плюшени мебели в западен стил, ориенталски антики и турски килими. Отворените френски врати извеждаха на обширна тераса, от която се разкриваше просторна гледка надолу към залива и, отвъд него, към Каулуун. Стаята ухаеше на пресни цветя. Като че ли нищо в нея не се беше променило от времето, когато той за последен път беше в този дом.

Миг по-късно в стаята влезе Тайъна, облечена в дълга до пода копринена рокля и с орхидеи в косата. Тя не изглеждаше дори и с един ден по-възрастна, откакто Хатчър я беше видял за последен път.

— Здравей, Кристиън — каза тя със същия глас, в който сякаш припяваха звънчета.

— Ама че работа, я се погледни — каза Хатчър. — Ти си изглеждаш все на шестнайсет години. За теб времето не върви ли?

— Скоро ще стана на трийсет — отговори му тя.

— Не го казвай на никого, никой не би допуснал — каза той и ѝ подаде бутилката с вино. — Това е за теб и за Коуен.

— Мем гой — каза тя и притисна бутилката до гърдите си. — Ще си мислим за теб, като я пием.

— И аз ще почувствам това в същия момент — отвърна ѝ той.

Тя остана така известно време, съзерцавайки го мълчаливо.

— Това е щастлив ден за нас, Кристиън — каза тя с някаква тъжна нотка в гласа. — Робърт имаше навика постоянно да говори за теб. Но откакто чухме, че си бил убит, той никога повече не спомена твоето име. И ето, днес! Такава радост? През всичките тия години сърцето му страдеше, защото мислеше, че си загинал. Радвам се, че се върна, и заради него, и заради мен самата.

— И заради мен — каза той.

— Ти не си се променил особено — каза тя. — Все си така енергичен. Много съжалявам за... това. — Тя нежно докосна раната на шията му с връхчетата на пръстите си.

— Дявол да го вземе, само дето прави гласа ми по-страшен — прошепна той и се засмя.

— Ти си си страшен — каза Тайъна напълно сериозно, гледайки го в очите. После и тя се усмихна.

— Добре дошъл отново! — Тя притисна малките си ръце от двете страни на лицето му и го целуна нежно по устните.

— Това ще ти носи щастие през следващите двайсет години — разнесе се глас. Хатчър се обърна и видя Чайна Коуен, застанал на прага на вратата.

Времето беше добавило малко сиви косми в косата и брадата му, малко бръчки по лицето му и беше смекчило острите линии около очите му, но освен тази промяна той си беше почти същият. Беше облечен в обичайния си чионгсам, украсен със скъпоценни камъни, и тайландски амулет, окачен на врата му. Той прекоси бързо стаята и обгърна с ръце по-високия си приятел.

— Дявол да го вземе, каква чудесна изненада — каза Чайна с радост в гласа. — Не трябваше да забравям, че не се е родил такъв негодник, дето може да ти види сметката.

— Стига, моля те — прошепна Хатчър.

Домакините му стояха съвсем близо до него, оглеждаха външността му и кимаха одобрително, макар че очите им все се

задържаха върху белега на шията му. Хатчър го докосна несъзнателно и потръпна.

— Дребно премеждие — каза той, пресегна ръка и хвана бронзовия амулет върху гърдите на Коуен. — Много е красив! Тайландски, нали?

Коуен кимна.

— Това е амулетът на десетте божества, предназначен е да те пази от врагове отпред и отзад — каза Чайна, после се усмихна под мустак. Един от моите хора го взел от някакъв убит тайландец мародер. Явно на него не му е действал.

— Ти поне не можеш да се оплачеш от липса на късмет и изглежда такава ти е орисията — отвърна му Хатчър.

— Аз имам да върша някои неща — каза Тайъна и целуна Хатчър по бузата. — Коуен гледа да не ме оставя без работа и ме е натоварил да се грижа за прислугата. — Тя се усмихна и излезе безшумно от стаята.

— Не смея и да си помисля колко ти е струвало да я измъкнеш от Фет Лейди Лоу — каза Хатчър.

— Абсолютно нищо. Тя ми е подарък като на много добър клиент — каза Коуен и прегърна Хатчър през рамото. — Хайде.

И той поведе Хатчър към стаята за гости, която беше в съседство с големия салон. Хатчър беше прекарал много нощи в тази стая, представляваща просторно помещение, обзаведено в жълто и черно, с огромен прозорец от пода до тавана, гледащ към пристанището долу в низината. Леглото и въобще цялото обзавеждане в стаята бяха съвсем прости, мебелировка изцяло в чер японски лак. Покривките на леглото бяха от жълта коприна. От двете страни на леглото имаше но един стогалонов аквариум с морска вода, в която плуваха разноцветни тропически рибки. Цялата стена над леглото беше запълнена от огромен японски копринен гоблен с изящно бродирани дървета с папратовидни листа и красиви малки цветове. Отсрещната стена пък беше цялата в огледала. Навсякъде из стаята имаше различни предмети на източното изкуство.

На едно от нощните шкафчета стоеше кон от слонова кост, висок два фута, с издути ноздри и леко притворени очи, изправен величествено на задните крака, сякаш готов да скочи към небето. По

шията на коня висеше свободно отпусната юзда, изработена от черни перли.

Банята, която се виждаше през отворената врата на дясната стена, беше облицована с черен мрамор. В нея беше разположена огромна вана, достатъчно голяма да побере армейско подразделение. Беше пълна с вази със свежи цветя.

— Колко ще останеш?

— Заминавам в събота — отговори Хатчър.

На Коуен явно не му беше приятно това скорошно заминаване, но не каза нищо и само кимна с разбиране.

— Хайде — каза той, — да излезем отвън да си починеш.

Двамата излязоха на терасата, седнаха на плетените столове, вдигнаха крака върху парапета и се отпуснаха назад под топлите лъчи на слънцето.

— Също както навремето — каза Хатчър.

— Дори по-добре — отвърна Коуен. — Достатъчно поостаряхме, за да можем да се наслаждаваме на това спокойствие.

Синг Ло, който беше негов прислужник и бодигард, се появи на терасата, извади напитки от барчето в ъгъла и наля. Терасата се издаваше напред над урвата, опряна на високи колони в предния край. Стръмният планински склон на трийсет фута под тях беше покрит с папрати и бамбукови храсти. Едно голямо смокиново дърво скриваше от погледа им къщата, разположена малко по-долу и встрани. Всичко наоколо тънеше в дълбоко, ненарушимо спокойствие и тишина, смущавани само от напевния шепот на вятъра.

— Имам една изненада за теб — каза Коуен. — Тайъна и аз се оженихме.

— Това е чудесно! — въодушевено каза Хатчър.

— Това е най-свестното нещо, което съм извършил в живота си — каза Коуен. — Ами ти? Намери ли някоя, която да заеме мястото на Дафни?

Това име моментално пробуди Хатчъровия ч'уанг чжу-чи, оживявайки в съзнанието му образа на елегантната, неповторимо красива Дафни Чийн, която постоянно носеше мъжки костюми, притежаваше компания за производство на джинси и имаше доста интересно родословие: майка — красавица от Малайзия, и баща — банкиер, наполовина французин, наполовина китаец.

— Бога ми, опитвам се да не мисля за нея — каза Хатчър, което само по себе си беше една невинна лъжа, тъй като той не се чувстваше готов за разговор на тая тема. Вместо това разговорът им се насочи към Лос Боксес, към миналото, докато не отвори думата и за стария Тсу Фи.

— Той умря преди три години — каза Коуен. — Просто сърцето му накрая не издържа. Голяма работа беше той, Кристиън. Повика ме в болницата и ми каза, че съм му бил най-голямата радост в живота през последните няколко години. За първи път тогава видях стареца със сълзи в очите.

— Ами какво стана с оня половин милион, дето ти го дължеше покрай смъртта на Роудс? — попита Хатчър с усмивка.

— Това е най-интересното, Хатчър, пустият му старец си остана велик до самия край. Нали я помниш оная очукана стара каса в офиса, дето дори и за антика не може да мине. Когато отидох в болницата вечерта преди да почине, той ми даде ключовете на офиса си, а след това и ключовете за касата. Каза ми, че била пълна с негови лични неща и че след смъртта му съм можел да ги прегледам и да изхвърля това, което реша, че не ми е необходимо. Така и направих. И да видиш, намирам там половин милион долара в златни монети — той вдигна пръст — и парченце силикон с големината на нокътя ти.

— Силикон?

— Компютърен чип. Та занесох го аз на един приятел и го монтирахме на една компютърна платка. Щом пуснахме програмата, на монитора излезе нещо като дневник. Телефонни номера, имена, биографични данни за повечето от богатите тайпани на острова и за мнозина от финансовите акули на Изтока — всичките тайни на Тсу Фи бяха там. Хатчър, в сравнение с това малко кристалче оня половин милион изглеждаше като купчина плява край диамант. Дори и не съм мислил, че старият ТсуФи въобще има представа за съществуването на компютрите.

— Покрай това да те попитам, как вървят нещата по реката? — попита Хатчър.

— Промениха се — каза Коуен. — Вече не пътувам по реката.

— Така ли? И защо?

— Повечето от старите обесници вече ги няма.

— Хийкей?

— Мъртъв е. И Ти Сан. Джоу Кокроуч. Джими Чоу. Всичките.

— Какво се е случило?

— Започнаха да се бият помежду си, да се изтрепват. Единственият, който се измъкна невредим от цялата история, беше Сам-Сам Сам. Сега е наел един мародер с иранско име, Батал, да работи за него. Чух, че той работел за САВАК^[1] допреди падането на шаха. Абсолютен мръсник е тоя Батал. Там, по реката, има още един убиец, избягал е от Хаити с Бейби Док^[2]. Работи за Тонтоните. Сам си е измислил прозвище, Били Дет^[3].

— Какво, по дяволите, търсят иранците и тонтоните там? — попита Хатчър.

— Долари, предполагам. Това са новите гори на Сам-Сам Сам — обясни му Чайна. — Сам-Сам Сам действа почти нелегално, извън закона, напада китайците, идващи от Шанхай или от по-малките градове, задига им стоката, отрязва им краката и ги увесва на мачтата за назидание на другите.

— Да не си се уплашил, че могат да ти видят сметката? — прошепна Хатчър.

— Не е това. Те имат нужда от мен — отвърна Коуен. — Аз все още финансирам доста операции там. Освен това имам доста приятели, верни приятели. Това не е Чикаго, триадите се стремят да поддържат добри отношения помежду си, дори и Чию Чао гледат да не навлизат в чужда територия. Едно от нещата, които научих от стария Тсу Фи, беше: Никога не изяждай цялата торта, винаги оставяй по някое парче и за другите.

Коуен се умълча за минута.

— Сега кажи нещо за теб. Ако си говорим откровено, вероятно си даваш сметка, че тук си оставил доста неуредени сметки.

— Такава ми беше работата.

— Както и да е, тук имаш доста врагове, Кристиън. Освен това, колкото и да те обичам, не се заблуждавам, че си дошъл тук просто на посещение на вежливост при стар приятел.

Това не беше упрек. Хатчър разбираше какво има предвид Коуен. Навремето, когато се виждаха, винаги имаше нещо, което трябваше да уреждат.

Разговорът им беше прекъснат от появяването на Синг, огромния китаец, бодигарда на Коуен, който неочаквано влезе в стаята зад тях.

Той се покашля, за да даде знак, че иска да говори с Коуен. Коуен влезе в стаята, поговори шепнешком с него минута-две и се върна на терасата. Синг Ло остана в стаята. Настроението на Коуен, изглежда, беше помръкнало.

— Някакъв проблем ли имаш? — попита го Хатчър.

— Не съм сигурен — отвърна му със сериозен глас Коуен. — Кажи ми ти някакви проблеми имаш ли сега, Кристиън?

— Защо?

— Просто питам.

— Може би ще имам нужда от една услуга — каза Хатчър накрая.

— Може би е нещо важно за теб, което те кара да се върнеш тук, в Хонконг — каза Коуен. — А знаеш ли, че Толи Фонг е новият сан уоиг на Уайт Пам?

Хатчър кимна утвърдително.

— Те всички те мислят за мъртъв. В момента, в който Фонг разбере, че си жив, ще се опита да те убие. Ако той не успее, Джоу Лънг ще пусне цялата дяволска триада Уайт Пам по дирите ти. Те ще те намерят дори и на Северния полюс, ако трябва. Тук става въпрос за неща като фамилна чест, кръвна клетва за вярност, спасяване на престижа и всичко останало от този род. По-добре щеше да е да си беше останал мъртъв.

— Ясна ми е ситуацията.

— Добре де, обаче се държиш така, сякаш си забравил как стоят нещата — каза Коуен. — Тук си на техен терен, Кристиън. Докато си в този дом, ти си в безопасност, но излезеш ли, не бих заложил и един хонконгски долар за шансовете ти да оцелееш тук, в колонията. Обичам те, знаеш, и не бих искал да се разделяме, но не можеш да останеш в Хонконг. Някой вече се е лепнал подире ти, стари приятелю.

— Ясно. Мисля, че са от хонконгската полиция. Един сержант на име Варни, от Отдела за борба с триадите, ми направи посещение тая сутрин. Обясни ми, че името ми излязло на компютъра им, когато съм минал митницата.

— И ти се съмняваш?

— Склонен съм да повярвам на тая част от обяснението, за компютъра, не е невъзможно това да се случи. Но този Варни ми се

струва прекалено заинтересуван от моята особа. Тръгнаха подире ми още от хотела.

— Хм — каза замислено Коуен. — И тоя Варни дойде направо в стаята ти?

— Да.

— Не вярвам на никого, особено когато това е свързано с теб — каза Коуен. — Аз на твоето място бих зарязал това, което те е довело тук. Върни се у вас, Хач.

— Не мога да направя това.

— Защо? Какво толкова важно има в тая работа? Хатчър разказа на Коуен цялата история за Мърф Коуди, завършвайки със смъртта на Уинди Портър и изчезването на Уол Пот.

— В момента нямам друга следа освен тоя лагер призрак в Лаос. Ако той е съществувал, сигурно има някой нагоре по реката, който би трябвало да знае за него. Може би ще успее да науча някакво име, да открие някаква следа, преди да отида в Банкок.

— Банкок! По дяволите, та в Банкок е още по-зле — каза Чайна и гласът му се повиши с една октава. — Фонг си прекарва половината от времето в преследване на непокорни бивши партньори из Златния триъгълник, а през останалата половина се търкаля в хотел „Ройъл Орхид“. Защо направо не вземеш да отидеш в Макао, дето е изцяло негов район, и да му пратиш визитка с адреса си?

— Банкок е с половин милион население. Ще гледам да стоя настрана от Фонг и неговата шайка.

— По дяволите, онова шибано ченге вече знае, че си тук. Наистина ли си мислиш, че ще можеш да влезеш и да излезеш от Банкок, без никой да те забележи? И нямаш никаква друга следа, а?

— Само една снимка на Коуди и държанката му. На теб говори ли ти нещо изрази „Тай Хорс“?

Коуен го погледна и се усмихна за пръв път, откакто Синг го информира, че къщата е под наблюдение.

— Тай Хорс? Защо?

— Появи се отнякъде, докато правех проучванията си.

— Ела тук — каза Коуен и заведе Хатчър отново в спалнята. Той посочи статуетката на коня от слонова кост до леглото.

— Това е Тай Хорс — каза му той.

— Статуетката? — попита изненадано Хатчър.

— Точно така. Тя е истинско съкровище. Автентичен Тайландски кон от около трети век преди новата ера. Стои тук от много отдавна.

— Какво означава Тайландски кон? — попита Хатчър. „Боже мой, възможно ли е онова споменаване за Тай Хорс в бележката на Мемориала да има предвид статуята, някаква антика“, зачуди се той.

— Мистичният кон призрак — каза Коуен. Предполага се, че е откраднат от царя на Сиам. Според легендата, той отнасял тайландските герои в рая след водените от тях велики битки. Легендата твърди, че някакъв китайски разбойник откраднал коня и го донесъл тук на първия император на Китай, за да получи от него опрощение за греховете си. Тук му дали ново име — Тиан Ма, Божествения кон. Именно Тиан Ма отнесъл първите седем императори на Китай до Седемте върха в близост до колонията, където те умрели, а после боговете ги превърнали в дракони. Когато свършило владичеството на династията Хан, конят изчезнал и никога повече не го видели.

— Ти откъде го взе? — прошепна Хатчър.

— От археологическия музей в Пекин — каза Коуен и му намигна. — Не ме питай колко съм платил да задигнат тоя сладур.

Хатчър прокара ръка по гладката повърхност от слонова кост. Би ли могло споменаването на това име в бележката да има някакво друго значение, освен статуята, чудеше се той. Най-накрая каза:

— Добре, но това не изяснява нещата, които съм научил досега. А и без това те са съвсем малко.

— Нямаш ли някоя друга гореща следа? — попита го Коуен.

— Имам един човек във Вашингтон, който прави проучване по моя проблем — отвърна Хатчър. Погледна часовника си. — Мога да му се обадя сега. Ако е открил нещо, ще търся в друга посока.

— А ако не е?

— Зарязвам тая работа и се връщам вкъщи.

— Тогава се моля оня кучи син да не е открил дори и твоето собствено име — каза Коуен. — Сто пъти предпочитам да те видя, че си отиваш, отколкото да те видя убит.

[1] САВАК — тайната полиция на Иран допреди падането от власт на шахиншаха Мохамад Реча Пахлави. (Б.пр.) ↑

[2] Бейби Док — умалителното име на сина на сваления диктатор на Хаити — Дювалие, който официално е бил определен за негов наследник. (Б.пр.) ↑

[3] В буквален превод — Били Смъртта. (Б.пр.) ↑

ФЛИТКРАФТ

Сержант Флиткрафт седеше и чакаше в приемната на компютърния център в Пентагона, когато сержант Бец пристигна на работа. Бец беше висок мъж с коремче, малко под петдесетте, имаше си добре платена служба и му оставаха по-малко от две години до уволнението и пенсията. Спуканите кръвоносни съдове по носа му го издаваха в пристрастие към уискито, в случая — „Дюърс“. Той и Флиткрафт имаха много общи неща по отношение на служебните си биографии — Форт Браг, Корея, Виетнам. Като го видя, Бец намигна на Флиткрафт. Той беше усмихнат, едър, чернокож сержант, който някак си беше успял да се задържи на служба, макар че накуцваше с единия крак и ходеше с бастун. И Флиткрафт беше близо до пенсия. Бец знаеше, че Флиткрафт не е тук на приятелско посещение.

— Получих тая сутрин няколко поверителни доклада за вас, сержант — Флиткрафт се надигна при влизането на сержанта.

— Добре — отвърна Бец. — Хайде да слезем долу. — Обърна се към секретарката и каза: — Дайте на сержант Флиткрафт пропуск номер три.

Тя бръкна в чекмеджето и извади оттам син поименен пропуск, записа номера му в регистъра и го подаде на Флиткрафт. Тя го познаваше и предполагаше, че е дошъл, за да предаде на Бец обработена информация за главния компютър. Синият пропуск му даваше право на достъп най-много до основните служби — една дълга редица малки стаички без прозорци и коридора вляво от приемната. Вратата вдясно се отваряше само чрез потвърдено от главния компютър право на достъп и се охраняваше от един морски пехотинец.

Флиткрафт последва Бец до неговия офис, който представляваше нещо като малка кабинка, широка колкото да побере стол и бюро, шкаф за папки, компютърен терминал и още един стол.

— Носите някакви документи за мен, така ли, сержант? — попита Бец, докато отваряше едно от чекмеджетата на бюрото.

Той познаваше добре Флиткрафт, знаеше, че той работи за една от специалните служби, известна само с името „Закрития отдел“ и че е

доверено лице там. Флиткрафт нямаше карта за достъп за ниво С-1 и поради това нямаше право на достъп до секретните компютърни файлове. Флиткрафт извади една литрова бутилка „Дюърс Уайт Лейбъл“ от куфарчето си и я пъкна в чекмеджето, което Бец затвори веднага с коляно. Играеха си така на криеница поради обстоятелството, че офиса, както и всички други, беше под постоянно наблюдение от движеща се видеокамера.

— Получихме няколко документа с ниска степен на секретност, които трябва да бъдат вкарани в главния компютър — каза Флиткрафт и побутна по бюрото към Бец купчинка листове с маловажни рапорти. Бец ги огледа, небрежно отгърна най-горния лист и прочете бележката, написана върху хвърчащо листче, пъкната над втория лист: „Файлове за изчезнали, класифицирани като военнопленници.“ Бец погледна към Флиткрафт, сякаш го питаше с очи: „Кой се интересува?“

Флиткрафт присви вежди и сви рамене: „Откъде да знам? Нали ги знаеш какви са шефовете.“ Мълчалива размяна на погледи между двама дългогодишни служители в системата, прослужили тук толкова години, за да им бъде пределно ясно, че по-голямата част от информацията се засекретява единствено за да се ограничи достъпът до нея на средствата за масова информация, достъп, който по принцип им се гарантираше от Закона за правото на информация.

Бец отвори широко една служебна папка върху бюрото си и започна да проверява дълъг списък от кодови номера и имена. Написа няколко от тях върху малко листче хартия и го прикрепи с кламер върху най-горния лист на купчината от донесените документи. После я побутна съвсем близо до Флиткрафт и му остави да огледа написаното, докато попълваше пропуската му. Флиткрафт незабавно запамети списъка от кодове:

52-767-52116

Сайдуиндър

9696

Чери

Монте

Кристо

Зенда

Бец подаде пропуска на Флиткрафт и той го пъкна в куфарчето си.

— Всичко хубаво — каза Флиткрафт. Стиснаха си ръце и той излезе от стаичката.

„Дотук добре“, помисли си Флиткрафт. После отиде направо в мъжката тоалетна на същия етаж, влезе в една кабинка и си записа на листче данните, преди да ги е забравил. После излезе от Пентагона и си повика такси.

Офисът на Закрития отдел се помещаваше в една сграда с частни офиси недалече от Белия дом. За незапознатите със случая това беше просто една малка частна компания, развиваща бизнес в областта на далекосъобщенията. Съвсем ограничен кръг от хора бяха наясно, че тази служба е клон на военното разузнаване.

Вътре в офиса, на чиято врата беше изписано само името „Интерплекс“, имаше цяла редица компютърни терминали и взаимосвързани комуникационни системи, които даваха на тримата облечени в цивилно облекло служители достъп до компютърна и сателитна информация от всички точки на света.

Оперативната работа се извършваше от Флиткрафт, подпомаган от двама сержанти. И тримата по-рано бяха работили за Слоун, и тримата бяха получили в резултат на службата си наранявания, които бяха довели до демобилизирането им. Но полковник Хари Слоун се грижеше за своите хора и те от своя страна му бяха безпределно предани. По-скоро биха се оставили да им отрежат езиците, отколкото да изпуснат дори и дума пред някого за работата, която вършеха.

Флиткрафт си наля чаша кафе и седна пред един от компютрите.

Флиткрафт имаше вече дългогодишен опит със сложната система за кодиране и достъп до главния правителствен компютър и чрез него до специалните секретни файлове. Тя представляваше поредица от числа и имена, които трябваше да бъдат въведени чрез терминала при поискване от компютъра. Системата освен това имаше двойна поредица от кодове, които трябваше да бъдат въведени без изрично поискване. Ако това не станеше, главният компютър веднага активираше детектора за не позволен достъп. Само за броени секунди главният компютър определяше телефонния номер и адреса на искащия достъп компютър и блокираше достъпа до системата.

Това представляваше наистина доста сложна система с двойно засекретено кодиране на достъпа, предназначена да не допусне проникване на външни Лица до файловете с поверителна информация. Освен това всяка отделно класифицирана група файлове имаше своя допълнителна серия кодове, които се променяха всяка седмица и които създаваха допълнително препятствие пред евентуалния информационен пират.

Флиткрафт стартира програмата на модема, чрез която се извършваше обмена на данни с други компютри по телефонната линия. Изписа на монитора обичайната команда за обмен на информация, след което се появи предупреждението от главния компютър за въвеждане на кодов номер за право на достъп. Прегледа списъка, който Бец му беше дал. Номерът за достъп беше 52-767-52116. Незабавно след това се появи и втори въпрос, изискващ въвеждането на кодово име за главните файлове, до които се искаше достъп. Флиткрафт изписа „Сайдуиндър“, кодовото име за достъп до всички файлове с поверителна информация.

Оттук нататък следваше най-трудната част, защото самият компютър не издаваше съобщение за въвеждане на идентификационния код за достъп до конкретните файлове; изискваше се този, който иска да получи достъп, сам да въведе кода, след което се отговаряше на въпроса „Код на конкретния файл“. Без да познава спецификата на системата за блокиране на достъпа, евентуалният информационен пират би въвел направо кода на файла и незабавно би задействал блокировката и детектора за непозволен достъп.

Флиткрафт въведе идентификационния кодов номер, който беше получил от Бец, 9696, а след него и кодовата дума „Чери“, като по такъв начин премина контролата на блокиращата система и детектора. Компютърът повтори въпроса „Код на конкретния файл“. В отговор той въведе кодовата дума „Монте“, след което последва нов въпрос, на който той отговори с „Кристо“.

И ето, вече се намираше в основния файл с информация за военнопленниците от войната. На следващия въпрос той отговори със „Зенда“ и на монитора се появи списъкът с поддиректориите, последван от опцията „Поддиректория или лице“. Изборът на едно от двете му позволяваше да влезе директно във файла с информация за

конкретен военнослужещ или да го търси в поддиректория на файлове за военнослужещи, класифицирани заедно по някакъв признак.

Сержантът се усмихна. Сега започваше истинското търсене.

През следващите три часа Флиткрафт въвеждаше в компютъра въпроси и търсеше отговорите, които Слоун в три часа същата нощ му беше поставил за задача да открие. Провери информацията, класифицирана в няколко различни поддиректории — Северен Виетнам, Военонленнически лагери, Временни лагери, Непотвърдени сведения, Доклади за обекти, наблюдавани от самолетни екипажи, Доклади от разпити на бивши военнопленници. Флиткрафт беше експерт в пресяването на неясна и противоречива информация.

Когато свърши с изброените поддиректории, Флиткрафт имаше на разположение цял списък от временни лагери за задържане, като нито един от тях, изглежда, не съвпаднаше с описанието, дадено му от Слоун, а освен това получи и имената на четирима бивши военнопленници, свързани по някакъв начин с информацията за тия лагери. На няколко пъти беше пресявал информацията и съкращавал списъка чрез кръстосано засичане на данните.

Но все пак четирима от завърналите се военнопленници бяха дали показания, че са били държани, както изглеждаше, в един и същи лагер по различно време през периода от 1969 до 1972 г. Като комендант на лагера посочваха имената „Тхисунг“, „Тайсунг“ и „Т’сунг“, достатъчно сходни, за да се предположи, че става въпрос за един и същи човек.

Посочените местоположения от четиримата, всяко едно от които Флиткрафт маркира на картата, бяха все в непосредствена близост до границата с Лаос, най-общо — на не повече от петдесет мили едно от друго, макар че точното местоположение едва ли би могло да се установи прецизно. Нито един от четиримата бивши военнопленници не беше пребивавал в лагера за повече от няколко седмици. Имаше също така и един рапорт от екипаж на бомбардировач Б-52 за наблюдаван предполагаем военнопленнически лагер в приблизително същата област. И още един рапорт от специално извършен над същия район разузнавателен полет две седмици по-късно, в който се посочва, че такъв лагер вече не съществува там.

За отбелязване беше освен това, че и четиримата бивши военнопленници твърдяха, че имало шестима пленници, които са били

там при пристигането им в лагера и са останали и след като те го напуснали. Единият твърдеше, че „бил чул, че в лагера пазели някакъв високопоставен пленник“, а другият споменаваше за носещия се слух, че поне един от постоянните пленници „сътрудничел на виетнамците“.

Флиткрафт извърши проверка на индивидуалните файлове на четиримата военнопленници. Единият се оказа починал, вторият — в психиатрично заведение, а останалите двама са били демобилизирани. Той прегледа по-новата информация за тях и намери адресите и телефонните им номера.

Поради различни причини получените данни и от четиримата военнопленници не бяха оценени от армейските инстанции като достоверни и съществени. Това беше разбираемо, като се има предвид, че четирите доклада бяха абсолютно изолирани един от друг и неподлежащи на проверка, а освен това се отнасяха за временни лагери. Но локализацията на местонахождението и от четиримата, както и рапортът от екипажа на Б-52, посочваха район в лаоската територия от планинската верига, наречена Chiane Animitiqie, освен това всеки от тях споменаваше град Муанг, намиращ се на шестстотин мили северно от Сайгон.

Флиткрафт прегледа и файла с информация за Мърф Коуди. Според компютъра Коуди беше загинал.

Флиткрафт вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Говори Хатчър, № 3146021, трябва ли ви данни и от гласовия анализатор?

— Няма нужда, сър — отговори Флиткрафт.

— Успяхте ли да изровите нещо?

Флиткрафт с нескрита гордост уведоми Хатчър, че според придобитата от него информация лагерът призрачно е съществувал откъм лаоската страна на Chiane Animitiqie, близо до град Муанг. Трима от разпитаните бивши пленници са пребивавали в него за различни периоди от време между 1971 и 1973 г., като най-дълъг е бил престоят на единия от тях — пет седмици. И тримата посочват името на коменданта или началника на лагера като „Тхисунг“, „Тайсунг“ или „Т’сунг“, и трите имена звучат достатъчно сходно, за да се предположи, че става въпрос за един и същи човек. Посоченото

местонахождение също съвпадале с данните за мобилния лагер от Шварц, който той беше нарекъл Хюи-куй.

Освен това Флиткрафт беше говорил по телефона с бивш военнопленник, пребивавал в лагер в Ханой, който познавал човек, лежал в лагера призрак навремето.

— От разговорите си с него той останал с впечатлението, че имало неколцина затворници, държани там постоянно — обясни Флиткрафт.

— Някъде да се споменава за Коуди? — попита Хатчър.

— Не, сър — отвърна Флиткрафт. — Името му не се появи никъде в материалите, които проучих.

— Споменава ли се някъде в докладите, че в лагера е бил държан високопоставен военен?

— Да, сър. Но единственото конкретно нещо по този въпрос беше информацията, че е имало няколко затворници, които са били държани отделно от другите. Били са постоянно пребиваваща там група.

— Някакво обяснение?

— Единствено един от разпитаните споменава нещо по този въпрос — каза Флиткрафт. — Според него те може би са сътрудничели на вьетнамците, но това е само предположение от негова страна. Не знам каква е вероятността да е истина. Това си е било военнопленнически лагер като всеки друг.

Флиткрафт имаше право, макар и вероятността да са сътрудничели не беше за пренебрегване.

— Чудя се защо комисията на Военното разузнаване, провеждала тия разпити, е пренебрегнала тази информация? — изрази недоумението си Хатчър.

— Тази информация я пресях от огромен брой рапорти за проведени разпити — каза Флиткрафт. — Имало е много такива мобилни лагери и почти никаква възможност да се локализира точното им местонахождение. А след войната те просто са изчезнали.

„А може и да не са“, помисли си Хатчър.

— Благодаря — каза той на Флиткрафт. — Ако попаднеш на още нещо интересно, обади се на полковника в Банкок. Аз ще бъда труден за откриване тук в близките няколко дена.

— Да, сър.

— Приятна работа, сержант.

— Благодаря, сър. Успех.

Хатчър затвори телефона. „Не е кой знае какво тая информация“, помисли си той. Но все пак беше достатъчна, за да направи необходимо пътуването нагоре по реката. Възможно беше някой от хората там да е търгувал навремето с Хюи-куй или поне да е чувал нещо за него. А сега поне разполагаше с име... дори три имена.

Разказа на Коуен това, което беше научил.

— Някои от хората нагоре по реката трябва да са търгували с тоя лагер — каза Хатчър, — и аз ще ги открия.

— Добре де, но аз нищо не съм чувал за такъв лагер — каза Коуен.

— За Бога, Чайна, Тс'е К'ам Мен Ти са знаели, че симпатиите ти са били на страната на американците. Те търгуваха с китайците, с Виетконг, с американските войници в Сайгон, с Червените кхмери, но не биха тръгнали да говорят за това на един мей гуок ян.

— Ти си в списъка и на Сам-Сам Сам, Нещо свързано с някаква провалена сделка с оръжие.

Хатчър отпи глътка от питието си и не отговори нищо.

— Е, и на тоя въпрос ли няма да отговориш? — попита Коуен.

— Той търгуваше с Червените кхмери. Трябваше да му провалим специално тая сделка.

— Той се е заклел да ти отреже езика и да си го сготви за обяд.

— Старият Хатчър ще успее да се оправи и в тая ситуация.

— Е, да — каза Чайна, — чуй ме да ти кажа нещо. Когато на стария Хатчър късметът най-после му изневери, ще се усети земетресение сигурно чак в Ню Йорк сити.

— Няма да ми изневери — каза Хатчър. — Повярвай ми.

— Хм — измънка недоволено Коуен. Хатчър отново се впускаше в начинание с големи рискове и опасности и тръгваше отново сам, упорит както винаги. Не се беше променил ни най-малко. Неприятният ход на мислите му беше прекъснат от Синг, който се появи неочаквано на вратата.

— Колата е собственост на фирмата „Комплексни услуги“ в колонията.

Коуен се обърна към Хатчър.

— Тая компания е собственост на Уайт Пам. Ясно ли ти е. Бандата на Фонг е по петите ти.

— Тогава по-добре да изчезвам оттук — каза Хатчър.

— По дяволите — каза Коуен. — Тук си на сигурно място. Фонг няма да посмее да нападне дома ми. — За две-три минути се замисли и после добави: — Ще подсилим охраната и няма да имаме проблеми. Не се безпокой. Извини ме за момент.

Хатчър стана и погледна над перилата на терасата надолу. Земята беше на трийсет фута под тях — стръмен планински склон, покрит с лиани и папрати. Върхът на смокиновото дърво, което растеше на трийсет — четирийсет ярда от основата на терасата, беше десет фута но-ниско от нивото ѝ. Терасата се издигаше върху четири масивни колони. На двата ѝ външни ъгъла бяха монтирани мощни прожектори. Високата стена, ограждаща имението на Коуен, се спускаше надолу по склона и се губеше от поглед на няколкостотин ярда от тях, където я скриваха клоните на високите дървета.

— Тилът ни изглежда подсигурен — прошепна Хатчър. Телефонен звън прекъсна по-нататъшното обсъждане на мерките за сигурност.

Синг вдигна слушалката и се обади. После погледна към тях изненадано.

— Търсят gli Occhi di Sassi — промълви той, поставил ръка върху долната част на слушалката. — Сержант Варни.

Коуен го погледна ядосано.

— Кучият син, какво иска сега? — После погледна към Хатчър. — Ще говориш ли с него?

— Дай да видим какво иска — прошепна Хатчър.

Синг му подаде слушалката.

— Хатчър — представи се той.

— Сержант Варни от полицията на Хонконг — чу се сподавен глас от другата страна на линията. — Помните ли ме, сър?

— Разбира се.

— Добре изработихте моите хора сутринта, доста умело сте се изплъзнали — малко развеселено каза Варни. — Но смятам, че трябва да ви предупредя. Джоу Лънг идва в стаята ви в хотела. Сега е на острова и води няколко човека със себе си.

— Как ме открихте? — попита го Хатчър.

— Просто направих предположение, сър — отговори му Варни.
— Реших да проверя дали не сте решили да посетите стария си приятел Тсу Фи. Всъщност искам да ви кажа, че имаме сигурна къща в близост до летището. Бихме искали да ви измъкнем.

— Чудесно — отговори Хатчър.

— Помислихме си, че може би ще предпочетете да избегнете въоръжен конфликт на територията на дома на вашия приятел. Тоя човек, Лънг, не се шегува, мистър Хатчър.

— Не се и съмнявам — отвърна Хатчър. — Какво имате предвид?

— Ще дойдем там най-много до час и ще ви измъкнем. Ще взема с мен и едно подразделение за охрана. Държим Лънг под наблюдение. Надявам се, че всичко ще мине гладко.

— Обадете се, като стигнете пред портата — каза Хатчър и затвори телефона.

— Какво става с човека горе на хълма? — Коуен попита Синг.

— Още е там.

— Дали подозира, че сме го видели?

— Мисля, че не — отвърна Синг.

— С колко човека разполагаш? — понита Хатчър.

— Трима отпред, един отзад и ние тримата — отвърна Коуен.

Ако Варни е наясно с това разположение, ще нападнат отстрани, откъм страната, където сме ние. Лънг и хората му по всяка вероятност ще нахлуят след Варни. Надяват се, че ще успеят да ни изненадат, докато отблъскваме Варни.

Хатчър никога досега не беше виждал Коуен толкова досан.

— Те няма да посмеят да нападнат тая къща — процеди през зъби Коуен, но тонът му никак не беше убедителен. После добави: — Ако посмеят, ще им почерня живота.

УАИТ ПАЛМС

Джоу Лънг стоеше зад прозореца на един склад в подножието на планината и наблюдаваше къщата на върха с мощен инфрачервен бинокъл. Вече се стъмваше, но той виждаше съвсем ясно терасата от едната страна на къщата. В един момент съгледа Хатчър да се появява за миг до парапета на терасата и после да се отдръпва назад, извън полезрението му.

— Там е — изсъска той с някаква смес от задоволство и омраза в гласа.

В помещението при Лънг имаше още шестима мъже, облечени в черни сатенени панталони и черни ризи. Всичките освен един стояха облежани по стените на малката стаичка със скръстени на гърдите ръце. Мъжът, застанал в средата на стаята, близо до Лънг, чието име беше Уан Хоу, и който беше съдействал за откриване местонахождението на Хатчър. Чувстваше се някакси притеснен.

— Нещо тормози ли те, Уан? — попита го Лънг.

— Тая крепост — отвърна Уан. — Предният край на терасата е на трийсет фута от земята и...

— Виждам — прекъсна го нервно Лънг.

— Стената е висока осем фута и отгоре има оголени проводници под напрежение. На много места в градината има фотокамери. А стоманените порти са...

— Моя грижа е как ще влезем вътре — пресече го Лънг. — Имаш ли още за какво да ми плачеш?

Засегнат от обидния тон, Уан се поколеба за момент дали да продължи. Той беше висок млад мъж на двайсет и две-три години с дълги тънки пръсти и светла кожа — истински атлет в превъзходна форма и въобще не можеше да бъде смятан за страхливец.

— Той принадлежи на Толи Фонг — каза Уан Хоу меко, гледайки Лънг право в очите.

Лицето на Лънг се изкриви от ярост.

— Той е мой. От осем години чакам този ден. Той уби четирима наши братя от триадата, мои братя. Открадна ни стоката. Не ми казвай,

че Хатчър принадлежи само на сан уонг.

— Той уби бащата на Толи Фонг — отговори му Уан. — Мисля, че трябва да го изчакаме да се върне, преди да...

— На теб това не ти влиза в работата, нали така? — каза злобно Лънг. — Виждаш ли го това? — И той разтвори рязко ризата си отпред. Дълъг червен белег от нож опасваше корема му по цялата ширина. — Тоя мръсен гуай-ло ми изтърбуши вътрешностите, ама ми останаха колкото за да му видя сметката. Имам правото аз да го убия, Уан. Аз съм Номер Едно на сан уонг тук. Когато Толи го няма, аз казвам какво да правим. Ясно ли ти е?

Уан не отговори нищо. Гледаше объркано в пода пред краката си. — Казвам ви, ще нападнем къщата и ще ги избием всички.

Уан отново вдигна поглед, изненадан.

— Имаш предвид да убием и Тсу Фи?

— Майната му на Тсу Фи! — изкрещя яростно Лънг. — Той е мей гуок, някакъв гуай-ло, също като Хатчър. Той дава подслон и защитава нашия кръвен враг. Казвам ви, трябва да се отървем от този американски евреин.

Останалите мъже стояха безучастно по местата си.

— Не съм съгласен — каза Уонг. — Ние не сме във война с Тсу Фи. Ако го убием, ще си спечелим много врагове.

— Враговете ни правят по-силни — каза Лънг. — Отпуснал си се, човече. Лошо ти се е отразил лекият живот. Кометите обратно за Макао отплуват оттук на всеки половин час. — И той му махна с ръка да се маха.

— Аз съм дал клетва — каза Уан Хоу. — Щом твоето решение е такова, и аз ще участвам.

Лънг го изглежда строго няколко секунди, после бавно кимна с глава.

— Добре — каза той. После се обърна отново към прозореца и отправи поглед към къщата на върха. — Кхан наблюдава къщата цял ден. Жените са си отишли. Освен Коуен и Хатчър има още петима мъже. Трима са отвън в предната част. Дватама гуай-ло и Синг са вътре. Един стои на пост отзад.

В този момент на вратата се почука.

— Кийъ? — каза той на един от останалите мъже.

— Хай — каза мъжът и отвори вратата. При тях влезе сержант Варни. Лънг се обърна към него с усмивка, която едва скриваше презрението в погледа му.

— Е? — попита той британското ченге.

— Обадох се.

— И?

— Не съм сигурен, че Хатчър ще излезе оттам с мен — каза Варни. — Много е предпазлив.

— Тогава няма да рискуваме. Ще влезем през портата с теб. Това е единственият начин да се влезе от предната страна. Петима влизат отпред... аз взимам Кийъ и тримата останали и илизаме през терасата от задната страна.

— Аз не мога да присъствам на убийството — нервно каза Варни.

— Разбира се, че няма да присъстваш — потвърди Лънг и сви рамене все още усмихнат.

— И трябва там да разиграем някакво представление за фасада. Човекът, който е с мен, не е в играта. Трябва да го направим да изглежда като случайно съвпадение — продължи Варни.

— Надявам се, че не сте много добри стрелци — каза бавно Лънг с лукаво присвити очи.

— Не искам моят човек да пострада.

— Тогава гледай да го държиш настрана от нас — каза рязко Лънг със съскащ като на змия глас и с убийствен поглед. — Ако той не си кротува и не стои мирен, смятай го за мъртъв. Ясно ли ти е, англичанино?

— Няма да мога да ви бъда полезен занапред, ако се разбере, че съм замесен в тая работа — каза Варни с умолителен глас.

— Просто стой настрана, когато започнем! — рязко повтори Лънг и Варни разбра, че разговорът е приключен.

Той се покашля и каза кротко:

— Добре.

— Ние ще сме готови, щом стигнете до портата. Действайте както се разбрахме.

Варни кимна, поколеба се за момент дали да каже нещо и после излезе.

— Вярваш ли на тоя англичанин? — попита Уан.

— Ние му плащаме повече от година. Няма да посмее да ни откаже съдействие. Освен това тъкмо той първи откри Хатчър.

Лънг се обърна към прозореца, хвана отново бинокъла и без да поглежда към подчинените си добави:

— Ще бъде много рисковано да го оставим след тая акция. И без друго няма да може повече да ни бъде полезен.

Тогава се извърна към високия китаец.

— Англичанинът е твой, Уан. — След това посочи с пръст двама от главорезите си, които стояха облежнати на стената. — Ще вземеш тия двамата, пътем ще повикате и Кхан горе от ботаническата градина, минавате през входа след англичанина и нападате къщата отпред. Убивате Варни и неговия човек и всички останали, които са извън къщата. С моята група ще имаме грижа за останалите вътре. Само помни, Хатчър е много опасен... обаче е мой. Ако той ви излезе насреща, само го ранете, така че аз да мога да го довърша.

НАПАДЕНИЕТО

Коуен беше изпратил Тайъна при Фет Лейди за през нощта. Сега седеше на леглото и наблюдаваше Хатчър, който отвори дипломатическото си куфарче, извади оттам видеокамерата, отвори я и измъкна от нея пластмасовия механизъм със затвора на пушката. Развъртя обектива на камерата, който беше на винт, и извади оттам оптичeskия мерник. От другия обектив измъкна късата цев, а после извади и двата пълнителя от кухите батерии.

— Чудесно нещо — каза Коуен. — Каква марка е?

— Австрийски „Ауг“ — каза му Хатчър, докато сглобяваше пушката. — Трябват ми и малко амуниции.

— Няма проблем — каза му Коуен и нареди на Синг да донесе. Едрият китаец излезе от стаята и се върна след минута-две с четири пълни кутийки.

— Достатъчни ли са? — попита Коуен. Хатчър се усмихна.

— Е, с двеста патрона ще гледам все някакси да се оправя — прошепна той.

Коуен събра отряда си в голямата стая, който представляваше малко на брой, но внушителна група мъже, облечени в черни панталони и черни блузи с поло-яка, на лицата с черни маски за прикритие в тъмнината. Бяха въоръжени с автомати „Мак 10“. Заговори им на китайски.

— По всяка вероятност ще ни нападнат едновременно отпред и отзад — започна той. — Хатчър, Синг и аз ще останем в къщата. Ще привлечем вниманието им към нас. Луи, ти поемаш покрива. Джордж, Джоуи Чен и Лий — в градината. Семи, ти ще останеш в градината от задната страна. Имаш ли нещо да добавиш, Кристиън?

Хатчър поклати глава.

Той се колебаеше дали да сподели една по-особена мисъл с тия мъже. Джоу Лънг беше последният останал жив от петимата членове на Дрегънс Бред, хората които прекарваха наркотици за Уайт Паудър Мама от Тайланд до Сайгон, и имаше голяма вероятност той да знае нещо за лагера Хюи-куй. Лънг му трябваше жив, поне за известно

време, за да успее да го разпита. Но беше прекалено да иска това от малкия отряд на Коуен, от мъжете, които щяха да рискуват живота си за Тсу Фи... и за него.

След кратко колебание им каза:

— Ако има някаква възможност да запазите Лънг жив... бих искал да го поразпитам. — Коуен го погледна, извил въпросително вежди. — Но не и ако се налага да рискувате живота си за това — добави бързо Хатчър.

Валеше. Ситният дъждец обаче предвещаваше скорошен порой. Това беше добре дошло за Лънг. Дъждът щеше да заглуши звука от придвижването на неговите гангстери.

Шофьорът му спря колата на един завой на пътя към къщата на Коуен. Лънг и другите двама убийци тръгнаха бързо и безшумно нагоре през храсталаците към стената, която ограждаше имението на Коуен. При нея планинският терен се изравняваше и преминаваше в почти равна повърхност. Малко след къщата започваше почти отвесният склон надолу към пропастта, дълбока неколкостотин ярда.

Лънг предполагаше, че там, в градината зад къщата, има поне един човек за охрана, ако не и повече, така че планът му за нападение беше съобразен с това. Хвърли на два пъти абордажната кука, за да я закачи за горния край на стената, изкачи се по въжето догоре и привърза към оголения кабел с високо напрежение носения от него двайсетфутов кабел с пластмасова изолация. Прилепен плътно към стената, той пусна свободния край на своя кабел надолу, след което и той се спусна обратно. Дръпна силно изолирания кабел, който беше закачил здраво към оголената жица и я скъса. Обърна се назад и присветна два пъти с джобното си фенерче към своите хора, след което изкачи отново стената и скочи от другата ѝ страна. Приземи се във високия шубрак от лиани и избуяла трева.

Нагоре, през клоните на дърветата, виждаше прожекторите, разположени на терасата на Коуен на неколкостотин ярда напред, осветяващи силно градината пред него. Остана така приклепнал, ослушвайки се напрегнато. След малко чу как другите двама мъже скочиха от стената някъде зад него.

Ръменето премина в силен, постоянен дъжд.

Тримата гангстери се разпръснаха бързо встрани, подреждайки се в една линия откъм западната стена на имението на Коуен. Още не бяха забелязали никого от охраната на задния склон. Придвижваха се към къщата максимално тихо през преплетените лиани и храсталаци, снишени ниско, оглеждайки се за някой силует от охраната. Всеки от тях имаше в едното си ухо слушалка, свързана с устройство за връзка, охранявано от батерия.

Самият Лънг забеляза единия от хората на Коуен, Сами, клекнал в оголеното от растителност пространство около основата на терасата, напрягащ поглед в тъмната зона отвъд лъчите на прожекторите. Лънг натисна два пъти бутона на апарата си за връзка. Другите двама гангстери чува сигнала в слушалките си и замръзнаха на местата си. Лънг трябваше да очисти пазача, когато чуят техните хора от предната страна да започват атаката. А Лънг беше легнал във високата трева на около трийсет ярда от клекналия Сами, който се открояваше само като тъмна сянка на фона на разпръскващата се от прожекторите светлина наоколо.

Лънг вдигна пушката си — „Манлихер“ с упойващи куршуми, които при попадение предизвикваха моментална загуба на съзнание у жертвата. Те бяха по-подходящи за случая от обикновените куршуми, които можеха само да ранят противника и да му дадат възможност да вдигне тревога.

Насочи пушката си с инфрачервен мерник към Сами и огледа добре разположението му, после я вдигна, към терасата. Лампите в къщата бяха изгасени. Насочи пушката си отново към Сами, фиксира на прицел шията Му, и зачака сигнала от другата група отпред.

Човекът на Коуен, заел позиция на покрива на къщата, наблюдаваше с бинокъла си пътя и видя как колата мина покрай ботаническата градина и взе оставения на пост там гангстер. После предаде тихо по уоки-токите:

— Взеха с тях човека горе от хълма. По всяка вероятност в колата има още трима.

Вътре, в тъмната къща, Хатчър изруга тихо.

— Мамка му. Това копеле Варни ме е предало на Джоу Лънг. И той е замесен с тях.

Варни и неговият помощник, младият полицаи азиатец Хенри Доу, стигнаха до билото на склона. Полицаи Доу знаеше съвсем малко

подробности за операцията. Знаеше само, че отиваха да вземат някакъв човек, на когото трябваше да осигурят охрана. Младият, широкоплещест инспектор беше ченге от четири години и беше свикнал да не задава излишни въпроси.

Варни караше бавно под дъжда към портата на имението на Коуен. Видя в огледалцето малко по-надолу по пътя как от завоя се показва колата на бандитите от триадата, движеща се със загасени светлини. Помощникът му, пообезиокоен от дъжда и загледан към тъмните прозорци на къщата, не я забеляза. Като се доближиха до портата, Варни ирисветна с дългите светлини на фаровете си и спря, после вдигна слушалката на радиотелефона, повика телефониста от тяхната централа и поиска връзка с телефона на Коуен.

— Уговорили са се да следват незабележимо колата на Варни до портата и да изчакат да му отворим — прошепна Хатчър.

Коуен предаде това по радиостанцията си на другите. Беше затъкнал един „Смит&Уесън“ и един стар армейски „Колт“ 45-и калибър в плетения си колан, който беше препасал специално за случая. Хатчър се разсмя, като го видя.

— Чайна — каза му той, — много си смешен с това въоръжение.

Коуен се усмихна мрачно.

— Не ме подценявай, Occi di Sassi — отвърна му той. — Знаем как да действам с тия неща.

— Успокояваш ме с това — каза Хатчър. Отиде и отвори стъклената врата на терасата. — Ще огледам отзад.

Мина приведен през вратата и се придвижи дебнешком до парапета на терасата. Дъждът доста се беше усилил и видимостта беше влошена. Надникна между пречките на парапета и видя долу Сами, клекнал до една от подпорните колони, пазещ с наметката си от дъжда своя „Мак 10“. След това Хатчър се върна бързо, за да се скрие от дъжда.

По-надолу, в градината, клекналият в мократа трева Лънг погледна часовника си. По това време вече Варни трябваше да е стигнал отпред. Щом започнеше атаката от предната страна на къщата, щеше да възникне голяма суматоха и неговата група можеше да се изкачи по подпорните колони на терасата и да нападне откъм задната страна.

— Ето ги, идват — предаде но уоки-токито си постът на покрива.

Във втората кола на пътя пред входа един от бандитите видя знака на Варни с фаровете.

— Тръгвай! — извика той в уоки-токито си.

Зад къщата Лънг стисна здраво пушката си, натисна спусъка и видя през инфрачервения мерник как малкото куршумче улучи Сами в шията. Той политна назад към подпорната колона. Очите му се изцъклиха; свлече се в седнало положение, облегнат на колоната. Ръцете му се отпуснаха надолу и оръжието му падна на земята.

Лънг отново натисна два пъти бутона на предавателя си и двамата гангстери, чакащи по-назад, се придвижиха бързо през мократа трева към подпорните колони. Лънг измъкна от ръкава си една кама, хвана Сами за косата, изви главата му назад и преряза гърлото му.

— Обажда се сержант Варни — каза англичанинът в слушалката си, когато Коуен отговори на позвъняването. — Няма ли да отворите портата? — Намали скоростта на колата и спря.

— Ето, сега — каза Коуен и натисна лоста, с който се отваряше портата.

Щом двете масивни крила на желязната порта се отвориха колкото да мине колата, Варни натисна рязко педала на газта. Колата се понесе с рев напред по алеята към къщата на Коуен. За момент в обсега на фаровете ѝ попадна един от хората на Коуен, който скочи в розовите храсти. Зад тях колата с гангстерите профуча с рев през затварящите се крила. Варни наби спирачките на движещата се с голяма скорост кола непосредствено пред входа на къщата, изви волана и спря в розовите храсти на градината. Той и полицай Доу отвориха вратите си. Зад тях убийците на Лънг скочиха в движение от колата си и докато Доу се измъкваше през вратата си, неуправляемата кола се блъсна в машината на Варни. Първо я удари странично в задния калник, после се плъзна по едната ѝ страна и удари измъкващия се от нея Доу в отворената врата. Якият полицай изрева от ужас само миг преди връхлитащата кола да го размаже. Изненадан и удивен, Варни тупна на земята от другата страна на колата, където веднага го подхвана един от гангстерите и преряза гърлото му.

Вътре Синг и Коуен се хвърлиха зад дивана, за да се прикрият от дъжда от куршуми, връхлетял през входната врата. Из стаята се разлетяха парчета от стъкла на прозорци и счупени полилеи.

Хатчър надникна от вратата на спалнята и попита дрезгаво:

— Как сте там?

— Засега добре — отговори Коуен.

Отвътре чуваха трещенето на „Узи“-тата, с които бяха въоръжени хората на Лънг, последван незабавно от плътния рев на автоматите „Мак 10“. Нощната тишина се раздираше от трясъка на автоматни откоси и някой вик на ранен. Проблясъците от дулата на автоматите рефлектираха през стъклата на прозорците като светкавици на далечни мълнии. Коуен и Синг бяха съсредоточили вниманието си към входната врата, очаквайки нахлуването на бандитите.

Откъм задната страна на къщата Лънг и неговите двама човека бързо прикрепиха с кожени ремъци шипове от вътрешната страна на глезените си. После се прикачиха с широки колани, като тия на работниците по поддръжката на телефонните стълбове, към колоните, забиха шиповете в тях и започнаха да се катерят.

Отвътре Хатчър видя как първият от главорезите на Лънг стигна до горния край на терасата, прескочи парапета и изстреля един автоматен откос към спалнята. Хатчър залегна зад леглото. В тъмнината и дъжда убиецът усети инстинктивно това раздвижване в стаята и изстреля още един ред със своето „Узи“. Куршумите удариха в покритата с огледала стена отзад и отражението на Хатчър се разлетя с хилядите парченца счупени стъкла. Хатчър изстреля къс откос от своя „Ауг“. Пет-шест куршума пронизаха нападателя между брадата и корема. Шокираният от изненадата и болката гангстер беше отхвърлен назад от връхлетелите го куршуми. Преметна се над парапета на терасата и изчезна.

Хатчър чу още един откос от автомат „Узи“ откъм другата стая. Той изтича приведен до вратата на голямата стая тъкмо в момента, когато втори гангстер от триадата влетя в тъмната стая тичайки на зигзаг, и откри огън с автомата си. Библиотечни шкафове, вази, цветя и картини се разлетяха на парчета и в следващия момент Коуен се изправи иззад дивана и гръмна веднъж със своя „Смит&Уесън“. Куршумът удари нападателя в гърдите и го завъртя около оста му с все още подскачащия от стрелбата автомат. По целия диван разцъфнаха топки гъши пух от тапицерията. В следващия миг Коуен усети някакво дръпване в рамото си и остра болка като от убождане. Погледна надолу. „Господи, помисли си той, улучиха ме!“

Гангстерът усети как парещият куршум изгаря отвътре гърдите му, разкъсва сърцето му и изпълва дробовете му с кръв. Тялото му се изпъна в спазъм и той падна напред по очи като молец се поклонник на Буда. В момента, в който изтича обратно в спалнята, Хатчър видя Лънг да прескача парапета на терасата. Силуетът на гангстера се очерта ясно през отвора на вратата, с мокро от дъжда лице и блеснали от ненавист очи. Само миг по-късно той съгледа Хатчър, но точно тогава Хатчър изстреля един откос в него. Лънг веднага отскочи встрани, но един куршум отнесе ухото му, което се разлетя сред пръски кръв и месо. Хатчър прескочи леглото и прелетя през вратата, замахвайки в движение със своя „Ауг“.

Стовари приклада на автомата си точно в брадичката на Лънг, разби костите ѝ и го отхвърли назад към парапета. Но азиатецът се оказа по-твърд, отколкото предполагаше Хатчър. Замахна към него с нож и раздра ръкава му. Хатчър сграбчи Лънг за китката, вдигна ръката му и я изви настрани. Ножът падна на земята. Политналият назад Лънг се хвана с другата си ръка за Хатчър и двамата се стовариха върху ръба на парапета. Хатчър пхна лакътя си под дървената горна релса на парапета и се задържа. Още стискаше Лънг за китката, но падащият гангстер се пусна с другата си ръка от него и полетя надолу, извивайки се във въздуха, за да се превърти надолу с краката. Приземи се на едната си страна и силният удар при падането изкара въздуха от гърдите му и му счупи две ребра. От удара Лънг отскочи надолу по наклона и се претърколи до мястото, откъдето започваше високата трева. Преобърна се с мъка по очи, но при самото движение го проряза острата болка от счупените ребра и от раната на главата му.

В това време Хатчър се прехвърли през парапета, обви с два крака подпорната колона и се спусна. Грабна камата на Лънг, паднала в калта, и се затича надолу по склона.

Лънг скочи във високата трева, но болката от счупените му ребра беше по-силна, отколкото той можеше да понесе. Падна на земята с вик и започна да пълзи, за да преодолее последните няколко фута, които го деляха от тъмнината. Но само секунди преди да успее да се измъкне от осветеното от прожекторите петно, той усети как силната ръка на Хатчър го сграбчва за яката и го вдига на крака. Чу стържещия глас на Хатчър в ухото си.

— Ти, копеле мръсно — изсъска Хатчър, — отдавна трябваше да си мъртъв. — Допря върха на камата в гърлото на гангстера и го натисна колкото да пробие кожата му. — Ще трябва да ми отговориш на няколко въпроса — изръмжа Хатчър.

Лънг, победен и унижен, стъпи на краката си и се натисна напред, наръгвайки сам ножа в гърлото си. Предсмъртният му вик беше като на умиращ звяр. Хатчър отдръпна ръката си назад, но острието се беше забило така дълбоко, че мократа дръжка се изплъзна от ръката му. Чу клокочещия звук от гърлото на Лънг, категоричния предвестник на смъртта, усети как тялото му потръпна и се свлече безжизнено на земята.

Хатчър се беше надвесил над него все още стиснал яката му. Главата на Лънг клюмна напред. Хатчър пусна убиеца с лицето в калта.

— Много здраве в ада — изръмжа той с дрезгав глас над тялото на мъртвия гангстер и дъждът се стичаше по лицето му.

УРЕЖДАНЕТО НА ФОРМАЛНОСТИТЕ

На следващия ден имението на Коуен отново беше сцена на интензивни действия, този път от малко по-друг тип. Шестима полицейски служители тъкмо бяха привършили със снимането, разпитите и опитите да се изясни какво се беше случило предишната вечер. Фотографите бяха направили снимки на труповете и колите и останките бяха откарани. Сега градинарите работеха усилено, за да заличат щетите от погрома пред фасадата на къщата.

Една служебна кола спря пред входа. Полковник Джефри Холъуей излезе от нея и бавно се завъртя на токовете си на 360 градуса, оглеждайки съсипаната от битката градина.

Холъуей беше неприятен тип. Човекът, който възглавяваше Главното управление на хонконгската полиция, беше висок около шест фута, с късо подстригана, почти нацистка прическа, лицето му представляваше издължен триъгълник със строго изражение, като най-силно впечатление оставяха светлосивите му очи. Дори и под лъчите на горещото предобедно слънце униформата му в цвят каки стоеше безупречно изпъната без ни една гънка.

Той закрачи към входната врата на къщата с маршова стъпка, като почетен караул пред двореца на Нейно Величество, така изпънат, че беше чудно как не пада назад. В движение потупваше едното си бедро с късо камшиче за езда, което представляваше символ за положението му в йерархията.

Холъуей поогледа вътрешността на къщата, оценявайки щетите, после се насочи към отворената врата на стаята за гости. Раненият в рамото Коуен лежеше на леглото. Пинг, акупунктуристът, беше приведен над него и забиваше игли на определени места по тялото му, за да притъпи болката от раната, която вече беше обработена от лекар.

Тъкмо когато Пинг привърши работата си, Холъуей влезе в стаята. Той нареди на човека, сменящ изпочупените огледала по стената, да излезе. Хатчър стоеше облегнат на едната стена и мълчеше.

— Гангстерско сражение, двама полицейски служители убити, освен тях още осем убити. Адска каша сте забъркали... бих казал —

изсумтя ядно полковникът.

— Малко сте смутен, нали, полковник? — отговори му Коуен, без да поглежда към него. — Домът ми беше нападнат от гангстери от триадите. Как се осмелявате да дойдете тук и да ми правите намеци, че аз съм предизвикал това клане.

— Вие вече години наред си търсите белята — изръмжа полковникът.

Коуен си лежеше спокойно със стърчащите от шията, стомаха и краката му игли. Замълча за момент, обмисляйки как да се справи със ситуацията по най-дипломатичен начин. Старият Тсу Фи навремето беше дал такъв съвет на Коуен: „Никога не притискай човек в ъгъла. Не му даваш никаква друга възможност, освен да се бие. Винаги му оставяй-някоя отворена вратичка за изход.“

Коуен въздъхна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ходите по много тънко въже — каза той на Холъуей.

— Така ли? — иронично запита полицаят, повдигайки вежди.

— Вашият служител Варни беше замесен в играта с ония — спокойно продължи Коуен.

— Интересно! — изръмжа Холъуей и в гласа му се появи гневни нотки. — Един от най-добрите офицери в Отдела.

Коуен се изсмя.

— Първо на първо, именно Варни предупреди Лънг, че Хатчър е в Хонконг. После, пак той въведе гангстерите през портата на имението ми. И накрая, самите хора на Лънг го убиха, за да му запушат устата.

— Абсолютни идиотщини — изрева полковникът.

— Полковник, Варни е посетил вчера сутринта Хатчър в „Пининсюл“. Само два часа по-късно Лънг нахлува в стаята с намерение да убие Хатчър. Не е успял тогава, защото Хатчър е бил излязъл. След това Варни телефонира на Хатчър тук и му казва, че Отделът за борба с триадите иска да го вземе оттук, за да осигури охраната му. Схващате ли какво се получава?

Присвил очи, Холъуей мълчеше и гледаше втренчено Коуен.

Коуен продължи:

— Когато пристига пред портата, поисква от колата си телефонна връзка с нас чрез вашата централа. После вкарва със себе си хората на Лънг. Сигурен съм, че това може да бъде проверено чрез вашите

служители и от записите на проведените разговори. Но се обзалагам, че Варни не е докладвал в полицията за пристигането на Хатчър в Хонконг, защото го е докладвал на Лънг, а не на вас. Обзалагам се също и че не е било планирано осигуряването на охрана за Хатчър, защото Варни изобщо не е имал такива намерения. Разпитайте вашите оператори в централата си. Ще разберете, че той се е обадил от колата си на телефонния ми номер, който не е вписан в указателя, броени секунди преди да ни нападнат.

Гневът на Холъуей бавно започна да се трансформира в съмнение.

— Много убедителна хипотеза — неопределено каза той.

— Там е работата, че не е само хипотеза — каза Коуен. — Хатчър си е помислил, че го следят хора от полицията, но това са били всъщност гангстерите на Лънг от Уайт Палмс, които са били предупредени от Варни. Или дори още по-лошо — хора от вашия отдел, които също са замесени в играта с триадата.

— Отправяте необосновани обвинения — каза заплашително Холъуей.

— Бандитите чакаха отвън, за да отворим портите за Варни — каза Коуен с въздишка. — Той ги въведе вътре.

— Случайно съвпадение на обстоятелствата. Интересно ще бъде какво ще стане, като изложите версията си пред съда — каза Холъуей.

— Никой няма да ходи в съда — спокойно му отговори Коуен.

— О-о?

— Полковник, не ми разигравайте тия сцени на игра на нерви. Интересува ли ви истината?

— Истината? Ха! — изсумтя Холъуей.

— Чуйте какво ще ви кажа — прекъсна го Коуен. — Хатчър се е откъснал от преследвачите си още на Кет стрийт. Но когато дойде тук, хората на Лънг вече бяха поставили къщата под наблюдение. Ето как Варни е открил Хатчър при мен — Лънг му е съобщил това.

— И как ще се оправяме с тая история? — предпазливо попита Холъуей.

— Много просто. В доклада ще пишете, че Варни е дошъл тук в отговор на нашата молба за помощ — каза Коуен. — Той и помощникът му са загинали геройски, опитвайки се да защитят невинни граждани от нападението на крадци. Правите едно пищно

погребение на Варни като на герой, загинал в изпълнение на служебния си дълг, и аз забравям цялата тая история. Или пък... можете да направите така, че да се разнесе една страхотна воня откъм вашата служба. А ние можем да използваме като доказателство за оплакването си до съда вашите собствени записи на разговорите. Кое от двете ще изберете?

— Как смееете да ме заплашвате! — изръмжа гневно Холъуей.

— Да ви заплашвам? По дяволите — отвърна Коуен. — Просто ви предлагам приемлив изход от една мръсна история.

— По-скоро бих ви пратил в ада — изсумтя заплашително Холъуей.

— Полковник, само блъфирате — отегчено каза Коуен. — Предлагам, ви идеално разрешение на проблема. Приемете го, докато все още имате тая възможност.

Холъуей прехапа горната си устна. Няколко секунди не каза нищо.

— Повикайте вашия офицер — спокойно каза Коуен.

— Ще му изложа версията за случилото се по най-убедителен начин.

Огледалата вече бяха сменени в стаята за гости и Пинг беше махнал иглите си, когато Тайъна се върна вкъщи и се втурна направо към Коуен. Отначало той ѝ разигра малка сценка, превивайки се уж от болки и отговаряйки ѝ с разтреперан глас.

— Нго джунгъи ней — прошепна му тя и положи нежно ръце на шията му, милвайки лицето му.

— И аз те обичам, скъпа — каза той и намигна над рамото ѝ на Хатчър, който беше седнал на края на леглото.

— Защо не си в болницата? — попита го тя.

— Много съм твърд — каза той и се разсмя. Тя се изправи рязко.

— Майтап ли си правиш с мен!

— Не, само се шегувам.

— Тия работи не са за шеги! — каза строго тя.

— Кажи ѝ, Кристиън. Не бях ли твърд? Не им ли показах на ония къде зимуват раците?

— Той ти е приятел, ще каже каквото поискаш — каза тя и погледна дръзко към Хатчър.

— Occi di Sassi никога не лъже — каза ѝ Коуен. — Кажи, не бях ли страхотен, а, Кристиън? — запита го той с гордост в гласа.

— Мисля, че начинът, по който се справи с полковника, беше още по-респектиращ.

— Хм, дребна работа — извика Коуен и махна възбудено с ръка. След това отметна едната страна на ризата си и показа бинтованото си рамо. — Ами я погледни това. Заслужавам „Пъпл Харт“ скъпа. Бях ранен по време на бой. Само инч по-наляво и на леглото ми вместо нас двамата щеше да седи Буда.

— Трябва да разгледам и останалата част от къщата — извини се Тайъна и излезе. Щом тя затвори вратата, Коуен погледна към Хатчър намръщено.

— Какво ти има пък сега? — попита го той.

— Петима от твоите хора загинаха снощи — каза му Хатчър. Само заради мен. Не съм се захванал с тая работа, за да предизвиквам смъртта на невинни хора. Историята започва да се повтаря. По-добре никога да не бях идвал тук.

Коуен се надигна и постави ръка върху ръката на приятеля си.

— Чуй ме, Кристиън — каза му той сериозно. — Навремето си създаде доста неприятели тук. Тая среща беше неизбежна за теб. Но преди да се подложиш на убийствени самообвинения, искам да ти кажа едно нещо. Всеки от тия мъже, дето бяхме тук снощи, си има свои причини да мрази триадите Чию Чао. Всички имахме стари сметки за уреждане с тях. Всеки един от хората ми остана тук доброволно и беше благодарен за тая възможност. А от друга страна, аз добре ще се погрижа за издръжката на техните семейства. Това наистина няма нищо общо с теб.

— Разбира се. Освен всичко друго сега вече и ти си в списъка на Фонг — продължи Хатчър недоверчиво.

— Не е така — отговори му Коуен. — Да атакуваш нечий дом е подла постъпка. Дори и триадите се срамуват от това. Лунг ме нападна, без да има одобрението на Фонг, сигурен съм в това. И сега Фонг ми дължи извинение. Лънг го опозори... и му разби позициите в бизнеса. Забрави това! Старият Тсу Фи знае как да се погрижи за себе си. Засега ти си единственият, който трябва да се пази от Толи Фонг. Между другото, все още ли имаш твърдото намерение да тръгнеш нагоре към земите Чин Чин?

— Повече от всякога. Сега за първи път разполагам с нещо по-пределено. С име, Чайна, разполагам с име. Уол Пот. Това ми е изходната позиция. Без Уол Пот няма да мога да разбера нищо.

— Ами ако самият Коуди не иска да бъде открит? Я си представи, че повдигнеш камъка и изпод него изпълзи нещо гадно и вонящо?

— Ще се справя и с това, ако се наложи.

— Окей, тогава има само един човек, на когото можеш да се довериш и който може да те заведе нататък.

— Кой е той? — попита Хатчър.

— Дафни Чийн — отговори му Коуен.

Ч'У-ТЯО

Къщата беше заобиколена от цветя и се намираше на тиха уличка в един от най-изисканите жилищни квартали на Макао, на около четирийсет мили от Хонконг с хидроплан. Въпреки спокойствието, което се излъчваше от външния му вид, Макао криеше много страшни тайни, на които бяха свидетели калдъръмените стари улички и терасираните вили в червено и охра, наподобяващи стила на средиземноморието. В него витаеше духът на мистериозното и декаденса. Освен това той беше и център на незаконното прехвърляне на бежанци от Китай, които бяха прекарвани с малки лодки в потайна доба до Хонконг. Беше център и на контрабандата със злато; беше протекторат на гангстерите от китайските триади, занимаващи се тук необезпокоявано с търговия с бели роби, уреждаха се крупни сделки за контрабандна доставка на наркотици от Златния триъгълник до Амстердам и други пристанища на западния свят; издаваха се заповеди за екзекуции иззад фасадите на потъналите в тишина и разкош вили в стил рококо. Редиците смокинови дървета от двете страни на Прейъ Гранде криеха зад себе си престъпления от всякакъв вид.

Уонг, оттеглилият се сан уонг на Уайт Палмс, който вече беше прехвърлил осемдесетте и беше възглавявал престъпната триада повече от петдесет години, се беше отдал на любимото си занимание — хранеше екзотичните тропически рибки.

Самият той беше избрал Толи Фонг за свой Ред Поул още когато Фонг беше едва на двацет години и досега не беше имал основания да се усъмни в правилността на избора си. Но той също така беше предупредил Фонг, че Джоу Лънг е опасен като Номер Едно, избухлив и безразсъден убиец, който, както казваше старецът, „разсъждава с тестисите си“. Сега Уонг трябваше да се оправя с последиците от нападението на Лънг срещу дома на Коуен.

Фонг пристигна пред къщата точно в десет часа, след като беше долетял от Банкок с първия сутрешен полет. Къщата всъщност представляваше една чудесна вила в средиземноморски стил, боядисана в мандаринов цвят. Беше близо до авеню „Консейеро“, което

се извиваше покрай Гуайа Хил и имаше може би най-хубавия изглед в цяло Макао към малкия полуостров отсреща. Според слуховете същата вила е била убежище на Сун Ят-сен, докато е кроял заговора за свалянето на династията Манчу — само по себе си това беше апокрифна, но не и невероятна история. Над къщата, на върха на хълма, се издигаха останките на църквата „Свети Павел“ — някога величествена сграда, за съжаление разрушена от тайфун през 1835 г. А от задната веранда на вилата старецът виждаше в далечината старинната кула на морския фар на китайския бряг и отвъд нея — Южнокитайско море.

Фонг застана пред входната врата и се огледа в стъклото ѝ преди да позвъни на звънеца. Той беше атлетичен мъж, висок на ръст за китаец, със светла кожа. Занимаваше се с културизъм. Имаше черни очи, изпъстрени със златисти петънца. Черната му коса беше подстригана по последна мода — отстрани се спускаше над ушите му и подчертаваше изящните ястребови черти на лицето му. Предпочиташе да се облича по западен образец и носеше тъмносин памучен костюм и червена копринена вратовръзка. Фонг беше красив мъж, чийто външен вид имаше един — единствен недостатък — безжизнената непроницаемост на изражението му! Дори можеше да се каже, че няма никакво изражение на лицето си, просто маска с движеща се уста на нея. Един бодигард с размерите на борец в сумо отвори и го въведе в къщата.

Старецът беше в любимата си стая в задната част на къщата и хранеше рибките си в трите стоголонови аквариума. Рибките бяха най-голямата му гордост. Той беше дал име на всяка една от тях, знаеше навиците им. Когато въведоха Фонг в стаята, старецът в момента им говореше ласкаво, докато разтрошаваше изсушени океански скариди в един от аквариумите. Фонг се поклони почтително. Уонг само кимна с глава.

— Добре дошъл, Толи — каза старецът, без да вдига поглед от аквариума. — Как мина пътуването до Банкок?

— Излезе по-кратко, отколкото го бях планирал — отговори Фонг. — Наложих да се върна, преди да съм си свършил работата, но бих могъл да се върна там-утре.

— Какво се е случило в къщата на Тсу Фи? — попита бившият сан уонг.

— Лънг се е бил побъркал — отвърна Фонг.

— Само това ли имаш да ми кажеш по този въпрос?

— Какво друго има за казване? — добави Фонг. — Въобще не съм говорил с Лънг. Той бил разбрал, че Хатчър е в Хонконг от някакъв наш информатор в полицията на име Варни. И тогава нападнал къщата. Сега те всички са убити, включително и полицаят. Никога няма да разберем как точно е станало това.

— Предупреждавах те, че един ден този Лънг ще те компрометира — каза оттеглилият се сан уонг.

Фонг кимна с глава. Беше притеснен от факта, че старият сан уонг настоява да обсъждат тази ситуация, която представляваше фундаментална грешка на самия Фонг.

— Той беше дал още преди много години ч'у-тяо да ликвидира американеца — каза Фонг с оправдателен тон.

Ч'у-тяо представляваше клетва, подпечатана с кръв, клетва на честта, клетва, която според традицията можеше да бъде изпълнена с нечия смърт.

— Всъщност той я е изпълнил. А ти беше ли одобрил тази акция? — попита старецът, продължавайки да си играе с рибките.

— Разбира се, че не — отговори му Фонг.

— Ние не искаме война с Тсу Фи — каза старецът.

В този момент Фонг реши, че сега е времето да изложи директно проблема си.

— А не е ли сега подходящият момент да се отървем от този еврейски мей гуок! — каза той бавно.

Старецът погледна нагоре със силно присвити очи. Изглежда Фонг в продължение на няколко секунди и младият мъж се почувства някак си неудобно, осъзнавайки, че е казал нещо нередно.

— Погледни тук! — каза старецът. Потопи ръката си в един от аквариумите, разтвори дланта си и една голяма жълта рибка заплува спокойно около ръката му.

— Ела, Шанг, ела при татко — прошепна старецът. Накрая рибката доплува съвсем близо до ръката му, започна да я кълве тук-там и да търси храна. Уонг сграбчи рибата и бързо я прехвърли в един от другите аквариуми. Почти веднага върху нея се нахвърлиха три рибки. Две от тях бяха доста по-малки. Голямата риба се засуети, стрелна се встрани да им избяга, но там веднага я нападна и я кълва по хрилете

една малка черно-бяла риба домино. Голямата рибка се обърна на една страна, като продължаваше да мята неистово опашка, но явно вече умираше. Двамата мъже погледаха още малко и видяха как голямата риба беше изкълвана до смърт от половин дузина други рибки.

— След човека рибите са най-привързаните към територията си същества на земята — каза старият мъж. — Ако пуснеш непозната риба в тяхната територия, те я убиват. Дори и най-малките риби я нападат. И ето, голямата риба изведнъж се оказва заобиколена отвсякъде от противници. Атакуват центъра ѝ за равновесие и тя остава безпомощна. — Той погледна към Фонг. — Разбираш ли за какво ти говоря?

Фонг кимна с глава.

— Добре-е. Ти беше най-добрият Ред Поул във всичките триади Чию Чао — каза Уонг. — Но да обявиш война на дома на Тсу Фи и да го нападнеш на собствената му територия е самоубийство и Лънг можа да се убеди в това.

— Аз няма да допусна същата грешка — каза Фонг.

Старецът го изгледа още няколко секунди и кимна отново. — Ние извършваме много бизнес-операции в Хонконг — каза той. — Коуен е уважаван и почитан от всички триади Сън Лий Он. Той има огромно влияние в деловите среди. Да правим бизнес в Хонконг означава да правим бизнес с него. Ти трябва да оставиш настрана гордостта си. Джоу Лънг те компрометира. Правилата на Обществото изискват да се извиниш и да направиш някакъв жест за изкупване на обидата.

— Затова именно ще отлетя от Банкок още тая сутрин.

— Хай. Тогава обади му се още сега. Уговори си с него среща за днес. Оправи тая работа. Трябва да излезем от това неприятно положение колкото може по-бързо.

— Ще го направя веднага — каза Фонг.

— Мем гой — каза старецът. — Разбрах освен това, че и ти си дал чу-тяо да убиеш американеца. Ако е необходимо, трябва да си готов да забравиш за това.

Фонг го погледна изненадан.

— Не мога да направя това! — каза новият сан уоиг, но неговият предшественик и учител го прекъсна, преди да довърши.

— Можеш и ще го направиш, ако е необходимо — каза той категорично и се обърна към аквариумите си.

Фонг разбра, че разговорът е свършил. Поклони се почтително на учителя си.

— Йо сахн — каза той.

— Йо сахн — отговори му старецът.

ДАФНИ

Миризмата на барут още не се беше разнесла от стаите в къщата, а те вече очакваха пристигането на Дафни. Според Коуен Дафни беше единственият човек, на когото можеше да се има доверие, за да съдейства на Хатчър. Тя пътуваше нагоре по реката до опасните райони и търгуваше с разбойниците — тайландска коприна и мадраски памучни платове, които прекарваше контрабандно до безмитната зона в колонията. Две нейни, качества имаха изключително значение за тази дейност: нищо не беше в състояние да я уплаши, с което тя беше спечелила уважението на пиратите, и освен това плащаше в злато. Дори и Тс'е К'ам Мен Ти не посягаха на тоя труден за преглъщане залък.

Но Хатчър като че ли се досещаше за интимната мисъл на Коуен. Дали пък старият му приятел не се опитваше да се прави на Купидон? Първата среща на Хатчър с Дафни беше резултат от една своенравна шега на Коуен. Тогава Тсу Фи беше сигурен, че Хатчър ще хлътне по нея, а също и че тя ще пренебрегне нахакания гуай-ло-янки.

Коуен също си спомняше за оная вечер. Колкото и странно да беше, но тъкмо Дафни Чийн доведе приятелството между Коуен и Хатчър до неговия завършен вид, доколкото отношенията им преди срещата на Хатчър с нея бяха в нещо като изпитателен период, период на спорадични препирни, обмисляне и резервираност — повече желание за истинско приятелство. Още от самото начало Коуен виждаше в своя приятел човек с изключителна, дори понякога плашеща способност за вътрешен баланс — човек изключително верен и предан, с неповторимо чувство за хумор от една страна, а от друга — хладна пресметливост и съобразителност. Той беше опознал и тъмната страна на личността на Хатчър — човекът постоянно с пръст на спусъка, който можеше да убива във всеки момент, неочаквано и хладнокръвно, като прищракването на пружина на капан. Познаваше освен това и ексцентричните му привички. Хатчър спеше на пода, предпочиташе да чете на китайски вместо на английски, понякога по два-три дена не слагаше нищичко в уста, имаше изключителна памет,

способна да игнорира очевидното и да съхранява само това, което смяташе за важно. Например Хатчър знаеше, че Сам-Сам Сам е левичар, но не можеше да си спомни нито една от татуировките, с които беше покрито тялото на пирата.

Всички тези черти на Хатчър караха Коуен да вижда в негово лице интересен, на моменти много драг, и потенциално заслужаващ доверие приятел, но именно при първата среща на Хатчър с Дафни Коуен видя и нежните, почти момчешки страни в характера му, макар и споменатият вече баланс да си оставаше постоянен регулатор на поведението му. От една страна, той беше изненадващо наивен, от друга — безумно дързък и смел.

Бяха отишли на Губернаторския бал — ежегодния парад на суетата, за който Коуен беше прилъгал и Хатчър, просто за да си направи шега, знаейки много добре, че мистериозният му приятел от реката не понася тълпата, приемите с коктейли, танците и снобизма — причините, поради които всички останали присъстваха там. Хатчър забеляза Дафни още в първия момент. Тя стоеше права на срещуположната страна на голямата бална зала като изумително красива и недостижима статуя, съзерцаваща претъпканата зала с ледено безразличие. Коуен усети, че Хатчър беше завладян от чара ѝ още на момента.

— Не мисли за нея — каза Чайна. — Не е зальк за гвоята уста.

— Коя е тя?

— Дафни Чийн. Майка ѝ е малайзийка, баща ѝ е наполовина китаец, наполовина французин.

— Изумително междурасово сътрудничество — измърмори Хатчър и се насочи през тълпата право към нея.

— Всички гуай-ло в колонията са опитвали при нея — прошепна след него Коуен. — Тя не иска да има нищо общо със западници.

— И с Тсу Фи беше така, но това не ти попречи да опиташ, нали? — отвърна му Хатчър. — Познаваш ли я?

— Да, познавам я — каза Коуен малко смутено. Конфликтите в обществото, особено при случай от такъв характер, го караха да се чувства неудобно и той продължи да го разубеждава. — Разбери ме, тя особено ненавижда американците.

— Това пък защо?

— Баща ѝ беше доста проспериращ моделиер тук, разработи си доста добре развиващ се бизнес с няколко изискани бутика в Щатите. После се появи някакъв едър американски тръст, шефовете на който бяха решили, че в малката му фирма се крие голям потенциал, изсипаха му няколко торби с обещания, после го притиснаха до стената, изолираха го от играта и започнаха масово производство на джинси, използвайки реномето на неговата търговска марка. И те развиха от това едър, ама много едър бизнес, но той не видя и пукнат долар от тая работа.

— Коя беше гая компания?

— „Блу Макс“, сигурно си я чувал.

— Е да, всеки я знае.

— Баща ѝ се почувства толкова унижен и оскърбен, че се опита да се самоубие. Тя го спаси...

Хатчър вече се беше откъснал и почти се беше затичал напред. Коуен се втурна след него.

— Запознай ме с нея — каза Хатчър, проправяйки си път през снобската тълпа. Коуен го следваше, разбутвайки стълпотворението от лъскави тоалети и напудрени фризури.

— Не си чул още края на историята — изкрещя му Коуен, опитвайки се да надвика шумотевицата.

— Е, и какъв е краят?

— Тя започна нов бизнес. Производство на фалшификати.

Хатчър изведнъж спря и се обърна назад ухилен до уши.

— Фалшифицира американските сини джинси?

Коуен кимна.

— Фалшифицира джинси запазна марка „Блу Макс“... и ги пуска на пазара на около половината от цената им.

— Страхотно.

Коуен отново кимна.

— Пускаше боклуци и им подби реномето, след това пусна в производство продукцията със собствена производствена марка, стана най-големият им конкурент, после се обедини с тях. Най-накрая овладя контрола върху тоя бизнес. И разгони оная алчна банда.

— Чудесно — каза Хатчър.

— Наистина е така, но след всичко това у нея остана много лошо чувство към всички мей гуок.

— Ами ти откъде я познаваш?

Коуен се усмихна.

— Аз ѝ помогнах за уреждането на сделката при сливането, която я постави на шефското кресло. И съм единственият янки, когото харесва — добави той.

Желанието на Хатчър да се запознае с нея стана още по-силно, след току-що наученото. Обърна се и отново продължи напред през залата. Коуен едва успяваше да го следва.

— Кажете ми някои имена?

— Какви имена?

— На ония юнаци, дето са изиграли баща ѝ — каза Хатчър нетърпеливо, тъй като вече приближаваха. — Едно-две имена, хайде, бързо.

— Ъ-ъ... Хауърд Силвестър... Алън Митчъл... ъ-ъ...

— Стига толкова. Представете ми като... Крис Лъндън.

Отблизо тя изглеждаше дори още по-хубава, отколкото отдалече. Високото ѝ гъвкаво тяло беше обвито в тъмнозелена копринена рокля, очертаваща изящните извивки и придаваше допълнителен блясък на нежната ѝ кожа с цвят на бадем. Тъмнозеленото се отразяваше в дълбокия поглед на очите ѝ, почти толкова зелени, колкото, и роклята ѝ. Искрящочерната ѝ коса беше вързана на опашка, спускаща се над едното ѝ рамо между гърдите ѝ. На ръцете си нямаше никакви пръстени — единствените накити, които носеше, бяха двата диаманта на Обиците ѝ с форма на капки и диамантената ѝ огърлица с прикрепени към нея смарагд и рубин, сгъшени в нежната ямка под изящната ѝ лебедова шия. Тя се усмихна лъчезарно, като видя Коуен.

— Чайна! — извика тя. — Най-после някой, с когото да мога да си поговоря.

Коуен я целуна по едната страна, след което се обърна към Хатчър.

— Мис Чийн, Дафни, бих искал да ти представя един мой приятел — Крие, ъ-ъ... — той се запъна, защото беше забравил второто име.

— Лъндън — намеси се бързо Хатчър.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Кимна студено.

— Мосьо — каза тя с френски акцент съвсем тихо, обърна гръб и понечи да се отдалечи от тях. Хатчър забърза след нея.

— Аз съм адвокат — продължи Хатчър. — Всъщност защитавам интересите на едни ваши стари съдружници.

Тя се обърна рязко към него и го погледна втренчено изпод абаносовите си вежди с полуотворена от изненада уста.

— О-о?

— Да. Хауърд Силвестър и Алън Митчъл. Лицето ѝ остана безизразно, без дори и едно мускулче да потрепне но него, но Коуен едва не си глътна езика. Усещаше как приятелството му с Дафни Чийн се изпарява с всяка следваща дума на Хатчър. Хатчър се приближи непосредствено до нея, подхвана я съвсем нежно за лакътя и я поведе към терасата.

— Виждате ли, те са понасъбрали доста избличителни материали във връзка с вашия бизнес с фалшификати на тяхната търговска марка отпреди сливането. Те смятат, че имат доста силни аргументи за обявяването на недействителността на сливането и новата марка „Блу Макс“...

Гласовете им се изгубиха сред шума на тълпата и Коуен можеше само да наблюдава разговора им от разстояние. Докато се движеха и разговаряха, нейните очи приличаха на очи на убиец. После изведнъж двамата спряха и се обърнаха един срещу друг, лице в лице. Хатчър се наведе към нея и бързо ѝ заговори нещо. Устата ѝ се отвори от удивление, тя сякаш за миг изгуби самообладание, след това последва бърза размяна на реплики и от едната, и от другата страна и когато явно изчерпаха темата, Хатчър се поклони, целуна ѝ ръка и се отдалечи. Закрачи гордо към Коуен, явно доволен от себе си, с усмивка на уста.

— Имам уговорен обяд за утре — каза той. — Само ние двамата. Чакай тук, ще ти донеса нещо за пиене. Скоч с малко вода без лед, нали? — И той изчезна отново.

Малко след това Дафни се насочи към Коуен, готова да го разкъса с поглед.

— Защо не ми каза, че се казва Хатчър? — попита го тя.

— Нямам никакво извинение — измънка Коуен.

Тя се загледа след Хатчър, докато той се провираше през тълпата.

— Наистина ли имаш уговорен обяд с него? — попита я Коуен.

— Да — отвърна му тя.

— Какво толкова ти каза той? — попита я Коуен. Тя се усмихна загадъчно, изгледа го неопределено за миг и каза:

— Питай него. — След това се обърна и се отдалечи.

— Какво толкова й каза — понита Коуен, когато приятелят му се върна с питиетата.

Хатчър поклати иронично глава.

— Няма да ти кажа.

Сега вече Коуен видя пред себе си един по-различен Хатчър. Постоянно напрегнатият спусък в него като че ли беше блокиран с предпазител. Безмилостното, напрегнато острие като че ли беше смекчило агресивността си — беше станал някак по-замислен, по-съзерцателен. Усещаше може би не толкова че Хатчър се размеква, а по-скоро, че познатите две страни от характера му са изгубили обичайния си баланс. И макар, че от една страна, Коуен се радваше на тая промяна у приятеля си, от друга страна, тя пораждаше и чувство на безпокойство. Ако Хатчър тръгнеше отново нагоре по реката, той не можеше да ей позволи да изгуби старите си рефлексии. Светът на Тс'е К'ам Мен Ти изискваше трезв разсъдък и безмилостен инстинкт. В него „Първо стреляй“ беше неотменимият закон на тези, които искаха да надживеят враговете си.

Позвъняването на входната врата го извади от потока на спомените му.

Жената на прага имаше кожа с цвета на мляко с какао и гледаше Коуен отгоре с леко изтеглените си зелени очи. Беше висока и елегантна, облечена в тясна рубиненочервена копринена рокля с наметнато бледорозово копринено сако — облекло, подчертаващо женската й сексапилност, но и изискан вкус. Едва прекрачила прага, тя хвърли встрани обувките от дългите си, загорели до цвят на какао крака.

— Здравей, Чайна — измърка тя нежно и го целуна по челото. После, без да губи време, направо запита: — Къде е той?

— Навън, на терасата.

— Променил ли се е?

— Поостарял е малко, като нас. Поприбавил е някой и друг белег. — Повече не може да й каже. Тя изчезна към терасата.

— Не съм се и надявала, че ще те видя отново — каза тя, застанала на вратата на терасата. — Същият си!

И нейните чуанг чжу-чи проговориха още от първия миг, в който го видя, все още живи и неизбледнели след толкова години. Защото цяла година, след онази първа среща, Хатчър беше живял с Дафни, когато беше оставал в Хонконг. Той заминаваше оттам без предупреждение и се връщаше по същия начин, без да споменава и дума за характера на заниманията си. Тя беше чувала за него още преди да се запознаят — за Хатчър, дръзкия речен пират, вълка единак, от когото се страхуваше дори и самият Сам-Сам Сам. А веднага след последното му заминаване за него се разнесоха какви ли не слухове. Че бил наемен убиец. Че работел за ЦРУ. Че създавал приятелски връзки и е мамил тия, които му доверявали тайните си. Че бил в някаква секретна служба на американската армия, наречена Йинг бинг, воините на плаща и кинжала.

Дафни просто не обръщаше внимание на тези слухове. За едногодишния им съвместен живот тя беше опознала и двете страни на характера му — онази, която се показваше на преден план, когато той излизаше без да каже и дума, и другата страна, нежният любовник, за когото сексът беше наслада, а не завоевание и себеналагане; за когото любовта представляваше една бавна, изискана наслада, граничеща с агонията, която той наричаше „неповторимото усещане“ — една малка смърт, оргазмът, който беше единствената му възможност за бягство от жестоката действителност, за пренасяне в един друг, по-красив свят, макар и мимолетно, за броени мигове.

Тя усещаше със сърцето си, а можеше да съди и по това, което виждаше, че някои или дори всички слухове може би бяха верни.

Но това нямаше значение. Той беше жив, беше отново тук. И нейните спомени я върнаха към оная вечер, когато за първи път срещна Хатчър, вечер, която тя никога нямаше да забрави...

... Тя едва сдържаше гнева си спрямо тоя нагъл адвокат мей гуок, докато той я извеждаше към терасата от претъпканата бална зала на Чайнийз Пелис. Беше разгневена дори от самия факт, че Коуен ги беше запознал. Тогава той неочаквано се спря и се усмихна.

— Името ми не е Лъндън, казвам се Хатчър — с безупречен френски каза той. — И освен това смятам, че много добре сте ги подредили ония американци. Мога да ви снабдя с индийски памучен плат, първо качество, с място на доставка където посочите,

наполовината от цената, на която го купувате сега, което ще ви донесе поне десетпроцентно увеличение на общите приходи. — Той замълча за момент и после добави: — И не само това — освен всичко друго, мога да ви накарам и доста да се посмеете.

За няколко секунди тя остана така, загледана в него, удивена от дързостта му, без да може да откъсне поглед от сивите му очи. Но бързо се опомни.

— Колко? — попита го тя.

— Какво колко?

— Колко памучен плат можете да ми доставите, какъв срок и на каква цена?

— Трябва да направя някои изчисления. Не правя такива сметки наум.

— Нито пък аз — чу се да казва тя.

— Обяд утре. Чисто делови. Ще съм готов с изчисленията, вие ще носите чека. Никакви съдружници, счетоводители, адвокати, само вие и аз.

— Предупреждавам ви, че не правя никакви отстъпки.

— Аз също — каза ѝ той. — Когато има компромиси, всички губят. Аз водя преговори. Когато човек преговаря, всички печелят.

— О? И как става това?

— Обикновено страните поставят първоначални условия, на които не държат особено. Редуцираш ги само до най-същественото за себе си. Това трябва да е линията на поведението ти при преговори. Аз така правя. Повярвайте ми, много бързо ще стигнем до сделка и ще ни остане доста време да се посмеем, докато свършим с обяда.

— Защо това, да се посмеем, е от такова значение за вас? — попита го тя.

Той се усмихна.

— Смехът е ключът за рая!

И за голяма изненада на самата себе си тя се беше съгласила за тоя обяд.

Изобщо не се стигна до каквато и да е сделка помежду им за доставка на памучни платове.

Но той наистина я накара да се смее — смяха се много. И беше прав, това наистина беше ключът към рая.

— Аз се връщам в моята стая — обади им се Коуен от всекидневната. — Рамото ми пак нещо ме стяга.

Те не му обърнаха никакво внимание, сякаш не го бяха чули. Той присви рамене и се отправи към задната част на къщата.

Изминаха минута-две на първоначално смущение след дългата раздяла, през която нито Дафни, нито пък Хатчър се сещаха как да започнат разговор. Тя първа наруши мълчанието.

— Какво ти е на гърлото? — попита го тя, поглеждайки белега на шията му.

— Бях в един много гаден затвор. Опитах се да говоря, когато не трябваше. Един от надзирателите реши веднъж завинаги да ме лиши от възможността да говоря.

— Боли ли?

— Вече не.

— Радвам се — каза тя и повдигна вежди усмихната.

— Гласът ти е доста секси.

— Мерси. А преди не беше ли?

— Не колкото сега — каза тя. След кратка пауза продължи: — Какво се случи с теб? Изчезна ей така. Всички си мислеха, че си загинал.

— Върнах се в Америка, за да свърша една работа и изпаднах в доста тежко положение. Прекарах три години в един ад. Един затвор, в който абсолютно всичко беше забранено.

— А останалите три години?

Той просто вдигна рамене.

— Мислех, че след тая история с мен е свършено, че съм забравен от всички, Дафи.

Тя отпусна глава назад и се разсмя — сърдечен, волен смях, който възроди спомена му за звънчетата в гласа ѝ.

— Дафи — каза тя. — Не бях чувала това Дафи от толкова години. Никой друг оттогава не ме е наричал Дафи и никога няма да ме нарича така. — Смахът ѝ бавно утихна и тя каза съвсем сериозно, гледайки го с блеснали очи: — Не, Хатчър, никога не си бил забравен. Не и от мен.

Той не отговори нищо.

— Сериозно ли говори Коуен? — попита я Хатчър след малко. — Наистина ли можеш да ми помогнеш?

— Значи минаваме направо към деловата част — каза тя. — Да речем, че е така, и?

— Извинявай — каза той. — Чувствам се малко неудобно. Знам, че ти дължа...

Тя постави пръсти на устните му.

— Нищо не ми дължиш. Ние не сме си обещавали нищо. Аз споделях леглото си с теб... всеки път те очаквах. Понякога дори... нямах търпение да те видя отново.

Той помнеше това. Думите ѝ събудиха у него спомена за ония моменти на върховна радост и наслада, но той съзнателно се отърси от него.

— Дължах ти поне едно обикновено сбогуване, по човешки — каза той.

— За това ли се върна тук? Да кажеш сбогом на приятелите си, които те смятаха за загинал?

— Може би — прошепна той с пресипнал глас. После, опитвайки се да избегне неизбежното, каза с шеговити нотки в гласа: — Освен това може да направя една сауна в „Есторил“. И тайландският масаж там е...

Тя се обърна и отиде до вратата на спалнята.

— Не е необходимо да ходиш до хотел „Есторил“ за масажа, Хатчър — каза тя. — И все пак, преди да кажеш отново джой гин, редно е да кажеш жо сахи.

Той я последва в спалнята.

— Как можеш да ми помогнеш, Дафи? — попита я той.

Тя мина от другата страна на леглото.

— Казах на Чайна, че ще ти помогна... но само ако се изпълнят условията, които аз поставя.

Хатчър я изгледа подозрително.

— И какви са те? — попита я той с нотка на недоволство в гласа.

— Ти трябва да стоиш далече от Макао.

— Нямам причини, които да ме карат да ходя отново там.

— И ще действаме по начина, по който аз кажа.

Хатчър се усмихна.

— Не си се променила!

— Приемаш ли?

— Ще си помисля.

— Каква е все пак тая история с военнопленническия лагер? — попита тя.

— Опитвам се да намеря един човек — обясни той.

— Служихме заедно във флота и бяхме приятели. Баща му е герой в Америка. Той, изглежда, е бил в един военнопленнически лагер в Лаос. Наричали са го Хюи-куй. Името на коменданта на лагера е било Тайсунг или нещо такова. Предполагам, че някои от триадите са търгували с тях през войната. Може би някой ще може да си спомни това-онова за тоя лагер.

Тя се обърна с гръб към него, загледа се през прозореца към залива и поклати с глава.

— Дошъл си да търсиш някакъв човек? — прошепна тя.

— Заради това се върнах отново тук. — А всичко останало... ти, Чайна — това е приятната част на пребиваването ми тук, наградата за усилията ми.

— Може би ще успеем да се промъкнем нагоре по реката и да избегнем срещата със Сам-Сам. Това може би ще успее да го уредя. Но има само един човек, който според мен би могъл да ти помогне. Спомняш ли си Семюъл Анстад, оня, когото наричаха Холандеца?

— Никога не съм срещал тоя Холандец.

— Защото той действаше в Лаос и в Северен Виетнам. Сега купувам стока от него. Но преди десет години той търгуваше с наркотици, оръжие, облекла, буквално с всичко — снабдяваше Виетконговците.

— Не можем ли да го докараме тук — попита Хатчър.

Тя поклати отрицателно глава.

— Хонконгската полиция го издирва. Ще го разпознаят и ще го арестуват веднага щом стъпи тук. Но има една кръчма нагоре по течението, в Тсанг, казва се „При Ледърнек Джон^[1]“.

— Това американска кръчма ли е? — прекъсна я Хатчър.

Тя кимна.

— Голяма част от сделките, както и самият алкохол, се правят там — продължи Дафни. — Там се правят сделки с наркотици и стоката се предоставя на самото място. Това е нещо като... свободна зона. Можем да си уредим среща с Холандеца там, но само ако сме сигурни, че Сам-Сам Сам не е в тоя район.

— Ти няма да идваш там — каза Хатчър.

— Напротив, точно аз трябва да ида. Те биха се съгласили да говорят с теб само ако аз ги помоля за това. Аз ще трябва да уредя тая сделка.

Едно пропуснато при почистването парченце от огледало проблесна в ъгъла на стаята, напомняйки му за предната вечер. Той беше подложил на риск живота на Чайна. Сега беше на път да стори същото с нея. Той отново се оказваше в същата роля — вземаше от тях, без нищо да дава, както навремето.

— Може би...

Тя се обърна към него и го погледна с проблясващите си зелени очи.

— Никакво може би. Ще стане точно както ти казвам.

Те стояха съвсем близо един до друг — лице в лице, очите ѝ настояваха да получат съгласието му. Гледаха се изпитателно.

— Има и нещо друго... — нещо в погледа му се промени и по устните му заигра малко нахалната и неприлична усмивка, която тя познаваше отпреди.

— Да?

Той вдигна внимателно едната си ръка към нея, спря я на инч от лицето ѝ, после бавно доближи пръстите си към устните ѝ, докосвайки долната ѝ устна с върха на пръстите си, погали я с показалеца си, притисна я нежно с палеца и средния си пръст, изтегли я напред и ѝ направи муцунка с нея. Влажният ѝ език проблесна само на милиметри от върха на пръста му, погъделичка го, после го облиза и навлажненият му пръст се плъзна отново нежно по устните ѝ.

— Хай... — каза тя и отпусна главата си назад, а той се наведе към нея и притисна устните си към нейните. Тя пое страстно дъх и започна да хапе устните му, изследваше всяка частица от тях и това продължи така, докато тази любовна игра се превърна в неудържимо, страстно желание.

Дафи вдигна ръце, освободи коприненото сако от раменете си и го остави да падне на пода, без да спират да се целуват.

Той вдигна и другата си ръка към нея, разкопча едната от тънките презрамки на рамото ѝ, после и другата, но тя се притискаше така силно към него, че роклята ѝ не можеше да падне. Дафи пхна едната си ръка помежду им и притисна дланта си към стомаха му.

Пръстите ѝ трескаво заразкопчаваха ризата му. Тя насочи ръката си по тялото му встрани, плъзгайки я по стегнатите мускули на хълбока му, а с палеца си масажираше корема му отпред. Плъзна пръстите си под колана му, насочи ръката си надолу и я плъзна напред, докато усети как там нещо топло се повдига, за да посрещне ръката ѝ.

Тогава тя се отпусна назад. Роклята ѝ започна бавно да се свлича надолу по тялото ѝ, закачи се за набъбналите ѝ зърна, после продължи да се смъква, откривайки гърдите ѝ, и се плъзна надолу по бедрата ѝ. Те не спираха да се целуват със затворени очи, откривайки се един друг, а телата им нетърпеливо подпомагаха тези опити за пипомняне на познатите форми.

Със свободната си ръка тя разкопча токата на колана му, разкопча и панталоните му, плъзна ръката си около хълбоците му и смъкна надолу панталоните му, после направи същото със слиповете му. Той също помогна на роклята ѝ да падне на пода. Под роклята тя нямаше нищо.

Устните им бяха впити едни в други, когато тя хвана ръката му, прокара я бавно надолу по корема си, после надолу, докато стигна между краката ѝ; тогава я притисна силно към себе си и започна да я движи нагоренадолу. Тогава тя отдели ръката си от неговата, обърна я с дланта си към него и започна да извършва същото движение спрямо него в идеален синхрон, а устните им се движеха в същия страстен ритъм.

— Господи — едва успя да прошепне той, — по-бавно.

Хатчър усети как тя цялата се разтрепери и се притисна още по-силно към ръката му.

— Ченг... ней, сега, ченг ней... — каза тя задъхана и тръпнеща. — Моля те... моля те... — и започна да се движи с неистова бързина, притисната към ръката му; прилепи още по силно и своята към него и той също се присъедини към нейния ритъм. Сега тя цялата се тресеше, смучеше зърната на гърдите му, вдигна се на пръсти, за да се намести по-добре на ръката му и той усети как плътта ѝ набъбва под пръстите му. После тя нададе кратък страстен вик, когато го пое в себе си.

Отпусна глава на рамото му, мускулите ѝ се стегнаха и заиграха от силни конвулсии, докато той продължаваше да я масажират — все по-бързо и по-бързо, отпусайки я бавно към леглото, докато раменете ѝ опряха на постелята и той се озова върху нея. Очите му бяха

затворени, мускулите на ръцете му се стегнаха и изведнъж пое дълбоко дъх и го задържа, когато усети, че и той, едновременно с нея, сякаш експлодира. Тя вдигна ръце нагоре, обви ги около шията му и го притисна силно към себе си, продължавайки да се движи притисната към него. Той усети как тялото ѝ се стяга отново, копнеещо нови ласки.

— Ченг ней, Хатчър...

[1] Leatherneek (англ.) — на моряшки жаргон означава „войник, моряк“. В случая „Ледърнек Джон“ означава „Джон моряка“. (Б.пр.) ↑

ЙЕН ДЮИ ЙЕН

Коуен не се изненада, когато Толи Фонг му се обади. Това беше нещо обичайно — въпрос на чест за всеки, който принадлежеше към общността на триадите — било към традиционната част на тая общност, Сън Лий Он, или към оная нейна част, която беше изцяло извън закона, Чию Чао. Както повеляваше традицията в такива случаи, Фонг предложи среща още същия следобед в един ресторант в Уончай. Те се споразумяха по основните въпроси. Срещата беше уговорена за четири часа. Всеки от тях щеше да бъде придружаван от трима представители на своята триада; всеки от тях щеше да избере по един изтъкнат представител на общността на триадите, който да бъде наблюдател при протичането на срещата; всички щяха да се явят там невъоръжени. Нападението над къщата на Коуен не беше изрично споменато като тема на разговорите.

За срещата Коуен избра най-консервативния си чиопг-сам. Той потегли с ролсойса си в три и четирийсет и пет, като взе със себе си Синг, който вече беше излязъл от болницата и още двама членове от своето „семейство“. Хатчър и Дафни още стояха зад затворените врати на спалнята. Нямаше нужда още сега да ги уведомява за срещата.

Ролсът се спусна бавно по стръмния планински път, мина покрай имението на губернатора и консулството на Съединените щати и пое надолу по Коноут стрийт към шумния и пренаселен „Уончай“, после се плъзна по многолюдните улици, проправяйки си път сред многобройните рикши и пешеходци към тясната и сравнително спокойна пресечка „Лан Фунг Ели“. Малко по-надолу, някъде в средата на тясната уличка, една ръчно изписана табела известяваше за съществуването на малкото безлично ресторантче „Лон Сонг“, посещавано предимно от живеещите в квартала. Шофьорът паркира ролса непосредствено пред входа и Коуен влезе вътре без забавяне, съпроводен от Синг и другите двама.

„Лон Сонг“ представляваше тесничко, слабо осветено заведение, едва побиращо десетте маси, разположени вътре. Въздухът вътре беше напоен с миризмата на чесън. Беше вече четири и десет, но

заведението никак не беше пренаселено. Всъщност вътре беше само собственикът му, един позастаряващ мъж с изправена стойка и дълги посивели бакенбарди. Той се втренчи в Коуен през двуфокусните си очила, усмихна се и се поклони.

— Голяма чест е за мен, Тсу Фи — каза той.

— Пристигнаха ли вече другите?

— Хай. И наблюдателите дойдоха.

— Хо — каза Коуен. Той и тримата му придружители последваха собственика и о едно мръсно коридорче зад бара, водещо към една врата в дъното. Собственикът на ресторанчето отвори вратата и ги пропусти да минат. Зад нея имаше една малка площадка и стълбище, водещо към подземие. Помещението беше прашно и съвсем оскъдно осветено — явен белег за рядката му употреба. В центъра му беше разположена малка масичка с два стола. В средата на масичката имаше сервиз за чай. Сервирани бяха само две чаши.

Съгласно традицията Толи Фонг, който беше нанесъл оскърблението, беше пристигнал пръв. Той беше седнал с лице към входа. Зад него стояха прави тримата му адютанти с ръце, скръстени на гърдите.

Освен тях в стаята имаше още двама други мъже. Единият от тях беше Сам Чин, доайен на китайската общност и уважаван банкер, сан уонг на една от най-уважаваните триади в общността на Сън Лий Он. Другият беше Лон Тунг, сан уонг на Хауз ъв Севън Дриймс, една от най-опасните триади от общността Чию Чао. Двамата присъстваха тук като наблюдатели на срещата, гарантиращи, че няма да бъде извършено насилие, и че проблемът, каквото и да беше неговото естество, ще бъде решен удовлетворително и за двете страни — било чрез приемане на поднесеното извинение, било чрез официално обявяване на война между двата клана. В общността на триадите внезапното и необявено нападение се смяташе за безчестна постъпка. Членовете на клана, извършили нападението, се смятаха за отлъчени от общността. Инициативата от страна на Фонг за уреждането на срещата се смяташе в такъв случай за негово задължение.

Фонг стана прав, когато Коуен влезе в стаичката. На лицето му се появи едва забележима усмивка. Репутацията му на най-безмилостния убиец сред триадите Чию Чао беше неоспорима.

Той и Коуен седнаха един срещу друг. Фонг наля чай п на двамата. Всички останали мълчаха. Не се чуваше дори и покашляне. Фонг отпи една глътка чай, преди да започне. Коуен се облегна назад, отпи от чая си и отправи поглед през масата към Фонг, йен дюи йен, очи в очи. Според обичая няма ставане от масата, докато проблемът не бъде разрешен — било чрез даване на прошка или чрез обявяване на война.

Пак според традицията, двамата мъже разговаряха чрез посредничеството на поканените от тях наблюдатели — ритуал, чиято цел беше да се избегне евентуална пряка конфронтация помежду им. По такъв начин възможността за сарказъм и каквато и да е предизвикателност в тона бяха отстранени от преговорите. Фонг вдигна ръка, Тунг се наведе към него и Фонг започна да шепне в ухото му.

— Върнах се от Банкок веднага щом разбрах за нещастния инцидент в дома ти предната вечер — каза Тунг, повтаряйки прошепнатите от Фонг думи.

Сам Чин се наведе към Коуен, който прошепна своя отговор.

— Мем гой — повтори Чин думите на Коуен. — Доволен съм, че си действал толкова бързо.

— Надявам се разбираш, че това нападение не е биио извършено по мое нареждане? Аз не съм давал заповед за извършването на това оскърбление над твоя дом.

— Вече знам, щом ти казваш така — беше отговорът на Коуен.

— Дойдох тук да ти поднеса извиненията си — каза Фонг чрез Дон Тунг.

По-нататък разговорът продължи по същия начин — Фонг прошепваше това, което имаше да каже, на Тунг, който го повтаряше, а Коуен отговаряше чрез Чин.

— Ти извърши насилие над моя дом — отговори наблюдателят от страна на Коуен. — Това е безчестие според закона на триадите.

Фонг бързо зашепна доста дългия си отговор, а очите му заблестяха на фона на сумрачното осветление.

— Казах ти, че не е било по мое нареждане. Но наистина, извършил го е моят Номер Едно. Лънг е платил скъпо за тоя си грях. Аз дойдох тук, за да се извиня за неговата глупост и да помоля Тсу Фи за прошка. — Той изчака само докато Лон Тунг повтори думите му и

още преди Коуен да има възможност да отговори, продължи нататък, шепнейки на ухото на Тунг. Лон Тунг каза:

— И да предложи компенсация за това оскърбление.

Коуен се наведе напред и поддържайки стила на по-особеното положение, което му предоставяше ситуацията, зашепна бързо на Чин.

— Извинявам се, не чух последното — каза той.

Тунг повтори:

— Толи Фонг предложи компенсация за оскърблението, нанесено на Тсу Фи.

Коуен кимна. Отпи още една глътка чай, преди да прошепне отговора си на Чин.

— Тогава приемам твоите извинения — повтори Чин.

— Мем гой — каза Тунг и кимна с глава. — И каква компенсация Тсу Фи смята за подходяща?

Коуен отново отпи глътка чай, без да отделя поглед от Фонг. После бавно прошепна нещо на ухото на Чин. Чин го изгледа изненадано. После се изправи и каза:

— Изкуплението, което се иска, е да се откажете от кръвната вражда с онзи мей гуок Хатчър.

Мъжете и от двете страни на стаята бяха поразени. Двамата наблюдатели, Чин и Тунг, се гледаха напрегнато един друг. Това искане щеше да породи доста трудности в преговорите. Самият Фонг едва се съдържаше да не даде израз на гнева си. В очите му проблесна омраза само при споменаването на кръвния му враг. Съобразявайки се с нареждането на стария сануонг, той трябваше да приеме това искане, но поне първоначално трябваше да се противопостави, за да спаси реномето си.

Той поклати отрицателно глава, все още йен дюи йен с Коуен.

— Не мога да приема това — прошепна той на Тунг с изпълнен с омраза глас и достатъчно високо, за да го чуе Коуен. — Тоя мей гуок ян уби баща ми.

— Доколкото аз знам, тоя мей гуок е убил в положение на самозащита — отговори Коуен със също толкова висок глас, без да дочака повтарянето на репликата от Тунг.

— Той обезчести Хауз във Фонг също както Лънг обезчести твоя дом — Фонг отвърна рязко, все още йен дюи йен, но вече говорейки директно на Коуен.

— Значи ще имаме равностойна компенсация — отвърна бързо Коуен.

Отговорът му за момент като че ли обезоръжи Фонг. Той беше преди всичко убиец, а не човек на преговорите.

— Не! Няма да е равностойно, докато Хатчър не отиде в ада при Лънг. Това, което искаш, е абсурдно.

Коуен разтвори ръце встрани в жест на невъзможност повече да убеждава съперника си.

— Както и да е, все пак това е цената, която трябва да платиш за безчестната постъпка на Лънг.

Фонг бавно поклати глава, без да отделя поглед от очите на Коуен, и заговори, а гневът му нарастваше с всяка дума.

— Дал съм обещание, скрепено с кръв, клетвата ч'у тяо — произнесе бавно Фонг.

— Честта си е чест — каза Коуен. — Казах вече, искам край на тая кръвна вражда.

— А аз пък казвам, че това между мен и Хатчър не ти влиза в работата — каза Фонг, привеждайки се напред към Коуен.

— Тогава не мога да приема извиненията ти — каза Коуен с деликатно изразено чувство за превъзходство.

Сам Чин пристъпи напред и се прокашля леко.

— Дъой мджу — каза той и се поклони, — струва ми се, че Тсу Фи би могъл да предложи и някакво друго изкупление, по-приемливо за Тсу Фонг, така че тоя спор да бъде уреден по мирен начин.

Коуен беше непреклонен. Според традицията Фонг по принцип беше длъжен да приеме всяко направено му разумно предложение.

— Не — каза той. — На моя дом беше нанесено оскърбление. Аз имам право на това искане. Освен това то има отношение към самия случай, защото Лънг нападна дома ми именно с цел да убие тоя мей гуок, който беше мой гост.

— Но и аз също казвам не — отвърна бързо Фонг.

— Тогава аз ще разглася навсякъде, че Толи Фонг е нарушил закона на Сън Лий Он.

— Аз не съм от Сън Лий Он, аз съм от Чию Чао — каза той.

— Ние всички сме сродници по клетва — каза Коуен.

— Щом си изменил на клетвата си спрямо дома на Тсу Фи, значи си изменил на Чию Чао и на всички триади.

— Така да бъде — каза Фонг със сарказъм в гласа, нажежавайки обстановката. Вдигна чашата си и я удари в масата, разбивайки я на парчета. Коуен се дръпна назад, изненадан от избухването му. Фонг удари по масата със страничната част на дланта си сред парчетата от счупената чаша.

— Обявяваш занзенг на Тсу Фи? — каза Тунг, очевидно изненадан от това, че Фонг беше довел това противопоставяне до краен предел. — Тсу Фи е прав. Върху теб ще се стовари гнева и на Чию Чао и на Сън Лий Он.

— Тогава и аз ще трябва да обявя война на Тсу Фонг — каза Коуен. Той се изправи и презрително смете с едно движение на ръката си парчетата от счупената чаша от масата. — Имаш един час, за да напуснеш Хонконг — продължи Чайна.

Фонг погледна нагоре към него с все още стиснати гневно устни.

— Все още имаш възможност да промениш решението си — бавно промълви Чайна.

— Ти, Коуен, имаш дързостта да заплашваш новия сан уопг на Уайт Палмс?

— Тоя остров е моя територия — каза Коуен с нетърпящ възражение тон. — Ако не си наясно с това, значи си по-глупав отколкото те мислех.

Фонг се надигна бавно от мястото си.

— Глупакът си ти, янки — каза той, — щом искаш да предизвикаш кръвопролитие заради тоя шпионин мей гуок. Той е лъжец. Мами приятелите си. Убива тия, които са му се доверили.

— На мен такъв ми харесва — отговори Коуен. — А твоят час започна да тече.

Фонг го изгледа безмълвно още няколко секунди.

— Добре — каза той накрая. — Няма да обезчестя сан уонг на Уайт Палмс. Но сега ти ме унизи, мей гуок — каза той на Коуен.

— Ще ти мине — каза Коуен и Фонг се наежи отново. Той се обърна към всеки от наблюдателите, поклони им се последователно, след което изхвърча от стаята и затича нагоре по стълбите, последван от хората си. Лон Тунг излезе веднага след него. Коуен отпусна облекчено рамене. Беше победил. Сърцето му блъскаше учестено в гърдите, но той беше удовлетворен, че е успял и че е избягнал кървавата разправа с Уайт Палмс.

Сам Чин докосна Коуен по рамото.

— Никога не съм предполагал, че си толкова труден.

Коуен вдигна поглед към стария мъж.

— Вярно е — каза той уморено. — За съжаление, Сан Уонг, нямаше какво друго подходящо да поискам.

Толи Фонг стоеше отвън пред ресторантчето и очакваше да дойде колата му. Войната между Тсу Фи и Тсу Фонг беше избегната. Все още го терзаеше мисълта за оскърблението от постигнатия компромис, но това беше необходим компромис. Засега трябваше да забрави за своята чу-тяо да убие Хатчър, но всъщност това не беше толкова важно, защото то идеално съответстваше на плановете му. Беше чакал цели осем години, за да влезе в дирите на Хатчър, можеше да почака още няколко седмици. Но за Толи Фонг с Хатчър беше свършено. Това беше само въпрос на време.

Сенките отвън ставаха все по-дълги. Както лежеше до Хатчър, Дафни се обърна на една страна и прилепна плътно към него.

— Надявам се, че няма да устроиш някоя касапница там — каза тя. — Ще навредиш на бизнеса ми.

— Ще гледам да не навреждам на бизнеса ти. Може пък да е по-добре за теб, ако се отървем от Сам-Сам — изръмжа дрезгаво Хатчър, обърна се към нея и я притисна още по-силно към себе си.

— Да ти припомням ли обещанието за доставките на индийски памучен плат, което ми даде преди... колко години станаха?

— Доста отдавна беше — отвърна той. — Ще видя какво мога да направя.

— Кога си заминаваш?

— Веднага щом свършим с тая работа нагоре по реката.

— И повече няма да се връщаш?

Той се опита да отговори нещо, но тя сложи ръката си на устата му.

— Чайна ми разказа всичко. Знам, че е опасно за теб да оставаш в Хонконг. Само искам да знам какво смяташ да правиш. Просто бих искала тоя път да ти кажа джой гин.

— Вече го направи — каза той с дрезгавия си глас.

Тя прехвърли дългия си крак върху бедрото му и го притегли още по-близо до себе си.

— Още не съм свършила!

ДИМЪТ

Един блед, явно страдащ от дисипсия, изключително нервен млад под-под-подсекретар на име Леймър Пелингъм-младши, посрещна Слоун на входа на посолството и веднага му заобяснява как за пръв път му се случвало такова произшествие с убийство в чужда страна.

— Това е идиотщина, пълна идиотщина. Формуляри, формуляри, формуляри — мрънкаше мъжът с пепелявото лице. — Досега не бях виждал такава бюрокрация.

— Да, да, знам колко проблеми изникват в такива случаи — съгласяваше се Слоун съчувствено. — Направо да им се чудиш защо не предадат по-бързо тленните останки на нашите представители и да се отърват от тоя случай, ами усложняват толкова нещата.

— Да. Точно така. Разбира се... — дипломатът заговори отново, но в един момент се сепна от безгрижния тон на Слоун, — ...ъ-ъ, служителките от посолството опаковаха всичко... тоест всичко, освен това, което беше в бюрото. Ние запечатахме стаята, оставихме го — бюрото имам предвид — него не сме го пипали. Нали знаете, в случай че там има, въ... някакви секретни документи.

Той изговаряше така, сякаш беше горещ въглен, припарващ на езика му. Очевидно беше, че му е изключително неприятно да се занимава с тоя проблем.

— Идеално решение сте намерили — каза Слоун. — Ще хвърля едно око на нещата.

— Ходихте ли в полицията?

— Още не. Дойдох направо тук веднага щом се настаних в хотела. Вие имате ли копие от полицейския рапорт по случая?

— Не. Следователят, майор въ-въ Нги, не казва нищо, нито пък дава достъп до каквито и да е документи. Абсолютен гадняр. Разправя, че му трябвали за разследването — измънка набързо Пелингъм. — Но останалите неща са при мен. Елате с мен, ако обичате.

Нервният младши дипломат поведе Слоун през украсените с орнаменти коридори на тайландското посолство към своята

канцелария — една съвсем малка, но приветлива стаичка откъм задната част на сградата. Той прерови една купчина папки в шкафа на бюрото си, извади оттам един запечатан плик с надпис „Портър. Последни документи. Поверително.“ и го подаде на Слоун.

— Всичко е вътре — каза Пелингъм. — Всички формуляри, документите му за застраховки, дори и докладите за последните му разходи.

— Интересно. Направо ще ги взема с мен — каза Слоун.

— Може би трябва, ъ-ъ, да им направя копия? — замънка пак Пелингъм, покривайки бузата си с потна длан, превръщайки това, което беше започнал като констатация във въпрос.

Слоун пусна успокоителната си усмивка.

— Ако това ще ви накара да се чувствате по-спокоен — каза той, — чудесно, копирайте ги.

— Те разправят, че, ъ-ъ, в случая той е бил случаен минувач, убит в известна степен случайно, ако въобще е възможно някой да бъде наръган с нож случайно. — Той се поколеба и, тъй като Слоун не отговори нищо, продължи: — Е, не е съвсем героична смърт. Но струва ми се, че така е най-добре с оглед на нашите интереси. Искам да кажа, най-приемливо при създадените обстоятелства.

— Приемливо — каза Слоун. — Идеално го казахте. Напълно разбирам защо сте се насочили към дипломатическото поприще.

— Е, благодаря ви, сър — отвърна Пелингъм. — Имах предвид за семейството и за всички останали.

— Разбира се. Напълно разбирам какво имате предвид и съм съгласен с вас — каза Слоун, опитвайки се да предположи събеседника си. — Вижте — продължи той, — няма защо да се тревожите повече по тоя въпрос. Аз вече съм тук. Поемам случая изцяло в свои ръце.

— Но...

Слоун подаде илика отново на Пелингъм с широка усмивка на лице.

— Направете си копие и за вас, докато поогледам нещата на Портър.

— Да, да, добра идея. Ами вие, ъ-ъ, знаете ли къде трябва да се изпратят тленните останки и всичко останало?

— Всичко е уредено.

— Ох, слава Богу — въздъхна с облекчение новакът дипломат.

— Само ми покажете къде е кабинетът на Портър, преди да се заемете с копирането на документите.

— Да, да, сега.

Младшият дипломат изгледа Слоун, докато той влезе в кабинета на Портър, и се чудеше дали не трябва да влезе с него. Но Слоун затвори вратата след себе си и той остана така, загледан в затворената врата, близо цяла минута, след което се отправи забързано към копир машината.

След почти едночасово тършуване Слоун не успя да открие нищо съществено с изключение на един бележник с кржена подвързия. Дневникът на Портър — една изчерпателна негова автобиография, започваща от януари тази година. Слоун го пъхна в куфарчето си. Прегледа всичко останало в кабинета, но не откри нищо, което да има отношение към случая Коуди — Уол Пот. След като взе и копията от документацията на Портър, той се отправи обратно към хотела си.

В стаята смъкна от гърба си подгизналата от пот риза, придърпа масичката под таванния вентилатор и прекара остатъка от следобеда в четене на дневника. Явно Портър систематично беше следил дребничкия тайландец. В бележника редовно бяха нанасяни събитията до самия ден на смъртта му. В раздела за служебни разходи педантично бяха отбелязани и петдесет цента за „Кола“ в някакво заведение — „Америкън Дели“ в Патионг, като „разход по време на проследяване“. Портър се беше превърнал в абсолютен бюрократ.

В един момент желанието, усещано като остра физическа нужда, започна буквално да измъчва съзнанието на Слоун. Той стана разсеян и след кратка вътрешна съпротива затвори папката с документите и бележника. Когато слънцето започна да залязва, той отправи поглед през прозореца към града с островърхите позлатени куполи на храмове и дворци, блещукащи под угасващите лъчи на слънцето; гледаше как силуетите им постепенно избледняват, докато накрая съвсем се изгубиха като изгасени от вятъра пламъчета на свещи. Силното желание, нуждата го бяха обладали изцяло, а нощта го мамеше да излезе от стаята, да се влее в многолюдната тълпа по оживената главна улица.

Една двуместна рикша с жилив, енергичен дребничък водач чакаше близо до входа на хотела.

— Сър, сър — заподвиква дребничкият младеж, припчайки подир Слоун, докато той крачеше към редицата от таксите, наредени пред стоянката. — Взима едно хубаво тък-тък, най-добро цена в цял град. Много бърз.

„Защо пък не“, помисли си Слоун. Имаше хиляди от тия шумни моторизирани машинки в града. Нямахме как да го проследят къде отива.

— Добре, карай — каза Слоун.

— Мое име много сложен — каза водачът. — Може казва мене Сай, мои американски приятели казва мене Сай.

— Добре — каза Слоун, настанявайки се в малко неудобната седалка отзад, и му каза един адрес в крайречната част на града.

Пътуването дотам трая не повече от петнайсетина минути, но когато пристигнаха там, сърцето на Слоун вече лудо блъскаше в гърдите му.

Мястото не се беше променило ни най-малко и като че ли никога нямаше да се промени. Тръпчивият мирис на въздуха откъм реката тук отстъпваше място на приглушаващото го по-сладникаво ухание. То го удари направо в мозъка и замъгли съзнанието му още докато той слизаше надолу по тесните стълби, които пращяха и виеха под краката му. Когато слезе долу, уханието стана още по-силно, направо упойващо.

Съдържателят на заведението чакаше, както обикновено, до една масичка край вратата. Този беше нов, но всички изглеждаха еднакво. Сбръчкани, прегърбени старци с избелели очи и изпити лица, те бяха господари на розовите мечтания, убийци на кошмарите и унищожители на мъките, гидове към Елисейските полета.^[1]

Докато следваше стареца напред през тясното коридорче, Слоун се почувства леко замаян. Те влязоха в една дълга тясна стая, от двете страни на която бяха разположени сепарета с легла. Всеки две съседни легла бяха разделени от копринени паравани, изпоцапани и раздърпани от дългата и небрежна употреба. Сиви кълба дим се стелеха под тавана. Човек оставаше с чувството, че минава през кръговете на ада.

Слоун последва господаря на розовите блянове до третото сепаре. Там легна на леглото на една страна, разположи се удобно и загледа как старият тайландец натъпка черната бучка в лулата с дълъг мундщук, запали я със свещ и засмука усилено лулата, докато я

разпали. После поднесе тънката тръбичка на мундщука към устните на Слоун. Полковникът всмукна дълбоко, усети как плътният дим изпълва дробовете му, навниза в кръвта му и се издига нагоре, обгръщайки мозъка му.

Когато опиумът подейства, Слоун се почувства като наелектризиран. Цялото му тяло беше обхванато в тръпки, после стана безчувствено. Старите му контузии и рани сякаш отведнъж бяха излекувани. Болката изчезна, стресът се изпари без следа. Помещението изведнъж се смали. Старият тайландец се смали пред очите му и изчезна в златна мъгла.

Слоун изстена и се отпусна по гръб.

Той се остави мъглата да го обгърне изцяло, пое я в себе си и тръгна през нея, преминавайки в отвъдното.

Към едно място със зелени полета и цветя.

Над главата му светеше кристалносино небо и слънчеви лъчи нежно галеха кожата му.

Някъде съвсем наблизо морски вълни се разбиваха в скалист бряг.

Той легна на прохладната трева.

Галещият слаб ветрец отмиваше всичките му безпокойства.

Тук смъртта не съществуваше. Нямахте писъци от болка, нямахте врагове, нямахте мръсна работа, която фябваше да бъде свършена. Нямахте кошмари.

Тук имаше само спокойствие.

Това беше единственото място, където Слоун можеше да намери мир за душата си.

[1] Елисеиските полета — Според Гръцката митология — обталището в отвъдния живот на загиналите в битки герои. В преносен смисъл символизира място на райско блаженство. (Б.пр.) ↑

ТС'Е К'АМ МЕН ТИ

Хатчър и останалите тръгнаха два часа преди зазоряване. Промъквайки се покрай пристанищния патрул и митничарските корабчета в Буджиа Нгкоу, залива в устието на Бейджианг Ривър, на който беше разположено пристанището на Хонконг, и после се насочиха към Южен Китай по един от многобройните притоци на течащата през безбродната джунгла Ксиджианг Ривър. Когато небето засивя на зазоряване, те бяха вече на трийсет мили нагоре по течението.

Пътуваха на две корабчета. Едното имаше дълъг, източен корпус, снабден с мощен двигател, и малка кабинка с бамбуков покрив близо до кърмата. Зад него плуваше един катер със също така източена форма, газещ трийсет фута и с двигател от 600 конски сили, който можеше да вдига шейсет мили в час.

Хатчър, Дафни, Коуен и Синг, като втори кормчия, заедно с един боец, Джоуи, бяха на първия съд. На втория бяха четирима гангстери, взети от Коуен „на заем“ от една приятелска триада от общността Чию Чао, известна под името Нероу Блейд Ганг, за подкрепление, в случай че Тсу Фи изпадне в затруднено положение. Всички те се чувстваха спокойни, тъй като от разузнаването на Дафни бяха получили информация, че Сам-Сам е далече нагоре по течението и не се очаква завръщането му в леговището на Тс'е К'ам Мен Ти чак до следващия ден.

При самото тръгване, преди още да поемат по течението на реката, всички бяха напрегнати и предпазливи, като внимаваха да избегнат срещата с някой пристанищен патрул или митничарски катер. Сега бяха съвсем спокойни. Дългото дървено корабче се плъзгаше тихо нагоре по течението, придържайки се близо до брега, за да не се набива на очи при случайна среща, следвано от внушителния катер.

Коуен представляваше странна гледка, облечен в чионгсам, върху който беше препасал колан с кобур, седнал като коронован принц върху люлеещ се стол, взирайки се напред в тъмнината и мърморещ един нескончаем монолог, в който се чудеше на акъла си, на тоя на

Хатчър, на Дафни и всъщност на цялото това идиотско пътешествие. Но всъщност самият той беше настоял да уреди наемането на корабчетата и на съпровождащите ги бойци.

Най-накрая Хатчър не издържа и му изръмжа:

— Слушай, Чайна, никой не ти е опирал пищов в челото да те кара да идваш. Сам се натисна да подбереш цялото оборудване и въоръжението, домъкна си тук шибания стол и се самопокани да участваш в пътуването.

— Добре де, няма да споря сега с теб — отговори му Коуен.

— За какво толкова си се завайкал?

— Знаеш какво имам предвид — каза Коуен. — С какво е толкова изключителен тоя Коуди все пак?

— Обясних ти, ходехме заедно на училище.

— Ама че аргумент — каза Коуен.

— По дяволите — каза Хатчър, — може пък да съм искал да свърша накрая една работа с... с хуманни подбуди... чест да го кажем.

— „Войната, каза той, е мъка моя, грижа вскидневна; честта е празно слово, дума ефимерна“ — напевно изрецитира Коуен.

— Драйдън — отвърна Хатчър. — А какво ще кажеш за следното: „Животът ми и мойта чест — това е всичко, дето аз съм днес.“ Или пък: „Взemi честта от мен, животът ми ще свърши още същия ден.“

— „Ричард Втори“ — отвърна Коуен и след кратък размисъл добави: — Чудя се, дявол да го вземе, дали това пътешествие ще си струва заради всичката тази поезия.

— А заради нас самите не си ли струва? — попита го Хатчър.

— Чуй ме да ти кажа нещо за Сам-Сам, което може би не знаеш — каза Коуен, започвайки един засукан монолог, с който се надяваше да изложи някакви сериозни аргументи, които да разубедят Хатчър. — Първият път, когато го видях, беше когато се срещнахме с теб, когато старият Тсу Фи ме беше изпратил за първи път насам към земята Чин Чин. Бил дошъл тук от Пекин, защото бил ревностен капиталист по душа, а на това нещо в Пекин не се гледало с добро око. Това било около шест месеца, преди аз да се срещна с него. Не знам с какво се е занимавал в Пекин, но каквото и да е било, той беше усвоил най-изтънчените методи на убийство, които някога съм виждал. Имам предвид, че за него да ти пусне куршум в черепа е същото, като да

настъпи буболечка, както си върви. Аз правех сделките си най-вече с Джоу Кокроуч — той беше нещо като агент с всестранни пълномощия. Като правиш сделка с Джоу, вършиш всичко наведнъж — определяш цената и предаваш парите. Това беше много удобен начин да се търгува. Освен това и вярвах на Джоу. Познавах го отпреди, от Хонконг, когато той беше в големия бизнес. И така, май че третия път, когато дойдох насам, идва при мен Сам-Сам и ми разправя, че отсега нататък сме щели да правим бизнес само двамата — аз и той. Щял да ми направи по-добри оферти, разправя. А аз му казвам: „Сам-Сам, не мога да направя това, защото с Джоу търгувам вече толкова години и, освен това, тук, при Тс'е К'ам Мен Ти, нещата не стават така“. Тогава Сам-Сам излиза на палубата — бяхме на оная баржа, аз бях в кабината дето беше офис на Джоу, а Джоу беше отвън на палубата и се занимаваше с нещо, — та Сам-Сам излиза през вратата и следващото нещо, което си спомням, е, че чувам два изстрела, бам, бам, ей така, веднага. Втурвам се аз към вратата, надничам навън и виждам Сам-Сам с още димящ пищов в ръка как сграбчва Джоу за ризата, вдига го с една ръка и го мята през борда в реката. После се обръща към мен, хили се и ми разправя, това са точните му думи, казва ми: „Сега вече няма никакъв проблем“. И се смее. Шест месеца по-късно той вече държеше под контрол цялата тая шибана река.

— Знам ги всичките тия истории, Чайна — каза Хатчър и махна с ръка.

— Да, но ето и това, което не знаеш — каза Коуен с риторичен патос. — Джоу Кокроуч дойде в Хонконг от Китай. Занимаваше се с това-онова, без особен успех, после отплува нагоре към земята Чин Чин и се захвана с контрабандния бизнес. После прати да повикат и брат му да дойде при него. Тоя негов брат беше Сам-Сам Сам.

— Сам-Сам няма да бъде наблизо — каза навъсено Хатчър.

— Е да, точно така, само на това можем да се надяваме — каза Коуен иронично. — Че Сам-Сам няма да бъде наблизо.

Между тях отново се възцари мълчание и Коуен потъна в дрямка с клюмнала настрани глава; след малко изведнъж се стресна и се събуди, после се унесе наново. Във фееричния полумрак преди зората той изглеждаше като някой древен китайски философ.

Дафни и Хатчър бяха седнали недалече от него на твърдите пейки. Хатчър се беше облегал назад с изпънати пред себе си крака.

Дафни протегна ръка и я плъзна в неговата длан. Той я притисна нежно и я притегли към себе си. Двамата останаха така, загледани напред в избледняващото небе.

Тя се наклони към него и прошепна нежно в ухото му:

— Това ти харесва, нали, Хач? Което ти е на душата, то да ти е на устата.

— Не мога да лицемернича.

— Ожени ли се, Хатчър? — попита го Дафни.

— Не.

— Това ли е причината?

Той се замисли за момент и отвърна:

— Може би.

— Мислил ли си някога за женитба? — попита го отново тя.

— Не — отвърна веднага той, но остана изненадан от отговора си. — Тая мисъл никога не ми е минавала през ума.

— И защо не?

Хатчър не отговори веднага. Прехвърли набързо обичайни причини, които се изтъкваха в такива случаи.

— Аз живея ден за ден — отговори накрая той. — А женитбата означава да мислиш и за вчера, и за утре. — Той се обърна към нея и я погледна в очите. — Или пък цял живот съм бил абсолютен егоист, за да мога да мисля и за някого другого освен за себе си. Защо питаш? Предложение ли ми правиш?

И двамата се разсмяха тихо в тъмнината.

Тя поклати глава.

— Не — каза тя, — и аз не съм от тия, дето стават за семейство. — За момент тя замълча, а после отново попита: — Мислил ли си си някога за смъртта?

— Не — отвърна веднага той. — Отдавна съм се отказал да мисля за такива наща.

Реката се разделяше на цяла дузина поточета и рекички, лъкатушещи през гъстата джунгла. Това бяха северните граници на тропическите гори в Югоизточна Азия. Само няколко мили на север джунглата отстъпваше място на предпланинските хълмове, а по-нататък и на самите планини, но тук тя все още беше гъста и непроходима. Малкото китайски патрулни корабчета не си даваха много труд, а и почти нямаха възможност да контролират тия места,

които приличаха на контролираните от пирата Джийн Лафит райони от началото на деветнайсети век — една непроходима зелена империя на пирати, гангстери и убийци, които бяха готови да се укрият буквално за броени секунди в устията и притоците на голямата река или да изчезнат в скривалищата си в джунглата, защитени от минираны участъци и клопки. Оттук във всички посоки се разпростираха пипалата на този октопод, наречен нелегална контрабандна търговия, с шлеповете и корабчетата, защитавани от природата и от гангстерите, наричащи себе си Тс'е К'ам Мен Ти, — Пазители на Тайните дври — управлявани от свирепия и безскрупулен Сам-Сам Сам и неговите кръвожадни помощници, Батал — убиецът от САВАК, и Били Дет — ликвидатора на Тонтоните.

С изгрева на слънцето дивите обитатели на тая затънтена тропическа джунгла започнаха да се пробуждат и гъсталаците оживяха с утринните животински звуци. Големите индийски щъркели надаваха крясъци, едри жабоци крякаха и подскачаха от клон на клон в храсталаците, рогочовки се промъкваха през шумака, проправяйки си път със здравите си човки, надпреварвайки се в търсенето на храна с плодоядните прилепи. Високо над всички тях орлите се рееха мудро из кървавочерве ното небе, търсейки с острия си поглед нещо подходящо за закуска.

Към обяд приближиха малките градчета Джиангмен и Шунде. Минаха незабелязани край тях. В късния следобед вече бяха навлезли дълбоко в джунглата.

— Наближаваме прекия ръкав, контролиран от Тс'е К'ам Мен Ти — каза Дафни.

Хатчър взе картата, която Дафни беше скицирала преди тръгване, и започна да я разглежда. На нея беше отбелязан един по-пряк ръкав на реката, отбиващ се на юг от основното ѝ течение. На четири мили нагоре по ръкава имаше един рязък завой на реката — течението правеше завой първо на изток, после рязко извиваше почти на сто и осемдесет градуса на запад, образувайки тесен провлак. Това обръщане посоката на течението подобно на 8-образната извивка на сифон на мивка даваше възможност за пресичане на пътя, в случай че някой решеше да осъществи бързо бягство по вода към главното течение на реката. Заведението „При Джон моряка“ беше от другата страна на провлака.

Хатчър постави пръста си на картата върху точката, с която беше отбелязана кръчмата, и го прекара направо през тънката основа на ирвлага.

— Тук ли се намираме ние? — прошепна той.

— Горедолу — кимна Дафни.

— Значи ако се запече положението, докато сме около бара, можем да зарежем корабчето и да минем по сушата направо дотук, нали?

Тя кимна.

— Колко е това разстояние?

— Няма и миля — отвърна тя.

— Окей — каза Хатчър с дрезгав глас, — значи тук ще ни е сборният пункт при отстъпление. Ще оставим катера да чака тук и ще заобиколим ирвлага с корабчето. При опасност се втурваме по сушата като зайци и идваме тук, а корабчето зарязваме там.

— Колко души ще вземем с нас? — запита Коуен.

— Синг ще дойде в бара с нас, ще ни прикрива задниците — каза Хатчър. — И може би още един да стои на корабчето и да си отваря очите на четири да не би Сам-Сам да се появи. Останалите трима остават на катера. Ако се наложи да се спасяваме с бягство към него, те ще прикриват оттеглянето ни. Ако всичко мине гладко, ще ги вземем на връщане.

— Сам-Сам няма да се върне поне до утре — припомни отново Дафни.

— Ъ-хъ. Е, винаги има и непредвидени случаи — каза полугласно Хатчър. — Ще съм спокоен за Сам-Сам едва когато се върнем в Хонконг.

— Много си предпазлив — каза Дафни с усмивка.

— Но пък съм още жив — отвърна Хатчър. — Хайде да се подготвяме и да тръгваме нагоре.

При навлизането им в царството на Тс'е К'ам Мен Ти животинските звуци на джунглата се смесиха с други звуци. Човешки звуци. Когато слънцето започна да се скрива зад клоните на високите дървета, някъде в гъсталака пред тях се разнесе странна монотонна песен.

— Какво е това? — попита Коуен.

Дафни му отговори:

— Жените пеят ханчи, нещо като песнопение, с което се молят за благосклонността на съдбата.

— Досега не бях чувал такова нещо — каза Коуен.

— Това е камбоджански ритуал, струва ми се — поясни Дафни.

— Това да не са Червени кхмери? — попита Хатчър.

Тя вдигна рамене.

— Червени кхмери, независими лаоски партизани, речни пирати. Кой ги знае. Но помни едно, жените са не по-малко жестоки от мъжете, а са по-сприхави.

Реката тук беше широка не повече от хиляда фута.

Щом заобиколиха носа на вдадения в реката провлак, те забелязаха първите признаци от присъствието на Тс'е К'ам Мен Ти. Пред тях от дясната им страна се разкриха три шлепа, вързани в дърветата плътно до самия бряг, издаващи се навътре в тясната рекичка. Наложих се Синг бързо да извърти руля, за да успеят да се промъкнат покрай тях. В задната част на първия шлеп имаше две колиби, допрени една до друга, подобни на караулни помещения при контролен пункт.

Десет-петнайсет жени, всичките голи до кръста, привързали гъстите си черни коси с червени кърпи, пееха, докато чистеха палубата. На единия край на шлепа димеше голям тиган с мазнина, в който една жена нарязваше зеленчуци за приготвянето на вечерята. На другия край на шлепа беше седнал един мъж и ловеше риба.

— Каква мила пасторална сценка — изръмжа Хатчър.

— Направо да се просълзиш — каза Коуен, — почти като пикник на Четвърти юли^[1].

В средата на палубата на втория шлеп бяха наредени един върху друг пет-шест големи контейнера с битова електроника, небрежно покрити с брезент. На палубата на прилепения до него трети шлеп имаше само десетпетнайсет сандъка с амуниции. С помощта на бинокъла си Хатчър прочете надписите по тях — 9-милиметрови патрони, патрони 30-и и 38-и калибър, и един сандък 45-и калибър.

— Доста боеприпаси и съвсем малко оръжия — каза Хатчър.

— По всяка вероятност Сам-Сам си е складира тежката железария някъде по-нагоре по-реката. Едва ли очаква митничари — предположи Коуен.

— Може — съгласи се Хатчър.

След шлеповете, на неколкостотин ярда нагоре по брега на реката, се появи и самата кръчма „При Ледърнек Джон“ — обширна, грозновата четириъгълна постройка със стени от бамбукови рогозки и покрив от гофрирана ламарина. Кръчмата се издаваше навътре в реката, стъпила на колове на речното дъно, и беше оградена от двете страни с импровизиран дървен кей, като пристан на плоскодънна флотилия. Няколко различни корабчета и лодки бяха вързани за кея. Единият от плавателните съдове беше едно раздрънкано допотопно корабче, най-малко двайсетгодишно, с парцаливо германско знаме, окачено на антената на радиостанцията.

— Бялото раздрънкано риболовно корабче е на Холандеца — каза Дафни.

— Добре — прошепна Коуен. — Може да им избягаме и с корабчето, ако се наложи. — Той отпрати поглед с бинокъла си нагоре по реката. Един тежко натоварен шлеп, с грижливо покрита с водонепронницаем брезент стока на палубата, се спускаше по течението покрай единия бряг на около хиляда ярда по-нагоре от бара.

— Господи — прошепна без дъх Коуен.

— Какво има? — попита го Хатчър.

— Погледни оня шлеп нагоре по течението — каза Коуен и Хатчър вдигна натам бинокъла си.

— Рогът на изобилието — каза Коуен. — Това е плуващият магазин.

Докато наблюдаваха, един мъж излезе на носа на шлепа, протегна се, явно след сън, и започна да пикае в реката. Той беше висок, много мършав негър с омазнена коса, сплетена на тънки плитчици, спускащи се от лентата, превързана около челото му. Синята му риза беше разкопчана до кръста, през рамо носеше АК-47, а на колана му беше затъкнат 9-милиметров пистолет „Н&К“. Носеше слънчеви очила „Порше“ с позлатени рамки.

— Ох, това е хаитянинът, оня, дето му викат Били Дет — каза Коуен. — Тоя идиот имал за хоби да реже крака на хора. Погледни по-назад, към кърмата.

Хатчър насочи бинокъла си по-назад и го свали малко, за да вижда отстрани борда на шлепа. Там, закачено с въже, висеше нещо подобно на чифт обувки. Хатчър превъртя винта на бинокъла,

нагласявайки разстоянието между лещите така, че да подобри увеличението. Тогава видя провисналата от горната част на една от обувките посивяла разлагаща се кожа. Около нея кръжеше рояк мухи.

— Господи — изпъшка Хатчър.

— Няма проблем — каза Дафни. — Той не те познава. Сигурно няма да ни обърне никакво внимание.

— Да — каза Коуен. — Дошли сме за бизнес, както обикновено.

Шлепът на Сам-Сам представляваше доста голям и широк плоскодънен речен съд, отрупан със сандъци с контрабандна стока и боеприпаси. С него на борда бяха дванайсетина от хората му плюс седем жени, някои от тях — наложници, като немалко от тях бяха потвърди в боя и по-кръвожадни от мъжете. Батал беше с него, но не и Били Дет. Хаитянинът не обичаше да плува по реката.

— Какъв му е проблемът на Били Дет? — попита Сам-Сам.

— Не може да плува — отвърна иранецът.

На Сам-Сам това му се стори смешно.

— Страх го е да се вози на шлепа, защото не може да плува? — попита Сам-Сам, напушен от смях.

Иранецът кимна.

— Дявол да го вземе, че и аз не мога да плувам — викна Сам-Сам, заливайки се от смях, и го тупна по гърба.

— Нито пък аз — каза Батал и също се засмя. Някаква глъчка откъм задната част на шлепа прекъсна веселието им и кормчията дотича при тях.

— Какво става там? — запита го Сам-Сам.

Кормчията посочи с пръст към задната част на шлепа.

— Генераторът изгърмя — запелтечи той.

— Добре де, сменете го. Изхвърлете тоя през борда и закачете нов.

Кормчията поклати глава.

— Нямаме — каза той.

— Нямаме резервен генератор?

Кормчията поклати отново глава. Беше навел поглед надолу към папубата.

— Само един генератор? — избухна Сам-Сам. — Имаме всякакви други шибани боклуци на тая скапана баржа. Имаме

телевизори, стереоуредби, имаме тайландска коприна и памучен плат от Индия. Имаме цигари от Америка, Франция, Англия, Турция. Египет. Тогава защо имаме само един генератор? Е? Може ли някой да ми отговори?

Той се разбесня по палубата, риташе всичко, което му попаднеше пред очите, псуваше на поразия, мяташе смразяващи погледи със змийските си очи ту на един, ту на друг от хората си. Изведиъж измъкна пищова си. Мъжете и жените по палубата вкупом се отдръпнаха назад. Сам-Сам закричи по палубата като бесен.

— Кой ще поеме отговорността? — изкрещя той.

Главорезите му го гледаха изплашено, без никой да смее да проговори.

— Кой иска да получи куршум? — изкрещя той. Гласът му ехтеше към джунглата и ехото го връщаше обратно. — Има ли такъв?

Той изчака още няколко секунди, наслаждавайки се на гледката от изписания по лицата страх. После внезапно се извърна и изпразни оръжието си към гората. Птиците се стреснаха и зацвърчаха изплашено.

Сам-Сам се обърна отново към екипажа си и избухна в смях. Бандитите му си отдъхнаха. Разнесе се вълна от нервен смях.

— Е... тогава се връщаме — сви рамене Сам-Сам. — Голяма работа, накъде ще плуваме.

[1] Четвърти юли е националният празник на Съединените щати. (Б.пр.) ↑

ПРИ ЛЕДЪРНЕК ДЖОН

Синг насочи корабчето към пристана на кръчмата „При Ледърнек Джон“.

— Дръжте се спокойно, освен ако не възникне някаква опасна ситуация, ясно ли е? — каза Хатчър.

Синг и Джоуи кимнаха. Синг ги последва, когато тръгнаха по импровизирания дървен кей и влязоха в бара. На една доста внушителна по размери абаносова плоча над вратата беше вдъпбан надписът: Бар „ПОСЛЕДНА ГРИЖА НА ЛЕДЪРНЕК ДЖОН“, а на долния ред — ОСНОВАН 1977 г.

Хатчър остана изненадан, когато влязоха в заведението. Той беше очаквал да види някакво евтино, мърляво кръчме, изпълняващо ролята на оазис за душите в контрабандното царство на Тс'е К'ам Мен Ти. Но големичкият по размери салон се оказа чист и добре подреден. От едната страна имаше около двацетина маси, а освен тях и една маса за билиард, която явно беше мината първата си младост. Някакъв негър със сплетена на конска опашка коса беше тегнал на рамо върху масата за билиард и спеше. Беше облечен във военни пангалони с убит маслинен цвят и шарена хавайска риза, а нагънатото под глвата му яке в защитен цвят му служеше за възглавница. От другата страна на помещението беше разположен барът — дълъг изискан дъбов бар, покрит с плочки.

— За поспеден път видях такъв изискан бар в Париж. — отбеляза Хатчър.

— Докаран е от една кръчма в Монткок — обясни му Коуен. — Както разправят, Джон Моряка бил спечелил цялото обзавеждане на комар и го докаран тук на един шпеп. Само че... тук можеш да се напущаш на какви ни не невероятни истории.

Заведението беше почти празно. Вътре имаше само трима души, ако се брой и тоя, дето спеше на масата за билиард.

Единият от тях беше едър мъжага, седнал на един от високите столове край бара над чаша бира. По главата му имаше по-малко косми, откопкото по билиардна топка, беше обпечен в клин и куртка в

цвят таки, а масивният му корем преливаше над военния кожен колан. „Този сигурно е Холандеца“, помисли си Хатчър. Кожата по плешивата му глава беше обгоряла от слънцето и се лющеше. Годишите тежък живот по реката бяха оставили опустошителни следи по лицето му, подпухнали зачервени очи със спукани кръвоносни съдове в тях. Носът му беше подут и осеян с брадавици, а очите му бяха скрити зад издутите клепачи, което му придаваше малко заспал вид.

Другият беше самият Ледърнек Джон. Той беше огромен мъж, висок най-малко шест фута и три инча, тежък поне двеста и двайсет фунта, с ниско остригана червена брада. Ръкавите на камуфлажната му риза бяха навити почти до рамената му и откриваха бицепси с обиколка колкото на гума на камион. Ледърнек Джон изглеждаше като бивш шампион по кикбокс. Не дебел, а едър и як. Изключителен. Косата му беше гъста, започнала да избелява. В очите му горяха весели пламъчета, сякаш току-що беше чул някаква смешна история и в следващия момент щеше да се разсмее. „Пенсиониран шампион по кикбокс, помисли си Хатчър, няма какво друго да е.“ Той погледна зад едрия мъжага и видя моряшките пагони с три нашивки, забити на стената с нож от въоръжението на морските пехотинци.

— Не се разрешава внасянето на желязо тук, каубои — каза Ледърнек Джон с глас, който звучеше приятелски, но не допускаше възражения. Хатчър и Коуен дадоха оръжията си на Синг. Бодигардът китаец пъкна под колана си късоцевния „Ауг“ и „Питон“-а на Коуен и излезе навън, където остана облеган на стената до входната врата. Другият китаец от техните хора, който беше останал на корабчето, отиде в задната му част близо до руля и седна там с опрян на коляното си автомат „Узи“.

Хатчър се насочи към бара. Стената зад самия бар беше превърната в изложба на моряшки принадлежности. Хаотично закачени медали: „Пурпурно сърце“, „Флотски кръст за храброст“ — тия двата бяха достатъчни за да загуби Хатчър интерес, но до тях пък бяха наредени лека картечница М-60, две пушки М-16, една едрокалибрна ловджийска пушка, автоматичен армейски пистолет 45-и калибър, снимки, колани, манерка. А под стената тезгяхът на нивото на бара беше отрупан с армейски и флотски колани, кутии с боеприпаси и няколко пълнителя, ленти за картечницата.

Хатчър сви юмрук с палец насочен хоризонтално встрани. Това беше „дап“, знак с който ветераните от бойните действия във войната във Виетнам при среща си разменяха помежду си. Този ритуал можеше да бъде продължен и по-нататък с поредица от пляскания по дланта и почукванията на кокалчетата на пръстите, за да се определи и частта, в която са служили. Джон погледна надолу към юмрука, после вдигна очи към лицето на Хатчър и на лицето му се изписа нещо като усмивка. И той сви юмрук по подобен начин, после вдигна капака на една старомодна охладителна камера с лед и извади оттам две бири. Не свали поглед от Хатчър, докато отваряше бутилките. После тупна едната на бара пред Хатчър.

— Не забравям лице, което съм видял дори веднъж — каза той.

— Добра способност — прошепна Хатчър.

— Виждал съм те веднъж в Нанг. Беше, ъ-ъ, чакай да видим — май че '73-та, някъде по същото време на годината.

Хатчър се усмихна, но не отговори нищо.

— Ти си Хатчър — продължи Ледърнек Джон. — Познах те още като влезе през вратата. Бях в Сийлс с едно от нашите момчета, което те познаваше.

— Щом така казваш — каза шепнешком Хатчър.

— Много приказки се носят за теб тук, в нашия край — каза Джон, кимайки бавно с глава и устата му се изкриви в нещо като усмивка.

— Така ли? — отвърна му Хатчър.

Джон кимна с глава.

— Чуват се какви ли не неща — продължи той. — Не мога да разбера дали си от добрите момчета, или си от лошите. Съдът още не се е произнесъл по този въпрос.

Мъжът, спящ върху масата за бiliarд, се размърда, обърна се леко и погледна над рамо със сънен поглед към Хатчър и Ледърнек Джон.

— Не вярвай на всичко, което чуеш — каза Хатчър. Вдигна изпотената бутилка в знак на наздравица и отпи една стабилна глътка. Реши да опита късмета си и да измъкне нещо от Ледърнек Джон.

— Търся един мъж — каза Хатчър. — Флотски пилот, името му е Коуди, бил е свален над Делтата през '72 г.

— Не съм чувал такъв — каза Джон с тон, който слагаше край на разговора.

— Възможно е да е бил във военнопленнически лагер на виетконговците някъде насам, около Муанг.

— Не съм чувал такъв — повтори Джон. После се наведе през бара към Хатчър. — Слушай, по тия места нравите са доста особени. Искам да кажа, че обесниците, дето се движат тук, не си казват дори и едно „здрасти“, като се срещнат, просто се разминават ей така, ясно ли ти е? Но тук, при мен в бара, е нещо като свободния град Данциг^[1], разбираш ли? Никой не задава никакви въпроси.

Никой не отговаря на никакви въпроси. Просто така, срещаме се и се разминаваме. — И вдигайки ръка, той очерта един кръг във въздуха. — Това тук са моите правила. Никой не ги оспорва. Ако пристъпиш извън тая граница, ще си имаш работа с мен. Това е положението.

— Благодаря — каза Хатчър.

Чернокожият върху масата за билиард се беше обърнал и наблюдаваше групичката на новодошлите, преструвайки се на заспал, макар че не пропускаше нито един детайл от действията им през нолупритворените си очи.

— Здравейте, мис Чийн — обади се от бара Джон, когато Хатчър се върна на масата. — Добре дошли отново в „Последна грижа“. Какво ви води тоя път? За хапване и пийване ли сте дошли или бартер?

— Има ли някакво бренди? — попита Коуен.

— Най-доброто. „Арманяк ’78“.

— Това са мои гости — обади се човекът от бара с твърд холандски акцент и се отправи към тях. — Пиши го на моята сметка.

Мъжът пое ръката на Дафни с голямата си космата лапа, гледайки с преценяващ поглед към Коуен и Хатчър.

— Приятно ми е да ви видя — каза им той.

— И на нас. Холандецо — отвърна тя. — Това е Тсу Фи. — После кимна към Хатчър. — А това е наш приятел, Том.

— Том, хм — каза скептично той. — Разбрах, че сте дошли да половите риба.

Хатчър бързо се усмихна с една широка усмивка, обърнал поглед към Холандеца.

— Просто търсим един стар приятел — избоботи дрезгаво той.

— Виждам, че вече се запознахте с Джон — каза Холандеца, опитвайки се да завърже разговор.

— Просто размяна на любезности.

— Ja^[2], разбира се. Добре, хайде да сядаме и да говорим. След малко трябва да тръгна.

Той се приближи до масата и седна при тях. Хатчър отправи към него изпитателен поглед, преценявайки начумерения търговец. Подутите му очи бяха зачервени отвътре, а устата му беше изкривена в нещо като постоянна презрителна гримаса.

Холандеца се наведе над масата и каза шепнешком на Хатчър.

— Виж какво, знам кой си, ясно ли е? Няма проблеми. И не ме интересуват разправиите ти със Сам-Сам.

— Какво знаеш за разправиите ми със Сам-Сам? — изръмжа ужнезаинтересувано Хатчър.

— Е, нали знаеш какви истории се носят.

— Не — каза Хатчър, гледайки изпитателно търговеца, — и какво се носи?

Холандеца погледна въпросително Дафни, сякаш да я понита: Защо се държи така тоя янки? Тя отмести поглед встрани. Това си беше работа на Хатчър и тя реши да не се меси в нея.

— Слушай, не съм дошъл да си търся белята — каза Холандеца. — Дойдох тук, защото мис Дафни ме помоли, ясно? Знаем всичко за теб, Йинг бинг. Гледам да стоя встрани от тия работи, разбираш ли? Ако разберат, че съм говорил с теб, ще си имам неприятности.

Йинг бинг. Тайнствения войн. Никой досега не го беше наричал така в негово присъствие. Хатчър се направи, че не е чул.

— Просто съм любопитен — каза Хатчър. — Чух да се говори, че между нас имало някакво недоразумение.

Холандеца вдигна удивено вежди и се разсмя.

— Недоразумение? Ja, добре казано. Някакво недоразумение. Той разправя, че си му дължал петдесет хиляди долара. И съответната лихва.

— Хубава работа — поклати глава Хатчър и тихо се разхили. — Представяш ли си ме да седна да играя комар със Сам-Сам.

— Не мисля, че в случая основното са парите, макар че и те не са за пренебрегване — каза Холандеца. — Той казва, че си го опозорил.

— Е как става това бе, дявол да го вземе — реагира Хатчър, че нали тия разбойници имат оръжие. Как тогава са пропуснали да ме надупчат?

— Той разправя, че не ставало така — каза Холандеца, отпи глътка бира и избърса устата си с опакото на ръката си.

— Май наистина си ги съчиняват какви ли не тук — прошепна Хатчър и с пренебрежително махване на ръка се отказа от понататъшен коментар.

Холандецът огледа колебливо празния бар и каза полугласно:

— Сам-Сам разправя, че си бил от Компанията^[3].

Хатчър се изсмя тихо и се облегна назад, преструвайки се на шокиран.

— Давай нататък.

— Той разправя, че си го измамил. Че си използвал неговите нари, купил си оръжие и си го продал на лаоските партизани, а те го били използвали против хората, на които той трябвало да го продаде.

— Аз не съм непочтен — каза Хатчър небрежно, при което Дафни, Коуен и Холандеца предпочетоха да обърнат погледи към пода, вместо да изразят някакви съмнения. Холандеца си сложи цигара в едно абаносово цигаре и я запали със златна запалка. Облегна се назад и започна да издухва едри кълба дим към тавана.

Ледърнек Джон донесе поръчаните питиета на масата.

— Ако искате нещо друго, само свирнете — каза той и се върна отново зад бара.

— И какво друго разправя Сам-Сам? — попита Хатчър.

— Разправя, че вечеряш с дявола — продължи Холандеца. — Разправя още, че имаш инстинкт, който никога не те лъже, заради който успяваш да си запазиш кожата. Казва, че лъжеш дори и като казваш „добър ден“ и че убиваш без да ти мигне окото. И че даже и Господа, ако седнеш да преговаряш, можеш да го убедиш да се премести в ада.

— Добре те е опознал — каза Коуен.

— Звучи ми сякаш е описвал самия себе си — каза Хатчър.

Холандеца също се засмя и вдигна разсеяно чашата си за тост.

— Е... да си дойдем на приказката. За какво става въпрос?

— Опитвам се да разбера дали Виетконг са имали някакъв мобилен военнопленнически лагер в Североизточен Лаос, който са

наричали Хюи-куй. Възможно е да са го наричали и лагера-иризрак. Това трябва да е било някъде към края на 1971 г. — началото на '72 г.

Холандецът погледна към Дафни, после отново към Хатчър.

Дафни извади един плик и го остави в ъгъла на масата. Задържа ръката си върху него.

— Пет хиляди хонконгски долара, както сме се разбрали... само ако информацията е достоверна — предупреди го тя.

Хатчър сега за първи път чу да става въпрос за плащане, но не се намеси. Щеше да уреди това по-късно с Дафни. Не беше сега времето да дискутират този въпрос.

— Имаха доста лагери в този район — каза Холандеца.

— Този трябва да е бил от другата страна на планините, близо до Муанг.

— Муанг, ја — каза Холандеца, — от другата страна на планините, в подножието на Анимитик.

— Това трябва да е бил той — каза Хатчър и очите му присветнаха. Пулсът му се ускори за момент. — Местеха ли го често насам-натам?

— Да, да го крият от хеликоптерите. — И той посочи с пръст нагоре.

— Ти търгувал ли си с тях?

Холандеца сви рамене.

— Е, и?

Хатчър извади снимката на Коуди и Пай, която Шварц му беше дал.

— Виж какво — каза той, — изобщо не ме интересува самият лагер, нито пък какво са правили виетконговците в него. Войната отдавна свърши. Търся един мой приятел.

— Вие янките все си мислите, че приятелите ви са още живи някъде тук.

Хатчър му подаде фотографията.

— Това момче тук — каза той, сочейки Коуди. Холандеца придърпа снимката на няколко инча от очите си и се загледа в нея. Нагласи я така, че върху нея да пада повече светлина от прозореца, и я заглежда съссредоточено в продължение на почти цяла минута. Докато той изучаваше лицата на снимката, Дафни отправи поглед към задната

врата и в същия миг сякаш замръзна на мястото си. Хатчър случайно проследи погледа ѝ.

На прага беше застанал Били Дет, праметнал автомата АК-47 над ръката си. Ледърнек Джон го гледаше изпитателно.

— Ей, Били — каза му той, — паркирай това желязо някъде. Нали знаеш правилата.

Чернокожият гледаше към масата на Хатчър.

Ледърнек Джон свали ловджийската пушка от стелаж за себе си, и я хвана с лявата си ръка в горната част. С едно бързо движение на китката на дясната дръпна назад рамата на затвора, която прищрака, и вкара патрон в цевта.

— Глух ли си? — каза Ледърнек и опря цевта на пушката на бара, насочена към Били Дет. — В моята къща — моите закони! Оръжията отвън!

Били Дет прехапа устни, направи две крачки назад и подпря автомата си на стената отвън.

— И плюкалото — викна му Ледърнек.

Дет измъкна пистолета от кобура на колана си и го остави на земята до автомата. После пристъпи вътре в бара, стъпвайки едва ли не на пръсти, с ръце отпуснати отпред пред тялото като боксьор.

— Японска бира, студена — каза той с напевния си хаитянски акцент.

Ледърнек Джон отвори бутилката и я сложи пред хаитянина.

— Кой са ония янки с Холандеца? — попита Били Дет.

Ледърнек Джон го изгледа изпитателно няколко секунди, после забавено произнесе:

— Хари Труман, Уинстън Чърчил и Елеонор Рузвелт.

Хаитянинът присви вежди.

— Нямах ли си друга работа, та ми задаваш въпроси тук, Били? — каза Ледърнек Джон. — Я повтори след мен: „Това не ми влиза в работата.“

— Май че... — каза Холандеца накрая, в отговор на въпроса на Хатчър.

— Май че?!

— Да. По-кльощав. Изглеждаше много скапан. И с брада, така че не мога да съм съвсем сигурен.

— Болен ли беше?

Холандеца присви устни и поклати глава.

— Ний, не беше болен. Май че... наркотици.

— Друсан ли беше?

— Така ми се стори.

— Какви наркотици?

— Е, може би малко хашиш. Може би и бял прах.

— Прах и трева?

— Нещо такова.

— Ти си продавал от тия лайна на Виетконг?

— В това, което продавах, нямаше наркотици, но...

— той не довърши изречението. На бара Били Дет смъкна очилата към върха на носа си и погледна над тях към масата им. Хатчър също погледна към него.

Погледите им се срещнаха за няколко секунди, после Дет се обърна встрани.

— Кога е било това? — попита Хатчър.

— Доста отдавна. Бих казал... чакай да видя... карах тайландска коприна за Сайгон с Хенриксон, финландеца, а него го убиха през зимата на '75-а. Дали не беше през лятото. Я. Последния път беше някъде юни 1974.

— 74-а — каза тихо Хатчър. — И той беше още пленник?

— Я.

— Каза, че това е било последния път. Колко пъти си го виждал?

— Ако това е бил наистина той, бинг ян, може би три или четири пъти. Но не мога да се закълна, че е той. За момичето съм сигурен, че е същото, но...

— Момичето? — прекъсна го Хатчър.

— Я. Момичето, за нея съм сигурен.

— Ти си виждал това момиче с тоя мъж? — повтори въпроса си Хатчър, сочейки Коуди и Пай на снимката.

— Виждах момичето. Мисля, че беше същото момиче. Вече ти казах, че...

— Искаш да кажеш, че виетконговците са й позволили да стои при него?

— Само ги виждах да си говорят.

— Да не би той да е бил, ъ-ъ... нещо като довереник. Разбираш ли какво имам предвид, „довереник“?

— Ja, сигурно. Те му имаха доверие. Вършеше им някои работи. Пускаха го всеки ден по малко извън телената ограда, наглеждаше по-новите затворници. Тя пък купуваше за тях някои неща.

— Господи — простена безгласно Хатчър. — И какво купуваше тя?

— Таблетки хинин. Трева. Пеницилин. Китайски бял прах. И от време на време обувки и ризи. Облекло.

— С какво плащаше?

— С каквото и те.

— Северновиетнамски долари?

Холандеца кимна.

Хатчър погледна към Коуен, който подсвирна тихо и поклати глава, като чу това.

— Я да повторим това, което ми каза дотук. Мислиш, че си видял тоя човек през юни 1974 г., на около дванайсет мили южно от Муанг в лаоската част на планините Анимитик в подвижен военнопленнически лагер на Виетконг с това момиче. И тя е купувала хинин, китайски бял прах, облекло и пеницилин и е плащала със северновиетнамски долари.

— Ja, точно така.

— Колко голям беше тоя лагер? — попита го Хатчър.

— Малък — отвърна Холандеца. — Някъде двайсет-двайсет и пет затворници, шестима пазачи и началникът на лагера.

— Как беше името на началника?

Холандеца се замисли за момент и след това отговори:

— Тайсунг.

— И тоя затворник излизаше извън оградената част на лагера, така ли?

— Ja. Имаше такива шест или седем, дето излизаха отвън.

— Да чистят?

Холандеца кимна.

— И ти как ги разпознаваше тия?

— По дрехите. Носеха дрехи, купени от мен.

— С какво бяха облечени останалите затворници?

— Работни дрехи. Предимно сиви. Ония държаха янките отделно от виетнамците.

— Виетнамци? Какви виетнамци имаш предвид?

— Тия другите затворници, те бяха все виетнамци. Политически затворници, симпатизанти на янките.

— Искаш да кажеш, че това е бил затвор основно за политически затворници виетнамци? — попита изненадано Хатчър.

— Ја, до момента, когато вече можеха да ги преместят на север в Ханой.

— Какъв загубеняк съм и аз. Да не се сетя — измърмори Хатчър.

— Защо не питаш и Джон. Говори се, че и той е бил навремето във военнопленнически пагер.

— Къде?

Холандеца сви рамене.

— Питай го него — отвърна той и даде знак с ръка на бармана. Ледърнек Джон отвори нова бутилка бира и я донесе на масата.

Хатчър му показа снимката.

— Познаваш ли някого от тия? — попита го той.

Джон взе фотографията и я огледа.

— Защо, трябва ли? — отвърна му той с въпрос.

— Не знам — каза Хатчър. — Мъжът е бил военнопленник. Чух, че и ти си бил такъв. Помислих си, че може би...

— Не се е родил нехранимайкото, който може да ме върже или да ме хване натясно — враждебно процеди Джон.

Просто ге питам, бе.

— Казвам ти същото, дето го казах и на Били, каубой. Тук, на това място, миналото не съществува. Когато сутрин стана от леглото, животът започва отначало. Забравям повече, отколкото научавам.

Той ми е приятел — каза Хатчър. — Опитвам се да му помогна.

— Я сгига глупости. Ами я си представи, че той не иска да му помагаш.

— И това е възможно. Когато го намеря, а не се съмнявам, че ще го намеря, това ще ми е достатъчно.

— Браво на теб! — Джон погледна снимката още веднъж и я остави на масата. — Хубава жена — каза той и се отпрати към бара.

— Семпер Фи^[4], приятел — измърмори Хатчър.

Джон спря на сред път и се обърна към него.

— Какво каза?

— Семпер Фи. Нали си бил моряк, знаеш какво значи това. Това момче и аз бяхме другари, колеги в Академията. Може би той е в беда.

Може би има нужда от помощ. Искам да му предложа помощ, това е всичко.

— Ами тогава намери го и му помогни.

— Е, добре.

Ледърнек Джон се усмихна любезно и се върна на бара, но Хатчър реши да опита с него още веднъж. Последва го и отиде на бара.

Били Дет го изгледа от другия край и каза:

— Дошъл си да купуваш или да продаваш?

— Нито едното, нито другото. Турист съм — дрезгаво отвърна Хатчър. Били Дет се усмихна презрително, хвърли шепа монети на бара пред себе си и си тръгна.

Хатчър се обърна отново към Ледърнек Джон и се наведе през бара към него.

— А какво ще кажеш за момичето? — попита го Хатчър. — Виждал ли си някога гова момиче?

— Казах ти вече, имам амнезия, каубой — отвърна му Ледърнек Джон. — Дявол да го вземе, не мога да си спомня и фамилното си име.

Хатчър сложи една американска стодопарова банкнота на бара.

— Хубава хартийка — измърмори Ледърнек Джон.

— Отдавна не бях виждал от тия, зеленичките. Тук ми дават почти само хонконгски долари. — Той се загледа за момент в банкнотата, взе я и натисна бутона на касовата си машина. След като прихвана сметката за сервираното, той вдигна глава към Хатчър и каза: — Продавам пиячка, ядене и мълчание. Ако искаш нещо за друсане, за смъркане, трева за пушене, може и да ти помогна да си намериш. Той отброи ресто деветдесет и пет хонконгски долара и ги сложи на бара пред Хатчър.

— Само това продавам, каубой.

— Мем гой — отвърна Хатчър.

— Пак заповядай — каза му Джон, все още усмихнат.

Хатчър прибра рестото и се върна на масата.

— Не ми харесва обстановката тук — каза тихо Коуен. — Научи каквото можа. Ако нямаш нищо друго...

— Мисля, че си прав — каза Хатчър и всички станаха. Холандеца сложи тлъстата си ръка върху плика с парите и погледна към Дафни, повдигайки вежди.

— Твои са — каза Хатчър.

— Bedankt^[5] — каза Холандеца и пхна плика във вътрешния джоб на якето си. — Спокойно пътуване обратно. — Той прекоси помещението, отиде до мъжа върху билиардната маса и го разтърси за рамото.

— Хайде да вървим, Джоуни — каза той.

— Да, да — отвърна му със сънен глас мъжът с конската опашка. — Можеш ли да ме надигнеш малко?

— Хайде ставай — каза Холандеца сърдито и излезе.

— Оня хаитянин ме безпокои — каза Коуен. — Прекалено се интересувахте от нас.

— Може да е от любопитство — намеси се Хатчър.

— По дяволите, не е...

Той изведнъж се спря и погледна през прозореца към Холандеца, който беше стигнал до разнебитеното си корабче и се готвеше за отплаване.

— Сетих се за още нещо — каза той. — Вие отивайте на корабчето, аз искам да задам още един въпрос на Холандеца.

— Побързай! Колкото по-бързо се измъкнем оттук, по-добре ще е — предупреди го Коуен.

Мъжът с конската опашка се надигна на масата с пуснати надолу крака и изгледа как Хатчър излиза от бара. После скочи и се запъти отпуснато към вратата.

Отвън горещината се стелеше над джунглата като топъл сироп.

Холандеца проверяваше колко гориво му е останало. Вдигна поглед към Хатчър, като го видя, че идва към неговото корабче.

— Ja? — каза въпросително той.

— Само още един въпрос. Тоя Тайсунг, началника на лагера, знаеш ли какво е станало с него?

— Офейка нанякъде — отговори Холандеца, без да спира приготовленията си.

— Офейка?

— Ja. Мисля, че в Ханой не гледаха с добро око на него.

— Защо?

— Наркотици, пиячка. Всичките се бяха разложили, нали знаеш.

— Ами другите затворници?

— Нищо не знам за тях — отвърна Холандеца, свивайки рамене.

— А накъде офейка тоя Тайсунг?

Холандеца затвори капака на резервоара и продуха тръбичката на бензинопровода, докато обмисляше отговора на въпроса. Както разговаряха, Хатчър долови с периферното си зрение някакво движение надолу по реката, към мястото на острия завой. Като погледна нататък, видя един шлеп, придвижващ се бавно по стесненото течение около върха на вдадения в реката ировлак.

— Банкок — отвърна Холандеца.

— Банкок?

— Да, Банкок.

— Още един въпрос — каза Хатчър. — Какво според теб значи Тай Хорс?

Приближилият се до тях Коуен беше изненадан, че отново се споменава за неговата статуйка. Но Холандеца беше не по-малко изненадан.

— Ти откъде си чувал за Тай Хорс?

Сърцето на Хатчър подскочи. Коуен изглеждаше още повече изумен.

— По тия места. Значи ли наистина нещо? — настоя на въпроса си Хатчър.

— Слухове.

— И какви са те? — попита Хатчър нетърпеливо.

— Ами, че имало някаква банда, занимаваща се с контрабанда на хероин в Банкок, която се наричала Тай Хорс. Много опасни главорези били, никой не смеел да си има работа с тях. Това е. Ама може това да са само пиянски брътвежи.

Коуен се опита да прикрие изненадата си. Хатчър се колебаеше. Колкото понадълбоко се ровеше в тоя случай, толкова по-зле изглеждаха нещата за Коуди. Какво ли още знаеше Холандеца?

— Ти не вярваш на тия приказки, така ли? попита той, опитвайки се да бъде сдържан.

— Вярвам само на това, което мога да видя и да пипна — отвърна Холандеца.

— Но е възможно да е така, нали?

— Добре де, сигурно знаеш, че в Банкок всичко е възможно — каза Холандеца, махвайки с ръка.

Холандеца погледна надолу към шлепа. Но Хатчър не беше свършил. Искаше да му зададе още един въпрос. Но преди още да

отвори уста, кръвта се изцеди от лицето на Холандеца. Той изблеци очи и се вцепени.

— Muin God! — промълви Холандеца.

Хатчър се обърна и погледна в същата посока. Шлепът се беше подал наполовина иззад завоя на реката. На носа му беше застанал прав Сам-Сам Сам. За момент Хатчър беше шокиран; изпита нещо средно между уплаха и изненада — беше очаквал евентуална тяхна поява откъм другата страна на реката. Сега Сам-Сам се беше озовал между тях и чакация ги по-долу катер. Пътят им за отстъпление беше отрязан, а на шлепа имаше, най-малко двайсетина мъже и жени.

От вътрешността на бара се чу гласът на Ледърнек Джон:

— Исусе Христе, сега вече оцапахме работата.

— Това е Сам-Сам — ужасен прошепна Холандеца на Хатчър. — Изчезвай оттук, човече! Изобщо не съм те виждал.

Хатчър го сграбчи за яката на якето му.

— Виждал ли си го тук? Началника?

— Мяркал се е насам — запелтечи припряно Холандеца. — Сега се мярка от време на време по търговия. Представя се за тайландец.

— Тайландец? Знаеш ли го под какво име се представя?

— Уол Пот — изкрещя Холандеца, извивайки се в хватката на Хатчър. — Представя се като Уол Пот.

[1] Непосредствено преди Втората световна война между Третия райх и Полша есклучено споразумение за даване на статут на град Данциг (днешен Гданск), намиращ се и тогава на полска територия на свободен град със свободен коридор към немската граница поради значителната част немско население в него. (Б.пр.) ↑

[2] Ja (хол.) — да (Б.пр.) ↑

[3] Компанията — Така наричат ЦРУ в средите на шпионажа и в престъпния свят. В по-общ смисъл под това име се разбират тайните служби на САЩ. (Б пр.) ↑

[4] Semper Fi (lat.) съкращение от Semper Fidelis — буквално преведено означава „винаги верен“, „готов да помогне“. По-общо би могло за се преведе като аналог на нашата поговорка „Приятел в нужда се познава“ ↑

[5] Bedankt (хонл.) — Благодаря (Б.пр.) ↑

НАЙ-ДОБРАТА ЗАЩИТА

Пулсът на Хатчър се ускори от шока, когато разбра, че Уол Пот е бил началник на лагера Хюи-куй, но без да се отдава повече на размисли, той изтича по дървения кей към корабчето. Коуен наблюдаваше през бинокъла си шлепа на Сам-Сам.

— Едва ли е разбрал, че ние сме тук — каза Коуен. Свали бинокъла си и погледна към Хатчър. — Може би трябва да се спуснем с корабчето покрай тях и да се опитаме да стигнем до катера.

Хатчър взе бинокъла и започна да разглежда шлепа.

— Ще ни пресече пътя веднага щом ме познае. Защо не вземете вие да се спуснете с корабчето, а аз ще мина по сушата и да се срещнем при катера.

— Не! — каза Дафни. — Заедно сме дошли, заедно ще си тръгнем.

— Сега не е време за излишен героизъм — промълви Хатчър, продължавайки да оглежда шлепа.

— Тя е права — подкрепи я Коуен.

— Вижте какво, той търси само мен. Това ч'у-тяо засяга само нас двамата, вие нямате нищо общо.

Коуен взе другия бинокъл и докато двамата с Хатчър наблюдаваха шлепа, Сам-Сам Сам закрочи по палубата и се запротяга. Една от жените излезе от каютата, дообличайки се в движение. Беше грозна като Сам-Сам.

— Виждаш ли го? — попита Коуен, без да сваля бинокъла си.

— Ъ-хъ.

— Разтоварвал се е за добро храносмилане с тая — каза Коуен. — Пфу, виж я, само дето не е червясала от мръсотия.

— Е, тук не сте на конкурс за мис Вселена каза Хатчър.

— По-скоро ми прилича на мис Свинарка от 1912 г. — каза Коуен и премести бинокъла си, за да огледа останалата част от шлепа.

Когато Хатчър насочи отново бинокъла си към Сам-Сам, видя как някой отиде при него. Това беше мургав мъж, облечен с бяла памучна риза, разкопчана до гърдите. Две ленти с патрони се

кръстосваха на гърдите му, а на едното му рамо висеше отпуснатата пушка М-16. На колана му висяха пистолет и мачете. Тримата с жената стояха на предната палуба, гледаха към водата и си приказваха нещо.

— Имаш право, изглеждат така, сякаш очакват нападение от армейски подразделения — каза Коуен.

— Тоя сигурно е иранецът — предположи Хатчър.

— Да. Батал. — И Коуен свали бинокъла си. — Е, какво ще правим сега? — обърна се той към Хатчър.

— Аз тръгвам през гората и ще стигна по сушата до катера — каза Хатчър.

— Не мисля, че ще стане точно така — каза Дафни и с глава посочи зад тях. Недалече нагоре, на брега на реката, Били Дет говореше в уоки-токито си.

— Мислиш, че ме е разпознал? — попита я Хатчър. После насочи бинокъла си към хаитянина и го видя как сочи към тях, докато говореше. — Да, познал ме е добави бързо той.

Тогава насочи бинокъла си отново към шлепа и видя, че Сам-Сам също е насочил бинокъл към него. В тоя момент пиратът свали своя от очите си. Ухили се, после устата му се изкриви в зловеща, ехидна усмивка и по устните му можеше да се прочете как произнася думата „Хатчър“. Той вдигна своя АК-47 изпразни пълнителя му във въздуха.

— Любов от пръв поглед — каза Коуен.

— Вижте зад нас — предупреди ги Дафни.

От горния край на кея към тях бяха тръгнали Били Дет и още един от бандитите.

— Синг, Джоуи, погрижете се за тия двамата — нареди Хатчър.

Китайският гангстер кимна отсечено и заедно с Джоуи взеха „Узи“-тата си, скочиха на кея и тръгнаха бавно в посоката откъм която идваше Били Дет.

Ледърнек Джон се беше показал на входа на бара и наблюдаваше развитието на ситуацията.

— Господи, започва да става напечено.

Както стояха на борда на корабчето, Хатчър веднага състави план за действие. Съотношението на силите беше някъде двайсет или трийсет към едно в полза на противника. Хатчър хвана Коуен за лакътя и го избута към задната част на палубата.

— Дафни — изкрещя той с пълен глас, — влез в бара и не се подавай навън.

Той завъртя контактния ключ и задвижи мотора на корабчето с манивелата.

— Хвани руля — нареди той на Коуен, грабна куфарчето си и изтича в предната част на дългата тясна палуба, където се хвърли лежешком и остана плътно прилепен до пода. Легнал, отвори куфарчето и извади оттам малко кубче от пластичния експлозив С-4. Размачка го с ръце във форма на въже с дебелина около два инча и близо два фута дълго.

— Къде, по дяволите, отиваме? — извика му Коуен откъм кърмата.

— Право към шлепа — изкрещя му в отговор Хатчър.

— Какво?

— Спокойно, имай ми доверие!

— Ти си откачил, Хатчър, абсолютно си превъртял — изкрещя Коуен, докато насочваше малкото корабче към шлепа на Сам-Сам.

Дафни бавно отстъпваше към входа на бара, наблюдавайки едновременно корабчето и дебнещите се Синг и Джоуи от една страна, и Били Дет и неговия главорез, от друга. Ледърнек Джон се ирисегна от вътрешната страна на вратата на бара, сграбчи Дафни за рамото и дръпна и нея вътре.

— Ще си отнесеш и ти някой куршум, ако стоиш отвън — предупреди я той.

— Не можеш ли да ни помогнеш, моля те?

— Това не е моята война, мадам — отказа категорично Ледърнек Джон. — Аз живея тук, на това място.

— Тогава дай ми една пушка! — процеди през зъби тя с блеснали едновременно от гняв и страх очи.

Чернокожият с конската опашка се показа на вратата и огледа какво става навън.

Корабчето на Хатчър и Коуен се движеше, криволичейки, към шлепа. От носа на шлепа пък половин дузина гангстери стреляха към него. Куршумите се забиваха в бамбуковите стени на кабинката в задния край на корабчето и от нея хвърчаха бамбукови трески, шляпаха във водата, издигайки водни стълбчета. Коуен въртеше постоянно руля, поддържайки криволичещ курс към шлепа, докато Хатчър лежеше в

предната част и стреляше откъслечно, докато увиваше въжето от пластичния експлозив около носа на корабчето.

— Продължавай да криволичиш — изкрещя Хатчър.

На брега Синг и Джоуи стигнаха края на дървения кей. Бяха на разстояние колкото половин футболно игрище от Били Дет и неговия човек. Двамата китайци спряха.

— Дотук — нареди Синг и хвана Джоуи за ръката. Докато още държеше ръката му, иззад ъгъла на бара зад тях изскочи един от главорезите на Сам-Сам и заби нож в гърба на Джоуи на половин педя над кръста му. Джоуи се обърна ревящ от гняв и болка и сграбчи с ръце нападателя си, но раната му беше смъртоносна. Ръцете му се отпуснаха безпомощно и той се свлече встрани, падайки във водата.

Синг сграбчи нападателя за шията и с едно-единствено силно извиване пречупи врата му. Бандитът се свлече на земята. Синг се обърна към Били Дет и помощника му и изстреля един откос към тях. Куршумите удариха помощника в колената и той се свлече с писък на брега. Синг насочи автомата си към падналия речен пират и пусна още един откос в него. През това време Били Дет изстреля два къси реда почти от упор в Синг. Куршумите се забиха в гърдите на китаеца. Той падна на колене. Опита се да се изправи, продължавайки да стреля. Дет стреля в него отново. Синг се строполи по очи на кея, безжизнен.

— Какъв твърд китаец — процеди Ледърнек Джон от вътрешността на бара.

— Съотношението на силите сега е някъде дваайсет към две. Не е точно това, което бих нарекъл честна борба — каза мъжът с конската опашка.

— Правилата на честната борба не струват пукната пара тук — каза Ледърнек Джон.

Мъжът с конската опашка се отправи решително към бара и свали закачената зад него лека картечница М-60. Под нея на рафта имаше една пълна с патрони картечна лента. Той метна картечната лента през рамо и се отправи към вратата.

— Стой! — извика след него Ледърнек Джон.

— Спокойно — каза мъжът с конската опашка. — Излизам навън.

— Не и с мойто оръжие.

Мъжът насочи внушителното дуло на картечницата към Ледърнек.

— Взимам я на заем — каза той спокойно и излезе. Ледърнек Джон не може да каже нищо. Остана, където си беше — с отворена уста и ръце на кръста.

Били Дет мина покрай входната врата на бара, скочи от кея на песьчливия бряг и се затича надолу по течението, оставайки с гръб към мъжа с конската опашка.

На корабчето Хатчър вече беше успял да закрепил около носа пластичния експлозив. Извади от куфарчето си малък, черен ударен възпламенител, протегна ръката си над перилата на носа и го намушка в мекия пластичен експлозив. Един автоматен откос раздробил релинга на носа на корабчето само на няколко инча от ухото на Хатчър. Шлепът се приближаваше бързо към тях.

Хатчър се обърна и запълзя към бамбуковата кабина отзад.

— Хайде да вървим! — извика той на Коуен.

— Къде ще вървим?

— Трябва да се омитаме оттук. Това корито ще полети в небесата всеки момент!

— Защо не ми каза, че си намислил такова нещо? — изкрещя Коуен. Автоматен откос раздробил релинга на две педи от него. Коуен направо обезумя от ярост. Изправи се, излезе встрани от кабинката с руля и стиснал своя „Питон 357“, започна да стреля към Сам-Сам с изпънатата ръка.

— Трябва да скачаме вече! — изкрещя Хатчър, както беше приклепнал, хвана с една ръка Коуен през кръста и го повлече зад прикритието на бамбуковата кабина. В този момент едната страна на кабината се разлетя на парчета под дъжда от куршуми, които се стовари върху нея. Хатчър и Коуен се измъкнаха със скок иззад останките и се хвърлиха през борда в реката. Корабчето, останало без управление, продължи като обезумяло да се движи право срещу връхлитания върху него шлеп.

Двамата се стовариха във водата с такъв плясък, че Хатчър за момент остана без дъх. Усети как тялото на Коуен се извъртя и се изплъзна изпод ръката му. Усетил вече опората на водата под себе си, Хатчър отпусна свободно ръце и крака и спря да се движи. После с едно движение на краката се изтласка на повърхността, пое дълбоко

дъх и се гмурна отново, размахвайки слепешком ръце и крака във водата, за да напипа евентуално Коуен.

Нищо.

Изплува отново, пое дълбоко дъх и се гмурна пак, придвижвайки се с мощни тласъци на краката, опипвайки с ръце наоколо в тъмните води на реката. Пак нищо. Когато изплува на повърхността за трети път, видя на няколко ярда встрани главата на Коуен да се подава над водата. Коуен беше зашеметен, изгубил всякаква ориентация.

Хатчър направи три мощни замаха с ръце и крака във водата, пресегна ръка и хвана Коуен за ръкава близо до мишницата.

— Държа те, приятелю, спокойно, отпусни се — прошепна му той в ухото.

Зад тях корабчето им се носеше точно срещу шлепа и всеки момент щеше да се блъсне в него. Батал го погледна отблизо и видя сивата лента на пластичния експлозив закрепена на носа. Той изкрещя и се хвърли във водата точно когато корабчето връхлетя върху шлепа. Сам-Сам политна на една страна от сътресението, когато корабчето се блъсна в тях и издигна предния си край над водата, а носът му се издаде на няколко инча над палубата на шлепа. Предната част на корпуса на корабчето се разби на трески и носът му се вряза в натрупаните кашони с телевизори, разбивайки кинескопите им и разпилявайки ги като кубчета за игра. Няколко кинескопа избухнаха като фойерверки. Ударният възпламенител се блъсна в корпуса на един от телевизорите и пластичният експлозив избухна.

Сам-Сам беше на десет фута от това място, когато шлепът експлодира. В следващия момент усети как вълна от горещ въздух го връхлита, само миг преди взривът да го хвърли във въздуха като счупена играчка. Мощната експлозия отнесе крайниците му и разкъса тялото му на парчета. Миг по-късно взривната вълна достигна и до резервоарите с гориво. Задната част на шлепа избухна като барутен погреб. Пламтящи отломъци се издигнаха високо над реката. Мъже и жени от шлепа се разхвърчаха на всички страни като конфети.

Експлозията изхвърли и Батал от водата. От ушите, носа и устата му изригнаха струйки кръв. Тялото му плясна отново във водата, омекнало и отпуснато и той се понесе бавно към дъното заедно с падащите отгоре отломки от шлепа.

— Прекрасно! — произнесе бавно мъжът с конската опашка.

— Лека им пръст на боклуците! — беше студеният коментар на Ледърнек Джон.

На стотина ярда от мястото на експлозията взривната вълна достигна и до Хатчър и Коуен, които бяха във водата. Хатчър отново изпусна зашеметения Тсу Фи във водата. Коуен изплува пак, задъхан, но първото нещо, което чу след това, беше тракането на автомат. В реката около него се издигаха малки водни гейзери и тая гледка го накара окончателно да изгуби присъствие на духа. Той запляска като обезумял във водата, като хванат на въдица скат, жадно поемайки въздух. Водни пръски се издигнаха над повърхността на реката на няколко инча от лицето на Хатчър, когато куршумите от следващия откос се забиха във водата. В този момент Хатчър забеляза откъде идва стрелбата — Били Дет беше застанал на брега на реката на около петдесет ярда от тях и ги обсипваше със своя АК-47.

Хатчър се обърна, започна да плува на зигзаг, отдалечавайки се от брега и викна на Коуен да плува след него. Зад гърба му вдигнаха пръски куршумите от още един откос.

На половин миля надолу при завоя на реката, зад останките от шлепа, се показва предната част на катера с техните хора. Те бяха видели, че Сам-Сам се завръща и бяха тръгнали нагоре по течението подир шлепа, придържайки се в непосредствена близост до брега, за да останат евентуално незабелязани. Сега цялата гледка от горящия ад се разкри пред очите им.

— Отиваме да видим какво е останало — каза шефът на тримата китайци от подкреплението, сочейки горящите останки на шлепа.

Шлепът бързо се накланяше на една страна и останалите живи пирати от Тс'е К'ам Мен Ти бяха твърде изплашени, опитвайки се да се спасят и да помогнат на ранените си, за да могат да обърнат някакво внимание на Хатчър. Нова експлозия разтърси потъващия шлеп и езиците на високите пламъци обхванаха натрупаните в средната част сандъци с боеприпаси. Малко след това страхотната експлозив на тоя барутен погреб разтърси всичко наоколо.

Последната експлозия отклони вниманието на Били Дет, който свали автомата си и zakрачи неуверено надолу по брега в посока към шлепа.

Малко след това се разнесе пукотевицата от избухващите 9-милиметрови патрони, нагreti от огъня, които се разлетяха на всички

страни, рикоширайки по палубата на шлепа, забиваха се в дърветата по брега или цопваха на безопасно разстояние във водата. Шлепът вече беше изцяло обхванат от пламъци.

Били Дет се поколеба за момент, после насочи вниманието си отново към Хатчър и Коуен. Вдигна своя АК-47 и се прицели в двете фигурки, борещи се с течението на реката.

На около седемдесет и пет ярда зад него мъжът с конската опашка излезе пред входа на бара, вдигна дулото на тежката М-60, нагласи началото на лентата във водача, прищрака затвора и вкара първия патрон в цевта. Преметна свободния край на лентата през рамото си и закрачи към Били Дет.

— Ей! — извика му той. — Ти, дете ти викат Били Дет.

Хаитянинът се обърна към него. Мъжът стоеше разкрячен на брега на реката, насочил леката картечница точно към бившия убиец на хаитянските диктатори.

— Хвърли оръжието — нареди му мъжът.

Били Дет го изгледа неопределено, после се обърна и погледна към Хатчър в реката. Поколеба се за момент, преди да обърне дулото на своя АК-47 към мъжа с насочената към него М-60, но това му решение се оказа фатално за него.

Голямото гърло на леката картечница изрева, бълвайки огън пред себе си. Половин дузина едрокалибрени куршуми се забиха в гърдите на Били Дет. Цевта на автомата в ръцете му се насочи безцелно в небето от удара на куршумената градушка. Коленете му се подгънаха. Той залитна, нагази в реката и падна на колене във водата. Ръцете му се отпуснаха безпомощно, автоматът цопна във водата пред него и главата му клюмна. Били Дет падна странично и се претърколи по очи във водата.

Мъжът с конската опашка се върна обратно в бара, освободи лентата с патроните от водача и се запъти към тезгяха. Там закачи отново картечницата на стената и хвърли лентата на лавицата.

— Добре ще бъде да си офейкал надалече, преди техните хора да се съберат тук и да вземат положението под контрол — беше коментарът на Ледърнек Джон.

— И аз мисля така — каза мъжът с конската опашка.

— Защо, по дяволите, се забърка в тая каша? — запита го собственикът на заведението.

— Казах ти вече, не харесвам нечестната борба.

— Това ли е причината, че не харесваш нечестната борба?

— Знаеш ли какво значи ПВНО-скок? — попита го мъжът с конската опашка.

— Да, скок от пределна височина с ниско отваряне на парашута — отвърна Ледърнек.

— Навремето през '74-та извърших ПВНО-скок над делтата на Меконг. Беше през нощта. Вятърът постоянно сменяше посоката си и аз съм подминал зоната за приземяване и тупнах в един бамбуков гъсталак зад вражеската линия. Едно бамбукова стебло се наниза в крака ми и излезе от другата страна на пищяла ми, ето тук.

Той вдигна единия крачол на панталона си и показа дълбок неприятен белег почти по средата на пищяла си.

— Озовах се като закован към земята, нанизан на това десетфутово бамбуково стебло, а ония жълтите бяха наоколо. Тогава съвсем ненадейно се появи тоя мъж, като че ли изникнал изпод земята, и ме мъкна като чувал близо половин миля до определената ми за приземяване зона. После пак изчезна, ей така, сякаш се изпари. През цялото време не обели и дума. По-късно някой ми каза, че това е бил тоя мъж, Хатчър, когото наричат Occi di Sassi — Каменният поглед. Сега ясно ли ти е защо се намесих?

После се обърна към Дафни.

— Кажи на Хатчър, че Джони Анса му се е отблагодарил — вече сме квит. Можеш да му кажеш освен това да провери и в един район на Патпонг, казва се Томбстоун. Има едно заведение там, нарича се „Лонгхорн“. Доста от нашите, дето се биха във Виетнам, се навъртат там.

След като каза това, мъжът с конската опашка се обърна и изчезна през задния вход на заведението.

В това време надолу по реката големият катер се промъкна през гъстата димна завеса, която беше забулила отвсякъде шлепа. Кормчията забеляза Хатчър и Коуен във водата и се насочи към тях. Когато ги доближиха, включиха двигателя на празен ход; единият от хората на борда легна на палубата и протегна ръката си надолу към Хатчър. Хванаха здраво китките си и Хатчър се прехвърли на борда. Друг се надвеси от борда малко по-встрани и изтегли все още зашеметения Коуен.

Бързият катер направи широка дъга в реката, приближи се до дървения кей пред заведението на Ледърнек Джон, взе оттам Дафни и с пълна скорост се отправи надолу по течението. Когато минаха покрай потъналите в черен дим останки на шлепа, той се разлюля бясно над водата от вълнението, сякаш се бореше да се задържи над водата, малко след това се обърна на една страна и с трясък и съскане се отправи към дъното на реката.

— Е, поне едно нещо мога да кажа за теб, Кристиън — обърна се към него Дафни, — много те бива да изгаряш мостовете след себе си.

ЖО САХН

Докато се спускаха надолу по реката, над тях като огромна плащеница се спусна мракът на нощта. Коуен и Хатчър бяха съблекли от себе си мокрите си дрехи. Току-що бяха влезли в обширната — в сравнение с бамбуковата кабинка на корабчето — каюта на катера, за да се постопят. Дафни беше останала отвън на палубата.

— Умът ми не побира с какви неща се занимаваш, за да си вадиш хляба — каза Коуен.

— Занимавал съм се — коригира го Хатчър.

— Доколкото успях да забележа, продължаваш да ги вършиш — продължи Коуен. — През последните двайсет и четири часа преживях толкова вълнуващи приключения, че ми стигат за цял живот.

— Ако това представлява някаква утеха за теб, мога да ти кажа, че и аз изпитвам същата пренаситеност откъм приключения — отвърна му Хатчър с усмивка. — Има ли някакво бренди на това старо корито?

— Единственото, което ми е останало, е малко „Амарею“.

— Но не и на празен стомах.

Коуен се загърна още по-плътнo в одеялото, в което се беше увил. Погледна към Хатчър, поколеба се за момент, но след това му каза:

— Откажи се, Хач.

— Да се откажа от какво?

— Не се нрави на разсеян.

— Казах ти вече, Чайна, не мога да направя това.

— Да, спомням си. Чест, почтеност, старата привързаност от Академията. Не е ли малко късно за всичко, това?

— Не е късно за Мърф, ако е изпаднал в беда.

— Нали чу какво ти каза Холандеца? Бил е наркоман!

— Казах, че предполага, че може да е пушил малко, треви, за Бога.

— А за това, дето е сътрудничил с виетконговците?

— Само предположения.

— Господи, ти си толкова великодушен към него, че подлагаш всичко на съмнение. Вече знаеш достатъчно, за да...

— Слушай, ето всичко, което наистина знам — прекъсна го Хатчър. — Знам, че преди петнайсет години Коуди може би се е измъкнал от горящия самолет. Имам основания да вярвам, че е бил в тоя лагер Хюи-куй, че Тайсунг е бил началник на лагера и че момичето е било там с него. Знам, че един мъж на име Уол Пот е твърдял, че е виждал Коуди в Банкок и че сега Тайсунг е в Банкок и се представя под името Уол Пот. Знам също така, че Уинди Портър го е следил и е бил убит заради кашата, в която Пот се е забъркал — по всяка, вероятност от убийците на Чию Чао. И имам основания да смятам, че Уол Пот може би е работел за Толи Фонг и е изпаднал в немилост пред него, поради което, е потърсил помощ от нас. Всичките тия неща, Чайна, представляват достатъчно основание за мен да ида в Банкок.

— Но освен всичко друго, знаеш и че Толи Фонг ще те убие в момента, в който му се мернеш пред очите.

— Дал е обещание, йен дюи йеи, да изостави тая вражда.

— И ти вярваш на думата му? Неговата ч'уапг чжу-чи ще бъде изпълнена едва когато единият от вас двамата умре. Кръвна клетва, Кристиън. Ако е необходимо, той ще си измисли някакво оправдание, за да наруши йен дюи йен. Хайде сега, не се прави на наивен.

— Чайна, когато се захванах с тая работа, дори и за момент не можех да допусна, че Мърфи наистина е жив. Тогава само допусках, че евентуално е възможно да е жив. Сега уравнението изглежда по съвсем различен начин. Сега вече наистина мисля, че е жив. И ако наистина е жив, аз ще го намеря. А на Толи Фонг ще му го сложа отзад.

— Гледай преди това да го убиеш.

Хатчър пресегна ръка и разроши косата на Коуен.

— И аз те обичам, приятелю — каза той. — Но май все така става, че постоянно взимам от приятелите си и никога не давам нещо от себе си.

— При такива ситуации винаги и двете страни дават по нещо от себе си.

— Казваш го от благородство.

— Благороден ти е задникът. Я не ставай толкова сантиментален — измърмори Коуен. — Веднъж вече те бяхме изгубили. После отново се върна при нас. Сега ще те изгубим отново, този път за добро. Знам това, знае го и Дафи. — Той махна с ръка към палубата. — Защо не отидеш да се сбогуваш с нея.

Той наведе надолу глава загледан в пода и се загърна още поплътно с одеялото.

— Благодаря ти, Чайна.

— А-ха.

Хатчър отвори вратата на каютата и излезе. Коуен не вдигна очи. Само промълви тихо:

— Бих искал да знам, че си жив и здрав и че си добре на тоя твой остров. Какво ще кажеш да ми се обадиш, когато свърши всичко това, ако все още можеш и да шепнеш.

Коуен и Дафи го обичаха толкова много, че бяха готови да рискуват и живота си заради него, а просто нямаше подходящ начин да им каже сбогом. Всяка новооткрита следа го водеше все повече и повече към миналото му, а после го отдалечаваше от него. Но Хатчър нямаше избор. Неговата цел беше да открие Мърф Коуди, а на възникналите пред него въпроси нямаше отговори в Хонконг, отговорите трябваше да се търсят в Банкок. И колкото повече Хатчър се приближаваше към решението на проблема, толкова повече се страхуваше от това, какво можеше да бъде то.

Тя беше седнала близо до носа и гледаше как катерът пори водите на реката. Хатчър седна до нея, свали одеялото от себе си, уви го около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Струваше ли си, Хатчър? — попита го тя.

— Мисля, че да — отвърна той. — Получих отговори на много въпроси.

— На такава цена?

— Да. Всъщност не плащаме ли винаги някаква висока цена за сериозните неща в живота?

Поседяха известно време така, без да говорят, после тя го запита:

— Имаш ли си някоя жена?

Хатчър се поколеба. Беше ли всъщност Джиния неговата жена? Самата тя сигурно не би се съгласила с този израз. Но дълбоко в себе си Хатчър си даваше сметка, че е поел негласен ангажимент спрямо нея. Той никога не беше изразявал това с думи, но тя наистина беше неговата жена. Изпитваше най-нежните чувства, на които беше способен — искаше да се грижи за нея, да я направи щастлива. Имаше нужда да постигне някаква уравновесеност в живота си. За него всички тия неща бяха свързани все с Джиния.

— Да — отговори той накрая.

— Много време ти беше необходимо, за да обмислиш отговора си.

— Всъщност досега никога не бях мислил за това — отвърна той. — Трябваше да го изясня и за себе си.

— Как се казва тя?

— Джиния.

Джиния — повтори тя, сякаш за да опита как звучи това име. — И как изглежда тя?

— Много независима. Много интелигентна.

— Красива ли е?

— Да. Но не по този начин, по който си красива ти.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Хатчър се замисли как да обясни разликата между екзотично магнетичната Дафни и спокойната красота на Джиния. Най-накрая каза:

— Тя не оставя мъжете без дъх още първия път, когато я видят, както ти. — Това не беше съвсем така, но беше допустима в случая невинна лъжа.

— Станал си много дипломатичен — каза тя с усмивка. — Тя разбира ли те?

— Тя не знае нищо за миналото ми.

— И за приятелите ти?

— И за приятелите ми.

— А имаш ли намерение да ѝ кажеш?

— Един ден... може би, ако е необходимо.

— Ти обичаш ли я, Хатчър?

Това го завари съвсем неподготвен. Той никога не си беше задавал такива въпроси.

— Това май ще е нещо ново за мен, а, Дафи? — отвърна той, избягвайки конкретния отговор. — Любовта, за която ти говориш сега, много дълго отсъстваше от моя живот, ако въобще някога я е имало там.

— Имало я е, Хатчър. Ти никога не си допускал някой да надзърне по-дълбоко в теб, но все пак аз успях да го правя понякога за малко. И Чайна казва, че в тебе има всъщност двама човека.

Човекът, когото всички ние виждаме, и човекът, когото никой никога не вижда. Виждала ли е Джиния този, другия човек?

— Мисля, че той е единственият, когото вижда.

— Тогава тя е много щастлива.

— Аз като че ли все още продължавам да върша същите неща, както навремето.

— По-друго е. Навремето... ти, като че ли... — тя се поколеба, опитвайки се да намери точната дума.

— Изпитвах удоволствие от това? — довърши той вместо нея.

Да — потвърди тя. — Изпитваше удоволствие.

— Възможно е. Но не можеш да скъсаш с нещо, ако постоянно гледаш назад. Миналото трябва да си остане затворена страница.

Той обърна лицето и към себе си.

— Обичам те, Дафни. Никога не си напускала мислите ми. Но никога не съм мислил за нас двамата като за семейни. Домашна идилия? Дявол да го вземе, и двамата не мислим за това.

Тя обърна глава встрани. „Не говори от името на другите“, помисли си тя, но не каза нищо и Хатчър разбра, че в желанието си да бъде честен спрямо нея я беше наранил. В представите си той беше възприемал връзката си с Дафни като продължила повечко любов за една нощ — военновременен романс без сериозно обвързване и без бъдеще. Сега вече беше твърде късно. Той беше изградил друг свят за себе си, свят толкова различен от нейния, че едва ли в него би имало място за нея, едва ли би била реална надеждата за някаква по-стабилна връзка между тях. Животът на неговия остров би я отегчил до смърт Освен това в себе си той вече беше скъсал с този тъмен и опасен свят, светът на Дафни, Чайна Коуен, Хари Слоун и Тс'е К'ам Мен Ти, свят, който представляваше целия ѝ живот Сега трябваше да скъса с всичко това отново.

— Прав си, ние и двамата никога не сме мислили за такъв съвместен живот — каза тя и му спести неудобството да я нарани отново.

Когато катерът тихо навлезе в устието на Макао Рънс, от лявата им страна заблестяха светпините на Хонконг. Хатчър остана загледан в тях, съзерцавайки как градът израства пред очите му и силуетите на небостъргачите придобиват ясни очертания в осветеното небе над града.

— Аз ще сляза първа — каза тя. — Те знаят къде да ме оставят.

— Дафни...

Тя допря пръсти на устните му.

— Казахме си всичко, Хатчър — прошепна тя. — Сега вече няма да се върнеш отново. Но със сърцето си усещам, че това е толкова мъчително за теб, както и за нас Чой куи сий йонг хайпон.

Когато скъсваш с миналото, остават рани в душата.

КНИГА ТРЕТА

*Честта сложете пред едното ми око, пред
другото — смъртта.*

*Тъй безпристрастно и на двете ще гледам
аз*

ШЕКСПИР, „ЮЛИЙ
ЦЕЗАР“
АКТ 1, СЦЕНА 2

ЦВЕТЪТ НА ЮДА

През април по планинските склонове на Северен Тайланд задухваше топлият вятър, който разпръскваше и последните облаци от зимния мусон, и разносяше нежните си повеи над полетата с червени, бели и пурпурни цветове. Под галеците ласки на топлия вятър подредените в редици насаждения се полюшваха като балерини, огрени от искрящото слънце, нагъпилите им цветове се разпукваха и планинските склонове и полетата се превръщаха в красив разноцветен килим.

Но също както някои видове пеперуди, живеещи само един ден, тия цветове умираха бързо, като всеки от тях оставяше след себе си светлозелен семенник, нещо като луковица на клечка. През месеците преди април растенията се трудят денонощно, за да произведат алкалоиди, които се натрупват в тия семенници. Когато семенникът се откъсне от растението, алкалоид, под формата на млечна течност, изтича, бързо изсъхва и потъмнява.

Когато цветовете опадат, обитаващите тия места планинци с техните широки сламени шапки излизат по стръмните склонове, където растат тия цветове, и тръгват по редовете между растенията, разрязват семенниците и събират с железни лъжици гъстия като мязга сок, преди да се е втвърдил.

Генерал Дао, фу яй бан на планинското племе хсонг, беше гледал и предишната пролет как хората от неговото село източват сока от семенниците. Като главатар на селото той имаше навик да стои като бог върху черния си кон на върха на хълма, увесил през шията си автоматична пушка М-14, с ръце отпуснати върху приклада и цевта на оръжието, и да наблюдава жътвата, докато неговите двама въоръжени пазачи седяха на земята встрани от него. Пазачите се редуваха да наблюдават долината и небето с мощните си бинокли, следейки за евентуална поява на части на правителствените войски или на хеликоптери, а през това време долу по склоновете на хълма, известен с името Паудър Маунтин, селяните източваха сока от семенниците.

Дао беше избран за фу яй бай от своите съселяни. Както и своя баща преди него, той разрешаваше всички възникнали между тях спорове, изслушваше своите съселяни за проблемите им и търгуваше от името на племето хсонг с външния свят. Хсонг беше част от племенната общност, наричаща се Фуй Тонг Луанг, Духовете на Жълтите листа — една малка, загадъчна етническа секта, чиято изолация от външния свят ѝ даваше възможност да поддържа живи вековните си традиции и обичаи.

Дао беше набит мускулест мъж, загрубял, както и всички останали, от суровия живот в планината. Беше на трийсет и седем, а изглеждаше на петдесет и пет. Въпреки това си оставаше хубав мъж. Лицето му беше четвъртито, с бронзов загар на кожата, с широка уста и сплескан нос. Той, както и неговите хора, предпочиташе тъмозеленото военно облекло пред традиционната носия. Черната му коса беше прихваната с червена превръзка. От време на време той вдигаше бинокъла си наблюдаваше работещите долу жени, които бяха облечени в ярки цветни ризи без яка, шарени панталони, плътно по бедрата им, наречени пасин, с навити до средата на прасците крачоли, подобно на велосипедистите от средата на века, и ярки пъстроцветни тюрбани с втъкани в тях сребърни мъниста.

Сокът, който те събираха, беше опиумна смола. Естественият алкалоид в него представляваше морфин.

А красивите малки пурпурни, бели и червени цветове бяха от растението *Papaver somniferum*, което се размножаваше с устойчивостта на плевел в Югоизточна Азия. Това не бяха невинни градински цветя. Сънотворният мак е метафора на добрата и лошата страна на човека, символ на доброто и злото. Това са едновременно адът и раят, събрани заедно в белия семенник, не по-голям от човешки палец. Подобно митичната песен на Сирените, обещанието е примамващо чаровно, но действителността е убийствена, защото белият опиум е материалът за създаване на премахващия болката морфин, но също така и за хероина.

Дао не познаваше статистиките или демографията на разпространението на наркотика. Той не знаеше къде отиваха пакетчетата с приготвения от него материал, нито кой щеше да ги купува, нито пък кой щеше да използва продуктите от неговата реколта. Той никога не беше чувал за различните видове наркотик,

ните за различните имена, йод които се разпространяваше и употребяваше. Не знаеше, че неговата реколта може да убие някой жалък наркоман на другия край на света, или пък че малолетни престъпници се изтрепват по улиците за унция бял прах, която щеше да се произведе от сока на малките цветове. Той никога не беше виждал спринцовка. С тази реколта селото му осигуряваше препитанието си и така беше от незапомнени времена. За Дао и за останалите от племето хсонг в това, че продаваха реколтата си, нямаше нищо лошо.

Но правителството беше казало, че това е незаконно и беше започнало да работи по програма за принуждаване на фермерите да отглеждат кафе, гъби и царевица вместо мак. В хълмистите райони започнаха неприятностите и бедите. Племената люм и лиу и много други бяха нападани от армията, конфискуваха и изгаряха реколтата им, но правителствените части никога досега не бяха стигали до земите на Дао. Племето му беше голямо и обитаваше труднодостъпни области в планините. Той беше независим и избухлив племенен вожд и опасен противник. Под контрола на Дао бяха 250 хектара макови полета, тоест някъде около стотина акра — територия недостатъчна, за да се води война на нея. Освен това младият генерал, в качеството си на „фу яй вай, беше длъжен да се явява и да докладва всичко най-важно пред областния управител, но преди две години той беше изгонил тоя най амфое от хсонг и правителството не изпрати друг на негово място.

Но младият генерал твърдо спазваше създадените от него мерки за сигурност. Когато небето почервения от залязващото слънце и в реката заблещукаха златни отблясъци, Дао препусна към една малка бамбукова колибка, разположена в средата на обработваемите площи, и влезе в нея. Вътре миришеше сладко, като на прясно окосена трева. Тук се носеше опиумната смола и се формоваше на калъпи от килограм и половина, наречени джой. В тоя вид тя запазваше качествата си за неопределено време, освен ако не се подложеше на понататъшна обработка.

Калъпите от смола, които приличаха на тъмнокафяв кейк с глазура, се нареждаха в кожени торби. На масата за обработка лежеше една торба с калъпи от по десет килограма и друга само с един калъп от същата субстанция, тежащ килограм. Дао извади ножа си, взе с

върха едно малко, лепкаво парченце от един от калъпите, развъртя го между пръстите си, докато не направи от него малко топче, наричано голи. Сложи го под езика си, затвори очи и го засмука, премятайки го в устата си. После се усмихна. Чудерно.

Същата нощ торбите с калъпите бяха натоварени на мулета и преди зазоряване Дао и четирима от най-доверените му мъже поведоха мулетата извън селото към Къщата на Голдън Лейди. Яздиха два часа през непроходими гъсталаци, покрай бамбукови дървета, високи колкото борове, огромни тикови дървета, обрасли с пълзящи лиани. Движеха се по пътеки, забележими само от много опитно око, пътеки, гъмжащи от силноотровни змии, спохождани само от черни пантери и тигри.

Спряха едва когато доловиха дълбокото, глухо бучене, носещо се през стената от буйна растителност. Вързаха конете си и извървяха пеша последната миля, сякаш хипнотизирани от това бучене, което накрая прерасна в мощен тътен. Когато излязоха от джунглата, те се озоваха пред входа на дълбок скалист каньон, забулен в мъгла от водни пръски, носещи се на талази от оглушително тътнещия водопад, наречен Голдън Лейди. Скачайки по хлъзгавите скали на брега, те най-накрая стигнаха до входа на пещерата, която наричаха Къщата на Голдън Лейди.

Вождовете на племето хсонг криеха в нея опиумната си смола от векове насам. Сега това скривалище беше по-подходящо откогато и да било, не само защото беше направо самоубийство да се стигне дотук пеша, но и защото мястото беше недостъпно и за правителствените хеликоптери. Те наредиха калъпите опиум джой на едно място навътре в пещерата, покриха ги със суха трева и си тръгнаха. Опиумът щеше да остане там, докато дойдеше време да го продават.

Беше вече есен и предния ден босът на Чию Чао беше изпратил своя пратеник в селото на хсонг за уговаряне на среща.

Дао беше изпроводил обратно Струу Сендъл с един килограм от смолата като жест на добра воля, а и за да могат да проверят качеството.

Повечето от планинските племена продаваха опиумната смола в сурово състояние, но племето хсонг си имаше собствена рафинерия — първобитна, но ефикасна миниатюрна лаборатория, разположена в малка колибка. Чию Чао предпочитаха сами да рафинират хероина, с

който търгуваха, но хсонг от край време бяха произвеждали сами праха. За Дао това беше и въпрос на чест и въпрос на икономически съображения. За да се произведе килограм опиумна смола, бяха необходими две хиляди цвята от мак. Килограм смола се продаваше на хълмовете за седемдесет долара, килограм Чайна Уайт^[1] струваше деветстотин долара. За Дао тая разлика в цените си струваше усилията. Това означаваше повече пушки за мъжете, повече прасета и биволи; можеше да купят дори и един камион на старо за селото, топове тайландска коприна за жените и едно радио с къси вълни за него. Той нямаше и представа, че един фунт хероин струва половин милион долара в Ню Йорк и че същото количество поскъпва шест-седем пъти изнесено в малките дози на улицата, стигайки цена от четири милиона долара.

Същата нощ в хсонг запалиха малката пещ. Разрешиха десетте килограма смола с вода и загоряха сместа в един огромен меден котел, докато тя се превърна в тъмна гъста каша, приличаща на сгъстена меласа. Тогава я изляха в старинна дървена преса и изстискаха водата от нея. Това, което остана, беше един килограм морфинови гранули. Смесен отново с вода и дехидратиран оцет в малък дестилатор, изсушен под кварцови лампи и пресован отново, той се превърна в калъп чисто бял прах, върху който щамповаха с нагорещена щампа числото 999. Това беше щемпелът на псонг, който гарантираше, че килограмовият калъп Чайна Уайт представлява 99.9 процента чист хероин.

Хеликоптерът излетя веднага след изгрев слънце от Чанг Май и се насочи към селото на псонг, отстоящо на седемдесет мили. Предния ден Толи Фонг беше изпратил своя пратеник Строу Сендъл при генерал Дао, за да уреди срещата. Ритуалът на покупко-продажбата беше само формалност, но през последните няколко месеца те стриктно се придържаха към него при търговията с всички тези села в Северен Тайланд. Под тях се редуваха хълмове със смарагдовозелена растителност, които ставаха все по-високи и по-трудно проходими. Планински пътечки се извиваха по склоновете на гъстообраслите планини и внезапно свършваха до някое свлачище или пък биваха погълнати от гъсталака на джунглата. От въздуха не беше трудно да се

види и да се разбере защо пропадаха опитите на армията да откаже селяните от отглеждането на мака или да унищожи реколтата им.

Фонг седеше в седалката на втория пилот на хеликоптера, а зад него бяха насядали тримата му помощници.

— Били Кот и Суун от охраната и Уайт Фен, който беше натоварен да се грижи за изпълнението на ритуала, а при това пътуване щеше да изпълнява ролята на секретар на Фонг и негов финансов съветник. Пратеникът беше изпълнил задълженията си и се беше върнал обратно в Банкок.

Уайт Фен, стар будистки свещеник към осемдесетте, с проредяла бяла коса и някакви остатъци от козя брадичка под устата си, беше облечен в традиционния за китайците копринен чионгсам и беше посветил живота си на традициите и ритуалите. Той не понасяше да лети, особено с тия пърпорещи подобия на самолет, но непроницаемостта му лице не издаваше и намек за притеснението му. Седеше със затворени очи, оставил малката си черна торбичка с хитрините в краката си. Суун довереният ексекутор, дремеше до него без никакви притеснения.

Търговията и убийствата съставляваха бизнеса на Толи Фонг. Прекарването на стоката от планините до големите центрове, в които се извършваше търговията, независимо дали това беше Марсилия, Ню Йорк или Грен Репидс, също беше част от неговия бизнес. Фонг за първи път беше въведен в тоя бизнес още като млад юноша от неговия баща, който беше отишъл да учи в колеж в Съединените щати и същевременно изучаваше начина на живот на американците. Фонг много добре си спомняше оная нощ.

1962 година. Навечерието на китайската Нова година, годината на Тигъра. По улиците пред прозореца им беше пълно с танцьори и дракони. По тротоарите и на платното гърмяха фишеци, а звездите над Хонконг бяха затъмнени от гъстата мрежа фойерверки в небето.

На младия Фонг, още ненавършил четиринайсет години, му се искаше да бъде навън заедно с приятелите си, но баща му беше настоял да остане. Той беше призовал своите бинг ян, бойците си, на обща среща.

Ексекуторът на Уайт Палмс се обърна към своите петима офицери, поставил ръка на коляното на сина си:

— Разговарях няколко часа със сан уонг и мисля, че е важно да разберете за нашите нови планове. Първо, трябва да научите нещо за начина на живот на американците. Те много обичат да угаждат на собствените си желания и страсти. Няма търпение да опитат всичко ново и непознато. Много общуват помежду си и са готови на всичко за да се изфукат пред приятелите и познатите си. Вършат много неща заедно, в големи групи. Живеят с пари на заем и основни цели в живота им са сигурността... и удоволствието. Сега се забъркват в голяма каша с намесването си във войната във Виетнам. Младите хора у тях изразяват революционен протест. И — в тоя момент в очите му присветнаха пламъчета — са открили вече наркотиците. Марихуаната, найота^[2], един химикал наречен ацид. Това е само началото. Сан уонг е убеден, че тия младежи са узрели и за други наркотици.

— Досега клиентите за нашия прах бяха най-вече просяци, хора от улицата, крадци и бандити. Освен това сме продавали и на някои много състоятелни хора, които обаче бяха съвсем малко на брой. Сицилианците контролират пазара. И така, нашият план има три направления. На първо място, време е да установим контакти и да се сработим със сицилианците. Това няма да стане лесно, но ние можем да им предложим да ги снабдяваме със стока и да използваме техните хора и канали за разпространението ѝ.

Ще можем ли да им имаме доверие? — понита един от бинг ян.

Никога! Постоянно бъдете много предпазливи с тях. Когато условията ни позволят, ние ще открием война срещу тях и ще ги унищожим, но това никак няма да е скоро. Засега ни предстои да разработим пазара и да разширим търсенето, да правим сделки, така че имаме нужда от сицилианците. На второ място, американските войници във Виетнам и Тайланд, са както се казва, на прага ни и войната се разраства. Предстои да идват още много войници. Тая война ще трае много дълго, както беше с французите. Ще им продаваме праха на цената на която го купуваме, плюс десет процента отгоре.

На цената на която купуваме? — запита изненадан един от бит ян.

— Плюс десет процента, докато се пристрастят — уточни Фонг. — И с тая си пристрастеност те ще се върнат в Щатите, ще я предадат на приятелите си и всички те ще заживеят с демона в себе си. Това ще

бъдат нашите клиенти. Те ще бъдат привикнали към чистия Чайна Уайт и няма да ги задоволява турския и мексиканския кафяв боклук, който им продават сицилианците. И накрая, ние трябва да насърчим планинците да отглеждат повече мак, защото търсенето ще бъде голямо, отколкото може да си представи който и да е от нас. Всеки друг бизнес, с който се занимават Уайт Палмс, трябва да отиде на второ и трето място.

Това беше вечерта, когато той нареди на своите пет капитани, наричащи сами себе си Дрегънс Бред, да създадат пазари за тая стока в Сайгон и редовно да ги снабдяват.

Ние трябва да планираме най-грижливо това начинание и да чакаме търпеливо — каза той, — защото ще са необходими най-малко две-три години, за да стъпим на гия пазари, но това е добър план и той има голямо бъдеще.

Когато капитаните му си отидоха, старият Фонг се обърна към сина си.

— Ти трябва да се запознаеш с икономическата страна на този бизнес — каза той меко, но категорично. — Тук има милиони, може би и милиарди долари събрани накуп. В този момент твоето предопределение е да ме следваш като Ред Поул на Уайт Палмс Чию Чао. Тоя бизнес ще отвори много врати пред теб. Колкото повече знаеш, толкова по-ценен и по-влиятелен ще станеш. Кой знае колко далеч можеш да стигнеш...“

Така Ред Поул на Уайт Палмс подготви сина си за бъдещето. Наставник на Толи Фонг беше Джоу Лънг, който по-късно щеше да бъде единственият член на Дрегънс Бред оживял след безмилостната унищожителна акция на Хатчър по водите на Меконг. Лънг проведе с него интензивна програма на обучение. Една година при нинджите в Токио, шест месеца със САВАК в Иран, още шест месеца със сикхските главорези в Бомбай. Още една година, прекарана с майстор на тай чи и карате на Окинава.

Но през цялото това време не прекъсваше подготовката му по търговските въпроси — Фонг се обучаваше непосредствено от експертите на триадата, прекарвайки много време в офисите на Чию Чао в Хонконг, Банкок, Сингапур и Сиатъл. Още преди да навърши двайсет години, той се озова в Ню Йорк, усвоявайки правилата на уличния бизнес и вече три пъти беше извършвал убийство, защото

според законите на йерархията в Уайт Палмс на него му предстоеше да заеме мястото на баща си като Ред Поул, тоест екзекутор.

Като нов сан уоиг на Уайт Папмс, Фонг щеше да бъде голяма гордост за баща си, защото беше станал изключителен експерт в областта на търговията. Сега печалбите бяха толкова големи, че не беше проблем да се купи попицията, дори цели нации можеха да бъдат корумпирани с толкова пари. Контрабандата на наркотици беше станала най-печелившият бизнес в целия свят, а една пета от целия хероин, продаван в Съединените щати, идваше от Златния триъгълник в Северен Тайпанд. И въпреки своята ч'у-тяо, кръвната клетва да убие Хатчър — човека, който беше убил баща му, а сега и Джоу Лънг — бизнесът с белия прах оставаше на първо място, защото Фонг беше наложил своя авторитет с установяването на търговски връзки с най-продуктивните планински племена в Златния триъгълник.

С всяка изминала година той разширяваше границите на империята си, навлизайки все по-надълбоко в Триъгълника, поемайки опасни рискове с недоверчиви и избухливи планински бандити. Всеки път, когато правителствените части изгаряха засадените полета или принуждаваха някое планинско племе да отглежда кафе или гъби, Фонг навлизаше все по-навътре и намираще нови племена, желаещи да отглеждат доходоносния мак.

Тези рисковани стъпки бяха възнаградени щедро. Сега вече Фонг контролираше целия обем на хероина, с който търгуваха триадите Чию Чао, което възлизаше на 5 процента от изнасяния от Тайланд хероин. И на таен конклав, на който се бяха събрали точно в този момент фамилиите от Чию Чао, те го утвърдиха за сан уонг на всички фамилии.

Фонг имаше нужда от някой, който да заеме неговото място като екзекутор, някой, на когото може да има доверие. Той реши, че този някой ще бъде Били Кот.

Избран сред многобройните убийци, които служеха на Уайт Палмс, Кот беше умен, находчив, адски безмилостен и, в очите на Толи Фонг, най-добрият специалист по убийствата в света, след самия него. Кот беше само на двайсет и шест, но беше колежански възпитаник и сега беше моментът да му се даде възможност за изява.

Фонг се излегна назад върху облегалката на седалката си и започна диалог с Били Кот, който се беше навел напред към него,

доближил ухо до устните му.

Трябва да навлезеш и в тази част от бизнеса, защото ти ще бъдеш новият Ред Поул.

Кот се дръпна назад изненадан, защото това беше съвсем неочаквано за него.

— Това по принцип е извън ангажиментите на един обикновен Ред Поул — каза Фонг. — Но ти ще трябва не само да налагаш със сила правилата на Общността, но също така и да контролираш търговията по тия места.

— Ясно — каза Били Кот, стараяйки се да не дава израз на вълнението си. — Обещавам, че ще оправдая доверието ти.

— Трябва да опознаеш навиците и особеностите на всеки един от планинските вождове. За нас те са толкова важни, както артериите за сърцето. Те трябва да свикнат да ти се доверяват. А са толкова различни един от друг.

— Какво представлява генерал Дао?

— Генерал Дао е вожд на племето хсонг от двайсет и две годишна възраст — започна да му обяснява Фонг, — вече четиринайсет години. Всички племена в радиус триста мили оттук се страхуват от хсонг и се съобразяват с тях.

— Той да не е нещо като военен диктатор?

— Самият той не започва враждебни действия, но не се прекланя пред никого. Тук не са водили войни поне от десет години насам.

— Значи е труден тип? — запита Били Кот.

— Доста. И армията се страхува от него. Преди две години изхвърли оттук най амфое и от Банкок още не са пратили някой да го замести. Не е като някои от другите, дето все се оплакват, че федералните власти им бити изгорили част от полетата и се опитват да ти измъкнат по някой долар отгоре за всеки джой.

Приятелски ли е настроен? — запита Кот.

— Усмивва се — сви рамене Фонг, — но е много предпазлив. Важното в случая е да се отнасяш към него с уважение, никога да не го заплашваш. Една обида или заплаха, дори и неволно изпуснати, биха могли да се възприемат като враждебен акт. Неговите бинг ян ще ни изпозастрелят на момента. В най-добрия случай това ще сложи край на сделката ни. Така че бъди внимателен.

— По-добре ще е тоя път само да слушам.

— Не, прави, каквото ти подсказва интуицията. Ако направиш неволна грешка, Уайт Фен ще те предупреди. Той ще стои или ще седи между нас и Дао така, че да можем да виждаме лицето му. Ако поклати глава, спри да говориш и той ще оправи възникналия проблем.

— Колко смола произвеждат хсонг?

— Не са големи производители, но прахът им е от най-чиста проба и извършват цялата преработка сами, включително и рафинирането. Всяка година увеличават производството си. Нямам понятие какъв ще им е добивът тая година.

Под тях вече се разкри гледката на неголямото селце със стотина къщи, разположени равномерно по плодородното високопланинско плато. Отвъд него се издигаше Паудър Маунтин с оголени от жътвата макови полета по склоновете. Пилотът направи кръг с хеликоптера и се приземи край един тесен път в подножието на планината.

— Това е главното селище — извика Фонг, докато се измъкваша от бучащия вертолет. — В околността има още три или четири помалки. А всички бинг ян на хсонг живеят в джунглата. Те са навсякъде, не ги подценявай.

— Колко бойци имат? — попита Кот.

— Нямам представа — отвърна Фонг. — Може би някъде около триста.

— Въръжение?

— Всякакво. Автомати, картечници М-14, минохвъргачки, купища по-дребна железария. Въръжени са до зъби.

Очакваше ги една очукана антика, представлявала някога армейски камион. Те се качиха отзад в покритата му каросерия, седнаха един срещу друг на пейките покрай канатите му и камионът заподскача нагоре по едва проходимия път към селцето, намиращо се на трийсет и пет хиляди фута над нивото на долината.

— Можем да му предложим един-два нови камиона. — каза Фонг, кимвайки към Уайт Фен. Старецът си записа тая идея в главата. Той никога не беше записвал каквото и да е на хартия.

През цялото време, докато камионът се катереше нагоре, Кот наблюдаваше двете страни на стръмния път. В короната на едно дърво забеляза моментно проблясване на слънчев лъч върху стомана, в короната на друго неестествено раздвижване.

— Техните бинг ян наистина са навсякъде — констатира той.

— Да. Същински маймуни — кимна с глава Фонг.

Когато стигнаха билото на хълма, камионът спря пред една малка колиба, приличаща на кутийка, с една врата и един прозорец. Колибката беше разположена по-встрани от останалата част от селцето. Край вратата стоеше въоръжен пазач.

— Само наблюдавай какъв е ритуалът — каза Фонг на Кот.

Тези формалности водеха началото си от времето на опиумните войни в Китай, преди почти сто и петдесет години. Фонг остави на пост Суун от другата страна на вратата и влезе в колибата с Фен и Били Кот.

Помещението беше малко, с четири рогозки разположени в центъра му, двете от тях бяха една срещу друга, а останалите две бяха опънати между тях, образувайки празен квадрат в средата на помещението. Дао стоеше прав пред една от рогозките, а зад него, в двата ъгъла на стаичката, се бяха изправили двама от бойците му. Встрани от Дао стоеше неговият фай таан — стар мъж, с насечено от бръчки лице, носещо следите на времето. Зъбите му бяха силно потъмнели от дъвчене на бетел. Фай таан беше главният майстор при рафинирането на опиумната смола на племето хсонг. В краката му лежеше малък вързоп, обвит в широки зелени листа.

Фонг пристъпи небрежно към центъра на стаята, застана пред него, събра дланите на ръцете си и направи поклон, уай, с който демонстрира уважението си към вожда на хсонг и производителя на магическия прах. На свой ред и Дао направи ответния уай, след което Фен зае мястото си срещу вожда и сложи торбичката в краката си. Кот застана зад Фонг.

Заговориха на някакъв странен диалект, който представляваше смесица от тайландски и бирмански.

— Искам да представя моя бинг ян Били Кот на генерала — каза Фонг. — Скоро той ще заеме моето място като Ред Поул на Уайт Палмс.

На лицето на Дао се появи загрижено изражение.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита той.

— Не, не — отговори му бързо Фонг. — Аз ставам санг уон на всички Чию Чао. От този ден нататък Били Кот ще бъде моят език, очи и уши. Той ще говори от мое име и ще търгува честно с всички племена, които ни снабдяват с прах.

Дао изгледа за няколко секунди Кот, изучавайки правилните черти на лицето му. Погледът му беше същият като на неговия бос, твърд, с дълбоко стаена в него заплаха.

— Значи той сега се учи? — запита Дао.

— Хай — потвърди Фонг.

Дао още веднъж огледа изпитателно Кот и накрая му кимна отсечено, с усмивка.

— Хо — отвърна Дао и плясна с юмрук върху дланта на лявата си ръка в знак на одобрение. Те не си подадоха ръце, защото да докоснеш някого в Тайланд се смяташе за обида. Той седна с кръстосани крака на рогозката срещу тях. Фонг направи същото, последван от Фен, новия Ред Поул и фай таан. Едва когато бяха вече седнали, Дао се обърна към Фат:

— Как си, Фат Лом? — попита го той. Старецът кимна и се усмихна едва доловимо, после отвори торбичката си и извади оттам едно дървено сметало. Сложи го на земята пред себе си.

— Хай, хай — каза Дао, кимайки оживено. После плясна с ръце и се усмихна широко. — Така, значи време е да почваме да говорим за работата — добави той и кимна към своя фай таан, който след този знак внимателно разви обвития с листа вързоп. Пред очите им се появи лъскавият бял калъп с щемпела 999. Той вдигна белоснежния калъп с две ръце и го подаде на Уайт Фен, който го пое и го претегли на ръка — първо, поставен странично, с по-тясната му страна върху дланта, после поставен върху основата му. Той кимна отсечено, само един път, потвърждавайки, че теглото му е колкото трябва. След това стана и отиде до прозореца, вдигна калъна срещу светлината и го огледа внимателно в продължение на няколко минути, подухвайки леко върху повърхността му. Отчупи с нокът едно парченце, поднесе го към носа си и го смръкна. Изчака още минута-две, за да го усети, после отчупи още едно парченце, сложи го на езика си и го опита на вкус. Накрая се върна и положи внимателно калъна пред генерал Дао.

Обърна се към Фонг и вдигна три пръста.

— Кхуна-фаап ди ти суут. Екстра качество.

— Превъзходно, както винаги — каза Фонг. — Колко произведе тая година?

— Девет хиляди трийсет и пет джой — отговори Дао, явно горд от добива си. Фонг също беше възхитен. Почти хиляда и петстотин

килограма смола, сто и петдесет килограма хероин.

— Това е с петдесет килограма повече от миналата година — каза той.

— Много добра година — отговори генералът. Предната година Фонг беше платил по деветстотин долара за килограм. Той отправи поглед към Фен, чиито пръсти премятаха насам-натам малките разноцветни топченца на сметалото. Като свърши, Фен вдигна първо два пръста, после три, после един и накрая сви пръсти в юмрук. Това беше простиък код, който беше разбираем само за Фонг и за Фен.

Без да разбира значението на тия знаци, Кот направи няколко бързи изчисления наум. „Никак не е лошо“, помисли си той. Това правеше 135 000 долара за 150 къса чист хероин.

Фонг се обърна към Кот и го запитва каква според него ще бъде цената. Това беше неочакван тест. Всъщност цената беше несъществена. Като се вземеше предвид печалбата от разликата в цените за Чию Чао, те безпроблемно можеха да си позволят да платят на Дао четири или пет пъти повече от досегашната цена, без да го усетят. Но това беше бизнес, а доларът си е долар.

Кот се опита да ръзсъждава като Ред Поул. Той трябваше да прецени две неща: първо, дали въобще да вдига цената и, второ, ако я вдига, с колко да я вдигне, без да разглезва прекалено генерала. Едно повишение на цената с петдесет долара на джой нямаше да им се отрази кой знае колко. Но от друга страна, това щеше да направи приятно впечатление на планинския вожд, без да изглежда кой знае каква отстъпка.

— По петдесет долара отгоре на джой — отвърна Кот.

По едва доловимия проблясък в очите на Фонг той разбра, че беше дал добър отговор. Фонг се обърна отново към генерала.

— Моето предложение щеше да е два̀сет и пет отгоре — каза той с усмивка. — Новият Ред Поул е по-щедър от мен.

Генерал Дао беше явно удовлетворен. Фен седеше с непроницаемо изражение на лицето. Пръстите му бързо запремятаха оцветените мраморни топченца на смегапото. Накрая даде знак за резултата с нова комбинация от пръсти.

Цялата стока щеше да струва 142 500 долара, което правеше 2 850 000 бата.

— Какво ще кажеш за два милиона и осемстотин хиляди? — обърна се Фонг към вожда.

— Напълно съм удовлетворен — каза Дао и плесна отново с юмрук в дланта си. Сделката беше сключена. Фонг бръкна в черната торбичка и започна да вади бандероли с червени банкноти в батове и да ги подрежда пред Дао. Когато натрупа пред него цялата сума от два милиона и осемстотин, се изправи и направи уаи.

— Цялата сума, както се споразумяхме. Кога може мистър Кот да очаква доставката?

— Ще ви удовлетвори ли три дена, смятано от утре? — попита Дао.

— Чудесно — отвърна Фонг и също удари юмрук в дланта си. — А ако това няма да обиди генерала, бих искал да направя един подарък на хсонг — два нови камиона — в чест на новия Ред Поул.

Дао остана изненадан, но и много поласкан. Два чисто нови камиона от тая сделка!

— Много си щедър, приятелю — каза той. — Племето хсонг ще бъде много щастливо да работи с мистър Кот.

— Май — каза Фонг и се отправи към изхода. Те излязоха и тръгнаха към камиона с последвалия ги Суун.

Фонг беше доволен от избора, който беше направил с Били Кот, и потупа новия си Ред Поул по рамото.

— Държа се много добре с него — каза той насърчаващо. — Мисля, че няма да имаш никакви проблеми с тях.

— Мем гой — отвърна Били Кот и направи уай.

— Сто и петдесет килограма чист бял прах за сто и четирийсет хиляди долара и два камиона — каза самодоволно Фонг. — А колко ще ни донесе това, Уайт Фен?

Фен вече беше изчислил печалбата на базата на тазсутрешната цена на уличните продажби в Манхатън. Показа резултата с пръстовия код.

— Три милиона и седемстотин хиляди долара — произнесе Фонг сияещ. — Добра работа, за един ден.

Навсякъде, където живеят човешки същества, има и търговци на наркотици, готови да ги вкопчат в примката си. В хотел „Витоша“ в София, в хотел „Пик“ в Марсилия или в „Гардън Хотел“ в Амстердам

сирийци, турци и ливанци се срещат с китайски, сицилиански и американски гангстери, за да търгуват с хероин, кокаин и марихуана. Това са всемогъщите босове на търговията с наркотици. Те имат разработена мрежа от плавателни маршрути от Ориента до Амстердам, Лондон и Рим, а оттам и до най-големите пристанища в Северна Америка, където хиляда килограма — 2 200 фунта — хероин струват един милиард долара, и това е цената още преди да бъде разфасован на дози за уличната търговия.

Основни партньори на американците са сицилианците, тъй като през годините след края на вьетнамската война те бяха постигнали споразумение с американските гангстери за разпространяването на смъртоносния прах в повечето от големите градове на Съединените щати.

Наркобароните бяха превърнали контрабандата на наркотици в особен вид изкуство, нещо като смъртоносна игра на криеница между „мулетата“, — куриерите, които пренасяха пратките с хероин, от една страна, и митническите инспектори и агентите от службите за борба с наркотрафика, от друга. Безпощадният прах се пренасяше в кухи скъпоценни камъни, в икони и статуи, в превързочни материали и кондоми, в кукли, книги и дипломатически пратки, в корабни товари от кафе, соя и бамбук. Разтваряха праха във вода и накисваха в тоя разтвор вътрешността на куфари, картини, килими и облекло, изсушаваха ги и ги превозваха по суша и по вода до Съединените щати. Контрабандистите откарваха и заравяха праха в пустинята, докато намерят купувач, после го пренасяха през граница, като го даваха на камилите си да го погълнат, обучавайки ги сами да следват определени маршрути, за да ги използват отново за тая цел.

След всяко разкриване на мрежа и маршрути за контрабанда на наркотици се изработваше нова схема за разпространението им. На всеки конфискуван фунт други десет фунта преминаваха необезпокоявано границите.

В Банкок и Хонконг Толи Фонг и неговата организация Уайт Палмс бяха създали най-безчовечните и ужасяващи техники за контрабандно пренасяне. Сега вече беше настъпил моментът да се извърши най-решителната крачка за атакуването на пазарите в Съединените щати. Те бяха събрали почти три тона 99.9 процента чист

хероин Чайна Уайт, укрита на различни места в Банкок и готови за масирано транспортиране към Америка.

Предвижданията, които беше направил преди двайсет и три години бащата на Толи Фонг, бяха на път да се сбъднат. Изминалите години бяха добри за тях. И Толи Фонг имаше превъзходен план. Планът беше одобрен от стария сан уонг.

Толи Фонг беше избран да оглави триадите Чию Чао, за да поведе война с техните заклетни врагове — Ла Коза Ностра, Мафията.

[1] China White (Powder) (англ.) — Китайски бял (прах). (Б.пр.) ↑

[2] Найота — мексикански наркотик извлечан от върховете на някои видове кактуси. (Б.пр.) ↑

ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

Ърп излезе от сервизното помещение на Суийтс Уилки, премина през голямото помещение на бара „Лонгхорн“, изкачи двете стъпала и премина през завесата от стъклени мъниста в малкото помещение, наричано „Дупка в стената“. Достопочтения седеше в мекото си кресло, което, с внушителното присъствие на човека в него, приличаше на трон. Както обикновено той четеше. Единственото осветление идваше от лампата с ресничестия абажур до него. В това помещение нямаше други хора и лампите над масата за покер и тая за билиард бяха изгасени. Ърп придърпа един стол и седна до него.

— Малко си закъснял, а?

— Увлече ме книгата — отвърна Достопочтения, без да вдигне поглед.

— Току-що ми се обади моят човек в Хонконг.

— Хм — хм — покашля се Достопочтения, продължавайки да чете.

— Един мъж на име Хатчър пристига утре със сутрешния самолет. Хатчър е убиец. Работи за Слоун.

— Може да е някакво съвпадение.

— Едва ли. Първо Слоун пристигна. Сега и Хатчър идва след него. Не, той не идва току-така.

— И опасен ли е тоя Хатчър?

— Съсипал е половината Хонконг за последните двацет и четири часа. Тоя тип е по-опасен от чума.

— Би ли искал един съвет?

— За това идвам при теб, както винаги.

Достопочтения потопи пръст в чашата с виното си, прелисти страницата на книгата си и си облпиза пръста.

— Уреди нещата така, че той да дойде тук — каза той. — Провери го отблизо, тук, на наша територия.

— Това не е ли малко опасно? — попита Ърп. — Сами да си вкараме вълка в кошарата?

— Ако е толкова опасен, както ти казваш, и идва тук за да унищожи Тай Хорс, трябва да е и доста хитър. И бездруго ще стигне дотук, рано или късно.

Достопочтения вдигна поглед и по устните му пробяга нещо като усмивка.

— Както казват тайландците, „Много по-лесно е да убиеш дружелюбно настроен тигър, отколкото бясно куче“

КРЪНГ ТЕП

Хатчър излезе от дрямката си едва когато неговият „Боинг 747“ прелиташе над града и направи рязък завой, за да подходи към пистата, при което стюардесата събщи, че приближават летището Дон Муанг. Все още полузадрямал, Хатчър възстанови в съзнанието си спомена за Банкок като град на покрити със злато и сребро храмове, островърхи кули и сферични куполи, на изящни, красиви жени, нежни като китайски порцелан, облечени в искряща коприна.

Той дръпна завеската на илюминатора и пред очите му се разкри гледка, подобна на изящен китайски акварел. Дори в сивотата на ранното утро, когато първите лъчи на слънцето едва проблясваха на хоризонта, Банкок изглеждаше като проблясващ диамант върху дланта на Буда, а реката Чао Фрайа Ривър се простираше като безкрайна линия на живота от показалеца до основата на тази длан. Стоотици златни кубета и островърхи кули се издигаха над леката утринна мъгла, като устремени към слънцето цветя. Именно тия свещени храмове и мрежата от канали, обхванала целия град, даваха неповторимия облик, духа на Банкок. Няколко столетия назад в Банкок не е имало улици, негови улици са били няколкото десетки канала, наречени клонг, с отрупани в цветя и дървета брегове. Прогресът на цивилизацията беше променил всичко това. Няколко по-големи водни артерии все още обслужваха комуникациите на града, а останалите бяха засипани, за да се превърнат в булеварди и широки улици. Но цветята бяха останали и улиците, както и тротоарите около тях, бяха потънали в зеленина, цветя, пищни тропически храсти и палми. И през разреждащата се утринна мараня Хатчър за миг успя да зърне плуващите по някои от каналите дълги, тесни ханг яо, натоварени с пресни плодове, цветя и стоки, насочили се надолу към речните пазари по бреговете на голямата река.

Когато самолетът започна да се спуска надолу, слънцето се издигна над хоризонта и утринната мъгла, сякаш възпламенена от пламъка на зората, се превърна в пара, разнесе се и разкри под себе си

удивителната красота на искрящия в многообразни цветове златен град.

Тази страна беше толкова непостижима за представителите на западната цивилизация, че пристигането им тук можеше да се сравни с полета до друга планета. Туристите започваха да ахкат и да охкат. Пред очите им се простираше неудържимо привлекателна гледка на изящно великолепие и приказно красива природа. Но въпреки заснепяващата визора гледка, Хатчър знаеше, че под тази красота се крие и агонията на абсолютната бедност — деца, потънали в нечистотии, които биваха продавани на улицата, знаеше, че част от цената на тая „стока“ се заплащаше с героин, че месечно тук се извършваха шейсет-седемдесет убийства, че студентите стъклени небостъргачи на западната цивилизация бавно и методично покваряваха и развращаваха старинната изящна красота на Банкок, че автомобилният трафик правеше невъзможен за дишане въздуха над града. „Може би, помисли си Хатчър, един ден на тайландците наистина ще им дойде до гуша от всички тези чужденци и ще ги изгонят от земята си, както бяха направили техните предци преди двеста години, когато същите тия фаранг се бяха опитали да заменят жизнеутвърждаващия и толерантен култ към Буда със суровата, непонятна за хората, високомерна догма на християнството.“

За да преживее като фаранг в Банкок, човекът от Запада трябваше да приеме тукашната философия, дори и да не я разбира. Тук Буда беше милосърдният и щедър бог. Богатите тайландци купуваха златни копчета във формата на листа и ги прикрепваха към статуите и иконите на Буда в храмовете. Бедните полагаха в нозете му счупени купички за чай. Всеки даваше своя дан и идваше да се моли, да моли Буда за благосклонност към него или нея, защото за тайландците беше съвсем естествено да се помолят на Буда да прати голяма риба за техните въдици, или за печеливш билет от лотарията, за красива жена за през нощта или за хубав мъж, в когото да се притиснат, когато слънцето залезе. Тънките нюанси на този култ са неуловими за представителите на западния свят, чиято представа за Бог, моделирана от помпозните, високомерни, самозвани негови посредници на земята — свещениците, беше като за един вечно разгневен Бог, далеч не така състрадателен, много трудно прощаващ, лишен от всякакво чувство за хумор. За тайландците, които вярваха, че усмивката е родена в тяхната

страна, Буда беше милостив и великодушен бог, способен да извършва всякакви лудории, да се смее, да изпитва неограничена радост, един бог, който не изискваше нищо, не им заповядваше какво да вършат и само се усмихваше на тези, които принасяха своя дар в нозете му.

Може би именно за това за тайландците караниците и кавгите бяха грях; да повишиш на някого глас беше обида, а гневът беше нещо нетърпимо. Не е възможно да не ти бъдат симпатични хора, чиято философия за живота беше синтезирана в реакцията им към почти всяко събитие от всекидневието им: Май пен рай — „Не се коси“. Още преди да започне да се ориентира по-добре в тънкостите на Хинаяна Будизма, Хатчър беше схванал едно от основните положения на будизма, а именно, че нашето временно съществуване на земята е в най-добрия случай нещо несигурно; че да се тревожиш за каквото и да било е глупаво, а да се гневиш и ядосваш е безсмислено; че конфронтацията създава само затруднения, безпокойството е грях, а животът е процес на опрощение. Той се опита да прегърне тая философия като свое кредо, но някои психологически рефлексии бяха така дълбоко вкоренени в мисленето на човека от западната цивилизация, че за един фаранг беше изключително трудно да ги преодолее.

И докато навремето Хатчър беше осмислил и се беше опитал да живее според каноните на тайландската философия, сега тя с нищо не би могла да му помогне. Той беше изцяло обзет от тревога и безпокойство и това, от което най-много се страхуваше, беше какво ли щеше да научи за Коуди в Банкок. Колкото повече приближаваше самолетът му към летището, толкова повече нарастваше безпокойството му. За него щеше да бъде сериозен проблем дори и това, как да разпознае предишния си приятел. Дали щеше да може да познае Коуди? Бяха изминали почти двайсет години, откакто за последен път беше виждал приятеля си. А той сигурно щеше да е сменил името си.

Но най-големите страхове на Хатчър се отнасяха до самия Коуди. С какво се занимаваше той тук и защо беше укривал самоличността си през всичките тия години? Дали е станал предател? Или наркоман? Или контрабандист на наркотици? Ако е станал трафикант на наркотици, дали е свързан с Толи Фонг и с триадите Чию Чао? Или в

това се криеше някаква още по-страшна тайна, която Хатчър дори не можеше да си представи?

Дали наистина беше мъртъв Коуди? Дори да е оживял след самолетната катастрофа преди петнайсет години, Коуди можеше да е умрял във военнопленническия лагер или поне по десет други възможни начина. Петнайсет години бяха много време.

Хатчър си спомни също така, че в Тайланд не съществува такава неща като факт. Понятието за истина тук се отнася към това, което го има в реалността и към това, което е във въображението, към материалното и към духовното. В най-добрия случай това, което се нарича факт в Банкок, е някаква абстракция на действителността, възприятие на индивида. Много често истината беше просто някаква илюзия и нещата в действителност не бяха такива, каквито изглеждаха.

При всичките усилия на мисълта си, на които беше способен Хатчър, той не можеше да измисли дори една-единствена положителна причина, която да накара Коуди да се крие.

И накрая все пак оставаха без отговор най-мъчителните въпроси: Ако Коуди беше замесен в някаква престъпна мрежа, какво трябваше той, Хатчър, да прави? Да зареже всичко и да се върне в Щатите? Да се опита все пак да му уреди среща с баща му? Може би съветът на Коуен беше най-доброто решение на въпроса — да обърне гръб на всичко това и да си отиде.

Но за Хатчър това не беше решение на въпроса.

Беше се хванал на тая игра и трябваше да изиграе картите си, без значение какъв щеше да бъде резултатът.

Премина без проблеми митническата проверка и си взе такси. Пътуването до града представляваше една сюрреалистична фантазия, приказно пътешествие през едно изумително стълнотворение на култури, звуци и гпедки, които биха хипнотизирали дори и Синдбад. Красотата на града винаги беше въздействала силно на Хатчър и сега, връщайки се отново тук след пет години, той отново остана очарован от забулените му мистерии и завоалирани обещания.

Пътуването по двайсетте мили до града премина неусетно и тучните зелени ливади внезапно отстъпиха място на градската зона, когато стигнаха до величествения „Читаралда Пелис“, дворецът в който беше живял крал Бумибол, великодушният и обичан от народа си управник, чийто пра-пра-прадядо, Рама IV, познат повече под име го

крал Монкут, довел английската учителка Ана Леоноуенс през 1860 г. в Сиам, за да просвещава децата му. Макар и издадената ѝ автобиографична книга „Кралят и аз“ и създадените по нея театрална пиеса и филм да донесли слава на Тайланд, те били остро критикувани, че изопачавали действителността.

Таксито мина покрай пистата на Кралския клуб за конни надбягвания, продължи покрай парковете, където преди здрачаване се провеждаха битките с хвърчила, и премина над Падунг Клонг, главния канал на града. Само след два часа булевардът щеше да бъде задръстен от коли, от пърпорещите моторизирани рикшп, наричани симлор, и тък-тък, тези странни триколесни таксита с две места за пътници, които шареха наляво-надясно из гъстия автомобилен поток и подлудяваха всички шофьори, и чието име напълно наподобяваше звука, издаван от маломерните им моторчета.

Но на ранната утринна светлина градът изглеждаше така, както сигурно е изглеждал преди век. Те се движеха по почти безлюдния булевард „Бамрунг Муанг Роуд“, а край тях над оградите на къщите бяха надвиснали пищни снопове от орхидеи, жасминови и розови храсти, минаваха покрай морави, по които млади жени в традиционни бродирани носии изпълняваха церемониални танци и флиртуваха с дългите си сенки, хвърляни от косите слънчеви лъчи по смарагдово зепените морави. Хладният сутрешен ветрец подухваше през отворения прозорец на таксито, носейки отдалече непрестанния звън от камбаните на будистките храмове, разположени навсякъде из града, с позлатени куполи и островърхи кули с изящни спирали от многоцветна мозайка и стрехи, украсени с преплитащи се жълти орнаменти, наричани чофа.

Една бизнесдама тайландка, облечена по европейски и паркирала мерцедеса си до тротоара, положи жасминово венче пред миниатюрен, но изящно изработен параклис край пътя и събра длани в ритуалния поклон уай, вероятно молейки духовете за успешен ден в бизнеса си. Тия миниатюрни параклиси бяха навсякъде, приличащи на отрупани с великолепно изрисувани орнаменти къщички за кукли, монтирани върху невисоки стълбове. Те бяха винаги отрупани с дарове: ръчно изрисувани вази, пълни с рози; димящи благоуханни пръчки китайски тамян; венчета от орхидеи; листчета с послания до боговете; яркоцветени копринени ленти; дори парченца дърво. Гледайки тия

малки параклисчета, Хатчър си спомни за един наемен убиец на име Никъл Ноулс, който винаги преди някоя операция поднасяше куршум като дар за духовете.

Половин дузина монаси в шафранови раса излязоха от вратите на близкия храм с пиринчените си купички за милостиня в ръце и тръгнаха да търсят първото си ядене за деня. На около двеста метра след тях една селянка, с ярък, украсен с мъниста тюрбан и с оцветени в тъмнокафяво устни от постоянното дъвчене на зърна от бетел, беше седнала на сред тротоара и плетеше венец от жасминови цветове. На сто метра след нея един зеленчукопродавец съсредоточено подреждаше сергията си, отрупана със свежи и привлекателни ананаси, банани, манго и дюриан^[1] — големите, бодливи плодове, които не се харесваха на повечето от чужденците.

Минаха покрай гигантските люлки на Патпу, където някога атлети се люлеели, описвайки огромни стръмни дъги във въздуха, за удоволствие на краля, докато тези занимания не били забранени като твърде опасни. След тях отрупаният с цветя булевард се вливаше в многолюдните улици на стария град. По-нататък по пътя им продължаваха фрапиращите несъответствия: един изящен, но запуснат викториански дворец с величествени бойни кули се издигаше редом с модерен киносалон; огромна двайсетметрова статуя на Буда беше разположена между две високи модерни сгради с бизнесофиси; няколко хлапета тичаха по тротоара с изяществото на балетни танцьорки подир футболна топка, подплашвайки ято лястовици, които, изглежда, постоянно прелитаха от статуя на статуя, от храм на храм, търсейки места за гнездене. Тук-там се срещаха и някои така характерни за тайландците странни приумици: бръснарница с име „Любимият“; ресторант, наречен „Пубертет“; хотел, който даваше стаи почасово, наречен „Домашни развлечения в бунгалото“.

Улицата, по която се движеха, свършваше внезапно на „Яварай Роуд“, булевардът, който бележеше началото на Яварай, или Китайският град. С увеличаването на уличното движение се появиха и облечени в униформи с цвят като пътни полицаи със сребристорбели каски, а за да си проправят път по претъпканите, тесни улички, шофьорите разчитаха повече на клаксоните си, отколкото на шофьорските си умения. Уличките все повече се стесняваха до предизвикващи клаустрофобия размери и се виеха произволно покрай

стари, паянтови дървени постройки, прилепнали една в друга. Тук-там се издигаше по някой островърх, строен покрив на китайска пагода сред еднообразните редици от магазинчета, предлагащи редки храни, средства за усилване на либидото, китайски витамини и чародейни треви. Уличките ставаха съвсем тесни, минавайки през Накорн Казем, Китайския пазар, познат още и под името Пазарът на крадците — едно подвеждащо наименование, тъй като повечето от магазинчетата тук продаваха такива безинтересни артикули, като тоалетни принадлежности, водни помпи, арматура за електроинсталации. Истински интерес в Яварай всъщност представляваха прашните, слабоосветени магазинчета за антики. Собствениците им вече интензивно се бяха заели с изкуството да подреждат безпорядъка от съкровищата си отвън, където направо на тротоара бяха натрупани китайски порцелан, мебели от тиково дърво със седефени инкрустации, паравани от палисандрово дърво, месингови и медни фенери.

Шофьорът зави по „Ню Роуд“, насочи се към крайната част на Яварай в съседство с реката и спря пред „Муанг Хауз“, хотел средна класа, който обаче Хатчър предпочиташе пред луксозните хотели в Банкок. В него имаше климатична инсталация, така че комарите нямаше да представляват проблем. После таксито продължи надолу покрай пазара на занаятчиите, заобиколи го и се насочи към „Ориентъл“.

Ресторантът беше прилепен до задната част на хотела на една отрупана с цветя тераса, надвесена над водите на широката Чао Фрайа Ривър. Дълги тесни корабчета се носеха лениво, натоварени със стока към речния пазар, а на отсрещния бряг се виждаха десетина будистки храма, издигащи върховете на кулите си високо в облаците на утринната мъгла. Още нямаше седем часа сутринта. В ресторанта нямаше никой друг освен Слоун, който стоеше прав до парапета, отпиваше от кафето си и гледаше надолу към реката. Сутрешният вятър развяваше сакото на белия му копринен костюм. Със светлосинята си риза под него той лесно можеше да бъде взет за търговец или за бизнесмениджър. След малко той си избра една маса до парапета, седна и, надянал по средата на носа си очила в стил Бен Франклин, отвори „Банкок Поуст“, един от трите местни вестника,

които излизаха на английски, сгъвайки го надве, както правят пътуващите с метрото в Ню Йорк.

За безпокойството, което измъчваше съзнанието на Хатчър във връзка с пристигането му в Банкок, имаше и една друга причина. Хари Слоун. „Целесъобразност“ беше второто име на Хари.

Преди да приключи тая мисия, безпокоеше се Хатчър, сигурно щеше да се наложи да застане между Мърф Коуди и Хари Слоун.

„Колко от това, което научих, трябва да му кажа, чудеше се Хатчър. Дали въобще да му казвам нещо?“

— Сиуат-дии — с тези думи го посрещна още при появяването му оберкелнерът и се поклони, — Закуска, моля?

Хатчър посочи към Слоун и последва натруфено облечения млад мъж, който го поведе към масата. Слоун погледна към тях над очилата си, после погледна часовника си.

— Точно навреме — каза той. — Точността е качество на сериозния мъж.

Хатчър си поръча натурален портокалов сок кафе и английска кифличка. Когато келнерът се отдалечи от масата, Слоун свали очилата си и ги сложи внимателно в ъгъла на масата.

От лицето на Слоун отсъстваше дежурната му усмивка, макар и гласът му да беше мек, както обикновено.

— Доста си се повъртял из Колонията — каза той.

— Какво имаш предвид?

Слоун се усмихна снизходително.

— Точно както го разбираш. На мен огън ми пече под задника в Мадранго. Прекалено ми идват тия престрелки по Виктория Пийк, изпозастреляните ченгета, тая шибана негласна война между Коуен и Толи Фонг, фойерверките нагоре по реката и изтрепването на половината Тс'е К'ам Мен Ти. Само това ми липсваше. Това, което се опитвам да ти кажа, е, че междуременно приоритетите се смениха. В тоя момент Мадранго излиза на първо място.

— Нещо си пообъркан, Хари — опита се да отговори меко Хатчър с дрезгавия си глас. — Аз не съм теглил линия по земята и да съм ги заплашвал да не я престъпват. Те се опитваха да ме убият. Какво трябваше да правя, да стоя мирно с ръце зад гърба?

— Никой не е казал това.

— Тогава остави ме да си върша работата.

— Ти знаеш колко е важно да не се вдига никакъв шум около бригадата, особено сега. Имаме заложен мизи на много места. Тук, в Централна Америка, в Средния Изток. Дявол да го вземе, разхвърлял съм карти навсякъде по масата.

Хатчър изгледа втренчено Слоун през масата. После келнерът донесе кафето му и той тръсна сгънатата си салфетка, за да я разпъне, и я сложи върху коленете си.

— Ти знаеше какъв риск поемаш, като ме вкара в тая игра — каза Хатчър, добавяйки към кафето си обилно количество сметана и захар. — А и двамата знаехме, че съм в опасност от минутата, в която оня кучи син Варни се появи на вратата ти в хотела. Както винаги си казвал, щом един знае, значи всички знаят. И фактът, че това копеле е чуруликало на Тонг срещу подкупи, не променя нещата.

— Бившето копеле, доколкото чух — усмивката отново се върна на лицето на Слоун заедно с мазния му тон. — Просто запомни занапред, че тия въпроси могат да се решават и по друг начин, със сделка.

— Нямаше време за това. Ония не искаха да звъннат на вратата на Коуен и да предложат първо да си побъбрим малко за това-онова... — в тоя момент Хатчър осмисли думите на Слоун и спря за момент, гледайки го изпитателно. — Какво имаш предвид, като говориш за сделка? Не можеш да преговаряш с Чию Чао.

Слоун се наведе към него през масата.

— Аз мога да уредя това — каза той сякаш между другото.

— Как?

— Ние си имаме наш бизнес с тия страни. Когато имаме нужда да притиснем до стената задници като тоя Фонг, винаги имаме начини да го направим.

— Хари, никой досега не е успявал да притисне до стената задници като Фонг.

В тоя момент пристигна келнерът със закуската им. Слоун беше поръчал яйца, бекон, препечени филийки и плодове. Ресторантът почваше да се пълни и с други посетители.

— Какво, по дяволите, се случи горе по реката? — попита Слоун, докато солеше яйцата си.

— Ходих там да търся информация — отвърна Хатчър.

— Надявам се това което си открил, да си е струвало труповете.

— Откога те е грижа за труповете? — каза саркастично Хатчър. Слоун се наведе към него през масата.

— Научи ли нещо, или не? — попита го той.

— Попаднах на някои следи.

— Ама че работа. Затова ли ти давам тая закуска, за да ми кажеш само, че си попаднал на някои следи?

— Ще говорим за това, ако от тях излезе нещо.

Слоун се облегна назад и въздъхна. Отправи поглед към реката и се зае да подрежда мислите си.

След около минута Хатчър поде отново разговора с категоричен глас.

— Хари, дойдох тук, за да намеря Мърфи Коуди и тъкмо това ще направя. И ще направя това по начин, по който аз намеря за добре, което не означава да ти правя доклади за текущото състояние на всеки трийсет секунди. Обещах ти да остана жив за тая закуска днес и ето, че съм тук. Какво, по дяволите, ти влиза в работата дали съм си имал работа с Тс'е К'ам Мен Ти, или с Фонг, или с когото и да е друг? Това си е моя работа. Аз дори не работя за бригадата вече, аз съм обикновен гражданин, който търси приятеля си.

— Възхищавам се на таланта ти да излагаш нещата съвсем просто — каза Слоун и се изхили. — Е, добре, имам за теб една лоша новина и една още по-лоша. Коя ще предпочетеш да чуеш първо.

Хатчър въздъхна.

— Защо, по дяволите, се хилиш, като ми казваш това?

— И аз мога да демонстрирам перверзен вкус като теб — отвърна той. — По-лошата новина е, че са били намерени отличителните знаци и документи на Коуди на мястото на катастрофата.

Хатчър се намръщи и замълча за момент, осмисляйки информацията.

— Кога разбра за това?

— Снощи. Намерили са ги при повторен оглед на мястото на катастрофата през 76-та. Не е бил направен рапорт за това, защото той вече е бил обявен за загинал и правителственото разследване е било приключено по това време.

— А ти как научи?

— Нали знаеш Флиткрафт, като захапе по някоя следа, не пропуска нищо. Изпратил формално рутинно запитване до комисията по военнопленниците и до застрахователната компания, след като получихме доклада на Портър. Информацията за намерените отличителни знаци била заровена някъде из документацията на застрахователната компания, но не е била изпращана до файловете на правителствената комисия. По това време не ги е било вече грижа за това.

Хатчър се замисли за момент. Всъщност за него това беше добра новина. Това даваше отговор на въпроса му как е стоял проблемът с идентифицирането на Коуди във военнопленническия лагер.

— Това обяснява защо виетконговците не са го използвали.

— Не те разбирам — каза Слоун.

— Досега ме тормозеше този въпрос — обясни му Хатчър. — Не намирах разумно обяснение. Ако жълтите държаха в ръцете си сина на главнокомандващия на противниковата армия, те щяха да са в много изгодна позиция да искат нещо сериозно за размяна, но не са направили това. Сега разбирам защо. Той ги е праметнал, Хари, и те не са разбрали кой е.

Слоун повдигна недоумяващо вежди. Очевидно това не му беше минавало през ума.

— Страшно те бива да обръщаш нещата в твоя полза — с въздишка каза той.

— Аз установих точното местоположение на мобилния лагер, Хюи-куй се е наричал. Бил е разположен в лаоската част на планинската верига Анимитик, до един град наречен Муанг. Представлявал е транзитен лагер за виетнамски политически затворници...

— Пфу, гадост — изпръхтя с отвращение Слоун.

— Остави ме да довърша! — прошепна Хатчър. — Освен тях в лагера е имало осем или десет американски военнопленници, използвали са ги всичките за черна работа. Намерих един очевидец, който смята, че е виждал Коуди там.

— Смята?

— Говорим за неща, които са били преди десет-единайсет години.

Слоун потърка брадичката си с опакото на ръката си.

— Какво е станало с тоя лагер след войната — попита той.

Хатчър поклати глава.

— Не знам. Но разбрах, че коменданта на лагера толкова е бил нагазил лука, че не е можел да се върне в Ханой. Вдигнал се е и е офейкал.

— Значи възможно е, ако Коуди наистина е бил в тоя лагер, да е избягал и той — предположи Слоун.

Хатчър кимна.

— Позна.

— Къде научи тия работи?

— Земята Чин Чин, един търговец, когото наричат Холандеца. Затова ходих нататък. Не съм ходил да търся специално Тс'е К'ам Мен Ти.

Слоун, изглежда, беше впечатлен от това, което научи. Изглежда доста продължително Хатчър през масата, преди да продължи:

— Всичко това си остава все в сферата на „може би“, „вероятно“.

— Да.

— Така че все още нямаме твърда почва, на която да стъпим, освен Уол Пот.

— Отново позна — каза Хатчър.

— Това са все ония глупости за „безследно изчезналите“, Хач — каза Слоун. — Ще ти кажа какво не мисля... Не мисля, че двайсет и четири хиляди безследно изчезнали американци си прекарват приятно времето в Ханой или по другите градове да учат виетнамците как да играят „Монопол“ или други такива глупости. Може би има една шепа от тях, които скитат някъде из Лаос или из Северен Виетнам. Може да има неколцина дезертъори и ренегати. Останалите сигурно са били измъчвани до смърт, убити или умрели от недохранване и болести. Това са тия, които не са били убити още при вземането им в плен. Дявол да го вземе, толкова добри момчета изчезнаха във Виетнам, Хач. Защо да изтезваме близките им в Америка с напразни надежди. Освен това в обикновения живот можеш да се отровиш от хапчета, купени от аптеката, може да те блъсне някой пиян шофьор на шосето. Има къде-къде по-глупави начини да умреш от това, да служиш на Родината си.

— Защо не ми спомена тия неща в Джорджия, когато ме навиваше за това пътуване?

— Никога не съм твърдял, че той е жив.

— Но го намекваше, и то доста красноречиво, за да ме накараш да дойда тук.

— Добре де, но определено си мисля, че си адски по-убеден, че е жив, отколкото беше в Джорджия... или дори в Хонконг.

— Е, да речем, че сме преминали от етапа на абсолютните фикции към нещо по-определено, на което да се стъпи.

— Глупости. Познавам те достатъчно. Познавам кога тоя твой нос е надушил нещо. Стъпил си на някаква диря.

— Има нещо такова — кимна Хатчър.

— Смяташ ли, че Коуди е жив?

— Да речем, че го допускам с доста по-голяма степен на вероятност, отколкото в Хонконг.

— Защо?

— Дребни неща. Интуиция.

— Но нищо като доказателства за пред съда?

— Нищо.

— Ъ-хъ. Добре.

Хатчър беше премълчал няколко доста важни елемента на новата главоблъсканица. Например, че комендантът на лагера, който беше избягал в Банкок, е самият Уол Пот. Че Холандеца смята, че мъжът, който, по всяка вероятност е бил Коуди, е бил на наркотици. Не беше казал на Слоун за държанката, Пай, също така не беше споменал и за Тай Хорс. „Защо“, питаше се самият той. „Защото не вярваше на Слоун“, беше отговорът.

— Основният въпрос е жив ли е Мърфи Коуди и ако е жив, в какво е замесен? — каза Слоун. — Това е въпросът.

— У нас, в Джорджия, ти ми каза, че ако намеря Коуди, няма да има никакви въпроси — припомни му Хатчър. — „Старецът иска само да се сбoguва се него“, ми каза ти. Това беше единственият въпрос.

Слоун си запали цигара, тръсна пепелта и загледа как вятърът я понесе из въздуха. После се загледа надолу към реката.

И двамата мъже се върнаха в мислите си към времето, когато си вярваха и разчитаха един на друг, когато между тях съществуваше някаква нескрепена нито с думи, нито с писмени клетви връзка, връзка по-силна от заповедите, от представите за дълг, представляваща една почти физическа цялост между мисълта и действието. Лос Боксес

беше нанесъл силен удар на тая връзка и всъщност я беше разрушил изцяло.

Сега те си говореха завоалирано, заобикаляха същественото, без нито един от тях да има желание да постави открито основния проблем. Слоун не искаше да се ангажира с изречени думи, никога не го беше правил. Преди той винаги беше оставял мръсните думи неизказани.

— Това, което е от значение, е да запазим репутацията на генерала, да предпазим стареца от неприятности — повтори Хатчър.

Слоун се отърси от размислите си и за момент изви недоумяващо вежди.

— Но в случая има опасност да стане точно обратното.

— Например, ако излезе на бял свят с какво се е занимавал Коуди през последните петнайсет години? — каза Хатчър.

— Включително и това.

— Не сме си говорили такива неща, когато ме убеждаваше да се заема с тая работа.

— За Бога, Хач, та ти вършеше такива неща от двайсет години насам. Да ти обрисувам ли някои картинки, за да ти припомня?

— Да, обрисувай ми ги — прошепна Хатчър.

— Никак няма да ми е трудно — каза Слоун.

— Изискваш от мен да взема решение за окончателната присъда на място — промълви Хатчър.

— И преди си го правил. В какво се състои проблемът? Имам чувството, че си готов да отстъпиш и да се отнесеш снизходително към стария приятел от училище, да се съмняваш във всички факти относно него, колкото и недвусмислени да са те.

— Не говорим само за стар приятел от училището, говорим за сина на Бъфало Бил.

— Точно там е проблемът — въздъхна Слоун.

— Защо не изплюеш камъчето и не си го кажеш директно? — запита Хатчър с изтормозения си глас. — Искаш от мен да очистя Коуди, така ли?

„Отново същото, помисли си Хатчър, това проклето копеле с медения си глас пак ми пробутва стария номер.“

— Искам просто да разбереш дали е жив, и ако е жив, защо се е крил досега — бавно каза Слоун, изговаряйки внимателно всяка дума.

— А ако е замесен в някаква... мръсна работа...

Той остави изречението недовършено.

— Мръсна работа? Мръсна работа? На много хитри ли ще се правим сега? — изръмжа Хатчър.

— Досега не се беше налагало да говорим за такива неща — каза Слоун, присвивайки очи.

Слоун усети, че неприятното усещане в стомаха му прераства в болезнено гадене. Какво се е случило с Хатчър, чудеше се той.

— Защо направо не ми го кажеш с думи — настояваше Хатчър.

Слоун продължаваше да се въздържа. Заяпа се в празното пространство пред себе си, издухвайки дим от цигарата си.

— Казваш ми, че искаш Коуди да бъде премахнат, така ли? — изказа думите Хатчър и в гласа му прозвуча неподправена изненада.

— Казвам ти, че имаш възможност за избор, както винаги.

— Добре — изръмжа Хатчър, — не искам възможности за избор. Не съм дошъл тук, за да убивам когото и да е. Дойдох, за да разбера дали Мърфи Коуди е жив, или мъртъв, това е всичко. Сега ми изсипваш куп нови правила.

— Не правила... — поде Слоун.

— Аз няма да вземам такова решение — прекъсна го Хатчър.

— Тогава обади ми се на мен — каза спокойно Слоун. — Аз ще го взема вместо теб.

— Това момче беше герой от войната, Хари.

— Такъв беше и Бенедикт Арнолд.

— Ти знаеш нещо, което на мен не ми е известно? — попита го рязко Хатчър.

— Абсолютно нищо повече — веднага му отговори Слоун.

— Тогава не мога да си мисля нищо друго, освен че правиш някакви идиотски необосновани заключения.

— Добре де, а какви заключения, по дявопите, би направил ти? — възкликна Слоун. — Ти сам ги описа нещата, няма и минута. Това момче е изчезнало преди петнайсет години. После се оказва, че той явно е жив в Банкок и не иска никой да знае за това, сега убиват Уинди Портър, а тоя Уол Пот се чуди къде да бяга, за да се скрие. Да предположим, че тия двамата китайци, които убиха Портър, са се опитвали да попречат на Уол Пот да изчезне. Да предположим, че той и Коуди са забъркани заедно в някаква история.

— Да предположим, да предположим, да предположим — прекъсна го Хатчър ядосано. — Дявол да го вземе, та ние не сме сигурни дори дали Коуди е жив. Възможно е тоя Уол Пот да играе на всички ни някакъв номер с неговите приказки.

— Ей, съгласен съм с това, окей — намеси се Слоун. После добави безцеремонно: — Ако се окаже, че наистина е така, очистваш и това дребно копеле.

— Наистина ли всичко това е толкова лесно за теб, Хари? — попита го Хатчър. — Очиствам Коуди, очиствам тайландеца.

Слоун въздъхна. Рамената му се смъкнаха и изведнъж видът му се промени, сякаш беше станал с десет години по-стар.

— Толкова години досега водим тия тайни войни... малко късно е да се променим — промълви отпаднало Слоун.

— А ако Мърф е чист?

— Тогава уреди среща с Бъфало Бил. Виж какво — въздъхна той, — ти вършиш това, което сметнеш за необходимо, и аз си върша това, което намирам за необходимо. Започнеш ли да търсиш отговори на много въпроси, мъртъв си, Хач. Това е основно положение и ти го знаеш. Нямах време за това. Разполагаме всичко на всичко с нашите прищракования и рефлексии. Имаш две възможности за избор всеки Божи ден — да го вършиш или да не го вършиш. Ако не знаеш между какво можеш да избираш, ако все още не си взел решението си, загубен си, ще ти видят сметката. Някога да съм ти казвал нещо по-различно? Съмнявал ли си се някога във всичко това?

— Досега не — отвърна Хатчър, без да поглежда към Слоун.

— Тогава може би не съм се спрял на когото трябва за тая работа.

— Може би е така.

— Искаш ли да излезеш от играта?

Хатчър се замисли. Бяха го обладали смесени чувства по отношение на Мърф Коуди. В началото едни твърдяха за него, че е герой, други — че е маниак. Сега пред изпълнението на задачата му се издигаха нови трудности. Сега пред него не стоеше вече въпросът дали Коуди е жив, а по-скоро дали трябва да остане жив. Хатчър знаеше, че ако се откаже, Слоун ще повика някой друг, някой, който щеше да свърши тая работа без много-много да разсъждава, някой експедитивен касапин.

„А какъв си самият ти, Хатчър, запитва се той, експедитивен касапин?“

Хатчър си даваше сметка, че именно той беше човекът, който трябваше да вземе решението, да произнесе и изпълни присъдата. Колкото и да му беше противно това, Слоун отново го беше поставил в същата ситуация. Беше поставил Хатчър в положението сам да поеме отговорността. За Хатчър сега нямаше алтернатива.

Хатчър кимна бавно.

— Оставам — произнесе тихо той. — Ако е жив, ще го намеря.

— И после какво?

— Ще импровизирам на място.

Слоун го гледа втренчено няколко секунди, после каза:

— Приемливо решение — и плъзна по масата един плик от дебела хартия.

— Какво е това? — попита го Хатчър.

— Това е всичко, което имат в посолството от Уинди Портър, поне всичко, което може да ти влезе в работа. В дневника му са посочени някои места, които може да ти бъдат от полза.

— А какво става с доклада на полицията?

Слоун отново се ухили, сякаш му доставяше удоволствие да поднася на Хатчър лоши новини. Допи кафето си и избърса устните си със салфетката.

— Е, ъ-ъ, това е другата лоша новина. Имаме малко неприятности с местните ченгета.

— Какви неприятности?

— Правят се на недостъпни. Натрили носа на едно изпълнително момче от нашето посолство, казали му, че ще задържат всички материали по случая на Портър, докато не завършат разследването си и че не искат да дават никаква информация по въпроса.

— Сигурно и без това не разполагат с кой знае какво.

— Ще си имаш работа с един майор на име Нги. Аз ще бъда ангажиран е изпращането на тялото на Уинди в Щатите. Ако имаш нужда от мен, обади се на Флиткрафт, той може да ме намери по всяко време.

— Ще ми създава ли неприятности тоя Нги?

— Сигурно ненапрасно го наричат Мангустата — отвърна Слоун.

[1] Дюриан — плод на дърво от индонезийските острови с бодлива кора и мека вътрешност. (Б.пр.) ↑

МАНГУСТАТА

Като излезе от „Ориентъл“, Хатчър огледа такситата и лимузините, чакащи пред хотела. Той имаше навик от време на време да наема кола за цяла седмица, което, от една страна, му даваше удобството винаги да я има на разположение, от друга, цената за такова дългосрочно наемане беше по-ниска, отколкото наемането на такси. Оглеждаше се да си избере опитен шофьор, който би се справял добре в пренатовареното улично движение, а и да може да го ориентира в някои по-сложни ситуации.

Най-отпред бяха наредени лимузини мерцедес и ролс-ройс, а зад тях — по-обикновени коли, плимути и тойоти. Шофьорите, всички с усмивка на лице, държаха отворени вратите на колите си и го канеха да влезе. Всички изглеждаха спретнати, възпитани и бяха в униформи. Погледът на Хатчър се плъзна към края на редицата от лимузини и обикновени таксита и попадна на един дребничък, жилав тайландец, застанал до едно триколесно тък-тък в края на редицата. Изглежда, дребничкият мъж си правеше тренировка. Рязко отстъпи назад и ръцете му нанесоха серия светкавични удари напред към въображаемия противник, после изтича напред и изхвърли крака си на височината на рамото си, нанасяйки силен удар, накрая се извърна обратно и затича енергично на място. Тогава забеляза, че Хатчър го наблюдава и се усмихна.

Дребничкият мъж изтича напред покрай големите представителни коли, спря пред Хатчър и се поклони. Беше облечен в джинси с отрязани крачоли и бяла памучена блузка с надпис от тъмносини букви на гърдите „Харвард Дринкин Тийм“.

— Сауот-дии — каза той, което беше най-употребяваният поздрав на тайландски и можеше да означава всичко от „здрости“ до „довиждане“, след което се поклони отново на Хатчър.

— Сауот-дии, храп — отвърна Хатчър. — Пхом маа йаак Муанг Сахарат.

Изглеждаше не по-висок от пет фута и пет инча, имаше плосък нос и широко лице. Смесица между тайландец и китаец, помисли си

Хатчър. Подобно на доста от мъжете тайландци, той имаше татуировка на ръката над рамото си. В образа на татуировката Хатчър разпозна богинята Кинари — наполовина жена, наполовина птица, богиня на щастието и успеха.

— Виждам, че сте американец. Аз говоря английски — каза гордо младежът.

— Сабаи-дии. Как се казваш?

— Тси Тей Ник. Всички ми викат Сай. — И той показа два реда неравни, изронени зъби. — Твое име?

— Хач.

Сай посочи с пръст първо Хатчър после себе си.

— Сай, Хач.

— Точно така.

— Хубава работа.

— Да, хубава работа — съгласи се Хатчър. — Често ли тренираш така, а? — и нанесе два-три удара с юмруци във въздуха, за да покаже какво има предвид.

— Аз съм боксьор — похвали се Сай, изпъчвайки гърди и стягайки мускулите си, за да демонстрира постиженията си. — Карам тък-тък, за да събера пари и да замина.

Той отскочи назад и нанесе още една серия удари с юмруци във въздуха, ритна високо нагоре с крак и затича на място.

— Тренирам всяка сутрин два часа призори. И половин час всеки следобед. Тренирам движенията.

— Искаш ли да работиш за мен за около седмица?

— Седмица? Да правя какво?

— Да ми превеждаш.

— Всички тук говорят английски. И ти говориш тайпандски — отвърна Сай.

Хатчър кимна.

— Да, но не и сабаи-дии. Ще ме разхождаш насам-натам, ще ми разказваш за хората тук. Ще ми помогнеш да свърша някои неща. Няма проблеми.

— А-а. Няма проблеми — повтори Сай и едва сега схвана горедолу за какво искаха да го наемат. Май пей рай.

— Точно така, май пей рай — съгласи се Хатчър. — Значи колко?

— Всеки ден. През цялото време?

— Аз си лягам късно — каза Хатчър с усмивка.

Сай също се засмя и кимна бавно.

— Ясно. Лягаш късно, ставаш късно.

— Горедолу.

Сай закрачи делово напред-назад пред Хатчър със скръстени на гърба ръце.

— Утре вечер ще се боксирам, така че не мога да работя тогава.

— Окей.

— И трябва да си правя тренировката всеки следобед.

— Разбирам — кимна Хатчър. — Къде се боксираш?

— Навсякъде. Утре вечер ще бъде в „Ройъл Парк“, близо до „Уот Пхат“ — каза той гордо. — Ако стана достатъчно добър, един ден може да стана член на Кралската гвардия.

— Това ли ти е мечтата, хм, да те вземат в Кралската гвардия.

— Да. Всеки ден от десет години насам моля Буда да ми прати този дар. Нося хай-хуанг и си направих татуировката, за да ми помагат за постигането на тая цел.

Той бръкна под ризата си и извади кръгъл пиринчен медальон, закачен на сребърна верижка. В центъра му беше гравирано изображението на усмихващия се Буда. Тайландците са големи поклонници на амулетите, наричат ги хай-хуанг, което значи нещо като „край на грижите“. Някои си имат амулети за всеки отделен повод. Има сергии и магазини специализирани само за амулети, които се намират най-често около четиристотинте храма в Банкок, наричани уот.

— Това е много хубав хай-хуанг — каза Хатчър. — Окей, мисля, че ще можем да отделяме по трийсет минути всеки ден за тренировките ти. Дори може да дойда с тебе на мачовете ти.

— Ще ти взема билет — каза въодушевено шофьорът и с отскок нанесе два бързи удара с крак във въздуха.

— Добре, значи колко? — попита го Хатчър отново. Сай прекрати демонстрацията си и вдигна ръка с изпънати пръсти.

— Пет долара, американски.

— На час? — попита Хатчър.

— За целия ден.

— По пет долара на ден? — попита изненадано Хатчър.

— И яденето.

— Добре. Пет долара на ден и храната.
— Хай — каза дребничкият тайландец.
— Струваш повече.
— Повече?
— Двайсет долара на ден.
— На ден! — повтори Сай и очите му се разшириха двойно.
Хатчър кимна.

— Вече съм богат — каза възторжено Сай. — Ще си наема кола.

— Можеш ли да караш кола?

— Ами да, разбира се.

— Окей, слагаме и колата — каза Хатчър.

— Слагаме?

— Аз ще наема кола.

— Джип? — предложи въодушевено Сай.

— Не, нещо по-добро.

— Джипът е добър. Минава навсякъде.

— Много друсана задника — обясни му Хатчър. — И вътре е много горещо.

— Мерседес? — опита се да налучка Сай, явно трудно се справяше с произнасянето на „це“.

— Какво ще кажеш за чеви?

— Чеви? А, чевролет?

— Хай — каза Хатчър.

— Добре — отвърна Сай и сви рамене.

— Окей, значи ще действваме по следния начин. Първо, отиваме в полицейския участък. После се връщаме в моя хотел, наемаме кола и тогава аз ще ида да разгледам едни доклади за около час-два. Ти можеш да тренираш през това време. Зад хотела има един малък парк. След това двамата ще поразгледаме Банкок.

Майор Тан Нги стоеше прав зад бюрото си с ръце зад гърба и каменно изражение на лицето, втренчен в посланието, което лежеше на бюрото пред него. Беше ядосан, беше вбесен заради това, защото с тая бележка шефът му нареждаше да си сътрудничи с американците; вбесен беше и от самия факт, че американците бяха поискали да се месят в работата на полицията на Банкок. Всъщност тъкмо затова идваше тоя американец, за да му се меси.

Защо американците си мислят, че могат да се месят и да командват навсякъде? В която и точка на света да се намират, те очакват да им се докладва пълната информация и да им се предаде командването, като нещо подразбиращо се от само себе си. Разследването на смъртта на офицера от американското разузнаване, Портър, беше работа на местната полиция — убийство, извършено по улиците на Банкок. Това не беше работа на армията на Съединените щати, нито на военното разузнаване, нито на тоя Хатчър. Това си беше негова работа. Нги беше началник на криминалния отдел на полицията в Банкок и по принцип нямаше нищо против американците, но определено не обичаше да се месят в работата му.

Нги беше много добър полицейски служител, непоколебим, дееспособен, безкомпромисен и честен — качества, с които беше спечелил и прякора си, Мангустата. Мангустата не понасяше американците да си пъхат носа в неговите работи, сякаш постоянно му намекваха за но-низшите му и незадоволителни умения в разследването.

А най-лошото от всичко беше, че той всъщност не беше стигнал доникъде в разследването, нямаше какво да им представи като доклад, ако му поискаха. Разследването му тъпчеше на едно място. Малкото следи, които все пак имаха, изстиваха с всеки изминат ден и Нги си даваше сметка, че с всеки изминат час убийците увеличаваха преднината си и шансовете за залавянето им ставаха все по-нищожни. И сега тоя янки щеше да дойде и да му предложи да реши проблема просто ей така. И преди си беше имал работа с американци — арогантни, надменни, самомнителни, високомерни. И сега той трябваше да раболепничи. Шефът му си нямаше и представа от положението, в което го поставяше. Дръж се приятелски, беше му казал той. Не просто учтиво, приятелски!

Тоя ден нямаше да е от приятните.

Погледна часовника си. Петнайсет минути. След петнайсет минути американецът щеше да дойде. О да, той щеше да бъде точен. Господи, никога ли не закъсняваха тия хора? Още при пристигането си оня щеше да му изсипе куп любезности. Да си скъса устата от усмивки. Ще се държи покровителствено. После щеше да предложи съдействие на местната полиция. Винаги все това, съдействие.

Две минути преди определения час един от подчинените на Нги почука на вратата му и с почти благоговееен тон обяви за пристигането на Хатчър.

Нги се приближи съвсем близо до сержанта и му изсъска полугласно:

— Тоя е офицер от американската армия, а не президент на Съединените щати.

— И-и-йес, сър — заекна сержантът, изненадан от гневното избухване на майора, макар под сурдинка.

— Кажи му да влезе — нареди Нги и се отправи отново към бюрото си.

Хатчър идваше на тая среща със същите безпокойства като тия на Нги. Той не искаше да предизвиква негативни настроения и конфронтация. Смяташе, че американците не трябва да се намесват в това разследване, но от друга страна, му бяха необходими копия от полицейските доклади и постигнатите досега резултати. Нямахше точна идея как да подходи, за да измъкне тая информация, без да възбуди подозрения у Нги. Беше убеден единствено, че не трябва да споменава пред него за Уол Пот, Коуди, Тай Хорс или каквато и да е друга информация от собственото си разследване.

Хатчър беше изненадан от това, колко голям беше кабинетът. В края на краищата това беше кабинет на ченге от „криминалното“, а не на премиер-министър. Стаята беше с висок таван. Подът беше покрит с блестящи от чистота плочки, дебел килим под краката заглушаваше шума от стъпките, а малкото, но изискани мебели се поддържаха с идеална политура и без никакъв прах по тях. Листата на подредените по бюрото му документи леко шумоляха под таванния вентилатор, без да се разпръсват. Уличните шумове от автомобилите, камбаните на храмовете и преминаващите долу пешеходци проникваха през спуснатите жалози на прозорците като едва доловимо, слабо жужене.

Майорът имаше ниско, стегнато тяло, носеше добре поддържана всекидневна униформа в цвят каки, светлосиня риза и жълта вратовръзка. Мустаците и късата му коса се поддържаха доста грижливо, за ноктите му явно полагаше грижа маникюрист, а черните му обувки бяха излъскани до ослепителен блясък. Лицето му представляваше маска, под която не прозираха нито удоволствие или

неприятни чувства, нито изненада или досада, нито дружелюбност или неприязън.

„Направо убийство на масата за покер“, помисли си Хатчър.

Хатчър знаеше всичко за него. Нги методично си беше проправял път нагоре в йерархията, беше завършил специалната школа на ФБР в Щатите, шест месеца беше практикувал в нюйоркската полиция и навремето беше работил в специална група, проследяваща трафика на хероин от Златния триъгълник до Малайзия — група, която с резултатите си беше посрамила почти всички агенти от силите за борба с наркотрафика в Съединените щати. Постиженията му в разкриване на престъпленията представляваха обект на завист за почти всички шефове на полицейски отдели.

Нги беше педантично прецизен човек — това не беше трудно да се констатира. Всичко в него беше прецизно. Начинът и о който беше облечен. Кабинетът му. Бюрото му! Всичко в него беше подредено в идеални геометрични фигури — писма, писалки, попивателна, телефон, всичко образуваше правилни малки квадрати.

Прецизен, прецизен, прецизен. Човек с високо самомнение за собственото его и сигурно доста докачлив. Хатчър трябваше да бъде много внимателен в разговора си с това ченге, което подчинените му наричаха зад гърба му Мангустата.

— Майоре — започна Хатчър с възможно най-искрения си тон, — казвам се Хатчър. Искан да ви кажа, че ценя изключително времето, което ми отделяте.

Нги с мъка се удържа усмивката му да не се превърне в подигравателна гримаса.

— Удоволствието е мое, полковник — каза той сериозно. — Направо съм смутен от мисълта, че е възможно такива неща да се случат тук. Все си мислех, че Банкок е по-цивилизовано място.

„Ах, помисли си Хатчър, той явно също се притеснява какъв тон да избере.“

— Случват се такива неща — каза Хатчър. — Смятате ли, че мотивът е бил грабеж?

„А-ха, пуска въдицата, помисли си Нги. Прави се на хитър. Е, няма да му навреди, ако го поразмотая малко.“

— Не — отвърна Нги. — Нищо не му е взето. Изглежда се е намесил в някакъв побой и за негово нещастие е бил убит. Има

свидетели, които са видели цялото произшествие.

„Тоя е хитро ченге, помисли си Хатчър. Щом има свидетели, значи той ги е проучил добре, няма защо да проявявам излишен интерес в тая насока. Това ще му даде шанс да поеме инициативата.“ Хатчър реши да води играта в същия дух и по-нататък.

— Това е съвсем в стила на Уинди — такъв му беше прякорът, Уинди — та както и да е, той си беше такъв, винаги готов да помогне на човек, изпаднал в беда.

Нги кимна, все още усмихнат.

— Разбирам — каза той. „Тоя, изглежда, се опитва да ме набута в задънена улица, помисли си тайландският полицаи, убийство при случаен инцидент. Не му ли беше ясно, че Нги знае, че Портър е бил офицер от разузнаването? Офицерите от разузнаването обикновено не ги убиваха случайно.“

— Ирония на съдбата, не мислите ли — продължи Хатчър, — офицер от разузнаването да бъде убит по такъв начин. Той... заслужаваше... не знам, но може би някаква... по-екзотична смърт.

„Хитро, помисли си Нги. Значи няма да си играем на криеница по повод същността на работата на Портър. Тоя поставя въпрос и след това сам отговаря. Каква игра ми играе сега?“

— Е, засега работим по всички възможни хипотези — каза Нги. — Просто най-преките впечатления от свидетелските показания ни карат да мислим, че може би е загинал като нещастен добър самарянин.

„Дали не е дошъл при нас, защото знае нещо, което ние не знаем, запита се Нги. Може би Портър е участвал в някаква съмнителна специална операция и Хатчър е дошъл тук да разбере какво знаем ние по тоя въпрос.“

Нги реши да пусне въдицата още по-надълбоко.

— Дали той не е... тъ-тъ... замесен в нещо, което би могло да има отношение към случая? — попита той.

Хатчър поклати глава отрицателно. „Добре, помисли си той, тайландецът не знае нищо. Само се опитва да опипа почвата.“

— Не, всъщност неговите задачи бяха ограничени до гарантиране сигурността на посолството. Той беше изтеглен от активна оперативна дейност. На Уинди му предстоеше скорошно

пенсиониране. На тая му длъжност се гледа като на един естествен начин за постепенно излизане от системата.

„Дали трябва да му вярвам, помисли си Нги. Ако това, което казва, е истина, то доста вероятно е случаят «Портър» да се окаже случайно спречкване, завършило със смъртен случай. При тази ситуация случаят можеше да завърши без цяла дузина арести, към които шефовете му проявяваха постоянен апетит, стараяйки се да поддържат репутацията си.“

— Е, бъдете сигурен, че ние правим всичко, което е по силите ни, за да намерим убийците. Имаме пълни описания и на двамата, както и на мъжа от другата лодка.

— Друга лодка?

„Хм, той явно не е губил много време да проучва случая, помисли си Нги. Дори и вестниците писаха, че е имало и един мъж на съседната лодка. Ще му пусна още малко по-странична информация за случая. Ще видим как ще реагира.“

— Тоя, който изглежда, е трябвало да бъде жертвата — каза Нги. — Той скочил в реката, когато започнал побоят. Доста е вероятно това да е било бой между улични бандити, на който случайно се е натъкнал вашият майор Портър. В тая история е била замесена и някаква проститутка, но няма дори и основания за подозрение, че майорът я е познавал. Уверявам ви, че ние дори и не допускаме възможността за някаква връзка между тях.

— Слава Богу, благодаря ви поне за това. Обратното би могло да травмизира в още по-голяма степен съпругата му.

„Може би ще може да ми помогне някак във връзка с бележката,“ помисли си Нги. Той се пресегна към папката и извади от нея един лист на редове с размери десет на петнайсет сантиметра, откъснат явно от бележник със спирала. Листът се беше втвърдил като след намокряне, избелял и мастилото по него беше зацапано.

— Намерихме това — показа му листа Нги. — Но дори и експертите ни по ръкописни почерци не можаха да дешифрират какво е написано на него.

Хатчър взе листа, погледна го отблизо, после го обърна и го огледа отзад. Това беше страница от дневника на Портър със записките от деня на смъртта му.

Той хвърли листа обратно върху бюрото на Нги, стараяйки се да не изглежда прекалено заинтригуван.

— Може да е списък за покупките му от бакалницата — каза Хатчър и се захили.

— Може — каза Нги и се усмихна също така пресилено.

— Може да взема това да го покажа на някои от неговите колеги. Възможно е да открия нещо, което да ви бъде от помощ.

Нги беше обхванат отново от обичайната си подозрителност. Но след това реши, че страховете му са неоснователни. Изглежда, той Хатчър нямаше особен интерес към случая, освен доколкото трябваше официално да докладва, че е направил проверка по него. Явно не правеше опити да му се меси в работата. Нги реши, че един-два компромиса няма чак толкова да накърнят достойнството му.

— Мисля, че няма проблем в това отношение — отвърна Нги с усмивка.

„Окей, помисли си Хатчър, ледът се пропука.“

— Добре — каза той. — Е, знам, че времето ви е ценно. Всъщност дошъл съм тук, за да осигуря връщането на тленните останки на покойника в родината с подобаващото уважение. Ще ви помоля да направите нещо, за да уведомите семейството, че полицията работи по случая. Нали знаете как се чувстват хората в такива случаи, чак на другия край на света са...

Нги закима оживено с глава. „Защо да не го поуспокоя, помисли си той, и да се отърва веднъж завинаги от него.“

— Може би — каза Нги — в този смисъл ще бъде някакво облекчение за семейството му, ако им занесете копие от доклада за настоящия етап на разследването. Просто за да знаят, че правим всичко, което е по силите ни.

Хатчър едва успя да прикрие радостта си. Точка, гейм, сет, мач.

— Чудесна идея, майоре. Сигурен съм, че това значително ще ги успокои.

„Тоя беше безобиден,“ помисли си Нги, след като Хатчър си тръгна. Явно американците не изпитваха съмнения относно методите му за водене на следствието.

Сай и Хатчър се върнаха в хотела, където Хатчър нае тъмносин шевролет с две врати. След това се качи в стаята си и си поръча бутилка уиски „Джек Даниъл“ и каничка тайландски чай. Пусна

климатичната инсталация, включи вентилатора на тавана и си съблече ризата. После си наля чаша чай, подслади го обилно с уиски и седна на камъшитеното канапе с всички документи по случая.

Полицейският доклад беше кратък и постен и от него той не научи почти нищо ново. Според показанията на свидетелите някакъв мъж си бил уредил сеанс с проститутка на име Сукхаи, която работела на Падунг Клонг близо до пазара „Ню Роуд“. След като влезли в колибката на нейната лодка, към лодката в съседство с тяхната се приближило едно хангяо и двама мъже се прехвърлили в нея. Американецът, Уинди Портър, по всяка вероятност се притекъл на помощ на проститутката и бил намушкан с нож от единия от нападателите. Той паднал в реката и тялото му по-късно било извадено от хората, живеещи на околните лодки. Мъжът, който бил със Сукхаи, скочил в реката и изчезнал. Убийците избягали със същото хангяо, което по-късно било открито със собственика му на борда, който бил убит с нож. Резултатите от аутопсията показват, че двете рани от намушкванията, едната в долната задна част на гръдния кош, другата — точно в основата на шията, са нанесени с нож с тънко острие, което при втория удар е проникнало седем инча надолу и е пронизало сърцето.

„Възможно е и да е съвпадение това, помисли си Хатчър, че убийците са използвали безпощадния удар с нож, който е специалитет на триадите Чию Чао.“

Полицейските служители, изготвили доклада, допусаха, че двамата нападатели по всяка вероятност са имали намерение да ограбят проститутката и нейния клиент, а Портър за нещастие се е намесил, за да им попречи. Дадените описания бяха доста неясни. Единият от убийците беше описан като „китаец с белег от нож на едната буза и със злобен поглед“.

Полицията не беше успяла да издири клиента на проститутката, който беше скочил в реката и заплувал навътре, за да спаси живота си. Сукхаи им беше дала едно съвсем незадоволително описание на външния му вид — пет фута и шест инча, 150 фунта, кафяви очи, черна коса, тясно лице. Името му не знаела. Според доклада убийците не й казали нищо.

Дали това е бил Уол Пот? Ако наистина е бил той, защо тогава Портър се е намесил в тоя побой с двамата нападатели, които явно са

търсели бившия виетнамски лагерен комендант? Може да е било просто от чувство за справедливост. Но по-вероятно Портър си е давал сметка, че ако изгубят Уол Пот, губят и Коуди. И се е опитал да го спаси.

Хатчър разгледа внимателно всяко листче от материалите, с които разполагаше, и същевременно си записваше всичко, което по негова преценка беше от значение. В дневника се споменаваха над дванайсет различни места, въпреки че, както изглежда, Портър беше осъществявал съвсем елементарно проследяване и изобщо не беше разпитвал за тоя Уол Пот или Тайсунг, или както ще, по дяволите, да е името му.

Той включи в списъка си всяко място, което беше споменавано повече от веднъж, включително и „Америкън Дели“. Портър беше ходил там три пъти, единият от които беше отразен с коментара: „Консумиран обяд, докато се осъществява наблюдение на обекта на срещнатата страна на улицата.“ На няколко пъти беше посещавал и спортни състезания, включително конни надбягвания и боксови мачове.

Хатчър добави към списъка си и наименованията „Томбстоун“ и „Лонгхорн“, двете места, които бяха посочени на Дафни от бившия войник във Виетнам по време на битката с Тс'е К'ам Мен Ти. Когато завърши, разполагаше със списък от петнайсет-двайсет места. След това той започна да ги обмисля по-внимателно, опитвайки се да си изгради някаква представа за Уол Пот.

След като Хатчър си тръгна, Слоун нае една лимузина с климатична инсталация до посолството. Там подписа необходимите документи и уреди формалностите, за да може да изпрати тленните останки на майор Портър с военен транспортен кораб, който отплуваше за Сан Франциско на следващия ден. Това му отне всичко на всичко два-три часа. След това обядва с Харви Кендъл, дипломат, запознат с провежданите в района операции на Националната служба за сигурност и Агенцията за борба с наркотиците и поразговаря с него около час.

После взе едно тък-тък до Яварай. Когато човек навлиза в Китайския квартал има чувството, че влиза във фуния откъм широкия ѝ край. Минаваха от една лъкатушеща уличка в друга, после излизаха

на някоя съвсем тясна пресечка, притисната от двете страни от непрекъснати редици магазинчета, после тръгнаха по друга, толкова тясна, че буквално предизвикваше клаустрофобия, накрая тръгнаха по подобна пресечка, която свършваше недалеч в другия си край, точно на реката.

Старецът, който въведе Слоун през паянтовата врата, беше също толкова престарял и съсухрен като оня, който го прие предишната вечер. Очите му приличаха на разфокусирани изтлеяли въглени, лицето му беше изпито и набръчкано като сушена слива, а тялото му напомняше ходещ скелет.

Веднага след входната врата всички подпорни и напречни греди, както и летвите от ламперията, бяха обхванати от гъсти паяжини. Старият бордей скърцаше и стенеше под тежестта на годините. Долу, под нивото на входната площадка, Слоун видя една масичка със стоп, а зад нея бяха наредени сепаре до сепаре. От време на време до слуха му достигаше едва доловимо покашляне, а от далечния край на помещението се разнасяше някакъв приглушен тенор, напяващ монотонно ирландска приспивна песничка. Старецът поведе Слоун надолу по паянтовата дървена стълба към вътрешността на бордея, към кълбата дим, които се издигаха нагоре на гъсти облаци, завихрящи се в буйни въртопи под големия таванен вентилатор, висящ на дълъг, тънък прът, който се губеше нагоре в тъмнината. Сладникавата миризма на окосена трева на опиумния пушек обхвана Слоун още докато слизаше по стълбата и устата му пресъхна от сладострастната тръпка на очакването.

Той си плати за лулата и последва стареца със спаруженото като сушена слива лице до едно сепаре с два тесни нара в него. Легна на единия от тях. В помещението беше доста топло и той си свали вратовръзката, след което разкопча ризата си до долу. Беше вече почти замаян от опиумния дим, който се стелеше на кълба из цялото помещение като утринна мъгла. Погледът му заблестя от вълнение, докато гледаше как старецът върги из пръстите си една доза, голи, от мазния, кафеникавочерен опиум, как после го натъпка в лулата и я разпалва.

Докато чакаше, Слоун се пренесе мислено към Хатчър и все по-категоричното му дистанциране от бригадата и всичко свързано с нея. Проклет да си Хатчър, проклета да е душата ти, помисли си Слоун. Не

можеш да игнорираш всички свестни момчета, които имахме в бригадата. Господи, виж само какво стана с тях. Еди Конлън загина в Либия. Айк Грийнбаум изгоря като факла при оня провал в Чили. Дик Мазети командва една групичка от малоумни бодигардове във Флорида и се напива до смърт в инвалидния си стол. Джек Бърбанк ослепя след експлозията, предизвикана от терористи в Ливанското посолство. Моли Макгацър остана с един крак и си доизкарва стажа до пенсия в Имиграционната служба. В И миграционната служба. Божичко! Колко пъти само беше спасявал задника на Хатчър! Всички те постоянно бяха заставали лице в лице със смъртта. Хатчър също. Беше ли някой от тях по-малко герой само заради това, че не беше носил униформа? Кой можеше да каже, че те не бяха герои?

Старецът засмука за последен път лулата, докато я разпалваше и я подаде на Слоун, който на свой ред пое дълбоко от дима; усети го как припарва на гърлото му и изпълва дробовете му. Почти на момента забрави и Хатчър, и бригадата. Изостави мислите за миналото и почти веднага изпадна в душевна еуфория, мислите му го отнесоха в друго време и на друго място, грижите и проблемите изчезнаха от съзнанието му. Той затвори очи и видя пред себе си зелени поля, галени от полъха на вятъра. Не можа да чуе как някой влезе в сепарето, не чу и проскърцването на съседния нар.

— Видя ли се с Хатчър? — понита го някакъв глас. Слоун отговори, без да отваря очи.

— Да.

— И?

— Затяга примката. Казвам ви, той ще го намери. Това е само въпрос на време.

— Стигнал ли е до Уол Пот?

— Не.

— Знае ли кой е всъщност Уол Пот?

— Не е казвал.

— А Тай Хорс?

Слоун се беше уморил да говори, беше се уморил да мисли. Беше стигнал до прага на Царството на мечтите и тъкмо когато влизаше там, отговори унесено:

— Не е споменавал за Тай Хорс. Не е споменавал за Уол Пот. Не е споменавал за гривни, дрънкулки и мъниста, или за лунна светлина и

рози. Славей по „Бъркли скуеър“. Гълъби по статуи и лъскави жълти панделки. Не е споменавал за нищо такова. Вижте, Хатчър ще намери Коуди. Стъпил е на нещо, това мога да кажа. Познавам го така добре, както себе си. Той е най-добрият.

СРЕЩА В ПАРИЖ

Исмала Хадиф, наричан в Интерпол и ЦРУ с кодовото наименование Хиената, беше може би най-усилено издирваният терорист в света. Той беше идентифициран със сигурност от ЦРУ като извършител на бомбените атентати на летищата във Виена и Рим, при които бяха загинали общо шейсет и седем души, повечето жени и деца, между които бяха и осемнайсет американски деца, тръгнали на летни ваканционни екскурзии, всичките под шестнайсет години. Беше също така и главният заподозрян във връзка с бомбения атентат в една берлинска дискотека, при който загинаха тринайсет човека, девет от които жени, и се смяташе, че също той е убиецът на жената на американския посланик в Тунис, при неуспешен опит за покушение срещу самия посланик. Извършените от него терористични актове и убийства бяха документирани от четири години насам и въпреки това той се движеше из свободния свят волно като птичка. Беше безочлив и дързък специалист както в областта си, така и по отношение на дегизировката.

Сред експертите по тероризма Хиената беше най-силно мразеният престъпник, макар те да имаха доста голям избор в това отношение. Изключително умел и изобретателен, при това сляп фанатик, Хиената беше преминал през различни тренировъчни лагери в Либия и понастоящем живееше в Техеран. Беше напуснал дома си преди една седмица и агенти на специалните служби го бяха проследили до Кайро, където обаче бяха изгубили дирите му.

Но един друг преследвач не беше.

Спокойно и незабележимо Хиената беше проследен по един доста зигзагообразен маршрут, който завърши в Париж, където той се появи с фалшив турски паспорт, кредитни карти и други документи на търговски представител на някаква компания от Анкара за производство на цигари. Хиената, който говореше свободно няколко езика, включително и турски, беше избръснал брадата си и боядисал косата си сива, създавайки си външност, правеща го с двайсет години по-стар. Контактни лещи бяха променили очите му от тъмнокафяви в

сини. Вътрешни подложки във високите му обувки добавяха още два инча към нормалната му височина от пет фута и осем инча. Беше отседнал в един голям, луксозен хотел в централната част на града, който щеше да представлява изходен пункт за обичайните процедури по подготовката и изпълнението на сегашната му операция.

Негова цел този път беше генерал Карл Шустих, изтъкнат американски военен специалист, който същевременно беше експерт в областта на мерките за сигурност. Шустих беше разработил мероприятия и мерки за си, гурност, оцетили планове на Хиената в два случая, по които той беше работил напоследък. Но самият Шустих не спазваше собствените си мерки за сигурност. Като човек, държащ на навиците си, той се придържаше към един твърде еднообразен дневен режим — автомобилът му минаваше да го вземе но едно и също време, возеха го по едни и същи улици към офиса му и го връщаха отново по тях. Отпред и зад автомобила му се, движеха по една кола за охрана, но това едва ли бяха сериозни мерки за сигурност. Шустих беше станал прекалено спокоен и самодоволен след четирите месеца, прекарани в Париж. Той беше игнорирал възможността за терористичен атентат спрямо себе си.

За Хиената той беше идеалната мишена. Личен приятел на американския президент, човек, за когото се говореше, че скоро ще става член на Обединения комитет на началник-щабове, той беше при това и съвсем лесна мишена. Една бомба, достатъчно мощна, за да разруши всички сгради в радиус от сто метра наоколо, щеше да бъде поставена в градската канализационна мрежа по маршрута на Шустих на път за офиса му. Хиенада щеше да я задейства от около двеста метра с дистанционно радпоустройство в момента, в който колата на Шустих минава над шахтата. Експлозията щеше да разруши всички сгради намиращи се в непосредствена близост, а колата на генерала щеше да се разлети едва ли не на съставните си атоми.

Преди два дена Хиената беше разучил канализационната мрежа в избрания участък, беше набелязал точното място, където да замаскира бомбата между разклатените, зацапани с тиня тухли, с които бяха иззидани стените на канала. Дори и оглед на канала в последната минута преди операцията нямаше да може да установи наличието на експлозива.

Хиената беше доволен от подготовката, която беше извършил. Щеше да постави бомбата тази нощ и да осъществи операцията на следващата сутрин. Касетата, в която той поемаше отговорността за атентата, беше вече подготвена и щеше да бъде изпратена на поголемите радиостанции десет минути след операцията. Хиената се връщаше обратно към изхода през широкия тунел на канализацията, а край него бучеше потокът на отходните води на голям Париж. Омразата мотивираше Хиената; убийството му носеше вътрешно удовлетворение. Скоро след като генералът умреше, същата участ щеше да сполети и двамата му сина. Пътят към рая за него минаваше през река от кръвта на представителите на западната цивилизация.

Той не забеляза брадатия мъж в едно от разклоненията на тунела зад себе си. Хиената беше опитен и предпазлив, но явно неговият преследвач беше още по-добър.

По-рано през деня, същият този брадат мъж беше влязъл в посолството на Западна Германия, облечен в работен комбинезон, със сандъче с електрически принадлежности в ръка и с фалшиви документи, които го представяха като електротехник. От охраната го накараха да отвори сандъчето и той отвори горния капак и разгъващите се чекмедженца достатъчно встрани и нагоре, за да не могат двамата от охраната да зърнат под гях. Махнаха му с ръка да влезе. Озовал се вече вътре, брадатият мъж нямаше повече проблеми — познаваше всеки инч от разположението на помещенията в сградата. Беше изучавал плановете й дни наред. Отиде направо до малкото складче с инструменти и принадлежности по поддръжката на първия етаж, измъкна оттам една сгъваема алуминиева стълба, излезе отново в коридора и тръгна към залата за приеми. Влезе в голямото помещение и го огледа подробно. То представляваше огромна зала с висок таван на трийсет фута от пода. Величествен кристален полилей със стотици малки капковидни кристални орнаменти, ограждащи огледалните рефлектори около лампите, хвърляше искряща бяла светлина в цялата зала. Навсякъде из залата се суетяха хора от персонала, заети с подготовката на приема, който щеше да се състои същата вечер. В тази суматоха никой не обърна внимание на брадатия мъж. Няколко минути той постоя така, изучавайки вътрешността на залата, като обърна специално внимание на полилея, после излезе.

Сега брадатият седеше в ресторанта в мецанина на хотела и чакаше завръщането на Хиената. Като го видя пред входа на ресторанта, той стана и отиде бързо до асансьора, изкачи, до четвъртия етаж, извървя по стълбите още един етаж нагоре и изчака на площадката, докато не чу да се отваря вратата на асансьора на същия етаж. Открехна леко вратата към коридора на етажа и видя как Хиената премина край него, изчака го докато извади ключа за стаята си, тогава влезе през вратата и закрачи по коридора към спрелия пред вратата мъж.

Терористът се обърна сепнато, но после се успокои. Минаващият по коридора човек беше прегърбен старец, някъде около шейсетте. Имаше посивяла брада и бяла коса. Брадатият се усмихна и Хиената кимна любезно, преди да отвори вратата. Брадатият направи енергично и безшумно три скока и му нанесе силен, рязък саблен удар в основата на черепа. Краката на Хиената се подгънаха. Още преди коленете му да докоснат пода, той беше изпаднал в безсъзнание. Брадатият го сграбчи отзад за яката, за да го задържи, блъсна го в стаята и затвори вратата зад себе си. Хвърли Хиената на леглото, сложи си чифт тънки гумени ръкавици, разсъблече жертвата си, запуши му устата и го завърза гол на един от столовете. После закачи табелката с надписа „DO NOT DISTURB“ от външната страна на вратата, включи телевизора и увеличи звука му, придърпа друг стол и седна срещу Хиената. Около китката на терориста имаше закопчана тясна кожена каишка с прикрепен към нея ключ. Брадатият бръкна в ръкава си и измъкна оттам тънка кама. Срязва кожената каишка и взе ключа.

След това удари два-три шамара на Хиената. Арабинът попримига, после отвори очи и докато се опитваше да фокусира погледа си, в очите му се появи неприкрит ужас. Опита се да каже нещо, но превръзката около устата му беше толкова силно стегната, че направо разрязваше ъгълчетата на устата му като я отваряше.

Брадатият вдигна пръст на устните си.

— Ш-шт — изсъска той.

След това се присегна и сграбчи лицето на Хиената с една ръка. Хватката му беше като менгеме. Хиената не можеше да помръдне глава — пръстите на брадатия стигаха от едното до другото ухо. Другата му ръка се вдигна пред очите на Хиената. В нея имаше тънка кама с наточено до блясък острие. Острието беше седем-осем инча дълго. Той

допря върха му точно в основата на лявото око на Хиената и го натисна леко, докато върху кожата се появи малка капчица кръв. Клепачите на Хиената затрептяха от ужас. Брадатият буквално можеше да помирише обзелия жертвата страх.

— Къде е бомбата? — прошепна брадатият на перфектен арабски. Пусна лицето на Хиената и разлюля пред очите му ключето. — Къде е куфарчето, което се отваря с тоя ключ?

Хиената заклати неистово глава, отказвайки да говори. Брадатият сграбчи отново пицето му и го стисна още по-сипно.

— Питам те още веднъж и после ще се простиш с лявото си око. Все ще го намеря накрая. Можеш да ми спестиш на мене времето, а на себе си мъките.

Хиената пак поклати отрицателно глава.

Брадатият натисна острието на ножа навътре, завъртя го и с касапска сръчност пукна лявото око на жертвата си.

Неистовият вой на Хиената беше заглушен от превръзката около устата му. Брадатият вдигна едно огледалце пред изцъкленото от ужас дясно око на Хиената и арабинът се взря неистово в кървящата дупка от другата страна на лицето си.

Кръвта запулсира бясно в главата на Хиената. Той усети болезнено гадене в стомаха и стаята пред него също запулсира с ритъма на сърцето му. Брадатият развъртя капачето на върха на дръжката на камата му и измъкна отвътре едно кръгло продълговато точило. После започна да точи острието на камата си, обръщайки особено внимание на върха ѝ. Острието прозвънваше във въздуха като камбанка, докато той го движеше с отсечени движения напред-назад но точилото.

„Даци ще ми пререже гърлото, чудеше се Хиената. Мили Боже, какъв е тоя? Дали ще умра, без дори да разбере кой е убиецът ми?“

Брадатият отново обърна поглед към него, все още леко усмихнат, и му прошепна нежно:

— Няма да можеш да оставиш в потомство от детеубийци.

Той напъха коленете си между коленете на Хиената и ги разтвори встрани. После притисна ножа към чатала на Хиената. Върхът на острието опря точно върху пениса на арабина.

— Бомбата? — прошепна въпросително брадатият в ухото на Хиената. В същия момент завъртя острието на камата така, че то се

заби в плътта на терориста. Здравото око на Хиената се затвори от болка.

— По-бързо — прошепна брадатият — Нямам нито време, нито търпение Казваш ми и аз ти прерязвам гърлото — почти няма да усетиш и ще умреш веднага. Иначе ще умреш по унизителен начин. Хиената ще отиде в рая като евнух.

Хиената преглътна мъчително. Пот се лееше на реки по лицето и по гърдите му. Здравото му око трептеше от непоносима болка. Усещаше как острието на камата се връзва в символа на неговата мъжественост. Тогава отвори здравото си око и посочи с него към леглото.

Брадатият стана и отметна дюшека встрани. Малкото черно куфарче беше натъпкано между дюшека и пружината. Той взе ключето, което преди това беше при вързано към китката на Хиената, и отключи куфарчето.

Пред очите му се появи голямата внушителна бомба. Пластичен експлозив, и то в изобилие, достатъчно за да събори дори и Айфеловата кула. В куфарчето имаше и два вида взривни устройства — дистанционно радиоуправляемо и часовников механизъм. Брадатият се обърна пак към Хиената и се усмихна.

— Аз държа на думата си — каза тихо той. Стисна с ръка косата на тила му и отметна главата му назад.

Адамовата ябълка на Хиената щръкна като коркова плевка над водата. С един замах брадатият преряза гърлото му чак до сънните артерии.

После затвори куфарчето, заметна дюшека на мястото му, развърза въжетата, с които беше вързан Хиената, и той се свлече на пода. Извади внимателно бомбата от куфарчето, като остави вътре дистанционното взривно устройство. После хвърли плановете на сградата на Посолството на Западна Германия на леглото, откряна входната врата и огледа предпазливо коридора. Беше празен.

Остави табелката с надписа „DO NOT DISTURB“ на вратата, слезе пеша по стълбите до своята стая на долния етаж и влезе вътре. Беше приготвил багажа си. Стаята беше предварително наета по телефона на името на някаква несъществуваща фирма с адрес в Женева. На излизане от хотела той носеше само малко дипломатическо куфарче и черното сандъче за инструменти. Оттам отиде с такси право

на летището, остави куфарчето си в наето шкафче за багаж, после отиде в мъжката тоалетна, извади от сандъчето работен комбинезон и го облече. След това взе друго такси до западногерманското посолство.

Там той показа на охраната фалшивите документи, според които беше електротехник, отвори куфарчето си и разтегли подвижните сгъваемите рафтчета вътре така, че да се виждат само инструментите в тях. Пазачът му махна. Влезе през страничния вход, отиде направо в складчето с инвентара по поддръжката, взе оттам сгъваемата стълба, отнесе я бързо в гъмжащата от помощен персонал зала за приеми и я разпъна точно в центъра на помещението. Един немец със строго изражение се приближи до брадатия мъж тъкмо когато той се качваше по стълбата към огромния полилей над нея. Брадатият извади от сандъчето си една електрическа крушка и посочи нагоре към полилея, при което немецът само сви рамене и отмина.

Брадатият сви сгъваемите чекмедженца както беше отворено сандъчето, бръкна под тях и измъкна оттам бомбата, която беше закрепена от долната страна на чекмедженцата с гумени вендузи. После внимателно я закрепил по същия начин за тръбата, на която висеше огромното кристално осветително тяло. Накрая нагласил таймера на часовниковия механизъм на 18:30 часа.

Пет минути по-късно той беше вече върнал стълбата на мястото ѝ и излезе от посолството. Извървя неколкостотин метра, спря едно такси и отиде отново на аерогарата. Там си взе куфарчето от наетото шкафче и остави в него сандъчето с инструментите. След това отиде в мъжката тоалетна, влезе в една от кабинките и отвори куфарчето си. В него имаше малък несесер с комплект за гримиране и огледалце. Той си свали перуката, брадата и грима, съблече работния комбинезон и го натъпка в една кафява найлонова торба заедно с дегизировкага си. Облече си една бяла риза, която извади също от куфарчето, сложи си синя връзка и спортно сако и затвори куфарчето. Като излезе от кабинката, хвърли найлоновата торбичка с дегизировката си в коша за отпадъци.

Американският посланик беше висок мъж с тъмен слънчев загар на кожата, който макар да приближаваше шейсетте, беше в превъзходна форма и изглеждаше на четирийсет и пет. Едно от ценните му качества беше, че можеше да бъде много настойчив и убедителен. Тая вечер му предстоеше да посети един изключително важен прием, на който, в

делови разговори, трябваше да направи решителната стъпка, за да убеди представителите на няколко европейски страни, че тероризмът вече взема епидемични размери. Всъщност вече беше време да се обяви решителна война на тероризма, макар и да знаеше, че някои от страните досега не бяха пострадали от терористични атентати и гледаха неохотно на тази идея, боейки се да не предизвикат гнева на арабските масови убийци чрез предприемането на открити враждебни действия срещу тях.

В шест часа и пет минути, докато се подготвяше, той чу позвъняване по червения телефон, което означаваше нещо спешно. Така се и оказа — съобщиха му, че има сериозни основания да се смята, че изключително опасен либийски терорист, известен под кодовото име Хиената, в момента се намира в Париж. Това беше поверителна информация, но от изключително значение беше да се засили охраната, като от тяхна страна извънредни мерки за сигурност се взимали още в настоящия момент. Телефонният разговор продължи десет минути, докато помощник-секретарят на Държавния департамент обясняваше в отегчителни подробности какво предстояло да бъде извършено.

Чуйте ме — прекъсна го нетърпеливо посланикът, закъснявам за много важен прием. Не може ли да обсъдим този въпрос рано утре сутринта?

Помощник-секретарят се смути, измънка някакво извинение и затвори телефона.

— Господи, тия досадни мижитурки от Държавния департамент са способни да ме извадят от нерви — опака се той на жена си. — Сега заради това ще закъснеем.

— Я настъпи газта, Джофри — каза той на шофьора си, като се качиха в лимузината. — Закъсняваме.

Неколкостотин метра по-нататък по пътя им някакво пътно произшествие ги забави още десет минути. Посланикът погледна ядосано часовника си.

— По дяволите — каза той на жена си, — ще закъснеем почти с половин час. По дяволите, по дяволите!

Посланиците на Финландия, Франция и Холандия се бяха наредили в редица, за да поднесат почитанията си на домакините, когато бомбата избухна. В един момент се разнесе оглушителен

трясък, огнен вихър и ослепителна светлина, при което пълната с хора зала блесна като при светкавица и едновременно с това се разтърси. Гърмежът на бомбата беше последван почти незабавно от нечовешки писъци от болка и ужас. Полилеят се озари от сатанински блясък и избухна, при което стотиците му кристални орнаменти се превърнаха в хиляди искрящи кристалчета. Смъртоносните стъклени късчета, изстреляни със страхотна скорост от взривната вълна, полетяха към множеството от хора, намиращи се под полилея. Врълетяха като убийствена вълна от диамантени шрапнели върху официалните лица в залата. Бледи жени в скъпи официални рокли падаха на пода една върху друга с разкъсани от парченца стъкло и метал лица. Посланици в официални рединготи падаха на колене и загиваха под урагана от проблясващи смъртоносни кристалчета. И в моментната тишина, настъпила непосредствено след взрива и преди да избухне хаотичната паника, полилеят, обрулен и отслабен от взрива, се залюля едва забележимо, в тоя момент тръбата, на която беше закачен, се скъса и той се сгромоляса с трясък долу върху купчината от тела на убити и смъртоносно ранени, а от удара при падането случайно останалите по него стъкълца се разхвърчаха на парченца.

— Боже Г-господи — изкрещя американският посланик, когато завиха от главната улица по алеята, водеща към входа на посолството. Пред тях, в снопа бяла светлина от фаровете на колата им, гости в официално вечерно облекло, окървавени, с невиждащи очи, се измъкваха, олюлявайки се, през съборената стена на залата за приеми направо на улицата.

МОМИЧЕТО ОТ КАНАЛА

Сай беше отишъл в малкия парк от другата страна на улицата и си правеше тренировката. Изглеждаше добър, нанасяше светкавични удари с ръце и крака. Хатчър се пресегна през отвореното стъкло на колата и натисна клаксона. Сай дойде при него, без да се бави.

— Търся едно момиче на име Сукхаи, което работи на Падунг Клонг, близо до „Ню Роуд“ — каза му Хатчър.

— Проститутка ли е?

— Да — отвърна Хатчър и повтори пред него описанието на момичето от полицейския доклад. — Пет фута и два инча, шестнайсетгодишна, деветдесет фунта. Направо била принцеса, разправят.

— Естествено, че ще е като принцеса — отвърна Сай, свивайки рамене. — Кой ще тръгне с грозна проститутка.

— Това ми звучи направо философски — каза Хатчър.

— Ще ни трябва малко време да я намерим — каза Сай. — Момичетата от реката не се завъртат дълго на едно и също място по канала.

— Докато я търсим, имай предвид, че търся и тия двамата — предупреди го Хатчър и му показа снимката на Коуди и Пай отпреди петнайсет години във Виетнам.

— Това стара снимка ли е? — попита Сай. Хатчър кимна.

— Отпреди петнайсет години.

— Сигурно са доста променени — отбеляза Сай.

— Определено — кимна Хатчър.

— Това са американец и тайландско момиче? — по-пита Сай.

— Не. Мъжът е американец, но момичето е виетнамка.

— А-ха — отвърна Сай. Погледа снимката около минута, после кимна и я върна на Хатчър.

Докато пътуваха по многолюдните улици, Хатчър отново премисли плана си. Първо трябваше да се опита да намери момичето, защото тя беше единствената, която беше видяла и Уол Пот, и убийците на Уинди Портър. После щеше да започне да обхожда

местата, където Портър беше осъществявал наблюденията си, за да види дали от това нямаше да излезе нещо ново. Почти в началото на списъка му беше кварталът „Томбстоун“ и бар „Лонгхорн“. Проблемът за Тай Хорс беше по-особен, защото за решаването му можеше да разчита само на слухове и недомлъвки. Съществуваше ли наистина Тай Хорс? Ако да, то дали това беше някаква банда? Или човек? Уол Пот или Коуди? Или някой друг? Хатчър все още не можеше да свърже пряко Тай Хорс с Коуди и смяташе да импровизира по тоя въпрос.

Пътуването до Падунг Клонг трая само няколко минути. Пресечката, която търсеха, се оказа на неколкостотин метра, непосредствено след обширния пазар за зеленчуци и плодове, сега, в края на деня. После минаха по едно късо дъгообразно мостче над канала. Наложиха се Сай да спре на три пъти, при което разговаря близо час с различни хора, работещи по канала, за да получат някакви сведения за момичето.

— Казват, че работела близо до „Рама Фор Роуд“ — каза той, като се върна при колата. — Ще я намерим, май пен рай.

Потеглиха надолу по пътя, успореден на реката, от която ги делиаха само непрекъснатият ред смокинови дървета, разцъфнали орхидеи и срещащите се тук-там наколни колибки, стъпили с подпорите си на наклонения бряг и в самата река. Като стигнаха шосето „Рама Фор“, Сай паркира колата и изчезна в здрача към брега на канала за около петнайсет минути.

— Преместила се е с лодката си на Клонг Махачаи — каза той, като се върна. — Но ще бъде трудно да я намерим там още тая нощ. Сигурно ще можем да я намерим някъде около мястото, където „Махарай Роуд“ пресича канала, до Пазара на крадците в Китайския град.

Вече беше почти съвсем тъмно, когато пристигнаха на „Махарай Роуд“ и Сай отново се отправи на разузнаване. Този път се върна само след четири-пет минути.

— Имаме късмет — каза той гордо. — Ела.

Той поведе Хатчър по брега на канала, покрай привързаните там лодки.

— Ще бъдеш внимателен, нали, феуан! — каза му Сай. — Понякога тия, сводниците на момичетата, гледат да ти оберат парите, внимавай, нали знаеш? Но аз ще бъда зад теб — каза той и посочи

редицата от платноходки и лодки за живеене, привързани към брега и една в друга. Имаше много момичета, насядали в предната част на лодките, усмихващи се, преценяващи, отправящи предложения към тълпата от минувачи по брега на канала. Хатчър последва Сай и те се запровираха през тълпата от туристи зяпачи, които вече започваха да се събират по брега на канала. След като преминаха покрай десетина лодки, дребничкият тайландец спря някакъв възрастен мъж с въдица в ръка, тръгнал нагоре по течението.

— Сукхаи? — запита Сай. — Знаеш ли коя е нейната лодка?

Старецът се усмихна, закима енергично и посочи над рамото на Сай към една дълга лодка, непосредствено зад тях.

— Сега е мой ред — каза Хатчър и закрачи с шляеща се походка нататък, качи се на първото привързано към брега ханг яо, мина през него, после покрай един мускулест тайландец, който вдигна поглед и го изгледа само на нивото на гърдите му, но не погледна лицето му. Хатчър скочи на борда на следващата лодка и в този момент от бамбуковата колибка в задната ѝ част излезе едно младо момиче на не повече от шестнайсет години. Навеждайки леко главата си в традиционната поза на скромност, тя го изгледа изпод вежди. Очите ѝ бяха тъмнокафяви. Пак според каноните на занаята си, тя сведе поглед надолу.

— Сукхаи? — попита я Хатчър.

— Ти знаеш мое име? — промълви тя изненадано. Хатчър кимна.

— Хай.

— Ти иска правиш малко санук! — попита го тя на нескопосан английски. Придърпа го към себе си, отърка се в него, без да престава да се усмихва. Тялото ѝ беше топло и меко, а над едното си ухо беше забола малко клонче жасмин. За момент Хатчър се замисли дали да не си направи малко санук с нея. Подхвана я нежно под ръка, за да не може да му се изплъзне, и ѝ подаде с другата си ръка една американска петдесетдоларова банкнота.

— Не съм дошъл за развлечения — каза ѝ той на тайландски.

Момичето изглежда се изплаши и се опита да се отскубне от него.

— Виж тук — каза ѝ той, — петдесет американски долара. Това са хиляда бата, две червенички. Искаш ли ги?

Момичето се загледа в петдесетачката и Хатчър пусна ръката ѝ.

Мускулестият тайландец от първата лодка погледна небрежно към тях, но не каза нищо.

— За какво? — попита предпазливо тя.

— Преди няколко нощи си била с един мъж, когато е станало убийство на съседната лодка. Той е скочил в реката.

— Хай...

— Как изглеждаше той?

Момичето се замисли за момент, след което вдигна ръката си нагоре на около пет фута и половина над палубата.

— Толкова висок. Много кафяви очи. Черна коса. Слабо лице. Тежък горе-долу колкото теб.

— Пълен колкото мен, но по-нисък?

— Хай.

— Някакви белези или... ъ-ъ, наранявания по тялото или по лицето?

Сукхаи вдигна вежди недоумяващо.

— А, хай, хай... имаше един дракон. Тук. И тя сложи ръка на гърдите си.

— Татуировка на дракон?

Тя кимна.

— Тоя мъж, той доста бързаше, нали? Тя закима енергично с глава.

— Беше изплашен.

— Сигурен съм. Сега, доколкото разбирам, той не е имал време да се облече, преди да скочи в реката — прошепна Хатчър.

Тя го изгледа подозрително, но не отговори.

— Сигурно не си е взел дрехите с него...

— Хай, хай, взе дрехите...

— Май — каза Хатчър и поклати глава. — Не е имал време.

— Аз казах на полицията...

— Аз не съм от полицията. Не ме интересува какво си казала на полицията. И няма да кажа нищо на-полицията.

— Казах на полицията всичко — повтори тя упорито.

— Мисля, че той може да си е забравил панталоните...

Тя заклати подплашено глава.

— Май, май. Нямахте портфейл.

— Не съм казвал нищо за портфейл — успокои я с мек глас Хатчър.

Момичето беше започнало да изпада в паника. Погледна над рамото на Хатчър към тайландеца на другата лодка.

— Виж какво, аз не съм от полицията, аз съм американец — обясни ѝ отново Хатчър. — Искам само документите му за самоличност, които са били в портфейла. Не ме интересува нищо друго, можеш да си задържиш парите и всичко друго ценно. Искам само документите, разбираш ли?

Тя отново погледна над рамото му. Той се обърна. Тайландецът беше застанал До носа на тяхната лодка, но все още не се беше прехвърлил на борда при тях. Той носеше тъмночервени пакома, разновидност на мъжки саронг-панталони и бяла памучна риза с навити ръкави. Над китката на дясната си ръка имаше голяма татуировка на орхидея с увита около нея змия. За момент се усмихна на Хатчър, после погледна момичето.

— Какво иска тоя? — попита той Сукхаи на тайландски.

— Предлагам ѝ петдесет американски долара — намеси се Хатчър — за документите за самоличност в портфейла, който е останал при нея оная нощ. Повече никакви въпроси. Забравям, че изобщо съм идвал тук. Никаква полиция. Това е личен въпрос. Искам само документите.

Тайландецът се прехвърли на борда при тях и се приближи до Хатчър. Той беше два-три инча по-нисък, но тялото му беше много мускулесто, с изпъкнали по бицепсите вени. Гледа изучаващо лицето на Хатчър близо цяла минута с воднистите си очи. Зад него Сай се прехвърли на борда на другата лодка, отпъждайки с ръце проститутките и амбулантните търговци, които го бяха наобиколили.

Татуираният тайландец наведе очи и попита:

— Твой портфейл?

Хатчър поклати отрицателно глава.

— Май.

— На твой приятел паспорт?

Хатчър не искаше да лъже. Отново поклати глава.

— Хм — каза тайландецът. Направи крачка встрани от Хатчър и прошепна нещо на младата проститутка. Тя го погледна за момент и кимна.

— Колко? — попита я той.

— Десет хиляди бата — прошепна тя.

„Петстотин долара, помисли си Хатчър, а момичето сигурно поспестява една-две стотачки. Добре се е представил Уол Пот.“

— Защо си скрила това от полицията? — прошепна тайландецът.

— Помислих си, че той може да се върне — излъга тя.

— Тогава дай ми го и аз ще се оправям с тоя фаранг — нареди й той.

Споменаването на чужденеца не беше съпроводено с пренебрежителен тон или гримаса, при това той беше абсолютно спокоен, сякаш с Хатчър бяха стари приятели. Ако това, че неговата проститутка беше задигнала портфейла, изобщо го безпокоеше, то той поне не го показваше. Предложи на Хатчър да влязат в колибката, за да не ги виждат другите от реката. Обезпокоен, Сай се приближи още повече до тяхната лодка.

Сукхаи отиде до един сандък, който държеше вътре, извади оттам портфейл от змийска кожа и го подаде на тайландеца. Той го отвори, измъкна отвътре цяла шепа червени батове и натъпка банкнотите в джоба си.

— Съжалявам — прошепна разкайващо тя. Той сви рамене и й каза небрежно:

— Май пен рай — след което й направи знак с ръка да излезе. После продължи да рови из портфейла и извади от едно от отделенията му малък златен амулет. Последният се присъедини към парите в джоба му. Тогава вдигна отново поглед към Хатчър.

— Шейсет американски долара — каза той. Усмивката му се разтегли още повече. Хатчър беше забравил, че в Тайланд първата предложена цена никога не беше последната.

— Кхит уаа фаенг пай — отвърна Хатчър, както беше нормално при такива преговори. Предложението му беше за петдесет и пет.

Тайландецът добави още малко зъби в усмивката си и вдигна рамене.

— Петдесет и седем, ако е това, което те интересува — каза той с широка усмивка, пълна със счупени зъби и подаде портфейла на Хатчър да провери съдържанието му.

Хатчър го прегледа набързо.

— Добре — каза той и подаде на тайландеца петдесет и седем долара. — Кхопкуи. Сауат-дии.

— Сега, да те питам още нещо — каза Хатчър на момичето като излезе на палубата и ѝ показа една двайсетдоларова банкнота. — Още двайсет американски, ако ми кажеш какво ти каза мъжът с ножа.

— Нищо не ми е казвал! — извика тя веднага.

Но тайландецът вече беше видял двайсетачката. Първо погледна банкнотата, после се загледа в реката за няколко секунди.

— Кажу ми!

— Но те казаха...

— Кажу ми!

Момичето беше направо обезумяло от ужас.

— Казаха, че ще ми нарежат лицето, докато заприличам на бабичка — прошепна тя без дъх, загледана в пода.

— Защо ще правят това?

— Ако кажа на полицията нещо за тях.

— И какво друго?

— Питаха ме дали знам някакъв адрес.

— Какъв адрес?

— Не можах да ги разбера. На коня от митовете.

— Тай Хорс? — попита Хатчър веднага. Момичето кимна.

Тайландецът се пресегна бавно и дръпна двайсетачката от пръстите на Хатчър. Седемдесет и седемте долара се присъединиха към пляката от портфейла. След това тайландецът се пресегна към колана на гърба си и пзмъкна оттам палка от тиково дърво дълга един фут. Застана разкрячен на четири-пет фута от Хатчър и започна да удря с палката по дланта на лявата си ръка.

— Да вземеш да ми дадеш и останалите си пари, пък и латния „Ролекс“, а? — каза тайландецът, все още с усмивка на уста.

Хатчър отстъпи един фут назад. Мускулите му се напрегнаха, очите му се присвиха.

— Нито саленг няма да видиш повече — прошепна с дрезгав глас той.

Усмивката остана на лицето на тайландеца, но в очите му се появи безумен блясък. Той поразкрячи още крака и отпусна палката встрани от тялото си.

— Ще те смачкам — каза заплашително сводникът. Едва успя да произнесе тия думи, когато Сай скочи на борда зад гърба му. Тайпандецът се извъртя и в движение нанесе удар в посока към Сай, но не успя да го достигне. Преди още да успее да замахне повторно, Сай му нанесе два тежки удара с крак, единия в гърдите, другия в основата на брадичката. Тайландецът политна назад към Хатчър, но успя да нанесе удар изпод рамо с палката в стомаха на Хатчър. Макар че палката се плъзна встрани по ребрата на Хатчър и не успя да го намушка сериозно, ударът го завари неподготвен и го извади от равновесие за момент, през което време тайландецът се изправи на крака и отново нападна Сай. Дребничкият мпадеж му нанесе три тежки удара от упор. Главата на якия сводник отскочи назад, но тия удари не успяха да го спрат. Той продължи да настъпва. Сграбчи Сай в меча прегръдка и го вдигна нагоре, отпепвайки кракага му от палубата. Тъкмо когато се канеше да го хвърли зад борда, Хатчър скочи напред и заби железни пръсти в рамото на тайпандеца. Заби ги надълбоко, напипа нерва, който търсеше, и го притисна към лопатката под рамото.

За момент тайландецът остана парализиран. Ръцете му се отпуснаха безпомощно, палката тупна на палубата, а Сай се изви и се освободи от хватката му. Веднага щом стъпи отново на палубата, той му нанесе една двойна комбинация ляв-десен, ляв-десен.

Тайпандецът запитна назад, сграбчил с лявата си ръка кървящия си нос и се строполи върху колибата. Стената на паянтовата колибка се срути и той тупна на папубата, затрупан с бамбукови рогозки, и остана за малко да лежи така, зашеметен. Хатчър се наведе над него, вдигна палката и я хвърпи в реката. Тайпандецът избърса кръвта от лицето си, все още недоумяващ какво е станало.

— Аз съм боксьор — каза Сай и махна на Хатчър да го последва, скачайки от борда на лодката.

Хатчър погледна надолу към пострадалия тайландец и се усмихна.

— Сауот-дии — каза му той и го поздрави с не особено цензурен жест.

Хатчър тръгна нагоре по наклонения бряг на канала подир движещия се с наперена походка Сай, разбутващ с ръце мотаещите се пред него амбулантни търговци и проститутки. Като стигнаха до колата, Сай отвори вратата, за да влезе Хатчър.

— Добре изглеждаше там, феуан — каза Хатчър и влезе в колата. Прехвърли набързо документите в портфейла и намери паспорта. Според записаните в него данни Уол Пот беше пет фута и шест инча висок, тежеше 154 фунта и живееше на „Райуонг Роуд“, което се намираше в Китайския квартал. Но Хатчър разполагаше с нещо по-добро дори от това точно описание. Той се загледа в паспортната снимка на Уол Пот, вьетнамецът, чието истинско име беше Тайсунг, комендантът на затворническия лагер Хюи-куй.

ТИГЪРЪТ ЧОВЕКОВАДЕЦ

Щяха да го нарекат Олд Скар^[1]. Той лежеше във високата трева на брега на езерото и наблюдаваше младия елен, нагазил в плитчината на петдесет фута от него. Следеше стадото от три часа. Изчакваше безшумно, когато животните спираха да попасат, и ги следваше от разстояние, когато тръгваха надолу по пресъхналото речно корито, напускайки дефилето към широката равнина и езерото с обрасъл бамбуков бряг.

В добрите си времена Олд Скар беше великолепен тигър, тежък над петстотин фунта, по-бърз от всеки друг мъжкар в радиус от сто мили, дързък и непобедим и толкова силен, че веднъж беше повалил седемстотин фунтов бивол и го беше влачил почти четвърт миля до мястото, където се намираха женската и малкото му, а след това беше вдигнал трупа му на двайсет фута над земята, за да го качи на дървото. Беше страхотен тигър.

Сега беше стар и скован от ревматизъм. Раните от стари битки го боляха мъчително, като пълзеше. Зъбите му бяха пожълтели, а един от големите кучешки зъби беше счупен. На главата си имаше един огромен, грозен белег, спускащ се от челото между двете очи чак до челюстта — следа от битка с един по-млад и по-силен мъжкар, който иначе би убил всеки друг тигър на неговата възраст. Но Олд Скар се беше оказал доста корав залък за младия самец и беше проявил характер и мъдрост, оттегляйки се от битката само с тази рана.

Олд Скар предпазливо запълзя напред към нищо неподозиращото еленче, инч по инч, поставяйки внимателно една пред друга огромните си лапи, за да не настъпи суха вейка. През всичките двайсет и две години от живота си той беше ловувал все така, дебнейки потайно, приближавайки неусетно и нападайки изневиделица — прийоми, на които се беше научил, наблюдавайки как ловува майка му. Сега действията му се направляваха единствено от инстинкта му. Освен него, нищо друго не му беше останало от годините на младостта.

Изведнъж еленът вдигна глава и започна да души въздуха. Нямахме вятър и не можеше да подуши миризмата на тигъра, но той вършеше това от предпазливост. Стадото се беше разпръснало наоколо, нагазило до колене във водата. Животните знаеха, че не е безопасно да навлизат по-навътре, защото езерото беше обитавано и от крокодили. Но всички те се уповаваха на опита и силата на техния водач — един огромен петстотинфунтов елен с разкошни рога.

Олд Скар беше приклепнал, напрегнат като пружина. Мощните някога крака бяха свити под корема му, готови за скок, ушите му бяха присвити и насочени напред, опашката — вдигната. Но беше вече загубил ловкостта си и една съчка изпука под него. Еленът се подплаши и побягна, подплашвайки и цялото стадо. С огромни скокове Олд Скар се понесе след младия елен, следвайки паническият му бяг ту в една, ту в друга посока, насочвайки се накрая навътре в езерото. Олд Скар реши да надхитри елена, влезе от вътрешната страна на дъгата, която той описваше, и се озова на достатъчно близка дистанция, за да го достигне със скок. Изстреля се напред с мощните си задни крайници, но тъкмо когато връхлиташе жертвата си, еленът хвърли къч със задните си крака. Едното му копито попадна точно в дясното око на Олд Скар и зеницата му се пръсна с пукот. Тигърът изрева от болка, замахна и нанесе страхотен удар с мощната си лапа, но тя удари във водата, безкрайно далече от целта.

Младият елен и стадото избягаха.

Олд Скар падна във водата, надавайки силен рев от болката в изваденото око. Остана в топлата вода близо час, дишайки тежко, след което се измъкна по тинестия бряг и се търкулна на меката, влажна земя, докато поотмине болката в тялото му.

Положението ставаше безнадеждно. Това беше дваисетиет му опит да ловува за последните два дена, и дваисетиет му неуспех. Предния ден един безгрижен лемур се беше приближил в обсега на скока му, но после го изпревари и му избяга, скривайки се във високата трева. Беше време, когато Олд Скар се качваше до върха и на най-високото дърво само с три скока. Но сега ловните му похождения представляваха постоянни разочарования и унижения. А Олд Скар беше много гладен.

Стадото не се върна повече и накрая той реши да се премести при някой друг вир. Пътьом щеше да премине през територията на

някой друг млад самец, но Олд Скар нямаше избор. Беше много изморен, за да заобикаля. Както се промъкваше крадешком през гъсталака обонянието му долови някаква остра миризма. Мирис на разгонена женска. Малко след това долови ръмженето ѝ — особен, примадващ звук. После чу и отговора на мъжкаря някъде наблизко. Олд Скар се сниши и продължи да пълзи напред, взирайки се предпазливо във високата трева. Тогава видя как женската приближава мъжкаря, започна да го души, да го възбужда, накрая се търкулна на земята и той се качи отгоре ѝ. Олд Скар ги гледаше и си спомняше добрите времена от младостта си, когато женските търсеха него, флиртуваха с него и му се отдаваха.

Олд Скар продължи напред и след малко долови друга миризма. Елен. Усети мириса на прясната му кръв и разбра, че самецът е бил съблазнен да остави вечерята си от любовния зов на женската. Продължи да пълзи напред, следвайки дирята от миризмата на прясно убития елен, докато накрая го намери, скрит дълбоко навътре в гъстата тръстика, където дори и лешоядите нямаше да могат да го намерят.

Олд Скар легна с празния си корем върху убитото животно и ревниво го покри, както правят всички тигри. Беше примаял от пад и веднага го започна откъм задната част, излизвайки свежата кръв, после разкъса задницата му с мощните си челюсти, заизмъква вътрешностите му със зъби, облизвайки с език костите му до бяло като с шкурка.

Олд Скар можеше да поема по четирийсет фунта храна на ден. А не беше ял от три дни, но все пак съзнателно се въздържаше да не ръмжи, докато яде, за да не привлече вниманието на другия самец. Чуваше как недалече от него двете големи котки реват в екстаз и осъзна, че може да продължи да яде. Но после чу как другият мъжкар се изтърколи от женската и изпръхтя. Без да е утолил глада си, старият самец запъпзя обратно към високата трева. Добре разбираше, че не може да встъпи в битка с млад тигър. Вече се здрачаваше и той си намери едно изкорубено дърво, в което прекара нощта.

Два дена след това той продължаваше все така безуспешно да търси храна и беше стигнал направо до безумство от глад. Накрая Олд Скар стигна до едно място, което му изглеждаше смътно познато. Той започна да си припомня ориентирите в района и спомените му го върнаха към младостта му. Тук беше започнал неговият живот, тук

неговата майка го беше обучавала на ловни умения и после го беше изпъдила да си търси собствена територия.

Той обиколи района, оглеждайки за следи от друг тигър, но не намери такива. Олд Скар забеляза, че тук има съвсем малко трева. И от едната страна на езерото имаше къщи. А там, където навремето имаше обширно, обрасло с бамбук заливче, растяха зеленчуци. Сега гората се беше отдръпнала на около сто ярда от езерото, а пред нея имаше само рядка тръстика, в която трудно можеше да се прикрива.

Двамата най-големи врагове на тигъра — прогресът и човекът — си бяха присвоили по-голямата част от ловните му райони. Но Олд Скар беше прекапено изморен, за да си търси друго място. На отсрещната страна на езерото той видя хора. Запълзя по корем, промъкна се до езерото и се сниши, нагазил във водата, да се разхлади, да поизмие раните си и да пийне прясна вода.

Беше някъде към заздравяване, когато видя детето — момиче, на не повече от три години, малко прощъпулниче, изплъзнало се от погледа на майка си. То навлезе в плитчината, ритайки с крака и пляскайки с ръце по водата.

Олд Скар го наблюдаваше с единственото си здраво око. То приличаше на маймунче, че дори имаше повече месо по него. Не изглеждаше толкова бързо като маймуните и нямаше опашка. Той присви крака под корема си и се приготви. Наостри напред уши и оголи зъби.

Малкото момиченце играеше във водата точно пред него. Когато го наближи едва на пет фута, детето видя огромния хищник пред себе си, присвит във водата, с бляскащо жълто око, оголил паст с изпотрошени зъби. Преди детето да успее да изпищи, тигърът скочи върху него. Един мощен скок и то се озова в челюстите му. Както беше правил с всяко друго животно, той издърпа с лапа главата му назад като на сърне, захапа гърлото му и го задуши. После се обърна и се запромъкна с плячката си назад към прикритието на джунглата. Там се отпусна на земята и започна да лиже изтичащата кръв.

Той беше вкусвал и по-добра храна, но очите му вече не виждаха, тресеше го от глад и беше отпаднал, а това все пак беше лесна плячка и месото възстановяваше силите му. На следващия ден той отново се промъкна до езерото. Този път допълзя по-близо до селцето,

достатъчно близо, за да види как друго дете си играе в калта на края на селото.

През следващата седмица Олд Скар изяде още две деца, един стар, парализиран монах и една възрастна жена, излязла да пере на езерото.

Това се случи тъкмо когато извикаха Макс Ърли. Тогава, когато започна истинското представление. Тогава, когато най-после Хатчър започна да разплита загатката около Мърфи Коуди.

[1] Олд Скар (англ.) — буквално Стария белег (Б.пр.) ↑

КУЧЕТАТА

Всъщност освен паспорта, портфейлът на Уол Пот съдържаше съвсем малко полезна информация. Вътре имаше шофьорска книжка с адрес на собственика ѝ на „Райуонг Роуд“ в Китайския квартап, два билета от залагания на конни състезания, по всяка вероятност губещи, и билет за боксов мач, който вече се беше състоял. Според документите Уол Пот беше „търговец на готова продукция“.

В портфейла нямаше нищо друго, което да представлява интерес.

След закуска Хатчър сложи на масата пред Сай две снимки — на Уол Пот и на Пай и Коуди.

— Освен двамата тук, търся и този тип — обясни му Хатчър и чукна с нокът върху снимката от паспорта на Уол Пот.

Сай огледа изучаващо снимките близо цяла минута.

— От вчера си мисля за това момиче — каза той. — Много е хубава. Може би съм я виждал, но... имам това чувство за всички хубави жени.

— Спомняш ли си къде? — попита Хатчър.

Сай поклати глава.

— Той ли е с това момиче? — попита тайландецът и посочи към Коуди на снимката.

— Може би. Не знам. Всъщност именно него търся.

— Окей — каза Сай. — Къде ще ходим. Най-напред?

Хатчър извади списъка с местата, които беше преписал от бележника на Портър. За съжаление в дневника на Портър бяха отбелязани различни места и дати, но без конкретни адреси и коментари. Разполагаше също така и с адреса от паспорта на Уол Пот някъде в Яварай. Той извади листа, който беше взел от Мангустата — страницата от дневника на Портър с датата на последния ден от живота му — и го сложи на масата. Това, заедно с препоръката да посети някакъв бар — „Лонгхорн“, и името „Тай Хорс“, беше всичко, с което разполагаше за разследването си сега. Хатчър приглади внимателно върху масата намачкания от водата лист и отново го

разгледа внимателно. Единственото, което можеше да се разчете по него, беше част от някаква бележка: „... три, 4:15 ч. сл.обяд...“.

— Адресът от паспорта е в Китайския квартал — каза Сай. — „Райуонг Роуд“. Да започнем оттам.

— Добра идея — съгласи се Хатчър.

Адресът обаче излезе фалшив. Просто се оказа, че на тая улица, в края на Китайския квартал, няма такъв номер. Най-близко до посочения номер беше някаква зловеща стара постройка. Дървените стени бяха избелели и олющени от слънцето и дъждовете, прозорците бяха заковани с дъски, а самата постройка беше хлътнала в средата, сякаш подът се беше огънал под бремето на годините. Изоставена стара руина, притисната от двете си страни от други две такива руини. Хатчър се опита да отвори вратите, но се оказа, че всичките са заковани. Просто изоставени постройки. Очевидно в тях не живееше никой. Адресът на Уол Пот се оказа фалшива следа.

Какво беше правил Уол Пот на местата, записани в бележника. Явно Портър беше следил тайландеца и беше правил записки за всички места, където е ходил Пот. Първите две места в списъка бяха ресторанти в Китайския квартал, но посещението им не даде никакви резултати. Хатчър предположи, че Уол Пот се е хранил там. Управителите и на двете заведения оглеждаха продължително снимката на Пот, после свиваха рамене. „Възможно е и да е идвал“, беше коментарът им.

— Сега накъде? — попита Сай, след като излязоха от втория ресторант.

— Знаеш ли някакво заведение с име „Стейджкоуч Дели“?

— Да — отвърна Сай. — Съвсем близо е.

— Отиваме там.

Двамата тръгнаха през шумния, задушен Патионг с гърмящите му високоговорители, извадени пред баровете, накичени и искрящи още от ранния следобед; после минаха покрай някакви заведения — „Америкън Стар“ и „Сан Франциско Бар“ — които рекламираха на огромни афиши голи до кръста гоу-гоу танцьорки, изпълняващи и „специални номера“ в програмата си.

След това изведнъж попаднаха на някаква уличка встрани от неоновия блясък сякаш от далечното минало. Това би могла да бъде уличка на кое и да е западноамериканско градче и дори сега, на дневна

светлина, по нея витаеше някаква нереална атмосфера. Отразените от реката слънчеви лъчи проблясваха през мъглата на късния следобед, допълвайки въздействието на странната феерична тишина, създавайки впечатлението за призрачност.

— Спри тук — каза рязко Хатчър, като навлязоха малко в уличката. Излезе от колата и заглежда странния, криволичещ път. Над обикновения пътен знак беше закована една дървена табела, на която беше написано „Клемънтайн Уей“.

— Това трябва да е районът „Томбстоун“, нали? — попита Хатчър.

— Страхотно го каза. Това беше от оня филм „Безстрашна престрелка“, нали? Гледах го в „Пелис“.

— „Престрелка край безстрашния керван“^[1] — поправи го Хатчър.

— Точно така. Бърт Рейнълдс.

— Ланкастър^[2].

— Хай — съгласи се Сай, оголвайки в усмивка изронените си зъби.

Хатчър продължи напред пеша, минавайки покрай заведението с коневръз отпред, на чиято витрина бяха изложени елегантни каубойски ботуши и висока каубойска шапка. Разгледа листа с менюто, залепен на вратата на „Йосемит“, което му напомни за родния край: говеждо задушено, люти чушки, свински ребра и свинско печено. „Стейджкоуч Дели“ беше на стотина метра по-надолу. Входът му беше с летящи врати като на бар, но менюто, което предлагаше, напомняше за обикновените ресторантчета в Нюйоркския Ийст Сайд. Още малко по-нататък се намираше мюзикхолът на Лантри. На рекламните снимки по витрините му имаше голи тайландски и китайски танцьорки, но и те, по своеобразен начин, бяха аранжирани в топ с каубойския стил, господстващ на уличката. Освен снимките там имаше и стари афиши с образите на естрадни конферансиета от първата половина на века. Лилиан Расъл, Худини, Лили Лантри и Еди Фой. На вратата пишеше, че отваря в шест часа вечерта.

Той повървя надолу по тротоара, после прекоси и се върна по отсрещния, минавайки все покрай чудати, старомодни заведения. Един сладоледен салон, наречен „Пайкс Пийк“, закусвалня, носеща името „Раундъл“, на чиито витрини се рекламираха американски понички.

Един киносалон, „Пелис“, в който, според афишите отвън, два пъти дневно се прожектираха американски филми.

Тук се намираше и „Лонгхорн“, чийто плосък покрив беше сякаш притиснат от извисяващия се точно зад него огромен будистки храм със сферичен купол. Табелата с името на заведението беше изрисувана като огромен старовремски свитък, разпънат от единия до другия край на входа. Непосредствено до двете летящи вратички, беше изправена дървена фигура на индианец, от двете страни на входа имаше две пейки като тия на автобусните спирки, а малката дървена веранда пред входа беше издигната на четири подпори на около двайсетина фута над тротоара.

Явно някой беше положил доста труд, за да придаде автентичен вид на това малко, изолирано кътче в големия, чужд град.

На една от пейките пред витрините на бара седеше огромен негър с кутия японска бира в ръка. Той се беше облегал на витрината със затворени очи и се припичаше мързеливо на късното следобедно слънце. От време на време отпиваше но една голяма глътка от бирената кутия.

Хатчър се върна обратно до „Стейджкоуч Дели“, изучавайки късата уличка. Навсякъде иззад затворените врати на заведенията из „Томбстоун“ се дочуваше тиха музика и приглушени звуци от човешки говор, но това нямаше нищо общо с гърменето на високоговорителите и виковете на търговците от сергиите по намиращия се само на сто-двеста метра оттук Патионг.

Портър беше отбелязал посещенията си тук със следните бележки: „«Стейджкоуч Дели», такси, 10 ч. сутр., 1 час“; на следващия ден: „«Стейджкоуч Дели», по обяд, 45 мин.“; и на по-следващия ден: „Кино «Пелис», 2:30 сл.обяд, 35 мин.“. Дали това означаваше, че Уол Пот е идвал по тия места, или ги е оглеждал от таксито? Възможно беше да е обядвал в „Стейджкоуч Дели“ за четирийсет и мет минути, но пък в кино „Пелис“ беше останал само трийсет и пет минути — едва ли можеше да изгледа филм за това време.

Тези две заведения образуваха равностраничен триъгълник с „Лонгхорн“ като трети връх. Хатчър извади листа, който му беше дал Мангустата, и се вгледа отново в частично запазената бележка.

„... три, 4:15 ч. сл.обяд...“ беше единственото, което успя да разчете и този път.

Бележката можеше да се отнася за мюзикхола на Лантри: „Лантри, 4:15 сл.обяд“. Ставаше. Дали пък Уол Пот не беше наблюдавал „Лонгхорн“ четири дена последователно, идвайки тук всеки ден малко по-късно от предния? Той си спомни какво беше казал бившият войник от Виетнам на Дафни там, по реката: „Да мине към «Лонгхорн» в Томбстоун, много от американците, живеещи в Банкок, минават оттам.“

На Хатчър му мина през ума някакъв нелеп, смешен сценарий, който би могъл да обясни прочетените дотук записки. Може би Уол Пот е загубил дирите на Коуди. Уол Пот е търсел Коуди, а Портър е следял Уол Пот.

— Отивам да хвърля един поглед на „Лонгхорн“ — каза Хатчър на Сай.

Преди още Хатчър да успее да пресече улицата, от долната ѝ страна някакъв мъж се запъти по тротоара към бара. Той беше облечен в жълтеникавокафяви шорти, яке без ръкави от същата материя в червеникав оттенък и гуменки на червени, бели и сини ленти. Една червена превръзка на челото му придържаше дългата руса коса встрани от очите му.

Мъжът водеше след себе си куче на дълга кожена каишка. То представляваше голямо, грозно животно с глуповат поглед и приличаше на кръстоска между санбернар и шпаньол, подправена малко с гени на хрътка. То имаше заспали жълти очи, голяма лигава муцуна и дълга космата опашка, която ако успееше да вдигне догоре, падаше веднага между краката му. Имаше лъскава тъмнокафява козина и едно голямо, бяло петно — сякаш някой му беше излял кутия боя. Това петно не беше никак симетрично — покриваше половината от главата на кучето и се спускаше надолу по предната част на гърдите му, където беше нашарено с малки кафяви петънца. Кучето не вървеше, то се влачеше увиснало на каишката и беше толкова отпуснато, че сигурно го мързеше и да си чеше бълхите.

Чернокожият на пейката си отвори едното око, видя кучето и започна да се хили беззвучно. Първо се затресоха едрите му, яки рамене, а след това смехът се пренесе надолу, към стегнатия му мускулест кръст. Както се мъчеше да си задържи устата затворена, изведнъж кикотът му избухна със силно изпръхтяване, съпроводено с гейзер бира.

— Боже милостиви, виж какъв огромен, мързелив, грозен, кривокрак, скапан пес се влачи там.

— Извинявай, да не би да говориш за моето куче Отис? — попита намръщено мъжът с червено-бяло-сините гуменки.

— Говоря за оня огромен, мързелив, грозен, кривокрак, скапан пес ей там. Да не би името му да е Отис?

— Какво искаш да кажеш с това „да не би“? Името му си е Отис.

— Добре, значи тогава за него говоря.

— Направо ме шашкаш, братле. Нали ти казах, това е моето куче.

— Ако не го разправяш наляво-надясно, никой няма да разбере.

— Аз се гордея с това шибано куче бе, човек.

— Тогава значи си по-глупав и от него.

— Не искаш ли да си съдъвчеш вечерята довчера. Да не иск-аш да си събираш зъбите от земята и да си ги носиш вкъщи в джоба?

— А-ха, а ти да не искаш да ти издърпам езика надолу и да ти го вържа за оная работа?

— Господи Боже всемогъщи! Абе, ти си май голям късметлия, а? Да не би да си мислиш, че тоя ти е най-късметлийския ден в тъпия ти, скапан, шибан живот?

— Въобщо не ми трябва късмет, за да те смея още тук, на улицата, и да направя от теб едно голямо, грозно петно по асфалта.

— Надявам се, че си си казал последната молитва. Надявам се, че си целунал за сбогом оная пъпчива, дебела, смрадлива, дърта курва със сплескан нос, майка ти, защото сега ще станеш на ситно смляна кайма.

— Майната ти, не ми е ясно как си останал още жив, как някой още не е напъхал верижен трактор в тая гадна, шибана твоя уста, защото ми се струва много голяма, да знаеш.

— Ще ти ритам задника по целия път до двореца на крал Тут. Ще ти изритам задника извън нашия век.

— Добре де, що тогава не го направиш, голяма уста такава?

— Целуни за сбогом земята под краката си, копеле смотано.

— Ей сега, невзрачен, скапан лайньо.

— Що не спреш да приказваш и не станеш да се биеш?

— Добре бе, ами ти за какво ще се биеш бе, смотан въшльо, скапан разбойник и още квот си щещ. Скапан фойерверк. Скапана покана за прием при шибания президент.

— Слушай, тия са приятели — прошепна Сай на Хатчър. — Често вода американски туристи тук. Тия обикновено са много добри приятели.

— Добри приятели! — повтори изненадано Хатчър.

— Обикновено — да.

Белият мъж върза кучето за стълба пред „Лонгхорн“ и зае класическа боксьорска поза, вдигнал едната си ръка пред лицето си с опрени до носа пръсти, а другата размахваше към противника си подигравателно.

— Я се дръж сериозно, Потър — каза му негърът с усмивка. — Като те погна, ще те набия целия в тротоара, та ще остане да стърчи само тъпата ти кратуна отгоре.

— Добре бе, дай да те видя, Коркскрю, дай да те видя — продължи да го дразни мъжът, на когото викаха Потър, подскачайки наоколо.

Един огромен мъж с широки като на бизон рамене се показва на прага на „Лонгхорн“, сложил ръце на тънкия си като на балерина кръст. Той имаше снежнобяла коса и бели, засукани нагоре мустаци-и носеше каубойски ботуши, джинси и колан с кобур със затъкнат „Питон 357“ в него.

Хатчър наблюдаваше сценката с отворена уста. „Тук сме попаднали в някакво изкривяване на времето, помисли си Хатчър, сигурно сме се върнали в Дивия Запад от миналия век.“

Белокосият мъж пристъпи напред и застана между Потър и Коркскрю, поставяйки кротко ръце върху раменете на двамата.

— Какво по дяволите става тук? — запита ги той.

— Той се подиграва с кучето ми — изръмжа Потър. Белокосият погледна към кучето и направи усилие да потисне смеха си.

— И знаеш ли какво му е името на това куче? — попита чернокожият, прехапал устни да не се разхили. — Отис. Отис, за Бога. Достатъчно е само името му да чуеш, за да се разплачеш.

Потър подскочи и се опита да се нахвърли върху него, но белокосият мъжага внимателно го отблъсна назад.

— По-кротко, Бени — каза белокосият. — Елате вътре, ще ви черпя и двамата по едно пиене. А ти можеш да оставиш Отис там, вързан за стълба.

Бени остана поразен.

— Някой ще го открадне — простена той с паника в гласа си.

Коркскрю избухна в неудържим смях, но белокосият мъж се опита да бъде по-дипломатичен.

— Не мисля така — каза той спокойно. — Не мисля, че някой би откраднал кучето ти.

— Освен ако някой не е адски прегладнял — едва успя да произнесе Коркскрю през смях, който вече го избиваше на сълзи.

— По дяволите, Коркскрю, достатъчно те търпях! — изрева Бени.

— Ох, дявол да го вземе, хайде, стига — каза Коркскрю все още през смях. — Ела, аз ще черпя.

Белокосият мъж ги подкара и двамата към заведението. Отис ги изгледа и без никаква подготовка направо се просна на тротоара, изсумтя и потъна в дълбок сън.

— Кой е оня едрият мъж с... — попита Хатмър и изрисува с пръсти дъги около ъгълчетата на устата си.

— Мистър Мустак? Това е Ърп — отговори му Сай.

— Ърп?

Сай кимна утвърдително.

— Да не е Уайът Ърп? — попита го Хатчър почти саркастично.

Сай остана изненадан.

— Ти го познаваш? — попита той.

— Не, просто предположих, че така му е първото име — въздъхна Хатчър.

— Съвсем точно — отвърна Сай, явно респектирай.

— Ще взема да проверя онова заведение — каза Хатчър и кимна с глава към отсрещната страна на улицата, където се намираше „Лонгхорн“.

— Аз ще чакам тук — каза Сай. И започна да тренира някои движения от репертоара си.

— Както искаш — отвърна му Хатчър.

Веднага щом влезе вътре, го поразих отново предното му усещане за изкривяване на времето. Той изчака няколко секунди на прага, за да се адаптират очите му към сумрака вътре. След това фиксира всички детайли от обстановката в съзнанието си, за да не ги забрави. Всичко изглеждаше забележително автентично — голямото помещение със зелените абажури над масите и талашът на пода; големите висящи

вентилатори, раздвижващи леко въздуха, който миришеше на алкохол и хамбургери; античният бар, който се простираше по цялата ширина на помещението и който очевидно беше докаран от Америка с голямото фасетово огледало зад него, създаващо илюзията за двойно по-голям обем на салона; големите букви, гравирани дъгообразно в огледалото, изписващи името „Том Скухани“, а под него „Галуей Рууст, 1877“; проскубаната, стара бизонска глава с едно око и с черна превръзка върху другото; избелели от времето дагеротипни обяви и рисунки на прочути престъпници, представители на закона и индианци, заемащи една от стените; идеално запазеният джубокс в ъгъла, на който се въртеше плоча от доброто старо време, а в момента звучеше „По-млад от пролетта“ на Тони Бенет; дъската за обяви в другия ъгъл, с налепени по нея бележки, бизнес-обяви и различни пагони от армията, военновъздушните сили и флота; малкият портал на една от стените, който водеше към по-малко помещение зад завеса от стъклени мъниста.

Мъжът, който се наричаше Уайът Ърп, беше седнал в единия край на бара и си приказваше спокойно с Коркскрю и Бени, които явно бяха забравили недоразумението помежду си.

Барманът беше висок, елегантен чернокож в черна блузка, върху която беше наметнал кожено елече, със сини джинси и каубойски ботуши. На главата си носеше каубойска шапка с боднати в околжката ѝ папагалски пера, червено, жълто и зелено, а самата шапка беше толкова голяма, че можеше спокойно да си я ползва за вана. Имаше още един посетител в големия салон, с дълга руса коса, и седеше приведен над бара с гръб към вратата.

Отначало никой не обърна внимание на Хатчър, когато се насочи към бара, но той внезапно усети някакъв мраз, сякаш леден вятър духна във врата му, при което космите на гърба му настръхнаха. Той почувства някакво неудобство, сякаш неканен беше влязъл в клуб с ограничен достъп. Защо ли Уол Пот беше идвал дни наред в Томбстоун за такива кратки периоди от време? Дали наистина беше наблюдавал „Лонгхорн“? Дали беше преследвал Коуди? Или Тай Хорс?

Дали отговорът на загадката около Мърф Коуди се намираше в тоя салон?

[1] „Престрелка край безстрашния керван“ — американски уестърн. В случая се прави алюзия с името „Томбстоун“, което означава „надгробен камък“, респ. „Района на гробовете“ или „Долината на мъртвите“, като реплика от филма. (Б.пр.) ↑

[2] Бърт Рейнълдс, Бърт Ланкастър известни американски киноактьори. (Б.пр.) ↑

ТОМБСТОУН

Хатчър си даваше сметка, че трябва да действа крайно внимателно. Ако Коуди беше жив и беше в Банкок, то очевидно той не искаше да бъде разпознат, така че основателно беше да се допусне, че тези, които го познаваха, щяха да пазят в тайна самоличността му. Дали някой от присъстващите тук знаеше нещо за Хюи-куй, лагера-призрак? Или за Уол Пот, Коуди, Тай Хорс? Той разбираше, че сега в най-голяма степен трябваше да проявява предпазливост — предпазливост по отношение на това, какво говори и на кого говори.

— Каква отрова пиеш? — попита го барманът с плътен, култивиран глас с почти оперетно звучене.

— Сингха — отвърна Хатчър.

— Наливна, бутилирана или в кутия?

— Наливна.

Барманът наля една халба с ледена тайландска бира, без да отмества поглед от Хатчър.

— Първото питие е от заведението — каза той и плъзна халбата по бара. Хатчър вдигна ръката си върху тезгяха и усети как студената, запотена халба го шляпна по дланта.

— Коуп куп — благодари той.

— Добре дошъл.

Лицето на чернокожия имаше дружелюбен израз, но очите му ирисветваха подозрително.

— Нямах вид на обикновен турист, като тия, дето минават отук — каза той, бършейки небрежно идеално полирания бар. — Имаш вид на човек, прекарал не малко време в страната.

— Военно разузнаване, оттатък Кам Ранх — отговори му Хатчър.

— Специалните служби — констатира барманът. — Аз никога не съм знаел със сигурност откъде съм. А ти откъде си?

М ъжът, който се беше отпуснал върху бара, се изправи на стола си, облегна се на лакти и се загледа в Хатчър с празен поглед. Очите му бяха сиви, кръвясали и сънени. Прясно избръснат, с дълга, руса

коса като на сърфист, вързана на конска опашка, той носеше незакопчано яке тип сафари с бели кръгове от изсъхнала пот под мишниците, без риза отдолу, бели къси гащи и старомодни обувки с високи кончове. Хатчър не можеше да определи възрастта му — тя беше някъде в границите между трийсет и пет и петдесет години. Мъжът не каза нищо. Само изгледа втренчено Хатчър, после се обърна към наполовина празната си чаша и се втренчи в нея.

— Свикнал съм да съм постоянно в движение, не се задържам дълго на едно и също място — беше отговорът на Хатчър на въпроса на бармана.

— Какво те води в Банкок?

— Отпуск. Шофьорът ми каза, че не е лошо да намина към вас. Кой знае, можело да попадна на някой стар приятел.

— Кой знае? — отвърна барманът неопределено. Хатчър потупа с длан по повърхността на бара и стараяйки се да поддържа разговора, каза:

— Струва ми се, че този бар не е правен по тия места.

— Наистина разбираш от барове — каза барманът и потупа нежно повърхността на бара. — Тоя тук, огледалото и старият Джон Форд там горе — продължи той, сочейки с палец нагоре зад гърба си, към еднооката бизонска глава — са докарани от един от най-изисканите салони в Щатите.

— Сериозно? — попита Хатчър.

— Олд Скухани е бил тексаски каубой, ирландец, при това голям късметлия. Една вечер, както се шляел, взел та се намъкнал в някаква палатка за хазарт в Ебилийн — това по времето, когато Ебилийн се е състоял само от палатките на първите заселници — и от четирийсетте долара, които носел в себе си, направил шест хиляди. Накрая излязъл оттам като собственик на палатката, масите в нея, банката и цялото поселище. Така се поставило началото на „Галуей Рууст“. — Барманът направи пауза, колкото да си налее половин халба бира.

— Но това не обяснява как това нещо е дошло дотук.

Хатчър тупна отново по бара.

— Имаше един образ в моята част, като служех във Виетнам, с това изкълчено име Едгар Скухани, който постоянно се хвалеше, че бил собственик на някакъв страхотен бар — продължи барманът. — И аз му рекох, кат реши да разпродава, да ми се обади. И така един ден

ми се обаждат по телефона и оня от другата страна разправя: „Обажда се Едгар Скухани, помниш ли ме?“ Сякаш някой с коефициент на интелигентност поне над десет може да забрави име като Едгар Скухани. Аз му казвам, че няма как да съм го забравил, а той ми разправя, че нещата не вървели добре със стария „Рууст“ и той щял да го прави на дискотека! Представяш ли си? Някаква шибана дискотека, за Бога! Попазарихме се, колкото да не е без хич и накрая станах собственик на бара и на огледалото, а Едгар ми хвърли на изпращане и едноокия Джон Форд горе. Останалото го виждаш — с това влязох в бизнеса. Дванайсет хиляди виолетови за всичко това и още четири хиляди и превозването с кораба дотук.

Барманът изобщо не споменаваше за американски пари, говореше за цените на всичко в батове, като един бат се равнява на пет американски цента; виолетови означаваше банкнота от петстотин долара, кафяви десет бата, зелени — двацет бата, а червени — сто бата.

Той отново прекъсна разказа си, този път за да налее на Хагчър още една бира, след което продължи:

— Какво друго ми оставяше, освен да отворя „Лонгхорн“.

Обзалагам се, че историята има продължение, което да обяснява дупката от куршум на огледалото. — каза Хатчър.

Не е толкова интересна, колкото сигурно е историята със загубването на гласа ти — отвърна барманът.

— Говорих, когато трябваше само да слушам — изръмжа Хатчър.

Барманът реагира на това обяснение с гръмогласен смях. В устата му блеснаха два златни зъба. В средата на единия от тях заблестя висококаратен диамант.

— Харесвам хората, които могат да се шегуват с грешките си — каза той и протегна напред ръка, достатъчно голяма да обхване баскетболна топка. — Името ми е Суийтс Уилки. Собственик съм на заведението.

— Хач — отвърна Хатчър.

Докато Уилки и Хатчър разговаряха, две тайландки влязоха в салона през вратата зад бара. И двете бяха красиви млади създания с дълги черни коси, които се спускаха надолу по гърба им почти до кръста им. Бяха облечени в миниполички, каубойски ботушки от кожа

на кобра и кожени елечета, имитиращи кожата на шарено пони. Напъпилите им гърди повдигаха кожата на елечетата отпред. Нито една от тях не беше над петнайсет години. Тупнаха Суийтс Уилки по раменете, разсмяха се, обгърнаха го с ръце и го целунаха по двете бузи.

— Това е Жасмин, викаме ѝ Джез, а това — Орхидея — каза Уилки, явно щастлив от вниманието, на което беше обект. — Женени сме от около година.

— Ти и Орхидея? — попита Хатчър. Уилки го изгледа изненадан и отвърна:

— И за двете, по дяволите.

— И за двете!

— Женил съм се и съм се развеждал шест пъти, откакто дойдох тук, и досега не мога да заделя и един бат настрана от плащане на издръжки. Тоя път реших да направя дубъл — дано пък така да ми излезе късметът.

Сияйната му усмивка освети отново притъмения бар. Той плясна двете момичета по закръглените им задничета и те тръгнаха да оправят масите в бара.

— Добре дошъл в Томбстоун — измърмори неочаквано русият мъж, клатейки глава, сякаш всеки момент отново щеше да задреме, и продължи да гледа втренчено в чашата си.

— Запознай се с Джони Профит, официалния ни поет, лауреат на приза на Томбстоун — каза Уилки.

— Приятно ми е — каза Хатчър.

Профит извъртя само очите си към Хатчър, усмихна се изтощено и протегна напосоки към Хатчър студена и безжизнена ръка.

— Колко американци живеят в Банкок? — попита Хатчър.

Профит се изправи неуверено на крака, олюля се и направи два-три подскока на десния си крак, за да се задържи прав. Очите му бяха започнали да сълзят, той стърчи рамене и започна да се чеше по ръцете, а Хатчър, поглеждайки краката му, разбра, че Профит беше тънък като вейка, мършав и изтощен. Ръцете на Профит висяха от раменете му като закачени.

— Четиристотин или петстотин — отговори на въпроса му Профит. — От всички видове и размери: инженери, моряци, тенисисти-безделници, контрабандисти, играчи на комар, ходещи

инвалиди, циници, еретици, отчаяни от живота, антиобществени елементи. Кажки какъв искаш и гледай нас.

„Е, добре, помисли си Хатчър, това увеличава шансовете да намеря Коуди от едно към пет милиона на едно към четиристотин.“

— Само малка групичка янки-преселници — каза небрежно Уилки.

— Пречукаха Господа, човече — забърбори несвързано Профит. — Всеки, минал на другия бряг на реката, ще бъде мъртъв. Гадният лодкар не си и представя какво става там. Дори и поет би се затруднил да си даде сметка за това.

— Точно гака — съгласи се Уилки, след което и Хатчър кимна, макар никой от двамата да нямаше представа за какво говори Профит. — Джони пише книга — каза Уилки, опитвайки се да обясни поведението му и намигна.

— Бомбай и тоник — поръча си Хатчър.

Уилки извади една чаша, сипа в нея шепа ледени кубчета и я напълни със сода.

Профит продължи да бръщолеви и след малко от помещението зад мънистената завеса излезе някакъв мъж, който тръскаше ръцете си, сякаш се бяха схванали. Той представляваше странна гледка — як, едър мъж, висок близо шест фута, движещ се с наперена походка, месейки тежко раменете си напред-назад. Беше облечен в джинси и бяла блузка без ръкави. Щампованият отпред череп стискаше роза в зъбатата си уста, а на гърба беше щампован надписът Grateful Dead^[1]. Ръцете му бяха масивни и мускулести, а дланите му, макар и широки, завършваха с тънки, почти деликатни пръсти. Гъстата му, черна коса се спускаше на едри къдрици върху раменете му, а отпред покриваше по-голямата част от челото му. Странното във външния му вид беше тънката червена черта, която се спускаше от челото му надолу през средата на носа му чак до върха на брадичката му. Лицето му беше оцветено в черно от едната страна на тая линия и в бяло — от другата.

— Това е Уъндърбой, нашият певец и музикант — каза Профит.

Уъндърбой отиде до бара и протегна ръка към Суийтс Уилки.

— Късметът ми си е взел отпуск — каза той. — Инструментът, маестро.

Уилки му подаде една четириструнна китара, добре запазена, личеше още фабричния лак — явно с нея се отнасяха с много любов.

Мъжът със странния вид отиде до джубокса, измъкна щепсела му от контакта с обувия си в каубойски ботуш крак и седна на един стол.

После штвори очи, облегна глава на стената зад него и запя: „Неу Jude, don't let her go.“^[2]

Имаше красив глас — чист, дълбок, с лек аромат на уиски при високите тонове, и даваше на песента толкова жалостно звучене, че на човек му идваше да стисне тоя Джуд за шията и да му набие малко мозък в главата.

Профит се наведе към Хатчър и прошепна:

— Бил е на пет фута от огнехвъргачката, когато са я улучили с мина. Всъщност никой не иска да види какво се крие под тая боя.

С приближаването на вечерта барът започна да се изпълва. Когато посетителите се поувеличиха, Уилки задейства Бени Потър да помага. Все още с мътни очи, Профит преви рамене и продължи да се чеше замислено нагоре по ръцете. През главния вход на бара влезе един мъж с особена походка — ситни, подскачащи крачки — сякаш току-що беше паднал от двуетажна сграда и се беше приземил на крака. Имаше тяло и ръце на щангист, но краката му приличаха на тънки клечки. Той се добра със специфичната си подскачаща походка до Ърп и му прошепна нещо на ухото. Ърп стана, мина зад бара и влезе в сервизната врата, водеща някъде към задната част на сградата. Мъжът със странната походка премина през помещението и влезе в малкия салон зад мънистената завеса.

— Това е Галахър — каза Профит. — Джералд Галахър от Хобарт, Индиана. Собственик е на клуба „Лантри“ на отсрещната страна на улицата. С голи момичета. Не жени! Момичета. Галахър не ги взема, ако са надхвърлили дванайсет години. Според неговата теория всяка жена над дванайсет години навлизна в критическата възраст. В Съединените щати за това щяха да го вържат на публично място и да го линчуват.

— Защо има такава странна походка? — попита Хатчър.

— Джипът му попаднал на мина. Подът хвъркнал от експлозията и го изстрелял в орбита — обясни му Профит. — Краката му и досега не могат да се оправят.

— Предполагам, че си бил във Виетнам? — попита Хатчър.

Профит отново обърна очи към чашата си.

— По дяволите, бях с Галахър същия ден, когато попадна на мината. Оставих си единия крак в она джип.

Той протегна напред десния си крак и почука по него с кокалчетата на пръстите си. Оттам се разнесе металически звук, сякаш беше почукал по празна водопроводна тръба.

„Профит, каза си Хатчър, това име ми е смътно познато.“

Ърп се върна в бара, отиде до мънистената завеса и влезе в малкия салон. Седна на един стол до Достопочтения, който наблюдаваше как двама мъже играят билиард.

— Тоя отвън, дето говори с Джони, е Хатчър — каза му той.

— А-а, значи си последвал съвета ми.

— Не го е насочвал насам Сай, той сам ни е намерил.

— Както ти бях казал.

— Остави това самодоволство. Не съм толкова сигурен, че е добра идея това, да си играем игрички с тоя тип.

— Знаех си, че рано или късно той ще дойде — каза Достопочтения, горд, че интуицията му не го е подвела Ърп извади дълга пура от джоба на якето си и я запати, въртейки я бавно между пръстите си, за да се разгори равномерно.

— Показвал насам-натам снимка на Уол Пот. И на Коуди. И при това работи за Слоун.

Достопочтения изпъна пръстите на ръцете си нагоре, допря върховете им и притисна устните си.

— Казал на Суийтс, че е дошъл да прекара тук отпуска си, но Сай се е свързал с него, след като той е закусвал със Слоун — продължи Ърп. — Не е дошъл току-така гук.

— Може да е съвпадение. И двамата да са тук.

— Дай да си говорим сериозно. Той е тръгнал да търси нещо и щом топкова бързо стигна дотук, значи е съвсем близо до това, което търси, казвам ти.

— Не се оставяй разсъжденията ти да се замъгляват от параноя.

— Казвам ти, тръгнал е да търси нещо.

— Основателно заключение Може би ти ще успееш да разбереш какво е то.

— Мисля, че Тай Хорс го води насам.

— Е, и какво, да го убием ли?

— Не разбираш ли, че тоя е много опасен човек? На него му се носи славата, и аз съм чувал във Виетнам е бил ексекутор от името на специалните служби. Изпратили са го тук с цял списък. Като задраска и последното име от него, получава следващия списък и продължава нататък. Не ти е някое смотано детективче от Сан Франциско.

— Още едно основание да бъдеш много внимателен. Казах ти вече какво предлагам. Сближи се с него. Сприятели се. Разбери какво прави тук. Не можеш да се разхождаш наоколо и без много-много да му миспиш да избиваш когото ти падне, мистър Ърп. Каквото и да си приказваме, тук не ти е „Безстрашният керван“.

Ърп погледна към големия салон на бара. Хатчър и Профит продължаваха да си говорят. Този, който ги тревожеше, изглежда, не проявяваше интерес какво ставаше зад завесата.

— Искам освен това да ти припомня, че Портър беше убит тук.

— И какво?

— Такова. Ако все пак решиш да правиш някакви фойерверки, не ги прави в Банкок. Примами го някъде във вътрешността на страната.

— Страхотна идея — каза иронично Ърп. — Просто ще го покания на пикник.

— Трябва да бъдеш по-изобретателен. Като те слуша, човек би казал, че изпадаш в паника. Ти все още имаш предимството, Уайът. Ние знаем за него повече, откопкото той знае за нас. Сега трябва да разбереш защо е тук.

— Не мисля, че можем да измъкнем от него това и с мъчения.

— Нали знаеш, дето разправят, че нещата се постигат по-лесно с добро.

— Тоя тип напредва много бързо. Свикнал е той да води играта.

— Ако той е свързан със Слоун и ти го убиеш, ще изпратят някой друг на негово място.

— Не и ако го направим както трябва.

Достопочтения се облегна назад в креслото си и се усмихна.

— Това съм в състояние да ти предложа, скъпи приятелю — каза той и махна с ръка. — Каквото и да решиш да направиш, направи го изпиано. Както и ти отбеляза, това е опасна игра, а той е много добър в нея.

— Не просто много добър. Той е експерт.

Докато Ърп произнасяше последните си думи, един набит мъж с къси панталонки за тенис и бяла блузка стана от масата за покер и се приближи до внушителния джентълмен в бяло. Той придърпа един стол и седна непосредствено срещу белокосия джентълмен, който пък остави настрана книгата си, отпи от чашата с вино, докато тъмнокосият мъж се наведе към него и му заговори шепнешком. По-възрастният мъж кимаше разбиращо, докато другият му обясняваше нещо и сочеше към масата за карти зад мънистената завеса.

Ърп се извъртя на стола си до бара, обръщайки се с лице към салона, извади от кобура „Питон“-а си и го остави небрежно върху бара. Хатчър проследи този ритуал с повече внимание, отколкото диктуваше обикновения интерес.

— Това е Еди Райкър, сладоледения салон, сети ли се? Говори сега с Достопочтения — продължи да бърбори Профит в ухото на Хатчър, кимайки с глава след това и към по-възрастния мъж. — Достопочтения е официалният банкер на Томбстоун. — Носът му започна да тече, той заподсмърча, после започна да се чеше под мишницата. — Определя каква ще е лихвата в зависимост от това, за какво е заемът — ако е за пари за ядене до следващата заплата, процентът е малко по-нисък, отколкото, да речем, ако е за залагане на масата за покер ей там, в дупката в стената.

— А оня тип с оръдието, да не е местният шериф?

Профит се разхили.

— „Местният шериф“, хитро го каза. „Местният шериф“ е Уайът Ти Ърп, известен тук като Уай Ърп. Той е нещо като въоръжена охрана на касата с парите, в случай че на някой му мине през ума да я задигне. Та охраната са той и онова желязо, дето той му вика „Бънтлайн Спешъл“.

— Изглежда, тая работа му идва отръки.

— Тайландската полиция ни е оставила да се оправяме сами. Оставили са старият Уай Ти да урежда нещата без много шум.

— Това е страховтно оръжие — каза Хатчър и кимна с глава към пищова на бара. — По тая цев можеш да стигнеш пеша чак до Милуоки.

Профит отново се разхили. В малкия салон Достопочтения отвори една преносима метална каса и извади някакво листче, което по всяка вероятност беше квитанция за заем. Той написа нещо на нея и я

побутна към Райкър, който я подписа и му я върна, след което Достопочтения отброи пет лилави и му ги плъзна по масата. Райкър му кимна и се върна на масата за карти.

— Райкър има лош ден — отбеляза Профит. Уилки мина покрай тях от другата страна на бара.

— Как сме? — попита той.

— Налей ми още една бира — поръча си Хатчър. — Нали няма да имат нищо против да обърна и аз някоя карта с тях, а?

Уипки го изгледа за момент, след което му обясни:

— Те са малко чешити по отношение на това, кой участва в играта. Но ако се навърташ тук по-често и те опознаят, те сами ще те поканят.

— Нещо като затворено общество — кимна Хатчър.

— Нещо такова. — Уилки отмина към другия край на бара и се заговори с някакъв клиент.

— Суийтс е поставил началото на Томбстоун — каза Профит и продължи с повече подробности: — Суийтс и Уайът. Суийтс е бил преподавател по английски в Тъскиджий Институт, дипломиран с отличие в университета в Атланта и какво направили с него? Мобилизирали го. Един учител, учител, човече, и го стоварили във Виетнам и учителят станал сержант Уилки. Та огледал се той какво става наоколо и повече не се завърнал у дома си. Отворил „Лонгхорн“, Еди Райкър пък започна с „Пайкс Пийк“...

Уилки хвърли рязък поглед към Профит, продължаваше да обслужва клиентите си с усмивка, но Хатчър усещаше, че слуша бръщолевенията на Профит за Томбстоун и „Лонгхорн“. В един момент той се обърна, отиде в другия край на бара и каза нещо на Коркскрю. Негърът стана, без да поглежда към него, и отиде в помещението зад завесата.

— ...а Коркскрю и Потър отвориха „Йосемит Сам“. Уъндърбой отвори „Стейджкоуч“ — не спираше да говори Профит, забил поглед в тезгяха. — А Макс, той не можеше да стои някъде на закрито, без слънце, та заряза всичко и отиде на юг и си направи ферма. А Килани, бедният стар Кил...Тоя гаден Тайсунг...

Хатчър, унесен от тихия, монотонен монолог, изведнъж се сепна. Опита се да не издаде изненадата си от последното име, което чу от Профит. Тайсунг! Истинското име на Уол Пот.

Но преди да успее да продължи разказа си нататък, Профит беше прекъснат.

— Ей! — викна му Уилки от другия край на бара, при което Профит се сепна и вдигна поглед към него. Уилки се придвижи бързо зад тезгяха към тях. Карай по-кратко, момче — каза той с някаква строгост в гласа. — Остави подробностите за книгата.

Хатчър отмести поглед към Дупката в стената. Зад завесата от стъклените мъниста той успя смътно да различи силует на жена сред седмината картоиграчи на масата.

Играещата покер жена стана и напусна играта, за момент застана непосредствено зад завесата, докато преброяваше пълната шепа батове, след това влезе в големия салон. Беше хубава жена, едра, с широки рамене и съвсем тънък кръст. Русата ѝ коса беше започнала вече да побелява на места, контрастирайки с впечатлението от чертите на лицето ѝ, които определяха възрастта ѝ някъде под четирийсетте. Носеше свободна бяла, памучена блузка, пола от тюркоазена тайландска коприна и сандали.

Хатчър си я спомняше от снимките, които беше виждал, като по-дребничка, отрупана с фотографската си екипировка и брезентовата чанта, метната през рамо. Сайгон, към края на войната. Мелинда Прюът беше спечелила наградата „Пулицър“ с фотоматериалите си, отразяващи разрушението, страха, омразата и болката. След края на войната тя беше напуснала доходната си работа в списание „Лайф“ и беше изчезнала нанякъде. „Моята камера няма какво повече да каже“, беше лебедовата ѝ песен.

Тя идваше право към него. Напъха в движение пълната шепа батове в джоба на полата си и спря пред Джони Профит. Сложи ръка на рамото му и му прошепна тихо в ухото:

— Здравей. — Лицето на Джони се озари и той опря бузата си в ръката ѝ, положена на рамото му.

— Как си? — понита я той.

— Съсипах ги всичките — каза тя нежно в ухото му.

— Време е за лекарството ти.

— Добре — каза той и говорът му започна да се влошава. — Запознай се с Хач. Той си е взел отпуск от цивилизацията.

— Чудесно — каза тя. Изглежда строго Хатчър за момент, после се усмихна и каза: — Добре дошъл в Томбстоун, мистър Хач. Приятно

прекарване тук.

[1] Grateful Dead (англ.) Американски хеви-метъл състав. Името означава „Признателния мъртвец“. (Б.пр.) ↑

[2] Първата строфа, леко перифразирана на песента на Биитълс „Хей Джуд“. (Б.пр.) ↑

РАЗДВИЖВАНЕ

Тайсунг!

Споменаването на името на коменданта на затворническия лагер от Профит определено беше сериозен пробив, но какво означаваше това? Явно Профит беше познавал коменданта на лагера Хюи-куй преди той да промени името си на Уол Пот. Според Хатчър това можеше да означава само едно — или Профит е бил в лагера, или познаваше някой, който е бил там.

Няколко въпроса занимаваха мислите на Хатчър. Дали Профит знаеше къде се намира Тайсунг-Уол Пот? Дали го познаваше и някой от другите редовни посетители? Дали някой от тях познаваше Коуди? И кой или какво беше Тай Хорс и дали той — или то — имаше някакво отношение към неговата мисия?

Хатчър си взе леденостуден душ, за да премахне ефекта от следобедните бири. Спомни си за Рон Пелитиър. Много пъти бяха работили в бригадата заедно по различни операции. Слоун му беше казал, че Пелитиър работи в Имиграционната служба в Хуанг Май, което се намираще в планинските райони на около 430 мили северно от Банкок. Пелитиър беше в Тайланд от две години. Може би той щеше да знае нещо, каквото и да е, което да му помогне да разилете загадката около Мърфи Коуди. Пелитиър беше стар приятел и човек, на когото можеше да се разчита. Хатчър се обади на нощния телефон на Имиграционната служба и остави съобщение на телефонния секретар за Пелитиър. После легна гол на пода под висящия вентилатор и се загледа в пробягващите по тавана сенки от перките му, освобождавайки съзнанието си от всичко и оставяйки идеите и образите свободно да пробягват, да се съединяват и изчезват от мисълта му: изрисуваното лице на Уъндърбой, пеещ в ъгъла до джубокса; еднокракият Джони Профит, бърборещ монотонно край бара; Галахър, движещ се с подскачащата си походка през салона; Достопочтения, седнал в ъгъла на малкия салон, топващ пръст във виното си и обръщащ страниците на книгата си, докато Ърп с

едрокалибрения си пищов оглеждаше всички в заведението, осигурявайки охраната.

Мислите му се върнаха към Профит и той откряна вратичката на своите ч'уанг чжу-чи, представяйки си образно фигурата на мършавия, изтощен писател, докато се опитваше да си спомни къде беше чувал името му. Всичко, което знаеше за него, беше, че е писател и че е загубил крака си при оная злопочука с джипа.

Тогава изведнъж подскочи и седна на пода.

Педжит!

Всъщност не името му беше познато, а лицето. Но то не съответстваше на името Джони Профит. Името му беше Джеймс Педжит. Много пъти беше виждал неговите авторски статии, съпроводени със снимкага му, по време на войната.

Защо беше променил името си на Профит? И щом той беше сменил името си, дали и другите редовни посетители в бара не бяха сменили и те своите? И защо? Хатчър реши да направи още една справка. Сега беше 9 часа вечерта местно време, значи във Вашингтон — 9 часа сутринта. Флиткрафт трябваше вече да е пристигнал в офиса на службата. Хатчър набра номера и премина през рутинната процедура за разпознаване.

— Бих искал да направиш проверка по едни имена — каза той на човека във Вашингтон. — Не разполагам с кой знае каква допълнителна информация за тях, но дай да видим колко си добър наистина. Единият от тях е цивилен. Джеймс Педжит. Журналист...

Той продиктува имената на останалите посетители на бара, които беше запечатал в паметта си: Макс Ърли, който бил нападнат от прилепи в някакъв подземен тунел и сега живееше в някаква ферма, защото не можел да понася затворените помещения в града; Потър, който, заедно с Коркскрю, е задържал цялостното настъпение на виетнамците, отбранявайки някакъв хълм, но там загубили брата на Коркскрю; Еди Райкър, който е бил най-добрият и най-избухлив пилот на вертолет във Виетнам; Джералд Галахър, който ходеше, сякаш стъпвайки върху горещи въглени; Уайът Ърп, правнук на Уайът Ърп Първи, бил е мобилизиран като запасен полковник във Виетнам и е изкарал там последователно четири мобилизационни набора. Всичко на всичко несвързани и откъслечни данни.

Имам освен това и два прякора... с тях пък ще е още по-трудно — каза Хатчър и продиктува на Флиткрафт имената „Уъндърбой“ и „Коркскрю“.

— Аз ще ви се обадя — каза накрая Флиткрафт, смутен от оскъдната информация, на базата на която трябваше да прави проучванията.

Хатчър поръча да му донесат в стаята кафе и салата. Докато ядеше, телефонът иззвъня. Той грабна слушалката, предполагайки, че ще чуе Флиткрафт.

— Ало?

— Хач?

— Да?

— Пелитиър се обажда...

Едрият мъж беше седнал в края на бара, почти легнал върху тезгяха. Беше над шест фута и пет инча висок с яки рамене и гръден кош на професионален играч на американски футбол. Десният му ръкав беше напъхан в джоба на якето му. Огромната длан на ръката му беше захабена от работа, а китката му имаше дебелина на корабно въже. Времето и грижите бяха оставили своя отпечатък по загорялото му лице. Посивелите по върховете мустаци бяха подрязани малко под ъгълчетата на устата му, а черната му коса беше опадала около слепоочията и започнала да се Прошарва с бели косми. Иззад леко затъмнените стъкла на очилата със златни рамки гледаха настойчиви тъмнокафяви очи. Имаше вид на безмилостен и опасен човек, който не се усмихва лесно и не е склонен към неангажиращи разговори. Когато имаше нещо да каже, той го казваше с дълбок, равен, монотонен глас, без да многословничи.

През годините в миналото Хатчър беше работил много пъти и на много места с Пелитиър и го познаваше като верен и предан съюзник и безмилостен неприятел. Преди да постъпи в бригадата, Пелитиър е бил офицер в морската пехота и веднъж беше пренесъл двама ранени наведнъж на около миля до техните позиции в джунглите в Южна Азия. Наистина голям мъж.

Когато Хатчър влезе в бара, Пелитиър вдигна очи към него и нещо подобно на усмивка премина през лицето му. Той протегна напред огромната си ръка.

— Черен гологан се не губи — каза той. — Радвам се да те видя, приятелю.

— И аз теб — отвърна искрено Хатчър с немощния си глас.

— Радвам се, че те виждам жив. Чувах се какви ли не слухове — каза Пелитиър и очите му проблеснаха зад стъклата на очилата.

— Какви например?

— Че си бил убит — отвърна Пелитиър. — Знаех си, че това са глупости.

— И какво друго?

— Че Слоун ти бил изиграл номер. Че са те набутали в Лос Боксес. Той те бил издънил. Че после ти си го подгонил.

— Второто е съвсем точно — кимна Хатчър.

— Това мръсно копеле. И сега пак ли си в комбина с него?

— Не. Всъщност извършвам самостоятелно разследване във връзка с един стар приятел.

— Някой, когото познавам?

— Не мисля — отговори Хатчър и едрият мъж незабавно изостави темата. Годиците, прекарани в бригадата, бяха научили и двамата мъже да не задават много въпроси за коя и да е операция, освен ако не са лично включени в нея.

— И ти самият си имал неприятности, Рон. Какво е станало с ръката ти? — попита Хатчър.

— Гангрена. Счупих я на полето и не можах да намеря хирург.

— Къде?

— Афганистан... А ти? — той посочи с поглед към гърлото на Хатчър.

— В Боксес не разрешаваха да се говори. Покашлях се в неподходящ момент.

— Господи.

— Колкото и гадости да си чул за оная дупка, пак не можеш да си представиш истината.

Пелитиър пресуши чашата си и я вдигна празна към келнерката.

— Много свестни момчета си отидоха, Хач — промълви той.

— Да.

Поседяха известно време така, без да говорят, докато келнерката им донесе питиетата.

— Пак ли по работа си тук? — проговори Пепитиър, колкото да започне разговора.

Хатчър сви рамене.

Отбих се в едно заведение, „Лонгхорн“ му викат. А-ха, надолу, в Томбстоун — кимна Пепитиър.

— Какво мислиш ш това място?

— Пепитиър сви рамене.

Дават добри американски яденега там. Една групичка преселили се тук американци си разменят по някой и друг долар на карти.

— Познаваш ли някой от тях?

Пелитиър поклати отрицателно глава.

— Не съм бил там ог няколко месеца. В едно от ония заведения, „Иосемит Сам“, предлагат хубави ребра.

— Каква работа ти намериха? — попита Хатчър.

— Слоун ми намери някакво топ по местенце в Имиграционнага служба. Имам още шест месеца да си направя трийсетте години бачкане. Доизкарвам си стажа, та да си осигуря пенсията.

— Изглежда понякога и Слоун се сеца, че работи с хора.

— Изглежда. Тъпа и скапана работа, да правиш проверки на местните, дето искат да емигрират.

— И какво друго? — попита небрежно Хатчър.

Пелитиър се поколеба известно време, през което изпи почти половината от питието си и избърса устни с опакото на дланта си. После отпрати поглед към Хатчър, изгледа го няколко секунди, обмисляйки въпроса му, накрая се ухили.

— Хвърлям по едно око на планинските племена. Да знам кои са най-добри в производството на 999.

— И какво по-точно?

— Твоят приятел Толи Фонг развива голяма дейност. Това интересува ли те?

Хатчър кимна.

— Помниш ли Джоу Лънг?

— Постоянно ходеше на лов за глигани.

— Опита се да ме пречука в Хонконг преди няколко вечери. Повече няма да ходи на лов за глигани.

Пелитиър се усмихна.

— Добре си се отървал от него.

— Сигурен съм, че Фонг има намерение да удържи своята ч'утя спрямо мен.

— Май че точно сега ще е прекалено зает за това. Триадите Чию Чао изкупиха по-голямата част от тазгодишната реколта.

— Какво количество?

Пелитиър сви рамене.

— От Агенцията но борба с наркотиците смятат, че Фонг разполага с два-три тона прах на склад.

— В Банкок?

Пелитиър кимна, доизпразни чашата си и си поръча следваща, след което продължи:

— Има проблеми с транспортирането му по море. Федералните очакват изпращането на голяма пратка по кораби. Голяма пратка.

— Кога?

— Всеки момент. Интересува пи те?

— Мисля, че не — отговори Хатчър. — Чувал ли си да се разправя нещо за някаква група, наречена Тай Хорс?

Пепитиър повдигна учудено вежди.

И ти си чувап за нея, а? Не пропускаш нищо, дявол да го вземе.

— Ти какво мислиш по въпроса?

— Приказки от улицата. Джери Кремър от Агенцията по наркотиците ми каза, че се разправяло, че някаква банда, наречена Тай Хорс, била очиствала наркокуриерите на Фонг. Само това, слухове.

Чувал ли си нещо за тях, някакви подробности? — попита Хатчър.

Пелитиър поклати отрицателно глава.

Били жестока банда, това съм чувал. Пречукали трима от куриерите на Фонг. Доколкото успях да разбера, преди няколко месеца купували бебета по улиците в Банкок, убивали ги и ги натъпквали с прах.

— Боже Господи!

— Издънили се на границата с Малайзия. Шофьорът успял да се измъкне.

— Че те са по-гадни от триадите Чию Чао.

— Може би. Но и Фонг не им отстъпва. Досега са измъкнали около стотина калъпа от Фонг. Капка в морето.

Хатчър направи набързо няколко сметки наум.

— Това количество Уайт Чайна прави четири милиона долара по цени, преди да излезе по улиците — каза Хатчър.

— Колко са двеста и дващест фунта срещу три тона?

— Достатъчни са да развалят настроението на Фонг. Ще го е страх, че и други могат да опитат.

Тоя път Пелитиър се усмихна широко.

— Да му развалят настроението, а? Ами ти, дето си пречукал онова копеле, Хач? Че те ще изровят земята да те открият, улиците на Чикаго ще са райски кът в сравнение с това, което ти се пише тук.

— Аз просто съм тръгнал да търся един човек, а не да си търся белята.

— Променил си се — каза Пелитиър.

— С времето всички се променяме.

— Ако имаш нужда от помощ... — започна Пелитиър и не довърши изречението си.

— Благодаря ти — каза Хатчър. — Ако изпадна в затруднение, ти си тоя, на когото бих могъл да разчитам за помощ.

— Да — отвърна Пелитиър, без нотка на емоции в гласа си, — и аз гледам на теб по същия начин.

Когато Хатчър излезе от бара час по-късно, той не можа да забележи движещата се сянка зад тъмната витрина на затвореното магазинче на отсрещната страна на улицата. Един чифт блеснали в мрака очи го проследиха, докато той си нае едно такси и се качи в него. Когато таксито тръгна, един висок китаец излезе от сянката и влезе в спрялата наблизо кола. Колата проследи Хатчър по пътя му обратно до хотела.

ПОКАНАТА

На другата сутрин Хатчър научи от „Банкок Нейшън“, че освен всекидневните конни надбягвания на пистата Пан, боксовият турнир, в който щеше да участва Сай, беше единственото друго спортно събитие за деня.

Основната тема за деня на първа страница беше бомбеният атентат в западногерманското посолство в Париж. Бяха загинали седем човека, между които и финландският и шведският посланик и техните съпруги. Американският посланик бил пристигнал по-късно, след избухването на бомбата.

В допълнителен репортаж се цитираха френски официални източници, които разглеждаха като отговорен за атентата международен терорист, известен под името Хиената, чието тяло било открито в някаква хотелска стая. Според техните предположения Хиената е бил убит по-късно, при вътрешна разпра с един от неговите хора.

Хатчър хвърли вестника настрани и разгледа отново снимката на Уол Пот, опитвайки се да запомни очите му, овала на лицето му, ушите, конфигурацията на носа и устните му, насочвайки ги към своя ч'уанг чжу-чи, прозореца на съзнанието си. Той се опита да си представи как би изглеждал Уол Пот, ако си обръсне главата, или пък ако си пусне брада и мустаци. Най-важното при разпознаването щяха да бъдат очите на Уол Пот, свирепи и безмилостни, големите му, щръкнали уши, дългият и тесен нос, различаващ се от чертите на повечето индокитайци.

В своя ч'уанг чжу-чи Хатчър изолира една ивица от лицето на Уол Пот от челото до брадичката му и се концентрира върху чертите.

По-голямата част от сутринта Хатчър посвети на обиколка из шумния и многолюден пазар Санам Луанг, показвайки на продавачи по сергиите и на хората от лодките снимката на Уол Пот с надеждата, че някой ще познае в нея човека, който беше посочил в паспорта си като свое занятие търговията с готова продукция. Нищо. Той посети и паспортната служба с надеждата, че може би там са го запомнили. По

принцип той би трябвало да е подал документи за нов паспорт след изгубването на стария. Но и там го посрещнаха с отрицателно поклащане на глави и мълчание. Беше доста вероятно неуловимият Уол Пот да е успял вече да си купи фалшив паспорт, което не беше толкова трудно в Банкок.

Проверката на останалите места, споменати в дневника на Портър, не даде по-добри резултати. Като че ли най-добрата следа водеща към Уол Пот, беше увлечението му към спорта, макар че откриването на дребничкия виетнамец сред тълпите, посещаващи конните състезания и боксовите мачове изглеждаше малко вероятно. Едно посещение на конни състезания би могло да го сблъска с тъппи от доведени до лудост участници в залаганията, защото единственото нещо, което тайландците обичаха повече от спорта, бяха залаганията и комара.

Късно след обяда той отиде отново в „Лонгхорн“ и освободи Сай, за да може да се подготви за боксовия си мач същата вечер, като му обеща, че ще се възползва от билета на първите редове до ринга, които Сай му беше дал. Тук поне тълпата щеше да бъде по-малка, отколкото при конните състезания; освен това беше ясно от билета за предишния мач, който намери в портфейла на Уол Пот, че той обича този спорт.

Уилки сякаш беше във възторг, че го вижда отново. Отатък, в Дупката в стената, цареше необичайно оживление. Постоянната игра на покер беше прекъсната и неколцина от мъжете там бяха насядали около масата и разговаряха оживено. Уай Ти се беше облегал назад в стола си и почистваше и сглобяваше една пушка 30-и калибър със златни инкрустации по цевта и приклад от инкрустирано тиково дърво. Наистина превъзходно оръжие, при това много красиво.

— Обичаш ли облозите, Хач — викна му Уилки още при влизането му в „Лонгхорн“. — Ела насам и се включвай в забавлението.

— Какво става тук? — попита Хатчър, като влезе в светилището на обитателите на Томбстоун.

— Тигри! — произнесе тържествено Профит с нотки на ужас в гласа си.

— Тигри? — попита изненадано Хатчър.

— Един тигър, ако трябва да бъдем точни — отговори му Ърп, без да спира да лъска пушката си. — Някакъв самец превъртял по ония места, към полуострова. Убил и изял няколко хлапета и един старец. Макс Ърли ни организира лов. — Той изглеждаше доста по-дружелюбно настроен от предния ден и очевидно беше възбуден при мисълта за предстоящото сафари.

— Нещо сте се разбързали, а? — вметна Хатчър.

— Това е човекоядец — каза Потър. — Няма да седне да ни чака, докато си намерим смокинги за случая.

— Хайката започва утре сутрин, независимо дали ние сме там, или не — каза Ърп. — А ние ще идем. Това е проклето животно.

— Всеки участва с по две лилави, който го убие, прибира всичко — каза Уъндърбой. Приличаха на хлапета, които си планират прекарването на свободния от училище ден.

— Суийтс ще събира залозите. Той ще остане тук да си гледа кръчмата — каза Коркскрю.

— А вие? — попита Хатчър.

— Обявяваме почивен ден — ухилен каза Галахър.

— Ще вземем сутрешния самолет до Сурат Тхани — каза Ърп. — Излита в пет сутринта. Полетът е един час. Макс ще ни вземе оттам, имаме един час път до неговата ферма. Към осем ще можем да тръгнем по дирите на оная гадина. С малко повечко късмет ще можем да хванем вечерния полет обратно, утре вечер в седем. Малко емоции за отпуска ти. Навит ли си?

— Това официална покана ли е? — понита Хатчър.

— Защо не? — отвърна Райкър. — Един залог повече, по-добре.

— Ами с какво оръжие? — попита Хатчър.

— Макс ще те уреди — махна с ръка Коркскрю. Макс Ърли беше единственият от обитателите на Томбстоун, с когото Хатчър още не се беше запознал. Тоя лов беше идеална възможност да се сближи с тия мъже и най-вече с Профит. Досега единственият проблясък на някаква следа беше споменаването на името Тайсунг от страна на Профит.

— Пай-тио, рейнджър, страхотен санук — каза Коркскрю с широка усмивка. Тайландците бяха склонни да делят всичко в живота си на две основни категории: май-тио, което означаваше сериозно занимание, като работата например, и пай-тио, което беше санук — удоволствието.

— Ще ти хареса, Хач — каза Потър. — Ще имаш за какво да разказваш, като се върнеш в цивилизацията.

— Защо пък не, може да ми излезе късметът да си изкарам парите за част от пътуването — отговори Хатчър.

— Чудесно! Колко ставаме с него? — попита Уъндърбой.

— Ами ти, Мелинда, Джони, Уай Ти, Коркскрю и Потър, Галахър, Ед Райкър, сега и Хач, и Макс, разбира се, ставате девет — каза Достопочтения, който съставяше списъка.

— Ти да не си официалният рефер на операцията? — попита Хатчър с усмивка.

— Аз съм съкровищник и главен стратег на този малък клуб — обясни Достопочтения на Хатчър. — Събирам по една лилава за самолетния билет и вписвам залога ти в регистъра.

— Готово — каза Хатчър и му подаде една виолетова банкнота.

Райкър потри доволно ръце и каза:

— Събира се хубава сумичка от залозите. Пет хиляди бата.

— Дай на Суийтс още две такива за облога и ставаш официален участник! — каза Ърп. — И ела на летището към пет без петнайсет, че иначе може да не си намериш място за сядане. Това развлечение не е за изпускане.

„Странно развлечение, помисли си Ърп. Ние следим него, той следи нас.“ Макар и неохотно, той призна пред себе си, че Достопочтения беше прав — трябваше да изолират Хатчър и да разберат каква игра играе. А сега Макс им предоставяше идеално разрешение на проблема. Защото ако Хатчър наистина се окажеше толкова опасен за тях, както Ърп предполагаше, какъв по-добър начин за премахването му можеше да се измисли от този лов на тигъра човекоядец?

ЖЕСТОКАТА ИГРА

Хатчър пристигна на непретенциозната боксова арена малко след седем часа. Тя се намираше в центъра на града, един великолепен будистки храм. Главният мач нямаше да започне преди десет, а Сай щеше да участва в един от предварителните мачове, който по програма беше предвиден да започне някъде към осем.

Това нямаше да бъде някой от големите мачове по Муай Тай^[1], а нещо подобно на боксовите срещи в малките зали и по заведенията в Щатите, нещо като пробна арена за младите тайландски боксьори, стремящи се да намерят място в големите мачове, организирани четири пъти седмично в известните спортни зали „Лумпини“ и „Раядемнърн“.

Врява, горещина и суматоха посрещнаха Хатчър, когато влезе в ограденото пространство на малката боксова арена. Наоколо имаше гишета за залагания и букмейкъри тайландци. Залаганията вървяха с бясно темпо. Беше още светло и горещо, но тайландците, които бяха страстни комарджии, вече се бяха превърнали в оглушително шумна и побесняла тълпа; потни, кряскащи хаотично, размахващи над главите си батове, натискащи се към гишетата за залозите.

Общата суматоха се допълваше и от традиционния музикален съпровод на мачовете — невъобразима какофония от звуци, произвеждани от дървени духови инструменти, струнни инструменти приличащи на банджо, подредени в полукръг гонгове с различна големина и височина на тона и няколко различни вида тъпани. Шумът от бой на котки би изглеждал направо изискана мелодия в сравнение с общия ефект, създаван от целия тоя инструментариум.

Тъй като двама тайландци бяха печелили световните титли по бокс в категория перо през последните няколко години, в програмата бяха включени както традиционният Муай Тай-бокс, така и бокс в западния вариант. Запалянковците бяха наобиколили малката градина от задната страна на арената, гледаха загаряващите боксьори и избираха на кого да зложат. Муай Тай-боксьорите извършваха движения като на забавена лента, напомнящи балерини, докато боксьорите в

американския стил подскачаха и правеха къси спринтове по полянката, така, както загряваха американските боксьори. Но впечатлението, създавано от изящните балетни стъпки и движения на Муай-боксьорите, беше съвсем измамно; всъщност тяхната разновидност на боя беше най-жестоката от всички възможни. Навремето боксьорите Муай са увивали ръцете си с конопено въже с прилепнали по него парченца ситно натрошено стъкло и се биели, докато единият от тях рухнел. Сега си слагаха нормални ръкавици с морска трева и се биеха пет рунда по три минути. Освен това реферът имаше право да спре боя в случай на нараняване на някой от състезателите.

В средите на специалистите по бойни спортове беше добре известно, че един добър Муай-боксьор представлява опасен и в много случаи непреодолим съперник.

Сай беше наметнат с тъмносин боксьорски халат с бродирана на гърба кобра, изпъстрена в зелено и червено, навита на кълбо с отворена заплашително бяла уста. Той смъкна халата от плещите си и го подаде на треньора си — един набит, почти квадратен мъж с размазан нос и подпухнали клепачи. Под халата Сай беше по червени копринени боксьорски шорти, на чиито крачоли беше извезано името му в синьо. Освен това има ше превръзки на челото и на левия бицепс — традиционни украшения на тайландските боксьори. Лентата, която беше превързана около главата му, беше в тютюневокафяв и бял цвят с твърда, синя копринена лента, висяща от задната ѝ страна. Към тънкия, кожен ремък, привързан стегнато над левия му бицепс, беше завързан неговият амулет за успех. Краката му бяха боси.

Сай се движеше с невероятна грация, с очи, фиксирани почти хипнотично в една точка пред него, заставаще на единия си крак, после на другия, сетне се извърташе бавно около оста си под съпровода на музиката, която свиреше поне два пъти по-бързо от нормалното темпо. След това, но време на едно такова бавно завъртане, той изведнъж изстреля напред няколко страхотни удара с крак, последвани от серия единични и двойни удари с ръце, после се извъртя светкавично и завърши движението си с елегантен пирует като на забавена лента.

Хатчър беше впечатлен. Той тръгна обратно към мястото за залаганията, проправяйки си с мъка път сред крещящата и жестикулираща тълпа, като същевременно се оглеждаше за Уол Пот, макар да си даваше сметка, че шансовете му да го забележи сред тая

тълпа бяха не по-големи от шансовете на тия, които залагаха срещу Сай. Хатчър заложи една лилава за своя шофьор, който се приемаше тук като аутсайдер в неговата среща и беше някъде към края на списъка на залозите, със съотношение пет към две в негова вреда. Ако дребничкият тайландец победеше, Хатчър щеше да спечели 750 бата, което правеше около трийсет и седем долара, които той реши да даде на Сай като премия.

По време на първите няколко боя Хатчър непрекъснато сновеше из тълпата пред гишетата за залагане и букмейкърите, хвърляше постоянно поглед и към крещящата галерия, докато течеше играта, без да обръща внимание на събитията на ринга.

От Уол Пот нямаше и следа.

В шест и трийсет Сай беше изведен на ринга под открито небе. Една светкавица проблясна в небето над единия край на града, съпроводена от далечния тътен на гръмотевицата, но никой не обърна внимание на зараждащата се буря.

Както и при боксовите мачове в западен стил, и тук реферът на ринга представи Сай и неговия опонент — един по-едър и по-як боксьор на име Та Тан.

„Без ханане, борене, джудо, илюене, удари с глава или ритане, докато противникът е на земята“, съдията направи дежурното предупреждение на тайландски. След това обяви, че ще се играят пет гейма по три минути и мачът ще бъде прекъснат, ако някой от боксьорите получи нараняване. След последната обява се разнесе невъобразим хаос от освирквания и дюдюкания.

Боят започна с ритуал. Музиката спря и тълпата също замлъкна. Сай склони глава и скръсти ръце в традиционния уои, отправяйки благодарност на своя треньор и молейки се на Буда, той казваше на своя бог, че вярва, че е постигнал необходимата „правилна“ нагласа и дух, за да спечели своята битка. Според Готама Буда съществуват четири велики истини: първо, съществуването е страдание; второ, страданието е причинено от желанието; трето, премахни от себе си желанието и ще се избавиш от страданието; и последно, осемте правила за „правилното“, чрез които човек може да се избави от страданието — правилното разбиране, правилното мислене, правилната реч, правилното поддържане на тялото, правилното хранене, правилното усилие, правилното внимание и правилната

концентрация. Сай повтори тези правила на Буда и му обеща да ги спазва и да живее „правилен“ живот.

След приключването на молитвите музиката започна да свири бавно и тихо, създавайки фон и нещо като ритъм за двамата боксьори, които започнаха да кръжат по ринга, да се дебнат и да демонстрират движенията си. Сай имаше вид на по-класически боец, отколкото Тан, чийто стил не беше така поетичен. Той имаше вид повече на бияч и не беше така бърз като по-дребничкия си опонент.

Първият рунд премина без нещо забележително, с главомайващи размени на удари с ръце и крака, повечето от които не достигаха целта си, тъй като двамата боксьори предимно се стремяха да парират ударите на противника и да разучат стила му.

В началото на втория рунд Тан напредна бързо от своя ъгъл и незабавно започна атака, настъпвайки напред с подскоци на един крак, докато с другия нанасяше в посока на Сай отсечени удари с постъпателно движение. Сай лесно избягна първата атака с отстъпване с подскоци назад, с извъртания и парирание ударите на Тан със своите крака. Тогава Тан смени тактиката — смени бързо краката, парира удар, наведе се встрани и нанесе светкавичен, мощен удар с крак към слабините на Сай. Ударът попадна в тялото, но беше висок. Дребничкият тайландец изпъшка, преви се и отстъпи назад, но Тан го последва, стоварвайки върху него серия от леви и десни удари с юмруци, които Сай успяваше да избегне с движения на главата и горната част на тялото, докато накрая Тан успя да го намери с тежък десен в слепоочието.

Сай се завъртя на място и използва движението си да нанесе удар с крак назад в рамото на Тан. Масивният боксьор пое удара с лекота, отново влезе в близка дистанция и стовари върху Сай нова серия леви и десни, при което се чу силен, плющящ звук от ръкавиците му, попадащи върху бузите и брадичката на Сай. Тълпата, усещайки мириса на кръв, се беше изправила на крака и крещеше за нокаут.

Биячът Тан, макар и по-бавен и по-тромав от Сай, имаше предимството на по-големия ръст и тегло. Той нападна мощно като бик, нанасяйки удари с ръце и крака, а дребничкият тайландец се извърташе и отскачаше встрани, стараейки се да избягва могъщите му удари. Но не можеше да избегне всичките. Юмручните удари валяха като град върху главата му, ударите с крака се стоварваха в стомаха и

бедрата му. Сай се извърташе ту на една, ту на друга страна и се превиваше под ударите, Тан явно имаше пълен контрол върху развоя на мача. Камбанката спаси Сай от критичната ситуация.

Той седна на столчето в ъгъла си, като хвърляше от време на време поглед към Хатчър и се усмихваше. От носа му се процеждаше тънка струйка кръв. Пот се лееше на реки от здравето му, стройно тяло.

Но Сай беше по-издръжлив, отколкото смяташе тълпата. Третият рунд започна почти като втория с атака на Тан, с нанасяне на удари с ръце и крака, с влизане в близка дистанция за размяна на удари, после бърза смяна на краката и атака с другия крак, подобно на начина, по който боксьорът в западен стил би сменил гарда си от десен на ляв. Но Сай беше разгадал стила на противника си и беше подготвен за бързата смяна на краката. В този момент, неочаквано, той започна да демонстрира силата си. Сай се гмурна и мина встрани от Тан, избягвайки комбинацията му, след което моментално нанесе страхотен апъркът, който попадна в челюстта на Тан, изваждайки го от равновесие. Сай отскочи назад и намери с два бързи удара с крак стомаха на противника си, смени краката и стовари в Тан още два мощни удара с другия крак. Тан залитна назад, удивен от моментното преобразяване на дребничкия боксьор. Сай незабавно взе инициативата в свои ръце. Напредна с бързи подскоци на един крак, после бързо смени краката и стовари мълниеносен удар в основата на носа на Тан. Кръвта бликна в силна струя като при удар на презрял портокал. Тан отстъпи назад, разтърсвайки глава, и зае отбранителна поза.

Сега вече Сай беше преследвачът. Направи лъжлива атака с два последователни удара с крак. После внезапно смени краката, изви тяло почти до хоризонтално положение спрямо ринга и нанесе страхотен удар в слънчевия сплит. Огромният боксьор изрева от болка, извъртя се и падна на едното си коляно. Пое още шест удара в тази поза, след което се нахвърли върху Сай.

Сай беше подготвен за атаката. Той се извъртя, нанесе безмилостен удар с крак отстрани в шията на Тан, след което изстреля три бързи комбинации ляв-десен; директно в лицето на Тан. Кървящият нос се превърна в кървяща пихтия. После нанесе отново удар с крак, този път с убийствена точност. Ударът отхвърли главата на

Тан назад. Той се запрепъва, отстъпвайки назад, явно изгубил ориентация. Едното му око беше почти затворено от кръвоизлив. В отчаяние, той се нахвърли върху по-дребничкия боксьор, обхвана го и го притисна с ръце и започна да блъска с глава в челото на Сай.

Тълпата реагира с оглушително освиркване, променила бързо симпатиите си в полза на аутсайдера. Реферът се намеси бързо и раздели боксьорите, отправяйки предупреждение към Тан, който се отдалечи от Сай с леки подскоци за разпускане. Носът на дребничкия боксьор кървеше от ударите с глава. Той се избърса с ръкавицата си, отстрани с ръка проверяващия го рефер и — започна да настъпва към едрия си противник. Камбанката сложи край на рунда.

Треньорът на Сай му говореше забързано на ухото, а дребният боксьор слушаше и кимаше. През почивките между рундовете Хатчър не спираше да оглежда трибуните с надеждата, че може да зърне някъде Уол Пот, макар че шансовете той да е тук бяха нищожни. Все пак това не беше мач между реномирани боксьори.

Четвърти рунд. Тан смени тактиката си. Придвижваше се повнимателно по ринга, като на боксьор в западен стил, държеше Сай на дистанция и го чакаше да се разкрие. Сай се придвижваше грациозно, танцувайки неуморно около тромавия си противник.

Изведнъж, съвсем ненадейно, Тан изстреля крака си напред и успя до намери с плътен удар слънчевия сплит на Сай. Дребничкият тайландец се преви на две от болка и падна върху въжетата.

Тълпата беше стъписана, не знаеше кого да подкрепя.

Тан се нахвърли върху него като тигър и стовари три унищожителни удара в главата му. Сай беше на колене и разтърсваше глава, за да се опомни, а по гърдите му покапаха пръски кръв, размесвайки се с потта му. Той вдигна очи нагоре към Тан и в тоя момент Хатчър видя злобата в погледа му. Това беше поглед на убиец. Сай избърса кръвта от лицето си с ръкавицата и разтърси глава, докато реферът се беше навел над него и му говореше нещо.

Сега вече се беше изправил на крака, подкрепян от окуражителните възгласи на тълпата. Тан нападна отново с тромави подскоци и се опита да наложи бой от близка дистанция, влизайки плътно в Сай. Тогава дребният тайландец направи нещо изумително. Направи салто встрани и се приземи на краката си зад Тан и докато едрият му противник се извърне към него, той направи три малки

подскока, скочи високо във въздуха и нанесе два силни удара с крака в лицето на Тан, след което се приземи отново на краката си.

Хатчър се усети, че е на крака и крещи от възторг заедно с тълпата.

Зашеметен от ударите, смаян и стъписан от страхотното, безмилостно нападение, Тан нанесе в отчаянието си убийствен, касапски удар към противника си. Юмрукът му профуча на четвърт инч от брадичката на Сай.

Сай го намери с два бързи леви и стовари мощен десен в ъгъла на челюстта му, точно под ухото. Тряс!

От удара Тан се извъртя обратно, плюсна по очи върху въжетата, отскочи оттам и се стовари по задник на ринга. Огледа се наоколо с изцъклен, невиждащ поглед.

Реферът започна да брои. На шест Тан се беше опрял на дясната си ръка. На осем беше успял да подпъхне краката си под тялото. На девет с мъка се избута нагоре.

Реферът отстъпи назад.

Сай започна да се движи като стрела. Танцуваше на зигзаг по целия ринг, докато Тан се опитваше да фокусира очите си и да го фиксира. Той изобщо не видя последните два удара.

Вторият от тях беше унищожителен десен, в който беше вложена цялата мощ на неговите 120 фунта плюс неизмеримата му енергия. Главата на Тан отскочи назад като боксова круша. Пред очите му се спусна черна пелена, той се свлече на колене, после се строполи напред по очи върху ринга и повече не помръдна.

Дори и ангелите нямаше да могат да го извадят от дълбокия несвяст.

Сай скачаше радостно по ринга с вдигнати над главата си ръце — истинска картина на несдържана радост. Неговият треньор скочи през въжетата на ринга, обгърна го с две ръце през кръста и така започна да танцува с него по осветения квадрат.

Тълпата беше полудяла — по ринга заваляха хвърлени програми, шапки, амулети и празни бутилки.

Както аплодираше, Хатчър започна и да се смее от радост. „Това се казва страхотен бой“, каза си той вътрешно.

Хатчър размаха печелившите билети от залагането си над глава и закрепя, колкото му позволяваше гърлото, към Сай и треньора му.

— Седемстотин и петдесет бата, приятел, седемстотин и петдесет бата!

Естествено, в такъв момент Сай най-малко се интересуваше от това. Буда беше повярвал в него. Той беше победил огромния си противник. И беснеещата тълпа приветстваше именно него.

Във възбудата си Хатчър не можа да забележи стария китаец, който го наблюдаваше. Той беше висок, но прегърбен. Имаше сива, изтощена коса и бяла брада. Беше облечен в копринен чионгсам. Когато Хатчър се измъкна между пейките и излезе от арената, старият мъж го последва.

Като излезе отвън, Хатчър отиде направо на едно от петте гишета, на които се изплащаха печалбите от залаганията. Нареди се на опашката и в тоя момент усети първите хладни пръски дъжд. Само след секунди проблясна светкавица и се чу тътенът на гръмотевица. Хатчър стоеше търпеливо на опашката и оглеждаше тълпата.

Първо забепяза ушите. Бяха големи и щръкнапи. После носа. В профил, носът на мъжа изглеждаше дъпъг и тънък, извит почти като орлов клюн.

Мъжът, който се беше наредил на опашка през едно от гишетата и се падаше малко зад Хатчър, съвпаднаше и по височина. Пет фута и шест инча, 150 фунта. Главата му беше избръсната до голо, но дявол да го вземе, всеки може да си обръсне главата. Освен това, Хатчър се интересуваше най-вече от частта на лицето му между брадичката и горната устна. Той се обърна за помощ към своя ч'уанг чжу-чи, припомняйки си всички подробности на лицето от снимката на Уол Пот. Носът и ушите съвпадаха с тия на човека зад него. Сега очите. Те щяха да решат въпроса, тия очи не можеха да бъдат сбъркани. Но нисичкият, набит мъж носеше слънчеви очила и, както беше обърнат в профил, Хатчър не можеше да види очите му добре.

Дъждът се усили. Светкавиците и гръмотевиците зачестиха. Мъжът усети, че го наблюдават. Хатчър се обърна настрани, държейки го в зоната на периферното си зрение. Мъжът започна усилено да опежда Хатчър, но не си сваляше очилата.

Старият, прегърбен китаец се беше спрял под козирката на арената, пазейки се от дъжда, и наблюдаваше Хатчър.

Най-поспе Хатчър стигна до гишето и касиерът отброи пред него банкнотите на печалбата му. Той мина през навалищата, заобикаляйки

гишетото отзад, и застана откъм другия ъгъл на арената, наблюдавайки как тъкмо в този момент м ъжът с щръкналите уши прибира печалбата си от другото гише.

Хатчър го изгледа продължително, изучавайки лицето му, докато не усети, че и другият го гледа, при което отмести поглед и се отдръпна бавно назад, премествайки се в сянката на арената. Дъждът се усили още повече. Мъжът беше по черни панталони и бяла риза и затова присви рамене, опитвайки се да не усеща хладния дъжд. Малко след това пристъпи напред, взирайки се към Хатчър.

В този момент свали очилата си и погледна втренчено към сянката.

Хатчър успя да види очите му добре. Студени, безжизнени, безпощадни очи. Големи уши. Орлов нос.

Това беше Уол Пот.

Една светкавица разкъса небето и падна някъде наблизо, изтрещя гръм и сякаш изведнъж започна пороен дъжд.

Хатчър излезе от сянката и тръгна към мястото, където беше застанал Уол Пот. В същия момент той се обърна и забързано се запромъква към изхода. Хатчър се затича подир него, провирайки се през навалищата от новонаредили се пред гишетата за залози.

Затича с пълна сила подир изменника виетнамец така изненадан от неочакваното му откриване, че отново не успя да забележи прегърбения, възрастен мъж, който го наблюдаваше.

Дъждът се лееше от небето като из ведро, образувайки във въздуха почти непрогледна пелена. Тълпата се втурна във всички посоки да се скрие от дъжда и в този момент старият китаец изгуби от поглед Хатчър. Изскочи тичешком изпод козирката и се втурна напред, търсейки отчаяно с поглед. Изтича към главния вход и излезе през него на Тхи Пат Роуд. Там многобройни групи хора бягаха във всички посоки, търсейки убежище от дъжда. Неоновите светлини блестяха ярко в ранния здрач. Отчаян от неуспеха, старият китаец се обърна и тръгна по алеята, която минаваше покрай арената.

Хатчър не изпускаше Уол Пот от очи, проправяйки си път сред бягащата тълпа. В един момент виетнамецът неочаквано смени посоката си и побягна през страничния вход на каменната стена, ограждаща игрищата за загарявка, от който излезе на една алея, водеща встрани от Тхи Пат Роуд. В същия момент бурята увеличи още повече

силата си и светкавица освети тъмното небе, при което Уол Пот спря и се притисна към каменната стена.

След секунди чу, че вратата зад него се отваря и побягна отново.

Хатчър беше на около двајсет и пет фута зад него, когато Уол Пот побягна към Тхи Пат Роуд. Тогава реши да блъфира.

— Веднага спри, Уол Пот! — изкрещя с дрезгав глас, опитвайки се да надвика плющия дъжд. — Да не се налага да те застрелям!

Номерът мина. Уол Пот намали темпото и след малко спря и се приближи с лице към стената, търсейки прикритието на орхидеите и жасминовите храсти, които се виеха по нея. После бавно вдигна нагоре ръце на нивото на раменете си, стреснат от заплахата. Кой беше тоя фаранг, чудеше се той, но не посмя да се обърне назад. Уол Пот беше страхлив по душа. Ако трябваше да бъде убит, нямаше да може да посрещне смъртта очи в очи.

Хатчър се приближи до него и заби средния си пръст в гърба му.

— Бам — прошепна той в ухото на Уол Пот.

Ниският мъж се обърна, разбра, че е бил измамен и се опита да побегне, но Хатчър го сграбчи за шията и го хвърли към стената сред мокрите клончета на жасмина. Реки от дъжд се изливаха по лицето на Хатчър и той усещаше как водата се стича чак в обувките му. После, също така внезапно, както беше започнал, дъждът спря. Водата започна да се изпарява от нагорещените от дневната жега павета.

— Дошъл съм от другия край на света, за да говоря с теб — прошепна Хатчър. — Сега трябва да ми отговориш на няколко въпроса. — И Хатчър набързо го опипа за оръжие.

— Не говоря английски — запелтечи Уол Пот на тайландски.

— Тогава ще говорим на тайландски — изръмжа Хатчър.

— К-к-какво искаш от мен?

— Искам Мърф Коуди.

В този момент старият китаец сви по алеята, обикаляща покрай боксовата арена, и тръгна през облаците от изпарения. На фона на червената светлина от блестящите недалече неоновии реклами издигащата се нагоре пара напомняше на изпаренията над казаните в ада.

Старият китаец се завзира през гъстата мъгла. Някъде пред себе си долови гласове. Бръкна под наметката си и извади оттам 38-калибров пистолет със заглушител.

— Коуди! — запелтечи Уол Пот, сега на английски. — Кой си ти?

— Приятел на Уинди Портър, човека, който беше убит, когато се опита да те спаси на канала.

— Не знам... — започна Уол Пот, но Хатчър извади паспорта му от джоба си и го вдигна пред очите на Пот.

— Не ме лъжи, нещастна въшко, бил си там, с момичето.

В змийските очи на Уол Пот проблясна страх. Той се сви сред мокрите цветове по стената и по лицето му се изписа раболепна физиономия. Неоновите светлини от околните улици хвърляха червени отблясъци върху лицето му.

— Защо ти е Коуди? — изхленчи той.

— Искал си да го продадеш на Портър срещу виза, така ли е?

В очите на Уол Пот проблясна надежда.

— От посолството ли си? — попита той.

— Отговаряй на въпросите ми.

— Не знаех за Портър, докато не видях писанията във вестниците. Не знаех, че е бил той — продължи да хленчи Пот.

— Ще ти предложи една сделка — изсъска Хатчър със стържещия си глас. — Ти ми даваш Коуди и аз няма да те издавам на американското военно разузнаване за военните ти престъпления.

Бившият лагерен комендант поклати глава и големи капки вода се стекоха от голото му теме в очите му.

— Къде е Коуди? — попита настойчиво Хатчър.

— Не знам.

— Не ме лъжи, малка въшко, че ще ти...

— Не знам, кълна ти се. Той изчезна. Все пак за какво ти е той?

— Може и той да ми е приятел.

— Той е отрепка!

— А ти какво си?

— Коуди е търговец на хероин. Крадец и убиец. И още по-лошо, той е убиец на деца.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Убива деца и натъпква телата им с Чайна Уайт. Затова сам се нарича Тай Хорс.

— Коуди ли е Тай Хорс?

— Да, сам се нарича така.

Хатчър беше потресен от чутото. За момент отстъпи назад, гледайки втренчено бившия лагерен комендант.

И това беше последното нещо, казано от Уол Пот, или Тайсунг, през живота му.

Хатчър не чу звука от безшумния изстрел, а го осъзна едва когато видя Уол Пот прострелян в гърдите. Това беше само едно отсечено дум и niskият азиатец изстена, повдигна се, сякаш застанат на пръсти, после попитна назад към стената. Веднага се чуха още два изстрела в бърза последователност. Дум, дум.

Хатчър се извъртя назад, падна на едното си коляно и в същия миг видя как старият китаец помръдва ръце сред изпаренията и насочва пистолет към него. Той гледаше втренчено Хатчър, протегнал напред двете си ръце, с пистолета. Хатчър скочи и затича наляво, после рязко смени посоката и се насочи надясно. Но прегърбеният мъж не проследи движението му. Той рязко вдигна пистолета, обърна се и тръгна обратно към Тхи Паг Роуд, а озарената в червено гъста мъгла разми очертанията напрегърбената му фигура.

Уол Пот въздъхна жалостиво и се плъзна надолу по стената. Устата му беше широко отворена, жадно поемайки въздух. Червените петна около трите дупки от предната страна на ризата му започнаха да се разширяват встрани. Очите му се изцъклиха, главата му клюмна и той се свлече странично по стената.

Хатчър притисна пръсти отстрани на шията му, опипвайки пулса му, като в същото време оглеждаше алеята в двете посоки. Виетнамецът беше мъртъв. Тялото му потъваше в изпаренията, издигащи се от топлия асфалт на алеята. Някъде откъм другия край на града се разнесе тътенът от гръмотевица, съпровождана бурята, отминала надолу по залива.

Хатчър реши да се маха от това място. Стана и тръгна надолу по алеята, към Тхи Пат Роуд, следвайки пътя на стария китаец. Като стигна до улицата, си взе такси и тръгна към хотела. Малките тък-тък се шумгуаха насам-натам из плътните колони от коли на претовареното улично движение, докато таксито пълзеше едва-едва през града, откарвайки го към крайбрежието. Хатчър се съвземаше от преживяното. Просто му трябваше време, за да подреди в главата си случилото се през последните петнайсет минути.

Очевидно старият китаец беше следил Уол Пот.

Или следеше него.

В мислите му се възстанови образът на стария китаец сред обгръщащите го изпарения от алеята, насочил пистолета срещу него и готов да го застреля, докато нещо не го накара да промени решението си. Какво се беше случило? Кой беше този стар мъж и защо уби Уол Пот? Не че кучият му син не заслужаваше да бъде убит, или че нямаше доста мераклии да свършат тая работа...

Но това, което в най-голяма степен ангажираше мислите му, беше твърдението на Уол Пот, че Мърф Коуди е Тай Хорс, и че е търговец на хероин. Дали Коуди работеше за Толи Фонг и за триадите Чию Чао? Дали хората от „Лонгхорн“ познаваха Мърф Коуди? Тези и други въпроси още напираха в главата му, когато стигна в хотела.

— Имам информация за вас, сър — разнесе се в слушалката бодрият глас на Флиткрафт.

— Дай да я чуем, сержант — каза Хатчър.

— Лошата новина е, че от прякорите не излезе нищо — Уъндърбой и Коркскрю. Уилки е бил младши сержант, нещо като героят на частта. Има цяла колекция от ордени и медали. Няма посочен постоянен адрес след уволнението му. Ърп е бил полковник от военната полиция. Изкарал е четири набора във Виетнам, пенсиониран се е през 1976. Няма посочен сегашен адрес.

— Ъ-хъ. А какво става с другите?

— Тук почва интересното.

— Какво ще рече това „интересно“? — попита Хатчър.

— Райкър, Галахър, Потър и Ърли, всичките са били обявени навремето за безследно изчезнали по време на бойни операции и са смятани за загинали.

— И четиримата?

— Да, сър. Всички са изчезнали през 1972. Имам и още нещо: журналиста, Педжит. Той е изчезнал в деня, в който е изчезнал и Галахър, и горе-долу в същия район.

— Нещо друго?

— Още едно нещо. И двамата, Галахър и Райкър, са имали доста сериозни проблеми непосредствено преди изчезването си.

— Какви проблеми?

— Райкър е бил стрелял по някакъв офицер и го ранил, а Галахър е бил хванат, че е извършил кражба в големи размери. Бил е управител

на някакъв офицерски клуб в 8-таун и е присвоявал доста от пиенето и цигарите и ги е продавал на черния пазар.

— Флиткрафт, заслужаваш да получиш медал.

— Благодаря ви, сър. Продължавам проверката за Уъндърбой и Коркскрю и на други места.

— Зарежи я. Това дотук ми е напълно достатъчно.

— Може да успее да изровя нещо и за тях.

— Няма нужда — изхриптя Хатчър.

— Благодаря, сър.

Хатчър легна на пода със скръстени на гърдите ръце. Сърцето му биеше учестено. Изведнъж парченцата от мозайката бяха започнали да се подреждат по местата си. В главата на Хатчър беше започнала да се оформя една по-цялостна картина, но два основни въпроса все още терзаеха мислите му.

Как точно Мърф Коуди и Тай Хорс се вписваха в тая мозайка?

Освен това, той все още не беше сигурен дали Коуди беше жив.

Може би щеше да получи отговорите на тия два въпроса след полета до Сурат Тхани.

[1] Муай Тай — разновидност на боксов бои, практикуван в Тайланд, с по-различни правила, по-близки до тези на кикбокса (Б.пр.)

↑

ФОНГ

Дафни Чийн живееше на един от последните етажи на висок жилищен блок в подножието на Виктория Пийк в апартамент на две нива с изглед към пристанището и намиращия се от другата страна на залива Каулуун. Балконът ѝ беше същинска джунгла, отрупан с всевъзможни видове цветя и палми.

Обикновено тя работеше до късно в офиса си, намиращ се на неколкостотин метра от апартамента ѝ в един банков небостъргач, целият облицован със стъкло, и си тръгваше за вкъщи към седем часа вечерта. Тази вечер си тръгваше дори още по-късно. Слънцето вече почти изцяло се беше спуснало отвъд планинските върхове на запад и уличните светлини бяха запалени, когато взе асансьора за главния вход, пред който я чакаше лимузината ѝ. Беше облечена, както винаги за работа — в мъжки сив копринен, двуреден костюм, тъмносиня риза с отворена яка и червено копринено шалче около шията.

На около петдесетина метра от входа я наблюдаваха от един форд как се качва в лимузината си. Във форда имаше радиотелефон. Преди още колата ѝ да излезе от паркинга пред сградата, мъжът, който я следеше, набра домашния ѝ телефонен номер.

Телефонът в апартамента ѝ иззвъня два пъти и спря, преди да изчака третото позвъняване, при което се включваше телефонният секретар. Веднага след това телефонът иззвъня отново, този път само веднъж.

Толи Фонг стоеше в полумрака в апартамента. Усмихна се: Тя беше тръгнала. Той отиде до спалнята и я огледа отново. Към всеки от ъглите на леглото беше завързана по една дълга, копринена лента. Извади от ръкава си тънка кама и я сложи на тоалетната масичка до оставения там пакет с чорапогаци. Сложи касетофона на нощното шкафче до леглото.

След това Толи Фонг се върна отново зад входната врата на апартамента и зачака.

Когато Дафни влезе, Фонг скочи към нея толкова бързо, че ръката ѝ още се движеше към ключа на осветлението до самата врата.

Силните му ръце обхванаха шията ѝ, пръстите му се впиха дълбоко навътре, напипаха нерва, при което тялото ѝ потръпна, а след това се отпусна. Преди тя да се смъкне на пода, той я подхвана, вдигна я и я пренесе по стълбичките нагоре, към спалнята ѝ. Сложи я на леглото с разпънати ръце и крака и я върза с предварително подготвените ленти. След това включи касетофона, взе камата от масичката и я зачака да дойде в съзнание.

ЛОВНА ХАЙКА

Олд Скар дремеше в тресавището под едно високо смокиново дърво, когато чу джиповете. Малко преди това беше чул пръхтенето на слоновете, пръскащи от крайбрежната тиня върху гърбовете си, но не им обърна внимание. Но сега, като чу идващите джипове и носещите се от тях гласове, той се изправи на краката си, направи гримаса, оголвайки зъби, вдигна нос и започна да души въздуха, но вятърът идваше откъм гърба му и той не можеше да долови мириса на приближаващата групичка, която се намираще, изглежда, на около двеста ярда от него.

Олд Скар разбра, че срещу него идва опасен неприятел. Не някой младок тигър-самец. Това беше цяла армия. Жълто-зелените му очи проблясваха свирепо, зъбите му бяха оголени, когато той се запромъкна бавно сред дърветата, оттегляйки се от идващите хора и машини към едно от убежищата си сред бамбука и високата трева западно от езерото, на около миля оттук, където ярката му окраска от оранжеви и черни ивици щеше да се слее със сухата, висока трева.

Той не бързаше. Раменете и краката му го боляха. Тая сутрин артритът му го мъчеше повече от обикновено и освен това беше гладен. А и беше достатъчно възрастен и опитен, за да го уплаши каквото и да е.

Пресните следи водеха към езерото. Тайландският им водач Куот ги беше открил преди около час. Той сложи дланта си в една от вдълбаните в меката почва следи. Размерът на отпечатъка беше поне с един-два инча по-голям от дланта му с изпънати пръсти.

— Звярът дебне за плячка — каза Ърли на ловците.

— Изпратих един от моите хора към селцето. Казах му да предаде на хората там да си стоят по къщите, докато не свършим.

— Какво мислиш? — попита го Ърп.

— Вятърът мени посоката си — каза Ърли, душейки въздуха с нос като животно. — Ако той се окаже откъм подветрената страна спрямо нас, не знам кой кого ще преследва.

Макс Ърли оглеждаше околността изпод увисналата козирка на кепето си тип сафари. Беше висок към шест фута, с гъста кестенява коса и брадясало лице. Ризата му в цвят каки прилепваше плътно към якото му, мускулесто тяло, а масивните му крака изпъваха крачолите на късите му панталони. Лицето му беше със силен загар, а брадата му — силно изсветляла по краищата от безпощадното тропическо слънце.

Той клекна долу и започна да чертае груба карта на местността по влажния пясък. Мъжете от групичката се насъбраха около него с покутия бира в ръка, запалили цигари, докато разглеждаха чертежа му на ияския. Той обясни подробностите на местността.

Тяхното местоположение в момента беше от горната страна на картата, а от долната, на юг и на изток от тях, се намираха езерото и селцето. Между техния лагер и езерото имаше две мили джунгла, която се простираше на изток и на запад по около една миля. В долната част на картата, западно от езерото, имаше широка равнина с формата на квадрат със страни по около половин миля. Тя представляваше доста опасно място, както им обясни Ърли. По края ѝ се намираше една ивица бамбуков гъсталак с широчина от петдесет до седемдесет и пет ярда, която се виеше от езерото до нивите. Бамбукът беше от петнайсет до дваисет фута висок и много гъст. Между този гъсталак и джунглата имаше една ивица от ниска биволска трева, редувана от около двеста ярда висока слонска трева, която, както им обясни Ърли, беше висока между осем и десет фута. И ниската биволска трева, и слонската трева, и бамбукът представляваха удобно укритие за голямата котка. Отвъд селцето, западно от гъсталака се намираха нивите на селяните.

— Имаме да обходим някъде около четири квадратни мили храсталаци и малко горички — каза, завършвайки Ърли. — Помнете, че той може да се катери по дърветата, може да се завре в някой кух ствол, може да лежи с часове абсолютно неподвижен в тревата...

— Възможно ли е да нападне човек? — изнервено го прекъсна Уъндърбой.

— Вече е изял три деца — няма да го спрат и размерите на възрастен мъж.

— Колко е голям тоя звяр? — попита Галахър.

— Над петстотин фунта, съдейки по външния му вид и по големината на отпечатъците от лапите му — отговори Ърли. — Освен

това е сляп с дясното си око и май че има артрит, което означава, че се напикава и ще бяга от нас, а също че има и злобен характер.

— Страхотно — изпъшка Райкър, докато си събличаше ризата. Той имаше мощно телосложение, кормати гърди и няколко белега, които набраздяваха стомаха и долните му ребра. След това си сложи едни слънчеви очила.

— И какво излиза накрая? — попита той.

— Една иетстотинфунтова лоша котка — отвърна му Ърп ухилен. — Ако едната ѝ лапичка те докопа, Райкър, тоя пикник може да се превърне в погребение.

Според плана, който Ърли изложи, на гърба на всеки от трите слона щяха да яздят по двама ловци. Слоновете щяха да се движат ветрилообразно, на разстояние стотина ярда един от друг. „Момчетата за суматохата“, както ги наричаше Ърли, щяха да се движат между трите чаапг, удряйки носените от тях тави една в друга, вдигайки шум, за да подплашват тигъра и да го карат да бяга. Надяваха се, че Олд Скар щеше да бяга към пешите ловци, които трябваше да стрелят по него само ако го виждаха ясно и в близост до него нямаше никакъв човек. Ловците, намиращи се на слоновете, щяха да стрелят само в случай на крайна необходимост.

— Когато стигнете до района в южната част, разпръснете се на около триста ярда един от друг, но не на повече, за да можете да виждате тия, които се движат от двете ви страни — посъветва ги Ърли. — Когато със слоновете се насочим южно към селцето, вие тръгвайте срещу нас. Минете от другата страна на бамбуковия гъсталак, но се движете в ниската биволска трева. Не навлизайте в тая чаанг трева, защото загубите ли се в тоя гъсталак, направо ставате обяд за котарака. Или пък някой от нас ще вземе да ви гръмне. Ако успеете да го гръмнете, тръгвате към него да го доубиете. Дори и да е смъртно ранен, той ще продължи да се движи, така че не го изпускайте от очи, преди да го доубиете отблизо.

— Слоновете няма ли да подплашат звяра и той да избяга? — попита Райкър.

— Тигрите не се плашат от слоновете — каза Ърли.

— В джунглата често обитават едни и същи места, без да се нападат и без да си пречат. Но съм виждал как веднъж тигър скача върху дванайсетфутов слон-самец и му откъсва половината ухо.

— Има ли нещо, което може да уплаши тигъра? — попита Коркскрю.

Ърли се замисли за момент, после отговори със съвсем сериозно изражение:

— Не мога да се сетя за такова нещо. Тоя звяр е стар. Изглежда е сляп с едното око, гладен е, а е станал вече по-бавен, за да може да ловува, та затова е станал човекоядец. Но е много опитен, не се заблуждавайте в това отношение, и е по-пасен от бременна кобра.

— С други думи, непредсказуем?

— Абсолютно.

Теглиха карти, за да определят кои ще яздят слоновете и кои ще бъдат пешите ловци. Мелинда и Джони Профит се паднаха на слона с водача, Уай Ти и Ърли се паднаха на втория слон, а на третия бяха Галахър и Райкър. Потър, Уъндърбой, Коркскрю и Хач щяха да ходят пеш.

Като се събраха в джипа на път за изходния пункт, Ърп се усмихна някак особено на Хатчър.

— Късмет, войнико — каза му той.

— И на теб.

Старият, раздрънкай джип се понесе напред по плодородната южнотайландска савана. От двете страни на пътя се простираха отрупани в цветове зелени полета, осяени на места с плодни дървета. Навсякъде се забелязваха резултатите от неуморната, напрегната дейност на хората, подпомогната от усилията на животните, които използваха за обработването на земята. Домашните слонове тук бяха толкова често срещани, както и биволите. Но имаше и много места, които биха иредставлявали удобно укритие за тигъра.

Хатчър прегледа пушката „Н&Н“ 375-и калибър, която Ърли му беше дал с думите: „Рита като муле, но може да прекатури слон от двеста ярда.“

Пътуваха около две мили през неравния терен на саваната. Вече виждаха селцето, което изглеждаше безлюдно под лъчите на яркото предобедно слънце. Вратите на къщичките и на бамбуковите колибки бяха затворени. Уъндърбой се беше сгушил, облегал в едната каната на товарния джип, и стискаше здраво пушката си, сякаш се

страхуваше, че ще му изхвърчи от ръцете. Ручейчета пот набраздяваха странната черно-бяла маска на лицето му. Под боята Хатчър виждаше изгорялата, нагърчена кожа на лицето му. Почти можеше да помирише страха, обхванал Уъндърбой.

— Не се притеснявай, момче — каза му Хатчър. — Ще хвърлям по едно око към теб.

— Няма ми нищо — измънка певецът. Четиримата мъже се разпръснаха в единия край на обширната тревиста местност, западно от езерото, спазвайки такава дистанция, че да могат да имат пряка видимост един към друг. От едната страна бяха Коркскрю и Потър, а от другата — Уъндърбой и Хатчър. Вече приближаваше обяд и слънцето ги напичаше безмилостно. Хатчър беше плувнал в пот още когато слезе от джипа.

Пред Хатчър се простираше обширен гъсталак от петнайсетфутов бамбук. Намиращата се отвъд него област на ниската трева, която всъщност беше до кръста, едва се забелязваше между проредените тук-таме туфи бамбук.

Единственият шум, който се чуваше тук, беше жуженето на мухи и други насекоми. Нямаше и помен от птичи песни, а моментните пориви на вятъра, разлюляващ върховете на тревата, се долавяше едва-едва, като далечен стон. Хатчър си сложи слънчевите очила и тръгна предпазливо напред, покрай бамбуковата горичка от дясната им страна, спирайки на всеки десетина крачки, за да се послушва и оглежда.

Не беше напреднал много, движейки се по границата на гъсталака, когато чу гончиите да започват многогласната си серенада. Звуците идваха от отдалече. От време на време тръбеше и някой от слоновете, прибавяйки гласа си към общата какофония.

Хатчър погледна наляво към Уъндърбой, виждайки го само като дребна фигурка, движеща се по края на бамбуковата горичка, която се простираше пред тях. Шумът започваше да се чува по-силно, колкото повече приближаваха бамбуковите туфи. Хатчър отново погледна към Уъндърбой. Той беше спрял пред издигащите се пред него бамбукови туфи, оглеждаше терена между тях и явно се чудеше какво да прави.

„Не е достатъчно внимателен“, помисли си Хатчър и подсъзнателно започна да се приближава към Уъндърбой.

Олд Скар беше гладен, но не се отклоняваше от обичайния си маршрут, придвижвайки се леко между дърветата към високата слонска трева. Беше на отсрещния край на обраслото с бамбукови туфи място, когато долови човешката миризма. Те бяха между него и езерото. Той се притаи във високата, приличаща на тръстика трева. Но глъчката зад него ставаше все по-силна. По вибрациите в земята той усещаше как тежките слонове приближават все повече.

Ако излезеше от тревистата местност, щеше да се озове на открито и трябваше да бяга през оризовите ниви.

Олд Скар шибна гневно с опашка в земята. Изфуча, обърна се и запълзя дебнешком през тревата в посока към езерото, прилепил корем плътно в земята, за да не бъде забелязан. Намери едно повалено дърво, изпълзя зад него, залегна там, гледайки между оголените му клони със здравето си око, и зачака. Това беше неговата територия. Той вече я беше обходил и я беше маркирал. Нямахше къде другаде да ходи.

Уъндърбой стоеше пред бамбуковия гъсталак и се чудеше колко нависоко и колко прави израстват бамбуковите стебла. Сърцето блъскаше така силно в гърдите му, че той чуваше тласъците на кръвта в ушите си. Спомни си, че Макс им обясняваше да бъдат изключително внимателни в бамбуковия гъсталак и във високата трева. Бамбукът беше прораснал съвсем нагъсто на определени места и той с мъка виждаше между стъблата. Изпълнен със страхове, той навлезе в гъсталака, проправяйки си път напред с рамене и ръце. Започна да си пее наум. След това пеенето му премина на глас, но съвсем тихо, напявайки си припева от една отдавнашна песничка: „Да да да да до... дат дат ди да да до...“

Пеенето отпусна нервите му. Той реши да премине бамбуковите туфи и като стигне дотам, където започваше ниската трева, да спре и да изчака. Виждаше само на няколко фута пред себе си. Уъндърбой си беше мислил досега, че е отминало времето на рисковете, но ето че отново се беше подложил на изпитание, тръгнал да дебне тоя кръвожаден, полусляп, петстотинфунтов човекоядец, който можеше във всеки момент да изскочи изневиделица и да се нахвърли върху него. Спортният аспект на лова изведнъж му се стори абсолютна глупост. Щеше да бъде много по-лесно, помисли си той, тигърът да

бъде забелязан от гърба на слоновете и да бъде убит, без да е нужно някой да се излага на такъв риск.

Хатчър също беше навлязъл в бамбука и се движеше предпазливо напред. Гончиите и слоновете се чуваха вече съвсем наблизко. Беше абсолютна какофония. Ако старият тигър беше някъде тук, скоро щеше да се размърда. Хатчър си мислеше за Уъндърбой и се чудеше дали той е в състояние да разсъждава разумно и да бъде достатъчно предпазлив. Както беше уплашен, можеше да се залута в гъсталака. А тия туфи с прораслата между тях трева бяха доста опасни. Ако тръгнеше напред без много-много да се оглежда, можеше да настъпи опашката на тигъра, без да го забележи. Хатчър излезе от бамбука и стигна в началото на ниската биволска трева. На петдесет ярда още по-нататък започваше високата трева, върховете на която леко се поклащаха от полъха на слабия ветреца.

Хатчър тръгна по края на бамбуковия гъсталак към Уъндърбой, нагазил във високата до кръста трева, която се разтваряше около него, вдигайки във въздуха накачалите по върховете ѝ мухи, роящи се подире му. Той повървя малко, спря, послуша се и отново продължи.

Напрежението в него започна да нараства. Гончиите и слоновете приближаваха далечния край на високата трева.

Между клоните на поваленото дърво Олд Скар вече виждаше гърба на единия от слоновете, който се подаваше над върховете на високата тръстика, и чуваше викачите, които удряха тавите и крещяха. Старият тигър беше ожаднял. Беше и гладен. Вече беше изгубил търпение.

Единият от големите слонове навлезе във високата трева. Олд Скар долови с острия си слух някакъв звук по-различен от удрянето на тавите и крясъците. Той изпълзя иззад ствола на дървото и, лазейки, опрял корема си в земята, се насочи през тревата към езерото.

От гърба на слона Макс Ърли оглеждаше равнината пред себе си — морето от леко вълнуващата се слонска фева, ширнала се пред него, образуваща една ивица от триста ярда в дълбочина, която започваше на около половин миля от езерото и стигаше чак до засетите с маниока ниви. Отвъд нея беше ивицата с ниската трева и бамбуковия гъсталак. Вървящият наблизко Куот оглеждаше земята, търсейки следи от тигъра.

В един момент той откри следи, водещи към тревата в посока на езерото.

— Анта рай — каза тихо Куот. — Сеуа, тхален саап.

— Той казва, че звярът се е насочил към езерото, а това е опасно — каза Ърли. — Все се надявах, че ще се изплаши и ще излезе от тревата на откритото.

Ърли вдигна окачената на шията му свирка от хром и изсвири с нея. Разнесе се пронизващ звук, по-силен от тракането на гончиите. Всичко живо спря.

Слоновете, на разстояние около стотина ярда един от друг, застинаха там, докдето бяха стигнали, и започнаха да скубят трева с хоботи и да похапват безшумно. Никой не мърдаше. Не се чуваше и звук. После на Ърли му се стори, че чу нещо. Той се наклони напред, целият наострил слух.

— Какво, по дяволите, е това? — изруга той полугласно.

— Видя ли нещо? — попита го Ърп.

— Чух нещо. Слушай!

Те се заслушаха. Ърп наклони главата си на една страна.

— Май че някой пее, а? — каза Ърп.

— Да пее?

— Кълна се в Бога, че чух някой да пее. Като че ли идваше откъм бамбуковите туфи.

— Трябва да е Уъндърбой — каза Ърп.

— Той да не е откачил?

— Изплашен е. Викни да спре.

— Ъ-хъ. И да вземе да ми отговори, та да се издаде къде е.

— Тигърът не гони него.

— Нямаме и представа какво може да си науми тоя тигър.

— Какво има? — провикна се Райкър от съседния слон.

Ърли вдигна ръка и сложи пръст на устните си. Посочи с пръст Райкър, после премести ръката си и посочи напред, отвъд слонската трева и ниската трева, към широката ивица с бамбука. После смушка слона си да тръгва бързо напред, загледан втренчено в посоката, откъдето беше чул звука.

— Бъди готов — каза той тихо на Ърп. — Може би ще успеем да овладеем ситуацията.

Хатчър се движеше бързо по границата на обраслата с бамбук ивица в посока на Уъндърбой, когато чу изсвирването. Гончиите спряха да удрят тенекетата си. И гой спря и изчака за момент. Наоколо се възцари мъртвешка тишина.

Тогава и той чу пеенето. Уъндърбой беше по-близо, отколкото си беше мислил. И явно беше още из бамбуковите туфи, което беше опасно. Хатчър тръгна отново с още по-бърза крачка покрай бамбуковия гъсталак и вървя, докато не чу някъде съвсем наблизитихото пеене на Уъндърбой. Влезе в гъсталака и се запромъква максимално тихо към гласа. Но твърдите, високи бамбукови стъбла шумоляха издаинически, докато той си проправяше път към Уъндърбой.

И Олд Скар се сепна от изсвирването. После глъчкага изведнъж спря и настъпилата тишина го обърка. Той пристъпи само една крачка напред и се заслуша. Чу как слоновете си скубят трева.

Тогава чу и звука някъде пред себе си: „До до до до да... дат дат до да да до...“

Чу освен това и че някой се движи в тревата зад него. Той зачака, напрегнал мускупи. Тогава слоновете отново тръгнаха напред и той също тръгна, по-бързо от преди.

Олд Скар беше изппашен. Той реши да мине през бамбуковия гъсталак до голото поле отвъд него и там да се втурне да бяга. Инстинктите му диктуваха да се движи максимално тихо чак докато не стигне до откритото. Сега навсякъде около него имаше движение. Враговете му затваряха обръча от всички страни.

Той отново запълзя напред и премина от високата, слонска трева към мястото, където растеше биволската. Сега той наистина беше прилепнал към земята; бавно и внимателно поставяше една пред друга лапите си и се прокрадваше тихо, дебнешком към бамбука, бягайки от врага, който идваше зад него. Здравото му око играеше нервно на всички страни, докато пълзеше напред към странния звук.

Ърли огново спря слона си и огледа тревистата месшост с бинокъла си В един момент спря движението на бинокъла наоколо и прикова поглед към една точка.

— Видя ли нещо? — прошепна Ърп.

— Не съм сигурен...

Ърли наблюдаваше полюшваната от вятъра висока трева. В един момент забеляза една къса гънка в повърхността на тревата да се придвижва срещу вятъра, почти недоловима, като подводна вълничка в океана. Тогава гънката спря да се движи и изчезна. После пак се появи. Още четири-пет крачки и пак спря.

— Господи изохка тихо Ърли, — ето го.

— Къде попита Ърп.

— Ето там, в ниската трева, движи се към бамбуковия гъсталак. Веднъж да стигне до бамбука, само да види нещо и сигурно ще се нахвърли върху него.

Ърли подаде бинокъла на Ърп и насочи слона към мястото, което беше наблюдавал. Голямото животно се задруса напред, докато в същото време Ърп се взираше изнервено в бинокъла.

— Нищо не виждам — каза Ърп.

— Точно пред нас, на стотина ярда. Гледай в биволската трева — насочи го Ърли.

Тогава Ърп видя гънката — едно недоловимо движение по върховете на биволската трева — после пак изчезна.

— Господи, прав си — прошепна Ърп.

— Къде, по дяволите, е Уъндърбой? — попита го Ърли.

Слонът им се движеше бързо към бамбуковия гъсталак.

— Не можем ли да започнем врявата отново, да го изплашим? — попита Ърп.

— Не, това не — отсече категорично Ърли. — Тоя тигър е превъртял. Станал е като неуправляема ракета. Ако го стреснем, може да го предизвикаме да нападне когото и да е от проклетия.

Изведнъж в тишината се разнесе гласът на Ърли, висок и ясен.

— Уъндърбой, спри да пееш! Измъкни се обратно, извън тоя бамбук, съвсем бавно и внимателно. Не ми отговаряй, само направи това. Веднага!

— По дяволите — процеди Хатчър, като чу предупреждението на Ърли. Но не спря. Нямаше за кога да спира. Продължи да се промъква напред.

И Олд Скар чу виковете на човека и спря. Тогава видя раздвижването на няколко ярда пред себе си. Устните му се отдръпнаха

назад и оголиха зъбите му, а ноздрите му задушиха интензивно въздуха. Виковете спряха. Той продължи да се промъква напред.

Със здравото си око видя раздвижването в бамбуковия гъсталак. Нещото се отдалечаваше от него и той го последва. Зад него слоновете ускориха движението си. Земята се тресеше под стъпките им, докато те подтичваха във високата трева. И Олд Скар ускори движенията си, навлизайки сред високия бамбук, отвъд който бяха откритите ниви.

Тогава той видя двукракото същество — едно животно със странна външност, с наполовина бяло, наполовина черно лице. То беше изплашено. Олд Скар безпогрешно помириша страха му. Съществото се движеше назад в бамбука, който разделяше Олд Скар от избавлението му. То държеше в ръцете си някакъв прът. Ноктите на тигъра се наостриха, мускулите на раменете му се напрегнаха и потръпнаха. Той беше готов да нападне.

Олд Скар запълзя решително напред, навлизайки навътре сред бамбуковите туфи.

— Господи, тигърът навлезе в бамбука — каза Ърли, който продължаваше да следи движението му през бинокъла.

— Къде, по дяволите, е Уъндърбой? — попита нервно Ърп.

— И той е там, виждам и неговите движения. Тигърът е по дирите му.

— Ох, Божичко — изпъшка Ърп.

— Какво, по дяволите... — започна Ърли и отмести леко бинокъла си. — И Хач ли е там?

— Откъде да знам.

Райкър и Галахър се насочиха към тях, а също и слонът, язден от Мелинда и Профит, беше променил посоката си към тях, приближавайки се към бамбуковия гъсталак.

В този момент Хатчър започна да тича към Уъндърбой, който вече беше спрял да пее. Той се втурна отново навътре в бамбука, който го зашиба по лицето и по тялото, докато тичаше направо, без да заобикаля стеблата; чупеше ги, препъваше се в тях, като същевременно се стремеше да държи пушката си насочена нагоре, за да не би при някое падане да гръмне и да простреля намиращия се някъде пред него Уъндърбой.

И Олд Скар започна да се движи бързо напред, пълзейки между бамбуковите стебла, като се опитваше да не се издава с движението си.

Вече виждаше добре странното създание пред себе си, което отстъпваше назад и се оглеждаше уплашено на всички страни. Съществуто с бяло-черното лице беше на дваайсет ярда пред него. Олд Скар беше свикнал да ловува сред бамбука. Той виждаше съществуто, но то не можеше да види Олд Скар.

Странното същество се спъна, изгуби равновесие, обърна се с гръб към него и се замята из бамбука, опитвайки се да се задържи на крака.

В тоя момент голямата котка нападна.

Хатчър видя как Уъндърбой се спъва и пада. Чу изпращяване на бамбукови стъбла, преди още да види тигъра. Той се затича към Уъндърбой, който мятеше ръце и крака из бамбука, опитвайки се да се изправи.

— Стой легнал — изкрещя Хатчър с дрезгав глас. — Той напада.

— Ох, Божичко, не! — изпищя Уъндърбой.

Хатчър беше на десет фута от него, когато тигърът се появи между бамбуковите стъбла. Вдигна пушката до рамото си, прицели се в гърдите на тичащия насреща огромен звяр и дръпна спуська.

Щрак!

Оръжието направи засечка.

Хатчър не се поколеба дори за момент. Хвърли пушката си към нападащия звяр, метна се към Уъндърбой, изтръгна пушката от ръцете му и се превъртя настрани. Някъде съвсем отблизо чу тръбенето на слон и усети как земята се тресе под стъпките на тичащия към тях гигант. Но не допусна това да отвлече вниманието му. Той лежеше на едната си страна и тъкмо в тоя момент приближилият се на три фута тигър скачаше към тях, оголил зъби, със свиреп блясък в единственото си здраво око.

Имаше време само за един изстрел. Успя да вдигне пушката нагоре и стреля, опрял приклада в корема си, право в лицето на тигъра.

Олд Скар усети горещата вълна от изстрела. Беше ослепен от силния блясък. Частица от секундата по-късно усети как куршумът се забива малко над здравето му око, пръскайки черепа му, изгаряйки главата му, изпарявайки мозъка му, при което главата му отскочи назад.

Предните крака на звяра се вдървиха, траекторията на скока му се прекъсна и той падна като покосен, претъркаляйки се, пречупвайки из основи бамбуковите стъбла, които бяха на пътя на тялото му.

Покосените бамбукови стъбла заваляха като дъжд върху Хатчър и Уъндърбой. Тигърът лежеше на пет фута от тях, още незатворил огромната си пасть. Жалостен зов-ръмжене се изтръгна от гърлото му, после звукът потрепна и започна да замира.

Някъде встрани и под себе си Хатчър усети Уъндърбой да трепери. Надигна се на колене и погледна лежащия под него певец, който така се беше притиснал в земята, сякаш се опитваше да се зарови надолу.

— Всичко свърши, момче — прошепна Хатчър. — Живи сме.

— Не, не — хленчеше истерично Уъндърбой, свит на кълбо и треперещ конвулсивно.

Отново дъжд от бамбукови стебла изтрополя близо до Хатчър и в същия миг чу един от слоновете да тръби почти над главата му. Той се обърна нагоре и се озова срещу дулата на две пушки — на Ърли и на Ърп. Никой не помръдваше. Никой не дишаше. Почти като на забавена лента Хатчър видя как пръста на Ърли придърпва спусъка.

„Боже, тоя ще ме застреля!“ помисли си Хатчър и в същия миг се претърколи настрани, сви се инстинктивно и чу трясъка на пушката.

Някъде зад себе си чу как тигърът изрева отново, извърна се и видя как куршума прострелва полуизправения тигър в гърдите. Звярът изрева за последен път и се строполи мъртъв.

— Казах ви да не го оставяте след първия изстрел — измърмори Ърли.

ТАЙ ХОРС

Малката къщичка на Ърли се намираше в края на един тесен, притиснат от джунглата, черен път. Пътят се извиваше сред плътните, зелени шубраци, които го обгръщаха плътно, встрани и отгоре, и хвърляха върху него гъста сянка. Нашарени във всички цветове на дъгата папагали, подплашени от мърморещия джип, се разхвърчаха насам-натам и посрещнаха връщащите се от лова мъже с град от ругатни, крясъци и цвърчене. Покритата с бамбукова рогозка къщичка беше оградена от три страни с широка веранда. Въздухът наоколо беше напоен със сладникавия дъх на маниока, идващ от близките ниви.

Огромната котка беше увесена надолу с главата на клоните на едно невисоко дърво. Няколко жени от селцето, което звярът доскоро беше тероризирал, се бяха събрали при къщата на Ърли, за да ознаменуват с танци и пиршество ловната сполука на Хатчър. Един стар тайландец се беше привел над голям, глинен съд, в който се готвеше някакъв тайландски задушен специалитет на открит огън.

След лова Хатчър беше обладан от мрачно настроение. Стоеше сам на верандата и наблюдаваше как местните жители празнуват избавлението си от хищния звяр. Няколко от жените изобразяваха ловците в импровизиран танц, докато пък друга изпълняваше ролята на Олд Скар. С изрисувано в жълто лице, тя танцуваше на четири крака и се мяташе отчаяно насам-натам, докато ловците я преследваха.

Вбесен заради засечката, разтоварвайки се от напрежението след убиването на звяра, Хатчър беше изтръгнал затворната рама на пушката „Н&Н“ и я беше захвърлил в краката на Ърли.

— Друг път, когато предлагаш на някого оръжие за лов, вземи го провери дали е в исправност — изръмжа ядосано Хатчър.

Ърли повъртя рамата из ръцете си, огледа я внимателно и вдигна отново поглед към Хатчър.

— Тоя шибан ударник се е счупил — каза му той с искрена изненада в гласа, като добър актьор в пиеса.

— Сериозно? — изръмжа саркастично Хатчър.

— Какво искаш да кажеш? — нервно запита Ърли. — Действаше безупречно тая сутрин, сам я изпробавах.

— Двамата с Уъндърбой без малко да сме мъртви сега заради тая пушка.

— Казвам ти, че съжалявам, не разбираш ли? Да не мислиш, че съм искал да ти проваля лова? — каза Ърли. — Това е смешно, дявол да го вземе. Как можех да зная, че ти ще се озовеш пред звяра?

— Ставаш малко иараноичен, Хатчър — каза Ърп.

— Да — намеси се Райкър. — Ако наистина сме искали да те убием, сега вече нямаше да си жив.

След като се беше държал по-импулсивно, отколкото обикновено си позволяваше, Хатчър беше престанал да говори и сега стоеше сам на верандата, потънал в дълбок размисъл. Така и не забеляза, когато Уъндърбой се приближи до него откъм вътрешността на къщичката.

— Мистър Хатчър? — попита той. — Хатчър ви е името, нали?

Певецът, възстановил вече нарисуваното си лице с нова боя, стоеше до стената на къщата с ръце в джобове.

— Точно така — прошепна дрезгаво Хатчър.

— Вие ми спасихте живота — продължи Уъндърбой.

— И аз, ъ-ъ... не знам как да ви се отблагодаря. Но бих искал да знаете, че никой от нас не е имал намерение да ви причини зло.

— На мое място и вие бихте направили същото за мен — каза Хатчър.

— Не, не — каза Уъндърбой, клатейки глава. — Аз се задушавах, човече. Не беше само от това, че бях уплашен, аз не можех да дръпна спусъка.

— Случвало ли ви се е това и преди?

Уъндърбой обърна изрисуваното си лице към убития тигър, загледа се в него и след няколко секунди кимна.

— Тогава забравете тоя случай — каза му Хатчър. — Можете спокойно да изживеете живота си, без да докосвате отново оръжие.

— Не е това.

— Тогава какво е?

Уъндърбой извади ръцете от джобовете си. Скръсти ги пред гърдите си и се сгуши, сякаш му беше студено.

— Оцеляването.

— Оцеляването? — повтори недоумяващо Хатчър.

— По дяволите, ако не е една война, то друга ще е.

— Не е необходимо повече да участвате във войни, Уъндърбой.

— Както и да е — каза Уъндърбой, — и все пак не знам как да се отблагодаря на човек, който ми е спасил живота. Японците имат една специална дума за това, но не мога да си я спомня.

— Онгаеши — каза Хатчър.

— Да, точно така. Това означава, предполагам знаете, нещо като огромен дълг.

— Означава готовност за отплата — каза Хатчър.

— Да. Е, тогава онгаеши, мистър Хатчър.

Хатчър пристъпи по-близо до Уъндърбой и се облегна на стената до него.

— Би ли искал да опиташ? — попита той с дрезгав глас.

— Не разбирам.

— Кой е Тай Хорс, Уъндърбой?

Уъндърбой веднага насочи поглед към приятелите си от Томбстоун, стоящи пред къщата.

— Какво е това Тай Хорс? — попита той, без да отмества погледа си.

— Онгаеши, Уъндърбой.

— Не споменавай това.

— Нека тогава опитаме по друг начин. Жив ли е Мърфи Коуди?

— Кой?

— Мърф Коуди.

— Какво искаш от него? — попита Уъндърбой. — Как каза, че му е името?

— Коуди — повтори тихо Хатчър.

— А, да, Коуди.

— Трябва да му предам едно съобщение.

— Съобщение?

— И това е всичко.

Уъндърбой кимна бавно и отдалечавайки се към групичката пред къщата, без да поглежда повече към Хатчър, каза: — Добре, ако срещна някого с това име, ще му предам, че го търсиш. — И Уъндърбой се отдалечи от Хатчър.

Танцърките бяха завършили изпълнението на музикалната си драма и се мотаеха около ловците. Ърп си приказваше с танцърката,

която беше изпълнила ролята на тигъра, когато Уъндърбой се приближи към него, наведе се и заговори тихо на ухото му. Ърп погледна към Хатчър, след което хвана под ръка танцьорката и я поведе през дворчето към него.

— Това е Намтаан — представи я Ърп. — Тя иска да се запознае с великия бял ловец. Намтаан, това е Хатчър.

— Приятно ми е — каза Хатчър.

— Удоволствие е за мен — каза жената. — Значи ти уби тигъра?

— Всички имаме заслуга за това.

— А всички ли имат заслуга за спасяването на живота на Уъндърбой? Много си скромен, мистър Хатчър.

— И тя го погледна с пронизателен поглед.

— Не е скромност — отвърна Хатчър, гледайки Ърп.

— Всеки от нас зависи от всички останали. Това е нещо, което не бях научил по време на войната. Бях много самотен, докато работех там.

— Това е много тъжно — каза жената.

— Ъ-хъ — прошепна той и сви рамене. — Обаче ние, хората от Запада, имаме една поговорка: „Никога не е късно да се учиш.“

— Но имаме и обратната — каза Ърп. — „Вълкът козината си мени, но нрава не“.

— Да — усмихна се Хатчър. — Можеш да избираш.

— Той ми каза, че си го питал за една древна тайландска легенда — поде отново жената.

— О? И каква е била тая легенда?

— Легендата за Тай Хорс.

— Бил е прав само отчасти. Не бях говорил за древната легенда за Тай Хорс, а за новата легенда за Тай Хорс.

— Нова легенда за Тай Хорс ли?

— Търся един човек, който сам се нарича Тай Хорс — отвърна Хатчър, гледайки я право в тъмните ѝ очи.

— Не разбирам — каза тя.

— Мисля, че мистър Ърп разбира — каза Хатчър.

— Не знам за какво говориш — каза Ърп.

— Защо не вземем да спрем да се разиграваме един друг — рязко каза Хатчър. — Казаха ми, че един мъж на име Мърф Коуди нарича себе си Тай Хорс.

— Коуди беше убит през войната — отвърна бързо Ърп с подчертано небрежен глас.

— А може и да не е — веднага отсече Хатчър.

— И защо ще прави това? Да се нарича Тай Хорс?

— Защото купува и продава хероин. Убива хора и го краде от тях. Купува бебета, убива ги и пренася хероина в телцата им.

Намтаан изгледа няколко секунди изпитателно Хатчър, после внезапно се обърна и влезе в къщата. Ърп тръгна подире ѝ, но се спря на вратата.

— Хайде, влизай — каза той на Хатчър. — Тя няма да те изяде.

Вътре беше тъмно и прохладно. Прозорците и кепенциге бяха затворени, за да спират лъчите на жаркото следобедно слънце и някъде вътре тихо мъркаше вентилаторът на кондиционера. Слънчевите лъчи проникваха между летвите на кепенците, образувайки ярки, успоредни ленти по дъсчения под. Жената седна на един стар, пооръфан диван.

— Седни — каза му тя.

Ърп се наведе над масичката и си наля алкохол. Хатчър седна на другия край на дивана.

— Кой е тоя Коуди? — попита тя.

— Защо те интересува толкова?

— Моля те, бъди откровен с мен поне за няколко минути — каза тя с почти жален глас.

Докато Хатчър и Намтаан разговаряха, останалите мъже от Томбстоун започнаха да влизат в стаята. Профит и Мелинда седнаха тихо в ъгъла, където Профит се излегна отпуснато в едно кресло, чертаейки безцелно фигурки по пода с палеца на здравия си крак. Райкър се облегна на отворената врата с кутия бира в ръка, а Галахър седна на страничната облегалка на креслото на Профит, скръстил ръце на гърдите си. Хатчър се опита да не им обръща внимание.

— Мърф Коуди е човекът, заради когото дойдох в Тайланд, за да го търся — каза той, изговаряйки бавно и отчетливо думите си. — Тай Хорс ме интересува само доколкото това е свързано с него.

— Защо го търсиш?

— Това е личен въпрос.

— Познаваш ли го?

— Бяхме приятели навремето.

— Затова ли го търсиш?

Хатчър се замисли за момент над въпроса и после отговори:

— Отчасти и за това.

— Кой ти каза, че Коуди нарича себе си Тай Хорс? — попита Ърп.

Сега, когато очите на Хатчър свикнаха с полумрака на стаята, той видя, че вътре има още един човек. Старият китаец, който беше стоял над врящото гърне, също беше влязъл в стаята. Той се виждаше само като фигура с неясни очертания — стар, прегърбен мъж, седнал в най-тъмния ъгъл на стаята.

— Един мъж на име Уол Пот, комендант на северновиетнамски военноптеннически пагер по време на войната. Истинското му име е било Тайсунг и той е бил началник на един лагер, наречен Хюи-куй в Лаос.

— И той откъде познава Коуди?

— Мисля, че Коуди е бил затворник при него.

— Казах ти вече — повтори Ърп, — Коуди загина при самолетна катастрофа през 1972.

— А ти откъде знаеш това? — попита го Хатчър.

— Прочетох го някъде — отвърна рязко Ърп.

— Често срещано недоразумение — каза Хатчър.

— Недоразумение? — повтори въпросително Намтаан.

— Лъжа.

— Защо мислиш така? — попита го тя.

— Защото Уол Пот имаше интерес да предаде Коуди. Той искаше виза за Съединените щати. Коуди беше разменната монета.

— А защо Коуди е от такова значение?

— Баща му беше генерал, главнокомандващ армията по време на войната.

— Възможно е тоя информатор да е играел някаква игра.

— Възможно е.

— Но ти не мислиш така?

— Не.

— Отговори ми набързо на няколко въпроса, мистър Хатчър, но, надявам се, не си останал с чувството, че си на разпит — каза жената с усмивка.

— Ти наистина ме разпитваше — отговори ѝ Хатчър. Всичко това са абсолютни глупости — намеси се категорично Ърп.

— Не мисля гака — повтори Хатчър. — Аз мисля, че Мърфи Коуди е жив.

— Заради онова, което ти е наприказвала оная виетнамска мърша?

— Отчасти и заради него.

— Не вярвам и на една дума от тия приказки. Той е човек на Слоун — каза Ърп и кимна към Хатчър.

— Не съм каквото и да било „на Слоун“. Просто той ме нае да свърша тая работа.

— Господи, и той си го признава! — възкликна Ърп.

Хатчър се опита да игнорира присъствието на останалите. — Ти какво имаш против Слоун? — попита той.

— Ние мислим, че той те е наел, за да намериш Коуди и да го убиеш — каза Ърп. — Ще отречеш пи това?

Хатчър се почувства объркан. Това, което казваше Ърп, беше истина.

— Не, не го отричам — отговори Хатчър.

Откровеността му явно изненада всички.

— Но — продължи той, — аз не приех мисията при тия условия.

— А какви са твоите условия? — попита го Ърп презрително.

— Че ще намеря Коуди — ако той е жив — и ще му предам едно съобщение.

Ърп се извърна с отвращение.

— Господи! — възкликна той.

— Слушай ме, Ърп. Това започна като съвсем обикновена мисия. Да намеря Мърфи Коуди и да му предам едно съобщение. И това беше всичко. А в Банкок Слоун промени позивните.

Ърп се извърна отново с лице към него.

— Как?

— Искаше да ме накара да стана съдник и изпълнител на присъдата. Ако Коуди се окажеше замесен в нещо... смуцаващо, той намекна, че ще трябва да го премахна. Слоун никога не казва директно каквото и да било. Той е абсолютен шампион по инсинуациите. А, между другото, аз имам не по-малко основание да мразя Слоун от когото и да било. Той ме изостави, хвърпи ме на кучетата като изкупителна жертва и аз изкарах гри години в една отвратителна дупка в Централна Америка, един затвор — Лос Боксес.

— И въпреки това ти прие да се захванеш с тая работа.

— Точно така. Реших, че ако има някой, който може да намери Коуди, това съм аз.

— И ти прие неговите условия, нали?

— Аз трябваше да направя избора си: да продължа изпълнението на мисията и да се опитам да намеря Коуди, или да си тръгна, и в такъв случай Слоун щеше да си докара някой хладнокръвен касапин, който да му свърши работата.

— А ти с какво си по-различен? Навремето и ти си убивал всекидневно по негова поръчка.

— Както и ти си правил във военната полиция, нали? — отвърна му ядосано Хатчър. — Аз бях войник, също като теб. Вършех, каквото ми нареждаха.

Това вметване разколеба за момент Ърп. Той отмести поглед встрани.

— Нали знаеш, че не съм глупак — продължи Хатчър и посочи с пръст в стаята около себе си. — Ако имах намерение да убия Коуди, определено нямаше да се опитвам да го направя като се изправам сам срещу десетина мъже.

— Изглежда си абсолютно убеден, че Коуди и тоя детеубиец-наркотрафикант са един и същи човек.

— Не съм сигурен какво да мисля за Тай Хорс — каза Хатчър. — Това, в което съм сигурен, е, че тоя Уол Пот, или Тайсунг, какъвто и ще да е, знаеше, че Коуди е жив.

— Нещо друго?

— Всичко останало са само предположения. Аз ги наричам уравнение.

— Уравнение? — попита Галахър.

— Също като математическо уравнение, само дето на мястото на неизвестните се поставят различни видове информация вместо числа.

Той огледа стаята и останалите мъже в нея.

— Например, знам, че Уол Пот наистина е бил комендант на виетнамски военнопленнически лагер и се е казвал Тайсунг. Знам също, че Уол Пот твърдеше, че Коуди е жив и е в Банкок. И накрая, знам, че Уол Пот по всяка вероятност казва истината.

— Защо мислиш така? — понита Ърп.

— Това е друга част от уравнението. За да получи виза, Уол Пот все пак трябваше да ни предостави Коуди. За него беше рисковано да се разкрие, защото имаше опасност американското военно разузнаване да изрови миналото му. Но той трябваше да бяга, за да се спасява и единственият му шанс беше да ни предостави Коуди. Без него той нямаше да получи нищо. Ако лъжеше, все едно да предлага да ни предостави ... Елвис Пресли.

— И какво друго? — попита скептично Ърп.

— Да, има и друго. Знам също така, че истинското име на Джони Профит е Педжит, че той и Галахър, Бени Потър, Райкър и Макс Ърли, всичките са били обявени за изчезнали по време на бойни операции приблизително по едно и също време и горе-долу в една и съща област на Виетнам. Не съм сигурен, но вероятно Уъндърбой и Коркскрю също могат да бъдат включени в този списък. — И така, уравнението ми казва, че е вероятно всичките да са били пленени от Виетконг и да са били в лагера на Уол Пот. И тъй като Уол Пот знаеше за Коуди, предположих, че и той е бил с вас.

— Доста дръзки приказки — изсумтя Райкър.

— Нещо друго от това уравнение? — попита Коркскрю.

— Още едно нещо. Уол Пот твърдеше също така и че Коуди е убиец и контрабандист на наркотици, който нарича себе си Тай Хорс. И аз чух, от служебен източник, че се носели слухове за този Тай Хорс, който бил търговец на наркотици.

— А какво ти казва твоето уравнение за тая, тук? — каза Райкър и посочи жената пред Хатчър.

— Може би трябва да те извадя от заблудението още сега, на момента, мистър Хатчър — каза Намтаан и се потупа по гърдите. — Аз съм тая, която наричат Тай Хорс.

Удивлението, изписано по лицето на Хатчър, беше толкова силно и неподправено, че Намтаан се усмихна за първи път, откакто бяха влезли в къщата.

— Нямах намерение да те шокирам — каза му тя.

Хатчър бързо възвърна самообладанието си. Тогава започна да се смее.

— Остава и да ти повярвам — каза той през смях.

— И да не вярваш, това е истината — отвърна му тя.

— Аз й дадох това име, Хатчър — намеси се Джони Профит.

— Да, всички знаят това — каза Галахър.

— Аз не го знам — процеди дрезгаво Хатчър.

— Много неща не знаеш, войнико, но това не ти пречи да си натъкмяваш предположенията — каза Ърп.

Хатчър се загледа втренчено в Пай. Започна постепенно да разпознава чертите ѝ. Отначало той си беше помислил, че я е срещал преди, някоя жена от миналото му. Искаше му се да може да я види без боята по лицето ѝ — за разлика от Уъндърбой, чието боядисано лице беше истинският му образ.

— Добре де, нека да опитам още веднъж — каза Хатчър, без да отмества очи от Намтаан. — Предполагам, че твоето име е Пай.

— Името ми е Намтаан.

— Разбира се. Но преди е било Пай. Преди петнайсет години, във Виетнам. Ти си била голямата любов на Коуди.

— Звучи много вълнуващо.

— Има твоя снимка от 1972 г. Ти си била неговата благоверна и предана половинка и съм сигурен, че и сега все още си.

— Защо го търсиш, мистър Хатчър? — попита го тя със съвсем сериозен глас.

— Вече казах, имам да му предам едно съобщение.

— И си минал през толкова неща само да му предадеш едно съобщение? — попита тя недоверчиво.

— Точно така.

— И Коуди е бил твой приятел? — пак попита Намтаан.

— Това беше много отдавна. Но старото приятелство не се забравя.

Той замълча, а тя продължи да се взира изпитателно в лицето му.

— А ако Коуди беше тоя детеубиец, какво би направил тогава? — запита го неочаквано тя.

Това беше въпросът, който измъчваше съзнанието на Хатчър от последния му разговор със Слоун, решението, което той искаше да избегне. Но сега трябваше да направи това.

— Не съм дошъл тук, за да съдя Мърфи Коуди — каза Хатчър. — Признавам, че мисълта, че може да се наложи да убия Коуди, минаваше многократно през главата ми през последните няколко дни. Но каквото и да е направил, аз вече свърших с това да играя ролята на съдия, съдебно жури и изпълнител на присъдата. Достатъчно съм

убивал. Отсега нататък да си търсят други да им вършат мръсната работа. Дошъл съм тук да предам съобщението и точка — единствено това смятам да направя.

Всички стояха смълчани в мрака. Никой не се съмняваше в искренността на Хатчър.

— И от кого е това съобщение? — попита накрая Намтаан.

— Това засяга само Коуди и мен.

— Има начини да научим това — каза Ърп.

— Не и от мен — изръмжа Хатчър.

Райкър се изхили на последната му реплика.

— Кучият му син, нещо започвам да му вярвам.

— Ти се чувстваш отговорен пред тоя Коуди, така ли? — попита Намтаан.

— Съобщението е съвсем лично. Или ще го предам на четири очи, или нищо.

Изведнъж той се обърна към фигурата на стареца в ъгъла на стаята, присвивайки очи.

— Онзи стар господин уби Уол Пот. При това държеше и мене на мушка, понечи да стреля, но промени решението си. Оттогава все се питам защо.

— И какво реши? — попита го Джони Профит.

— О-о, хайде — прошепна Хатчър, взирайки се към него в сумрака на стаята. — Вие не бихте допуснали някой външен да върши вашата черна работа. Каквото и да е било основанието ви да убиете Уол Пот, а доколкото мога да предположа имате не едно такова, ако е трябвало да бъде убит, един от вас би трябвало да изпълни операцията. Не е във вашия стил да оставяте работата в ръцете на стар човек.

— Много оригинално — отбеляза Ърп.

— Значи, отговорът е, че той не е старец. Той е един от вас.

Хатчър се извърна към стареца.

— Прав ли съм, Поло?

Прегърбеният китаец отправи поглед през стаята към Хатчър. После започна да се смее. Стана и се изправи, прибавяйки още три инча към предишния си ръст. После тръгна накуцвайки през стаята към Хатчър.

— Е, наистина изглежда съм адски стар. Не бях чувал тоя прякор от времето на Академията, Хач — каза Мърф Коуди.

ТАЙНАТА НА ХЮИ-КУЙ

Внезапно вълнение обзе Хатчър. До този момент той все още не беше сигурен, че Коуди наистина е жив. Сега, виждайки пред себе си стария си приятел, той почувства облекчение и радост.

Намтаан отвори кепенците. Слънчевите лъчи нахлуха в стаята, изпълвайки със светлина всичките ѝ ъгълчета.

— За Бога, Поло, радвам се, че те виждам жив — прошепна Хатчър.

— Не те помня да си бил толкова опасен — каза Коуди.

— И аз не те помня с бели коси — прошепна Хатчър с усмивка, опитвайки се да преодолее напрежението.

— Това е част от представлението — обясни Коуди.

— Жена ми е много добра по грима и дегизировката. Истинската ми коса все още има малко от предишния цвят.

— Какво е станало с крака ти?

— Стана на парчета, като се изтърсих от самолета си. Ами твоето гърло?

— Набута се в приклада на една пушка.

— Интересно колко прости стават нещата с времето — каза Коуди. — Като мине известно време, някоя история, дете трябва да я разправяш с часове, се синтезира до едно-единствено изречение.

Той изглеждаше по-висок и по-слаб, отколкото Хатчър го помнеше. Каквито и лоши карти да беше изтеглил от съдбата Мърфи Коуди и самите години си бяха казали своето, макар напудрената брада и заострените с грима черти на лицето да попресилваха истината.

— Виж какво — каза му Хатчър, — ако мислиш, че можеш да ми имаш доверие, бих искал да останем няколко минути насаме.

Коуди се замисли за момент, след което се обърна към останалите.

— Окей — каза той. — Оставете ни насаме за минутка, ако обичате. Намтаан, ти остани.

Приятелите му се измъкнаха набързо от стаята.

— Много често си мислех за теб през тия години — каза Коуди, облегнат на рамката на прозореца, и се загледа в далечината над нивите. След малко се изсмя. — Прекарвали сме хубави дни заедно, нали?

— Вярно — съгласи се Хатчър.

— Спомняш ли си оная Нова година? Когато отидохме в Ню Йорк. И в края на краищата се озовахме и двамата в едно легло с оная мацка, как ѝ беше името?

Хатчър трябваше да помисли близо минута, докато се сети за името ѝ.

— Линда.

— Да, Линда.

— Много състрадателно сърце имаше тая Линда.

— Не ѝ беше така името все пак — каза Коуди и се обърна с лице към Хатчър. — Знаеш ли, дължа ти едно извинение от много отдавна.

— Не ми дължиш нищо, Поло.

— Отидохме с баща ми да вечеряме в Сайгон, около месец преди да ме свалят. Тогава го видях за последен път. Той ми каза, че ти си бил във Виетнам, работел си в специалните служби там от няколко години. Тогава усетих как се смалявам наполовина от срам, като си спомних какво ти наговорих оная вечер в Сан Диего. Мисля, че по онова време езикът ми работеше много по-бързо от мозъка ми. За оная вечер, и за всеки друг път, когато може би съм те засегнал, извинявай.

— Благодаря ти. Това означава много за мен.

— А ти си много упорит кучи син, знаеш ли?

— Казвали са ми го.

— Е, какво имаш да ми съобщиш, Хач? — попита Коуди вече сериозно.

— От баща ти е.

Коуди беше изненадан.

— Баща ми знае, че съм жив? — попита той.

— Изпратиха ме тук, за да изясня точно тоя въпрос.

— Забрави това — каза Коуди. — Нека мъртвите да си останат мъртви.

— Нещата не са толкова прости — каза Хатчър. — Баща ти умира от рак.

Коуди остана потресен. Загледа се в празното пространство пред себе си, после прехапа долната си устна. Веждите му се събраха, образувайки мъчителна гънка на челото.

— О, Господи! — промълви той и изведиъж раменете му хлътнаха надолу, изгърби се, залитна и протегна ръка да се облегне на перваза на прозореца. Бръчките на времето се вдълбаха още по-безмилостно в лицето му.

Постоя така, вгълбен в себе, и накрая запита:

— Колко още му остава?

— Не повече от шест месеца, ако има късмет да изкара и толкова.

— О, Боже... — думите заседнаха на гърлото му. Той наведе глава надолу и по бузите му се появиха сълзи. Пай се приближи до него и го обгърна с ръка през кръста.

— Знаеш ли, не съм си и мислил, че ще го видя отново, смятах това за решено. Просто никога не съм си мислил за... че един ден...

— Него не го интересува какво си вършил или пък какво вършиш сега — каза Хатчър. — Той просто иска да знае, че си жив, да те види за последен път, преди да умре.

— Господи — промълви пак Коуди. Изтри мокрото си лице с длан и изрисуваните от жена му бръчки останаха по ръката му, откривайки по лицето му истинските бразди, оставени от времето и от негодите. Вдигна поглед нагоре, към прозореца и дълго остана така, неподвижен и безмълвен. Пай и Хатчър също не промълвиха и думата.

Най-после Коуди проговори:

— Не е ли странно колко неща, които си смятал за изключително важни, изведнъж стават... незначителни. През целия си живот е трябвало да се съобразявам с това положение. Да си син на Бъфало Бил не беше никак лесно. Не трябваше да допускам грешка в каквото и да било... — Той замълча за момент, после поклати глава.

— Не — каза той, — не е вярно. Самият аз не си позволявах да допусна грешка където и да е. Това постоянно беше в главата ми. Искам да кажа, че постоянно виждах мислено как ме сочат с пръст още от детските си години. Не че той ми е казвал нещо такова. Той не ми е налагал нищо, не се и налагаше, той беше постоянно край мен като... като великана от страшната гора, с когото плашат малките деца. Когато реших да отида в Анаполис вместо в Уест Поинт, това за малко не го съсипа. Дявол да го вземе, беше побеснял. Аз просто се бях опитал да

направя една самостоятелна стъпка в живота си, но, за Бога, той възприе това като страхотна обида. Заповяда ми да се запиша в Поинт и когато отказах, той се опита да ме изтегли от Анаполис. Но беше вече късно.

Хатчър си спомни за оная вечер, когато завари Коуди пиян да беснее из стаята си в Академията, защото беше останал сам на Коледа.

— Дявол да го вземе — прошепна Хатчър, — това е било преди двайсет и пет години.

— Двайсет, петдесет, няма значение, той така и не можа да забрави това. И не допусна и аз да го забравя. Това ми решение да отида във Флота помрачи отношенията ни завинаги.

— Това вече няма никакво значение — каза Хатчър.

— За мен има — отвърна Коуди с отпаднал глас.

Коуди продължи да гледа навън през прозореца, поклащайки глава и притискайки Пай към себе си.

— Слушай, Поло, не мога да кажа нищо за Слоун, не знам и какви, по дяволите, са мотивите на Портър — започна Хатчър. — Но баща ти изобщо не мисли за това, какво е било, или какво си вършил. Той умира, за Бога, и иска да се сбогува с теб. Моята, работа е да ви уредя среща на някое безопасно място, за да можете да се видите за последен път.

— Каква ирония на съдбата — каза Коуди. — Както би казал Профит, двама воители се гледат един друг през реката и няма как да си кажат сбогом.

— Неговата абстрактна поезия не ми е много понятна — каза Хатчър с нотка на раздражение.

— Не разбираш ли? — каза му Коуди. — За външния свят ние всички сме мъртви. Казано с метафората на Профит, ние всички сме преминали на другия бряг на реката. Не можем да се върнем у дома, защото за нас няма вече у дома. А и някои от нас не могат да се върнат дори и да искат. Знаеш ли за Райкър и Галахър?

— Знам, че и двамата са имали сериозни неприятности непосредствено преди да изчезнат. Предполагам, че и Профит не може да се върне, защото е безнадежден наркоман, достатъчно е само да го погледнеш, за да разбереш. Уъндърбой — той се е научил да живее с новото си лице. Но ти, Коркскрю, Потър, Макс Ърли...

— Всичко започна още преди Виетнам. По дяволите, баща ми и адмиралът уредиха женитбата ми като двама средновековни крале, уреждащи бракосъчетание в името на кралствата си. Все едно живеех стегнат в корсет, жена ми и аз едва поддържахме вежливия тон. Старецът беше над мен при всяка стъпка в живота ми. И така накрая стигнах дотам, да стана доброволец в ескадрилата на „Черните понита“.

— Накрая всичко това се стовари върху Коуди — с тих глас го прекъсна Пай. — Беше постъпил като доброволец в „Черните понита“, за да не говорят другите, че се е уредил на някоя лека служба. Загубите и жертвите го разяждаха отвътре като червеи, виждах това всеки Божи ден.

— Не ставаше въпрос само за мен — каза. Коуди с неприкрита горчивина в гласа. — Ставаше въпрос за мисията ни. Все за тая наша шибана мисия там. Трябваше да вършиш това, което ти се нарежда, и то на всяка цена, каквото и да струва. И тогава започваш да се питаш: Кое е добро и кое е зло, и за какво, по дяволите, е нашата мисия там? Предполагам, не можеш да разбереш това, Хач.

— Разбирам повече, отколкото си представяш — отвърна Хатчър.

— И най-голямата ирония на съдбата е, че и аз станах една от тия жертви. Същата сутрин бях получил по пощата едно писмо за Джон Роситър, бордовия ми стрелец. Но забравих да му го дам. Никога не носех документи в себе си...мамка му, знаех, че ако ме свалят и разберат кой съм аз и кой е баща ми, ще ми почернят живота. И там, долу, останах само с писмото и с изгорелия на въглен Джон Роситър и с цялата джунгла около мен, обхваната в пламъци. Видях как хеликоптерът се спуска над мен и си помислих: Господи, май ще успея да се измъкна. Тогава изведнъж той се обърна и просто... отлетя.

Тогава навсякъде около мен започнаха да свистят куршуми и всичко, дърветата, самолетът, беше обхванато в пламъци... в тоя момент се сетих и си откъснах от униформата всички отличителни знаци. Следващото нещо, което си спомням, беше, че стоях с вдигнати ръце, те ме претърсваха и намериха писмото и неочаквано и за мен самия станах бордовият стрелец Джон Роситър.

Райкър беше първият, който ме позна. Но си затрая, всички те решиха да си траят. Но аз реших поне да се държа като редови офицер.

— Той се опита да преговаря с Тайсунг — намеси се Пай. — За да получи лекарства за Уъндърбой, морфин за Джони и да уреди да не вкарват Макс в тесни затворени пространства, за да не полудее.

— И за храна, просто за храна — добави Коуди. — Аз бях посредникът на лагерниците, нещо като сводник. Момче за всичко, момче за ебане. Ако Профит имаше нужда от хероин, аз продавах частица от себе си, за да намеря хероин. Ако Уъндърбой имаше нужда от лекарство, продавах още една частица за лекарство. Друга частица, за да уредя да не вкарват Макс в тесни дупки за да не откачи напълно. Бях станал роб на Тайсунг.

— Бедата беше в това, че всъщност аз нямах какво да продавам в замяна — каза Коуди. — И тогава...

— И тогава? — повтори Хатчър.

— И тогава Пай дойде при нас...

...Без да е сигурна дали Коуди е жив, или мъртъв, Пай беше тръгнала да го търси. Разбра само, че трябва да върви на северозапад, и тръгна на северозапад. Във Виетнам беше виетнамка. В Камбоджа — камбоджанка. В Лаос стана лаосчанка. Където и да попаднеш, тя само се усмихваше, питаше и слушаше. Когато се наложеше, тя се хващаше за малко на някаква работа за прехраната си и после тръгваше отново. Газеше през оризови полета, стремеше се да отбягва отрядите на Червените кхмери, спеше по дърветата, за да се пази от дивите животни, на два пъти за малко не умря от маларийна треска.

Но продължи да върви. Прекоси планините Анимитик, намери останките от един лагер — позна, че е бил затворнически по издълбаните в земята дупки и полуразрушените бамбукови решетки, с които ги затваряха отгоре — всичко бе погълнато вече от гъстите лиани, и пълно с въшки. Видя скелетите. Продължи нататък, едновременно и окуражена, и отчаяна.

Един ден чу гласове — познатите ругатни на американски войници — и тя запълзя през тревата на джунглата и видя лагера. Същата нощ пропълзя до дупките в земята, които те наричаха килии, и тихо завика името му, обхождайки всички килии, и накрая чу невярващия глас на Коуди да ѝ отговаря „Пай?“ И тя легна върху капака от кръстосани бамбукови пръти, протегна ръка надолу и усети неговата ръка в дланта си.

— О, Коуди — прошепна тя през сълзи, — най-после те намерих. След шест месеца скиталчество, тя най-после беше намерила Хюй-куй...

— О, Коуди, най-после те намерих — Коуди повтори думите й. — Боже мой, не мога да ти опиша как се чувствах в тоя момент.

Той спря да говори, преглътна мъчително и каза:

— И най-после... аз имах какво да предложа на Тайсунг.

Той изговори това шепнешком, сякаш се страхуваше, че думите ще се превърнат на пепел в устата му и те увиснаха като жестоко обвинение във въздуха с целия ужас на смисъла си.

— Изборът беше мой — каза Пай с мекия си глас. — Исках единствено да запазя живота на Коуди, да запазя живота на тях всичките. Никой не ме е молил да правя това, което върших.

— А аз не я спрях — каза Коуди, обърна се и погледна Хатчър право в очите, с израз, който казваше всичко, което можеше да се каже за това, каква цена беше платил, за да запази живота си, каква цена беше платил той и жената, която обичаше.

— Останахме живи... повечето от нас. Джейми Соломон умря от рак. Успя все пак преди това да се върне в Щатите. Джоу Байндър умря в лагера, а Семи Франклин умря от недояждане още преди Пай да дойде при нас.

— Джейми Соломон? — повтори Хатчър, спомняйки си за бележката, която беше намерил при мемориала.

— Най-важното е, че Пай успя да ни доведе дотук — продължи Коуди. — Че Тайсунг не ни изпрати в Ханой. Бяхме абсолютно убедени, че изпратят ли ни в Ханой — край с нас.

— Аз съблазнявах Тайсунг — каза Пай, свела поглед надолу. — Ходех надолу по реката и му носех пиене, цигари — всичко от което имаше нужда, за да си подслади живота. Веднъж му занесох Чайна Уайт.

— Това беше моя идея — каза Коуди. — Да направим тоя кучи син наркоман. Веднъж само да се прирастеше, щеше да е готов на всичко, за да си получи дозата. Джони Профит имаше връзка с доставчиците, а Пай можеше да се движи свободно навсякъде.

— Отначало му носех известно време по малко за смъркане — каза Пай. — После му донесох и иглата.

— И тогава го опипахме натясно тоя кучи син — каза Коуди.

Вратата се отвори и на прага се появи Ърп с кутия бира в ръка.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Влез вътре — каза му Коуди. Ърп влезе в малката стаичка и се облегна на стената.

— Джейми ти беше оставил бележка — каза Хатчър.

— Бележка? Къде?

— При Стената, във Вашингтон, Мемориала за Виетнам. В нея ти благодареше за Тай Хорс. Сега разбирам какво е имал предвид. Говорил е за Тай Хорс, който е отнесъл падналите войни в рая.

— Точно така. Именно Пай ни изведе от оня ад и ни доведе в Банкок — каза Коуди. — И затова Джони я нарече Тай Хорс.

— Беше изминала почти цяла, година, откакто войната свърши, а Тайсунг още ги държеше в лагера — намеси се в разказа Ърп. — Тъкмо по това време и аз се включих в тяхната история. От Ханой бяха обявили издирване за Тайсунг. Той се готвеше да бяга и да ги остави на оная банда, пазачите. Те сигурно щяха да избият всички. Но Пай му предложи сделка. предложи му да уреди бягството и да вземат и него заедно с момчетата. Тогава аз вече живеях в Банкок и помогнах за подготовката на маршрута на бягството и за наемането на лодките.

— Трябваше да убием Тайсунг още при първата възможност — каза Коуди, — но това копеле ни изпревари. Открадна една от лодките и изчезна.

— И вие просто останахте в Банкок? — попита Хатчър.

— Точно така — отвърна Коуди. — През годините, докато бях затворник, се бяха случили някои неща — неща, които трудно биха могли да бъдат обяснени. — Коуди спря, въздъхна, после продължи нататък: — Когато, след всичко това, успяхме да стигнем до Тайланд, в края на 76-та, аз научих, че официално съм обявен за загинал. Застраховката ми за живот беше изплатена, жена ми се беше омъжила повторно. Децата ми имаха друг баща. А аз? Аз имах Пай и шанса да започна всичко отново. Какво ми беше останало, при което да мога да се върна, Хач? И тогава реших да си остана мъртъв. В началото, непосредствено след като се измъкнахме от лагера, често си фантазирах как ще взема тайно да се върна в Щатите просто за да зърна децата. Те бяха на една и на две годинки, когато заминах, и все още са на една и на две в мислите ми... сега вече са сигурно в

гимназията. И така, свърших с фантазиите. Дявол да го вземе, нямах дори и паспорт.

— А другите? — попита Хатчър.

— Другите... Галахър го чакаха от пет до десет години за присвояване в големи размери, Райкър го чакаше военен съд, че е стрелял по офицер. Знаеш проблема на Джони Профит. Той и Мелинда останаха поради това, че наркотикът е сравнително евтин и леснодостъпен тук. По това време Суийтс и Уайът отвориха „Лонгхорн“. Томбстоун израстна покрай него.

— А останалите? Коркскрю, Потър, Макс Ърли? В разказа се намеси Ърп.

— Когато пристигнахме тук, Ърли се обади вкъщи, в Юта. Телефонът му беше изключен, къщата — продадена, а жена му и двете му деца бяха заминали някъде далеч, никой не знаеше къде. Къде, но дяволите, можеше да се върне и той? Коркскрю? Бивш детройтски сводник. Че Банкок е направо рай в сравнение с предишния му живот. Освен това единственият му близък е бил брат му, който беше убит на оня хълм. А Потър? При кого да се връща — при занемарената си ферма в Арканзас и при жена си, която обслужвала половината щат, докато него го е нямало? И освен това всички бяхме навързани на едно общо въже след тия години, прекарани заедно в затвора. Коркскрю и Ърли не можеха да се върнат и да обяснят къде са се губили толкова време, без да издънят и Коуди, Райкър и Галахър. И така, всички си останаха мъртви за света.

— Хора от отвъдната страна на реката, както би се изразил Профит — поясни Коуди.

— И какво се случи по-нататък? Как влезе отново в играта Тайсунг?

— При нас дойде и оня мъж. Килани, Тед Килани... От там започнаха всички беди.

— Тайсунг се опита да ни купи, Хатчър — каза Пай. — Да ни направи мулета.

— Изнудване? — попита Хатчър.

— По най-гаден начин — започна да обяснява Коуди. — Заплаши ни, че ще разкрие мен, Галахър, Райкър и Килани, ако не се съгласим да станем негови мулета. Това му беше работата при Толи Фонг, да

набира куриери за пратките с наркотици. А Килани беше най-уязвимият.

— Какъв е Килани? — попита Хатчър.

— Покъртителна древногръцка трагедия — отвърна Коуди. — Католически свещеник — как му казваха на това — ослепял за Божията промисъл. Загубил вярата си някъде между Сайгон и Банкок. Давал последно причастие на умиращи наши войници. През това време позицията била контраатакувана и превзета. В лагера загуби и малкото вяра, която му беше останала. Като дойдохме тук, той се влюби в жената на един тайландски политик. Ти си мислиш за нас, че сме били притиснати от обстоятелствата? Да знаеш пък той в какво положение беше. Не можеше да се върне отново в цивилизацията, а чувството за вина от грехопадението му го разкъсваше отвътре. Естествено, той беше най-уязвимият и Тайсунг подгони най-напред него.

— Какво стана.

— Работата му беше да изчака, когато един самолет каца някъде край Хат Яй и да откара един камион, пълен с жени до границата с Малайзия. Не е знаел, че бебетата на всички жени са мъртви и са натъпкани с хероин. Когато на граничния пункт разкрили каква е работата, Килани се паникьосал, избягал и дошъл направо при Макс. Два дена след това взел автобуса към плажа. Пу Кхат, заплувал навътре и повече не се върна. Откриха тялото му след повече от седмица.

— Тогава ние възкресихме Тай Хорс — намеси се Ърп. — Сключихме сделка да прекараме двайсет кила хероин до Амстердам и когато куриерът ни донесе пратката, аз го убих и изхвърлих двайсетте калъпа в Чао Фрайа Ривър. След това изпратих съобщение до Толи Фонг и Уол Пот, че Тай Хорс взима нещата в свои ръце. Не можех да направя това като Мърф Коуди. Не можех да го направя и като американец. Така че аз станах тайландец и Пай стана тайландка. И така — ожених се за тайландка, убивах като тайландец и правех всичко като тайландец. Всички знаят, че аз съм тайландец. Мърфи Коуди вече не съществува.

— Освен това чрез Сай пуснахме по улиците мълвата, че Тай Хорс е операция на Тайсунг — каза Ърп.

— Улучихме с един куршум два заека — продължи Коуди. — Лепнахме мръсно петно на Фонг, заради което пък той нарочи Тайсунг.

Единствената ни силна карта в случая беше това, че Тайсунг не беше разкривал пред Фонг какви сме ние всъщност.

— Изиграхме цялата игра с телефонни обаждания — каза Ърп. — Онова гадно влечуго оттогава не смееше да си покаже муцуната на улицата.

— И все пак ви е следил — каза Хатчър. — До самия ден, когато Уинди Портър беше убит. Вие ли бяхте зад тая работа?

Коуди поклати глава отрицателно.

— Толи Фонг.

За известно време в стаята се възцари тишина. На Коуди като че ли му се беше изчерпило желанието да говори повече за това.

Тогавя Хатчър поднови разговора.

— Мога да предположа какво се е случило след това — каза той. — Фонг си е помислил, че Уол Пот го е изиграл, така че дребният мръсник е трябвало да се измъква от страната. Тогавя той е подал сигнала за Мърф.

— И Слоун те прати тук, за да ме намериш — каза Коуди.

— Виж какво, остави Слоун — прекъсна го Хатчър.

— Той си замина. Откара тялото на Портър в Щатите.

— Тоя път не позна, войнико — каза Ърп. — Точно в тоя момент Слоун е в Банкок. На едно място, което се нарича „Хауз ъв Дриймс“ в Китайския квартал.

— Глупости — отрязя го Хатчър.

— Той е пристрастен към опиума — каза му Коуди.

— „Хауз ъв Дриймс“ е бардак за пушене на опиум. Наблюдаваме Слоун откакто пристигна, след като Уол Пот се обади в посолството. Понякога остава на онова място дни наред.

— Слоун!

— Искаш ли да видиш това място? — попита Ърп. — Това е китайски бардак, който се използва за складирането на стока, Когато я събират от вътрешността на страната.

„Китайски бардак“, помисли си Хатчър, спомняйки си адреса, посочен в паспорта на Уол Пот, който се беше оказал един празен кей. И професията му — търговец на готова продукция.

— Оценявам лоялността ти — каза Коуди, — но тоя човек е наркоман, нито по-лош, нито по-добър от Джони Профит.

— И познай кой е собственикът на тоя бардак? — каза Ърп.

— Толи Фонг — Хатчър не беше затруднен.

— Точно така.

— Значи ти мислиш, че Толи Фонг изнудва Слоун? — попита Хатчър.

— А няма ли основания за такова предположение? Виждали сме го да ходи там поне пет-шест пъти. Виждаме го и кога си тръгва. И ние си имаме една симпатична, малка разузнавателна мрежа, Хатчър. Ти си мислиш, че си имал късмет като си намерил „Лонгхорн“ и си попаднал на нас. Единственият ти късмет беше, че нае Сай. Той имаше задачата да те следи.

— Само не ми казвай, че и той е един от вас.

— Той си изкарва хубави бакшиши, като кара туристи до „Лонгхорн“ — обясни му Коуди. — Освен това е един от най-добрите шофьори в Банкок. В замяна на това и той ни помага понякога.

— Значи вие сте знаели във всеки момент къде се намирам — констатира Хатчър.

— Контролирахме и направлявахме движението ти — каза Ърп. — Попадането ти на Уол Пот обаче си беше твой удар.

— И значи ти си ме следял? — обърна се Хатчър към Коуди.

Коуди кимна.

— Не бяхме сигурни дали не знаеш къде се намира Уол Пот. Имаше вероятност да се срещнеш с него.

— А защо не ме уби? — попита Хатчър. — Предполагам, мислил си за това.

Коуди кимна отново.

— Прав си. Но просто не можах да го направя. Решихме, когато Макс се обади за тигъра, да те докараме тук и да те проверим.

— И какво, ако бяхте решили, че съм дошъл тук, за да убия Мърф? — попита Хатчър.

— Всеки от нас щеше да ти тегли по един куршум — обясни му Уайът Ърп.

За момент Хатчър се замисли.

— Нещо не се връзва тук — каза той някак обезпокоен. — Толи Фонг никога досега не е имал проблеми при набирането на мулета. Защо изведнъж ще се обърне към такъв като Уол Пот да му върши тая работа?

Сега той прекарва купища стока от планините до Банкок и оттук — за Щатите — обясни Ърп. — В момента има най-малко хиляда калъпа чист деветдесет и девет процента Чайна Уайт скрит из складове в Банкок. Нуждае се спешно от транспортирането му нататък — в големи количества, и то бързо.

— И ние знаем къде се намира стоката му — каза Коуди.

Хатчър поклати бавно глава.

— Ако наистина си мислите това, което аз си мисля, че си мислите, зарежете тая работа. Това не е ваша грижа.

— Но Фонг е — обади се Райкър.

— Забравете Толи Фонг — каза категорично Хатчър.

— Ще ви подгонят всички триади, докато не ви избият до един. Спрете дотук. Оставете Тай Хорс да се върне, откъдето е дошъл — в митовете. Фонг няма да се занимава повече с вас.

— Май не си вярваш много — каза Коуди.

— Слушай, нали ми каза, че той се е захванал с нещо голямо. Няма да има време да се занимава с вас или с Тай Хорс. А ако го убиете, после няма да има спиране.

Аз убих бащата на Фонг през 1976 и той и досега ме преследва.

— Казах ти вече, ще им нанесем удар и ще го премахнем веднъж завинаги — заключи категорично Ърп. — Така решаваме и твоя проблем и нашия.

Хатчър поклати глава.

— Вижте какво, като ви казах, че съм приключил с убийствата, наистина имах предвид точно това. Тръгнах насам от другия край на света просто за да изпълня един хуманен акт. Вместо това ми се налагаше да убивам буквално всеки ден, за да запазя живота си. По дяволите всичко това, стига толкова убийства. Колкото по-скоро успея да се измъкна от Банкок, толкова по-добре.

След като каза това, Хатчър се обърна и излезе от къщичката.

— Мислиш ли, че е прав, Коуди? — попита Пай. — Мислиш ли, че Толи Фонг ще забрави?

— Сигурно — обади се Ърп. — Колкото е сигурно и че папата ще играе на втора база в някой тим от Американската бейзболна асоциация през следващия сезон.

Мелинда седеше отвън на верандата, когато Хатчър излезе от къщичката. Тя вдигна поглед към него и за първи път му се усмихна.

— Сега разбираш ли?

— Повечето неща — отвърна той. — Малко не съм наясно по детайлите.

— Например за какво?

— Например за теб и Профит.

— Бих искала да разбереш нещо повече за Джони и мен. Може би това ще ти помогне да разбереш кое сплотява всички нас. Не е страхът от това, че ще ни разкрият.

— Знам, че не е страхът. Поне простите неща ги схващам.

Хатчър я погледна и си помисли за страстния гняв и протест, който се излъчваше от всичките ѝ фотографски репортажи. Несъмнено тя беше способна да предугади и да улови точния момент, в който лицата изразяваха вътрешните чувства, лицата на жертвите на войната — на войниците, на противниците, на невинните мирни жители, които като че ли винаги понасяха най-голямата част от страданията. Да улови страха, разочарованието и ужасното объркване на младите, отчаянието и ужаса на старите, изправени пред безмислената и нелепа смърт.

Сякаш прочела мислите му, Мелинда продължи нататък:

— Джони беше личност. Не се страхуваше от нищо. А мечтите му... Господи, какви мечти имаше само. Но не беше подготвен за Виетнам. Това, което видя там, беше свръх силите му, съсипа го и той се чувстваше като... не знам, като малко момченце в тъмния килер, което очаква някой възрастен да го намери, да го прегърне и успокои. Наистина, имаше нужда от мен. Често нощем се притискаше в мен, обвиваше ме с ръце и ми говореше колко много ме обича. А аз бях покорена от поезията му. А, струва ми се, и от неговата слабост. Но оная дива страна го привличаше като магнит. Същото беше и със спринцовката. Когато последния път не се върна, животът ми се превърна в едно непрекъснато очакване. Знаех, че той не може да е загинал.

— Как го намери?

— Пай. Тя ми се обади един ден. Аз не я познавах, а тя беше много потайна. Каза ми само „Ела в Банкок!“ и аз разбрах за какво става въпрос. Взех първия самолет.

— Тая спринцовка ще го погуби, знаеш, нали? — прошепна Хатчър.

— Разбира се — отвърна тя. — Винаги съм знаела, че ще го надживея. Всеки път, когато си слага поредната доза, си мисля, че това ще е краят за него. Всяка вечер, когато легне до мен и ме прегърне, чувствам безсилието и разрухата в тялото му. Тогава само се моля на Бога да го остави до мен поне още един ден, преди иглата да го довърши. Не мога да си представя какво ще бъде след това — Самотата, когато него няма да го има.

— Фонг ще убие Мърф, Хатчър, както и Мърф трябваше да убие Уол Пот. Именно за това ние първи трябва да ударим и да унищожим Толи Фонг.

— Аз не участвам. Правете, каквото искате. Свърших си моята работа и се връщам вкъщи — отвърна ѝ той.

Хатчър се замисли и си представи нейните пътувания по реката, когато е трябвало да търгува, за да купува различни неща за Тайсунг... и за Джони; за цената, която е трябвало да плаща за всичко това; за пътуването, което беше направила, за да закара умирация от рак Джейми до Южен Виетнам, за да може той да се прибере в Щатите.

— Оставете Толи Фонг — прошепна Хатчър. — Раздразните ли го, той ще стане като разярен бик. Оставете го и всичко ще отmine, ще се забрави. Повярвай ми, познавам добре този човек.

— А Слоун?

— Трябва да се видя с него още веднъж... има още едно нещо между нас, на което трябва окончателно да сложим край.

— А какво ще му кажеш за Мърф Коуди?

Хатчър погледна към високия мъж с тъжни очи, който някога беше неговия нахакан колега и съотборник в боксьорския тим, погледна през дворчето към Уъндърбой, който свиреше на китарата си и припяваше тихо на тайландските танцьорки, погледна и към Пай, която беше продала младостта си, народността си, беше продала самата си душа заради мъжа, когото обичаше.

— Ще му кажа истината — отговори Хатчър. — Ще му кажа, че Мърф Коуди не е жив.

ЗАПИСЪТ

Слънцето се беше спуснало почти до хоризонта, когато Хатчър се прибра в хотела си. Беще изморен и унил и отначало не забеляза малкия касетофон, който беше оставен на масичката до леглото му. Той съблече мръсните си дрехи, взе си един душ, излезе от банята с увита около кръста кърпа и легна на леглото, мислейки си за Мърф Коуди и приятелите му — тая изгубила всяка надежда групичка хора, свързани помежду си с връзките на искреното приятелство и от необходимостта да се защитават взаимно. И изведнъж усети колко му липсва неговият остров, Джиния и приятелите му там, хора, които не искаха нищо повече един от друг освен доверие и приятелство. Те почти не се различаваха с нищо от хората в „Лонгхорн“. И той призна пред самия себе си, че Джиния беше внесла в живота му повече любов и красиви чувства, отколкото всичко останало, което беше видял и преживял след Анаполис.

Отново се върна мислено към хората от Томбстоун. Те щяха да ударят Толи Фонг, сигурен беше, и щяха да рискуват всичко заради това. После мислите му се насочиха към Фонг и той се сети за убийството на Камион, за бомбения атентат в Париж и за смъртта на Хиената. Полицията внушаваше, че той е бил убит от някой от неговите хора, но Хатчър знаеше доста неща за Хиената и едно от тях беше, че Хиената винаги действаше сам. Сега отделните парченца от тая мозайка започнаха да се подреждат по местата си.

Тогава забеляза малкия, почти джобен формат, касетофон. Загледа се в него и се зачуди откъде ли се е взел, след което се присегна и го взе.

Остана както си лежеше по гръб в леглото, като само натисна бутона за просвирване. Гласът, който чу, смрази кръвта му: „Хатчър, трябва ли да ти казвам кой говори, или ще ме познаеш по гласа? Може да ти помогна, като поосвежа някой от спомените ти. Името Сингапур значи ли нещо за теб? Трябва да значи, Хатчър, там уби моя чичо. Или реките, където изби най-верните войници на баща ми. Или къщата на оня американски еврейин, Коуен, който сам си вика Чайна, където уби

още от моите хора. Трябва ли да ти казвам името си? Не, мисля, че не. Сигурен съм, че знаеш, че дадох обещание на моя сан уонг да изоставя кръвната си клетва, моята ч'у-тяо срещу теб. И аз ще удържа на това обещание, въпреки че ти обезчести моята фамилия и проля наша кръв.

И докато моето обещание включва също и Коуен, то не включва всички твои приятели, Хатчър.

Послушай малко, ето още един глас, който трябва да познаеш.“

После лентата се въртя беззвучно около трийсет-четирийсет секунди, след което се чу кух, пищящ звук. Хатчър чу звуци от отваряне на врата и някой влезе в същото помещение на другия край на къщата, на апартамента или каквото и да беше помещението. Непосредствено след отварянето на вратата се чу покашляне на жена.

После тя изпищя.

Това беше писък на изненада и уплаха, последван незабавно от звук, който издава ударен човек... може би нещо подобно на стон. Беше трудно да се определи точно. Секунда по-късно се чу тежко дишане, звуци от изкачване на стъпала и стъпки, после отново гласът на Фонг: „Изчакай още няколко секунди, Хатчър, трябваше да употребя малко сила, за да укротя твоята приятелка.“

Касетофонът се повъртя няколко секунди беззвучно, след което се чу отново неясен звук, последван от писък и гневен женски глас, изпълнен с омраза: „Ти, мръсник такъв, махни си ръцете от мен, долен мръсник...“

Дафни.

Той скочи и седна на леглото. Сърцето му заби ускорено. Не можеше да повярва на това, което чуваше, не искаше да слуша. Изключи касетофона и го стисна с треперещи от гняв ръце. Преди да е чул цялата лента, той вече знаеше, че Дафни е мъртва. Знаеше това, защото Фонг не би му пратил да слуша тоя запис, ако тя беше още жива. Не можеше й да си представи колко преживян ужас съдържаха записът на тая лента. Не смееше да пусне касетофона.

Вентилаторът се въртеше над главата му в синкопен ритъм. Отвън слънцето се беше спуснало под островърхите кули и куполите на храмовете. Здрачът запълзя безшумно из хотелската стая, изпълвайки всичките й ъгълчета със своите сенки, а Хатчър все още седеше на леглото, стиснал в ръце касетофона. Накрая той го включи отново и чу писъците на разгневената и оскърбявана жена, чу звуците

от борба, падащи и чупещи се предмети, накрая — звука от рязък удар, изпъшкване и стон.

След това гласът на Фонг, леко задъхан: „Тя е тигрица, Хатчър. Има нокти като железни шипове. Трябваше отново да я цапардосам, но ще се свести след няколко минути. Пак ще я чуеш.“

После се разнесе тих, нагъл смях: „Май че ѝ счупих ченето, Хатчър.“

После се чу някакво шумолене, звуци от движение в стаята и отново гласът на Фонг, този път отдалечен от микрофона. „Връзвам я за леглото, Хатчър. Ръцете ѝ нагоре... ето така. Сега краката ѝ. Сега е вързана на леглото, разпъната като морска звезда, подготвена е за мен, Хатчър.“

Дафни изстена. В първия момент гласът ѝ прозвуча жално, отпаднал и объркан, после — отново силен, изпълнен с гняв. След това се чу шум от разкъсване на дрехи, съпроводени от наглото хилене на Фонг.

— Отвържи ме, свиня такава. Отвратителна, мръсна свиня!

После тя изпищя отново, този път писък, изразяващ огромно страдание, последван от сподавено, дълбоко ридание.

„Това е заради Хатчър, изсъска гласът на Фонг. Ясно ли ти е, кучко.“

Пронизителният ѝ писък отново се разнесе от малкия говорител, сякаш разкъсвайки мембраната му. „Хач...!“

„Ще трябва да ѝ запуша устата, Хатчър. Отсега нататък ще слушаш само мен и трябва да ми вярваш. Ще ти казвам всичко, което става тук. Няма да пропусна и най-дребната подробност обещавам ти...“

Хатчър удари бутона за спиране. По челото му заблестяха капки пот и започнаха бавно да се стичат надолу по лицето му, докато гледаше с безумен поглед малката машина. Беше стиснал зъби с такава сила, че чак го заболяха челюстите.

Насили се да пусне отново записа и да слуша как Фонг описва с подробности своите отвратителни, брутални действия, да слуша все по-отслабващия, все по-ужасен глас на Дафни. Хатчър беше вцепенен от невероятния садизъм на Фонг, от абсолютната липса на човешко съчувствие и състрадание у него, от ужасяващата настървеност, с която се гавреше с жената.

Накрая той се отпусна бавно напред, докато главата му опря в леглото, и заудря с юмруци по дюшека, изливайки болката и яростта си с приглушени стонове и викове.

Зловещият глас на Фонг продължаваше да звучи от касетофона, вече имитирайки по отвратителен начин шепота, с който Хатчър говореше. „Усещаш ли го, скъпа? Усещаш ли острието, опряно в гърлото ти, а?“

Отговорът на Дафни беше мъчителен стон, изтръгнал се от запушената ѝ уста.

„Нали знаеш този номер, Хатчър. Поставяш острието в ямката на шията, точно над гръдната кост, и го насочваш надолу към сърцето...“

— Господи, не — изкрещя Хатчър, през стиснати до болка зъби.

„... после натискаш надолу...“

Чу се агонизиращият ѝ вик, макар и заглушен от това, с което той беше запушил устата ѝ.

„... рязко и силно...“

Хатчър чу сподавения ѝ стон.

„... точно в сърцето. Ха!“

Жадно поемане на въздух. Хъркане от нахлуването на примесен с кръв въздух през прерязано гърло. После тишина.

„Свърши се, Хатчър, чу се шепотът на Фонг. Приятелката ти е мъртва. И много други твои приятели ще умрат, мръсен гуай-ло. Далеч не съм свършил още.“

Хатчър остана неподвижен повече от час, втренчен в съгъстващия се мрак, стискайки до болка малкия касетофон в ръцете си, неспособен да укроти вълните на мъка и ярост, бушуващи в душата му, а през съзнанието му преминаваха спомените за всичко преживяно с Дафни Чийн. Дали можеше да предвиди това, което се беше случило, питаше се той. Би ли могъл да го предотврати? От време на време започваше да си мисли, че това е жестока шега, перверзна пиеса, изиграна за да го измъчи.

Най-после се реши да се обади на Коуен. Три пъти набира номера му, докато накрая чу познатия бостънски акцент в слушалката.

— Чайна?

— Да, приятелю.

— Обаждам се заради Дафни...

— Какво мога да ти кажа. Чувствам се отвратително. Аз трябваше да я пазя, да взема мерки за охраната й...

— Значи истина е?

— Ти как научи?

Устните на Хатчър пресъхнаха в тоя момент. Взе чаша и отпи глътка вода.

— Оставил ми е касетофон със запис... описал е всяка... всяка...

— Божичко. Слушай, Хач. Вече говорих с неговия сан уонг. Казах му, че Фонг е безчестие и позор за всички Чию Чао, че той е изнасилвач и убиец на жени... мамка му, няма да повярваш сигурно, но... казах му, че ако който и да е, който и да е член на Чию Чао се осмели да стъпи в Хонконг, да го смятат за мъртъв. Той опозори всички тях, Хач, всички мръсни, гадни...

— Чайна?

— Да?

— Сега не мога да говоря повече, Чайна.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Просто не мога да говоря повече.

— Пази се, Хач. Той е демон, тоя човек.

— Знам... ще се чуем но-късно.

— Слушай, ще дойда при теб, ще взема няколко от най-добрите си хора. Мога да дойда още утре сутринта и да...

— Чайна?

— Да?

— Остани си вкъщи, Чайна. Ще се чуем по-късно, разбра ли? — Хатчър бавно остави слушалката.

За Хатчър беше трудно да приеме истината, че през годините самият той беше убивал без чувство на злоба и омраза, че беше направляван и манипулиран до такава степен, че предизвикването на нечия смърт за него не представляваше по-значимо събитие от отиването в магазина или гласуването на избори. Ако това пътуване, започнало от Лос Боксес и завършило с лова на тигъра в Тайланд, не донесе нищо съществено за самия Хатчър, то поне го принуди да се обърне към тъмните кътчета в душата си, тази част от предишния му живот и спомените му, които той отдавна съзнателно игнорираше. С помощта на „126“-ти той беше открил себе си; беше научил много за другарството, доверието и любовта от Мелинда и хората от Томбстоун;

за смисъла и значението на приятелството и верността — от Сирило и Джиниа, от Дафни и Чайна Коуен.

За истинското значение на омразата той научи от Толи Фонг.

Хатчър знаеше, че никога няма да успее да осмисли някои тъмни страни от собствената си същност. Може би беше способен да надмогне омразата, която разяждаше душата му като отровна змия, освен това си даваше сметка, че гаврата и убийството на Дафни нямаше нищо общо с Чию Чао или с Чайна Коуен, с Хари Слоун или Коуди; това беше нещо лично между него и Толи Фонг. Хатчър пръв беше започнал това и омразата на Фонг имаше своите основания. Хатчър знаеше, че Фонг ще продължи своето отмъщение, докато неговата ч'у-тяо не бъде удовлетворена.

А Коуди и Ърп също имаха право. В края на краищата и хората от Томбстоун също щяха да изпитат смъртоносното жило на неговата мъст. На това трябваше да бъде сложен край веднъж завинаги. Хатчър си даде сметка, че миналото му не може да бъде погребано, преди да бъдат решени натрупаните в него проблеми. Сега Хатчър си даде сметка и за това, че беше дошъл в Банкок, защото животът на Коуди значеше нещо за него. По абсурдната ирония на живота, докато той се беше опитал да извърши нещо хуманно, Слоун, който беше създал безчувствения звяр в него, го беше призовал, за да използва отново творението си.

Все още не можеше да бъде сложен край на убийствата. Единият от двамата, Хатчър или Фонг, трябваше да умре, за да бъде сложен край на тази кръвна вражда.

Малките железни колички бяха точно копие на един от първите състезателни модели на мерцедес — едноместни, с огромни гуми от естествен каучук и малки пластмасови стъкла отпред. Бяха произведени в Германия от компанията „Чуко“ и като се навиеха с ключе, достигаха скорост от трийсет мили в час за около две секунди.

Райкър, който ги беше открил в един магазин за играчки на международния базар, беше купил четири. Сега беше коленичил на пода, издуха праха от осите на една от количките и капна малко масло на движещите се части. От джубокса гърмеше някаква мелодия, а Коркскрю и Джони Профит донатъкмяваха своите колички.

Компанията от редовните посетители се беше наредила покрай стената на малкия салон зад завесата от стъклените мъниста, бяха преместили и масите встрани и бяха наредили дебели плоскости от стиронор покрай срещуположната стена и около краката на масата за бiliarд, за да предотвратят щети по състезателните автомобилчета от евентуелен сблъсък. Достопочтения, както винаги със строго и непроницаемо изражение на лицето, беше седнал зад масичката си, приемаше облозите и записваше сумите в тефтерите си.

— Окей, хайде, Коркскрю, готов ли си? Хайде, че сега ще те направя на кюфте.

— Ще ме направиш на куково лято — отвърна якият негър. Той отдели пръста си от задните колелета на малката си количка и те избръмчаха, завъртайки се, подкарани от навитата пружина. — Я виж тук бе, човече. Сега ще поставя рекорд.

— Сигурно — отвърна му иронично Райкър, докато навиваше своята количка с ключето и придържаше с пръст задните ѝ гуми.

— Готови ли сте? — извика им Уъндърбой. В ръцете си държеше парче копринен плат, изрисуван с флумастер на ситни карета, подобно на стартов флаг.

— Пилоти, готови-и... — извика той и размята флага над главата си. После го спусна рязко надолу. Коркскрю и Райкър пуснаха количките, колелата им се завъртяха със жужене и те полетяха към другия край на стаята. Количката на Райкър започна леко да тегли надясно, доближи плътно тази на Коркскрю и я побутна леко, колкото да я отклони от курса ѝ. Миниатюрната състезателна количка смени посоката си, насочи се встрани и се блъсна в стената, където се обърна нагоре с колелата някъде по средата на дистанцията. Едно от колелата ѝ се извади и заподскача подир количката на Райкър, която в този момент пресече линията на финала и се блъсна в бариерата от стиропор зад него. Ърп, застанал на другия край на стаята, размята флага на финиша.

— Браво! — развика се Райкър.

— Фаул — веднага оспори резултата Коркскрю. — Това беше фаул, човече, ти ме набута право в стената.

— Фаул? По дяволите, тук няма такова нещо — отсече Райкър.

Двамата мъже стояха наежени един срещу друг, стискаха юмруци и се караха, докато Достопочтения не вдигна ръка и не се покашля

предупредително.

— Джентълмени, джентълмени — каза той строго, — какво става тук? Едва ли това е начинът, по който се държат световни шампиони.

— Какво е решението на апелативната комисия, Достопочтени? — попита Коркскрю.

Мъжът в белия костюм се покашля отново и обяви решението:

— За съжаление, макар и да се създаде впечатление за нарушение на правилата, аз съм длъжен да се позова на липсата на някакви по-специални правила, третиращи поведението на колите по време на състезание, така че в тоя смисъл няма нарушение на правилата. Синята кола е победител.

В стаята се разнесоха приветствени възгласи и заложените пари смениха собствениците си. Райкър започна да брои пачката батове, които Коркскрю шляпна върху дланта му, изплащайки своя залог. В следващия момент в помещението изведнъж се възцари тишина. Райкър се обърна назад. На прага на салончето, точно под мънистената завеса, стоеше Хатчър. Изглеждаше блед и измъчен.

— Ей, приятел, какво има — попита го Уъндърбой, — не можеш да понесеш раздялата с нас ли?

Хатчър не се усмихна на тази шега. Прекоси тихомълком салончето, сложи касетофона на края на масата за билиард и го включи. Посетителите се заслушаха, после, като чуха злокобния глас на Фонг, се приближиха към масата смълчани.

— О, Господи — прошепна Мелинда, притисна ръка към устата си и се обърна с гръб към масата.

Когато записът свърши, всички те се бяха насъбрали около Хатчър и гледаха безмълвно към касетофона. Нямаше нужда от никакви обяснения, записът казваше всичко.

— Тази жена е значела много за теб, нали? — попита Профит.

— Има ли значение в случая? — отвърна Хатчър. Всички поклатиха бавно глави.

— Аз сбърках — прошепна Хатчър — оная сутрин, когато казах, че Фонг е прекалено зает и няма да има време да се занимава с вас. Не бях прав. Той няма да престане да убива, докато не стигне до мен.

— Тогава? — попита Ърп.

— Тогава, единствената възможност е да го принудим да действа. Аз ще тръгна подире му, ще го принудя да излезе срещу мен, в положение на самоотбрана, и тогава ще го убия.

— Просто така?

— Да, така.

— Но нали тая сутрин ми каза, че си свършил с убийствата — попитато Мелинда.

— Сгрешил съм.

— И смяташ да свършиш работата сам? — попита Потър.

— Все още не съм забравил някои стари номера.

— И защо е необходимо това изпълнение в стил Самотния воин? — попита Ърп.

— Това е моя битка.

— Не си прав, войнико — каза Профит. — Това е и наша битка. Нямах монопол върху отмъщението. Ти загуби тая жена, ние загубихме Килани.

— Вие не можете да рискувате никой от вас — каза Хатчър. — Ако не успеете, ще загубите всичко, което сте създали тук. Всичко ще отиде на вятъра.

— Е, аз не мисля, че имам какво толкова да губя — каза Ърп.

— Аз също — намеси се Коркскрю.

— Нито пък аз — добави Потър.

— Вижте какво, ако ще се захващаме с него, трябва да сложим край и на всичко останало — каза Райкър.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Хатчър.

— Вече ти обясних — той се готви да извърши крупен трансфер към Съединените щати — отговори му Ърп. — Само в оня вертеп има складирани два тона прах. Спомням си, че каза, струва ми се, че ти си бил тоя, който е разбил Дрегънс Бред през '72-ра и '73-та, за да спре хероиновия поток към Сайгон. Каква е разликата между тогава и сега?

Хатчър погледна към Ърп. Това, което каза Ърп, беше истина. Не беше достатъчно само да искаш нещата да се променят.

— Прав си — отвърна рязко Хатчър. — Нищо не се е променило.

— Значи ще ударим и складовете му, нали? — каза Райкър с усмивка.

— Търсите си белята ли? — понита Хатчър.

— По дяволите, нищо друго няма значение — отвърна вместо него Коркскрю.

Хатчър прекоси салона, отиде до бара и си наля половин чаша бира. Изпи я на бавни глътки, после изтри с пръст горната си устна.

У Хатчър започнаха да се пробуждат старите инстинкти. И старите спомени. Навремето, преди много години, „126“-и и „127“-и бяха провели една продължителна философска дискусия.

— Понякога се налага човек да изиграе ролята на Бога — беше казал „126“-и. — Понякога Бог е прекалено зает със своите си работи, за да се занимава с човешките дела.

— А как ще разбереш? — попита го „127“-и. — Как ще разбереш, че не действаш просто от предубеждение, от омраза или завист?

— Ще разбереш, защото това няма да те ангажира емоционално — отвърна „126“-и. — Защото няма да изпиташ удоволствие от извършеното.

Да убие Толи Фонг за него нямаше да бъде удоволствие. Той беше просто един вулкан, очакващ момента на избухването. И моментът беше настъпил, Хатчър не можеше повече да чака. Но Фонг не беше аматьор. Осъществяването на мисията му щеше да изисква ангажирането на всичко, на което беше способен. Също както преди... както често казваше Слоун: „Направи го, и то добре.“

— При операция като тази има само две възможности — каза Хатчър. — Или ти го преследваш, или го предизвикваш той да те преследва. Който и от двата варианта да изберем, трябва да го изпипаме добре. Той не се движи сам, а ако броя правилно, ние тук сме само петима. Трябва да открием къде е складирана стоката му и да изработим план как да стигнем до нея... и как да стигнем до него.

Ърп се усмихна.

— Нали ти казах, войнико, ние винаги знаем къде се намира той. Един от нас винаги държи това копеле под око. В тоя момент той е в бърлогата при стоката си. И можеш да убиеш с един удар два чакала.

— Как така? — попита Хатчър.

— Защото и Слоун е там, в „Хауз ъв Дриймс“ — беше отговорът.

ЧАСЪТ НА ИСТИНАТА

Хатчър позна района. Вече беше ходил там. Само че сега, на края на улицата между двете порутени стари постройките, на брега, стоеше на котва голямо, плоско дънно речно корабче със спуснат към кея трап. По трапа се движеха тайландци и се караха на висок глас с хората от палубата. От другата страна на кораба, откъм реката, се бяха скупчили множество лодки различни по големина и форма и търговците, които бяха техни собственици, стоварваха в тях закупената от кораба стока.

— Идвах тук веднъж със Сай — каза Хатчър. — Тоя кораб е хвърлил котва на мястото, което Уол Пот беше посочил като свой адрес.

— Това му беше прикритието — обясни Ърп. — Той ръководеше транспортирането на продукцията, закупувана от Фонг, която се караше от Чон Бери насам, към каналите. Продават я направо от кораба на местните търговци.

— Какво те кара да мислиш, че наркотикът е на борда на кораба?

— Защото куриерът им, когото ликвидирахме, е взел пратката направо оттук — продължи Ърп. — Сай го следеше.

— Кучият син не може да стои далеч от съкровището си — каза Коркскрю.

— И „Хауз ъв Дриймс“ се намира тук, нали? — попита Хатчър.

Ърп кимна.

— Фонг го е направил кораба на изобилието.

— Сигурни ли сте, че Слоун и Фонг са там?

— Поне допреди половин час бяха вътре.

Във фургона на микробуса бяха петима: Ърп, Коркскрю, Потър, Райкър и Хатчър. Хатчър носеше екипировката си за „летене“ — коланите на гърдите му и едно навито въже, метнато през рамо.

Разнесоха се звуци от прищраквания на метални части, когато мъжете се заеха да подготвят оръжията си: пушката „Ауг“ на Хатчър, за която той беше взел три допълнителни пълнителя, прикрепени на колана му; огромната ловджийска пушка на Коркскрю 870-и калибър и 9-милиметровия му пистолет „Н&К“; автомата „АК-47“ на Потър,

който той беше взел на заем от Суийтс Уилки; любимия на Ърп „Бънтлайн Спешъл“ 375-и калибър, затъкнат в колана му, осигурен с два джоба пълнители, плюс две ръчни бомби, закачени от другата страна на колана му. Райкър носеше една стара, надеждна M16. „Превъзходна огнева мощ“, помисли си Хатчър. С такава огнева мощ наистина можеха да си позволят да нападнат изненадващо Фонг, независимо от неблагоприятното съотношение на силите по отношение на хората. „Ненадейно, бързо и решително, мислеше си той. Старият, изпитан метод дум-дум-бам-мерси-мадам.“

Сай изскочи някъде от сянката и влезе в микробуса през страничната му врата. Като видя Хатчър, той като че ли се смути и наведе засрамено глава.

— Не се притеснявай — каза му Хатчър.

— Съжалявам, Хач — каза тайландецът, без да вдига очи.

— Май пен рай — отвърна Хатчър с усмивка. — Не знам в кое си по-добър — дали като шпионин, или като боксьор.

Дребничкият тайландец въздъхна облекчено.

— Отивам на кораба — каза той възбудено. — Те ще мислят, че оглеждам стока за купуване. Китайците, всички са долу.

— А какви са ония там? — попита Потър и посочи една групичка в черни дрехи на палубата на кораба.

— Те са тайландци — отвърна Сай. — Преговарят за купуването на „хранителни стоки“.

— Търговци — каза Ърп и Сай потвърди с кимане. — Скоро ще си тръгнат. Търговията на кораба приключва в девет.

— Внимавай и остани невидим дотогава — каза му Коркскрю.

— Нека да ви покажа — каза Сай. — Лист и химикалка, ако обичате?

Сай наистина беше добър като шпионин. Под прикритието на търговец на хранителни стоки той беше разучил кораба прецизно. Картата, която им начерта, изобилстваше с всякакви подробности — разположения на люкове за трюмовете, стълби, кабинни. Корабът беше много голям. Главният трюм се простираше по цялата ширина на кораба до половината от дължината му — огромно пространство, което можеше да бъде запълнено с маруля, ориз, дини или нещо друго за прикритие на истинската дейност. В единия край на трюма беше разположена нещо като отворена беседка — приятно и удобно

местенце, с ниска масичка и възглавници по пода, където Фонг и хората му можеха да си поседнат удобно, да си пият уискито и да наблюдават как върви търговията.

На отсрещната страна на беседката, в предния край на главния трюм, имаше дървена врата, водеща към помещението с кабинките, наречено „Хауз ъв Дриймс“. Там имаше три малки кабинки, отделени от общото помещение.

Имаше само една стълба — в задната част на трюма.

На борда на кораба встрани имаше един отвор, малко над ватерлинията, през който продукцията се прехвърляше директно на чакащите лодки на търговците. Отгоре на палубата имаше само един малък, преграден с решетка люк, през който можеше да се наблюдава вътре в трюма.

Гледан отвън, корабът представляваше двумачтов съд с малка капитанска каюта откъм кърмата.

— От тая страна са резервоарите с гориво — каза Сай и посочи десния борд, с който корабът беше обърнат към кея, над нивото на беседката.

— Откъде разбра? — понита Хатчър.

— Дозареждаха гориво от дока.

— Нищо не пропускаш — отбеляза Хатчър.

— Добрият боксър трябва да забелязва всяка подробност — отвърна гордо тайландецът.

— Колко са китайците? — попита Хатчър.

— Фонг, Кот и трима други. Седят в беседката и пият. Не видях Слоун. Долу, пред стълбата в трюма, има двама въоръжени, други двама — на главната палуба.

— Общо единайсет техни срещу четирима наши — въздъхна Хатчър. — Но да речем, че съотношението може да се промени в наша полза в процеса на операцията.

— Как така четирима, ние сме шестима, като включим и Сай — каза Райкър.

— Сай остава отвън — каза Ърп. — Това не е негова битка. Но той може да ни осигури прикритие при евентуално отстъпление. И ти не можеш да дойдеш вътре, Райкър. Не можем да си позволим да те спипат — ти трябва да поддържаш колата готова за оттегляне.

— Когато започнем — предупреди ги Хатчър, — действайте бързо. Очистваме Фонг и неговите хора, подпалваме кораба и се омитаме оттам. Няма време за разсъждение, само действайте. И още нещо — Слоун е мой. Трябва да си доизясним един въпрос. Сай, намери ни една лодка, но да е най-бързата по реката. И, Райкър, ти дръж мотора да работи. Каквото и да стане, няма да трае дълго.

По-рано същия ден Слоун беше потърсил облекчение от кошмарите си в „Хауз ъв Дриймс“. Слизайки надолу в сумрачните му дълбини, той се спусна в собствения си ад, следвайки водещия го старец. Там стигна до една от стаичките и легна, наблюдавайки нетърпеливо как старецът върти из пръстите си едно голи от лъскавата, черна смола и как го натъпква в лулата. После пое лулата, всмука дълбоко от дима ѝ и се потопи в света на мечтите си. Легнал на нара, загледан в тъмнината над себе си, той прогони от съзнанието си Коуди, Хатчър и Толи Фонг и се отдаде на магическата сила на опиумния дим. Започна да си тананика някаква лишена от мелодия песничка, после си заподсвирква тихичко, докато гледаше как божественият дим се вие на кълба в тъмнината над него. Навсякъде около себе си, откъм другите кабинки, той виждаше да се издигат нагоре виещи се като змии струйки сив дим, както дузина сплетени кобри, танцуващи под мелодията на невидима флейта.

— Слоун? — Гласът му беше познат, но сякаш идваше от мили разстояние.

Слоун въздъхна.

— Отделяш много време на лулата — разнесе се отново гласът на Толи Фонг. — Не отделяш внимание на бизнеса, както се бяхме споразумели.

Той погледна нагоре и се опита да фокусира погледа си. Над него беше застанал Толи Фонг. Зад него стояха трима китайци. Единият от тях беше новият Ред Поул, Били Кот.

— Сега виждам прекрасен сън — каза тихо Слоун, насочвайки поглед отново нагоре, към струйките сив дим.

— Трябва да говорим.

— После.

— Ти не изпълни обещанието, което ми даде.

— По-късно. Сега съм зает — каза унесено Слоун.

— Скапан наркоман — изсъска Фонг и удари Слоун в устата с юмрук. Слоун се претърколи назад и падна от нара с ценната, кървяща уста. Седна на пода и в очите му изведнъж заблестяха пламъчета. „Контролирай се, беше мисълта, която проблесна през замъгленото му от опиума съзнание. Не губи контрол, Слоун.“

— Глупаво е това, което правиш — произнесе той с изтръпнали устни.

— Ти ми обеща нещо — изсъска Фонг.

Слоун с мъка се надигна от пода. Само проблясващите му очи издаваха гнева му.

— Дръж се по-кратко, Фонг, освен ако не искаш да се изправиш срещу цялата армия на Съединените щати, защото точно това...

Били Кот му нанесе силен, рязък удар отзад, в основата на врата и Слоун падна като подкосен после се обърна с мъка към дребния, жилав ексекютор.

— Тоя мъж изпълняваше твоите поръчки за убийствата — каза презрително Фонг. — Казва се Били Кот.

Слоун се покатери на нара, избърса устата си и се загледа безмълвно в окървавената си ръка. Опияняващото действие на опиума беше започнало да отминава, прогонено от болката и яростта.

— Едно нещо ти признавам — каза Слоун тихо на Били Кот. — Много си добър.

Убиецът кимна.

— Всъщност... ти нямаш представа колко е добър наистина — каза Фонг.

Слоун се усмихна на съюзника си, превърнал неочаквано се във враг.

— Заплашваш ме със смърт — каза той примирено.

— Ти ми даде обещание, Слоун.

— И спазих моето задължение в сделката — каза Слоун.

— Не! Каза ми, че ще ми предадеш Хатчър.

— Казах ти, че ще го накарам да разбере дали Коуди е Тай Хорс. Ако ти не си се справил да го държиш под око, това си е твой проблем.

— Ти ми обеща да убиеш Коуди заради мен.

Слоун поклати глава.

— Никога не съм обещавал това.

— Ти ми обеща, че той ще убие Коуди — настоя Фонг.

— Аз ти казах, че той ще го намери, ако Коуди е жив — произнесе Слоун натъртено, без да повишава тон.

— Слоун, сделката беше ти да го докараш тук и той да намери тоя Коуди, ако наистина Коуди е Тай Хорс, и да го убие.

— Е, тогава значи съм сбъркал за последното — каза Слоун. И усмивката застина на подутите му устни.

— Ти сбърка за много неща. Хатчър уби моя Номер Едно в Хонконг, разсипа Тс'е К'ам Мен Ти. Уби Батал и Били Дет — все хора, които обучавахме за теб! А сега изчезна като капка в морето.

— Има един стар шведски химн, в който се пее: „Нищо на тоз свят не се подарява, всичко в бой се покорява.“

— Не разбирам какво искаш да кажеш с това — процеди Фонг.

— Е, това е малко сложно за птичия ти мозък — каза Слоун, избърсвайки кръвта от цепнатите си устни.

Зениците на Фонг се разшириха от гняв и устните му се присвиха злобно. Но той сдържа гнева си и прошепна заплашително:

— Ние изпълнихме нашата част от сделката. Били Кот уби терориста, погрижи се добре за бомбения атентат, уби латиноамериканеца.

Слоун отново вдигна поглед към китайския гангстер, надянал дежурната си усмивка и медения си гласец.

— Ти си идиот — каза му той презрително. Вбесен, Фонг извади пистолета си. В следващия миг го приближи на инч от основата на носа на Слоун.

— Никой гуай-ло не се осмелява да ми говори така. Слоун се изхили. После отпусна главата си напред, докато дулото на оръжието не опря в челото му.

— Хайде, стреляй — изсъска той. — Стреляй, копеле! После отпрати поглед покрай цевта на пистолета, покрай ръката на Фонг, към очите му.

— Аз съм ти нужен — злобно каза Слоун. — Ти седиш на буре с барут. Само въпрос на време е, кога Агенцията по наркотиците ще ти спипа стоката. Те вече знаят, че си струпал материала на склад. Ще те смачкат като въшка. Без мен ти ще си само един труп на китаец, понесен по течението.

Фонг изръмжа като звяр и стовари пистолета си върху черепа на Слоун, а едрият американец изпъшка и се катурна на пода надолу с

лицето.

— Смятай се за мъртвец, куче — изсъска Фонг в ухото му.

Хатчър си проправи път през купищата бракувана продукция от плодове и зеленчуци, натрупана на кея, и стигна до кораба, оглеждайки отстрани борда му от старо тиково дърво, като търсеше цепнатини в него. Успя да провере пръсти в една цепнатина, притегли тялото си нагоре и се заоглежда за друга, после трета, придвижвайки се инч по инч нагоре по корабната обшивка от старо тиково дърво — цепнатина след цепнатина, пукнатина подир пукнатина, както навремето го беше обучил Сирило.

За разлика от останалите, Хатчър беше добре познат в средите на Чию Чао и не можеше да си позволи да се качи открито на борда на кораба, уж като търговец. Всеки един от убийците на Фонг беше запечатал чертите на лицето му в паметта си и той знаеше това. Това беше начина, по който действаха те. Също като ФБР. „Десетимата най-търсени.“

Ърп обаче се разхождаше по палубата, нахлупил каубойска шапка и с широко яке тип сафари, привързано хлабаво около кръста с платнен колан. Запали си пура и погледна небрежно в покрития с решетка люк към намиращия се отдолу трюм. Видя Били Кот и двама от помощниците му, които се излежаваха в беседката и пиеха. От Фонг нямаше и следа.

Хатчър висеше на една ръка, плътно прилепнал отстрани на кораба, а другата му ръка безшумно се плъзгаше по гладкия, дървен корпус, търсейки място за захващане. Напипа една отцепена треска, откърши я и задълба със здравите си пръсти мястото под нея, докато най-после успя да пхне там върховете на пръстите си. Издърпа тялото си бавно нагоре, протегна другата си ръка и затърси пипнешком нова пукнатина.

Горе на борда Ърп потупваше дините, пообелваше по някое листо от марулите и ги миришеше, като се стараеше да си дава вид, че си разбира от работата.

— Добри ли са? — попита един от продавачите тайландци.

— Да, не са лоши — отвърна Ърп. — Колко ще струва цялата партида? — И той посочи с ръка около себе си.

— Всичкото? — запита изуменият тайландец.

— Да. Какво имате долу, още стока?

— Още от същото.

— Ще ми се да хвърля едно око.

Тайландецът, който искаше да угоди на Ърп, го поведе към люка, през който се слизаше под палубата. Двама въоръжени китайци стояха наблизо, облежнати на релинга, и ги оглеждаха небрежно.

По същото време Сай се приближи с една дълга, тясна моторна лодка от другата страна на кораба, до отвора към трюма, и заговори един от тайландците товарачи. Коркскрю, стиснал под мишница ловджийската си пушка, премина към носа на лодката и оттам скочи в трюма на кораба. Вътре видя Ърп да слиза по стълбите.

От другата страна Хатчър продължаваше да пълзи инч по инч нагоре към палубата. Накрая успя да се хване с една ръка за релинга зад пазачите, после се хвана и с другата, след това се изтегли нагоре и надзърна над палубата. Огледа всички, които бяха там, търсейки Потър, но не го видя. След малко забеляза един прегърбен, стар китаец да се приближава към един от въоръжените пазачи.

— Имате ли огънче? — понита старият мъж.

— Не пуша.

„Господи, това е Потър“, помисли си Хатчър.

Потър застана пред другия гангстер, който извади запалка „Бик“ и му я подаде. Потър бръкна под шафрановата си роба и стисна дръжката на армейския нож, затъкнат в колана му. Заизмъкна го бавно изпод робата си и тъкмо в момента, когато Хатчър със скок се изправи над релинга, дръпна назад главата на единия бандит и преряза гърлото му, Потър заби масивния, боен нож до дръжката под ребрата на втория.

И двамата гангстери умряха, без да издадат звук.

Хатчър изтича до главната мачта, бързо праметна през нея едно въже и прихвана свободните краища към халката на колана си.

Потър тръгна по водещата към трюма стълба.

Вътре в трюма движещият се със самоуверена походка Ърп се приближи към беседката, в която седяха Били Кот и двамата му помощници. Толи Фонг не се виждаше никъде.

— Името ми е Холидей, от Валдоста, Джорджия, Съединените щати — извика им Ърп. — Имам намерение да купя останалата част от товара ви.

— Всичко? — попита изненадано Били Кот.

— Точно така. Нека ви дам визитната си картичка. Без да отмества поглед от очите на Били Кот, Ърп бръкна под якето си и светкавично измъкна дългоцевия пистолет 44-и калибър, доближи го на около шест инча от гърдите на Били Кот и стреля. Огромният пистолет изтрещя, куршумът се заби в гърдите на Били Кот и прониза сърцето му. Мощният изстрел го подхвърли на около шест инча нагоре от пода и няколко фута назад към страничния отвор на кораба, където той падна по гръб, разперил ръце и крака.

Ърп се хвърли върху масичката и се претърколи от другата ѝ страна. Падайки, той откачи от колана си една от бомбите, запали фитила ѝ с пурата си и я хвърли през рамо към преградата на трюма.

Горе на палубата, Хатчър подскочи и със събрани крака се стовари върху тънката решетка, преграждаща отвора на втория люк към трюма. Решетката се разби под него и той продължи падането си през нея. Окачен на неговото устройство с въжетата, той се спусна без забавяне до пода на трюма. В момента, в който се приземи, пушката „Ауг“ изпука тихо два пъти в ръцете му и покоси другите двама китайски гангстери в беседката.

Главният трюм на кораба избухна и всичко се разхвърча.

Миг преди това бомбата на Ърп се беше ударила в преградата, падна на пода и експлодира. Части от стената се разлетяха, осветени от блясъка на взрива и по пода затрополиха парчета дърво и прах. Преградата на трюма, отделяща го от трюмното пространство зад него, беше обхваната в пламъци.

Приблизително по същото време Фонг се беше навел в една от трите малки стаички, в съседство с голямото помещение с кабинките на опиумния вертеп в задната част на кораба. Слоун беше седнал на пода, облегнат на преградната стена. Фонг се наведе над него така, че лицето му се доближи на няколко инча от това на Слоун.

— Ще си направя удоволствието да те пречукам, Хари — изсъска тихо той.

Слоун се изсмя. Не беше кой знае колко ведър смях, но беше искрен.

— Достатъчно си глупав, за да го направиш — отвърна Слоун.

— Ще те убивам бавно, продължително! — продължи Фонг, повишавайки глас под напора на надигация се в него гняв.

— Отдавна твоят опиум прави това с мен — каза Слоун и махна пренебрежително с ръка. Гледаше в пода и се опитваше да събере мислите си, да се отърси от мъглата, обхванала разсъдъка му, дължаща се на наркотика и отчасти на нанесените му удари.

— Ще изчакам, докато се съвземеш — чу се отново гласът на Фонг. — Тогава ще боли повече. Ще убия теб и всички други гуай-ло, познати на оня проклет янки, Хатчър. Ще избия целия свят около него. После той сам ще дойде при мен.

— Не бих искал да съм на твое място в този момент — каза Слоун.

Само миг и бомбата на Ърп избухна.

Корабът се разтърси от експлозията и Фонг падна на колене. Веднага след това се обърна в посока на изстрелите, при което Слоун го изрита с два крака в гърба и го просна по очи извън стаичката. Легнал, Фонг се извърна и стреля към Слоун. Куршумът се заби в рамото на американеца.

— Оох, мамка ти! — изрева Слоун и се претърколи — свит на кълбо до стената.

Зашеметените от опиума посетители на „Хауз ъв Дриймс“, изтръгнати от унеса си, наизскачаха зашеметени от кабинките си и се втурнаха към главния трюм. Пищяха, блъскаха се един в друг, пелтечеха несвързано, падаха по тесния проход с празни, внезапно събудени от ужаса погледи, и задръстиха и без това тясната пътечка. Вратата към „Хауз ъв Дриймс“ изскочи от касата си при взрива. Ърп, Потър и Коркскрю засипваха вътрешната част на кораба с пушечен огън. Един куршум удари Коркскрю в крака, но той продължи да стреля. Клиентите наркомани се запромъкваха, падаха, стенеха и виеха от ужас сред бясната стрелба, пожара, гъстия дим и разрушенията.

Изправен пред този адски кошмар, Фонг забрави за Слоун и се втурна през неистовата блъсканица, проправяйки си път сред тълпата с удари наляво-надясно с пищова си, бързайки към изхода. В един момент вдигна поглед нагоре и видя смъртния си враг на отсрещната страна на изхода. Хатчър стоеше с решително изражение на лицето си на изхода към главния люк и го чакаше.

Пренебрегвайки собствената си безопасност, Фонг започна да стреля по Хатчър. Хатчър се приведе, предпазвайки се от куршумите, но не отстъпваше. Той скочи срещу тълпата от пищящи наркомани,

бягайки на зигзаг към Фонг, стреля в движение и куршумът му мина над привелия се зад влудената тълпа Фонг и се заби в стената зад него.

В този момент избухна втората бомба и пръсна на дребни парчета друга купчина селскостопанска продукция. Експлозията просна Хатчър, Фонг и обезумелите наркомани на пода. Нови, по-силни пламъци обхванаха стените на кораба и тогава върху една от купчините от раздробени зеленчуци бликна като гейзер силна струя бял прах. Скъпоценният товар Чайна Уайт на Толи Фонг беше започнал да се излива от разрушения си тайник под напора на огъня.

Хаосът от бягащи и виещи от ужас хора стана невъобразим и Хатчър се хвърли и залегна край една от стените. Фонг скочи в кабинките на „Хауз ъв Дриймс“ и се притаи там, очаквайки противника си да се покаже.

Хатчър тръгна напред по тесния проход, придържайки се плътно към стената, стиснал готовата за стрелба пушка.

Зад него Потър оглеждаше преградната стена и почти веднага забеляза издаващите се навътре два стогаленови резервоара с гориво. Насочи своя АК-47 и изпразни пълнителя си в тях. 9-милиметровите куршуми затракаха по ламарината, разкъсаха резервоарите и отнесоха свързващата ги тръба. Във вътрешността на кораба се заизлива бензин на силни струи и почти веднага стигна до горящите дървени части. Огънят пропълзя по струйките бензин, стигна до резервоарите и те избухнаха. Две огромни, завихрящи се огнени кълба изригнаха изпод палубата и встрани през корпуса на кораба. Горящият бензин се изля и върху изсипалия се хероин, запали го и го превърна в горяща, черна смола. Кървавочервените пламъци превърнаха кораба в горящ ад.

Хатчър се беше хвърлил на пода, покрил главата си с ръце. Огнената вълна прелетя над главата му и потопа в пламъци пътеката пред него.

Една изпълнена с пръски бензин огнена сфера връхлетя върху Фонг. Пламъците изгориха лицето му. Дрехите му избухнаха в пламъци. В този момент избухна и вторият резервоар, отнасяйки част от корпуса на кораба и ревящият от болка Фонг полетя през дупката като горяща сигнална ракета и падна в реката.

Мъжете от Томбстоун побягнаха нагоре по стълбите и с максимална скорост се изнесоха от пламтящата дървена гробница, оставяйки след себе си вече мъртвите или умиращи гангстери на Фонг.

Ърп и Потър, влачещи ранения Коркскрю, се втурнаха надолу по трапа заедно с ужасените тайландски търговци, напускайки сред хаоса горящия кораб. През насъбралата се отстрани тълпа се запровира една пожарна кола с пищяща сирена. Зад нея се появи и полицейска кола, после още една. Райкър забеляза колите, включи на скорост и подкара микробуса към приятелите си. Ърп набута Коркскрю през страничната врата и веднага след него се търкулна вътре и той, последван от Потър, който затръшна вратата след себе си.

— Тръгвай — извика Ърп и Райкър изви, остави зад себе си горящия кораб и се понесе през Китайския квартал.

— Какво стана? — попита Райкър.

— Свършихме работата — отвърна лаконично Ърп.

— Три минути и двайсет и пет секунди — каза Потър.

Ърп погледна към раната на Коркскрю.

— Как е кракът? — попита го той.

— Мисля, че е счупен — изпъшка той.

— Имам от Виетнам един орден „Пурпурно сърце“, ще ти го връча — каза Потър, легнал по гръб на пода, поемайки тежко въздух.

— Имам си вече — отвърна Коркскрю и се засмя въпреки болката.

Във вътрешността на кораба Хатчър запълзя по горящата пътека към кърмата. Навсякъде около него бучеше всеобеманият огън, езиците на пламъците опърляха дрехите му. Той отвори с ритник една от малките стаички, след това още една и в нея видя падналия до стената Слоун, стиснал кървящото си рамо. Огънят трещеше над главите на двамата като в огромна пещ. Пламъците изсмукваха кислорода от въздуха. Хатчър скочи в стаичката, сграбчи Слоун за яката, вдигна го на крака и го повлече към страничния отвор на кораба, който единствен все още не беше обхванат от пожара.

— Няма да мога! — изкрещя Слоун.

— Глупости — срязва го Хатчър.

— Хач, насам! — извика Сай, чакащ в лодката, все още придържайки я прилепена до кораба със запален двигател. Хатчър повлече Слоун през пламъците, избута го през страничния отвор и го стовари в лодката, после скочи след него.

— Тръгвай нанякъде — каза той и Сай обърна лодката и я отдалечи с максимална скорост от горящия ад.

РАЗЧИСТЕНИ СМЕТКИ

Сай приближи лодката до кея и Хатчър помогна на Слоун да слезе. Раната му още кървеше въпреки импровизираната превръзка, която Хатчър му беше направил от пешовете на ризата му.

— Ще се видим пак, Сай — каза Хатчър, след като той и Слоун скочиха на брега. На около триста-четирисотин метра нагоре реката приличаше на някой от кръговете на ада. Огромните пламъци, издигащи се от горящия кораб, хвърляха кървавочервени отблясъци във водите на реката, по пожарните и полицейските коли, насъбралите се на кея зяпачи.

— Ще се оправите ли? — попита Сай.

— Вече сме окей, приятелю. Влез по някой от но-малките канали и зарежи някъде лодката. И стой настрани от „Лонгхорн“ за няколко дена.

— Ти си голям мъж, Хач — каза дребничкият тайландец.

— А ти си страхотен боксьор — отвърна Хатчър.

Той вдигна отново Слоун и го поведе напред през крайбрежната улица към една странична пресечка. Уличката беше безлюдна и тиха, а заревото от пожара край реката едва се забелязваше по отблясъците върху стените на къщите. Не бяха изминали и двасетина крачки, когато Слоун залитна и се подпря на една стена, свлече се на земята и стисна с ръка окървавеното си рамо. Хатчър коленичи до него, отстрани ръката му и прегледа раната.

— Дребна работа — каза той, — ще се справиш.

— Това ще ме убие — изпъшка Слоун и притисна якето си към раната.

— Аз трябва да те убия. Ти си опасна твар. Излъга ме, подмами ме тук и ме предаде. Ако някой заслужава да умре, това си ти, а не Коуди.

Обичайната усмивка се появи по устните на Слоун.

— И никакво съчувствие, а, приятелю?

— По-скоро бих изпитал съчувствие към дявола.

— За Бога, не можеш да ме убиеш — каза отпаднало Слоун. — Аз съм твоето семейство.

— О-о, мога, Хари, мога. Но няма да го направя и това няма нищо общо с каквото и да е семейство.

— Аз си вършех моята работа, ти си вършеше своята — каза Слоун. — Мисля, че не е нужно да ти обяснявам това.

— Но няма друг начин да сложим край на тоя въпрос — отвърна му Хатчър.

— Имал си проблеми, подобни на тия тук, навсякъде по света.

— Не, Хари. Тук ме беше изпратил на явна смърт. А своята работа е да си извлечеш политическата изгода.

— Както и да го наречеш, своята работа е да си изпълниш операцията и да забравиш.

— Не, тоя път ти ще изпълниш и ще забравиш, а аз ще мисля за нещата.

— О-о, глупости. Ти си войник. Вършиш това, което вършат войниците.

— Години наред все това ми говориш. Но аз не вършех това, което вършат войниците, вършех това, което ти ми казваше да свърша.

— Защо все пак реши да дойдеш тук? — понита го Слоун.

— Мислех си, че върша нещо благородно, нещо, с което да променя нещата, чувство за отговорност към стар приятел. Говоря за Коуди, не за теб.

— О! — патетично махна с ръка Слоун. За момент и двамата потънаха в напрегнато мълчание, после Слоун продължи: — Ти беше най-добрият, най-добрият, когото някога съм имал. Идеалният невидим боец.

— Бедата е, че не ти останаха повече войници, нали. Хари? Един прекалено често играе двойни игри, на друг много често му се случва да лъже, и една сутрин се събуждаш и виждаш, че не са ти останали никакви бойци. Всичките или са избити, или са осакатени, или са напуснали. Затова си направил сделката си с Фонг.

Слоун се преви и притисна още по-силно раната си с ръка, пъшкайки от болката, която пареше дълбоко в рамото му. — Кажи ми поне едно нещо — изрече той с изкривен от болката глас. — Жив ли е Коуди?

— Не, мъртъв е — прошепна Хатчър. — Умрял е много отдавна.

— Дяволите да ме вземат — процеди Слоун. — Толкова шум за нищо.

— Не беше за нищо. Това пътуване беше за изплащане на сметките ти.

— Изплащане? На кого?

— Ти се изплащаше на Толи Фонг.

— Ти си луд. Откъде накъде аз ще съм длъжен на Толи Фонг? Защото идвам да му пуша от лулите ли?

— Не. Защото той зае нашето място. Когато на теб не са ти останали войници, ти си си намерил нов взвод езекутори, които да изпълняват заповедите ти — Фонг и неговите убийци от Чию Чао. Той те отърва от Камион в Атланта, защото Камион беше прекалено независим и прекалено корумпиран. Рано или късно това щеше да излезе на бял свят и момчетата от Държавния департамент щяха да се ядосат и да провалят плановете ти. А, от друга страна, Козомил е много послушен и кротък.

— Но и няма половината от валутните резерви на Мадранго в банкови сметки в Швейцария — добави Слоун.

— А Козомил ще бъде послушното момченце и ще чака заповеди директно от Белия дом, за да реши какво да прави — продължи Хатчър.

На около трийсетина ярда зад тях, от надвисналия над реката мрак се подаде лицето на Толи Фонг, който се показва над водата и сграбчи с ръце металната стълбичка, спускаща се от кея във водата. Ръцете му бяха обгорели, а кожата на лицето му беше сбръчкана от изгарянията. Той се издигна с мъка нагоре по стълбата и чу гласовете в тъмнината. Предпазливо погледна над горния ръб на кея и забеляза Хатчър и Слоун в уличката отсреща.

— Познавам те много добре — казваше в тоя момент Хатчър. — Много-пъти си правил такива неща. В Париж беше върхът ти. Не само се отърва от тримата посланици, които ни създаваха проблеми във връзка с нашите военни бази в Европа, стовари отговорността за това върху Хиената и същевременно се отърва и от него. Винаги си бил страшно изобретателен. Винаги държиш по пет-шест аса в колодата си.

— Добре де, и това е операция в защита на националните интереси, нали?

— Въпрос на интерпретация.

— Наречи го, както щеш. Врагът никога не спи, момчето ми, не забравяй това. Искаш да се правиш на сантиментален — добре, но искам да ти кажа, че удаде ли ми се някакъв шанс да се отърва от такъв мръсник като Хадиф с цената на незначително нарушение на правилата, можеш да си заложиш задника, че ще го направя. Това ми е работата. Вярно, сключих сделка с Фонг. В случая той се оказа от нашата страна на барикадата.

— Може да е бил от твоята страна, Хари. Но абсолютно сигурно е, че не е бил от моята.

— Аз държах ситуацията под контрол.

Фонг стоеше прилепен към стълбата и изсумтя презрително, докато слушаше самоуверените обяснения на Слоун.

— Той изнасили и уби хладнокръвно Дафни Чийн само и само да утоли злобата си към мен — каза дрезгаво Хатчър. — На теб за малко да ти пръсне мозъка. Освен това обучава терористи горе по реката, с това се занимават оня бивш агент на САВАК и ексекюторът от Хаити.

— Той ги обучава за мен — отвърна рязко Слоун.

Хатчър поклати глава.

— И с какво щеше да му се разплатиш, Хари? Щеше да го уредиш да прекара през митниците хиляда кюлчета Чайна Уайт, а?

— Какво, искаш но дяволите, ако не е той, някой друг ще е. Това е полезно и за нашите финанси.

— Преди петнайсет години ти ме прати по реката, за да я разчистя от трафикантите на наркотици на Чию Чао. А сега си се прегърнал с тях.

— Всичко се променя, приятел — отвърна Слоун. — Ти си имаш Париж, Ню Йорк, Чикаго, оня твоя приятел в застрахователната компания. Аз си имам Тайланд. Каква е разликата, по дяволите.

Хатчър се изправи.

— Години наред аз си мислех, че ти си ме превърнал в съдия, съдебно жури и изпълнител на присъдата, ексекютор. Накрая това ме доведе до Лос Боксес, където нямаше какво друго да правя, освен да мисля. Сега разбрах, че никога не съм бил съдията и съдебното жури — тяхната работа си я вършил ти. Аз съм бил само ексекюторът. Но както и да е, някой друг ще те съди теб. Аз сложих край на всичко това.

— Къде отиваш?

— Прибирам се у дома.

— Ами аз?

— Кажи на Бъфало Бил, че синът му е загинал с чест на бойното поле. Може да умре спокоен. Довиждане, Хари.

Хатчър се обърна и тръгна по тъмната уличка.

— Почакай за момент, дявол да го вземе! — извика Слоун след него.

Но Хатчър вече беше изчезнал в здрача, сгъстен от спусналата се, примесена с пушек мъгла.

— Светът вече се е разделил на два вида хора — такива, дето мятат лайна, и такива, дето ги мятат първите, Хатчър — викаше Слоун подире му. — Запомни това. Вторите едва ли могат да се похвалят с положението си.

Слоун се отпусна пак назад към стената. Болката в рамото му го изгаряше, но той отклони мислите си от нея и се зае да съчинява някаква история, която би могла да мине като обяснение пред тайландския майор, Мангустата, когато неговите хора се появят.

Той не чу как Толи Фонг с мъка се измъкна върху кея, не чу жвакащите му стъпки, когато той се промъкна по кея и тръгна по уличката към него. Фонг почти се беше надвесил над него, когато той усети присъствието му и се обърна — само за да види как смъртоносният кинжал прониза тихо въздуха и да усети как безпощадното му острие се забива в гърлото му.

ХРАНА ЗА РИБИТЕ

Хатчър се беше отпуснал по гръб, загледан във вентилатора над главата си. Яхтата се полюшваше леко на слабия вечерен вятър, почуквайки се от време на време едва осезаемо в кея. Тук той се чувстваше спокоен и отпуснат. Прекрасно е, когато си отново у дома. Току-що събудил се, след дванайсетчасов сън, сетивата му започваха да се съвземат отново. Той си лежеше и наблюдаваше как резките от минаващите през щорите слънчеви лъчи се местят по вентилатора, докато накрая съвсем изчезнаха със залеза. Спусналият се плащ на нощта докара и гласовете на нощните птички, които прелитаха и надаваха своя любовен зов, търсейки се една друга. Той чу как колата бавно влезе в паркинга, трошейки под гумите си мидените черупки, с които беше застлан, после чу и познатите стъпки. Усети как яхтата леко се разлюля, когато тя скочи на борда. Затвори очи и само след миг я усети да сяда на леглото до него.

— Закъсняваш — каза той, без да отваря очи.

— Минах през „Краб Трап“. Взех малко готови скариди и задушени миди със сос — отвърна тя. — Помислих си, че едва ли на някой от нас ще му е до готвене тая нощ.

Той протегна ръка и я притегли към себе си, а тя се отпусна и се сгуши в него, притиснала лице в шията му.

— Помислих си — каза той, — защо не вземем да запалим мотора на старото корито и да се отнесем навътре, към рифа, да похапнем там, може и да поплуваме на лунна светлина.

— Край океана става вече студено по това време.

— Вярно, бас ловя, че сигурно ще замръзнем на тия двайсет и шест градуса отвън.

Явно имаше разлика в метаболизма на двамата. На нея все й беше студено, а на него все му беше горещо. Температурата, която беше приятна за него, караше мъха но раменете и ръцете й да настръхва. В летните жеги, работещата климатична инсталация направо я подлудяваше, докато за него това беше единственото спасение. Но той се беше научил да прави компромиси, нещо, което му

беше абсолютно непознато преди да я срещне. Но таванният вентилатор и бягството през залива в открито море бяха еднакво приятни и на двамата.

Тя лежеше до него, галеше силните му ръце и стегнатия му корем, прехвърлила единия си крак върху него, притискаше тялото си към неговото, отдадена на спокойствието, което ѝ вдъхваше неговата сила.

— Добре ли се чувстваш? — попита го тя. За първи път му задаваше тоя въпрос след завръщането му предната вечер.

— Изморен — отвърна той. — Бяха много тежки две седмици.

— Успешно ли беше пътуването?

— Да.

Тя не го беше питала защо трябва да замине, нито какво се беше случило по време на пътуването; просто беше щастлива, че се беше върнал така скоро.

Както си лежеше до него, тя забеляза, че космите над китките на ръцете му са опърлени, ноктите на пръстите му са напукани и изпочупени. Но все пак не даде израз на любопитството си. Тя знаеше, че в края на краищата той сам щеше да и каже това, което сметнеше за нужно. Останалото беше част от тая тайнственост, която тя вече беше приела.

— Преживях доста трудности по време на това пътуване — неочаквано каза той, което беше изненадващо за нея.

— Какво имаш предвид?

— Китайците имат една поговорка, „Когато скъсваш с миналото, остават рани в душата“. Това пътуване остави много рани в душата ми.

— Уверен ли си, че наистина искаш да говориш за това?

— Не, смятам, че е по-добре да забравя за това, но бих искал да знаеш, че имаше страници от моя живот, които трябваше да бъдат затворени, и сега вече наистина са затворени. Нищо няма да постигнем с повторното им отваряне или ако говорим за това.

— О, не знам. Всички ние се учим от миналото си.

— Няма нищо на което бих искал да се поуча от моето.

Докато говореше, тя несъзнателно погали останалите след опърлянето остри косъмчета по ръката му.

— Дадох покой на много призраци от миналото — въздъхна той.

— Заради това ли замина?

Преди да отговори, той се поколеба за момент.

— Отчасти и заради това. От друга страна, и заради чувството за дълг към един стар приятел.

— Има ли всичко това нещо общо с човека, който беше тук?

— И той беше част от това. Той беше катализаторът. Много сложно е да се обясни всичко. Но съм доволен, че отидох. Трябваше да реша някои проблеми, които бях пренебрегвал много дълго време.

— Какви проблеми?

— Тъмната страна на моята личност.

— О-хо, значи освен всичко друго си имал и тъмна страна?

— Да. Определено.

— Аз никога не съм я виждала.

— Човек вижда само това, което хората му дават да види, Джиниа.

— Това нещо като изповед ли е?

— Не. Искам вече да забравим този разговор.

— Тогава ще го забравя — отвърна тя. — Знам само, че ми липсваше. Всеки ден усещах липсата ти. Идвах на яхтата, седях тук и се чудех къде ли си, какво ли правиш и дали си добре. Все имах това ужасно чувство, че няма да се върнеш.

„Не си била далеч от истината, помисли си той, инстинктът ти работи страшно точно.“

— И аз си мислех често за теб — каза той.

— През тия две седмици си дадох сметка колко малко знам за теб — продължи тя. — Не знам нищичко за времето преди да дойдеш на острова. Допускам, че може би си бил женен.

— Не, не съм имал жена — засмя се той. — Нито деца. Няма неприятни изненади от този род.

— Не знаех, че си учил в Анаполис, макар че може би трябваше да се досетя, толкова добре се справяш с яхтата.

— Откъде научи това?

— От Джими Сирило. Бях дошла тук един ден и чистех палубата и той намина. Наистина те обича, знаеш ли, а аз като че ли не бях го усетила преди. Ти си му като син. Много се тревожеше за теб.

— А ти?

Тя се усмихна и притисна лицето си в него.

— Сега вече си тук.

— Струва ми се, че много дълго време няма да мръдна отгук.

— Това е чудесна новина.

— Наистина ли?

— Свикнах да бъда с теб, Хатчър. Това стана част от живота ми.

— Част от живота ти?

— Да, но не като някакъв недостатък. Струва ми се, че това наистина би могло да бъде и недостатък. Станах... в определен смисъл зависима от теб. Преди да се запозная с теб, бях абсолютно независима във всяко отношение. А тая зависимост би могла да бъде някак си, ъ-ъ, обременяваща.

Той се повдигна в леглото, подиря се на лакът и се загледа в лицето ѝ. Светлините от кея се отразяваха във водата и танцуваха по тавана на каютата. Най-после тя отдели погледа си от него, обърна се и пусна крака си на пода.

— Защо не взема да приготвя вечерята? — промълви тя. — Сигурно страшно си из гладнял.

Той пресегна ръка и я притисна отново към себе си, както беше седнала на леглото.

— Не за храна — каза той.

— Виж — каза тя, — искам да ти кажа...

— Чуй ме — прекъсна я той. — Ти ме привличаш както никоя друга... Това не е просто секс, а всичко у тебе. Включително и този остров, част от който си ти. Това е начинът, по който разсъждаваш, твоята независимост, чувството ти за хумор. Твоята загадъчност.

— Загадъчност?

— И двамата имаме тъмни страни от миналото си... всеки ги има.

— И ти мислиш, че това е хубаво?

— Мисля, че е интересно. Има някои неща, които не е необходимо да бъдат споделяни.

— Е, аз мисля, че загадъчните неща от твоето минало са адски по-интересни от моите.

— Всъщност това пътуване представляваше за мен разчистване на нещата от миналото ми, изхвърляне на тия от тях, които вече нямат значение за мен. Приятелите, на които казах сбогом, винаги ще си останат мои приятели. Просто с тях уточнихме позивните, сменихме дължината на вълната. Моят живот е тук, не там.

Той се надигна и я целуна нежно по устните. Устните ѝ, отначало меки и поддаващи се на целувката, станаха страстни. Ръката ѝ се премести към врата му и притисна силно неговото лице към нейното. После тя изведнъж се отдели от него и се изправи.

— Да мръднем към рифа е чудесна идея — каза тя. — Освен това някои от твоите приятели рибари могат да решат да те посетят, ако останем тук.

— Ще сложа отвън табелата DO NOT DISTURB.

Тя поправи дрехите си и поклати глава.

— Не. Сложи си някакви дрехи и запали двигателя.

— Слушам, шефе — отвърна той. Хатчър си облече една памучна фланелка, обу един анцуг и гуменки и се качи на палубата. Откъм океана духаше югоизточен вятър, носещ със себе си мириса на дъжд. Небето беше тъмно, безлунно и отрупано с облаци.

— Мирише ми на дъжд — каза той.

— Не е лошо. Обичам да правя любов на дъжд.

На стотина фута оттам, една дебнеща фигура наблюдаваше яхтата от тъмния паркинг. Видя как Хатчър и жената излязоха на палубата, чу смеха им, видя ги как се целуват.

Откъм тъмния паркинг злобно ги наблюдаваше Толи Фонг. „Идеално, помисли си той. Двама гуай-ло ще платят за всичко вместо един.“

Хатчър постави контактния ключ в гнездото му, наpomпа гориво в двигателя и завъртя стартера. Двата мощни двигателя изреваха откъм кърмата, затресоха се в силни вибрации за около минута-две, след което преминаха към обичайния си устойчив режим на работа, съпроводен с тихо бучене. Джиния скочи на кея, отвърза въжето, прикрепващо носа на яхтата, нави го между дланта и лакътя си и го хвърли на палубата. После отиде към задната част на яхтата, отвърза и задното въже и го хвърли навито на кърмата.

„Хатчър е много опасен противник, но тоя път изненадата ще бъде на моя страна“, мислеше си Фонг. Той се приближи в тъмнината по-близо до яхтата, без да изпуска Хатчър от очи. Видя, че врагът му не е въоръжен. И доколкото можеше да предположи от наблюденията си, изглежда той не държеше оръжия и в каютите.

Явно те си мислеха, че са в абсолютна безопасност тук. Не забелязваха нищо друго освен себе си.

„Това прави изпълнението на задачата още по-лесно и по-приятно“, реши Фонг.

Хатчър беше зает с извършването на обичайните при отплаване операции — включи радара, сонара, радиостанцията и останалите устройства. После направи задължителната проверка на състоянието на двигателите, провери показанията на оборотомера и количеството гориво.

— А има ли бира за капитана? — викна той към палубата.

— Ай, ай — завайка се Джиния за пропуска си и изчезна в каютата за момент.

Когато тя се появи отново на вратата на каютата с по една бира в ръка, той усети слабо полюшване на палубата откъм страната на дока. Но преди още да успее да се обърне натам, той видя как очите ѝ се разширяват, усети как дъхът ѝ секва, после чу гласа.

— Хатчър! — изсъска някой зад него.

Хатчър се обърна рязко назад. На двайсет фута от него на кърмата стоеше Фонг с насочен към главата му пистолет. В първия момент го облада чувството на страх, но миг след това той беше изместен от мисълта за Джиния. Хатчър пристъпи наляво, опитвайки се да застане пред нея.

— Какво... — заговори тя, но Хатчър веднага я прекъсна с едно тихо „ш-ш-шт“ и постави пръст на устните си.

— Все същия герой, а? — изръмжа Фонг и жълтеникавите му очи пробляснаха злобно. — Мислиш си, че можеш да ѝ помогнеш, като застанеш пред нея? Безполезен жест. Ще убия първо нея, Хатчър, а после ще те одера жив.

— Господи — прошепна Джиния, застанала зад Хатчър.

Отляво на лицето си Фонг имаше едно голямо отвратително петно сбръчкана кожа, последица от изгарянето при пожара, което явно щеше да остане незаличим белег. Лявото му око стоеше полупритворено. Косата от лявата страна на главата му беше изгоряла, оставяйки само опърлени косми, по-къси от инч. Едната му ръка беше бинтована. Фонг се беше отказал да взема обезболяващи средства, за да може постоянно да бъде нащрек, докато преследваше Хатчър от другия край на света. Сега злобата, примесена с болка, просто струеше

от него, възпламеняваше погледа му и изкривяваше това, което беше останало от съсипания му глас.

— Ще е справедливо, нали? — каза Фонг с тих, но треперещ от ярост глас. — Преди — моят кораб, сега — твоят.

Хатчър все още мълчеше. Сега беше застанал вече точно пред Джиния. Имаше ясна представа къде стои тя и знаеше, че ако се хвърли със скок назад, би могъл да я блъсне вътре в каютата. Но после какво? беше невъоръжен. Най-близкото оръжие беше ножът в кухненската каюта. А неговите оръжия бяха заключени в трюма.

В този момент през съзнанието на Хатчър премина мисълта, че ще умре и той възприе това като реалност. Но освен това знаеше, че Фонг ще убие и Джиния. И по всяка вероятност първо нея.

Фонг продължаваше да стои прав на кърмата, насочил автоматичния си пистолет към главата на Хатчър.

— Изненадан ли си? — каза Фонг.

Хатчър отново не отговори нищо. С периферното си зрение той забеляза, че Фонг се приближава към навитото въже на палубата. Но лостовете за ускоряване на двигателите бяха извън обсега на ръката му и за да се доближи до тях, за да се опита чрез рязко ускоряване да го извади от равновесие, трябваше да открие отново Джиния.

Лъскавото острие на камата на Фонг проблясна в ръкава му. Пръстите му напипаха дръжката и я стиснаха. Той измъкна камата и я завъртя леко около оста ѝ, при което по острието ѝ се появиха зловеци отблясъци от светлините на кея.

— Това е специално за теб — каза Фонг. — Използвах я и за Слоун, разбира се. Веднага след като го остави там... сам.

Хатчър все още не отговаряше.

— Какво има, Хатчър, не можеш ли вече да говориш?

— И ти няма да живееш дълго след нас, нали знаеш? — каза най-после Хатчър.

— Не се заблуждавай. Ще си бъда обратно в Хонконг преди още да ви намерят.

Фонг направи крачка към тях. Мускулите на Хатчър се напрегнаха. Той разкрачи още малко крака, заемайки стабилна поза.

— Защо не се помолиш поне за живота на момичето — каза Фонг подигравателно. — Защо не паднеш на колене и не се помолиш, а?

Той направи още крачка напред. Кракът му попадна в средата на намотаното въже.

— Това много ще ти хареса, нали? — прошепна Хатчър.

Фонг се захили с отвратителна, зловна усмивка, грачейки от удоволствие.

— Да — изсъска той, — много ще ми хареса.

— Не се надявай — изръмжа Хатчър. Той се хвърли назад, още беше във въздуха, когато блъсна Джиния и я отхвърли назад по стълбите към каютата. Направи лъжливо движение наляво, после светкавично скочи надясно. Фонг присви очи изненадано. Стреля веднъж. Куршумът пропищя покрай ухото на Хатчър и отнесе ъгъла на ветроупорното стъкло пред руля в същия момент, когато ръката на Хатчър напипа ускорителния лост.

Веднага след това изтрещя втори изстрел. Но той не идваше от пистолета на Фонг — идваше някъде от тъмната част на кея и улучи Фонг точно в гърдите. Огромна, червена дупка цъфна отпред на ризата му и от сърцето му бликна фонтан от кръв. Той изрева от болка.

Хатчър се хвърли напред на пода, сграбчи свободния край на навитото въже, дръпна го и примката се стегна около глезена на Фонг. Китаецът полетя назад през борда и плясна по гръб във водата. Хатчър бързо върза другия край на въжето в една от тръбите на релинга. После се обърна и запълзя обратно към каютата.

Джиния лежеше по гръб на пода с широко отворени ужасени очи. Хатчър я хвана за ръката, помогна ѝ да седне и я притисна до себе си.

— Няма нищо, всичко свърши — прошепна ѝ той.

— Цял живот ли ще те измъквам все от такива истории? — извика Сирило, излизайки от сянката на паркинга. Беше хванал пушката си под мишница.

Джиния се отпусна в ръцете на Хатчър.

— Откъде се взе и ти? — каза Хатчър с въздишка на облекчение.

— Видях стария Боб Хил в „Биг Т“. Той забелязал как тоя азиатски джентълмен те следи предната вечер, та аз реших да го проверя какъв е. Много хитър тип. Пристигнал в Джексънвил със самолет преди теб, взел кола под наем, изчакал пристигането ти и те проследил дотук. Започваш да ставаш много непредпазлив, като навлизаш във възраст — каза му Сирило.

— Мислех, че е умрял — отвърна просто Хатчър.

— Вече е — увери го Сирило, гледайки надолу към тялото на Фонг, което се беше преобърнало с лицето във водата. — Трябва ли да си мисля, че той е един от лошите?

— Най-лошият.

— Е, и как ще обясним това на другите? — попита Сирило.

Хатчър хвана въжето и го придърпа, докато безжизненото тяло на Фонг се приближи на около един фут от кърмата и отново го върза, за релинга.

— Нищо няма да обясняваме — отговори му Хатчър.

— Не те разбирам.

— Повярвай ми, Джими. Тоя тип не заслужава дори и шест фута място в земята. Ще се пусна навътре, оттатък рифа, и ще нахраня рибите.

Сирило изгледа продължително своя приятел. После бръкна в джоба си, извади връзка ключове за кола и му ги показва.

— Подготвил се е за бързо измъкване — каза Сирило. — Оставил е ключовете на таблото. Документите за наемането й бяха в жабката. Предплатил е с кредитна карта. Ще взема да я откарам до агенцията на аерогарата и ще им оставя ключовете.

— Благодаря ти, Джими. Повярвай ми, направи услуга на целия свят, като му тегли куршума на тоя.

Сирило погледна надолу към безжизненото тяло, плуващо във водата зад кърмата на яхтата. Запали си цигара с клечка кибрит и хвърли клечката във водата.

— Обади ми се, като се върнеш.

— Ще се обадя — отвърна Хатчър. После отиде до командната кабинка и увеличи оборотите на двигателя.

Веднага след това се обърна към Джиния и я притисна до себе си.

— Добре ли си?

— Мисля... мисля, че... да.

— Хубаво.

— Мисля си, че поне за тоя трябва да поговорим — каза тя.

Той се усмихна и кимна.

— Мисля, че може би имаш право — съгласи се той и я притисна още по-силно до себе си. След това включи предавката на „пълен

напред“ и яхтата се понесе, влачейки след себе си грозния си товар, мина покрай празния вече кей, покрай лъча на морския фар и се насочи отвъд рифа към открито море.

Издание:

УИЛЯМ ДИЙЛ. ТАЙ ХОРС

Американска, I издание

Превод: Благой Станчев, 1994

Редактор: Богомил Самсиев

Коректор: Мария Тодорова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов, 1994

Компютърна обработка ИК „Бард“ — ООД, Линче Шопова

Формат 84/108/32. Печатни коли 20

ИК „БАРД“ — ООД, София, 1994

William Diehl. The Thai Horse

1987, Hooligans, Inc.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.